This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

3 3433 08161845 0

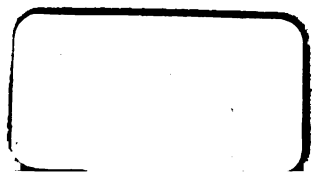

NRW
Fiedler

Hanc: Gottingae, 1798 Thesis ed. mai ... Sept. 14. 22

o.c.

PINDARI

CARMINA.

CUM

LECTIONIS VARIETATE

ET

ADNOTATIONIBUS.

ACCEDUNT

INTERPRETATIO LATINA EMENDATIOR,
SCHOLIA, ET FRAGMENTA;

NECNON

o.c.

GODOFREDI HERMANNI DISSERTATIONES
PINDARICÆ, ET INDICES TRES.

A

o.c.

CHR. GOTTL. HEYNE.

NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS
HEYNIANIS AUCTA.

TOM. I.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1824.

LIBRARY
66566A
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R L

PRÆFATIO.

Quid in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis *.

Pindari Carmina ante xxv hos annos prelis repetenda curaveram: quo consilio, ingenue professus sum in præfatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, ut in promtu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, utque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem novas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidebam tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus I. G. Schneider, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Ar-

* τὸν Ἀργείων τρόπον ἰξάρασθαι τοῦ λόγου βραχίονος, ut cum Pindaro loquar in Isthm. vi.

[Lipsiensis Pindari Heyniani editio ut nova quadam dote ornaretur, I. D. Reussius, vir illustris, e Bibliothecæ Georgiæ Augustæ thesauris mecum communicavit exemplar Gottingensis, cujus marginibus varia Heynii manu adscripta sunt. Inde excerpsi quæ in lucem promi posse viderentur, addita singulis hac nota: *Ex Schedis*. De his accessionibus, ab ipso Heynio non destinatis usui publico, ita, spero, judicabitur, ut decet incomparabilis Viri Summi merita, quorum memoriam seri nepotes celebrabunt. Præterea, quæ Heynius *Addendorum* nomine hic illic sparserat, suo quodque loco inserui: operisque ita præfui, ut nova hæc editio locis aliquammultis emendatior jure dici possit. *G. H. Schaefer.*]

gentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem convertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet utilitatem, ut multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, ut, seu verborum ambagibus seu sententia universe expressa, ea, quæ obscura sunt, obtegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura uno volumine comprehenderent, adjectis quoque commentariis*. Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; utpote qui beari me sentiam, si a junioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram, aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quæ enim laus major esse potest litteras bonas profitenti, quam exiisse ex ejus disciplina alios, qui ad majora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animadverterem, quæ sollerti magis commento, quam sermonis græci ratione et indole se tuebantur; multo magis intellexi esse elaborandum in eo, ut orationis Pindaricæ vim et usum rite assequerer, utque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, ut et lyricæ orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere

* Recensum eorum dederunt viri docti Harles. Biblioth. gr. Fabric. vol. ii. p. 26. Schrammel, Blankenburg in addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, vir felicis ingenii et variis doctrinæ copiis instructi, Friedericus Gedike, qui nunc iisdem litteris, quas excoluerat, cura sua tuendis præest.

solet, ut, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubeculas objicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte sæpe viderim aliter sentientes ne causam quidem difficultatis quæ subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua rejecta, proponere novam, quæ tamen novam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, ut graviores saltem errores sive a me sive ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgavi.

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita ut nec scholas lyrico interpretando per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de nova editione. Dum varia consilia animo verso: audio novam editionem a viro doctissimo, Chr. D. Beckio, parari, adjectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque an. xcii. Volumen primum Olympia, et xcv. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; uti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brunckio, quæ vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili hærere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: cœpi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Græca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Jam in votis erat, ut liceret novam totius operis formam describere, novam Pindari recensionem

parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, ætatem et otium, verbo, deficere omnia, necdum eo rem adductam esse, ut critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac præparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variæ lectionis apparatum, qualem priore opera institueram; ita ut prior editio fundus novæ esset, cui, quantum liceret, nova et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putavi, si in retractanda, emendanda, et locupletanda editione priore me continerem; quæ bonæ frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et novis copiis augerem.

Quæ cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, ut cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem, satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta vitia erant tollenda; apponere malui judicium ac censuram in Var. Lect: et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putavi) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi caussis et rationibus appositis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in virorum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, præcise pronunties, caussa judicii tui, cur ita censeas, cur alia rejicias, alia admittas, non addita; id quod multo moles-

tius accidit in critica, quippe in rebus tenuibus et exilibus occupata, quam in ullo alio doctrinæ genere. Verum, ut dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus unus et alter me fugit *.

Videbantur mihi tanto majore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, ut sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quæ ad interpretationem facerent: ut, quod supra innuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, ut contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Sæpe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, ut tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiæ notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, græcis litteris jam aliquantum imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum instituunt; adjectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem brevitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quæ aut minus recte passim esse accepta videram, ut tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congere-

* Ita effugit oculos meos Ol. ix. 91. ἰφάψας, quod esse debet ἰφάψαις, Ol. vii. 8. et x. 58. τιμάσας, et P. iii. 190. ἰπιζείσας. Porro genitivos debebam forte pluribus locis dorice inflectere; ut Ol. xiii. 52. μετὸς τὸ τοῦτο, debebam exarare τοῦτο.—P. ii. 170. μαχανῶντας, forte μαχανῶνται; cum sit μαχανὰ pluribus locis, P. i. 79. iii. 100. 194. etc. P. iii. 47. μηλοδίκᾳ Πυθῶνι, forte μηλοδίκᾳ. Nam sunt μᾶλα aliis locis: ut Ol. vii. 116. Nem. viii. 4. γλιφάεις pro βλιφάεις.

rem, aut quæ ipse difficiliora esse et obscuriora senseram. In his quidem postremo loco memoratis visum est versari sic, ut, quoties viderem manere sententiam ambiguam, nec rem ad liquidum perduci posse, varios modos exponerem, quibus sententia erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, ut aut ipse veriorem rationem invenirem aut ad eam eruendam et inveniendam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis usu venire idem quod medicis in morbis medendis, ubi is, qui ultimo loco vocatur, remediis, quæ jam ab aliis tentata fuerant, sibi frustratis, facilius, interdum casu, incidere potest in novum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quæ si recordaremur, modestius forte sentiremus de inventis quamvis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta removissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolæ nostræ haud exiguam in rebus seu gravibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentaverant, erroribus. Omnino est admodum diversa conditio ejus, qui interpretationem cum critica conjungit, et quidem per totum librum, et ejus, qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quæ voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa ætas, et fieri potest, ut senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum juventus calore abrepta, quæ primo oculorum conjectui se obtulerunt, pro certis et exploratis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, ut de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, ut dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammatice poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, ægri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quæ singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate sæpius repetendam; ita tandem poetæ sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescunque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram, in Pindaro vel maxime eam esse necessariam, refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constitueram; videbam enim, rem esse quæ multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, utpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sententiis parum habet cognationis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam præterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricæ antiquæ nec notitiam habuere; ea autem, quæ a serioribus grammaticis profecta sunt, nova esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam conjunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimvero hæc omnia ignorari; porro choris ea tradita fuisse sine metrorum, per litteras, signave aut nomina, præscripto; sed solo exemplo præeuntis poetæ et choragi; atqui ea, quæ solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt,

quomodo conjectando recte assequamur? Insidebat animo, Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, ut reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exquisitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse novimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si revivisceret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscæ ætatis simplicitatem revocanda esse omnia statuebam. Suavitatem numerorum in multis sentiebam, si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum sæpe videbam non uno modo in diversas formas recte dispesci; quamnam præferendam dicerem, non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium judiciumque me destituebat. Ad aurium enim judicium pleraque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cujus usus et vera pronuntiatio ante mille annos exolevit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine hæsitatione statuerem? multo magis, cum in ipsa Græcia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem ubique, nec per omnes ætates, nec per omnem Græciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Æolum, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium judicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi advenas loquentes audieris, de tono et accentu judicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum usus dudum interiit, audebimus? Græca pronuntiat quisque

ad sermonis sui patrii morem, tonum ac rhythmum; ex eo quisque suavitatem numerorum constituit. At quam diversa hæc judicia esse videmus inter eos ipsos, qui eundem sermonem patrium habent! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles; alios iis delectari video. Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. i. 135. *σύν τοι τίν κεν*—omni barbarie horridior est; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum et judicium, aliis obtrudere refugiebam: inprimis cum, in quas turbas me committerem, facile præviderem. Hæc recte an falso statuerim, nunc non quæro; ingenue tantum profiteor, quæ me tenuerint, ne ulterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem quæ interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint; probabiliorem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, h. e. strophis et epodis.

Inter hæc venerat in manus egregius D. Jo. Aloysii Mingarelli libellus; *Conjecturæ de Pindari metris*. Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad senem venerabilem, et per litteras cum eo egi de argumento hoc; erat viri optimi tanta humanitas, ut non modo edoceret me quæ vellem, verum ut etiam a Nic. Schow, qui tum Bononiæ degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operæ olim in metra Pindarica parasset. Opibus his an. xc. mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus: qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui jam

grandævus, Bononiæ, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam novis rebus turbatam vidit, cum ejus, inquam, ductus litterarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, ut non nisi magno cum dolore intentiori visui indulgeam: non licuit eo tempore plura tentare, quam ut schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digererem, et potiora, quæ se offerebant, excerperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostrâ academica reposui, et aliorum usibus reliqui.

Nam, cum ita, ut dixi, ambigerem, et, ut fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra excutienda in ultimum operæ locum differrem: opportune evenit, ut viri doctissimi, GODOFREDI HERMANNI, liber *de metris Græcorum* prodiret: in quo videbam eum ita disputare, ut omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quæ ab ipso proposita erant, aliquid conarer; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, ut, cum eum litteris adiissem, vellet in partes operæ in Pindaro collocatæ venire, et rem longe difficillimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret; postulavi quoque hoc ab eo, ut, cum ex ipsis metris recte constitutis nova critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinæ copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret; a me enim non meam, sed Pindari caussam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quæ quam præclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio de metris Pindari vol. iii. inserta; ita ut, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi hæc saltem gratia maneat inte-

gra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitavi.

Quæ cum ita essent constituta, continui me in præscripto, et omnibus, quæ de re metrica aut critica eram ad poetæ calcem adjecturus, abjectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quæ manifeste a vera ratione abhorrerent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de caussis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quavis, vel levissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, ubi discrepantia ad ipsum poetam non faciebat, nec alium fructum afferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter præstantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quæ me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis ætate junior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censeo, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quæ quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitioris litteraturæ, in iis occurrere novi; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem fœnerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage

poetarum hujus generis servata majoris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, SCHNEIDERO, ante XXIII. annos; facile ab eo impetravi, ut liceret ea retractare et huic editioni inserere, novo cum instituto, ut ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa servarunt; cum, si hoc novarem, adjecto præterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, ut in promtu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quæ jam in recensu facto habentur. Quæ auxilia et subsidia cum antea deessent: potuerunt in SCHNEIDERI recensu desiderari, quæ in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam SCHNEIDERUM fugisse; vellem unum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum*. Quorum præterea carminum nomina a Suida aut aliis notata sunt, fide non ubique satis certa, ea videri possunt in Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana tom. ii. p. 78. sq. hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, ut de vita Pindari sollennia præmitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum SCHNEIDERI libellus extat. De indole et charactere carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post SCHNEIDERUM præcipue JACOBS in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quinctiliani judicia cum *grammaticorum notitiis*.

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quæ passim in scriptoribus e Pindari Epiniciis laudantur; et habeo paratum hujus generis numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versus sententiosi, ita repetiti, ut usum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinæ copias ostentandas haud inutiles, verum a consilio meæ operæ, uti illud circumscripsi, alienæ: singularem his operam impertire nolui; uti nec ex animadversionum et observationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentaverit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam conjectata, partim ea, in quæ facile quisque in his litteris versatus et ipse incidat; forte etiam, si judicium adjungere volebam, certaminibus me objecissem, a quibus paullo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosi, parumque diligenter confecti, sunt alii jam parati opera et studio docti juvenis, *Raphaelis Fiorillo;* excreverunt tamen illi ad eam molem, ut Voluminis hujus tertii partem magnam constituant; neque ea quisquam Pindari studiosus æquo animo carere poterit. Sunt enim Indices tres: I. verborum, etiam in Fragmentis obviorum, qui pro fundo omnis orationis poeseos lyricæ haberi poterit, labore molestissimo elaboratus; II. Scholiorum; inserta utrique notabilia e notis, etiam in Fragmentis et in libro de Metris; III. Auctorum veterum in Scholiis laudatorum, cum notatione ipsorum locorum et verborum illustratorum.

Descripsi ingenue formam operæ meæ, reddidique rationem eorum quoque, quæ meditatus eram et ani-

mo designaveram, quæ tamen aliis ut perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, ut ad ulteriora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque usu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi pervenire nequeant, eo ut alii pervenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni XCVIII. exordia, utinam bonis litteris bene auspicata!

Restat nunc, ut e priore editione repetam ea, quæ *de Pindaricæ lectionis fontibus et rivulis* apposita erant; perscripta an. LXXIII. adjectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro* collocatis.

* * *

Fundus Pindaricæ lectionis vulgatæ habenda est *editio Romana*, Zachariæ Calliergi Cretensis opera emendata, qui *post Aldum* alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutæ sunt edd. sequentes: *Cratandrina*, *Brubachiana*, *Morelliana*, *Stephanianæ*; etsi in una alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones Pindari fere omnes; saltem eæ, quæ criticum usum præstarent; eaque opportunitas, quæ bibliothecæ nostræ academicæ debetur, non parvi ad animum meum erat momenti, ut laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem *editionum* discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animadvertere licuit: *alteram* an. 1566. novum, sed

haud paullo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quæ tamen multum præstat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes omnes, etiam Paulli Stephani Genevensem 1599. 4. At *Stephanianam priorem* repetitam intellexi in *Plantino-Raphelengiana* et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex Cratandrina et Aldina, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar Cratandrinum repetiisse; hoc enim eum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paullo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetae recensionem fere totam ad rationes metricas, quamvis lubricas et sæpe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum praestare, cum judicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhæserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, ubi acute ille et præclare veram lectionem restituerat. Subjecerunt illi poetæ verbis, præter subjectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an ulla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos pervenisse. Scilicet vitia, quibus fœdati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, ut hos potissimum memorem, est copia. Acque hoc illud est, quod sæpe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerosque esse servatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt; utenturque, si lubebit, eo argumento, qui de hebraicorum auctoritate defendenda satagunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictæ periodisque sententiarum finitis inclusæ habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librariorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones ejusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; unde tam diversæ versuum dimensiones natæ sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes hujus poetae codices extant. Vix ad XL. exemplaria, quæ usquam serventur, memorari video; quæ integram περίοδον contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam: at ex iis multa sunt multo recentiora, quam ut ulla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex sæculis XVI. et XV. sunt: quæ sæculum XIV. excedant, nulla adhuc

vidi commemorata. Probabile itaque fit, casu servatum aliquem codicem hæc tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animadvertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile præstari; contra e librariorum stupore vel oscitantia molestum variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus usos esse liquido cognovimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quæ primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis æquo animo caruerunt. Diligentior fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, ut erant ea ætate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantivis ille pretii, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui usus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, ut interdum dubitaverim, an inde transcriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecæ Augustanæ a Dav. Hoeschelio collati lectio ad parvam Pythicorum parti-

culam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quæ e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem novos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quæ de illis passim ipsi observavimus.

Sunt igitur ii numero quinque, signis suis notati, quas et ipsi servavimus: Ms. Bodleianus, *C.* 71. *Ms.* Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. C. laudare solemus, tum notati α. etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) β. γ. (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus præter C. et γ. et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem γ. usque ad Nem. iii. procedere. Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem præstarent, cum ea librariorum fere stupori aut studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem revocandi debeatur.

Cum semel hæc animadversa a me essent, utebar iis ad melius ordinandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc uno, quod a principio propositum erat, ut transferrem, quæ Oxoniensis editionis essent copiæ criticæ. Aldum inprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variæ lectionis majorem partem ad inanes quisquilias et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetæ ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, unde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perveniret; tædio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quæ jam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, inprimis

Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde x. 43. omittere cœpi lectiones nimis leves et meras aberrationes dialective immutationes; nisi alia esset ratio critica, quæ suaderet ut apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quæ nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex processit, atque etiam in Pythiis, quæ duo tantum codd. alter Bodleianus γ. alter Palatinus C. complectuntur, Aldinæ et Romanæ comparandæ multo diligentiorem addixi operam. Subinde etiam laboris per se tam parum jucundi tædium eo levavi, ut, lectio si qua paullo memorabilior occurreret, ad eam illustrandam subsisterem, et breve judicium, etiam de emendationibus Schmidianis et Pauwianis, subjicerem; multo vero magis tum, cum distinctiones sententiarum mutaveram, hoc mihi sumsi, ut ad enuntationum poeticarum nexum pauca, et breviter, adjicerem. Atque hac quidem parte operæ meæ me puto gratiam aliquam apud lectores Pindari iniisse, quod innumeris in locis pravas distinctiones, quibus sententiæ poetæ misere erant distortæ fractæque, plerumque tacite, sustuli. In tam concisis et, propositione una et altera media omissa, abruptis hiantibusque enuntiationibus, quarum nexum non assequaris, nisi poetæ magnos audacesque animi motus animo et ipse revolvere, divini afflatus tanquam auram alludentem concipere, lyricoque impetu calere possis, interpungendi ratio sæpe est longe difficillima. Supersunt et mihi adhuc non pauca, in quibus ad poetæ sublimes sensus assurgere nequeo, ut statim Olymp. ii. 96. sqq. Schmidium, etiam in interpungendi ratione, sequuntur Oxonienses, nisi quod multo etiam plura hac quidem parte ab iis depravata sunt; Schmidius autem male Stephanum deseruit, qui multa melius distinxerat, pravo vero rhetorices studio, quo morbo illa ætas labo-

rabat, ad dispositiones carminum delapsus, sibi ipsi nervos incidit compedesque ingenio injecit, quo minus liberiora poetæ vestigia sequi, *multa* vero *levantem se aura*, ne ex longinquo quidem, prospicere posset.

Studium omnino meum acui meamque operam increscere vidi, quo magis virorum doctorum studia deficerent; quod in Pythiis statim, multoque magis in reliquis animadvertere licet: cum in Olympiis omnium opera calere soleat. Sunt tamen in Nemeis et Pythiis, etiam in Isthmiis carmina, quæ Olympiis meo quidem sensu structuræ felicitate et sententiarum gravitate præstant. Reliqua mea opera in eo versata est, ut carminum verba, quantum quidem litterarum formis fieri posset, exhiberem emendatissima: qua quidem in re studium suum commodarunt juvenes duo eximii, græcisque litteris præclare imbuti, Seminarii philologici Sodalitio in familiaritatem meam recepti, alter *Frid. Pauer*, ad lares Posonienses nunc reversus, alter *Jo. Benj. Koppe*, Dantiscanus, ante paucos dies inter Repetentes theologici ordinis adscriptus *: cujus industriæ et acumini inprimis debetur, si, quod spero, nullo graviore mendo fœdatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum, sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; præter vitiosam interpunctionem sphalmata subtata sunt non pauca eaque satis gravia.

Grammatici, inprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis pas-

* Jucundissima animo insidet duorum horum familiarium memoria, alterius tamen non sine gravi luctu. Nam prior quidem, *Frid. Pauer*, nunc Cancellariæ Regis Princ. Elect. nostri rei militaris a secretis, Hannoveræ floret, alter autem *Jo. Benj. Koppe*, ingenii vi et acumine pollens, et ad exsequenda, quæcunque præclara et utilia ipsi erant, insigni ardore inflammatus, medio cursu abreptus est, accensendus iis, qui seu temporum seu rerum seu hominum vitio *ploravere suis non respondere favorem speratum meritis*. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, inprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri præstantissimi memoria erit integra et cara posteris.

sim laudantur; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui ejus discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadæ, Didymi Dionysii Phaselitæ, Chrysippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quæ habemus *. Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, adsperse passim codicum marginibus, et per insequentes ætates novis aliorum observatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariive festinatio vel oscitantia ferebat, in nova exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quæ in Calliergi manus pervenerant vulgata sunt Scholia quæ habemus, *vetera* dicta, quibus multa præclara fragmenta veterum grammaticorum nobis servata sunt, quæ si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd. Brubach. Genevens. et Oxoniensi; nam, quæ in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt brevia scholia et glossæ interlineares e Bodl. codd., exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia comparentur, an ex iis multa erutura sit virorum doctorum industria, quæ vulgatis attexi et inseri mereantur. Subjecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quæ vocant, Demetrio Triclinio, ut in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi laciniæ alienæ passim insertæ sunt, Scholio ad Olymp. xiii. 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, ubi auctor se de Jasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzæ no-

* Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. gr. Fabricio-Harles. tom. ii. p. 65, sq.

mine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 175. ut adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, utrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutæ quæstiunculæ; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quæ Pindari studiosos juvare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum præfationem satis longam et eruditam manuscriptam in bibliotheca Basileensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Jo. Chph. Wolfium Thesaur. Epistol. t. iii. p. 256. Quæ tandem præfiguntur singulis carminibus Scholia περὶ τῶν κώλων, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.). In metris definiendis an ulla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit ulla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione ulla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex una alterave stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit. Quæ res toties transversos egit, cum alios, tum Erasmum Schmidium, qui gravem objurgatorem nactus est Pauwium, virum haud dubie græce doctum; sed, ut fastum intolerabilem et agrestem durumque animum viri superciliosi et stomachosi taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, nova somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debebat, uti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac præcepta satis tuto nunc res ubique revocari possit.

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quæ verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quæ cum accurata non modo græcarum litterarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu conjuncta sunt. Quæ quidem in uno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis divisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quæ pro virili quisque præstare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen præcipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subjicere, et si qua alia, etiam critici generis, sive in enarrationibus publicis sive in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desidere nolebam. Recepit vero eam operam in se unus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Jo. Gottl. Schneider* *, qui græcæ exquisitioris alicujus doctrinæ specimina jam publice proposuit, idemque, ex quo tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expolivit, quam hæ litteræ, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus juvenis fragmentorum Pindari collegit apparatum longe copiosiorem eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiæ Pindaricæ, Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem

* Nunc Professor Academiæ Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque celeb. nominis.

jam absolvit memoratus supra a me *Koppius*, ornatissimus juvenis, qui idem versionem latinam passim emendavit, quam ex Oxoniensi editione Græcis ut subjiceremus ex librarii utilitate fieri visum est *. Scr. an. LXXIII.

* * *

Pindaricæ lectionis fontes et rivulos paullo ante exposui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu corollarii loco totum apparatum Pindaricum, quo instructus narrationem illam instituere potui, subjecturum esse: id nunc ut exsolvam necesse est. Feci hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et criticorum desideriis et vero etiam tot aliis rei litterariæ utilitatibus, quas præ unius rei criticæ studio aut negligere aut contemnere velle turpe est, consuli posse arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem vocant, alicujus auctoris, origines et caussas nemo facile rite investiget, qui non editionum ante omnia diligentem recensum, operæque in eo scriptore, transcribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo, inprimis a renatis inde litteris, collocatæ notitiam accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, judicio meo, quoties opus esse videbitur, interposito, editionum recensum aliorumque libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare possunt. Ita et eorum desideriis satisfaciam, qui ad intelligendum et illustrandum Pindarum copias paratas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis sequuntur, potestatem faciam, ut et ipsi, quid in copiis suis habeant, cognoscere, et quod a me præteritum ignoratumve sit, explere possint †.

* Quæ sequuntur, perscripta sunt et adjecta *Interpretationi Latinæ* an. LXXIV. emissæ.

† Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Biblio-

Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νίμεα. Ἴσθμια. — subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria. (omnia græce). Venetiis in ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri, mense Januario 1513. 8. fol. 373.

Præfixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maittairio quoque redhibita Annal. t. ii. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus græcis, quos excusos emittere constituerit; — Naugerio se inscribere Pindarum etiam propterea, *quia*, inquit, *sic delectaris hoc poeta, ut sæpe eum tua manu accurate descripseris; puto, ut tibi magis fieret familiaris, tum ut ediscere-tur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, ut inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paullo post subjungit Aldus: *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adjunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Æschylum, Theocritum, Oppianum, brevi daturi sumus uno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe præstantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, jam in præfatione monui.

Πινδάρου — (græce) *Impressi per Zachariam Calergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a Καλλιέργης) *Cretensem* — in ædib. Augustini Cisii (τοῦ Κισίου), ejusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariæ Calliergi Cretensis, ut ex fine intelligitur. M. Augusti d. xiii. Leone x. regnante (a. iii.) Romæ, 1515. 4.

Præstantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam præclare emendavit vir doctus. Codices quidem ut diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet; sed in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, usu deprehendimus. . . . . .

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Præfatio in Pindarum extat in Stephani Nigri e gr. translat.

---

thecam græcam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam t. ii. p. 68. sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita conjuncta, ut omitti vix posset; et subjicienda ac corrigenda erant nonnulla, quæ locum suum desiderabant.

pag. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Præfixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus ejus munificentia (σοῖς, Κορνήλιε, δώροις) effectum docet, ut hoc opere græco preli ope expresso urbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *græcorum librorum typis excudendorum* incuria. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Jovius commemoravit.

Florentiæ expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. univers. pag. 563.) memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus gr. sine scholiis. Basileæ, per And. Cratandrum. 1526. 8. Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceporini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Præfatus est Huldricus Zwinglius satis æquus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adjuncto parentat Ceporini memoriæ, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino litterarum græcarum Professor renuntiatus fuerat. cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati, Menrado Molthero *Interprete simul et paraphraste, apud Henricum Gran.* Hagenoæ, 1527. 8. Maitt. t. ii. pag. 690.

—— *e versione Jo. Loniceri latina* (prosaica). Basileæ, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e græcis scholiis et optimis quibusque utriusque linguæ auctoribus decerptis.* Basil. 1535. 4. (et forte jam 1532. quo anno præfixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusæ* Tiguri 1543. et 1560. 8. maj.

Est hæc prima versio latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse sollicitum, iis quidem locis, quæ inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisæ 1531. *f. Pindari carmina* narrari video: sed corrupto numero. v. ad 1631.

—— *Olympia et Pythia græce.* Parisiis apud Wechel. 1535. 8. Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

—— *gr. cum Schol.* Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullæ lectiones adscriptæ, sed ex ed. Ald. Emenda-

trix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam ; ita v. c. Nem. v. 2. ἀλλανύσαντ' ἐργάζε — partim emendavit, partim depravavit ἀλλανύζοντα μ' ἐργά —.

In Catal. impressor. bibliothecæ Bernensis tom. i. p. 338. etiam *Basil.* 1545. laudari video, quæ nusquam alibi memoratur. Subjicitur tamen ea laudatis jam edd. 1535. et 1542.

— *græce. Hæ victoriæ ad emendatum doctiss.* Jacobi Ceporini *exemplar collatæ nunc exeunt* Basileæ per heredes Andreæ Cratandri 1556. M. Septembri. 8.

Nitida editio : sed mera repetitio Cratandrinæ 1526.

Ad apparatum Pindaricum pertinet.

Aristologia Pindarica græco-latina : opera ac studio Mich. Neandri Soraviensis. Basileæ *per Ludovicum Lucium,* 1556. 8.

Quam, ut omnia doctissimi hujus viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa juventute posse judico.

P. ——— *per Phil. Melanchthonem latinitate donata Basileæ per Jo. Oporinum,* 1558. 8.

Casp. Peuceri præfatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

P—— *græce, sine schol.* Parisiis apud Guilielmum Morellum, in Græcis typographum Regium. 1558. 4.

Splendida editio : ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrimo tamen exemplari non adhibito.

Editionem gr. cum Schol. Paris. ejusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitror.

Odæ nonnullæ ad metra redactæ reperiuntur in libro : *De generibus carminum græcorum Renato Guillonio auctore.* Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari — ceterorum octo lyricorum carmina — nonnulla etiam aliorum. Omnia Græce et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. — Excudebat Henr. Stephanus *Huldrichi Fuggeri typographus* (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno xix. Aprilis obiit. In altero tomo post Alcmanis fragmenta Πινδάρου μέλη sequuntur, quæ nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit *Editio ii. Græco-Latina* H. Stephani, *recognitione quo-*

rundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata a. 1566. ead. f. (Paris.). Quæ tom. ii. p. 433-468. (non 566.) subjecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. iii. cum Is. Casauboni notulis, 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Gotth. Fridem. Lœber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden xi. Jen. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. 2.

Ed. iv — Excudebat Paulus Stephanus a. 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus *aliam Ed. iv. Lugduni apud Joan. Pillehotte sub signo nominis Jesu* 1598. *eadforma.* et sub f. *Lugduni ex typographio Joannis Hanard, alias Jamet a.* 1589. ex Edit. Stephan. iii. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ovidiana omissa est.

— *Ed v. Oliva Paulli Stephani* 1612. mera est repetitio Editionis quartæ, sed charactere et charta deteriore, uti et *altera repetitio* 1626. et

Editio vi. Ebroduni ex Societatis Helvet. Cald. 1624. Aliam Paulli Stephani v. inf. ad a. 1599.

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis traditisse multis locis manifestum fit, v. c. Ol. ii. 78. 122. viii. 50. ix. 39. 98. Sed comparaverat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, ubi deserere eam debebat, v. c. Ol. ii. 50. Novum correctorem nacta est altera, qui nonnullo merito sustulit, alia etiam depravavit. Eam tamen expresserunt Stephanianæ reliquæ omnes.

— *gr. lat.* Antwerpiæ *ex officina* Chrph. Plantini. 1567. 8. min. Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— *opera omnia latino carmine reddita per* Nic. Sudorium (le Sueur) *et ejusdem commentarius in Nemea.* Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8. min. et jam ante, ut memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiosa, ut arbitror, ut et a. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti *Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I.* (Genevæ.) *Apud Joannem Sylvium,* 1583. 4. (non 1587. ut a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Æmilius, eo tempore Professor Lausannensis.*

Interpretationes multas bonæ frugis inesse posse nolo dubitare; sed delectus ejus, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia græce, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1568. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. ii. Ind. *Titulus*, inquit, *præfert etiam Pythia, Nemea et Isthmia; editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur.* cf. mox a 1600.

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio *Bernensi. Excudebat Joannes le Preux.* 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane usus libellus, præter ineptam ad rhetorum præcepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — græce, Lugduni Batavorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognovi. Vide v. c. Ol. viii. 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum: *Theocriti Idyllia — Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excepta.* Impensis Jacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budæo, alumno disciplinæ Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinæ studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsuic.

— *gr. et lat. Latinum interpretationem* M. Æmilius, P. Fr. Porti *C. P. Linguæ Græcæ Professor* (Heidelberg.) *novissime recognovit, accurate repurgavit et passim illustravit.* Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.

Splendida professio, nihil tamen præstitum, quam ut Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, novo titulo præfixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subjiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171 - 191. *M. Æmilii Porti — breves in Euripidem* (voluit Pindarum dicere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta, dum opus typis mandaretur, notæ raptim scriptæ.* Sunt eæ satis jejunæ et vulgaria recoquunt.

— *cum Schol. et interpretatione latina ad verbum.* Oliva Paulli Stephani. 1599. 4.

Hæc, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum provocant. Expressa sunt poetæ verba ex Stephanianis ætate proximis; unde etiam versio repeti-

ta. Tertia est editio, quæ Scholia exhibet. In præf. ad Jac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quæ sæpe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paullus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: est satis bona editio, etlectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, usibus perquam accommodata. Expectabat Paullus adhuc Is. Casauboni observationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Paulli Stephani editionem Pindari a. 1600. quæ *quarta* inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem hujus anni habemus fœturam hujusmodi: *Ex Pindaro Ecloga Græce e typograph. Prevostæi.* Paris. 1600. 4.

cf. Maittair. Annal. t. iii. p. i. p. 837. Græce expressa typis sunt Olymp. iv. v. Pyth. vii. viii. Nem. i. ii. Isthm. iii. v.

In apparatu Pindarico habendum quoque

M. *Æmilii Porti Lexicum Pindaricum.* Hanoviæ 1606. 8.

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Græcanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla judicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612 et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma supra attigimus.

— *gr. lat. in Corpore poetar. Gr. Jac. Lectii* t. ii. Genevæ 1614 f.

Tandem ad Schmidium perventum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδάρου περίοδος — *opera* Erasmi Schmidii *Delitiani, Græc. et Mathemat. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutem vir doctissimus, ut interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paullo lentius processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumsit, a. d. inde xxi. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare æstate demum a. 1611. aggressus est. Vulgaverat ille jam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen.* Inde missi ad eum sunt Jani Gruteri cura tres codd. Mss. ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra p. xxii. sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam;

tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Joach. Camerario in margine sui exemplaris adspersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re judicare licet, tum ex iis, quæ a Loebero in supra memorata Exercitatione critica p. viii. narrantur: nam usurpavit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Enimvero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, et interdum metro adarbitrium constituto, finxerat, acuteutique et docte, sæpe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad unam alteramve stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto parilem nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et sæpe scurrili licentia exagitatus est a Pauwio, pro istius ætatis more. Quam quidem maledicentiæ et amaræ insectationis infamiam a studiis nostris, quæ ipso nomine humanitatem profitentur, nunc * esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et æquus quisque judex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatiorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis diligenter passim consuluit, uti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris. Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adjunctam fuisse ex Sylburgii Catal. Mss. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem ejus est haud contemnenda, et doctrina præclara, sed judicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, hærendum in singulis voculis et enuntiationibus: errarunt tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices præcepta, quæ tum ex Melanchthonis vel Chytræi aliorumque libellis addiscere solebant, exigerent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema revocatum

* Scripta hæc erant a. lxxiv.

ab omni diviniore animi vi et impetu prorsus deturbavit, et, dispositionis synopsi cuique carmini præmissa, humi afflixit tanquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, ut, etsi magna Græcarum litterarum copia instructus, contorte multa et invito carminis lyrici Genio interpretaretur; utque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem ut tollas, sensus aliquis poeticæ virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quæ ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adjutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexici Pindarici, seu Πινδαροπαμέλου, cujus specimen proposuit in præfat. quod tamen intercidisse non dolemus.

Πινδάρου περίοδος — Jo. Benedictus *M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Græcæ Prof.* — Salmurii 1620. 4.

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur præfatio. Habebat tamen vir doctissimus, quæ vere de se prædicare poterat: nam in interpretandis sententiis præclara ejus est opera, partim versione recognita et paraphrasi latina primum addita, partim ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonæ tamen frugis pleni, et præclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, ut lyrica oratio verbis vulgaribus græcis illustretur, ex scholiorum fere apparatu non sine judicio excerptis; ut hac quidem parte, quæ enarrationem attinet, Schmidio longe præferendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, usus, nec contextum ad metri normam examinatum restituit; sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam jam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nanciscretur.

Pindari Ol. P. N. I græce, sumptibus C. Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittairio t. iii. p. i. p. 882. de ea constat: ut et de ea, quæ sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus ejusd. eod. anno.

Ex Pindari odis excerptæ genealogiæ principum veteris Græciæ, gnomæ illustres etc. studio Davidis Chytræi. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video a. 1596. reponendum esse.

Perventum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted.* 1697. fol. Modestiam et æquitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, *nisi*, inquiunt, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent.* Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricæ orationis indolem viros præstantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quæ retinere, modo retinuisse, quæ damnare debebant. Itaque iterdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiverunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memorant: sed ex *Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quæ ipsi observaverimus, supra exposita sunt. Versionem servarunt ex Schmidiana, paraphrasin subjecerunt ex Salmuriensi editione, una cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ ἀκριβείας specimen proposuit R. Dawes. Miscell. crit. Sect. ii. p. 33-68. (ed. Burg. p. 37.) Pauwium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetæ ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744, cum interpretatione latina; et græce 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8 *.

Veniunt tandem in recensum hunc.

Jo. Corn. de Pauw Notæ in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum præter *vitam Pindari, Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curavit Jo. G. Schneider.* Argent 1776. 4. quæ Volumini hujus ed. tertio inserta sunt. *Friderici Gedike* autem ingenii doctrinæque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illu-

* Nuntiatum erat, V. C. *Richardum Chandler* novam Pindari recensionem parare; verum ipse privatis litteris mihi significavit, alienum se ab hoc consilio esse. Audivi tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparationem, et Guilielmum Clarke codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri usum. Monebo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodromum novæ Pindari editionis*, Campis, 1769. 8. ad Epitomen Iliadis perperam hoc nomine inscriptam spectare.

strando annis LXXVII. LXXIX. et LXXXVI. supra jam memoravi, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus novam editionem a V. C. *Chr. Dan. Beck* paratam Lipsiæ: Olympiorum quidem XCII. 8. una cum Scholiis et Obss. crit. et Pythia ac Nemea XCV. una cum Scholiis. [*W. Fr. Hezels Erläuterung auserlesner Oden Pindars für Anfänger und ungeübte Lehrer —. Riga.* 1805. 8. Sunt Ol. i. ii. iv. v. ix. xi. xii. xiv. P. i. Inepte et alieno loco argutatur in etymologia vocum. —*Observationes in Pindari Carmen Ol. i. Progr. Theoph. Frid. Welcker. Giess.* 1806. — *Pindari Ol. ii. illustravit M. Car. Gul. Theoph. Camenz. Penig.* 8. vid. *Leipz. Litter. Zeit.* 1806. 126. *St.* p. 2010. — *Gurlitti Progrr.*, quorum potiora v. ibid. 1807. 83. *St*, 1810. p. 618. — *Villoisoni Notæ et Emendatt.* v. Acta Seminar. Lip. i. 1. p. 232. — *Uebers. v. Fähse.* 2 *Bde.* 1804. 1806. v. *Jen. A. L. Z.* 1808. N. 33. *Ex Schedis.*]

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus Gr. *L. Clenardi* Ode prima repetita (ed. Sylburg. Frf. Wechel. 1598. p. 411.) Olymp. i. Pyth. vii. Nem. ii. Isthm. iii. in *Vorstii* vett. poem. gr. select.; item: Ode tertia in Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem Æliani Var. Hist. latine ab eodem versarum, Ven. ap. Gabr. Jolitum 1550. 8. *Gotth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden xi. Jen. 1744. qua paullo contortior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis conjecturæ D. *Jo. Aloysii Mingarelli.* Bonon. 1773-*. Sunt forte alia, quæ, dum hæc scribebamus, memoriæ non succurrebant: ut *Dammii* Lexicon Homerico-Pindaricum. Berol. 1765. opus Herculei laboris; in quo utinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Ut versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum latinitate primus donavit *Jo. Lonicerus*, sub ann. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peucerus* vulgavit a. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, ut ipse ait, et ut Philippiam in consilium vocaret: eam emendavit in editione altera, unde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognoverunt Æ-

* Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama notæ. Mox vero, cum eas lectione et usu cognovissem, inter præstantissimos rei metricæ magistros Mingarellum habere cœpi. Curata est diligens ejus censura in Philolog. Biblioth. vol. ii. pag. 650. 1774.

milius Portus in edit. Commeliniana, et *Benedictus* in Salmuriensi, qui paraphrasin a se confectam adjecit. Novam interpretationem Schmidius adornavit nimis ad verbum, sensu etiam obscurato, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonienses* una cum Benedicti paraphrasi, adjecta ad calcem Sudoriana interpretatione versibus comtis et elegantibus, sed in quibus Pindarus ad Horatianos numeros, sententias et structuras revocatus Horatium mentitur, Pindarum exuit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim charrare nec vacat, nec necesse est; inprimis, cum ad libellos remittere possim lectorem, in quibus illæ diligenter recensentur. Italicam *Alex. Adimari*, admodum probatam Italis, quæ Pisæ 1631. (non 1531.) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Filippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori* tom. iii. pag. 203. sq. Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. ejusd. præf. p. XI. XII). Vulgati enim ab eo sunt:

'Ολυμπιονῖκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gautier.* In Roma, 1762. et Πυθιονῖκαι, 1765. 8 maj. græcis ex adverso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est: nec deest interpretationi elegantia sua; sed græcæ lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex Adimaro sapere videtur. Laudatur tamen libellus certatim ab Italis. v. Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori. Addizioni tom. v. p. 614. 764. Sunt præterea *Odi scielte di Pindaro di Gius. Mazari.* Sassari, 1776.

Gallicas, etiam singularum Odarum, interpretationes, cum iis, quæ in Commentariis Academiæ Inscript. et Elegant. Litt. occurrunt, videre licet ap. Abb. Guietum *Bibliotheque Françoise* tom. iv. p. 249. Inde a. 1754. *Les Olympiques de Pindare, trad. par Mr. de Sozzy.* 12. prodiere, unde specimina, cum poetæ adversus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non ineleganter scripto: *Discours sur la Poesie lyrique.* Paris. 1761. 12. (auctore Mr. *Gossart* *.)

Superiore anno duo interpretes Gallici extiterunt Parisiis,

* Diligentius hæc nunc exposita sunt ab Harlesio in Bibl. gr. tom. ii. pag. 75. sq.

qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est *Chabanon*, Academiæ Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quæ primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) tom. xxxii. et xxxv. vulgarat, superiore anno singulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de Pindare, traduites avec des Remarques.* Par. 1772. 8. præmissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Græcis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicæ orationis genium revocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes—avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraye manière de le traduire. Par Mr.* Vauvilliers, *Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque.* Par. 1772. 8.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, judiciique elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quæ omnium maxime a Pindarica vi, audacia et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. i. ii. iii. v. vii. xi. xii. xiv. Pyth. i. Nem. i. xi. Isthm. ii.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Jo. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in tota Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, ut quicquam de iis tuto pronuntiare ausim*. Ex Dammii, viri doctissimi, totius poetæ interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe utilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam

* Enumeratæ hæ versiones sunt in eadem Biblioth. gr. ab Harlesio l. l. pag. 76. 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

inprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem jam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetæ sententia expressa sit, non alia, ut sæpe fit, in ejus locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspiciendam; lineas quoque et umbram formæ assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit; sed fore, ut populares nostri Pindari gustum talem inde capiant, quo vel admirationem ejus vel amorem concipiant, admodum dubito. Ut enim poetam intelligas, antiquas litteras animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quæ omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est: verba, sed sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus induere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermoni consulit, quam aliis, qui nec studium satis magnum ad antiqua hæc cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque serit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quæ in penu Pindarico haberi possint. Sed si utilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quæ jam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, inprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos præcipue Pindari, ingenio et indole; in iis quoque, quæ quidem evolvimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed juvenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione avocari nolimus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diversam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, ut diversorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quærere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subjicere codicum nonnullorum notitias, quæ, dum in studio hoc lectionis Pindaricæ investigandæ versabamur, nobis in manus venerunt. Juvabit uno tanquam obtutu subjectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum injuria pepercit; etsi haud exiguam

partem codicum sub ipsa typographiæ inventæ tempora scriptam esse non obscuris indiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum ætate judiciis, quæ vulgo in libraríis recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea novem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. tom. ii. p. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alía, v. c. Euripidis, Hesiodi etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sæc. xiv. xv. xvi. scripti, iisque chartacei, uno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Sæc. xiv. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Sæc. xvi. sine Scholiis, alter chartaceus Sæc. xiv. cum scholiis, quæ usque ad finem ultimæ Isthmicæ procedunt, uterque cum x. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subjecta Pindaro sunt in utroque volumine alia: in illo Hesiodi opera et dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem ultimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Patavii; (cujus alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem pervenit) porro Pindari opera cum vetere Scholiasta, e biblioth. Reginæ Sueciæ, Homeri Batrachomyomachia et aliis adjectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Præter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat *. Florentiæ, præter Mediceos supra memoratos, bib-

* Scripsit *Mingarellus* ad me litteris a. 1778. datis: "In Vaticana bibliotheca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas continentes asservantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipse meis olim vidi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo sæculo posteriores, plerique vero alii sæculis xiv. et xv. exarati." Porro in Bibliotheca Angelica

liotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariæ Pindarum cum scholiis Sæc. xiii. scriptum: Patavii bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices servat saltem tres: obscura enim sunt, quæ de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana * alium recentem a Cæsare Stratego scriptum: (vixit ille medio Sæc. xv. Montfauc. Palæogr. Gr. pag. 82.) S. Marci autem opes librariæ primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis græcis aliisque præmissis subjiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomæ Magistri et Manuelis Moschopuli, quæ a vulgatis non diversa videntur; duo alios chartaceos recentes Sæc. xiv. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Sæc. xv. membranaceus, Aristophane præmisso, Pindari Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine †; quintus tandem Sæc. xiv. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quæ supra memoravi, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus ‡.

In Escurialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratius tradita expectamus a Michaele Casiri. (Codicis Biblioth. Regiæ Matritensis descriptionem dedit Iriarte p. 445. sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses jam supra enumeravi. Nunc hoc unum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. Ms. signatum, uno cum codice α, Guil. Laudi munere inter

Pindarum cum Scholiis sæc. ut putant, xiv. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, litteris mihi mandavit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; convenire eum fere cum ed. Basil. adeoque cum Aldina.

* Falso hoc tradi, docuit me Morellius; fuit ille asservatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Paulli: Montfauc. in Diario Ital. p. 48. et in Biblioth. Mss. pag. 479. Migravit inde in Bibliothecam S. Marci.

† Nemeorum non nisi Odæ quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis, teste Morellio.

‡ Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Strategi paullo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Paulli alius cod. chart. sæc. xvi. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variæ lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi a. xc. ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit iis, quæ de horum codicum usu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quæ Antonio Zannetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo Mss. S. Marci conficiendo debetur.

opes Bodleianas illatum esse. Præter hos codices jam exeussos habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiæ Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit : et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Th. Gale.

Inter Is. Vossii libros tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, unum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos : omnes, quantum quidem intelligo, recentiores; qua de re tamen viris in litteris Græcis principibus, Valckenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, judicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc.) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim : ut mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripto cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, unus Sæc. xv. alter xvi. tertius bombycinus ad Sæc. xiii. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas; unus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor : Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur : (omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindob. assequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecæ publicæ pluteis servat codices quatuor a Reisero p. 78. 81. 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subjectæ sunt P. Odæ aliquot. cf. Reiskium in præfat. Demosth. p. lxix. lxx. atque hæc fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hœschelius : cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter* Nemea, quem cum vulgata lectione comparet utinam vir doctus una cum Scholiis in Isthmja, laudatis Reisero p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, unus cum Scholiis, ab Adolpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit

* Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc ultimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim ultra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror *.

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiæ Augustæ Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subjectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum Scholiis. In Pindaro quidem Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum ultima viginti novissimi versus. Sæculo XIII. vel XIV. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiæ distinguuntur; litterarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum virorum manibus liber versatus est; hinc et glossæ passim inter lineas adspersæ, et in margine nonnulla adscripta, quæ fere ex recentioribus scholiis excerpta deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparavi, pleraque vidi conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere ubique deprehendi; ut et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codex ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui esse eum chartaceum tradit, quam Sylburgii narratio in Catalogo Mss. Græc. bibl. Palat. 40. Pervenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Jo. Nadleri, Duci Principi Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Præsidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in præfatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetæ, parum auxilii videri esse expectandum: paullo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua usus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricæ studio. Curabo tamen, ut codex hic dili-

* Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca acad. Lips. quod ex Læsner. præf. ad Hesiodum didici. Alium Cisensem video ab Hermanno inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. Murr (*Beschreibung von Nürnberg* p. 95).

genter cum vulgatis comparetur: nec, ne nullus omnino inde fructus proveniat, verendum esse video *.

* * * * *

* * * *

Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor: Sæculo XIV. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis τῶν νεωτέρων. Sunt hi νεώτεροι Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Sæc. XV. invasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus; quod et obtinuit sub primordia Sæc. XVI. antequam Aldina editio (1513.) poetam typis redditum evulgavit. E qua classe sunt codd. Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis unus ab amico, cui vel nomine non adjecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecæ academicæ illatus est, quaternionibus: complectens Olympia cum Scholiis recentiorum solis: charactere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex parte tam subpallido, ut meos oculos litteræ fugerent, adscripta est glossa perpetua †. Cum pluribus locis comparatis intelligerem convenire codicem cum ceteris hujus classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparavi multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quæ Scholiis præmitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque convenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. cxii. p. 445. sq. Poterit alius me junior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitæ longior suppetit, librum totum comparare; etsi fructus ex tali labore vix alius uberior expectari potest, quam ut lectiones enotentur, quas alii jam ex aliis libris notatas modo bonas modo pra-

* Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. vol. i. p. 8. sq. et 1780. vol. ii. p. 45. Cum varietatem eam jam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam perquam haberem: nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

† Eodem rubro in capite Carminis i. scriptum legitur: τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου καὶ τοῦ Μοσχοπούλου Κρητὸς Μανουὴλ σχόλια ὅτι ἐνθάδε ἔχει ἀρχήν. σημειώσις τοῦ Μοσχοπούλου. Ad calcem codicis subscripta sunt: ἐτελειώθη ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Γρηγορίου. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

vas redhibuerunt; novas aut meliores lectiones quæ fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate virorum doctorum, quorum nomina honoris caussa appono.

Varietas lectionis e codd. binis chartaceis Sæc. xv. bibliothecæ Synodalis Mosquensis Pindari Olympia complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adjuncta: " auctores Scholiorum notantur Moschopulus et Thomas Magister. " Ex horum scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mu- " tata esse propter metrum."

A V. C. Jo. Aloys. Martyni-Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. x-xiv. quod in bibliotheca Zuickaviensi servatur.

Variam lectionem carminis i. Olymp. e codd. Marcianis Ven. jam supra commemoravi.

E recentissimis est codex chartaceus olim bibliothecæ Rostgaardiensis, nunc bibliothecæ Regiæ Hafniensis, e quo specimen lectionis var. trium priorum carminum a. xci. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni filius, cujus ingenio et studio mirifice tum delectabar. Continet Olympia, sed carmen xiv. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus, e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsuic. Guelpherbytana, quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate concessit meritissimus bibliothecæ præfectus, *Ern. Theod. Langer:* erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quæ ex his ac similibus enotantur, sunt tantum non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum modulo longiore seu breviore, insertis vel omissis particulis δε, γε, τε, et similibus.

VITA PINDARI

PER ANNOS DIGESTA

CUM

NOTATIONE VICTORIARUM

QUÆ

EJUS CARMINIBUS CELEBRATÆ SUNT

PROBABILI.

Olymp. 65, 1. ante Chr. 520. natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnæ Salaminiæ anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. tom. ii. p. 64. et tom. iii. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. viii. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθίοις γεγόμενος ad annum iii. revocat, adeoque ad a. 518. Ita vero in Olymp. 75, 1. nondum a. 39. attigerat.

æt.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
22.	70,3	22	498	victor Hippocleas Pyth. x.
30.	72,3	24	490	Xenocrates Pyth. vi. Annus pugnæ Marathoniæ. Eadem Pythiade vel 25. Midas tibia Pyth. xii.
32.	73,1		488	Epharmostus Ol. ix.
36.	74,1		484	Agesidamus Ol. x. et xi.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete Pyth. iii.
44.	76,1		476	Asopichus Ol. xiv.
46.	76,3	28	474	Megacles Pyth. vii.

æt.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
				Telesicrates Pyth. ix. At Hiero perperam ad h. a. refertur.
48.	77,1		472	Theron Ol. ii. et Ergoteles dolicho Ol. xii.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis Pyth. i. forte et ii.
54.	78,3	30	466	Telesicrates Pyth. ix.
56.	79,1		464	Xenophon stadio Ol. xiii.
58.	79,3	31	462	Arcesilaus Pyth. iv. et v.
60.	80,1		460	Alcimedon Ol. viii.
66.	81,3	33	454	Thrasydæus Pyth. xi.
68.	82,1		452	Psaumis Ol. iv. et v.
74.	83,3	35	446	Aristomenes Pyth. viii.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. $80\frac{3}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. ix. tom. ii. pag. 50. sq. 62. sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78,4. ad Olymp. 87. Fuit Æschyli æqualis; minor natu Simonide, major Bacchylide. conf. Grammaticos de vita Pindari vol. ii. in fronte Scholiorum p. 99. Vixit serior Alcmane ad 150 annos, Alcæo ad 100, Stesichoro ad 50 annos; ut serior, ita politior lyricis ceteris.

CARMINA PINDARI

CUM NOTATIONE

VICTORIARUM ET ANNORUM

AD QUOS EÆ PROBABILITER
REFERRI POSSUNT.

OLYMPIA.

I. *In Hieronem Syracusanum*, celete.
f. Olymp. 75. 1. a. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. a. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. vi. 9. 32. dictus Gelous, nam Syracusas nonnisi a. 4. Olymp. 75. occupavit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75, 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol. [Schneider. ad Xenophont. Hieron. p. 222. — X annos *τυράννευσε*. v. Aristotel. de Rep. ii. 12. *Ex Schedis.*]

II. *In Theronem Agrigentinum*, curru.
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol. cf. Isthm. ii. 41.

III. *In eundem:*
eademne an alia victoria, incertum.

IV. *In Psaumidem Camarinæum*, quadrigis.
Refertur ad Olymp. 82, 1. a. C. 452.

V. *In eundem:* eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.
Schol. ad Ol. v. pr.

VI. *In Agesiam Syracusanum*, mulabus.
Schol. Olymp. 83. vel 84. (a. C. 448. 444.) immo Hierone

regnante Olymp. 76. (a. C. 476.) 77. vel 78. Corsini Olymp. 77. cf. Fast. tom. ii. p. 62. sq.

VII. *In Diagoram Rhodium*, pugilatu.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Schol.

VIII. *In Alcimedontem Æginetam*, lucta inter pueros.
Olymp. 80, 1. a. C. 460. Schol.

IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium*, lucta.
Olymp. 73. a. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor Pyth. 30. Olymp. 78, 3. Schol.

X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium*, pugilatu inter pueros.
Olymp. 74, 1. a. C. 484.

XII. *In Ergotelem Himeræum*, dolicho.
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol.

XIII. *In Xenophontem Corinthium*, stadio.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Diodor. et al. Eodem die pentathlo. Schol.

XIV. *In Asopichum Orchomenium*, stadio inter pueros.
Olymp. 76, 1. a. C. 476. Schol.

PYTHIA.

I. *In Hieronem Ætnæum*, quadrigis.
Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. a. C. 470.) Ætna deducta Olymp. 76, 1. a. C. 476.

II. *In eundem*, quadrigis.
Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.

III. *In eundem*, celete.
Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. a. C. 478.) Idem vicerat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. a. C. 482

IV. *In Arcesilaum Cyrenæum*, quadrigis.
Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. a. C. 462.) Schol.

V. *In eundem*, curru.
Eadem Pythiade, ait Schol.

VI. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis.
Pyth. 24. Schol. Isthm. ii. pr. Ol. ii. 88. 90. (Ol. 72, 3. a. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte Olymp. 72, 1. Schol.

VII. *In Megaclem Atheniensem*, quadrigis.
Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) cf. Corsin. P. i. p. 60.

VIII. *In Aristomenem Æginetam*, lucta inter pueros.
Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. a. C. 446.)

IX. *In Telesicratem Cyrenensem*, armatorum cursu inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) Idem Pyth. 30. Olymp. 78, 3. a. C. 466. victor stadio. Schol.

X. *In Hippocleam Thessalum*, diaulo inter pueros.
Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. a. Chr. 498.) Schol. Etiam Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.

XI. *In Thrasydæum Thebanum*, stadio inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) et iterum Pyth. 33. (Ol. 81, 3. a. C. 454.) Schol. qui et annotat, eundem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) puerum diaulo et stadio vicisse.

XII. *In Midam*, tibia.
Pyth. 24. et 25. (Olymp. 72, 3. a. C. 490. et Olymp. 73, 3 a. C. 486.)

NEMEA.

I. *In Chromium Ætnæum*, quadrigis.
Forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. a. C. 473).

II. *In Timodemum Atheniensem*, pancratio.

III. *In Aristoclidam Æginetam*, pancratio.

IV. *In Timasarchum Æginetam*, lucta.

V. *In Pytheam Æginetam*, pancratio inter pueros.
cf. Isthm. v. 21. vi. 4. Schol. vi. 89.

VI. *In Alcimidam Æginetam*, lucta puerorum.
Praxidamas avus victor fuerat lucta Ol. 59. a. C. 544.

VII. *In Sogenem Æginetam*, pentathlo inter pueros.
Nem. 14. (Olymp. 79, 2. a. C. 463.) ex computo Corsini Diss. Agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas procedat ab Olymp. 72, 4. a. C. 489. anno post pugnam Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi ratione.

VIII. *In Dinidem Æginetam*, stadio.

IX. *In Chromium Ætnæum*, quadrigis,
in Pythiis Sicyone habitis.

X. *In Thiæum Argivum*, lucta,
Argis in Hecatombæis.

XI. *In Aristagoram Tenedium:* inito magistratu.

ISTHMIA.

I. *In Herodotum Thebanum,* quadrigis.

II. *In Xenocratem Agrigentinum,* quadrigis.
Ad Thrasybulum ejus filium.

III. et IV. *In Melissum Thebanum,* quadrigis et pancratio.
vid. Not.

V. *In Phylacidam Æginetam,* pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. a. C. 480. (v. 63.)

VI. *In eundem,* pancratio.

VII. *In Strepsiadem Thebanum,* pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. (ex v. 34. v. Corsin. tom. ii. p. 62, 63.) nisi ad bella antiquiora inter Thebanos et Athenienses spectat locus: Ol. 69. a. C. 504. sq.

VIII. *In Cleandrum Æginetam,* pancratio.
Post eandem pugnam Salaminiam (v. 9. sq).

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omnium certaminum primarium ac prineeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1—37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit, et intra Altin pro heroe colitur—159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota—ad f.

Στροφὴ α'. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. lxxiii. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. lxxiv. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. lxxv. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Cf. Pyth. i. ii. iii. Diodor. xi. 38. 48. 49. (et ad e. l. Wessel.) 67. 68. Pausan. vi. 12. p. 479. et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. Tom. iii. p. 174. cxviii.

1—12. *Inter certamina Olympiacum eminet, ut inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter astra sol.* Hæc esset vulgaris oratio: quam, ut poëta lyricus, invertit. *Ἄριστον*: inf. Ol. iii. 75. *ἀριστεύει, principatum tenet*, sc. *κατὰ τῶν στοιχείων*. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetæ cosmogonia, ad sensus

Εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν
Ἕλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μήθ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται

5. *εἰ δὲ ἐθλὰ γ.* emendabat Pauw, parum feliciter, dum vim lyricam non assequebatur. 7. *μηκέθ' ἁλίου* Ald. et Palat. C. emendatum jam in ed. Rom. 9. *ἀμέρᾳ* Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

pinguius res exponentis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animadversione dignus: videtur eum affectare Theocrit. xvii. 9.

4. Jungenda: *ἁ δὲ χρυσὸς διαφέρει ἐξόχως (καπὰ) πῦρ αἰόλον, ἀντὶ πῦρ αἰθόμ.* (flamma ardens) *διαφέρει νυκί.*

5. Pro vulgari: *καπὰ δὲ τῶν ἄθλων.* Nullum certamen est insignius Olympiaco, ut nullum sidus sole clarius.

10. *ἐρήμας δ' αἰθέρος. per vacuum æthera.* Horat. interdiu, vacante cælo ceteris astris.

Μήθ' αὐδάσομεν. post *σκόπει* debebat sequi *μήθ' αὔδα.*

13. *Ὅθεν*, ab Olympico certamine. *Ὕμνος* ut persona: etiam inf. Ol. iii. 17. *Πίσα—τᾶς ἅπο θεόμαχοι νίσονθ' ἱπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί*: et ix. 30. x. 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si *ἀμφιβάλλεται* Hymnus Jovem, sit, *amplectitur*: molesta sunt quæ adjiciuntur: *σοφῶν μητίσεσι πελαδεῖν. Amplectitur Jovem, ut eum canat per carmina poetarum.* Hæc quis animo æquo ferat! Si saltem absolute dictum esset: *ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα*! ita conveniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Ol. x. 118. *πλουτεῖ ὕμνος λοιποῦ ἀμφίτειον.* Latet nos usus loquendi vocis *ἀμφιβάλλεσθαι.* Sententia postulat notionem *accedendi, procedendi*: Hymnus *procedit* Olympia, *ἐφίκεται, παραγίνεται, ut celebret Jovem μητίσεσι σοφῶν*, h. e. *διὰ μήτιας, poetarum curis*, (v. c. Nem. iii. 15.) *per carmina poetarum.* Ita quoque in varietate lectionis *ἱκόμενος.* (quod, ut nunc est, retrahendum est ad *αὐδάσομεν*) latere videri potest *ἱκόμενος* sc. *ipse Hymnus.* Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: *Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται*, (h. e. *περιέχεται*) *σοφῶν μητίσεσι πελαδεῖν· Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενος μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν.* Pro *πελαδεῖν* Pindaricum esse debuit *πελαδέν.* [Verba impediti sensus: *Ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίσεσι* expedita esse Gilb. Wakefield censet iis, quæ præmiserat ex Ev. Lu-

Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Ἀντιστροφὴ ά. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν'· εἴ τί τοι Πίσας τε

15. *μητίεσσι* non modo Steph. sed jam Rom. cett.—*μητίεσσι*, quod metrum postulabat, revocavit Schmidius ex Aldo. 16. *ἱκομένοις* Pal. A. et B. Bodl. a. Gott. et a. m. sec. *ἱκομένοις*. Similiter Augustanus. *ἱκόμενοι* Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. et hoc præstat, ut *αἰθάσσων, ἃς ἀφνεὰν ἱκόμενοι* jungantur, reliqua in medio interjecta sint. 17. *ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν* duo epitheta junxit! 19. *σκᾶπτρον* Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. *ἀρετᾶν ἀ. πασᾶν* et 23. *μουσικᾶς*. Versum 22. recitat Athenæus i. p. 3. B. 27. f. *πασσάλου*. 28. *Πίσσας* Pal. B. Male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in *Πίσα* ubique est brevis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Conject. de Pind. Odis. p. 47.

em ii. 19. *συμβάλλουσα* ἐν τῇ παιδίᾳ, et ex Aristoph. Lys. 28. *πρᾶγμ' ἀνιζηκυῖαν πολλαῖσί θ' ἁγροτικαῖσιν ἠμπεχεσμέναν.* (Silv. P. v. p. 63.) Velim doceri, quomodo hæc sibi mutuam lucem fœnerentur. *Ex Addendis.* F. ut Homer. Il. π. 535. *ἀμφὶ στόνῳ οὖσιν βάλλειν. Ex Schedis.*]

18. *ὃς ἀμφίπει*—Inf. Ol. vi. 158. Sicilia—*τὰν Ἱέρων καθαρᾷ σκάπτῳ διέπων*—.

20. *ἀναδέσιον* pro *ἀναδεσμούμενος*. Monet Eustath. p. 694. 41. Debebat sequi *ἀγλαϊζόμενος δὲ*, h. e. *λαμπρυνόμενος, κοσμούμενος*.

24. *ἅμα, ὡς*. Apollon. Rh. i. 458. accumbebant heroes, *μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, ἅτε τι πολλὰ πάθον πεφορημένοι ἠδὲ καὶ αὖτε Τιτῆνας ἐνίκησαν—*.

26. *Δωρίαν φόρμιγγα. Δωριᾷ ἁρμονίᾳ ἁρμοσμένην*, quod Ol. iii. 9. *Δωρίῳ φωνᾷ προσαμῖξαι πεδίλῳ*.

28. *Si decus e victoria—adegit te*, o anime mi, *ad canendum*, impellit te·

Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φρεντίσιν
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δί οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον

32. ἴν' ἰσ' Ἀ. Pal. B. 33. Ἀλίνεγκεν Ald. emendatum in Rom. [32, 33. ap. Plutarch. Sympos. ix. 15. *Ex Schedis.*] 35. Συρακούσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακοσσίων, quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum rejicit Bodl. MS. et *a*. 38. γε. ἰωνικὰ ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. Πισαίαν ἴσχε καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan. v. ii. p. 376.—Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. Ἠράσσατο Pal. B. ἠράσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo Ποσειδῶν. 40. ἔξε. 41. λε Κ. Bodl. MS. et *a*. ἔξελε Ald. et Pal. C.

φρεντίδες, *cura*, studium poetæ, quod idem μῆνις, μέριμνα.

33. Homer. Il. ψ. 387. ἄνευ κίνγεος ἐλεφαντος.

34. κράτει δὲ προσέμιξε. νίκῃ ἥρμοσε, προσῆγε, ἐτέλεσε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει—*gloria ipsi parta est Olympiæ ex victoria.*

40, 1, 2. Quando Parca eum e *nitente* lebete extraxit, ἔξειλεν, κεκαδμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκασεν, ἐνέσμησεν ὠμῷ *apposito humero ex ebore*. Fabulam puta ita instructam fuisse: Jupiter, fraude animadversa, Parcam jubet frustra carnium iterum in lebetem conjecta coquere, ut nova pueri forma prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. [F. imitatione Dionysii Zagrei discerpti. v. Creuzer *Symbolik* iii. p. 351. *Ex Schedis.*] Inventum petitum ex vulgari loquendi modo, quo juvenes *pulcris humeris* celebrati comparari solitis cum *ebore; acceptum* autem *a diis* dicebatur, quicquid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medeæ commento recoquendi Peliæ ap. Ovid. Met. [Böttiger *Vasengem.* i. 2. 7. *Ex Schedis.*] Carnes autem humanas ad exploran-

Ὦμον κεκαδμένον.
Ἢ θαύματα πολλά.
Καί τού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν

43. θαῦμα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θαυμαστὰ reposuit, ut sit pro θαυμαστά: ut γνωστὰ, γνωτά. Sicque θαυμαστὰ ἔργα Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu θαύματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θαύματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenæus xi. p. 505. F. οἱ δ' ἀνέγλυπτοι Πλάτωνι, πιστικωτέρα θαύματα εἰδώς. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinxerat ἢ θ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἢ θαύματα πολλὰ (γίνεται). Mox in καί που τι καὶ oratio jejuna existit. 44. φρένα vulgg. inde a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita ut ejus locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. [Beck. couj. σοφῶν, quod alienum a poëtæ mente. *Ex Schedis.*] 48. ἔστι πάντα Pal. C. 50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlei. 51. Importunum τὰ πολλάκις; emendat Gedick. τι.

dum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis.—Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152. sq.

43—52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suaviter narrata. [Boeckh. contendit esse: πολλὰ (ἐστὶ) θαυμαστά. *multa sunt* (multæ res sunt) *mirabilia.* At quidni: θαύματα (ἐστὶ) πολλά. *res mirabiles sunt multæ. Ex Schedis.*]

44. Eadem sententia Nem. vii. 32. σοφία δὲ πλίονται παρέγοισα μύθοις. cf. Pyth. x. 76. 7. 8.

48. Χάρις δ' (pro γάρ.) nunc generali notione, ut inf. Ol. xiv. χάριτες: ubi v. 7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα Γίνεται πάντα βροτοῖς. Est adeo venustas, quæ placet, et gratiam adspergit ac Veneres afflat rebus, ut eæ placeant. Aliis locis de poesi, inprimisque lyrico, adhibetur vox a Pindaro. Convenit sententia cum illa vulgari: μέτρον τὰ καλὸν φίλον. Theogn. 17. [Gurlitt. speciali notione de poesi intelligit: nec male. *Ex Schedis.*]

51. ἐμήσατο pro præsenti, μαχανᾶται,

Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐπάλεσε πα-
τὴρ ἐς εὐνομώτατον
Ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσείαισί τ' ἀν' ἵπποις

54. *μάρτυρες.* Pal. C. Homericum. 58. *ὁς δ'* Aug. *ἀντία* 59. *πρωτέρων,* Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. *εὐνόμωτατον* Ald. Pal. A. B. Bodl. mutatum in Rom. 61. *-σε ἐς εὐνομώτατον* 62. *Ἔρανον, φ.* Bodl. *β.* et *γ.* Mosq. et sic est emendatum pro vulgari: *πατὴρ τὸν υἱόν.* *Ἐς Ἔρανον.* metro nec intercedente. Molestum erat *τόν.* Convenit *ἐπόνα τόνε* cum *v.* 32. *ἔστι πως' Ἀλφ.* 63. *δεῖπνα θεοῖσι.* Bodlei. C. 66. *χρυσείαισι κἂν ἵπποις* Pal. C. *χ-αισιν ἵπποις*—Bodl. *α. β.*—*αισιν ἀν' ἵπποις* Steph. et Bodl. MS. et

efficere solet, ἐπιφέρουσα τιμὰν (nam hæc jungenda) *afferendo honorem,* decus, vim, ut placeat.

53, 54. Inf. Ol. x. 66. ὃν' ἐξελίγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος. Ita et h. l. ἐλίγχει ὁ χρόνος, μαρτύρεται, μάρτυς ἐστί, ταμιεύει. arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr. iii. 3, 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.

57. *μείων αἰτία,* ἐλάττων, pro εὐθυρία. ita in *nullam reprehensionem incidit.* Ita P. i. 159. *μείων ἵστασαι μάμος.* et P. xi. 45. *οὐ μείονα φθόνον.*

57. *Possumus vel sic errare in fabulis exponendis; minore tamen cum culpa et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava.* Referenda hæc ad religiosam Pindari mentem, cujus plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. *ὦ υἱὲ Ταντάλου, φθέγξομαι,* contra quam prisci poetæ, *τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε—χρυσείαισί τ' ἀν' ἵπποις μεταβῆσαι* (*μεταβάζων σε*) *ποτὶ* etc.

[61. *ἑστᾶσι.* quia ante a diis fuerat adhibitus epulis. *Ex Schediis.*]

Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῶνδ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

γ. quin hæc Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata: nec male. [male nam pendet ab *ἐρεύσαι*: *ἐρεύσαι καὶ μεταβᾶσαι. Ex Schedis.*] 69. *ἓτῳ ἀνυτίῳ χ.* emend. Pauw. male et hoc. v. Not. [Gilb. Wakefield tentat *ἓτῳ ἀφ' ἀντίῳ χρόνῳ* (Silv. Parte iii. p. 182.), quod factum nolim. *Ex Addendis.*] 72. *ἄφαντος* Bodl. β. Aug. 74. *ἤγαγον* Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. *ἐν' ἀκμὰν* Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. *ἀμφὶ δεύτατα* Athenæus legit (lib. xiv. p. 637. C.) et *in secundis mensis* accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At *ἀμφιδεύτατα* jam Ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem *τραπέζαισι ἀμφὶ* jungam, ut distributas carnes circa mensas innuat. *δεύτατα κρεῶν*, extremæ partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumtus fuerit. Unus ex Schol. *δεύτατα·τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι* habet, et legisse videtur: *δευτὰ τὰ κρεῶν*, a *δεύειν*. Et sic, vel *ἀμφιδεύτατα τὰ*, Pauw emendat, mavult tamen accipere *tabesi immersa*. *τὰ κρεῶν εἴδειν* Pindaricum esse non dubito; notissima res est, ubi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro *τὰ κρέα σου*. Ambigo, præstetne *τραπέζαισί τ' ἀμφὶ* an *ἀμφίδευτα*, idem quod *δευτὰ*, *cocta*. Gœs. em. *τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν*. Respicit locum Irenæus c. Hæres. ii. 21. sed nil inde lucreris.

69. *ἄνυτίῳ χρόνῳ* pro *ἄλλῳ*. et
71. eadem de causa.
77. *ἴσι τι—τραπέζαισί τι*.
78. *ἀμφὶ ἀκμὰν ὕδατος ζέουσαν πυρὶ* dictum pro *ὕδατος ζέοντος πυρί*, et hoc pro *ἐν ὕδατι ζέον*. Est enim *ἀκμὴ τῆς ἀναζέσεως τοῦ ὕδατος*.

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

E. β'. K. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πίψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· πόρῳ δ' ἔλεν
Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, παρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

82. ἄτερον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione.) 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS. 84. ἀείδων Pal. C. 85. κακηγόρως. κακαγόρος. κακάγορος. κακαγόρως. aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam jam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα. 88. ταπίψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. πίμψαι Aug. [89. κόρῳ δ' ἵλεν ἄταν, ὑπέροπλον ἄταν Eichstädt. Quaest. philol. nov. specim. p. 25. jejune. *Ex Schedis.*] 91. ὑπερκρέμασ- 92. σε. Bodl. C. et β. γ. ὑπὲρ κρέμασε disjunctim Aug. 92. παρτερὸν MS. Bodl. 93. Ἀεὶ Ald. et Pal. C. *alt* in Crat. ed. nihil aliud est quam sphalma typogr. κεφαλᾶς Bodl. α. β. γ. et sic Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. ut jam Aldina habebat.

82. Similia loca Ol. ix. 54. P. ii. 96. Nem. vii. 94.

84. ἀείδων, βλάβη, ut N. v. 30. λέλογχε τοὺς κακηγόρους, pro sollenni ἔλαχε (h. e. κατέλαβε v. ἔλαβε), quod inf. P. ii. 50. 51. Verum et Theocr. iv. 40. σπληδὲς δαίμων—ὅς μ' ἐλελίγχει, et vii. 103.

88. οὐκ ἠδύνασε κατασίψαι μέγαν ὄλβον, *perferre aequo animo felicitatem.* quod P. ii. 48. μανρὸν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione. πτύψαι proprie *iram reprimere.* Exempla congessit doctiss. Schneider p. 110. Vitae Pind.

89—94. Nondum vidi, quod satisfaceret, post Additamenta. Non enim satis est exsculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quaerimus. Videamus, quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἵλεω (ἔλαβεν, ut P. ii. 54.) ἄταν ὑπέροπλον πέρᾳ, διὰ πέρου, δι' ὕβριος, *arcessivit sibi malum ingens:* πόνου v. 98. τὰν (καθ' ὃν) πατὴρ ὑπερκρέμασε λίθον παρτερὸν οἱ αὐτῷ. hic

Σ. γ'. Κ. ιξ'.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον ἰμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἀλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. αἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεται τι λασί-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν

95. ἀπάλαμον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. [sc. ἀμήχανον, ἄπορον. *Ex Schedis.*] 97. τέτρατον emendat Pauw, ut sit quartus Tantalus post Sisyphum, Tityum et Ixionem. Argutantur et hærent reliqui Interpp. vett. et novi. Voluit poeta *continuum, quartum post tertium, sine ulla intermissione.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. 102. Ἔθεσαν Ald. et Pal. emendatum in Rom. Θέσαν Bodl. α. β. γ. 103. λαθίμεν (h. e. λήθειν, non λαθεῖν, priore brevi) Steph. non modo, sed sic Ald. Rom. et omnes: nec λασίμεν receptum nisi a Schmidio ex Cod. Canteri Nov. Lect. ii. 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λασσίμεν Bodl. β.

jejuna sunt *ad adversa*: quorsum enim ei *ipsi?* non alii? inprimis cum disjuncta sint; sive *magnitudo adversa, gravem ipsi, malis*; et jejunum τόν. In Aug. gl. δ' ἦν, non magis commodum, propter quod malum. Nam ἔνεκα nunc non est culpa, sed ἐλεῖν ἕνεκα, ut ἐλεῖν μόχθον P. ii. 54. Τοῦτον τὸν λίθον μετωπῶν ἀπ' βαλεῖν κεφαλᾶς, *removere a capite cupiens*, ne in se irruat saxum desuper suspensum, ὑφροσύνας ἄλλοτε, *privatur animi tranquillitate*, in anxietate versatur. Hic illa βαλεῖν κεφαλᾶς, nullo modo feliciter expedias. [κατὰ τὸν ψυχὴν ἔχον, δαιμόνων, μετεωρῶν, putans, τὸν (λίθον) βαλεῖν (μὴν) κατὰ κεφαλᾶς. *Ex Schedis.*] Quapropter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit [cf. Boissonad. ad Philostr. Heroic. 638. In Polygnoti γραφῇ Pausan. x. 31. p. 876. auctore fabulæ Archilocho. *Ex Schedis.*] nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. Τὸν ἄνδρ' ἐφ' κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον dixit I. viii. 20. 21.— Eurip. Or. 6. κατοφθᾶς ὑπερτέλλοντα δαιμόνων σθένος, Ἀΐδᾳ συνοῦσαν. v. ibid. 980. sqq. Unde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus ὑπ' ἄκρᾳ φερόμενος. cf. ad Antonin. lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635. ψυχὴν ἀλᾶσαι σῆς πάρεσθ' ἰσπερχέως. de anxietate.

101. οἷσιν δ' ἔδ, per quam dii Tantalum immortalem reddiderant.

[105. sqq. Ex Pindari mente fabula ita se habuit. Tantalus intererat epulis deorum, filius autem amatus erat a Neptuno: mox post patris reatum in Tartarum detrusi filius a superis dimis-

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύπορμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμόν θ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

A. γ'. K. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεδίμεν. ἄγχι δ' ἰὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄκυιον βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος

107. ταχύπορμον Pal. A. πάλιν αὖθις, ut apud Homerum. 110. μελαγγένειον conj. Pauw. sed νιν (scrib. μ. γ. 114. ἰὼν δ' i. Pal. C. et Schol. (ex interpr.) ἰὼν δ' Ald. emendatior jam lectio in Rom. 117. εὐτρίαινα Ald. 118. παρ' ποσὶ Pal. C. παρ' ποσσὶ Pal. B. 119. τῷ δ' ἦεν Bodl. C. ita haltem τῷ δ' ἦεν cum Aug. scribendum. 122. τέλλεται id. Aug. cum Schol. ἐστάχυ. v. inf. Ol. xi. 5.

sus in terram, ubi adultus inter procos Hippodamiæ fuit. *Ex Schedis.*]

109. ὅτε ἰν ἀμῷ ἡλικίᾳ ἐγένετο—.

111. Scilicet ab Œnomao Pisatidis rege propositæ erant filiæ Hippodamiæ nuptiæ volentibus ambire certamine curuli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, ut sibi in certamine adesset, invocavit. ἀμφρόντισεν pro simplici ἐφρόντισεν. σχεδίμεν (ἴσχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, uxorem, γαμετήν. [ἑτοῖμον, procis propositam, προτεθυμένην. *Ex Schedis.*] Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

[118. πὰρ ποσὶ, ἔνια. *Ex Schedis.*]

120. εἰ δῶρα φίλια Κυπρίας, gaudia rapta, *Veneris munera*, (*premia. Æn.* iv. 33. ad quem vid.) τέλλεται (τέλλεταί σοι κατά) τι ἐς χάριν h. χαρίεντά ἐστι,

Οἰνομάου χάλκεον·
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυπό-
των πώλων ἁρμάτων
Εἰς Ἄλιν, κράναν δὲ πίλαγον,
Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

E. γ'. K. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέχρις δὲ πήδη-
νος ἄναλκιν οὐ φέ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' ἔδει ἀνάγκαι·
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ ἐμοὶ μὲν οὗτοσὶ
Ἀθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

124—9. versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. **127.** *τρεῖς τε* MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156.—Porro *ἴλιτας* olim legebatur. At *ἴλιτας* est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat jam Casaub. in Notulis ed. Spanh. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque apud dubie verius. **128.** *Μαντινῆας δ.* Ald. quod deseruit statim Rom. *μαντινῆας* Pal. C. et Gregor. l. l, cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. **129.** *κἀν-* **130.** *ἥσει* MS. Bodl. et *α*, *β*, *γ*. Versum 129. repetit Damascius ap. Phot. in Vita Isidori p. 1032. **132.** *Τά τε* Gregor. p. cit. perperam, judice quoque Casaub. l. l. **134.** *εἶνος* MS. Bodl. et *α*. **135.** *Ἄϊλος* Bodl. C. et *γ*, Aug. **136.** *δίδει* Bodl. MS. et *β*. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95.

gratia memoria habentur: quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. iv. 317. *ἔσται σὶ χάρις, ἢ χάριτι πρὸς χάριν*, pro *χαρίεν ἔσται*, ut alia similia.

122. *πλάσαι ἔγχος*, hastam, quam in proco cursu tardatos ipse insequutus immittebat. v. Pausan. viii. 14. p. 629.

129. *πήδησις*, h. l. *facinus audax, alcæ plenum*, *ὁ λαμβάνω*, *ὁ δίκτυον*, *non admittit* hominem ignavum. [h. in magno periculo audacem esse oportet. *ἀγὼν ὁ δίκτυον σῴζων*. v. Schweighæus. Opusc. ii. p. 199. *Ex Schedis.*]

133. *γῆρας ἕψοι μάταν*. quod *ἄθυρον* P. iv. 330. Il. *β*. 237. pro *ματαιάλεσχον*. [*ἀνώνυμον γῆρας*, senium inglorium. *Ex Schedis.*]

135. *ὑποκείσεται*. ego hoc certamen *subibo*. Dicitur quis *ὑποκεῖσθαι ἀγῶνα*. Simili modo *ἀγὼν ὑπόκειται*, *πρόκειται*, ipsi.

Ὃς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἰφάψας' ὧν ἵπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Ζεὺς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀπάμαντας ἵππους.

Σ. γ. Κ. ιζ.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις

138. δ' abest Pal. C. ἵπποις Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. Ζεὺς MS. Bodl. 144. ἑ τέκε λ. Schol. et Steph. et jam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τέκε τε Canteri MS. Nov. Lect. ii. 5. Bodl. C. β. γ. 145. μεμαότας Pal. C. et Bodl. β. in marg. μεμαλὼς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum*. Male tamen habet me, quod μέμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μεμαότας ἀρεταῖς, pro (ἐν, σὺν) ἀρετῇ. v. Not. [cf. Huschke de Orphei Argon. p. 26. sq. *Ex Schedis.*] Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes; Schol. Il. β. 104-7.

138. οὐδ' ἐν ἀκράντοις ἰφάψας' ἵπποισι. Est ab ἅπτω, ἰφάπτω, *injungo*; unde Homer. Ἀχαιοῖς ὤιδ' ἰφάπτεσθαι. ἰφάπτεσθαι est adeo *admovere se, accedere, aggredi*. Iuf. Nem. viii. 60. πολιήταις ἀνδράσιν ζωᾶς ἰφαπτομέναις, *insistam, incedam*. P. viii. 86. ἰφάψασα σίχναις συγγόνοις μαντευμάτων, *tractat paternam artem vaticinandi*. Si esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse ἵπποις.

141. ἵππους ἐν (pro σὺν) πτεροῖς. πτεροτός. noto genere loquendi. v. I. v. 68. [cf. Böttiger *Var. Gem.* i. 2. p. 195. s. *Ex Schedis.*]

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας. Ita scribo: Ἀρεταὶ sunt tanquam Nymphæ nutrices; et ipsi sex Pelopidæ *alumni Virtutum*: μεμάμεναι, ut alio modo formosus juvenis νέοισι παρθένοισι μέλημα P. x. 92. Μέμηλέ τι σοὶ, διὰ φρενὸς ἐσσὶν, ut ad Hom. Schol. ε. 876. β. 25. [Μεμαλὼς, qui curæ est, amatur, amabilis, propter virtutes. Add. Dorvill. ad Charit. p. 580. et Huschke Anal. Crit. p. 98. *Ex Schedis.*] Alio ap. eum modo aliquis μέγα σπουδήσας μεμαλὼς dictus est. cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio damnanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute*. μεμαότας, ἐσπουδάκοτας, ἐν, σὺν ἀρετῇ. Convenit Homericum: μεμαότες ἰχμῇσι, προθυμούμενοι σὺν δίῃσι. Il. β. 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. ἐμπύοντες, ἐσπνιγχάνοι ἐναγίσμασιν—inferiis impertitur, πολιῆς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφειοῦ. Intra Altin τὸ Πελόπειον τέμενος maceria

Ἀγλαΐαισι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξεναπάτῳ παρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πίλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἄρμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,
A. δ'. K. ιζ'.
Ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

148. πόρῳ Bodl. C. 150. -πάτῳ 151. παρὰ Bodl. β. 152. Τηλόθι MS. Bodl. τᾶν Bodl. α. 157. ἀμφιβίοτον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. Ὁ ναῶν δὲ nova sententia, magis lyrice. Alioqui jungi posset cum superioribus. 160. παραμέριον Klotzius ad Tyrtæum p. 43. uti Gesnerum in scholis emendasse accepimus. Sed et metro hæc lectio adversatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu convenit, eodem sensu. Est sic ἐφήμερον, ἰσάμερον et παραμερίδιον. ἐσθλὸν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α.

circumdatum. v. Pausan. v. 13. pr. cf. inf. x. 30. Non longe abest ara Jovis cineritia: ibid. v. 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πίλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet e longinqua, longe coruscat, in δρόμοις τῶν Ὀλυμπιάδων sc. πανηγύρεων, inter certamina Olympica:* quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἑξαίρετον, ὃν ἀρχαῖς σάμασι τὰς Πίλοπος βίᾳ Ἡρακλῆς ἐνίσσατο. cf. Pausan. v. 13. Sic Nem. iii. f. Τὸν ἀπὸ Μιγάδων δέδορκεν φάος, *coruscat virtus et laus tua.* et N. ix. 98. ubi Ἔστορος κλέος ἀνθῆσαι Σπαρτιάταις χείμασιν ἀγχοῦ dictum erat, tum apud Helorum fl. δέδορκεν παλαιὸν Ἀγησιδάμα φίγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ, *illuxit virtutis laus et honor.*

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὕπατον ἔρχεται, *levi.*

162. Redit ad Hieronem. At mihi de præsenti victoria est agendum.

164. Αἰολεῖς μολπᾷ ἁρμόζεται erat Dorica: Δωρίαν φόρμιγγα v. 26. add. P. ii. 128. Nem. iii. 137. Sunt ergo nomina synonyma. Sane prisci Æoles et Dores non admodum dissimiles inter se

Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένων
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαίδων
λωσόμεν ὕμνων τυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,

167. ἄλλον καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et jam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit, ἄλλον τιν' (ναν') ἀμφότερα, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondet τὲ et ἤ, tam ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod sæpe tenendum est; durius est prius τὲ — ἤ pro τὲ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere prae non necesse. Præstat scribi, ἄλλον ἢ δύ-. Nam respondent sibi τε et δύ-. Unum monebo: ne γε ἴδριν hiatu deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma præfigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ. Bodl. C.

esse potuere, ut nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam Æoles olim Thebas coluerunt. ἱππικὸς ἀγωνὶς, carmen in certamen equestre: inf. Καστόρειος Isthm. ϛ. 21. P. ii. 127.

165. sq. Satis novi, me non habituram esse inter eos, qui nunc vivunt, alium hospitio junctum, quem celebrem tanquam præclaris studiis magis imbutum simulque opibus præcellentem. cf. P. ii. 108. sq. καλῶν ἴδριν supple μᾶλλον ἴδριν.

170. ὕμνων τυχὰς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam στροφαὶ sunt περιβολαί.

171. Numen ait secundare ejus studia laudum et gloriæ. Varia eorum, quæ sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Deus hoc divino aliqui beneficio; propitium est numen, favet, consiliis tuis, μήδεται. Si μήδεται τιναῖς μερίμναις jungi potest, novo hoc more fit: nam μήδεσθαί τι vulgo dicitur, ut sæpe apud Homerum, v. c. Il, ν'. 478. Hesiod. Ἔργ. 49. et Ol. vi. 159. ἔρχια μηδόμενος. Apud sequiores est μήδεσθαί τινος. Potest tamen etiam jungi Θεὸς ἐπίτροπος ὢν τεαῖς μερίμναις, μήδεται (αὐτῶν). ἔχων τοῦτο κῆδος. κηδόμενος. habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo p. x. 18. Ἄγαλλε, — ὁ μὴ πεσὼν στρατοῖσι μήδεται σοῦ' ἴσταξε. tua cura, ope. cf. Ol. iii. 68. vi. 137. Ominatur autem poëta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

Μερίμνασιν. εἰ δὲ μὴ τυχὼν λίποι,
Ἔτι γλυκυτέρου κεν ἐλπόμαν
E. δ': K. ογ'.
Σὺν ἅρμασι θοῷ κλείξειν,
Ἐπίκουρον ὑμνῶν
Ὁδὸν λόγων, τὰν ὑδείλλου ἐλθὼν
Κρόνου. ἐμοὶ μὲν ὧν Μοῖσα κυρτεράν-
τατον βέλος ἁλικᾷ τρίφει. ἓν δ' ἄλλοι-

175. γλυκυτέρων. Γ. γλυκυτάτων. ut γλυκὺ τι γαρύσαι Nem. iii. 55. add. Isth. viii. 16. 176. κλεί- 177. ξειν. MS. Bodl. et a. Rittersh. κλείξειν recte emendabat. 180. δ' abest Pal. C. et Schol.

174—179. Sententia est aperta: in votis habet, ut Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ἰδοί. At Schol. substituunt modo Μοῖσα, modo βίος. Ad λίποι revoca μεμίμνασο. Non habet γλυκυτέρων quo referas; etsi substituas γλυκὺ, ut Pauw μίμνασο. Gl. junxerit ἓν γλυκυτέρων ὁδὸν λόγων, dictum erit κλεῖξαι absolute sine nomine. Forte fuit γλυκυτέραν, in quod et Gedik. V. C. inciderat. Si dein porro ἀθροίσῃς, opera fore, ut vitam dulcius ducas. Gelten in Schol. sunt: δευτεραγωνίου καὶ ἀθρόου τοῦ πολίτου καὶ ἡλικιώτου καὶ ἐθνίτου ὄντος γεγράφασι. Sane exemplum omnium vocis νίκης esset Ol. viii. 150. ἐστεφανώσατο, ἀνοιχθὲν ἅλα-λον ἐν ἅλμᾳ h. unus' fl. ἁλικ. νίκα σὺν ἄρμασιν, alias ἐν, esset ex usu poetae: ut P. xi. 72. consequuti decus victoriae σὺν ἴστωσι. Nunc σὺν ἅρμασι erit pro ἐπί. Nisi praestat jungere: ὁδὸν ὧδε λόγων ἐστίσσω σὺν ἅρμασι, per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum. Nam λόγοι sunt laudes, carmen, ut saepe. Possumus ὧδε λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, periphrastice dictum, ut ἀληθείας ὧδε P. iii. 184. sicque apud alios ἐτέων πέ-λαθος, ἔτος, pro ipsis ἔτεσι. Malim tamen viam laudum, ad laudes, materiem laudum. N. vii. 75. factis praeclaris Aeacidarum ait sibi esse ὧδε κορίσσαν λόγων ἄλαδιν, viam laudum (h. e. materiem) propriam, peculiarem, ex ipsa familia; et ὁδὸν ὧδε, ut Nem. vi. 92. καὶ τοῦτον μὲν παλαιότερος ὧδε ἀμείξετο ὕδατι. Jam ὧδε ἐτοίμους, facilis, expedita, proprie iter adjuvans. Inf. xiii. 137. Ipse poeta est ἐτοίμωρος, ὠφελητὴρ, patronus; qui ναυβάτας ix. 124. μάρνας iv. 6. παρὰ Κρόνου πλάθον. tanquam ipse Olympius adfuturus poeta. Mons Cronius Atti fuisse videtur: Paean. vi. 20. cf. inf. v. 40.

179. Equidem laudat tibi servo pulcerrimam. Novum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum equitibus quae emittuntur a poeta. Periere scopum laudes justae. Vide Ol. ii. 149. 150. ix. 8. xiii. 133. sq. Nem. vi. 47. Isthm. v. 59. Mox jungo παρεσσόμενον ἁλικᾷ, ἢ' ἁλικᾶς, pro simplici παρεσσὸν vel ἁλικᾶν. Magna autem est Graecorum libertas in hoc tropo. Etiam σεβίσσω pro appetere, votis et consiliis. Unde et Horat. *Quid brevi fortes jaculamur aevo multa!*

180. ἐν' ἄλλοισι δ' ἄλλα — Nova sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quaeque: neque esse quod votis expeti possit, nisi hoc unum, ut habeat fortunam perpetuam et perma-

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σί τε τοῦτον
185 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα πανταῖ.

181. σε- 182. ϱοφοῦται tres Bodl. 183. πάνταιν MS. Bodl. 187. πρόφαντον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et jam Rom. Crat. Brub. 188. πάντα Pal. A. B. tres Bodl. sed παντᾶ recte pro Dorum more, v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. ix. 4. xiii. 39. Sic πεφᾶ sup. 75. ἁμᾶ. ἁμᾶ. conf. Schol. ad Pyth. iii. 65. Nec Toupius audiendus. cf. inf. ad Ol. iii. 38.

nentem. Sententia fere eadem P. iii. 150—3.

184. *ἆρα σε παιτὶν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. παιτὶν ὑψοῦ*, incedere, vivere, *ἐν εὐδαιμονίᾳ, in fortuna alte, conspicua. τοῦτον τὸν χρόνον.* Substituendum erit aliquid: *διὰ, ἐπὶ, εἰς.* Novissimis his versibus nondum satis [confido. *τοῦτον χρόνον*, substituunt scholia *ὃν ζῶμεν.* At ex sententiarum nexu hoc non confici-tur; esset potius (*εἰς*) *χρόνον, ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius *διὰ πάντα χρόνον, per omnem vitam. τοσσάδε* grammatice non potest esse nisi vel *τοσάδεως*, vel pro *τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτο, eousque, ad illud usque tempus.* Vide an praestet: *σι τοιοῦτον, in hac fortuna constitutum*, et *χρόνον, διὰ χρ. dit.* [aut simplic. *σὶ τοῦτον (ὄντα)*—. *χρόνον* pro *χρονίως.* Ex Schediis.] *τοσσάδε, pariter dit.*

186. *νικαφόροις ὁμιλεῖν* h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis adest, [nisi est pro *σὺ νικαφόρῳ. in gratia apud te haberi.* Ex Schediis.]—Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis affinxeris: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

VICTORIAM gratulatur Theroni, orto a majoribus, qui multa adversa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunæ melioris. 1—82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, usu recto ad studia præclara: quorum præmia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis.—149. Revocat se poeta a digressione, quam a reprehensione adversariorum liberat,—159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Æsidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Œdipi nepote; (cf. Freron *Defense de la Chronologie* p. 77. sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. xi. 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocaverat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur hæc locum fecisse iis quæ de fortunæ vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. lxxvii. quadrigis. Ejus frater Xenocrates, de quo v. P. vi. Isthm. ii.

Σ. ά. Κ. ϐ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΤΕΣ ὕμνοι,

1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμν. quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et *moderatur lyram*. Vicissim alio modo et aliis locis lyra regit

Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης,
Ἀφρόδιτα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπί,
Δίκαιον ξένον,
Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον, ὀρθόπολιν·

A. ά. K. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ. τὶν' ἄνδρα Bodl. β. 4. vulgo ἔστασεν. At 55. ἔστασ. Ipsi grammatici diversa in hoc statuunt etiam in Homero. 7. ἀμφίθυτα. v. Ol. x. 69. 14. tollit interpunctionem post ἄωτον Pauw. 17. Σικελίαν τ' Bodl. β.

cantum. cf. Gatak. Opp. p. 237. Horat. i. 12. *Quem virum aut heroa* etc.

4. *Sane in hoc carmine omnia consentiunt; summus deorum, Jupiter, cujus sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor* Theron. ad 5. sq. cf. iii. 20. x. 51. sq.

7. τὰν l. τὰ ἀμφίθυτα πολίταν propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriæ caussa reportatæ de Augia, Elide capta. Apollod. ii. 7. 2.

[12. ἔρεισμα. v. Lycophr. 281. Ex *Schedis.*]

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant majores Theronis: v. Schol. Rhodum autem insederant cum Argivis colonis: ut e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93. cxvi.) καμόντες—θυμῷ puto in θυμῷ usu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. *animose*, ut Ol. viii. 8. P. ix. 179.

16, 17. Agrigentum ad Acrágantem fluvium: inf. P. xii. 4.

Ὀφθαλμὸς, αἰῶν τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Αἰθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

E. ά. K. ή.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,

18 ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. in μόρσιμος ultima longa duas breves repræsentat. Sed vereor, ne πλοῦτος interpretatio sit alterius vocis, v. c. ἐπ' ἄλσει—ἄγων. Suspicionem juvant Schol. 28. σφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

[18. Ὀφθαλμὸς l. conspicui, l. gloria, decus, φῶς, ut vi. 27. *Ex Schediis.*]

19—21. ἔφεπε aut est pro ἐφίσπετο (cf. Abresch. Animadverss. ad Æschyl. p. 214), *insequutus est status rerum, ævum*—aut felix rerum status ἔφεπεν αὐτοὺς, *excepit eos* (propr. *prosequutus est* illos, ut P. i. 97. δίωκεν, vel *coluit* eos, adfuit, ut P. i. 57. iv. 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat.—χάριν decus ex opibus, ἄλσος.—ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις, *veris, ἀληθέσι.* Mox 23. magnifice dicta: Jupiter moderatur cœlum et Olympica certamina et Olympiam.

26. κόμισον ἔτι σφίσι, λοιπῷ γένει, *iis qui eorum posteri sunt*, τοῖς ἐκγόνοις, Theroni et Xenocrati. κόμισον, *cura, tuere*, ἐκθεὶς ἀοιδαῖς, *exoratus, permotus, carmine meo*: εὐφρανθείς.

29. Multa miscentur ad h. l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac sollenne poetæ, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunæ vicissitudines experti erant majores. Ergo sententia generalis: præteritorum malorum remedium unicum, melior fortuna si successerit.—Qui primo adspectu occurrit sententiarum nexus, est: *eorum quæ juste vel injuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest.* Atqui hæc sententia Theroni parum honorifica; tum non convenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente *adversarum rerum* oblivionem fieri; quod *exemplis vicissitudinem fortunæ* declaratur. Videtur adeo v. 30. minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere

Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν
Ἀποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον θαμασθέν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Καδμοιο κούραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα. πένθος
Δὲ πιτνεὶ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
Ἀποθανοῦσα βρόμῳ

35. ἐσλῶν reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. ut prima syllaba corriperetur. Vulgg. ἐσθλῶν. cf. Koen. ad Greger. Corinth. p. 95. Hoc revocat Pauw. 37. πίμπῃ ἀνεκὰς, an fuit ἄν ἰκάς? Est autem vel de tempore, *multo tempore elapso*, ut Ol. x. 9. vel de loco, *ocellitus*, ὑψοῦθεν. 38. ἀναῦσαν ἴ. Pal. C. vitiose, et invito metro, etsi Schol. explicat: ὑψωθεῖσαν. 39. εὐθρόνοις male Aretius emendat. εὐθρονοι ex more antiquo dea et heroinæ, ut reginæ, præclare ad dignitatem declarandam, ut alias χρυσόθρονοι. Argutantur Iutpp. 42. πιτνεῖ. ita per sententiam efferuntur hæc. Mingarell. conj. πίπτει, pro ἐπίπτευ, ut narratio continuetur.

puta: *præteritorum*, τῶν παραγεγενημένων ἔργων τέλος (h. e. τὰ παραγεγενημένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ὃν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, *ullo modo*, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec præter morem quicquam e præteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio, quæ erat post παρὰ δίκαν.

39. ἔπεται δὲ λόγος, δεμόζει, *cadit in Cadmi filias dictum*. Affectat ita loqui Pausan. viii. 10. p. 620. 13. xii. p. 625—8.

41—3. *Mala eorum superata sunt majoribus bonis insequutus*. Mutatam in sententiam.

Κεραυνοῦ, ταυνύθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Διί μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Διὶ παῖς ὁ μισοφόρος.

A. β'. K. ιδ'.

Λίγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἀλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὄ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἥνοι
Βροτῶν πέπρωται
Πείρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμοι Ἀμέρᾳ

48. Post hunc versum aliud πῶλον, φιλέονσι δὲ Μοῦσαι, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecuit ex metri lege is, qui Scholia, quæ παυτέρων appellant, congessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw. — 51. λίγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ. [per hyperbaton. v. Boeckh. Commentat. p. π. ef. Ol. vii. 47. viii. 20. Ex Schedis.] 52. Νηρῆος Gott. 54. τὸν 55. ὅλον Bodl. γ. 56. βροτῶν γε Bodl. β. γ. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet γε sustulit Salmasius auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem jam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. parneruat Calliergo.

47—50. In honore eam habent primores inter deos.

54. τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον, pro διὰ, εἰς. in perpetuum. Ionice. ut 48. αἰεί.

55. Ἥνοι βροτῶν. Præparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliæ ex aliis.

56. οὐ πέπρωται, οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, πῶς ἔστι, (πανὶ) τι, ullo modo, quando nam mortales oppressura sit. Similia Nem. vi. 10 - 13. In seqq. 58-61. sententia est impedita. ἀνύτει est *quando, cum, quo tempore*, et respondet τῷ νύν, aut alii definito: grammatica itaque ratio ordinat verba: *sibi nisi certum est, non constat,* (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna.* Quæ jejuna sunt: sive Ἀμέρᾳ de singulis diebus, sive de novissimo die seu de vita intelligas. Nec quæritur, *quando*, sed *num, utinam, integra felicitate* morituri simus. Videtur adeo ἀνύτει requi-

Ὁπότε, παῖδ' Ἀλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρῴϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει

59. *ὁπότε* laborat seu sensu seu usu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset *πότερον*. In Schol. redditur *ποῖον, ποδαπὸν, πότε*. et *εἰδέναι*. 60. *ἀτειρεῖ* Schol. vitiose. 63. *εὐθυμιῶν* MS. Bodl.—65. *ἃ γε* Pauw, non male; sed *ἃ τε, ἥ τε* eandem vim habet. 66. *τὸν δ'* Bodl. *α. β. γ.* Et *τόνδ'* ego præferam: Fortuna, quæ secundum *hunc* rerum cursum, faustam *hanc* conditionem, a majoribus transmissam, servat, retinet, inter opes divino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. *τῶνδ'* ad *ἄνδρας* v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam *vicissitudines bonorum et malorum alias aliæ μετίζειαν ἐς ἄνδρας, hominibus evenire solent.* 67, 68. unum *πῶλον* efficiunt in Bodl. *γ*. *Θεόρτῳ δὲ* Schol. sed *δὲ* est particula, qua Scholia in subjicienda interpretatione perpetuo utuntur.

rere *τότε* in anteced. *οὐδὲ* (*εἰκάσειαι πῶς ἔχειν θανάτου τότε* sc. *γινομένου*) *ἀτόνε τελ. nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitam tranquille finire licebit.* Sin *Ἁμέραν* de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem *πῶς ἔχειν θανάτου* constat, quum, *quoties diem hilariter integra felicitate exigemus.* Quod vix placere potest.

62—4. *Vicissitudines variæ rerum secundarum et adversarum μετίζειαν ἐς ἄνδρας, hominibus contingere solent, μετίσχουσι, ἐπίσχουσι.*

65. Quæ sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene convenit v. 70. *ἐξ οὗτις*, cum sequatur *Πάϊσα δ' ἐξῆς*. Erat enim sententia finienda post *χρόνῳ*, et inchoanda nova: *ἐξ οὗτις—τέλεσσιν, Πάϊσα ἐξῆς Ἐρινὺς εἶφεν*. hic vero obstat δὲ post *Πάϊσα*. Sin posterius, ut narrata sint omnia, etiam a v. 65: requiri videtur *ἄγεν* pro *ἄγει*. *Μοῖρα ἐπῆγε καὶ πῆμά τι ἄλλῳ χρόνῳ, ἐξ οὗτις. Ita Parca, quæ Fortunam hujus gentis moderatur, (πατρῴϊον, majorum) secundis rebus submisit vicissim (πῆμα παλινστράτιλον* pro *πάλιν*) *alio tempore adversas res, ex quo* Œdipus patris cæde *ἄγος*, piaculum, commisit, et *ἄτην* contraxit.—Quod si *ἄγει* probare nolis, est *ἄγω* de præterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἱ-
ερικόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν

70. μόρσιμος Ald. et 71. συναντώμενος cum Gott. 73. Ἰδοῦσα Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. Ἰδοῦσα, quod reçte e Palat. tribus revocavit Schmidius. Ἰδοῦσα ἰξὺ Pal. B. adverso metro. 74. Ἔνιφε Bodl. C. οἱ Ald. οἱ Bodl. γ. et August. cum glossa ἐνιφη, φονευθῆναι ἐνοίνω. Et hoc ἐνιφεῖ οἱ verum esse judico. Nam ἑῷ, aut potius ἕω, quod uno loco occurrit, esset sibi, ἕου αὐτῷ, sibi ipsi. de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. unde οἷ, οἱ αὐτῷ. quod abiit in encliticam οἱ pro αὐτῷ. [v. et Hermann. ad Orph. p. 787. ubi de οἱ in Pindaro. Ex Schedis.] 76. Τὸ excidit Pal. B. 77. ἱ-ερικόντι Gott. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις revocavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. ut dum breves ἐν ἀ- pro una longa sint. At Calliergus sublata ἐν ediderat νέοις ἀέθλοις. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: νέοις ἀέθλοισιν, quod Steph. Plant. Commelin. servarunt. 80. Ἀδραστίδαν Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, prave exarati metrorum typi, Scholiis præfixi; ita quoque ms. Gott. Ἀδρασιδαῶν Pal. A. Ἀδρα-

73. Ἰδοῦσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς—*Erinnys acris, infesta, cum vidisset ἄγος* illud, ad ulciscendum illud effecit, ut mutua filiorum Œdipi cædes insequeretur. Τὸ potest accipi dictum pro γάος. ἑῷ αὐτῷ v. V. L. γίνος αὐτοῦ.

76. Τελείφθη δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους Θέρσανδρος,—ἱερικόντι. Ὀνόντι. ut ap. Homer. δεδουπὼς dicitur.

78. νέοις ἐν ἀέθλοις non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*; nam opp. μάχαι πολέμου. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus τῶν ἐννὰ fuere. Mingarellus νέοις pro *juvenilis* illustrabat ex Eurip. Med. 48. νέα γὰρ φρενὶ εἰκὼν ἀλγῶν φιλεῖ. In v. 79. de bello ab Epigonis renovato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

A. γ'. K. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνδρα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,

τυθὰν Bodl. C. Ἀλκμανιδᾶν Schmidius emendavit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἀλκμανίς, ut plur. pro singulari sit positus. At Ἀλκμανιδῶν hoc esset, nec—δᾶν inde fieri posset. Pauw tuetur Ἀλκμανίδαν. Equidem malim ab Ἀλκμανίδης repetere Ἀλκμανιδῶν. Nota ratio, *Adrastidarum germen.* 81. ἀρωγὸν Bodl. β. γ. 82. Ὅθι Bodl. MS. ἔχονθ Schmidius emendavit, praeclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes, etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsus librariorum propter adstans πρέπει. Nec ἔχοντ pro ἔχοντι satis idoneum. 87. δὲ malit Pauw. Sed αὐτὸς pro ἴδιος, *solus*, saepe occurrit. Ὀλυμπιονίκαις jungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνδρα Bodl. β. γ.

93. sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quaeras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i. 157. 8. 9. et universe Ol. v. 34. sq. σπουδάσθαι τῶν δυσφρόνων, *a sollicitudine et aerumna liberari*, pro, *frui gaudio*: ut solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὰ δύσφορα, pro δυσφορότητα. Victoria est ἀμπνοὰ πόνων Ol. viii. 9. τυχεῖν. v. ad Nem. iv. 148. Vulgaris itaque oratio: *et voluptatem, quam victoria affert, experti estis*, mutata est lyrice in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, laetitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur.* ἀγωνία est id. q. ἀγών. v. Pyth. v. 150. Nem. vii. 15. Haec omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quae sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam praemium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν conjunctae. Ergo *i* πλοῦτος ἀρετᾷ ξυναυξόμενος sunt regiae opes cum

Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὲν πλοῦτος ἀρετᾶς
Διδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγχοτέραν,

95. δυσφρῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφρόνων παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit. 100. Goee. p. 33. ἀβροτέραν conj.

virtute, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῇ πλούτῳ ea, quæ de iis prædicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab ὕβρει.* Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος—δονεῖ, tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem prædicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν. Ubique jungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque *cum recto usu, cum studio gloriæ*, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: δονεῖ ἀρίζηλος, ἀλαθὴς ἀνδρὶ φίγγος, *afferunt ista opes et laudum studia splendorem vitæ.* Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸν explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πειρᾶσθαι ἀγωνίας, (seu *certaminum*, seu generalius, *rerum arduarum*) et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐυτυχοῦς, ut *felici successu utatur aliquis.* (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τά. Modo designat res secundas et adversas, ut P. vii. 24. v. 74. I. v. 66. Aliis locis simpliciter est *hæc et illa*, varia vel multa, ut Nem. vii. 80. 81. i. 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert æquo animo utramque fortunam, severa consideratione adhibita.* Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quæ virtutem animi comitem habent, opportunitatem, variarum rerum gerendarum.*) Nunc ænigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγχοτέραν. μέριμνα est vel *studium*, vel *contemplatio.* Ergo πλοῦτος dicitur seu *subjicere*, *præbere* seu *adhibere considerationem*, *altam*, *investigatricem.* Suspicari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare hæc ad *opportunitatem*, ἀφορμὰς, *rerum gerendarum exquirendas*, ut illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μέριμναν βαθεῖαν, ἀγχοτέραν difficilius et gravius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum præclararum et laudum*, *altum et acre*, quod *injiciunt, instillant, opes* magnæ. Ita forte idem πλοῦτος, δονεῖ, propter gloriam rebus præclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. v. 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετᾷ κεκραμένος, ἰθυνόθρονος, *est potens, ad res gerendas multum valet.* Quæ sequuntur, εἰ δέ μιν ἔχει τις, ὄλβον τὸ μέλλον, etc. referenda sunt ad notionem non minus obviam in poeta: *magnas opes, inprimis in civitate libera, plerumque comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voc. δαιδαλμοὶ φρένες: *quicunque* (εἴτις pro ὅστις) *divitias cum virtutis studio conjunctas possidet*, (μὲν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subjectum in proximis: δονεῖ— at μέριμνα est remotior) *qui dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuria*, abhorret ab ὕβρει, *quia post mortem, κατὰ γᾶς, in* Ἅιδου, *pœnæ injustæ manent*; (ἔσσαν pro εἰσίν, τὸ δὲ pro τὸ γάρ.) h. e. repu-

Ε. γ'. Κ. η'.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποιναὶ ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἁλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φέρουσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-

101. Ἀ. δ. ἀνομάσαντο Ald. adversante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatior jam Rom. ἀλαθινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἀνάτυπον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζαλος. ut ζαλωτός. 103. οἶδε Steph. et omnes cett. edd. οἶδεν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened. 107. γᾶς Bodl. a. 108. φέρουσις, doricum et Pindaricum, Pauw jam malebat. ἐχθρὰ—ἀνάγκα Pal. A. ad quæ inferri oporteret φέρουσ' Ἀνάγκα. 109. Ἴσους δὲ Gott. 110. Ἴσους δ' ἐν ἀ. idem Gott. Ald. invito metro. 112. ἐσλοὶ Steph. ἐσθλοὶ δὲ νέμονται Pal. C. et. Gott. sed hic sine δέ. Repugnat metrum, vitio librarii glossam respicientis. [113. Gilb. Wakefield em. χθ. ταράσσοντες. et κινὰν τιμὴ δίκαιον. e Schol. (Silv. Part. ii. p. 85. 86. alterum tamen hoc ipse damnavit Part.

tans ea, quæ in altera vita manent ὀβριστάς. Color orationis haud dissimilis est in fragm. Pind. p. 83. lxxxi.

105. [cf. Æschyl. Eumen. 268. *Ex Schedis.*] ἀπάλαμνοι ἐνθάδε φρένες, *indomitæ, insolentia efferatæ*, ὀξυστομαί; et 108. λόγον φέρουσαι, *sententiam ferens*, non in gratiam, sed *ita* ut *flecti nequeat*, justitia inexorabili, ἀνάγκᾳ ἐχθρᾷ, *infesta*. Nomen judicis non memorat.

109. ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες. Ἴσον δὲ—Ἴσα δὲ, *pariter*. h. e. ἴσους νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. cf. locum e Threnis in Fragmentis.—ἀπονέστερον βίοτον νέμονται ἐσλοὶ (qui opp. τοῖς ἀπαλάμνοις φρένας, ὀξυστομοῖς) h. διάγουσιν ἀπόνως. fere ut de Ægyptiis Herodot. ii. 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. ἀπονέστερον pro ἀπονώτερον observat Eustath. ad Odyss. β. 190. p. 1441, 10.

τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἄδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀχχέοντι πόνον.

A. δ'. K. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔστειλαν Διὸς

iv. p. 146.) *Ex Addendis.*] 114. ἰν χειρὸς δαμᾷ Ald. et Pal. C. cum Gott. et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic *δαμὰ πεδῶν* Isthm. viii. 83. et *δαμαὶ ἰσχύος* sup. i. 156. Metrum antispasticum admittit utrumque. 116. *κεινὰν* Pal. C. quod eodem redit. Panw conj. *κλεινὰν* perperam. Est pro *διὰ τὴν ἄκρων δίαιταν, βίον.* pauper, tenuis, victus, dum vivebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt levati. 118. 119. Bodl. *a.* tanquam unum *πᾶλον* exhibet. 122. *ὀχέοντι* Steph. vitium Morellianm sequutus. 126. *ἔστειλαν* Pal. C. cum

116. *κεινὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἄκρων δίαιταν. δι' ἀκρείαν. propter pauperem, tenuem, victum.*

117, 8. Non apponit, *quinam illi dii sint τίμιοι, honoratiores;* ut nec *locum* constituit, in quo *boni* illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἅιδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subjiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad *bonos:* quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, tacite innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, justitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. *ἵδῃσι* vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perveneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *judicium* haberi a Crono, assidente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit et hos evadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutum fieri heroes.

126. *Ἔστειλαν Διὸς ἕδραν παρὰ Κρόνου τέρμα*—h. e. *κατὰ τὴν ἕδραν Διὸς, τὴν ἐπὶ*

Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-

Gott. [Gilb. Wakefield em. ἐτίλησαν. (Silv. Part. ii. p. 3.) Ex *Addendis.*] 129. νᾶσον Casaubon. in Notulis ad Steph. ed. fil. emendabat, dorica forma pro νήσους, ultima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νάσος Pal. C. νάσου Ald. 130. περιπνέουσιν malebat Casaub. causam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσίδι, α' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terræ, alios arboribus tribuunt. Melius δ' adjunges post δενδρέων. ut sit δενδρέων δ' pro τι. Mingarell. τὰ μὲν χερσίδι, τὰ δ' ἀ-. δενδρέων Aug. 135. χερσὶ Bodl. a. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habent p. 97.

Κρόνου τύρσιν (regiam) ἔλεγεν. At ἐτίλαν insolens prorsus est; etsi sententia obvia: ἐστεφάνωσεν. Schol. ἐτυλαν, ἐτυλίκωσαν, ἔνωσαν. Esset igitur τίλλειν nova forma pro τιλιοῦν, ducta a τίλω, tanquam primitivo. Obvium est ἐτυλαν pro ἐστυλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἐστιλώσατο, ἐστεφάνωσαν. Ita ἔστυλαν, pro ἐστύλωσαν, et hoc pro ἐστιλώσατο. Analogiam haberent hæc. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apol. lonium iii. 277. τίλλασαι pro τίλλασαι dictum vult Schol. At ibi οἷόν τε ἦεν ἐπὶ φορβάσιν ἄσπετος τίλλασαι est pro ἐστιλίλλασαι, invadit. Sup. i. 122. τίλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillæ: ἐν μακάρων νάσοισι, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει. ubi Salmasius aliam auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulcri Nasoniani tab. viii. ubi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur.—In eod. titulo in Triopio Regillæ in Elysium deducta σωφρόνων Ἐνδαιμόνων ἀμφιπολεύει. sedet igitur is cum insigni judicis.

127. Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ Κρόνου ἄνον ἔλεγεν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748. sq.

132 Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et Mingarell. voluit, δ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων δ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. mutata orationis forma pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

πλέκοντι καὶ στεφάνους·

E. δ'. K. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Τὸ τέρτατον ἰχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλίγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ί. K. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τρωίας
Ἄμαχον ἀστρεπῆ πίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Ἀσὺς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς

136. στεφάνους Pal. A. C. τ. καὶ πεφαλὰς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum adversante metro. 138. pro Ἕτοιμον, γᾶς Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἀνάντων alii, nescio qui, teste Schmidio. 141. ἔνεικ' ἐ. καὶ Ϟ. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν τοῖσιν ἀλίγονται Bodl. C. a m. pr. 152. φωνάντα Pal. A. φωνάσντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάσντα Ald. Sive φωνάσντα seu φωνῶντα scribas, idem est. φωνῶσσα Aug. et Eustath. p. 775, 48.

137. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς h. e. κατὰ πρέπουσαν δικαίαν. Praecessit itaque judicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas. — Tum Cronus habet assessorem judicii Rhadamanthum, [Osiridem. v. Zoega pag. 296. *Ex Schedis.*] πάρεδρον ἕτοιμον, πρόθυμον, promtum ad causas dijudicandas, qui semper ipsi adest.

142. ἐν τοῖσιν scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu precibus a Jove obtinuit, ut Achilles in hanc loca veniret. [Estne haec Leuce? v. Kanne *Mythol.* p. 113. Infra Nem. iv. 79. *Ex Schedis.*]

146. πίονα, et inf. Olymp. viii. 36.

Δὶ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὡς,
Ἄκραντα γαρύεμεν,

A. ℓ. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,

153. πᾶν h. l. corripi necesse est; itaque saltem scribendum: πᾶν, et ἓν τὸ πᾶν esse debet idem ac πάντες, ut alias εἷς πάντα. Pauw. conj. ἓν Ἅπαν, i. [Boeckh. πᾶσιν, ut ἅπαν. *Ex Schedis.*] 157. παγγλωσσίαι emendat Canter. N. L. ii. 5. ut sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides Oratt. t. iii. p. 47. (t. ii. p. 378. Jebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσσίᾳ tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 158. γαρύεσιν vulgata erat lectio, ut esset dualis pro plurali, damnata jam a Schol. qui meliorem lectionem servavit γαρύεμεν, ut sit λάβρει γαρύεμεν, probatam quoque Dawes. p. 49. conf. Not. [Gilb. Wakefield defendit dualem γαρύεσον, ut sit pro plurali γαρύουσι (Silv. Part. i. p. 59.). *Ex Addendis.* γαρύων πρὸς —, ut ἰρίζων πρὸς —. v. Wunderlich. Observatt. p. 167. *Ex Schedis.*] 159. ἔρυμα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. pag. 97.

Idem quod sup. 12. ἔρυμα, *columen* et *tutela*.

153. ἓν Ἅπαν τὸ πᾶν, πάντες, ἑρμηνέων χατίζει, pro ἑρμηνίας, quæ *eloquutio* est antiquis; *verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata*. Ait scilicet, *se adhuc multa habere, quæ huic digressioni subjungere possit; se enim naturæ beneficio arti lyricæ natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.*

155. Τὸ σοφὸς et alibi prædicat: Ol. ix. 152. Τὸ δὲ φυᾷ πρέπουσαν ἅπαν. Nem. iii. 69. συγγενεῖ δὲ τις ἀρετᾷ μίγνα βρίθει. Ὅς δὲ διδάκτ' ἴσχει, ψιφαὶς ἀνὴρ etc. Mox λάβρει παγγλωσσίᾳ, h. e. πολυλογίᾳ, Homero sunt λαβρηγορέαι. In v. 158. malui cum Dawesio stare Misc. cr. p. 52. in restituendo γαρύεμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: etsi contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α. 566. Koen. ad Gregor. Cor. p. 98. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α. 566. et in Il. δ. 452. 3. ubi πεταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum fit poetam de duobus amnibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, *(qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam)* εἰσὶ λάβρει γαρύεμεν (σὺν) παγγλωσσίᾳ, ὡς πέρασις (sc. λάβρει εἰσὶ γαρύουν) ἄκραντα πρὸς ἔρυκα θεῖον Διός. Il. ψ. 478. 9. Ἀλλ' *alii* μύθοις λαβρεύουσ' οὐδέ τί σι χρὴ λαβρεαγόρεν ἔμεναι.

160. Sed redeundum est ad propositum. v. ad Ol. i. 179.

Ἄγε, δυμέ. τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἰέντες; ἐτί τοι
Ἀκραγαντι ταυύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν
Γε ἑτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. ί. Κ. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἴδα κόρος

165. Ἀκραγάντα Pal. A. B. Bodl. MS. et *a.* 169. γ' ἱππίων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri causa refinxit γε cum hiatu. Leg. ἱφ' vel δ' ἱππίων. Saltem σπέ γ' ἴκα - τὸν ἱππίων πόλιν. 172. χερὶ emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἰσίδα Ald. et Pal. C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον γ' ἰσίδα κόρος. Modo esset αἶνῳ! Est quidem ἰσιδῆναι cum casu quarto, sed de eo qui *adit* vel supervenit: ut Sophocl. Elect. 492. Ἅλιστε, ἄνυμφα γὰς ἰσίδα μιαφόνοις γάμοις ἀμιλλήμαθ' ὧνπερ οὐ δίκαις. *infausti conjugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* τι λ. Pauw emendat.

166. Similis locus sup. Ol. i. 165. inf. Ol. vi. 36. xiii. 140. ἰστανύσας (τὸ τεῖχος) Ἀκράγαντι h. ἰσὶ Ἀκράγαντα.

167. ἰσέμεν λόγον *laudem tanquam jurato pro teste editam dixit*, ut λόγος saepe: v. c. iv. 29. et *jurato* alibi similiter, ut vi. 34. μὰ πόλιν τινεῖν (pro τινεῖσθαι: ut et Il. ν. 826.) ἰκανόν γε ἰσίον (ἰσὶ) vel ἰσὶς h. *inde ab urbis Agrigenti origine*; C. enim fere annos urbs steterat.) ἄνδρα τινὰ μᾶλλον φίλοις ἰδεργέταν πραπίσιν (*beneficum in amicos animo suo*) ἀφθονέστερόν τε χέρα Θήρωνος.

173-8. Locus impeditus, multis de causis: nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quam poeta respicit; varia in Scholiis memorantur, sed ambigua et incerta fide. Κόρος potest esse ὄζος, potest et satietas, fastidium esse. αἶνον ἴδα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἰσίδα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest jungi συνάντεσθαι δίκᾳ, διώκειν δικαίοις, potest et esse συνάντεσθαί τιν σὺν δίκᾳ, *aggredi, invadere* jure vel injuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκᾳ (σὺν δίκᾳ), ἀλλὰ μέγαν ὑπ' ἀνδρῶν (pro ἐξ, ἀπό. Sic P. x. 105. ἀνιλὼν φίλας ὑπὸ μανίας.) συναντόμενος, ἰσίδα αἶνον (deb. ἰσίδα, ἰσίχεται, αἶνῳ, *laudem incessit, impugnat*). Scilicet κόρον puto melius exponi, ut sit *fastidium, invidentia, obtrectatio laudum*, quas modo enarraverat. *At*, inquit, *laudi obstrepit invidia.*

Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργαν ὑπ' ἀνθρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
Κρύφον τι θέμεν ἰσθλῶν κακοῖς
Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Ἐκεῖνος ὅσα χάρμασιν' ἀλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσειε δύπαυρο;

177. Alii *κρύφιον*, ut et Pal. A. C. At Ald. *κρυφίων*. Ita saltem *κρύφιον* ἢ θέμεν ἰσθλὸν rescribendum, ut et Pauw suasit: sed *ὁ κρύφος*, quod jam Aristarchus docuit, est pro *κρύψις*. v. Valken. p. 351. ad Theocritum. In. Aug. *κρύφω* est scriptum. Quod adjunctum est *σι*, prorsus ratione caret. Licet mutare in *σιθέμεν*', melius tamen reponas *κρύφον θέμεναι ἑ. π.* Jam *ἰσλὸν* Pal. A. C. *ἰσθλὸν* Ald. Pal. B. *κακοῖς* Ald. omisit. Ita ait Schneid. sed nostra Aldina hoc retinet. *ἰσλῶν κακοῖς* Gott. 178. *ψάμμω ἀ.* scribit vel *ψάμμος* pro quarto casu Dorico accipit Pauw cum Mingarello: at multo diguius lyrico vulgatum. 179. *κἀκείνος* Ald. c. Gott. *χάρμασσι* Bodl. C. 180. Bodl. MS. et *a.* ad *f. στίχους ἴδιος* notant *ρητῶ* (182.), licet prior tantum unum *ἄθλον* (sup. post v. 40.), alter vero ne unum quidem vulgari numero adjecerit.

Sic alibi in laudibus, quæ nimiæ esse videri possunt: Pyth. viii. 43. *μὴ πάρος ἰσθὸν ἀνίσῃ*. Nem. x. 37. *ἰσνὶ δὲ καὶ πάρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι*. cf. N. vii. 76. sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: *τὸ δὲ χαμαιπετεστέρως, φησὶ τοῦ Θέωνος ἐπίδοσιν πολλοὶ, εἰς ἴδιον, δηλονότι, αὐτοὺς προσαγόμενοι*: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. *πάρος* ei est *ἴδιος μᾶλλον ἀλλοίας*, (*οὐ δίκᾳ συναντόμενος*) et *τὸ λαλαγῆσαι, τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὀχλῆσαι*. Tribuitur ita *τῷ πάρος*, quod faciunt homines, in quibus *πάρος*, *ἴδιος*, est: *hi id agunt, ut obtrectatione obscurent bona alterius facta*. Quæ sequuntur, pendent a *πάρος*, sc. *πάρος*, ille, *ὁ θέλων, τὸ λαλαγῆσαι*, obtrectationem, *θέμεν κρύφον ἰσθλῶν κακοῖς ἔργοις, obscurare laudes alterius maledictis*.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΘΗΡΩΝΙ.

ARGUMENTUM.

Profitetur poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenæ. Inde 17—66. a memoratione oleagineæ coronæ transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. α'. Κ. Υ'.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἀδεῖν,
Καλλιστλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ,

1. φιλοξένοις ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, ut metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοις reposuit, ut jam Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θέρωνι εἰς Θεοξένια. Supplent Scholia Δίοσκοι; eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petitum ex vss. pr. et 71. 72. bis quidem male intellectis: quasi de adventu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, ut pluribus locis, præcipuo aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque jam Aristarchus monuerat in Schol.) forte a gente Theronis, aut a tribu Emmenidarum, (68. 69.) quos et inf. P. vi. 5. memorat, ex qua ille fuit. Traducta, ut probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. ii. 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, ut alibi aliis diis tutelaribus urbium ac præsidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam: eandemne cum priore illa an diversam, quis dixerit. Jam autem iidem Dioscuri inter præsides certaminum Olympicorum erant v.

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὔχομαι,
Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
Ὕμνον ὀρθώσαις, ἀπαμαντοπόδων
Ἵππων ἄωτον.
Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα
Μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

A. ά. K. ϛ'.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι

3. κλεινὰν Bodl. β. γ. 5. Pauw malit ὀρθώσαις, i. l. ἄσῃ. *equorum flore*, h. *equis præstantissimis*. Sensit, ἄωτον ἵππων non esse posse *decus equorum*: sed *equos præstantissimos*. Forte sufficit interponere σ' in ἵππων σ' ἄωτον, *celebrare Theronis laudem et præclaros equos victores*. Scilicet jungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γεραίρων ἵππων σ ἄωτον. 7. οὕτω τω Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρίστα pro παρίστασθι. *ades mihi Musa, ut.*

64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀδεῖν, probari. Τὰ Θεξίνια prorsus sunt aliena ab hoc carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξένοι, adesse visi (unde dicti ξένιοι), aut omnino, aut certi dii; ut Apollo et Mercurius Pallenæ, unde Apollo Θεξίνιος: Pausan. vii. 27. Erant Θεξίνια Delphis: ut ex Athen. ix. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. Vix: in memoriam religionum ab exteris acceptarum, v. c. ab Ægyptis: ut Creuzer. *Ex Schedis.*] Φιλάξενοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεξίνια, sed quia σωτῆρες sunt hominum in discrimine versantium: quod Simonidis exemplo constat, inprimis tamen navigantium. Theocr. xxii. 6-9. et 23. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω.

4, 5, 6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀπαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον ὀρθώσας (seu verius ὀρθώσαις). Sensit quoque Mingarellus, qui ὀρθοῦν ὕμνον recte dici negat; ὀρθοῦν esse *extollere laudibus*. Isthm. i. 64. iv. 65. P. iv. 106. (quo l. est *confirmare animum*.) At. Ol. vii. 38. est διορθοῦν λόγον, *laudem*, idem quod ὀρθοῦν ὕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ὀρθοῦν στήλην. Gravius est, ἵππων ἄωτον esse non posse nisi *præstantes equas*. [cf. v. 1. 2. viii. 99. *Ex Schedis.*] Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνῳ ὀρθώσας ἀπαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, *hymno extollens ac celebrans præstantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympiæ retulit*. Vide in V. L. an melius conjecerim. ὕμνος ἄωτος utique pro ὕμνων ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος ἵππων pro ornamento equorum.

7, 8. οὕτω τω Schol. intp. *ut probarer Dioscuris*. Melius: Μοῦσα παρίστα μοι, ἐὐρόντι οὕτω τοι ν. τρόπον ἀγλ. (ὅτι) ἐναρμόξαι φ. Δ.' π. Sed nec hoc satisfacit.

Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
Καὶ βοᾶν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου
Παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως·
Ἅ, τε Πίσα με γεγωνεῖν· τὰς ἄπο
Θεύμοροι νίσσονθ' ἑπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

Ε. ά. Κ. ϛ'.

Ὦ τινι, πραίνων ἐφετμὰς
Ἡρακλέος προτέρας,
Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
Αἴτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυ-
κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. Κ. ϛ'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα. Ὄγε

12. θεόδματον MS. Bodl. 17. γιγων:ῖ malit Pauw. perperam. Supple γιγωνῶν πρέσσει ex v. 12. 18. θέμοιρει Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεύμοιρει Gott. νίσσονθ' MS. Bodl. et Aug. 19. πιερναίων Rom. 21. Cum aliis locis γλέφαρον scribat poeta, P. iv. 216. Isthm. viii. 99. probabile fit etiam h. l. fuisse γλεφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Gott. 27. καλλίστων vitium ed. Pauli Steph. 28. πείσαις, Dorice, ut Pauw quoque monet. 29. -σα ὄγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ,

13, 14. Jungit lyram et tibiam sæpe, Ol. vii. 21. 22. x. 113, 114. Nem. ix. 19. Isthm. v. 34, 35. et tibias appellat *Lydias* Ol. v. 44.

25. Locus notabilis propter veterum inscitiam geographiæ et vagam Hyperboreorum notitiam. Oleaster petitus esse non potuit nisi ex australibus Europæ terris. De Istri fontibus non minus inscite Herodot. ii. 33. 34. Auct. de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex Pindaro Pausan. v. 7. p. 392. sed nil emendatius tradit.

29. sq. Totum locum interpunctione

Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει παιδόκῳ
Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.
Ἦδη γὰρ αὐτῷ,
Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-
των, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

item Gotting. qui ὄγε habet in marg. Etiam Schol. λόγῳ habuit in suo libro. 30. αἰτεῖ inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴτει, quod revocavit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p. 381. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἴτεω hoc repetere, ut sit pro ἐνδιαίτημα. Obvia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλτει in ea voce latere: ἄλτει enim haud dubie id. q. ἅλσει. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31. si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim ulcus latere, etiam lectione λόγῳ v. 29. id prodente; et διέπωνται ὄγε facit hiatum intolerabilem. Quid si στίσαις λόγῳ jungimus? *hortatu movens.* Ita non est jejuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. στεπτὰ φρονέων, Διὸς αἴτει, (*sedi*, quam ille incolit) παιδόκῳ ἄλτει, σκιαρόν τε φύτευμα ξ. ἀνθρ. στέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἵκανεν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut αἴτει sit *petiit.* [V. Ahlwardt in Act. Seminar. Lips. vol. i. p. 121. et Villoison ibid. p. 253. *Ex Schedis.* In ipso textu Heynius correxit ἄλτει: ut hanc scripturam unice probasse videatur.] [31. Wakefield. ad Virgil. Georg. ii. 13. corrig. σκ. τὸ φύτευμα. *Ex Schedis.*] 32. ἀρετᾶν Gott.

laborare suspicor, et continuandam orationem esse a v. 24. ad 32. τάν ποτε— ἵκανεν Ἀμφιτρυωνιάδᾱς,— δᾶμον Τιρυνθοῖόν τε πόλιν, Ἀκόλ- λους διέπωνται, λόγῳ, στεπτὰ φρονέων Διὸς αἴτει, παιδόκῳ ἄλτει, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς. quam olearn (πότινον proprie) *Herculos attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor fani Jovis, arborem umbrosam, hospitalem et virtutis præmium.* Ita retinere licet grammaticorum rationem, ut αἴτει sit ἀπὸ τοῦ αἴτεω, ἐνδιαίτημα, οἴκησις τοῦ Διός. Etsi αἴτει pro ᾖτει recte se haberet, ut P. ix. 189. αἴτεον. Nec vero ἄλτει in Ἄλτει mutandum, nam et alibi ἅλσος Διὸς vel Πίσης dixit. ξυνὸν ἀνθρώπους scil. propter umbram, ex σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio ἵκανεν—Διὸς αἴτει, παιδόκῳ ἄλτει, bene jungi: h. εἰς ἅλσος, ἐν ᾧ Ζεὺς οἰκεῖ. Modo jungantur ista ἵκανεν A. στίσαις λόγῳ. Sequitur v. 33. sq. *Nam jam semel habita fuerant ab Herculi Olympia, victo Augea:* (v. inf. Ol. x. 30. sqq.) *at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius:* cf. sup. ii. 5. 7. et x. 51, sq. Post ludos actos ad Cervam sripodem capiendam profectus est: qui fuit proximus ad Augea labor secundum nostram: diversa narrant alii. Apollod. ii. 7. 2. post omnes xii. labores exantlatos Augeam victum memorat.

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio ejus mensis, cujus novilunium proxime post solstitium æstivum subsequutum erat. Ergo Μή-

Α. β'. Κ. γ'.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾷ
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ.
Ἀλλ' οὐ παλὰ δένδρε' ἔθαλλεν
Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πίλοπος.
Τούτων ἔδοξεν
Γυμνὸς αὐτῷ πάπος ὀξεί-
αις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου.
Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαι-

Ε. β'. Κ. γ'.

ν' Ἰστρίαν νιν. Ἔνθα Λατοῦς
Ἱπποσόα θυγάτηρ
Δίξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
ρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν·
Εὖτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ-
ρυσθέος, ἵετ' ἀνάγκα πατρόθεν

38. ἅμα MS. Bodlei. Aug. et alii, ut Ald. v. Ol. i. ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. ix. 4. pronuntiat, ἁμᾷ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia. 40. ἴθαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. ἴθαλεν Ald. 42. ἴδοξεν tres Bodl. et Ald. 43. ἅμος MS. Bodl. 45. πορεύειν Dorismus postulat, non πορεύειν. 46. Ἰστριανὴν Steph. et omnes edd. ante Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. Ἰστρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat una cum altera lectione Ἰστρία νιν, ut cum A. l. θυγάτηρ jungatur: hoc quidem minus bene. 47. ἱστορεῖν Bodl. β. γ. 49. πολυγνάπτων Rom. 50. Locum recitat Ælian. H. Anim. vii. 39. Junxit et ille Εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -γυσθέως Aug. δ. πρόσθεν Schol. recentiora.

νη χρονάρμονος διχόμηνις (inde a novilunio) ἀντίφαξις ὁρθαλμῶν, (*illustratura*, ad verbum, ex adverso spectantibus, *plenum vultum*, *a*, *lucem*, φῶς, h. e. erat plenilunium) καθ' ἱστορίαν—καὶ—πρόσω—θῆκε Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πίλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ἄλσος i. 178. 9.)

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ' ἅν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα,
Ἱπποιᾶς ὄπιθεν, Βορέα
Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν,
Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
Ἵππων φυτεῦσαι.
Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν
Ἴλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ'. Κ. θ'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὐλυμπόνδ' ἰὼν,

52. ἀξονθ' Aug. et tamen cum gl. *καμίσσεται*. 55. ἴδε vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ἵππιθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est. Aldina porro cum Aug. et Gott. *ἱπποιᾶς*, ut habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ἵππιθεν adserit. *βορέα* Bodl. *a.* cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. σταθείς. Τῶν νιν h. *τοίνυν* (*τινά*) *νιν*. Ita hæc sejunxi. Erat antea: σταθὶς τῶν, h. e. ἐξ ὧν, minus lyrice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἔσχε Steph. 61. *καὶ νυν* recte Schmidius emendavit, metro exigente. Vulgg. *καὶ νῦν*. 62. ἀντιθέοισιν legit Schmidius, ut ultima producatur; etsi illa produci potest et sine ν finali. *νίσσεται* et *νίσσεται* in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοισι Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt.

56. ἵππιθεν *Βορέα*. v. ad v. 25.

58. Plin. xvi. s. 89. *Olympiæ oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.*

61. ἐς ταύταν ἑορτὰν, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Θεξίππια). Patet e seqq. et Nem. x. 96. sq. etiam Dioscuros fuisse inter deos præsides ludorum Olympicorum. *Et nunc adest ille propitius sollenni victoris una cum Dioscuris, quos olim jussit præesse ludis, se ad deos evocato.* Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὐλυμπόνδ' ἰὼν, θανὼν ἀγῶνα νίμειν ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ βιαφαρμάκου διφρηλασίας: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετῆς καὶ διφρηλασίας.

Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὧν πα
Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν
Κῦδος, εὐίππων διδόντων
Τυνδαριδᾶν· ὅτι πλείσταισι βροτῶν
Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

E. γ'. K. ϑ'.

Εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. τὸ πόρσω

67. ἀμφαλασίας Aug. 76. αἰδοιέστατος Bodl. β. γ. δοιδιέστατον emendat Pauw, metri caussa. Non capio argutias viri de metro solliciti. Induxit forte Grammaticus in metri typo: Ἰωνικὸν δίμετρον. Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον. 79. τὸ πρόσω Schol.

67—74. *Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos præcipua aliqua religione colunt.* Similis locus est inf. Ol. vi. 137. add. Ol. i. 171. ἐμὲ ϑυμὸς ἐστορέσαι, *non possum non, quin eloquar.* τελεταὶ μακάρων sunt *ipsorum Dioscurorum festa.* τραπέζας ξεινίας de *epulis sacrorum* accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75—81. *Victori in Olympicis ludis summum* ait *adesse gloriam, qua nulla major expectari possit.* Lyrica audacia hoc declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ—νῦν γε. *Si—nunc quoque,* pro: *ut aqua et aurum* (inter elementa illud, hoc inter metalla) *primum tenent locum: sic Thero ad summum felicitatis et gloriæ fastigium pervenit:* νῦν γε Θήρων, ἱκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκείων ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος: *extremum terminum attigit.* Hic verborum ordo. Variavit et invertit orationem carminis i. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. hæc: *ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse:* οὐ δυνατὸν ὄντα. ut Scylax de Cerne

80 Δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
Καὶσόφοις. οὐ μὲν διώκω. πεινὸς εἴην.

81. *οὐ μὲν* Ald. et in marg. Rom. *οὐ μὰ* malebat Mingarell. *πεῖνος* alii ap. Schol. *πεῖνος* Rom. *εἴη*. Schol.

insula p. 53. *τὰ ἱστάμενα σύνεσι ἐστὶ πλανᾶ.* — Pronuntiavit hoc, ut solet, tanquam de se: *οὐ μὲν διώκω πεινὸς εἴην*. pro, *πεινὸν εἴη τοῦτο*. Ceterum *fastigium gloriae ex carminibus* supe sic declarat Pindarus: v. Nem. iii. 35-38. iv. 112-115. Isthm. iv. 18-20. vi. 14-19. quod sequuntur et alii, ut Eurip. in Hippol. 750. Aliud inventum v. ib. Isthm. v. 17. vii. 60 sq. aliud P. x. 42. sqq. et Ol. v. fin. Nem. ix. 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Ad Jovem conversus vota facit pro Psaumide Camarinæo victore quadrigis - 24. Subjicit laudes - 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declaravit.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΕΛΑΤΗΡ *ὑπέρτατε βροντᾶς*
Ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ σαὶ γὰρ ὧραι

1. Ἰλαονὶς, Aug. πλανὶς, in Gott. gl. λιπαρὰ ἔψιστε. 3. Schmidius parenthesin sustulit, quam Crumedrips intulerat; (σαὶ—ἰσθλαί.) Nil refert, sive ogganatur, sive omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur Ἴστιος, quod idem est ac πεζέστιος ἄεθλον. Unde est v. 19. Ψαύμιος γὰρ ἦεν (ἐσ') ἵππων. Sic Ἴστιον saepe in nostro quoque, ut Ol. v. 15. et sic inscripta est Isthm. iii. Diversa fuit victoria haec, quam ad Olymp. lxxxii. refertur, ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad ejus pr.

3. Ζεῦ — ἀλλ' ἐ Κρόνου παῖ — Ἄκαμ. *Excipe propitia mente hymnum in victoriam Psaumidis; nam tuum opimum poscit me, ut celebrem communem victoriam cur-*

Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων·
Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ' ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκεῖαν ἑσλοί·
Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν
Δέχευ Χαρίτων ἕκα-

9. ἑσλοί Steph. 10. Ἀλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνου παῖ Schol. recent. 11. Ἰσνὸν alii, nescio qui, apud Schmidium, ut Ætna *furnus, caminus* sit, Typhoni ignem spirauti impositus. Ἶνος est onus impositum: ut ἰνοῦν est πιέζειν. Æschyl. Prom. 365. cf. Not. τὸν Ἶνον interpretantur πίεσμα καὶ βάρος, ut ἰνῶν est θλίβειν apud Etymol. M. Scholia recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt, ex etymologia argutantia. In Pal. B. ἴσνον male. 12. ὀμβρίμου Ald. et Aug. 14. Δίξω Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio. Idem χαρίτων δ', quod et Schol. invenerat.

mine lyrico, cum hospes meus sit renuntiatus victor. Hæc lyrice quomodo extulerit, vide. σὺν γὰρ ὄρσαι, *tuum sollenne* (Olympicum) ἑλισσόμεναι (*volvens se, rediens anno quinto*) ἔπεμψάν με (πέμπουσι, μετασήμαντοι, *arcessunt me*) μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ π. ἀοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, *quæ celebrat*: v. c. Ol. vi. 35.). Mox ?. ἴσανεν, *canebant*, ἤδοναν.

11. Ἶνον esse *onus impositum*, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰνοῦσθαι, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 279. Brunck. ad Lysistr. 291. tum ad Æschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. τὸν ἰσνὸν illustrat Dawes. Misc. Crit. p. 200.

14. Χάριτες spectant ad *victoriæ decus, quod consequutus est Pausanias.* Est enim χάρις sæpe ἡ νίκη, et χάριτες eodem modo: ut χάριτες et χάρις omnino quodvis *decus, laus*; v. c. P. iv. 490. porro *beneficium*, χάρμα P. iii. 127. tum χάρις etiam est *hymnus*, et Χάριτες poetæ lyrico sunt *Musarum* loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. iii. pr. Hinc et Χάριτες dicuntur *favere, propitiæ esse victori*, ut Nem. v. extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, ut sit Χαρίτων ἴσανεν, *Charitum, quibus victoriæ decus debetur, beneficio, propter victoriam.* Sic Διὸς ἴσανεν Isthm. v. 37. Similiter Κάστορος ἴσανεν P. v. 10. 11. N. vii. 22. et sic aliquoties.—*Excipe, Jupiter Ætnæe, Hymnum hunce,* Κῶμον. In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ victoriæ, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἥκει (ἵκει) ἐχέτω Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obvium est.

15 τι τόνδε Κῶμον.

A. ά. K. ιέ.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἦκει
Ὀχέων· ὃς, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
20 Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπεύδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὔφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων,
25 Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἀσυχίαν φιλόπολιν
Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
Οὐ ψεύδεϊ τέγξω
Λόγον. διάπειρά τοι
30 Βροτῶν ἔλεγχος.

18. Ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad v. 7. Ἴσει Ald. et Pal. C. G. 19. ὀχέων vel κῶμος vel φάος sit Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? Ἴσειν — κῶμον. Χρονιώτατον φάος εὐ. ἀ. Ψαύμιος γὰρ ἦκει ὀχέων, h. e. φέρων· *adducit carmen laudes virtutum Psaumidis.* Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Conjectur. p. 60. τόνδε κῶμον. Χρονιώτατον φάος ε. ἀ. Ψαύμιος γὰρ ἦκει ὀχέων, *vehens.* Immo est ἐφ' ὀχέων. 21. ἔμφρων Aug. c. gl. εὐμενὴς, πρᾶος. 24. ἵππων Steph. (vitium operarum edd. Pauli Stephani.) 25. ξεινίαις Gott. sicque rescribit Pauw, ut Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum. χαίροντά τι. Cum μὲν præcesserit, debuit sequi χαίροντα δὲ ξ. 26. vulgo ἡσυχίαν. 27. τεθραμμένον. aliud vitium Cratand. et Steph.

29. Dixerat: *non contaminabo laudem mendacio*, hoc est veram laudem eloquar, *quam ipsa res veram esse arguet.* Hoc dixit: *experientia*, ipsa res, eventus, *verum arguit*, ἐλέγχει. Eadem sententia erat Ol. i. 53.

E. K. ιβ'.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

31. *ἅτερ καὶ* Κλ. Gott. 32. *γυναικῶν* Bodl. β. γ. male. 34. *χαλκεῶν δ' ἐν* Ald. *χαλκείοις* Gotting. recte, dummodo *οι* pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at *χαλκοῖσιν δ' ἐν* Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius. 35. *Ὑψιπύλαιον* Bodl. C. quasi esset casus quintus, δ' Τ. 37. *ταχυτᾶτι* Bodl. γ. Antea interpungebatur: *ἐγὼ ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ κ.* 38. *Ἴσον* Bodl. C. Aug. 40. *ἐν ἀνδράσιν* Bodl. C. Aug. 41. *Θαμὰ, παρά τι τὸν ἁ.* legisse videtur Metricus, monente Pauw. *πὰρ* Aug.

31. Vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus advenu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem *ἰκτίνου*, ut v. 34. patet) certamen Erginum jam aetate provectum. Exceptus risu feminarum, mox victor ad praemium ab Hypsipyle repetendum accedens, *Ecce me*, ait, *pedum velocitate satis valentem; nec minus manuum virtute et animo.* Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore valere. Debuit autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

39. Volunt Psaumidem canum certasse, et in eo *comparationis vim* quaerunt. Addunt quoque Psaumidem jam senem fuisse, ex Olymp. v, 51. Omnia sunt aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetae. *Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, juvenili tamen vigore et robore utatur.* [Pro vulgari: ita ille, etsi canus adspectu, virtutem juvenilem ipsa re probavit. *Ex Schediis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΨΑΥΜΙΔΙ,

ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

Porta urbi Camarinæ gratulatur civem victorem, intexta ejus laude - 38. tum facit bona vota.

Σ. α'. Κ. Ϡ.

ΥΨΗΛΑΝ *ἀρετᾶν καὶ*
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

In inscriptione additum in codd. τριζίνῳ, δ. καὶ πίλῳ. indocte. v. Not. Schol. vet. *αὕτη ἡ φδὴ ἐν μὲν τοῖς Παφίοις οὐκ ἦν. ἐν δὲ τοῖς Δηλίοις ἀναπέμπεται πλάγιον Πινδάρου.* Quæ illa *Πάφια* sc. *ἀντίγραφα* sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "*ἐν τοῖς Πινγεάφου*" esset legendum. Sed ad hæc provocare vix potuit Grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna *ἐν τοῖς ἀλαχίστοις, in paucissimis.* Probabile mihi fit, τὰ *Πάφια* esse *vulgaria*, quæ in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960, 21. *τὸ κοινῶς λεγόμενον σχοινάριον, ἢ σχοινίον λέγων ἐστὶν Ἀττικόν.* Videtur vox serioris usus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim a nonnullis exemplaribus hoc carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro una enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1—7. Antistrophe 8—14. Epodos 15—19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quæ in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellar potest, cum sit Strophæ et Antistrophæ par, quod insolens plane est, ut Pauw quoque monuit, quem vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id quod ipse faciendum

Victoria fuit parta cursu mularum currui junctarum, ut patet ex v. 6. *δύο δινόν.* Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. lxx. v. Pans. v. 9. Male grammaticus inscripsit pro sola *δινόν* tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

Τῶν Οὐλυμπία,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδία γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιός τε δῶρα·
Ὅς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἓξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις,
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις, ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
α τε. τὶν δὲ κῦδος
Ἀβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
Ὄν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Σ. β'. Κ. ιθ'.

Ἴκων δ' Οἰνομάου καὶ

esse censui. 3. τᾶν Ὀλυμπία Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. α. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρῖναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox 11. γίγεραρεν. 16. τοὶ δὲ Bodl. β. γ. sed alterum in margine. 17. νικάσας Ald. recte, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικάσας. 20. Ἴκων reposui metri caussa, pro Ἰκὼν. ΙΛΔΩΝ

5. *Camarina* λίμνη tanquam una e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Alluit urbem *Hipparis*, inf. 27. qui etiam in numis occurrit, juvenili specie, cui pite cornu instructo. v. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. t. i. p. 199. De urbis originibus v. Diodor. xi. 76.

11. ἱερταῖς. Suppleo et accipio ἐν ἱερταῖς θεῶν μεγίσταις pro singulari *in sollenni Olympico, inter sacrificia et certamina, quæ habentur per quinque dies, a die* xi-xvi. *curru, mulis et celete.* Nec hæc de Psaumide, sed universe erant accipienda. ἐγίγερεν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris xii. deorum, cum in singulis essent duo σύμβωμοι, v. c. Jupiter et Neptunis: v. Pausan. v. 14. et Schol. ad h. l.

20—38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. lxxix.

Πίλοπος παρ' εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἅλσος ἀγνὸν
Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὤανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἅλσος,
Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
να τε μάρναται πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Pal. A. B. tres Bodlei. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 21. εὐηρατῶν Bodl. β. γ. vitio librarii. 25. Ὤανιν et Ὤανιν in Schol. legitur. Ὤανον sine ι in Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὤανος (voluit Ὤανος) καὶ Ὤνις. 32. ὑψ' Pal. C. et Aug. Uterque a pr. m. Iidem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius ad Dorismum. 34. Erat ἀεί. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw. propter versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum 34. 35. respicit Themist. Orat. viii. pr. et Or. xxi. p. 246. A. B. ed. Hard. 35. πρὸς ἔργον. 36. Κινδύνῳ Bodl. β. γ. 36. Κεκαλυμμένῳ Schol. legit. κεχαλασμένον Schol. ad Isthm. iv. 52. 37. Nondum mihi persuadere possum, tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχοντες. f. δὲ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ Jacobs animadverss. p. 188. conj. σοφιστάι.

Psaumidis magna videtur in nova urbe exstruenda fuisse opera; mox idem ei novum splendorem paravit victoria Olympica obtinenda. Refertur ea ad Ol. lxxxii. In seqq. vereor ne impoui nobis patiamur a grammaticis, quasi in fluvio Hippari ratibus advecta fuerint ligna ad urbem exstruendam. Ne sic quidem fluvius dici potest πολλῶν θαλάμων. Verum Psaumis ille est, qui suis opibus adjuvit colonos novas domos sibi exstructuros. Illustrat victor suam urbem, adeoque et lucum, Palladis, et Oanum et Lacum, καὶ σεμνοὺς

Σ. γ. Κ. ιϑ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἄλφειὸν
Εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖ-
όν τε σεμνὸν ἄντρον,
Ἰκέτας σέϑεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀτύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων τόλιν σὺα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν· σέ τ', Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἅπτοις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὐ-
θυμον, ἐς τελευτὰν

42. *βίοτ'* reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw, pro *βίοτον*; prima in *Ἰδαῖον* longa est, et spondeus pro dactylo requiritur. 45. *ἀτύων* MS. Bodl. et C. Aug. 47. *τέ γε* Bodl. *a*. 48. deb. *δαιδάλλειν* et 51. *φέρειν*. 49. *Ποσειδανίαισιν* Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. *τελευτὰν* Bodl. *γ*.

ἀχετὸς (*alveum*, non, canalem), *Ἰσθμὸς ἐν ἄστεϊ κεραυνὸς*, (populum pro urbe). Nunc ad Psaumidem spectant reliqua: *πολλῷ τε* (*πόλλα*, pro *ἰσθλά*, præstaret, et *δή*, ad *διδύμᾳ μὲν*) *ταχίων ἅλιος* (h. *πλῆϑος*) *ὑψίγειον ϑαλάμων σταδίων· magnum ædificiorum numerum celeriter eduxit, ἐν' ἀμαχανίᾳ ἄγων ἐς φάος τόνδε δῶμον ἀστῶν, incolumitate, conditione læta, populo restituta.* Fecit ille hoc cum impensis suis magnis: hoc in seqq. ornat generali sententia v. 34—36. *in magnis conatibus, ceptis, rebus, (ἀμφ' ἀέϑλοισι*, sæpe pro ipsis factis, v. c. Ol. vi. 14. et inde pro certamine et victoria) *labor et impensa nititur adversus fortunæ aleam*, h. e. *semper virtute et sumtu certatur ad consequendam rem arduam, discriminis plenam* (propter incertos exitus et successus). [*in magnis autis labor et impensa certat, certatim se adjungit augeturque, in re ad exitum perducenda, circumdata periculo, h. alea plena. Ex Schediis.*] *πόνος* et *ϑεσπέσιον* junguntur in his, ut inf. Isthm. i. 58. 59. vi. 14. 15. *Πόνον* respicit *ὁ πάϑημα*, ut statim vi. 14. *ἀρεταὶ ἀπήμονες* sunt res gestæ *ἄνευ πόνου*. *ϑανοῦσαι*.—37. *Εὖ δὲ ἴσχουσι, at qui læto successu utuntur, (εἰ πράξαντες, σὺν τυχόντες) habentur viri prudentiæ a civibus suis*, h. e. laudes ferunt.

44. *Λυδίοις ἐν αὐλοῖς*. Memorantur quoque Ol. xiv. 24. Nem. iv. 73. viii. 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint accipienda an tantum pro epitheto ornante.

48-53. Junctura verborum: *σὺ δὲ*

Τίων, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγί-
εντα δ' εἴ τις ὅλβον
55 Ἄρδει, ἐξαρκέων πτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύ-
σῃ θεὸς γενέσθαι.

55. ἐξαρκῶν tres Pal. Bodl. MS. et a. Ἄρδει: licet conjicere ἀλδεῖ, *augeat*: Sed v. Not.

(*πλούτων τὸν Δία, δοτῆρ*) *γῆρας εὐθρον φίλων σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἱστιοφόρμων* Π. *Ἴστωμι, ἢ τιλιστὰν υἱῶν παρεσταμένων* etc. *Te, Jupiter, ut rogem, — et te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Interpunxi nunc post εὐθρον. Gravior sententia est *υἱῶν παρεσταμένων ἢ τιλιστὰν, ut superstites sint liberi parentibus*: quæ votorum summa est.

v. 54. ad f. nondum satis expedita habeo: quia ἄρδων ὅλβον et ὅλβον ὑγίεντα dicta sunt nove, et quidem tropice et ambigue. Age simplicissima ratione utamur. Sententiarum nexus est hic: *si quis magnas opes, quibus ad res præclaras gerendas utitur, et optatum successum habet*, (fere ut v. 34. eq.) *is summam felicitatem est adeptus.* ἄρδων est *irrigare, rigare*; plantæ quæ rigantur, *alantur*, ut crescant, ut perennent; unde et ἄρδων pro αὔξων: cf. Intpp. ad Eurip. Suppl. 207. (ubi πηδὸν intellige Telluris). αὔξων est voc. quo poetæ sæpe ad ornatum utuntur pro tenuiore ἴσχων, φέρων, sed cum notione magnitudinis et amplitudinis adjuncta: ut Latini poetæ *alere, fovere* pro habere. Isthm. vii. 42. *μέγιστον πλοῦτον αὔξων* pro ἔχων. Igitur verba reddo: *si quis alit, fovet, divitias ita, ut ex opibus suis impensas faciat, sustineat*, (ut v. 34. 35. nam ἐξαρκῶν πτεάτεσσι, διὰ πτεάτων. Nem. i. 47. est φίλοις ἐξαρκῶν, et ἐξαρκῶν simpl. pro παρέχων. Nem. vi. 103.) *et gloriam consequatur; ne is summa quæque consequutus est.* Sententia est Isthm. v. 16. ubi pro hoc est σὺν ὅλβῳ. Ὅλβον ὑγίεντα ex linguæ ratione non aliter dici posse arbitror quam *fortunas integras, stabiles, rectas*, sc. quia sunt bene partæ, *ab* νοσοῦντα. ὑγιὴς est τίλιστος. qualis est ὅλβος φυτευθεὶς σὺν θεῷ, adeoque παραμονήτορος ἀνθρώπῳ N. viii. 27. 28. Novissima: *μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι*, Pindarico more de eo, qui summam felicitatem consequutus est. Simile est iis, quæ ad Ol. iii. 75. eq. notata sunt. Ornavit idem hoc P. x. 42. sqq. Isthm. v. 17. sq. cf. P. i. 191. sq. Ductum ex h. l. ap. Isocr. Epp. iii. f. *οὐ γὰρ σοι λοιπόν ἐστιν, ἢ θεὸν γενέσθαι.* [Æschyl. Eumen. 532. ἐξ ὑγιοῦς φρενῶν ὅλβος, *felicitas ex mente sana.* Opp. ἄζηλος. ὅλβος ἀληθὴς, ἀρεταῖς διδασκάλοισι, Ol. ii. 96. alienus ab ἄζηλος. V. nunc Creuzer in *Studien* 1810. i. p. 131. *Ex Schodio.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

AGESIAS genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Evadne, Æpyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidæ dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Jovis Olympiæ *, (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1—17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; —36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de ejus natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. —128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. — 148. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, ut Æneæ, chori magistro, præcipiat.

* Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, ut Spartam ap. Pausan. iii. 13. p. 237. alii Syracusas: qui tamen jus suum Olympiæ sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. i. 41. et Pausan. vi. 2. p. 455. qui ad Pindari ἔπη provocat.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-

1. *εὐτυχεῖ* vitiose Ald. et MSS. Pal. B. *εὐτυχεῖ* Bodl. MS. 1. *εὐτυ-*

1-13. Ordo sententiarum obscuratur per particulas, quarum usus in Pindaro parum severe, ut solet in antiquioribus, est constitutus. Nam δὲ est pro

τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
Πάξομεν. ἀρχομένους δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ
Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
Πίσᾳ, συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-
κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων
Ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

2. χεῖ Bodl. β. γ. Aug. 4. ἀρχομένους omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia c. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis, inter cetera præclari, dignitati convenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw sic facere volebat: Χρυσίας — κίονας ὡς, ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν ut sit ὡς πάξομεν, ὅτε θ. μ. sic ἀρχομένους δὲ est pro οὕτω καί. nec vidit doctus, ita vim lyricam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem revocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ, ὡς ὅτε μέγαρον (πυγόδομον) θαητόν. Comparandum erat vel Carminis primi exordium. 5. χρὴ θέσθαι Themist. Or. ix. scilicet memoriter laudans. Jungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (δ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βωμῷ τε μαντείῳ Rom. et Crat. dorice. ita vulgaris verborum structura esset. 8. Πίσᾳ Bodl. β. γ. συνοικιστὴρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικιστὴς, quæ vulgaris forma est. 9. -κουσᾶν et φύγῃ Gott. 10. κεῖνος Rom. ἰκνεῖσθαι mavult dorismus, monente Pauwio.

καὶ, pro γὰρ, pro οὖν. Ex vulgari ratione erat: *Carminis præstantioris exordium facere par est splendidum, tanquam ædibus magnificis vestibulum columnis ornatum.* Nunc *comparans* et *comparatum* commiscet poetarum more. Pro πάξω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσων κίονας, dixit: ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας πάξομεν, ὡς ὅτε sc. πάξομεν μέγαρον θαητόν. Mox ἀρχομένους δὲ est pro γάρ. tum εἰ δὲ pro, *cum vero.*

8. συνοικιστὴρ, non ipse, sed habuit majores, qui Syracusis condendis adfuere, συνοικίζοντας. Adscripserat Mingarell. οἰκιστῆρας pro ἱκνουμένους ap. Æschyl. (vii. in Theb. 19).

9. Συρα- κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἱκνεῖσθαι, pro εἰς ὕμνῳ μὴ ἱκνούμενος ἦν; *quem hymnum ille non consequatur,* οὐχὶ πάντως ἂν ὕμνου ἱκνοῖτο; ἐν δοκοῦσι δοκῶν ἀφθόνων, h. δοκίμωσι ὢν' δοκῶν, *a civibus invidiæ vacuis.* Pergit v. 13. *Jam talis hymnus convenit tibi, victor. ἴσον ἴχνει πέδα ἐν τούτῳ σανδάλῳ· ita ut hic calceus tibi conveniat*: non debuit indignum carmine esse ex istius ætatis sensu. Etiam deorum ac dearum σάνδαλα diligenter memorant poetæ. Addit epitheton καλὸν ὑμνούσιν pro ἀνδρὸς δαιμονίου.

A. ά. K. ιά.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
Τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέ-
μνανται, καλὸν εἴ τι πονα θῇ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν
Δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. ά. K. ιδ'.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. "talia epitheta (per se otiosa et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit brevitati studendum. 17. μίμνανται MS. Bodl. 18 Mingarellus scribebat Ἀγησία, ut pro Ἡγησίας dictum esset Dorice Ἀγησίας. Erit tamen vel sic adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἀγησίχορος P. i. 6. Ἀγησίδαμος Ol. x. et Ἀγησίμαχος N. vi. 36. 19. γλώσσας, utalibi, pro vulg. γλώσσης repono. Οἰκλείδαν per diæresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed adversus metricam legem. 20. Ἀμφιάρεων Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliæ deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd appictum τὸ χ. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam formæ πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθεισῶν· etsi nec in Atticis, nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis

14. *Quod si tu non sine impensa et discrimine* (quandoquidem spe excidere poteras) *victoriam obtinuisti; hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam.* conf. v. 34—36.

18. Ἀγησία, τὶν δ'. Idem color P. viii. 84. sq. et al.—ἀπὸ γλώσσας, ut iterum P. iii. 2. Seqq. ex antiquo poeta. [Adrasti μειλιχόγηρυς γλῶσσα ap. Tyrtæum. At vix ex nostro colligas, eloquentem fuisse: ut putat Boeckh. in Platon. Min. p. 145. *Ex Schedis.*]

23. Simplicissimum est jungere: πυρᾶν τελεσθέντων ἀπὸ νεκρῶν, *cadaveribus septem rogorum*, h. e. quæ distributa erant per septem rogos, ut suum quæque turma haberet rogum.—ἐν Θήβαισι ad τελεσθέντων, in *agro Thebano*, impetrata a Thebanis, Thesei intervento, sepeliendi venia.

Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
Ποσθίω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἡμᾶς, ἀμφότερον,
Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
Καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
Νῦν πάρστι Συρακοσίῳ.
Οὐ φιλόνεικος ἐών,
Οὔτ' ἂν δύσερίς τις ἄγαν,
Καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας,
Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή-
σω. μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β'. Κ. ιά'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἅ-

notata. Miror sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio perscribendum esse σιλισθιστῶν. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic junxit, σιλισθίοντων non ad rationem grammaticam, sed ad sensum attemperasse. Nam σηραὶ nullorum sunt quam *mortuorum*: ad hos genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 329. ubi κατασψυχθέντες ἀνάνδρως. Similis caussa ejus, quam vocant enallagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. Not. Ταλασιώδης Aug. vitiose. 25. ὃ Θέσις γε Pal. C. 31. Νῦν πάρστι editum primum a Calliergo. Aldus Πάρστι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott.; quod mutasse videtur Grammaticus, qui metro metuebat. πάρστι durum pronuntiat Pauw; ipse emendat: Νῦν γὰρ τὶ Σ, h. e, πάρστι κατά τι, *quodammodo*. Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἐστι, quod solleane, cujus gloss. fuit πάρστι, in contextum illata. Συρακοσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd, quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33. diverso ordine Ald. οὔτε δύσερις (vitiose) ἐὼν οὔτ' ἂν φιλόνικος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσερίς τις ἐὼν οὔτ' ἂν φ. ἄ. Bodl. C. et β. γ. et Aug. a m. sec. Utraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod δὲ habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνικος Scholiastes socordia dedit. 36. Ἐπιτρέψοντι Bodl. β. γ. 37. Ἀλλ' Ὦ φίντις Schol. puto, explicative. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλταντ ac-

[27. ὀφθαλμ. v. Ol. ii. 18. *Et Schedia.*]

32. *Etsi alioqui non facile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etiam jurato, laudabo*, eodem encomio impertiam, *Musis suffragantibus.*

37. Ὦ Φίντις. Parat sibi viam ad episodium de Iama. *At ego aliam mihi*

δή μοι σθένος ἡμιόνων,
Ἀ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
Βάσομεν ὄχον, ἵππωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
Ἄλλαν, ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπεὶ δέξαντο. χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπετάμεν αὐταῖς.
Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

A. β'. K. ια'.

Ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
Παῖδ' ἰοδόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.

cipit, ut animum suum alloquatur; per se non male. Præstat pro nomine aurigæ habere. Sic quoque Valken. præf. ad Phalar. Epist. p. xxiii. Lennep Etymol. p. 1064. Fuit quoque Φιντίας. v. Opusc. t. ii. p. 250. 39. ᾇ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliergo, et reponi ᾇ. Etiam Gott. αἳ. Potest autem jungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν Schmidius emendavit, metro postulante; sicque jam ediderat Aldus. vulgo: βάσωμεν. a βάω transitive; ut Isthm. i. 55. ὄφρα βάσομεν ἵππωμαί τε, æquiparato futuro et aoristo subjunctivi, ut apud Homerum fit. 42. ἄλλαν Pal. C. et Gott. quod et ipsum doricum. ἄλλαν Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ. 45. ὕμνον Ald. ἀναπετάμεν Bodl. C. ἀναπετάμαν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπεταθέν. ἀνοιγῆναι. 47. δὴ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott. 48. Ποσειδάωνι ed. Rom. cum seqq. quod emendavit Schmidius ex Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοδόστρυχον Schmid. metro poscente re-

argumentum carminis ex rebus Iami. Hæc ita effinxit: *Utar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Agesiæ: deducant me ea mulæ eadem via, qua Olympiam properarunt illæ, ut cursu certarent; nam eadem via Pitanam, quæ vicina urbs est ad Eurotam, pervenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est.* Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte judico. Similis locus est Pyth. iv. pr. Interposita sunt v. 44. 45. χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπετάμεν αὐταῖς propter id ipsum (quod στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔξαντο) laudis aditus debetur ipsis in carmine. Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: *Carminis argumentum nunc esto Pitana,* (Eurotæ f. quæ e Neptuno Evadnen concepit, Iami matrem). [51. Pitana filiam Evadnen dedit Æpyto educandam. 57. Evadne ab Apolline compressa Iamum peperit. *Ex Schediis.*]

Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-
πτοισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ τοξσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρίθος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαι-
σάνᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.
Ἔνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-
ας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

E. β'. K. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴτυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
Κλέπτοισα θεοῖο γόνον.
Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνά δ', ἐν θυμῷ πίσας
Χόλον οὐ φατὸν ὀ-
ξείᾳ μελέτᾳ, ᾤχετ' ἰὼν
Μαντευσόμενος
Ταύτας περ ἀτλάτου πάθας.
Ἃ δὲ φοινικόπεπλον
Ζώναν καταθηκαμένα,
Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,

cepit ex Brub. ed. cui præivit Rom. Gott. et Aldus: *ἰοπλέκαμον* ex glossa, quam Crutander et reliqui retinuere. 51. *κρύψε* Β reposuit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulgg. *κρύψαι* Β σ. Aug. vel. *παρθενίᾳ*. habet hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: *ἰμοὶ* Β *δοκεῖ, κάλλιον* "*παρθενίᾳ*" *γράφειν*, pro *ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῇ δοκεῖν παρθένος εἶναι.* quam jejune. Idem præstare hoc ipso ait, si *παρθενία* legeris (pro *ἡ παρθένος*): hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit *παρθενίαν ὠδῖνα* pro *ὠδῖνα τὴν παρθένου*. 52. *κυρίῳ* recte defendit Schmidius adversus audaciam nonnullorum, qui refingebant *καιρίῳ*. 55. *γ'* omissum in Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. *Ἴλαχέ τ'* Gott. 61. *Πυθῶν' ἐν* Gott. 65. *αἵ γ'* erat: quod volunt esse pro *αἵ περ*—non placet Pauwio, et reponit ille *περ*, ut tribrachys sit pro iambo. Sed præstat scribere *ταύτας περ, quidem*, et subintelligere *ἦσαν*. *ἀτλάντου* Bodl. β. γ. 66. *ἃ* Β Bodl. γ.

60. Jungenda sunt *οὐκ ἔλαθεν Αἴτυτον πλέκτοισα, κρύπτουσα*, h. e. *ἔχουσα*, *gestans fetum uteri*, *ἐγκυμονοῦσα* ex *θεοῦ*. Respondent sibi *ὁ μὲν* 61. et *ἃ* Β 66.

Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.
Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμη-
τίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρίσταισίν τε Μοίρας.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σκλάγγων ὑπ' ὠ-
δινός τ' ἰραπὰς Ἴαμος
Ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν νιζομένα
Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
Δαιμόναν βουλαῖσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
Ἰῷ μελισσᾶν, παδόμενοι. βασιλεὺς
Δ' ἐπεὶ πετραίσσας ἐλαύναν ἵκετ' ἐκ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
Εἵρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τίκοι'
Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

71. τᾷ μὲν Bodl. β. γ. 71. πραΰμητίν 72. τ' Ἐλευθὼ, συμπαρίστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τε ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἦλθε ante Schmidium, qui metro jubente prætulit ex Pal. A. B. ἦλθεν δ'. et sic Pauw scribere jubet. Idem emendat ὑπὸ σκλάγγων. v. Not. 74. ἰραπὰς. v. Not. an Σ' ἰερὰς fuit? ἰερὸν γ' Matthiæ, ut ref. ad φάος. 79. παδόμενοι ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quam habent παιδόμενοι. 83. γεγάκειν. Ergo γεγήκω et γεγάκω ex γίγνομαι. Fuit, conseo, γεγάκω Doricæ.

73—76. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ', nec tamen ὑπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἦρα, et fuit: ἦλθεν δ' ἦρα σκλάγγων ὑπ' ὠδινός τ'. Nam ὑπὸ σκλάγγων tenendum est; etiam inf. Nem. i. 53. de Hercule: ἐκ δὲ σκλάγγων ὑπὸ μανίας ἀνίαυε θυμὸν ἐς αἴγλαν — ὠδῖνα φεύγων — μίλαν. videtur ὑπὸ esse pro ὑπόν. Pectore ὠδῖνος ἱερᾶς! quale hoc epitheton! Esset potius ἱερὸς Ἴαμος. An dicendum est, ὠδῖνα h. l. esse pro utero, ventre, dictum, ut P. iv. 175. γαστὴρ πολιὰ est? Aut ὠδῖνα ἱερὰν dixit ab effectu? γλυκεῖαν? portum jucundum? Forte interpungas: ἦλθεν—ἐς φάος. αὐτίκα τὸν μὲν νιζομένα λεῖπε χαμαί. erit λυπουμένη, dolens; expectabam puerum νιζόμενον, vagientem. αὐτίκα video bene etiam superioribus adhærere; deabus adstantibus 71. 72. facilem partum exspectas.

A. γ'. K. ιά.

Πατρὸς· πέρι θνατῶν δ' ἔσ-
σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
Ἔξοχον. οὐδέ ποτ' ἐπλεύψειν γενεάν.
Ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ἂν ἀκοῦσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πταῖον γε γναμένον. ἀλλ' ἐγ-
κάρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-
ρέτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν παλεῖ-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ

E. γ'. K. ιδ'.

Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τρηνᾶς δ' ἐπεὶ
Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
Καρτὸν ἦβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς,
Ἐκάλεσσε Ποσει-

36. ἐπλεύψειν 37. γινομὲν Bodl. C. 90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. [Boeckh. Comment. p. x. ἐν σίνῃ. et jungit cum σχοίνῳ. *Ex Schedis.*] Porro βατίᾳ τ' ἐν ἀπειρέτῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπείρονος, ἀπείρατος, vox in tragicis obvia, et ἀπείρατος, a πεῖρας vel πεῖρος. Pro syllaba ea brevi requiritur. Leg. ἀπυ-ρέτῳ, ut ap. Homer. πόντος ἀπείρονος. Heinrichs Obss. p. 9. conj. ἀπηρέτῳ. Alterum βατίᾳ agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀνθῶσι. Pauw emendat ἄνθεσι. Hoc est: χαλασᾶ ἀντὶ χρυσῶν. Pind ariean audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in *roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus.* hac imagine adjuncta ἐρόεντες, quibus humectatur puellus, βρέχοντα, praeclare ἀνθίνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους. 96. Primo Lyricus λάχεν, non λάβεν, solet dicere. Tum ἦβας habet duplex epitheton, καρτὸν nullum. An fuit τερενὸν δ'ἰ. ? ἄνθεμ' Pal. B. 97. Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς pro εἰς Ἀλφειὸν, *in medium Alpheum ingressus.* ut alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. i. 114. sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione hujus loci facit: ἐστιὰ-σέντι δὲ, inquit, παραγινόμενοι εἰς Ἐσίδαιον νῆσον· ἐν μέσῳ γὰρ Ἕλλας καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐσίδαιος etc. In hac quomodo ille inciderit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor.

δᾶν' εὐρυβίαν ὃν πρόγονον,
Καὶ τοξοφόρον
Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν,
Αἰτέων λαοτρόφον
Τιμάν τιν' ἐᾷ πεφαλᾷ,
Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀν-
τεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
Πατρία ὄσσα, μετάλλα-
σέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χώραν ἴμεν, φάμας ὄπισθεν.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρονίου·
Ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον

99. Ποτιδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Ποτιδῶν'. 101. Θεοδμήτας Rom. et hinc aliæ. Dorismum ex Aldina revocavit Schmidius. σταθὸν Bodl. C. 102. λαοτρέφον Ald. active, qui alit, fovet, ditat, cives suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et reliquæ, etiam Schmidius λαότροφον, ut passive exponatur. In Schol. utrumque occurrit. Equidem prius præferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἴθριος Ald. 106. Cum μεταλλᾷν sit *exquirere, investigare*, Pauw opinatur scribendum esse: "μετὰ πλάσιν νί μιν. ut sit μετά μιν πλάσιν, *ad eum accessit*: πιλάω, πλάω, πλάζω." Saltem hoc exposuissem: *arcessivit eum ad se*: est tamen vel sic multo durius id, quam quod vulgatum est: μετάλλασέν νί μιν. Quid autem intercedere: dicemus, quo minus μεταλλᾷν simpliciter poetæ sit *compellare*? cf. quoque ad P. i. 101. [μεταλλάσαντί ἰν Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] 108. χῶρον Pal. C. et Ald. cum Schol. rec. 110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β. γ. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἀλίβατον. Eadem scripturæ varietas, quæ in ἁλίβατος et ἀλίβατος: quæ etiam in Scholiis ad h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Æolicum est adspirationem tolli.

107. *Age, fili, sequere me, qua parte vox mea præcedit, huc Olympiam, in qua erunt aliquando magni hominum conventus:* ita interpretamur χώραν πάγκοινον, ut ad πανήγυριν referatur; possis quoque laudare v. 116. Nescio tamen an præstet: *in locum, quo nos conveniamus.* Χώρα πάγκοινος simpl. ἡ κοινή. *in locum communem convenire* etiam latine dixeris. Inde processerunt uterque ad collem Cronium, Olympiæ imminentem, ibique Apollo Iamum arte vaticinandi impertivit, tum quidem arte augurali, mox etiam extispicina, τῇ διὰ θυμάτων μαντικῇ, quæ tamen latius etiam ad flammam, victimas et alia spectasse videtur. —φανὰν 112. nude positam de cantu avium accipere, video quidem, quam præceps sit; nec tamen res et verba aliud suppeditant.

Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φωνὰν ἀκούειν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-
τ' ἄν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν,
Πατρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τόθ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

Α. δ'. Κ. ια'.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς,

112. ἀκούειν esse debuit pro vulg. ἀκούειν. 114. δὲ post εὖτ' ἄν excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat cum trinis Palat. 115. θάλος Bodlei. γ. Ἀλκαϊδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρί θ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauwium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode jungi possunt: ἑορτάν τε—τεθμόν τε. Tandem πλειστόβροτον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, ut in Rom. Crat. Brub. diserte expressum. Emendaverat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τόν' αὖτω Ald. τόν' αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo hæc vocabula Pal. B. plane omittit. Mirum vero τόνι hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum esset τόκα. τόθ' pro τόθι conj. Goes. ad Æschyli Agam. p. 62. 121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, ut fecimus. Sic jam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. Ὄλβος δ' ἅμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quæ cum illo codice idem exemplum constanter sequitur.

118. Ut antea interpungebatur: αἰθλων, Ζηνὸς ἐν' ἀκροτάτῳ βωμῷ· ἐπὶ β. erat *juxta*. Sane ara Jovis erat in Alti, in qua habebantur agones. Vix tamen dubito interpungendum esse: Ζηνὸς ἐν' ἀκροτάτῳ βωμῷ τόν' (vel potius τόν') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Nam τὸ μαντεῖον, τὸ διὰ θυμάτων, fuit in *ara Jovis*: ut sup. 7. vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντεῖῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Intelligenda autem est *ara maxima Jovis Olympii* ante Pelopium: ut sup. Ol. i. 148. vidimus. Ea ab Hercule dicebatur facta; ut idem Altin et lucum instituerat: sup. Ol. iii. et inf. Ol. x. 51. sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta. v. Pausan. v. 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidas consuluisse de victoria certaturi: ut colligas ex Ol. viii. pr.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς—puta per sententiam universe dici, quæ de Iamidis erant memoranda.

Ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
Δ' ἄλλων πρέπει φθονεόντων
Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

E. δ'. K. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
Ὅς ἀγῶνας ἔχει
Μοῖράν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
Τ' εὐάνορα τι-
μᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων Schol. Bodl. *a.* et Aug. 126. πρώτοις Ald. quod recte præfert Pauw. vulgato πρῶτον. ἐν δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanæ. Aldinæ, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. στοτιστάζει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. ἐυκλεᾶ Gott. μορφὰν Bodl. γ. 129. Κυλλάνας MS. Bodl. ὄρος Ald. Aug. ἔρος Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam. 131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λιταῖς non, ut P. iv. 385., pro λιταπετηναῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, *exiguus, tenuis*, primâ longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod brevem postulat. Meliora v. in Notis. 139. κρίνει MS. Bodl.

129. Nova sententia. Debet Agesiæ victoriam Mercurio a majoribus coli solito. Similis color Ol. iii. 67. sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιταπετηναῖς; nam prima brevis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, *tenuis, exiguus*, quod habet primam longam, ut e Callimacho constat; a λᾶς, communi origine cum λαὸς et λιτὸς; at λίσσομαι, λίτομαι, λιτὸς, adeoque λιταὶ, scil. εὐχαί. Hinc et λιταὶ ἱκετηδαῖ Pyth. iv. 385.

140 Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
Γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
Ἅ μ' ἐθέλοντα προσίλλει
Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθὴς Μετώπα,

140. τὴν (σὴ) pro τιν' legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat. 141. δαιδᾶς emendat Pauw. quod ipsi condonabimus. Multa pericli-tantur Intpp. Sed v. Not. 142. προσίρασι Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: δύσκολός ἐστι θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσάντης ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς, ut fere Schol. 144. Στυμφα-

140—3. Non sine lyrico tumore dicta haec tropis confusis. Vult dicere: *esse adhuc aliud quid, quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit; esse* enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandequidem Thebe, a qua urbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Boeotiae fluvius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiae fluvius est. conf. inf. Nem. iv. 36. et ibi Schol. Isthm. viii. 34. sq. Hinc et vindicarunt sibi fabulas Arcadum Boeoti, ut de Atlante. v. Paus. ix. 20. p. 749. Jam volebat dicere: *est quod impellat me, benigne mea Musa intra linguam colorem, victori mihi habere in lingua cotem*, ac si in cote acuatur lingua ad sonos edendos acutos, suaves: *ea cos* (invitamentum) *impellit me jam alias proclivem laudis, πρὸς ᾠδάς, ad suaves sonos*, ad canendum. Ut in tropum cotis incideret, facit hoc, quod Graeci dicunt γλῶσσαν ἀκονᾶν, et ἀκόνασθαι γλῶσσαν, στόμα. Si *acuitur lingua* vulgari sermone: affinxit *cotem* ut poeta, *qua acuitur lingua ad eloquendum*, ut ferrum ad secandum. Etiam in pedestri dicerem: *mentione Arcadicae originis facta παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν.* Simili tumore seu audacia, quam et Galenus reprehendebat, (locus est in fragm. Pind. p. 88. xcvii.) dixit Pindarus Pyth. i. 166. impedita sententia: (*esto* verax, ἀλήθεια,) ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονα χάλκειον γλῶσσαν. Hic χαλκεῖον dixit pro ἀκόνιον, novo tropo, forte etiam duriore: *procudere, acuere linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulata.* Proprie dicta, verba sunt ἀψευδῆ, hinc lingua ἀψευδής, et eam traxit ad ἄκμονα, ut esset ἀψευδὴς, quo procuduntur vera, ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. t. ii. p. 115. versus χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμονι Πειρίδων, *versus procusus*; et Horat. *versus male tornatos* (simpl. pro rusos) *incudi reddere*, ut ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. xiii. 14. Ἔχω καλά τι φράσαι, τέλλεται τί μοι εὐθεῖα γλῶσσα ἐρεύθειν λίγυν. (ubi ἐρεύθειν fere quod h. l. προσίλλειν, alias ἐγείρειν, ut Ol. ix. 72. Nem. i. 16. x. 39.) τέλλεται καὶ ἀμφιλαφὴς δόναξ ἵστασθαι id Ol. ix. 122. Proprie est vox ἀκῶν. Et ἀκόνασθαι ἡ φωνὴ πρὸς τὸ λέγειν. Inservit eos ad secundum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quae *acuat* vocem, itaque illa est λιγυρὰ, *canora eos.* Jam lingua seu vox proclivis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam *ad eloquenda ea*, quae adhuc animo habet: προσίλλει πρὸς ᾠδάς. Est adeo δόξαν ἔχω δαίνας, pro δαίνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ. *Est aliquid, quod me impellat, ut aliud quid adjiciam. Non possum quin hoc addam.*

Σ. ε'. Κ. ια'.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτι-
κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
Ποικίλον ὕμνον. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνία, πρῶτον μὲν Ἥ-
ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·
Γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν

λὰς Pal. A. perperam, et ἰανθὰς Bodl. C. 147. ἀνδράσι idem. αἰχματαῖσι Gott. ut Nem. v. 13. et pl. vulgo per η editum αἰχμητοῖσι. 151. γνῶναι δ' l. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus t. ii. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαθέσιν primum dedit Steph. scilicet Ed. Steph. altera usque ad quintam 1612. At Ed. 1620. iterum ἀλαθέσι cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tædet minutiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quoties Schmidius de ed. *Steph.* loquitur, ei non primam, sed *secundam*; quæ seu socordis seu auda-

143. Scilicet fuit, ut paullo ante dixi, cognatio aliqua inter majores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Bœotiæ fluvii, ex Metope, Ladonis, Arcadiæ fluvii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. iv. 36. ubi vid. Not.) Æginam; add. Paus. v. 22. extr.

148. Ὄτρυνον νῦν. Nova forma transitus ad alia. *Meminero etiam hoc carmine Junonis*, et v. 156. *Syracusarum cum Hierone.* Conversus ad χορηδιδάσκαλον Æneam, præcipit, quæ canenda sint a choro: nam hi sunt ἀναίσθητοι; ἴσωτε δὲ γνῶναι, *jube eum manifestum facere, non cadere in nos vetus proverbium: Bœotos esse stupidos; sed te multorum hymnorum esse peritum:* hoc ornate declarat: *cum esse ἄγγελον ἱερὸν, verum κήρυκα, ἱρμηνία, esse cum scytalen Musarum*, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat *cum cratere, in quo dulcis potus*; solent enim sæpe carmina cum melle, vino, potione, comparari: ut statim vii. 12. Tam diversos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Junonis Partheniæ memoratio fit a monte Arcadiæ Parthenio, tanquam patria deæ. Alioqui Parthenia Juno ad Samum pertinet: ut v. c. e Callim. et Apollon. i. 187. 8. et aliunde constat.

151. Æneam, forte et ipsum Thebanum aut Bœotum, arte sua declarare jubet, quantum cantu ac choro ducendo excellat; ita ut in eum vetus proverbium de Bœotorum stupore haud cadat, Βοιωτία ὗς. v. Fragm. Pind. pag. 49. ex Schol. et Strab. vii. p. 495. A. Male audiit ὗς eadem notione, pro stupido, ut inter nos asinus. ὗς Ἀθηνᾶν. γνῶναι videtur h. l. transitive dictum, ut et Schol. accepit, γνωρίσαι, *notum reddere*, celebrare; ut inf. xiii. 3. γνόεσσαι, εἰς γνῶσιν ἄξω.

Υν. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς,
Ἡϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

A. ε'. K. ια'.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
Τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἀμφέπει Δάματρα, λευ-
κίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου πράτος. ἀδυλόγοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
Θραύσοι χρόνος ὅλβον ἐφέρπων.
Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
Ἀγησία δέξαιτο κῶμον,

E. ε'. K. ιδ'.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων

cis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. *εἰ ληφόγαμις*, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur. ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. *κρατὴρ κακῶν* sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. *κλυτὴρ* conj. Goes. in Agamemn. p. 62. v. Not. *δαιδῶν* Bodl. γ. 157. *Συρακοσᾶν τι* Ald. *Συρακουσσᾶν τι* Rom. *Συρακουσσᾶν τι* Pal. C. Gott. 158. *σκάπτρῳ* Aug. 162. *Αἰτναίου* a m. sec. Aug. *ἀδύλογοι* Bodl. β. γ. 165. *εὐηράτοις* Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149. et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. *οἴκαδε οἴκαδε*.

156. *ἴθι νῦν*, *praecipe porro*, ut chorus celebret Hieronem.

166—173. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta eum *Stymphalo* Arcadiae venire dicit, unde *origo victoris materna* ducta. *Κῶμος* ergo e Stymphalo nunc redire putandus Syracusas: *οἴκοθεν οἴκαδε*, ut et Ol. vii. 6. Nam si victorem *κωμάζοντα*, Olympia reducem, Stymphalum ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria Stymphalo redire Syracusas: quia ex iis locis venit, quae Olympiae vicina sunt. [Si duplex patria, deductus victor primo Stymphalum, inde Syracusas. *Ex Schediis.*]

Τειχέων ποτινισσόμενον,
Μαντί᾽ εὐμάλοιο λείποντ᾽ Ἀρκαδίας.
Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ᾽, ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
Ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι, δὺ ἄγκυραι. θεὸς
Τῶνδ᾽ ἐκείνων τε κλυτὰν
Αἶσαν παρέχοι φιλέων.
Δέσποτα ποντόμεδον,
Εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων
Ἐκτὸς ἰόντα, δίδοι, χρυ-
σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
τας, ἐμῶν δ᾽ ὕμνων ἄξῃ εὐτερπὴς ἄνθος.

168. Τειχέων disyllabum est. ποτινισσ. MS. Bodl. et Aug. πρεσνισσ. Bodl. γ. 169. μαντί᾽ MS. Bodl. εὐμάλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, ut μᾶλα alibi et sup. i. 19. πολυμάλῳ ἐν Σικελίᾳ. 173. ἀπεσκῖμφθαι cum Pal. C. exaravit Schmid. Alii, ut Aug., ἀπεσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶν σ᾽ i. τε. 174. κλυτὰν Bodl. β. γ. 175. παρέχοι φιλέων Δ. Gott. 178. δίδοι Ald. et Pal. C. cum Aug. et Gott. non δίδου. cf. sup. i. 136. 179. ᾱίσει ultima producitur. v. Pauw. Itaque Mingarell. ᾱίσει σ᾽ vel ᾱίσει δ᾽ Α. 180. εὐτερπὴς Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

169. μαντίᾳ Ἀρκαδίας: metropolin Arcadiæ vix bene dixeris Stymphalum. μάτηρ est urbs, quatenus nutrit cives. Sic infra ix. 31, 32. Opuntem appellat Λοκρῶν μαντίᾳ. [urbem simpl. Ex Schediis.]

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντο δύο ἄγκυραι, (ὅστις) ἀπεσκίμφθαι pro vulgari: ἀγαθὸν ἐστιν, ἔχειν δύο πανρίδας, ἐπεὶ τις ἔχει δύο ἀγκύρας, ut possint demitti, ἀπεσκίμφθαι. Eustath. Il. ϱ. p. 1140. l. 20. καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτουσα. Sic et ἄγκυραν P. iv. 399. Duxit hinc Epictetus suum illud: οὐκ ναῦν ἐπὶ μιᾶς ἀγκύρας, οὐκ βίον ἐπὶ μιᾶς ἐλπίδος ἐφιστάνειν. in fragm. Stobæi Serm. ex. unde Upton. p. 771. habet.

175. Neptunum invocat, tanquam auctorem stirpis Iamidarum v. 48. δίδοι, φιλέων, *da propitia voluntate*. Melius tamen jungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσαλάκατον præstare de aurea colo accipere, quæ deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἠλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam *hastile*, adeoque *hastam* s. *sceptrum* declaraverit? Dianæ epitheton est ap. Hom. Il. σ. 183. et υ. 70.— 180. ἐμῶν δ᾽ ὕμνων ἄξῃ εὐτερπὴς ἄνθος pro simpl. τοὺς ἐμοὺς ὕμνους. *fac ut hymnus meus placeat*. ἄξειν est *ornare, fovere, amplecti*, tum *illustrare, honorare*. [Cf. not. ad Callimach. h. in Dian. 34. Ex Schediis.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

PROFITETUR poeta, se celebrare velle victorem Rhodium, -35. cujus genus celebrandum sibi sumit -43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata cæde Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat -61. Inseruntur fabulæ de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis -99. tum de Rhodi origine et caussa insulæ Soli consecratæ, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulæ urbium conditores -141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; unde procedit poeta ad ceteras ejus victorias enumerandas -159. Subjiciuntur bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΦΙΑΛΑΝ ὡς εἴ τις ἀ-

πόνῳ. dictum ut σταλαισιν et alia, sc. πόνῳ πιάσαντι. ut in Ald. Rom. et aliis πιάσαντι τὸν εὖ' Ὀλυμπιάδα. vel πόνῳ πιανῷ, ut Bodl. γ. legisse videtur. Alias πυγμῇ sollenne erat. 1. ἀστί τις Schmidius novavit. Omnes præter Pal. C. scripti et editi ὃς ἴδοις. eodem redit, sed hæc retinebo.

1-12. Pulcherrimum locum sic ordina: ἀστί τις — διαφέρεται — ἰνίδωκε τί μοι ζ. — (εἶτα) καὶ ἐγὼ ἰλάσεσθαι. ergo pro διαφέρεται καὶ ἰνίδωκε. tum pro ἀστί

φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν,
Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρόσῳ, δωρήσεται
Νειανίᾳ γαμβρῷ προπίνων
Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
χρυσον, κορυφὰν πτεάνων,
Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
σας ἑὸν, ἐν δὲ, φίλων
Παρεόντων, θῆκέ μιν ζα-
λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

A. ά. K. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
Ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν παρ-
πὸν φρενός γ', ἱλάσκομαι
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικών-
τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

3. Ἀμπέλου ἔνδον. Ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum unius Bodl. C. ne metri leges violentur. Vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochæum bene poni. καγχλάζουσαν Aug. 5. νιανίᾳ emendavit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νανίᾳ. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum repræsentare recte spondeum. 8. κᾶδός Bodl. γ. et τε mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γε. 14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald. 16. Οὐλυμπίᾳ a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπιᾷ. Sic et Aug. a m. sec.

τις ἀφνειὰς ἱλὼν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐκ χειρός. et pro ἐν φίλοις παρεοῦσι θῆκε dixit ἐνίθηκε, φίλων παρεόντων. Mingarell. ἐν δὲ accipit pro ἐν τούτῳ δὲ, *et ita*. Sane nil impedit, absolute ἐν positum accipi: ut et alibi occurrit ap. Homer. et inf. Ol. xiii. 31. 32. Ἐν δὲ Μοῖσ' etc. Ad 12. cf. N. iii. 134.

Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
Θάλμιος, ἀδυμελεῖ
Θ' ἅμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

Ε. ά. Κ. ιγ'.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων
Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
Ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας
Ἀελίοιό τε, νύμφαν
Ῥόδον, εὐθυμάχαν
Ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλ-

21. Θαμᾶ Gott. pro Σ' ἁμᾶ. 23. Καί νυν debetur et hæc scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν invito metro. 24. τὰν Bodlei. γ. 25. Ἀμφιτρίτας alii apud Schol. vet. diversam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequuti. v. Schol. et Apollod. i. 4, 5. 27. Minus bene interpungebatur post Ῥόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwius accedit, cum Schol. recent. et vetere: hic quidem etiam εὐθυμάχου scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, ut Θρασυμάχης, et alia, Pindarico similius esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi Ῥόδος nympha non minus bene eo epitheto ornari posset, quam Θήβη πλήξιππος sup. Ol. vi. 145. Versum respicit Æschines Epist. iv. pr.

19. sq. Alio tempore alium celebravi carmine: nunc Damagoram: *Musa cum lyra et tibia invisit modo hunc modo illum.* ζωθάλμιος, ὁ θάλλων τὴν ζωὴν πασῶν, quod βιοθάλμιος Hymn. in Ven. 188. ubi cf. 104. 5. 6.

23-35. Ordo: καὶ νῦν κατέβαν (νῦν δὲ ἔρχομαι) ὑμνέων Ῥόδον τὸν Διαγόρᾳ, *venio ad celebrandam insulam et victorem.* Nisi magis lyricum esse putes: τὸν Διαγόρᾳ κατέβαν sc. Olympia *cum victore procedo ad laudandam Rhodum in honorem victoris.* Eam Nympham dixit ποντίαν, *in mari habitantem*, ut Nereides πόντιαι, ἅλιαι. ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε, Νύμφαν Ῥόδον· εὐθυμάχαν ἅρμα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω — πατέρα τε Δαμάγητον — ναίοντας Ἀργείᾳ τὸν αἰχμᾷ. Ita interpunctionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24. κατέβαν *in insulam Rhodum* accipit, et comparat Ol. viii. 67. ἦλθε. et sup. v. 170. ubi κῶμος Stymphalo advenit. [εὐθυμάχαν ἄνδρα, *qui ex adverso pugnat, recta in hostem tendit*, ut εὐθυφερὴς, εὐθυτενὴς et alia. Sicque Pyth. iv. 148. εὐθὺ ἰὼν, Ol. xiii. 133. εὐθὺν ῥόμβον. Idem est apud Hom. ἴθυς μάχεσθαι· ἴθυς ἀναντίζειν. Gilb. Wakefield explicat *legitimum pugnatorem* Silv. Part. i. p. 76. *Ex Addendis.*] Quæ in medio posita sunt, sic jungo: στεφανωσάμενον πυγμᾶς ἄεθλα, *certaminis præmia sibi imponendo*, παρ' Ἀλφειῷ καὶ παρὰ Καστωλίῳ. Sic N. vi. 32 - 34. Ἔρεια ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανω-

φιλῷ στεφανωσάμενον
Αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,
Καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
Πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου
Τρίπολιν νᾶσον πέλας
Ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ

33. εὐρυχόρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturæ apud Homerum in eadem voce occurrit Il. β. 498. et sæpe alibi, quam viri docti sic expediunt, ut dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse Grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreæ habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχορον, qui vulgari modo est εὐρύχορος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. Σ. 264. Πίσλαγον δὲ χορὸν Δήλῳ τορέσσε. 35. Ἐμβόλῳ primus videtur Steph. scripsisse. Ceteræ, etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἐμβόλων superscripto οῦ) Ἐμβόλου, ut Doricus genitivus sit; quod equidem præfero. ναίοντας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τῶν. γρ. καὶ ναίων Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque ναίων in Aug.

σάμενος. — 32. ἀδόντα Δίκᾳ, *probatum Justitiæ*, adeoque *virum justum*.

35. Ἐμβόλῳ. De loco quæritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolum*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellaverit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quærendus, an in Asia oppositu. Utraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας περίπολιν τῶν πέλας (scil. τοῦ) Ἐμβόλου Ἀσίας εὐρυχόρου, et accipiam de Perma, quæ Rhodo objecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse juxta Aryeandam Lyciæ, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriæ loquuntur, cujus et Stephanus Byz. meminit. Itaque de uno atque altero melior fides expectanda.

36-40. Jungenda: τῶν, per appositum, Ἡρακλείας εὐφροσύνῃ γόνῳ· ὡς Ἰφίλῳ ἀγγέλλων διαῤῥῶσαι λόγον pro ἀγγέλλειν, *præconis more laudes pronuntiare*, ut P. ix. 2. 3. Ἰφίλῳ ἀγγέλλων γεγωνεῖν. διαῤῥῶσαι Schol. ἀναῤῥῶσαι, διασωθῆναι, ὑγιῆ. erit ergo ἐξαγγέλλεσθαι ἐρρῶσθαι? Præstat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. iii. 5. dictum est. ἐρρῶσθαι ἔμολον est ductum a columna, monumento, quod erigitur; uti et Isthm. i. 64. ξυνὸν ἐρρῶσαι πολίτᾳ. ξυνὸν λόγον *laudem communem* toti genti.

Ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
Εὐρυσθενεῖ γένᾳ. τὸ μὲν γὰρ
Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
Ματρόθεν Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνδρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
Ἀναρίθματοι κρέμανται.
Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

Α. β'. Κ. ιά.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σκάπτῳ θένων

38. ἀγγέλλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγίλλων a Steph. 39. λόγων, ut *nondo* λόγως sit pro *nondi* λόγοις, Schmidius reposuit, ut metro succurreret. Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Ut metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina λόγον γ', Ἡ. 45. ἀναρίθμητοι Aug. a m. sec. v. ad N. x. 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον G. Sane rotundius. ἀμάχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἰὼ καὶ Bodl. C. et γ. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. [v. Boeckh. Comment. p. x. *Ex Schedis.*] ἴ καὶ τὸν ἰὼ καὶ τ. Gott. 48. τύχοι vel τύχῃ Pauw. malebat. Scilicet caliginem objecit viro docto, forte et priscis Latpp. prava distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἐστὶν) εἰρεῖν, (ἔστι ἐκεῖνο) φέρτατον, ἴ οἱ τὸν (τυγχάνοι), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: *difficile est illud assequi, ut felicitas, quæ nunc adest, etiam ad mortem usque homini contingat*; vel, ut in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando prærepta viam sibi ad narrationem parare. 50. σκάπτῳ duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. l. 19.

46. Similem locum cf. N. v. 25. sq. Sententia inde a 43. vulgari modo sic se habet: Multa committunt furore et animi impetu abrepti homines, dum non vident, id quod in præsens invat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamitatem ipsis esse allaturum. Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occæcati Licymnium fratrem avium ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. cf. V. L. ad 46.

Σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-
ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
θόντ' ἐκ Θαλάμων Μιδέας,
Τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστὴρ κολωθείς.
Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-
τεύσατο δ' ἐς Θεὸν ἐλθών.

E. β'. K. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
Εἴτε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
Στέλλειν ἐς ἀμφιθάλασσον

51. ἔκταν' is emendavit Calliergus. ἔκτανεν *T.* Ald. et Pal. B. Aug. ἔκτανε *T.* Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: ἐλθών ν' ἐς Θ. Male, si quidem ita legit. Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex conjuge, Lysidice, Pelopis f. Alcmenam susceperat, unde ille h. l. Ἀλκμήνας κασίγνητος νίὸς. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideæ prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, ut ex Apollodoro ii. 8. 2. et Diodoro iv. 58. intelligitur. 56. παρέπλαξαν reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui παρέπλαγξαν ex Pal. C. recepit: quod sane sollenne est; idque et alibi Pindarus sequitur. Nem. x. 10. οὐδ' Ὑπέρμνηστρα παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: *al* δὲ—ἀρρωστοῦς ἐγγὺς ὄθεν τοὺς σοφοὺς διαφθαλῆναι ποιοῦσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάξω, πλακῶ, facere futurum πλάξω, unde ἔπλαξεν. Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: ἀπεπλάξαντες legitur, ἀπεπλαπθέντες. sed manifesta est corruptela pro ἀπεπλάγξαντες. A πλάζω, πλάγγω, est πλάγξω. Sed πλάξω et πλαξῶ dorica dicenda esset forma pro πλάξω ex πλάσσω. Hactenus h. l. παρέπλαξαν ferri possit. 57. ἐς Θεὸν satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo cum Schmidio emendet, ἐς Θεῶ. Porro pro ἐλθὼν ἐνθὼν dorismus postulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totum Pindarum mutanda. 59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, interpungit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν (h. νηῶν) πλόον junxit; quod poeticum est; *adytum templi* esset pedestre, etiamsi cum Schmidio ναῶ, pro ναοῦ, legeretur. 61. στέλλειν ἐς Schol. et Ald. idem Rom.

55. *al* δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν. σοφόν. Sunt sic accipienda: *Etiam prudentem virum ira ad prava facta abducere solet.* Fere quod Homer. Il. δ. 549. χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων ὀΐδανε νόον πύκα περ φρονέοντων. Jungenda autem antecedentibus, et universe sunt dicta, cum esse deberet: *atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.*

Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
Βρίχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,
'Ανίχ' 'Αφαίστου τέχναισι,
Χαλκελάτῳ πελέκει,
Πατέρος 'Αθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
'Ανορούσασ', ἀλάλα-
ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ φαυσίβροτος

in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro ἰάθῦναι, ex glossa male intellecti σείλλειν, unde et in Bodl. MS. et C. fluxit σείλλε; et Aug. σείλε, cum gl. σείλλειν, cum tamen σείλλειν pro σείλλων sit. 62. Νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger objectus morabatur: Νομόν. Ἔνθα ποτέ.— Immo vero Oraculi verba respexit in his, quæ sequuntur: *Jussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quæ cum fabula conjuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141. 63. Respexit h. l. Aristides t. i. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo i. 17. etiam Strabo xiv. p. 964. C. 64. χευσίαις et χευσίαισιν in Schol. occurrit. 71. φαυσίβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum. Gott.

[62. sqq. Vid. Birg. Thorlacii *explicatio mythi archæologici de insula Rhodo, quem Olymp.* vii. 62—99. *Pindarus inseruit*, in Prolusa. et Opusc. Acad. t. i. num. 8. p. 97. sqq. *Ex Schedis.*]

71. sqq. Ut fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetæ turbatum, teneas, hæc monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64. πόλιν dictum pro χέρσον, *insulam*) [v. Wunderlich. Observat. in Æschyl. p. 191. *Ex Schedis.*]) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadæ. Hos jussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Jam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄκρυα, mera libatione et frugibus. Hujus sacri originem nunc a præcepto Apollinis repetit poeta. Jam v. 71. sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, jusserat filios suos observare rem jamjam futuram, ut, nata dea, antevertendo alios, primi aram deæ in loco conspicuo exstruerent, et sacro in eo facto, cum Jove Palladem propitiam sibi redderent.* Ἰσόκλεια pro ἰσοκλέεια. τὸ χρέος potest esse vel χρῆμα, vel *quod injungitur, quod præstandum est*, ut aliquoties ap. Pindar. unde περίκειται (pro, ἐπιπρέπεται) χρέος. Τότε δ', *illo natalium Palladis tempore.*

Δαίμων Ὑπεριονίδας
Μέλλον ἔντειλεν φυλάξα-
σθαι χρέος παισὶν φίλοις,
Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι πτίσωσιν
Βωμὸν ἐναργέα, καὶ,
Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
Πατρί τε θυμὸν ἰάνωσιν Κόρᾳ τ' ἐγ-
χειρόμῳ· ἐν δ' ἀρεταὶ
Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώ-
ποισι προμαθέος αἰδώς.

A. γ'. K. ιά.

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ

73. ἔντειλε (Ald. Brub.) Steph. ἔντειλε Aug. c. gl. ἐντείλατο. 75. θεᾷ Pal. C. 77. σεμνὰν Bodl. γ. 79. ἐγχειρόμῳ Schol. rec. 80. ἔβαλε Ald. 81. προμαθίως primum Romana et hinc aliæ. Metri caussa προμαθίως scripsit Schmidius, ut jam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheum huc induxerunt, et Προμαθίως αἰδὼς pro Προμαθεὺς αἰδέσιμος accipiebatur, vix provide erat factum; præstat illud a προμαθὴς ducere, ut προμαθὴς ipse sit Sol, qui monuerat filios, quid factu opus esset: ita tamen, ut in sententiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat: *Reverentia et fides provido habita*, (si quis obtemperet prudenter monenti) *hominum animis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, ut obscura caligo oblivionis offuscet mentem et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat, excidere faciat.* Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur. 82. μὰν Bodl. γ.

73. μέλλοι, ὡς τὸ μέλλον. Heliadis ex poetæ mente præceperat Sol, ut primi omnium sacrum facerent Minervæ cum Jove. Fuit scilicet apud Rhodios antiquissima religio Palladis Lindiæ, cum sacro ἀυτόχθονι, quæ ab Heliadis repetitur. Spectat huc narratio, fuisse antiquum vaticinium, Minervam deam præsidem fore ejus populi, qui primus ei sacrum faceret. Præverterunt Rhodii, sacro facto, sed ἀυτόχθονι. Ita Athenienses sibi visi sunt Rhodiis hanc gloriam præripuisse. vid. Diod. v. 56. et Schol.

79. αἰδὼς προμαθίως, *reverentia erga prudentem*, h. eum qui prudenter monet, ἐνίσαλεν (pro ἐμβάλλει) ἀνθρώποις ἀρετάν καὶ χάρματα, *solet instillare hominum animis robur et alacritatem.* Æschyl. Suppl. 709. τὸν πάλαι κρατοῦντ προμαθεῖς ἰσοτιμήσεις ἀρχά. *magistratus provide dus.* Hæc generaliter extulit, cum vellet dicere: Heliadas paruisse deo. De his v. isf. 131.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vulgari: *Parvere illi quidem parentum moni-*

Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
Θὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν.
Καί τοι γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ·
Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ξαν-
Θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ
Δί σφισιν ὥπασε τέχναν

83. *ἀτέκμαρτα* Schmidius emendavit, ut metro caveret. Vulgo *ἀτέκμαρτον*. quod tamen ipsum Pauw defendit, si colon in anapæsticum resolvatur, ut tum pro anapæsto dactylus sit. 85. *γ'* inserui primum Rom. Deest Bodl. MS. et *γ*. c. Aug. 86. *καὶ τοὶ γὰρ* h. *οἵτινες* malit Pauw. et sic Aug. c. gl. *οἵτινες*. 88. *Τεῦξαν δ'* *ἐν* *ἀ*. Aug. 89. *κείνοις* tres Bodl. 90. *ἀ*. *νεφ*. *Διὸς* Ald. et Pal. C. in hoc additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut nomen Jovis subaudiendum sit; itaque ipse conjicit: *Ζὰν* (pro *Ζὰν*, *Ζιὸς*) *οἵτι μὲν* vel *κείνοισι μὲν Ζὰν Ἀνεμαγὰν* vel *Ἀν' ἀγαγόν*. parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more omitti *Ζιὸς* in voc. *ὗσε*, et ad *ὗσε Ζιὸς* subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. *κείνοις δ' μὲν—*. 92. *σφιν* Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post *ὥπασαν*. Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: *Αὐτὰ δὲ σφιν ἔπειτα, τέχναν ὥπασαν ἐπιχθονίων Γλαυκώπιδες, ἃ. χαρὶ πραπίδων·* ut sit: *αὐτὰ δὲ Γλαυκώπιδες ἔπειτα αὐτοῖς, πραπίδων ἐπιχθονίων ἃ. χ.* (*παρὰ*) *τέχναν ὥπασαν.*

tis; eorum obliti sunt ignem apportare. Hunc sic extulit: *Solet interdum fieri, ut, cum curare aliquid volumus vel maxime, obscura oblivionis caligo offundat mentem, et sectam rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadæ obliti sunt ignem ad sacrum apportare.*

88, 89. Dicendum erat: *ἔπειτα ἱερὰ fecerunt et deæ τέμενος consecrarunt, in eoque aram ad sacra.* Fuit sane *τεθέον καὶ ἀλσέον μέσον* sacropolis secundum Aristidem in Rhodiaca. *ἄλσος* pro *τέμενος*, ut de Hercule Olymp. iii. 24. sq. x. 41. Subtilior esset ratio, *ἄλσος*, accipere *ἀπὸ ἄλσεος*, et *τεῦξαν*, absolute, ut *ἔθυσαν*. *Litarunt sacro sine igni facto in luco.* [l. *ἀν' ἀκρίσιον ἱερεῖς*. *Ex Schedis.*]

89. sq. Redit ad superiora v. 68. Nata Pallade imber aureus decidit; at ipsa dea, recens nata, imbuit Heliadas omni ad artes exercendas sollertia, facto sacro delectata. Imber quidem aureus manifestavit præsentiam numinis. Scilicet ut omnino præsentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbre. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hom. in Apoll. 135. sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho in Lav. Pall. 49. Unde fluxisse quoque videtur figmentum magnæ felicitatis Midæ, ut omnia ejus tactu in aurum mutata esse dicerentur. Videri potest Homericum *πλοῦ-*

E. γ'. K. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρτόν-
τεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
Φέρον. ἦν δὲ κλέος
Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.
Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
Ῥήσιες, οὕτω, ὅτε
Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
Φανερὰν ἐν πελάγει
Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ·
Ἀλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Σ. δ'. K. ιά.

Ἀτσόντος δ' οὔτις ἔν-

105. βίνθεσι Rom. et al.

τον καείχεν Il. β. 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Sententiæ, brevitate obscuræ meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis etiam permagna intelligentia sine fraude, sine præstigiis magicis, obtingere potest.* Scilicet respici suspicor *Telchines*, qui olim in Rhodo fuere, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed eum veneficii infamia: v. Diodor. v. 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes. τοῦ δαέντος γίνεται (ἴσως δόναται) σίχνη μειγίστη (nam μείζων, major quam aliis, ut sæpe ponitur) ἄνευ δόλου, γενεσίας. Dixit universe, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellebant operibus arte et ingenio, non præstigiis*, ut olim Telchinum in eadem insula, *elaboratis*. Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica urbis habebant artis opera viventibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchinibus narratur, præstigiis illi hac in re usi sunt; nam *ei, qui usum rei habet, ars summa etiam sine præstigiis contingit.*

100. Ut a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc nova digressio. Est autem hæc orbis terrarum divisio diversa ab illa distributione, quæ post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας accepere.

δειξεν λάχος Αελίου·
Καί ῥά μιν χώρας ἀπλάρω-
τον λίπον ἀγνὸν θεόν.
Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. ἀλλά μιν οὐκ
Εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
Εἴπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας
Αὐξομέναν πεδόθεν
Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

A. δ'. Κ. ιά.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
Ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
Φαενὸν ἐς αἰθέρα μὶν
Πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτα-

109. λίπον Ald. ut etiam tres Palatt. Bodl. a. et Gott. Revocandum hoc fuit pro λίπονθ'. Etsi Aug. habet λίπονθ', ἴλιπον. Nam, ut jam a Dawes. p. 51. (54.) Misc. cr. monitum, est λιπέσθαι τινὸς et λιπεῖν τινα, cum quarto casu, ut λαβεῖν τινα et λαβέσθαι τινός, sicque alib. cf. Not. ad Isthm. viii. 125. Ut vero syllaba producatur, Dawes confugit ad digamma Æolicum in voc. ἑγνός. 115. αἶαν Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μήλοις duo Bodl. et Schol. 117. πίλνασι Ald. c. Gott. 119. ἀνθεῖναι sphalma Steph. 120. παρφάμεν conjectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραζῆναι, at v. Notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in παρζάμεν media longa ex βάμεναι, cf. P. iv. 69. 124. ἔσεσθαι Schmid. ex uno Palat. invito Pauwio. Vulgo omnes ἔσεσθαι.

[110. μνασθέντι, ἀνάμνησιν ποιοῦντι, pro μνήσαντι. an ambienti? Ex Schedis.]

119. θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. παρφάναι aut est sollenni notione decipere: ita est, ne deciperet, sed vere sibi juraret per Stygem; aut est recusare: tum μὴ παρφάμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, non recusare pro dicere, eloqui.

124-6. Ex sermonis indole et usu

σαν δὲ λόγων κορυφαὶ
Ἐν ἀλαθείᾳ πεποῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

E. δ'. K. ιγ'.

Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίναν πατὴρ,
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρεσβύτατόν τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωΐαν

126. ἀληθείᾳ Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat jam in Ald. ut et alterum πεποῦσαι jam ab Aldo expressum video, quod deserait mox et vulgarem scripturam πεποῦσαι reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πεποῦσαι revocarunt Oxonienses, sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis invenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. πεποῦσαι, sed emendatum τ a m. sec., et Pal. A. πεπεῖσαι. 128. μιν δ 129. ἵππων γενέθλιος Aug. Mallet δέ μιν Mingarell. post βλάστε μέν. 129. ἵππων Brub. Rom. et hinc alii. ἵππων Bodl. γ. 135. εἷς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. δὲ καὶ τινες γράφουσιν, pergit Schol., ὃν εἷς μὲν K. πρεσβύτατος τε. Obstat tamen adjectum τε, saltem in γε mutandum. Sed praestat vulgatam retinere. 137. τίκεν Ald. Gott. Eadem δ. γ' ἴ- 138. χοινὰ διὰ γ. et 138. τρίχα cum Bodl.

alius verborum sensus esse nequit quam hic: *eventum suum vere habuere dicta.* πεποῦσαι ut πέπυσται, a sortibus ductum: ut Ol. xii. 14. ἀλλὰ δ' ἀνθρώπους παρὰ γνώμαν ἵστασιν. ἐντελεῖ. ἐν ἀληθείᾳ, τὸν ἀλ. pro ἀληθῶς, *vero eventu.* ἐντελεύσασαν πεποῦσαι ornate pro simplici; et πορυφαὶ λόγων sunt ipsi λόγοι, ut λόγων πορυφὰ ἀρθὰ Pyth. iii. 141. pro λόγοι ἐρθοὶ, *dictum verum.* Sic ἔργων τέλος pro ἔργον Ol. ii. 33. Sunt autem h. l. λόγοι vel *verba jurisjurandi* simpliciter, vel *cum Solis postulatis.*

'Αστίων μοῖραν· κέκληται δέ σφιν ἕδρας.

Σ. ί. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἴσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε κνισσάεσσα πομπά,
Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
Ἐστεφανώσατο δίς· κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ
Τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ,
Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Α ί. Κ. ιά.

Ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἑ-

143. Ἴστανται Schmidius emendaverat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μάλων pars Bodleianorum. 147. ἄνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri causa. [148. ἐν Ἰσθμῷ, ut Ol. viii. 64. N. v. 69. *Ex Schedis.*] 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw. et εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ jungere: quod sane minus durum. Quæritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ. Schol. νίκαν ἴσχειν. (cf. sup. ad i. 175.) Pauw τέχνᾳ. Mingarell. ἁμίλλαις. Nec male. Sic per ellipsin τῇ δευτεραίᾳ, τῇ τριτεραίᾳ.

141. Τόθι. *Jam hic*, in hac insula, *Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico*: λύτρον, *compensatio laborum*. Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rhodiis, nec modo inferiis factis, verum, tanquam deo, victimis cæsis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τλαπολέμεια. Cæsus ille ad Trojam a Sarpedone: Il. ε. 655. sq.

147. Similis locus Ol. xiii. 45. sq. x. 124. sq. Sequentia certamina partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 856. Sed video de his certaminibus jam docte notata esse multa a Beckio in Not. ad Schol. p. 434.

[152. Τῶν Ἡραίων præmium clipeus et corona. Pausan. ii. 24. Et clipeus in templo Junonis affixus, qui in pompa ferebatur. v. not. ad Callimach. L. P. 35. v. infr. N. x. 41. *Ex Schedis.*]

γνω μίν· τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήβαις· ἀγῶνές
Τ' ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
τ' ἐξάκις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
Τεθμόν, Ὀλυμπιονίκαν

Ε. έ. Κ. ιγ'.

Ἄνδρα τε, σὺξ ἀρετὰν
Εὑρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
Καὶ πόσ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-
νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ,
Σάφα δαείς, ἅτε οἱ πατέρων
Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχραον. μὴ κεύπτε κοινὸν

156. Κ' Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τε, Αἴγινά τε ν. 157. Μεγάρεσσιν Steph. exhibet nescio errore an consulto. 158. σίν σ' propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg. σί τ'. 160. τοῖς Ἀταβ. mavult Pauw. 164. δῶσι Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ' vel πόσ'—ποτὶ ξείνων ἰστὶ in Bodl. C. exciderat.

[153. In Arcadia τὰ Λύκαια. Ol. xiii. 154. *Ex Schedis.*]

158. οὐχ ἕτερον, *non alium*, eundem, *titulum* (nam hic est λόγος) *habet columella* (ψῆφος λιθίνη, στήλη) *posita Megaris*: sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox 162. jungere fere malim ὅρνυσι τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (ut v. c. Ol. iii, 4.) ἄνδρα τε σὺξ ἀρετὰν εὑρόντα (h. νίκην.)

[160. mons Rhodi. Strab. xiv. p. 968. v. Apollod. *Ex Schedis.*]

168. σάφα δαείς (ἐστίν) ἅτε οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γεννηθέντι) φρένες ὀρθαὶ ἔχραον· *mens bona*, disciplina domestica bona nutrita, *monet* (pro χρέουσι, χρησμῳδοῦσι, h. e. παραινοῦσι), scil. in magnis opibus retinendum esse sensum æquitatis et modestiæ.

Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
Θαλίας καὶ πόλις. ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
175 Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὔραι.

172. Ἐρατιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδᾶν Bodl. β. γ. Vera lectio jam a Calliergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus Nov. Lect. iii. 17. et, ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus jam præiverat: nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Jovem factarum: *μὴ κρόνοι. serva incolumem stirpem plurium filiorum Diagoræ ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota urbs* (an Ialysus?) *lætitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, ut sine cura tua provida, o Jupiter, stare nequeant.* Hæc ut lyricus extulit. 173. Θαλίαις Bodl. γ. sed piget talia transcribere. Ad ἔχει Θαλίαις adscripserat Mingarell. Theocr. xvii. 22. ubi Hercules inter deos ἔχει Θαλίαν.

173. Nexus sententiarum: *μὴ κρόνοι—serva, ne sine perire—nec læta hæc fortuna ullo gravi casu evertatur.* Hoc expressit a caussa: *nam variæ sunt fortunæ vicissitudines, μεταβολαί*, s. *μεταστρεφίαι*, ut dixit Pyth. x. 32. *αὔραι*, ut *πνοαὶ ἀνέμων*. P. iii. 186—8. *διαιθύσσουσιν* exquisite de celerrimo motu: pro, *emergunt, succedunt.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΠΑΙΔΙ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, ut paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis;—27. prædicat insulæ Æginæ felicitatem hanc, ejusque laudes subjicit, quas ab ipso conditore Æaco repetit:—40. quem Apollo et Neptunus in muris Trojæ exstruendis socium operis habuere—69. Inde laudes Melesiæ aliptæ—97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum,—101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita jam defunctorum.—109. Bona vóta.

Σ. ά. Κ. Υ.

ΜΑΤΕΡ ὦ χρυσοστεφάνων

Inscriptum in codd. carmen: Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ, Τιμοσθένει παλαιστῇ, ἀδελφῷ αὐτοῦ Νίκαια, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptiones Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubitet; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum Pindaro non deberi. Inepte enim Grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cujus laudem scriptum est carmen adjunxerunt. *Alcimedon*, Ægineta ex Blepsiadarum tribu, inter cujus majores Iphion et Callimachus erant (v. 106 sqq.) Ol. lxxx. inter pueros lucta vicit. Ejus frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemea inter pueros lucta, mox adultus pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat. v. 71. sq. παιδὶ omissum in

Ἄεθλων, Οὐλυμπία,
Δέσποιν' ἀληθείας· ἵνα μάντις ἄνδρες,
Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παρᾶπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A. ά. K. ιϑ'.

Ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.

Rom. et seqq. Sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτοῦ aberat Bodl. β. et Nîmes a Bodl. γ. 2. Οὐλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπία. 3. ἀληθείας MS. Bodl. 10, 11. Ἄνεται δὲ—λιταῖς. Lectio hæc expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum judicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Jovis voluntate scire avent. Alii τὰ μαντεῖα, *dantur responsa piorum precibus, ita χάριν, propitia in eos Jovis voluntate.* Possunt plura substitui ad explendam sententiam: τὸ παρασκευάζεσθαι Διὸς ἄνεται, pro γίγνεται. Etiam ἄνεται, ἀνύεται, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἄνεται active dictum, ut ἀνύεται P. ii. 89. 90., est Ζεὺς ἄνεται. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos Asclepiadem scripsisse λιτᾶι, ut sit ἄνεται—λιτᾶι," nota illa figura, de qua vide ad Ol. xi. 5. ut verbum singulare cum nominativo plurali jungatur. Cum hoc judicium sit unius grammatici, qui forte doctrinæ subtilitatem in scripturæ vitio ostentabat, cum in ejus exemplari excidisset ε in λιτεῖς, nolo ei tantum tribuere, ut lectionem relinquam grammaticæ magis consentaneam.—In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug.

5, 6. Male distinguebatur: εἴτιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι; nam, λόγον ἔχειν περί τινος, vix græce dicitur. Verum jungenda sunt: Iamidem (v. Ol. vi. 118.) sacris ab iis, qui ad certamina accedunt, factis, παρασκευάζονται Διὸς, περὶ ἀνθρώπων μαιομένων, *Jovis mentem explorant super, de, viris, si quos ἔχει λόγον, φροντίδα,* sc. αὐτῶν, *ut recipiat eos, propitios iis sit victoria largienda.* [Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 18. τῶν θεῶν πῶς ἄρα λαμβάνει θεραπείαν, εἴ τι σοὶ βελτίους περὶ τῶν ἀνθρώπων συμβουλεύειν. *Ex Schedis.*]

7, 8. Junge: μαιομένων θυμῷ (h. e. σπουδάζόντων) λαβεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλαν, *altam laudem ex victoria consequi,* (ut ἀρετὰ paullo ante Ol. vii. 163. ἄνδρα πρὸς ἀρετὰν τρέφοντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὰ *omne id, quo quis præstat aliis, excellit: vis animi, corporis:*) τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοὰν, h. e. victoriam, recreationem post tot ærumnas et labores, ut Ol. ii. 93—95. Ol. i. 159.

10. Ἄνεται δὲ πρὸς χ. *vota autem hæc fiunt ex voto piorum hominum ad preces facto.*

Ἀλλ', ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεί,
Ὦ τινι σὸν γέρας ἕρπητ' ἀγλαόν.
Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδὸν
Σὺν θεοῖς εὐπραξίας.

Ε. ά. Κ. ιά.

Τιμόσθενες, ὕμμε δὲ πλάρωσεν Πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃν μὲν
Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

legitur aliud vitium: πλαρίονται πρὸς χάριν ἰσοτίμων δ' ἀνδρῶν λεναί, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἀλλ' ὅ. Porro ἰσοτιζίοις Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit. 13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic jam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στεφανοφορίαν, adverso metro. 14. σὶ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι cum Aug. quod præferam, ut magis Pindaricum. 15. ἔστιν' vitium Stephan. 16. ἵζων. Mirum poetam maluisse hoc, non ἵζα. 18. εὐπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendavit, metro monente. Vulgg. omnes εὐπραγίας. 19. ὕμμε Steph. emendavit, propius ad dorismum. Al. ὔμμι. Aldus quoque δ' ἐχλάρωσι. Bodl. γε πλάρωσιν. [δ' ἐπλάρ. Boeckh. Comment. p. x. *Ex Schedis.*] 20. ὃν μέν. Etiam hæc lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σὶ μὲν adversante metro. [ex interpr.—ὃς σ' ἐν μὲν Boeckh. l. c.—Ceterum non est illud ὃς μὲν—ὁ δὲ—pro ὁ μὲν—ὁ δὲ—. v. Sturz. de dial. Alex. p. 206. *Ex Schedis.*] At Ald. ὃς σι μὲν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὃς σι μὲν Νεμέᾳ πρ. Hoc etiam Mingarell. amplectitur. Jejunum, hiante metro, ὃς σι Ἐν *N.* Pauw propinat. 21. πρόφατον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri caussa. φατὸς, πρόφατος, *celeber*. 22. δὲ omittunt Bodl. β. γ.

[16. ἄλλα ἀγαθά. *Ex Schedis.*]

19—23. Dixit lyrice pro: ὑμᾶς δὲ, ὦ Τιμόσθενες καὶ Ἀλκίμεδον, πότμος ἐπλήρωσε (σὺν) Διὶ γενεθλίῳ, *propitio Jove vestrorum natalium præside*, τὸν μὲν—τὸν δὲ —. Mox 23. Θῆκεν idem πότμος.—24. Similia loca Nem. iii. 32. 33. Isthm. vii. 30.—28. Eadem Æginæ laus P. viii. pr. et 31. Nem. iv. 19.

Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς· ἔργῳ
Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
Ἐξένεπε, κρατέων
Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. δ'.

Ἔοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ
Πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει,
Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
Καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις

25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων Ἐξένεπε malo jungere sensu et distinctione cum Pauw., non cum ἦν. 30. Vulgo distinguitur post πολὺ, ut accipiatur hoc pro πολλῷ θορ, ὄχλος. Omnino interpretes laborant in hoc loca, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitæ, studiis et consiliis inter se dissimilem*, qualis mercatorum Æginam commeantium est, *regere judicio recto et singulis causis convenienter difficile est.* Sed præstat simpliciter accipere verba, uti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει· *quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cujusmodi peregrinorum negotia et causæ sunt, in quibus jus sæpe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾷ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλά. Porro ῥέπει Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceporinus in Ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. Καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε Ald. παντοδαποῖς ὑπέστασε Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi, sed cum hiatu.

[29. Θέμις, etsi dea, tamen exercetur. Non est *deorum* θεῶν: etsi per θεραπεύων redditur. *Ex Schedis.*]

30—34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Jungenda sunt: δυσπαλὲς (ἐστὶ) διακρίνειν (σὺν) ὀρθᾷ φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν, (non imperite): debebat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῇ, dixit: (ἐστὶν) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει, *quod multiplex est et multis modis variat*, pro rerum, temporum, personarum rationibus: ut sunt jura, causæ, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Æginetas species aliqua ejus, quod nos *judicium mercatorium* appellamus.

Κίονα δαιμονίαν,
(Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ πάροι·)

A. β'. K. ϑ'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευ-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος· ἦν ὅτι νιν πεπραμένον
Ὀργυμένων πολέμων
Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

E. β'. K. ια'.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
Οἱ δύο μὲν κάπετον,
Αὖθι δ', ἀτυζομένα, πνοὰς βάλον·

V. 37 et 38. ab aliis in parenthesin inclusi, nec male. 38. πάρῃ Bodl. β. γ. 41. Ποσειδᾶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et συνεργὸν pro συνεργὸν. 43. τεύξειν MSS. Bodl. quatuor. 44. male in Schmid. et Oxon. post συνεργὸν interpungitur. Ordo est: ἦν ὅτι νιν πεπραμένον ἦν, νιν (τὸν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνὸν etc. h. πανσφλιχθῆναι. 47. ἀμπνεῦσαι καρπὸν Aug. 50. κάπετον cōnstanter primæ edd. κάπετσον primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps aliæ; sed altera Steph. dedit: κάπετσον. Pal. C. κάπετσον. Aug. κάπετσον et a m. pr. κάπετον. Apud Homer. κάπετσον pro καπέτσιον aliquoties, ut Il. σ. 593. 51. αἶδί σ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενα Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τοῦ πνοάς.

37. 38. in parenthesi interpositi sunt, pro voto: *utinam insula sit præsidium tale adeuntium eum per omne tempus!* Tribuitur hoc tempori tanquam id efficienti, ex poetico more.

[42. στέφανον pro στεφάνην. v. Schol. Orph. Argon. 764. Ea Schedii.]

Εἷς δ' ἰσόρουσι βοάσας.
Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαί-
νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τειᾶις,
Ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται,
(Ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·)

Σ. γ'. Κ. Υ.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
λ' ἅμα τρωΐτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὡς ἄρα θεὸς σάφα εἴπας,
Ξάνθον ἤπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ίππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.

55. τειᾶις emendatum a Schmidio, pro τειᾶϊς, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. χειρὸς Bodl. γ. 57. ὃς Rom. et al. ὡς Ald. et Pal. C. cujus Schol. καθὰ exponit: idem Κρονίου. 58. βαρυβόου Bodl. γ. 60. ἴψεται, peribit, cadet, conj. Pauw, perperam veritus, ne ἄρξεται cum τετράτοις male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quæ ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis ejus, ad quod referuntur! 61. τέτρασι Bodl. C. τετάρτοις β. γ.

55. seqq. Jungenda sunt ἁλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. Scilicet Apollo dixit: *ea parte, qua tu, Æace, murum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eveniet hoc prima et quarta generatione, ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἁλίσκεσθαι, σὺν τοῖς πρ.* pro σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδὶ, *per Telamonem et Neoptolemum.* ἀντίον ὁρμαίνων, *propius accedens.* At Schol. reddit: στοχαζόμενος ὑθύνω, ut sit ὁρμαίνων ἐν φρεσὶ, *interpretatur portentum extemplo versans animo.*

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultum fuisse, ita ut eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos, quos per Istrum designat, ut sup. Ol. iii. Nam diversa loca eum commemorare, quæ ille forte adire possit, vix poetam decoret. Magis consentaneum esset, Apollinem ad unum certum locum properare, ut Neptunus ad Isthmum, non tria diversa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus præcipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam vellé puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca, terrarum situs ignoratione, per Amazones in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relicti equi pabulum carpebant, ut apud Homer.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν
Ἄρμα θοὸν τάνυεν,
Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

A. γ'. K. δ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.
Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ·
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.
Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

E. γ'. K. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,

64. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis recedens. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Ut nunc interpungitur, heros Æacus avectus est divinis equis; at, si post δεῦρε interpungas cum Pauw., ipse deus vectus est equis: quos *aureos* appellat, sive, quod ἵππους pro curru dicti sive, quod omnia divina sunt aurea. Respexit et ornavit locum Apollon. iii. 1240. 70. ἐν ἀνθρωπίνοις Aug. ἴσσεται in Schol. 71. Μιλησία Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat. v. Pauw. Μιλησία jam Rom. ed. exhibuit. 74. Νιμέᾳ MS. Bodl. Κἀν N. malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw. interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἀ. 77. ἐν παγκρατίῳ Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. βαί-

70. sq. Viam sibi parat ad laudem Melesiæ, aliptæ: in qua interserenda invidiam deprecatur. *Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiæ carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant. si δ' ἐγὼ Μιλησία ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ* pro *si οὖν ἀναστείχω, percurro, pertexo laudes carmine.* Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀνιλθεῖν, ut apud Euripidem.

73. *μὴ τίς με φθονέτω.* cf. Schneid. Vita Pind. p. 117. Scilicet ex heroum ætate petitum, qui non minus saxis pro telis utuntur. Invidia autem *petere* aliquem dicitur.

75. *ταύταν χάριν* paullo durius pro *τὴν αὐτήν. commemorare enim possum similiter eum olim inter pueros Nemeis vicisse, et postea ἐν ἀνδράσι pancratio.*—76. Junge *ἐν παγκρατίῳ ἀνδρῶν.*

Εἰδότι ῥαίτερον. ἄγναμον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
Ἔργα περαίτερον ἄλλων,
Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
Μέλλοντα ποθεινοτάτων δόξαν φέρειν.
Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,
Νίκαν τριακοστὰν ἐλών·

Σ. δ'. Κ. δ'.

Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·

τιεῳν, trisyllabum, quod plerumque occurrit ῥαΐτερον. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. ἀσπειράτων Ald. vitio. 81. κεῖνα δὲ κεῖνος idem Ald. cum Aug. τῆνα δὲ τῆνος ἂν εἴποι ad dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw. 90. τίτρασιν Ed. Steph. et jam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. Vulgg. τίτρασι. 92. γλῶσσαν tres Bodl. cum Aug. quod Æolicum, non γλῶττων. γλῶσσι Ald.

77. 80. τὸ διδάξασθαι—*Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est. Contra imperiti hominis est, docere velle alios quæ ipse antea non didicerit. Inexperti homines nihil habent, cui satis firmiter insistant;* sed fluctuant in artis præceptis tradendis. 81. *Itaque iste ista* quod attinet *certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur.* κεῖνα ἔργα pro παρ' ἐκείνῳ, ἐν ἐκείνοις ἀγῶσιν, in quibus ipse victor fuit. [ἐκεῖνος, Milesius. *Ex Schedis.*]

88-92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, τίτρασας παῖδας νίκαισι, bene se habet: sed vix expedias grammaticam in ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τίτρασι παίδων. Nam ἀποτίθεσθαι non est *reddere*, (Triclin. ἀντὶ τοῦ ἐκτίθεσθαι: quo usu aut exemplo?) et quid ἐν? Ad sermonis itaque usum sic constituere malim: ὃς (σὺν) τύχᾳ μὲν δαίμονος, (h. σὺν δαίμονι, *deo juvante*) ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τίτρασι παίδων γυίοις, *et virtute usus in quatuor pue-*

Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.
95 Ἄιδα τοι λάθεται
Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
100 Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμου ἑρδόμενον.

93. ἐνέπνευσεν tres Bedl. 96. πράξαις scribendum pro πράξας. monuit etiam Pauw. 98. ἀνεγείροντα Ang. 103. κὰν νόμον Ald. Rom. Brub. Mo-

ris, (quibuscum luctatus est; quot scilicet duo paria, quibus successit ipse Ἰφίδης) ἀπεθήκατο (amovit a se) νίκαν Ἰ. etc. h. τὴν ἄπονον. cf. Pyth. viii. 119. sq. Sic ἀπεθέσθαι πάθας χρονίων Ol. x. 47. Porro γλῶσσαν ἀνιμερίαν, ut loquerentur sine auctoritate; opp. victorum jactantia. Alio in carmine ἀγερώχιαν dixerat: v. Fragm. lvi.

93. *Avium victor juventæ quasi reddidit, et effecit, ut vitam ei producat lætitia.* Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. Ἄρμενα πράξας ἀνήρ. εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est *bene rem gerere, successum habere*, quod idem est *felicem esse*. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν τόπῳ τις εὖ πράσσει. Ol. iv. 7. ξείνων εὖ πρασσόντων. Pro εὖ nunc ἄρμενα. [sc. τῷ θυμῷ. *Ex Schedis.*] ut πράσσειν ἀντία pro κακῶς Pyth. viii. 72. ἰσχυρῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, ut πράσσειν et πάσχειν possint latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράσσειν et πάσχειν eandem notionem per se habent; ita εὖ πάσχειν et εὖ ἀκούειν, *bene rem gerere* et *laudem consequi*, Pyth. i. 191, 2. Isthm. v. 17. N. i. 46. Ergo *avus, cui tam prospera fortuna fuerat, ut nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.*

97. *At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratio cum laude est faciendæ, e quorum medio sextus jam victor enuntiatur, et quidem luctæ et pugilatus.* ἄωτον ἰσθμιον χειρῶν pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad iii. 5. 6.

102-3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, *Callimachi* et *Iphionis*. Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is ἀκούσας τῆς Ἀγγελίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγελία inf. xiv. 29. est Ἠχώ. μέρος τι (sc. eorum quæ in carmine memorantur) ἰσθμιον ἑρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, *quod, tanquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite.*

Καταπρύτσι δ' οὐ κόνις
Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ε. δ. Κ.. ιά.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφιν ὤπασεν
Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεί-
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν
Μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
Ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

rell. Aug. πάντοσε Steph. pr. et hinc reliquæ, qs. καὶ ἔνθεν. κανόνων Schmidius recte, ut jam emendaverat Ceporinus in Cratandr. h. κατὰ νόμον. Porro ἐθαμίζων Schmidius refinxerat, paulle audacius, probante tamen Pauwio. [106. Ex textu Heynius correxit ἀκούσας.] 109. ὅν σφιν Ζεὺς γένει 110. ἔσαυσεν Ald. 110. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς dorice Steph. jam præiverat Aldina, pro ἐυθλὰ et ἐυθλοῖς.

Non enim terra occultat augustarum gloriam, quo minus ad inferos perveniat, h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

113. Deprecatur invidiam Fortunæ in tanta felicitate. Recte subjectum constituitur, εὔχομαι, μὴ τὸν Διὸς ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν, (h. ἐυστεφάνου Θέμιν, ἐυκλαλεῖν.) *Nemesin* dicit ἐμφύλιον, *infestam*, ut δίχα νοεῖν, δίχα βροτῶν apud Homer. Ἀλλὰ (Ζεὺς) ἄγων (ἐυθύγων) βίοτον ἀτάμαντον, δίξαι αὐτούς τε καὶ πόλιν, *bene* (ut Callim. in Jov. 95. οὐκ ἀριστῆς ἄνεμ etc.) αὐτοὺς s. πολίτας, s. *victorem et gentem* ex γένει v. 110.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Ϛ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

A LAUDIBUS victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriæ, laudes progreditur; — 33. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturæ beneficio debeatur — 62. Redit ad urbis laudem et orginem. Deucalion et Pyrrha post diluvium consederant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Jupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio junxit. Appellatus ille avi materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc ejus laudes.

Σ. ά. Κ. ιϛ'.

Το μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπία

2. φωνᾶεν Schol. Nem. iii. 1. omnes edd. et codd. præter Bodl. α. qui dissolvit φωνῇ ἐν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, ut ἐν φωνῇ Ὀλυμπίᾳ dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς Ὀλυμπιακῆς, h. qualis Olympiæ auditur vel audiri solet. Ita fere

1. sq. Sensus lyricus docet, μέλος καλλίνικος (ὕμνος) ὁ τρισλόος πεχλαδὼν φωνᾶεν esse docte dictum, ut Lat. poetis epitheton *canorum, vocale;* idem μέλος, (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, ἄρπτον etc. *Etsi* collenne *illud carmen, Callinicus, trinis strophis*

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδὼς,
Ἄρχεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἀγεμονεῦσαι
Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις·
Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν
Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
Ἀκρωτήριον Ἄλιδος
Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curæ docent magis poeticum esse *φίλος φωνᾶεν. carmen canorum*, quod canitur. Ordo autem verborum hic: Τὸ μὲν Ἀ. *φίλος φωνᾶεν, ὁ Καλλίνικος τριπλόος κεχλαδὼς* (ἰν) Ὀλυμπιάδι, *ἅμα' ἴχθον Κρόνιον ἀγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρχεσεν* (ἄν). Apparet enim, Olympiæ victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyræ cantum, ad quem Archilochium carmen **Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ** canebatur. Hoc est *κωμάζειν.* Porro *κεχλαδὼς* mallet Pauw. Videtur fuisse *χλάζω*, ut *κλάζω*, *κράζω*, unde *κεχλάζω*; et *χλήζω*, unde *κίχλαδα*, dorice *κίχλαδα*, unde *α* producitur. Etiam Aug. gl. *κεχλαδὼς; ἠντυχήσας.* At est qui *insonuit, φωνηθείς, cani solitus.* cf. inf. ad P. iv. 318. 4, 5. *Κρονίῳ παρ' ὄχθῳ* ediderat Schmidius, ut metro serviret. 8. *ἰαπτοβόλων* Bodl. C. a pr. m. 11. Pauw conj. *ἰκνίσεσαι* a *νίσεσθαι, ἴχεσθαι.* v. Not. 13. *βίλεσσιν* præclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes *μίλεσσιν.* Me tenet vox *τυπῆσδε*, quæ non satis magnum

constans, Olympiæ cani solitum, (vid. V. L.) *sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam* in victoriam Olympicam; quæ declaratur, e more, per Jovem et per Olympiam: quæ designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. *καλλίνικος ὕμνος* expresse Nem. iv. 26. nec tamen ubique cum Musgravio ad Eurip. Med. 45. substituendum putabo; est enim *καλλίνικος* i. q. *νικητήριος*, et occurrit *καλλίνικον νῦδυ, ἄεμα, χάεμα, καλλίνικος ᾠδή* inf. Pyth. xi. 70. et ipsi victores *καλλίνικοι*, ut P. i. 63. Hiero. Quidni igitur *καλλίνικον στέφανον* in Euripidis loco feramus? In Archilochi hymno **Καλλίνικος** erat *Hercules*, et hinc hymnus, cujus exordium erat: **Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ**, appellatus et ipse **Καλλίνικος**.

11. *ἰκνίσεσαι βίλεσσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία.* Insolens sane hoc: *ἰκνίσεσθαι βίλεσί τι.* Forte sic expedias: *νίσεσθαι, νίσεσθαι βίλη ἐπί τι*, diceres in pedestri quoque oratione: *distribuere, ad varias res dirigere sagittas.* Exquisitius nunc *ἰκνίσεσθαί τι βίλεσι* more poetarum sollenni in similibus.

[13. nunc simili laude celebra. *Ex Schedis.*]

Τὸ δ᾽ ἐπ᾽ ὀτι Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο πάλλι-
στον ἔθνον Ἱπποδαμείας.

A. ά. K. ιϛ᾽.

Πτερόεντα δ᾽ ἴσι γλυκὺν
Πυθῶνά δ᾽ οἵστόν. οὗ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ,
Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
Φόρμιγγ᾽ ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις δ᾽ καὶ υἱόν·
Ἃν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ᾽ ἀρεταῖς, ἴ-
σον τε Καστα̃λίᾳ παρ᾽ Ἀλ-

vim habere videtur, etiamsi reddas, *talibus*, respectu vss. 8. 9. aut, *hisce telis*, *hac carmine*. 15. ἐξάρατο Bodl. MS. et *a*. 16. Πέλοψ γ᾽ Pauw in medium profert, ut anapæsticum sit colon. 22. ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις δ καὶ υἱόν. Ita distinguere jubet cum Ald. et Rom. Pauw. ut αἰνήσαις non sit pro αἰνέσας, sed nova sententia: *laudes eam et civem ejus, quæ*. Equidem vix sequar. 27. ἴσον Aug. ἶσον Bodl. β. γ. et ed. Rom. 28. -σίν τε K. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, ut metro caveret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw.; sed hic elegantius legi arbitratur Καστα̃λίαν. Jam alius veniet, et profitebitur se malle Καστα̃λίᾳ, ut ad βιᾷ θεῶν referri possit. Est pro ἐν Καστ. h. e. ἐν Πυθοῖ, Pythiis. [Boeckh. Comment. p. xi. sq. Θάλλει δ᾽ ἀρεταῖσιν Ἐν τε Καστα̃λίᾳ παρὰ Ἀλφεοῦ τε βιᾷ θεῶν. *Ex Schedis.*]

17. Memora quoque victoriam Pythicam. οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, non unus laudes attinges; ex merito laudabis. Pyth. vi. 37. χαμαιπετὴς δ᾽ ἅμ᾽ ἔπος εἶπ᾽ ἀνίκμητον ἀθρεῖ, non irritum vocem Nestor emisit. Nec alia est γνώμα ἀπὸ χαμαιπετοῦσα Nem. iv. 65, 66. consilium inane, irritum. Fuerat autem Epharmostus jam ante Olympicam victoriam victor Pythiis, v. 17, 18. et una cum Lampromache fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

23. αἰνήσαις δ καὶ υἱόν, Opuntem, tanquam nympham seu deam, ejusque urbis civem, tanquam deæ sobolem. pro ἀθρὸν τὸν πόλιν καὶ τὸν πολίταν.

24. Δι Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

φσιοῦ τε ῥίεθρον·
Ὄθεν στεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπασίροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Ε. ά. Κ. ί.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππαν θάσσαν
Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίταν νέμομαι
Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὥπασαν
Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. Κ. ιϛ'.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἴναν-

92. *μαρίᾳ* Pauw expolivit, ut simile faceret colon strophico suo v. 16. cf. v. 58. 36. *πολὺ* Bodl. γ. et mox *ταύταν* et *παλάμᾳ*. Sed hæc non tam pro varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant. *ταυτᾶ* Steph. refinxit. v. ad Ol. i. f. 39. *ἐξαίρετον* sphalma est Steph. et quidem ex Morell. 43. *ἀνδρὶ πᾶν δὲ* et *ἀνδρὶ ον* in Schol. occurrit.

38. *σὺν τιν μοιριδίῳ παλάμᾳ*. Novo tropo poesis per *Musarum virgeta*, hortum, seu arbusta, declaratur: ea *colit* poeta, si lato eum arborum proventu, nam *fingata* id facere putandus est: hæc est *χαὶρ*, *παλάμη*, *μοιρίδιος divina*: per quam declaratur ingenium divinitus datum. Grammatici, dum *δαιμονίᾳ μαχανᾷ καὶ τύχᾳ* reddunt, usum loquendi Pindaricum sequuti sunt, quo aliquid dicitur fieri, contingere, *σὺν θεῷ*, *σὺν θεοῖς*, *σὺν τύχᾳ θεῶν*, et Ol. x. 25. *θεοῦ σὺν παλάμᾳ*. itaque et h. l. *σὺν μοιριδίῳ παλάμᾳ*, *colit Musarum virgeta, favente deo*; pro quo *σὺν παλάμᾳ θείᾳ*, *δαιμονίᾳ*, dicere poterat; vel *σὺν μοίρᾳ θεῶν*, Ol. ii. 97. dixit igitur *σὺν παλάμᾳ μοιριδίᾳ*. Est idem mox *κατὰ δαίμονα*, quod alias *ἐκ θεῶν*, ut Pyth. i. 99. h. e. *θείᾳ μοίρᾳ*. *Fortes et ingeniosi viri nascuntur deorum numine, voluntate. Nam si hoc ita se non haberet, quomodo Hercules tam animosus esse potuisset, ut vel cum diis pugnaret* etc.

τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;
Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταδεὶς
Ἥρειδε Ποσειδᾶν.
Ἥρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος. οὐδ' Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,
Βρότεα σώματ' ἀ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

45. *σκύταλον* ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato *σκυτάλαν* quod esse debebat *σκυτάλαν*. et sic jam exhibuisse Aldum video. utrumque *τὸ βάκτρον* designat. 47. *ἤρειδε* Schmid. e suis emendavit. Vulgo *ἔρειδε*. Ald. *ἤρχθε*. At versu seq. *ἤρειδέν τέ μιν*, ubi Romana statim emendatiorem habet lectionem. *Ποσειδᾶν* vulgg. *Ποσειδᾶν* Ald. Gott. Beck. recte. 48. *ἀργυρέῳ* Schmid. intulit. *ἀργυρέᾳ* Ald. Rom. et ceteræ edd. cum Pal. C. Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. *Ἀΐδας* Bodl. C. 51. *-ματ'* Bodl. γ. 52. *σώματα* Schmidius extulerat, quod metrum ita postulare credebat. *ᾗ* Bodl. γ. et v. 54. omnes Bodl. *θνησκόντων*.

47. *Ποσειδᾶν ἤρειδέ μιν, eum repulit, repressit.* Est, ut puto, petitum a lucta, in qua alter alterum *ἐρείδει, obnixus protrudere laborat et prosternere.* Diversum est *ἐρείδειν* (scil. *ἑαυτὸν*) *εἴς τινα, nixum alicui.*

50—59. *οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον*, etc. pro: *καὶ Ἅιδης λαίνιον, ἀνέσχεν, ἀκίνητον. et Pluto hastam intentavit in ipsum suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet. ῥάβδος* de hasta, (nam ea utitur h. l. pugnando,) quæ nunc, ut sæpe, pro sceptro est, quo *ille* compellere umbras dicitur, ab aliis *Mercurius*. De Herculis descensu ad Cerberum auferendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo jam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. *Βρότεα σώματα* dixit, quia Homerus *εἴδωλα καμόντων*.

57—59. Bene enodavit Schol. *narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam*: similia illis Ol. i. 82. Refugit poeta

A. β'. K. ιε'.

Μανίαισιν ὑποκρίνει.

Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ'. Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἵν', αἰολο-
βρόντα Διὸς αἶσα,
Πύῤῥα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ' εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

67. *νέους* Bodl. C. inepte. 70 *κτισάσθαν* aut, quod scribendum erat, *κτισσάσθαν*, defendit Schmidius pro *ἐκτισάσθην* a *κτίζειν*. Nec tamen id aliunde, quam, sive vitio, sive correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc alia *κτισσάσθαν*, recte utique et ad metrum et ad sensum: *sibi compararunt*, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr. 72. *ἴγειρ' ἐκείων σφὶν οἶμον λιγύν*. Sane *οἶμα, οἶμος*, proprie via, qua plectrum per fides oberrat: tum et cantus; et *ἰγείρειν ἀοιδὴν, Μοῦσαν, λέραν*, obvia sunt. Elegans tamen est coniectura. Gedikii *οἶρον*, quod et Pyth. iv. 3. Nem. vi. 49. occurrit. Heinrichs conj. *αἶνον*. *ἔρμα* videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: *τὸν τῶν ἐκείων λιμένα καθέρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον*. 73. *λιγύν γ'* metri caussa scribere suadet Pauw, et v. seq. *δ' ὁδόν γ'*. vide ad v. 16. 32.

a harratione numine indigna, pugna inter deos facta. *ναυχᾶσθαι* pro *λίγειν*, at cum notione ostentationis, *σιμνύνεσθαι, placere sibi nimium in Herculis laude*. *παρὰ καιρὸν, παρὰ τὸ δίκαιον, plus quam fas est*, sc. detrahendo deorum laudibus. *Κρίνει* proprie lyricen, qui fides pulsat et sonum elicit, hinc *κρίνειν, sonare*: unde et fides *κρίνουσι*. nunc *ὑπακρίνειν, ὑπηχεῖν, succinere, respondere cantu*. Hæc forte Schol. dicere voluit.

72—74. Pedestre esset: molire, move carmen novi argumenti, quod genus carminum delectare solet. Om-

E. β'. K. ί.

Νεωτέρων. Λέγουσι μὲν
Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλασναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπαυσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον εἰλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

75. μὲν Bodl. a. 78. ἄμπαυσιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπαυσιν August. ἀνάπαυσιν Pal. A. B. ἄμπαυσιν qui legant, teste Schmidio, non invenio. ἐξαίφνας codd. Bodl. 79. λαεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἑλεῖν.

sino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75—79 narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Jovis opera, numine. In 78. sq. puta subjectum esse τὸν ἄντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas ait εἰλεῖν ἄμπαυσιν, refluxisse.

79. κείνων δ' ἔσσαν etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De *Opuntiorum majoribus* agitur. Dicuntur fuisse *Deucalion* et *Pyrrha*, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἀρχᾶθεν κοῦραι φύντας Ἰαπετιονίδας, παρὰ τὸ φερτάτων Κρονιδᾶν. *origine tenus progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum.* Hic hæremus. Deucalion et Pyrrha avum habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo majores illi simul esse potuerint κοῦραι παρὰ φερτάτων Κρονιδᾶν, *nati e filiabus primorum Cronidarum*, obscurum est. Primores Cronidæ sunt Jupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filiæ natæ esse debuere, quas matres erant factæ majorum Locrensium. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, video: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam majores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab una filia Jovis Saturnii. Atqui ignoratur etiam hæc. Tum vero nova et gravior difficultas oritur e temporis notatione: πρὶν—. Nam majores illi v. 79. a Deucalione et Pyrrha orti, debuere esse *ante Locrum*: πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, ἀπὸ, πατὰ δὲ πρὶν, seu, ut Schol., πατὰ τὸ παλαιόν. Sie ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio:—βασιλῆος alii. Περὶ Ὀλύμπιος ἀγαμὸν—μίχθη. Manet porro omnis reliqua difficultas *in filiabus* seu *Cronidarum* seu *unius Jovis*. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis hæret interpretatio. Nam *inter Deucalionem et Locrum* non alii intercessisse feruntur quam *Opus et ejus filia* a Jove ad Locrum adducta: addas licet ex Schol. Amphictyonem, Deucalionis f., Locri patrem. Itaque in intervallo isto non esse potuere ἐγχώριοι βασιλῆες διί. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κοῦραι παρὰ φερτάτων Κρονιδᾶν, seu φερτάτου Κρονιδᾶο, h. e. Διός, *ex filiabus Jovis nati*. nec prodest, si κείνας legeris: nam ne usu quidem *Jovis filia* inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Jove Locrum, non puellam, peperit.—Potest interpretatio sic institui, ut v. 81-84 tanquam *in medio posita* includantur, et πρὶν v. 85. referatur non ad βασιλῆος διί, verum ad κείνων δ' ἔσσαν χαλκάσπι-

80 Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι κορᾶς τε φερ-

82. Turbatissima haec sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae filiam, eandem esse volunt, quae Locro nupta fuerit et a Jove compressa: sic etiam apud Schol. Apollonii lib. IV. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhae filius, Locridem tenebat, quo parentes concesserant v. 68. Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, gravidam in Maenali recessu ex deo factam, unde progenitum puerum Locro pro suo filio suscepit, et ab avo materno Opuntem appellavit. De Protogenia Pindarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem Πρωτογενείας ἄνευ* dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Aëthlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti. v. Pausan. v. 1. At in Pindaro obscura et impedita est oratio, quod majores Locrenses a Deucalione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticae, iidemque e filiabus (nam *πάρα* non esse possunt *amicae*, sed sunt *filiae*: ut Musae *πάρα Διός*) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis modis versavi et tentavi verbum, ut ad fabulas vulgares sententiam accommodarem. v. Not. Emendabam quoque *φερέπολιν Κρονίδᾳ*, pro *φερέσπολιν*, quo *Jupiter* est; et *πάρα τε*. At ignoratur non minus ejus *filia*, quam *filiae*, quae hic locum habere possit. Tum urget illud *τηνὸς*, quod omnes modos emendandi et interpretandi turbat. Si scripseris *κοῦροι πάρα τε φερέπολιν Κρονίδᾳ*. ὁ δ' Ὀλύμπιος—omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita recidit ad ea, quae in Notis extrema parte posita sunt. 82. *κορᾶν* Bodl. Cod. et a. In Aldina sic legitur: ὑ. *πρόγονοι*

θεῶν ὑμέτεροι πρόγονοι: *orti ab illis fuere majores vestri, antequam Jupiter Opuntis filiam ad Locrum adduxit*: ut sic majorum memoratio ornetur: *ἀρχᾶθεν κοῦροι Ἰαπετιονίδος Φύτλας κορᾶν τε φερέπολιν Κρονίδᾳ*, *viri ab Iapeto orti et a filiabus Jovis*; ut universe dicat: majores Ephaemesti esse ortos a filiabus Jovis. At enim ignoratur, quinam inter majores hos sive e filiabus sive ex una filia Jovis nati fuerint. Nam Opuntis filia Opuntem filium peperit, non filiam. Esset, adeo statuendum, ignorari a nobis origines Locrorum, et inter Deucalionem et Locrum interesse potuisse plures generationes, in his ductas a Jovis filiabus seu filia. Nexus tamen verborum et sententiae *filiae Jovis cum Iapeti stirpe conjungit*: *ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερέπολιν* (vel *φερέπολιν*) *Κρονίδᾳ*. Iapetus Urani fuit filius, adeoque Uranidas expectes; Cronidae locum non habent.—Ex his itaque colliga: Pindarum fabulam sequi a vulgari diversam nobisque minus notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Jove amata, e qua progenies fuit, quae Locridem tenuit jam ante Deucalionem*. Sic omnia bene procedunt: v. 79. *κείνων, ab istis* (Deucalione et Pyrrha puta) *genus duxere majores vestri, origine prima illi ex Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Jovis*, (potest esse dictum indefinite pro una, si non admittas *πάρα τε*) *indigenae reges hujus regionis ante Locrum, patrem Opuntis adoptivum*. Hunc autem Locrum et Opuntem ad multo seriores, quam vulgo fit, annos detrusit; nam Opuntem facit aequalem Menoetio, Patrocli patri: 106. sq.

τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Σ. γ'. Κ. ις'.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν,
Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἅλος
Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψας,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχε
Δὲ σπέρμα μέγιστον
Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θεὸν υἱὸν,
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεών τε διαιτᾶν.

Α. γ'. Κ. ις'.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
Ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-

ἀρχᾶθεν, Ἰ. φύτλας, πόρε κουρᾶν ἐ φερτάτων Κρονιδᾶν. 86. θυγατρὶ' ἀπὸ Ald. γᾶς MS. Bodl. et a. · 87. Ὀπόεντος et ἐναρπάσας Ald. ἅλλος Bodl. γ. 88. Μίχθε Schmidii commentum est, ut doricum sit pro ἐμίχθη. Scilicet ut μίχθεν pro ἐμίχθησαν. De hoc nemo dubitet; sec idem non fit aut fieri potest in singulari. Pauwius recipere sit Antispastum varietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochæum et Spondeum admittit. cf. Hephæst. p. 33. [91. In textu Heynius correxit ἐφάψας.] 92. ἴσχει Bodl. C. 97. Ἰσσώνυμον Rom. 98. ἐπέρφατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc jam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λαόν τε emendat Pauw. v. ad v. 16. 32.

Ἐᾶν, ἰὼ Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
Τίνα δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἑταίρων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθρανος πεδίον μολὼν,
Ἕστα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρέψαις ἀλίαισιν
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

E. γ'. K. ι'.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἴην

103. οἱ δ' Ἀ. Ald. Emendatum hoc statim in Rom. ἴδ' Ἀ. quod neglectum in edd. seqq.; post Cratandrinam revocavit Schmidius Canterum sequutus Nov. Lect. v. 27. Ferri tamen potest alterum οἱ δ', utpote in Phalæcio. Tum Bodl. C. Πισᾶνι. 108. Τεύθρανος Schmid. refinxit, ut respondeat antitheticis, usu Pindarico. Legitur ubique Τεύθρωνος. 114. βιατὰν Ald. βιατὰν Bodl. γ. Ex βιάω βιατὰν, ut ex βιάζω βιατὰν, pro βίαιος. 115. γ' abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. νν Ald. et Pal. C. οὐλοίῳ Pauw propter hypothesin v. 16. 32.

107. Spectant hæc de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cypria carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzæ Antehom. 269. sqq. ubi cf. Not.

119. seq. εἶην ἰδέσπανὰς ἀναγεῖσθαι etc. Videtur sententia hæc esse: Possem procedere (ἄγειν ἔθαι, ἀναγεῖσθαι, ἴσχειν [*narrare.* N. x. 35. *Ex Schedis.*) in digressione; *haberem quæ dicere possem; esset etiam ingenii audacia et vis.* [πρόσφορος pro φερόμενος, ἰσχυόμενος. *Ex Schedis.*] At Aliud est quod ago: *Veni, adnum,* (ἦλθον) *ut commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampromacho* (fratre vel cognato) *consequutus est.* πρόξενίῳ δ' ἀρετᾷ τε, *propter hospitii necessitudinem et præclaram virtutem victoris.* Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inventum. cf. Pyth. x. 108. Nem. ix. 17. Isthm. ii. 3. viii. 134.

Εὐρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ
Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἔσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ
Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίοισι
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις· ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ις'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
Ἄλλαι δὲ δὴ ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
μόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἷον ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγωνείων,
Μίνυε ἀγῶνα τρισσοτέρων,
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν;
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ

120. Ἐυρησιεπὴς statim Rom. recte. Ald. εὑρησιεπές, sic et Schol. et MS. Bodl. εὑρησιεπεῖς alterum m. pr. **122.** ἀμφιλαφὴς Crataud. ἀναμὶς Plant. **124.** τιμαόρῳ legere mavult Pauw. Certe in τιμάορος est *ne* junctim uno sono efferendum. Tum Ἰσθμίοισι ex leg. offert Pauw, ut copula accedat, qua cum superioribus hæc conjungantur. **129.** Post χάρμαι interpunctionem mutavimus; est enim Ἐφαμίοντι statim ad ἄλλαι δὲ δὴ ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc agitur, ταὶ δὲ καὶ, *aliæ autem victoriæ ei contigerunt Nemeis*: nec addit, duæne an plures. **132.** Ἴσχε tres Bodl. **134.** οἷα Schmidius metri causa pro οἷον δ'. quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen usu retinui οἷον. **138.** ἰξυρεπεῖ Ald.

[**124.** τιμάορος. *laudator.* ut 148. σόβασος. Ex Schedis.]

[**127.** ἄργυρ. φιάλαις. Erat ἀγὼν χρυσανίτης Ex Schedis.]

128. φῶτας δ' ἰξυρεπεῖ δόλῳ ἀντῶν δαμάσαις. δόλος ἰξυρεπὴς est simpl. ἰξὺς. at δόλος, *calliditas luctatoris.* Adjungitur alterum epitheton ἀντῶν. Licet conjectare ἀντόν σε, *ipse non prostratus*, μὴ πεσόν, ut et Schol. explicat. Sed doctius est, id ipsum in epitheton mutari, ut σε sit ἀντόν.

Ἀπτῶτι δαμάσσαις,
Διήρχετο πύκλον ὅσσα
Βοᾶ, ὡραῖος ἐὼν καὶ
Καλὸς, κάλλιστά τε ῥίζαις;

A. δ'. K. ιϛ'.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ
Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Δυκαίου·
Καὶ ψυχρᾶν ἐτόσ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε. σύνδικος
Δ' αὐτῷ Ἰολάου
Τύμβος εἰναλίᾳ σ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐσμασιν.
Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.
Πολλοὶ δὲ διδακταῖς

160. Δαμάσσας Schmid. ex Pal. A. B. vulgo δαμάσσας, infestum metro. 143. Παρασίῳ Rom. et al. 145. Δυκαίου Bodl. a. b. male. Distinctionem post φάνη sustuli, quæ totum locum obscurabat. Est enim: Τὰ δὲ (κατὰ δὲ τὰ στρατόπεδα) ἀμφὶ πανήγυριν Ζηνὸς Δυκαίου (ἐν πανηγύρει, in Lycæis Pausan. viii. 2. et 38.) Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ, populo Arcadiæ. 150. εἰναλίᾳ γ' Rom. et Brub. At Ald. ἰναλίᾳ γ', unde correxit statim Ceporinus, ut nunc legitur. 151. ἀγλαΐσματα, μίσματα τὸ δὲ Ald. et mox v. 155. ἐ. ἀνίσθαι. 152. πάρεστιν Schmidius refinxerat, sine causa metro et hic metuens. Nova ab hoc versu procedit sententia. [Cf. Ol. ii. 154. Nem. iii. 69. *Ex Schedis.*]

143. Videndum, annon et hæc per exclamationem efferri præstet: ut inde a v. 134. ὃς ἢ pro ὅς, sic nunc τὰ ἢ (pro Ζ ἢ, h. ὅς)—Δυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ἐτόσ'—φέρε;

[147. φάρμακον αὐρᾶν Gilb. Wakefield bene illustrat Hipponactea chaliambo χλαῖναν, φάρμακον βίγας ap. Schol. Lycophr. 855. quæ Homero est ἀλεξήνεμος. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*]

[149. Cf. Isthm. v. 40. *Ex Schedis.*]
[151. ἀγλαΐσμα. decora. *Ex Schedis.*]
152. sq. Victorem dicit a cunctis ad lucta esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Usurpant versum rhetores, in his Libanius ἐνίᾳ τῶν ἐγκωμίων (Reisk. to. iii. p. 364. 23), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126. 7. add. Bacch. 347) et Sophoclis. Pergit v. 156: quod non est a cunctis profectum, melius dictum. ἅπαν δὲ θεῷ,

Ἀνδρῶπαν ἀρεταῖς κλέος
Ὤρουσαν ἐλέσθαι.
Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι.

Ε. δ. Κ. ί.

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.
Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἅμμι θρίψει
Μελίτα. σοφίαι μὰν αἰπεινaί. Τοῦτο δὲ πρόσφερων ἄθλον,
Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶν-
τ' ἀλκὰν, Αἰάντεόν τε δαί-

156. Ἄνευθε δὲ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bodl. 158. μ' Ἴσασιν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. οὐκ vitiose Oxon. 161. μὰν MSS. Bodl. 163. ὄρουσαι Rom. Crat. Brnd. Morell. Aldus tamen ediderat ὄρουσαι (ἀναζέσαι), quod revocavit Steph. θαρσῶν Bodl. et a. 166. αἰάντυνθ' ἰν δαί- 167. τι Ald. αἰάντυνίν γε δαί- 167. νί. Rom. et seqq. etiam Schmid.

σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' Ἴσασιν, pro vulgari, οὐ σκαιὸν ἐστι, σεσιγῆσθαι χρῆμα Ἴσασιν οὐ τὸν θεῷ (γιγνὸς, ante v. 152. τὸ φυῇ), h. e. *quem non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest, ut is gloriam consequatur, ut potius turpiter se det; ut adeo præstet nihil de eo dicere.*— Pergit v. 158. *Nec vero omnes iisdem studiis vacare possunt*: ἐστὶ γὰρ ἄλλαι ἄλλων ἄλλ' ὁδοὶ πρεσαίτεραι, *alia studia* (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) *fructuosiora sunt*; pro hoc dictum est: *alia via ulterius ducit progredientem, quam alia*, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. σοφίαι μὰν αἰπειναί, *at in arte aliqua excellere, difficile est*, αἰπεινὸν ἐστι, σοφὸν εἶναι.

162. Nunc superius dicta ad victorem transfert: qui insignia præsidia ad luctam a natura habuit. πρόσφερων (τὸ πρὸς τὸ) ἄθλον τοῦτο h. πρόσφερόμενος, προσιλθών.—δαιμονίως, τὸν δαίμονα, εὐφυῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, ut interdum facit, aut choro præcipere. Ultimos versus 166, 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem ex more victorum sollenni sacra fecisse heroi indigeti, Ajaci Oilei f., et coronam deo consecrasse. Nisi dicas, simpliciter verba esse interpretanda: *qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit.* Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis onerator.

Ϛ' ὃς Οἰλιάδα νι-
κῶν ἐστεφάνωσε βωμόν.

αἰάντιόν τε Pal. A. *αἰάντιόν γε* Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam novarent. Gravius erat mendum, quod ubique legitur in altero versu *-τε δὲ σ'*, quod metri caussa Schmidius mutavit in *Ϛ' δὲ O.* Pauw offert de suo: *Ϛ' ἓξ σ'* vel *Αἰάντιόν τε δαί- Ϛ' δὲ O.* Porro Ἰλιάδα Ald. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. Ὀϊλιάδα, quod metrum respuit. Sed Οἰλιάδα, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgavit: *ἓξ νικῶν ἐστεφάνωσε βωμὸν Αἰάντιον* Οἰλιάδα (pro Οἰλιάδου, v. Schol. recent.) *δαιτί*, h. e. *in δαιτί, inter epulas sollemnes coronavit aram.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Γ.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et urbi Locrorum—19. et ipsi aliptæ Ilæ, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet—27. Transit poeta paullo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiæ institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis—93. Ad horum ludorum exemplum celebratur Jupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in præsenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat—ad f.

Σ. α'. Κ. η'.

ΤΟΝ Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνατέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

Ἀγησιδάμῳ Α. Ε. addunt Ald. et Bodl. β. γ. Ἀρχεστράτου παιδί. Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor pugilatu in *puero*, ut constat 21. seq. 1—8. *Non animo excidit victor Agesidamus; inscriptum animi tabulis est ejus nomen. Vos, Musæ et Veritas, asserite a me opprobrium promissi erga hospitem non servati:* ἴνεκα, h. e. ἕνεκα, ψευδίαν, τοῦ ψεύδους, quatenus fallit fidem datam. Tum ἰφάνεσεν ἰφθῇ χαρᾷ, ἰναίρῃ.

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ
Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διὸς,
Ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
Ἐνικὰν ἀλιτόξενον.

A. α'. K. η'.

Ἔκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖ-
αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
Νῦν, ψᾶφον ἑλισσομέναν
Ὅπα κῦμα κατα-
κλύσσει ῥέον· ὅπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

E. ά. K. θ'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν

3. ἐμᾶς. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἀμᾶς priore longa propter 36. 53. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent.— 4. ἐπιλέλαθε Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδέων—ἀλιτοξένων. 9. ἐκαθὲν Aug. nec hoc male. 10. ἀμὸν κατασχύνει Ald. emendatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. i. p. 14. emendat βραδὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. ut βαθὺ πλάος Ol. vii. 98. ἐσθλὸν Ol. xii. 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et νόσου θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ἴστω et ἴστε apud Schol. vet. Male interrogando hoc efferebantur; est ἴστω, non στῶ. Subintell. Νῦν συστῶν δεῖ, ἴστω. aut simile quid. 15. κατακλύσσει Edd. vett. usque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κατακλύζω. iterum antiquam revocavit Stephan. altera cum seqq. reliqua variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. κελεύει, quam et recent. Schol. habent; male. Est *alluendo propellet, volvet.* 17. Νέμει ἀτρέκειαν πό-

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἰσάμενος, *procedens*) χρόνος, ἔκαθεν ἐπελθὼν, *quod longo inde spatio effluxit,* κατήσχυνε χρέος, h. e. ἤλεγξεν ἐμὲ χρέος ὀφείλοντα, *accusarunt me debiti non persoluti.*

12. *Nunc videndum est, quid primum carmine victori et urbi consecrato attingendum sit.* κοινὸν λόγον, *communem utriusque laudem,* hymnum, ut Ol. vii. 38. 39. ξυνὸν λόγον.

Ζεφυρίων· μέλει τό σφιν Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· τύκνας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
Θήξας δέ κε φύντ' ἀρετᾷ σοτὶ
Π- ὤριον ὥρμασε κλέος ἀ-
νὴρ Ζηνὸς σὺν παλάμᾳ.

Σ. β'. Κ. η'.

Ἄπονον δ' ἕλεσθον χάρμα σαῦροί τινες.
Ἔργον πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

λις Λεοπῶν Pal. C. ἀφίκεσθαι etiam Ald. At unus ex Schol. νῦν γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις Δ. (sc. τὴν χάριν ἀποίμα) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ὑπερθαλάττιος. οὐδὲν γάρ φησιν· εἰ σ' ἀφίκετο πρὸς Ζεφύριον πολίτην —καίτοι τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. Præstat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. [19. In textu Heynius correxit Κύκνια "ut ă sit."] 21. Ἰλίᾳ Ald. et Pal. C. item unus ex Schol. Ἴλᾳ Hom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ψλᾳ, quod et Crat. in marg. Erat Tlas Agesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλῆ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλῆ. 23. Erat antea φὼν' vel φὼν', ἁ φὼς, pro ἀνὴρ. φύντ' ἀ. h. ἐνδυὸν φύσιν πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, *cum ipse indole egregia uteretur, ad virtutem esset natus*, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legebatur Ἔργων. sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci consecuti sunt, quæ quidem satis illustris sit*: φάος βιότῳ, (vel βιότου, ut vett. edd. quas Morell. ut

29. *Nec hic memoratio abesto, qui puerum, jam fere victum, quod et Herculi accidit, ut victor evaderet, hortatus confirmavit, atque adfuit; ut Achilli Patroclus.* De *Herculis* pugna cum Cycno diversa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesichorum, ut ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina *Cycnus*. *Patroclus* autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. ix. 107. confirmatus, ut ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit ut hoc in Antehomerico expositum esse.

28. φόντ' ἀρετᾷ, πρὸς ἀρετὴν, ex solenni Pindari sententia, φυᾷ, natura ali-

quem, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. viii. 62. et sup. Ol. ix. 52. Tum h. l. de puero victore agitur; alienum adeo φὼς, ἀνὴρ. Hæsi in τῷ ss, quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Potest substitui γε. Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse; ἔρμασεν ss dictum pro ἐρμόσαι δν, ἐρμῶν δύνασθαι δν.

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in Var. Lect. Obtigerant victori adversarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria exciderent. Paucis (quos æquus amavit Jupiter) *obtingit hoc*, ut

Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
Θέμιτες ὥρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαῖ-
ῳ σάματι παῤ Πίλοπος
Βίᾳ Ἡρακλέης
Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
Πίφνε Κτίατον ἀμύμονα,

A. β'. K. η'.

Πίφνε δ' Εὔρυτον, ὃς Αὐγέαν λάτριον

Steph. primus deseruere) Ἔργον πρὸ πάντων, *lux, decus vitæ præ omnibus facinoribus.* Impediti aliquid his inesse facile sentis. Bodl. C. Ἔργῳ, *facto præclaro præ omnibus lux ornamentum vitæ*: quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, ut Ἔργῳ esset pro ἐν ἔργῳ, καὶ Ἔργον. per *victoriam* vitæ splendor summus accedit. Aldus ediderat: Ἔργον π. π. Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita Ἔργον opponitur alteri, χάρμα ἄπονον, et est, *certamen cum labore et arumna susceptum*: id vero certamen *vitæ decus, seu gloriosum est præ omnibus certaminibus.* Aut si quis universe sententiam efferre malit: *Successus sine labore paucis contigit: at labore partus præ omnibus decus est vitæ*, h. is demum præclarus et illustris est. Sane πρὸ πάντων jejunum esse videtur, sive sit neutrius, sive a πάντες. Suspicabar, Ἔργον πρέφαντον olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte Ἔργον, *victoria* cum labore, *illustre vitæ decus* est. Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν λαμπρὸν φάος. Potest quoque uterque versus in unam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: ἄπονον δ' ἦλθεν χάρμα παῦροι τινες Ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος. Quæ tamen non minus dura sunt. 28. ἐξάεθλον unus ex vett. Schol. legisse videri potest: ὃν τινα ἀγῶνα ἐξ ἅπαντος ἀεθλεῖ ἔχοντα sc. xii. deorum. Sed perperam et invito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀ. sed mox post παῤ Πίλοπος pergit Aldus: ἅπαντ' ἐξάεθλον Ἡρακλέης, haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. Θέμιτες codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro Θέμιστες: quod cur Oxonienses in Θέμιδες, quod vulgare est, mutarint, non assequor. Θέμιτος prima Steph. vitiose, et hinc alii. Est autem pro Θέμις et hoc pro Θεσμὸς, festi lex. 31. Ἡρακλέης Bodl. C. 32. ἐκτίσσατο Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo ἐκτίσατο. Ποσειδάνιον male pars Bodl. ut mox, Κλειτῶν. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimæ notæ refinxerunt, ut monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi ubi alia causa accesserit. Displicet hiatus. An fuit—σσαν' ἐκτισ' Π.

victoriam duorsi consequantur. Altera vero ex parte *victoria ea demum vitæ decus effert, quæ cum labore conjuncta fuit.* Ἔργον est *certamen*, h. l. σὺν πόνῳ vi oppositi. πρὸ πάντων, *ante omnes alios.* Est adeo id. q. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις ἐπ' ἀρέσσει.

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno: v. Apollodor. ii. 7. 3. p. 150. et ibi Not. p. 450. sq. Paus. v. 2.

35 Ἀέκοντ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
Πράσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσας
Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε κἀκεί-
νους Ἡρακλείης ἐφ' ὁδῷ·
Ὅτι πρόσθε ποτὲ
40 Τιρύνθιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
Μυχοῖς ἄμενον Ἄλιδος,

E. β'. K. δ'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν
Ξενακάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὄπιθεν
Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτίσανον·
45 Ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἐὰν πόλιν.

35. *ἀίκοντ'* Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. [In textu Heynius correxit *Ἄικοντ'*.] 41. *μυχοῖσιν* vitiose Morell. et Steph. Porro *ἄμενον* revocavi ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et *ἥμενον* Pal. C. *sedentem, commorantem.* Romana: *ἄμμενον*, tanquam ab *ἄπτω, nexum hærentem*, ἐφαμμένον, *qui penetraverat in interiora Elidis.* Ita vero *ἀμμένον* erat scribendum. [Probat Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex Schedis.*] Possis suspicari, vitium inesse et fuisse *ἄμενον — Μολίονες.* nam *hi in insidiis latuerant.* At vero non satis convenit quod adjectum est *μυχοῖς Ἄλιδος.* Dicimus itaque, Herculis copias *insedisse tum loca Elidis;* nec in poeta urgenda est vox *μυχοῖς*; est nihil amplius quam, *copias Elidem esse ingressas.* 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte vetante, cum Homero Il. λ. 749. *Μολίονε* scribere? ut nec Ibycus apud Athenæum ii. p. 58. A. 43. *ἔπερσθεν* — et mox *ἴδεν* Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, unde declarari possit illud, quod in præfatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Romanam, quæ vitia Aldinæ, prosodica inprimis, ad metricam legem correxit. Nunc quidem, ubi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte uti præstat, quam ejusmodi librariorum allucinationes iterum enotare. 45. *ὑπὸ στερεῷ πυρί.* Videri potest epitheton ad *σίδηρον* spectare; sic legendum esset per hyperbaton dictum *στερεῷ — σιδάρῳ.* Verum *πῦρ στερεὸν* est *indomitus ignis.* Convenit *πυρὸς μένος.*

35. Molestum est *ὑπέρβιον*, ut ad *Αὐγίαν* retrahatur. *μισθὸς ὑπέρβιος* esset. *ὑπέρβιος.* [46. *ὀχετὸς* pro *ῥοῦμα, βάθος. Ex Schedis.*] *ingens.* Melius ipse Hercules esset

Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον.
Καὐτεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος
Ἁλώσιος ἀντήσας, θάνατον
Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ'. Κ. ἡ.

Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἕλσας ὅλον τε στρατὸν
Λεϊάν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις
Ἅλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
Διέκρινε. τὸ δὲ
Κύκλῳ πέδον ἕθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ

A. γ'. Κ. ἡ.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν, καὶ πάγον

48. ἀβουλίαις Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. 51. ἵλσας scribunt vett. edd. ἵλσας dicunt esse pro ἱλάσας. Enimvero dicendum sic: ἵλω et ἵλω fuisse antiquas formas, unde et ἄλεν superest. Inde invaluit ἱλάω. 55. Ἅλτιν Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, ut ex Scholiis apparet, ut etiam Aristodemus illud emendare necesse habuerit Ἄλσιν. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. v. 10. ubi h. l. respicit. Ἅλσις nomen luci proprium, pro ἄλσος, quod etiam ἅλσις esse debuit; hujus luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secrevit in loco patenti, hoc enim est ἐν καθαρῷ. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. Κ. δώδεκα Ald.

47. *Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire*; cum ii semel provocati non nisi vindictæ cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. x. 135. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδρέσσιν ἁμιλλᾶν κρεσσόνων.

48. Nescio an præstet ὕστατος ἁλώσιος disjungere et ἀντήσας per se positum accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡρακλέους) θάνατον αἰπὺν, *gravem, odium* ἐξέφυγεν.

Ad 51. cf. O. ii. 5. sq. iii. 20. sq.

54. περιστέψας δαπέδῳ, τέμενος ἐνετύσατο. Nam lucum serius plantavit Hercules ab Hyperboreis redux snp. iii. 24. unde ἐν καθαρῷ, *loco tum aprico, nudo et vacuo.*

56. τὸ δὲ κύκλῳ πέδον. Inf. 92. τέμενος. *Intra Altin fecit esse, constituit, loca epulis sacris*: δόρπου λύσιν, h. e. aut δόρπου λύσιν τοὺς πανηγυρίζοντας, *solventem curis animos*, aut καπάλυσιν ἐς δόρπου, ἐν δόρπῳ, hospitium epularum habendarum. Epulæ autem ipsa sacra comitantur. conf. inf. 92, 93. Sacrum fit Alpheo fl. cum xii. diis.

Κρόνου προσφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
Νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἄρχε,
Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Ταύτᾳ
Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
Παρέσταν μὲν ἄρα
Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

E. γ'. K. ϑ'.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

61. *νώνυμνος* Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit *ἄνευ ὕμνου*, et Aug. Alius in iisdem Scholiis *νώνυμνον* legit, unde Aldinum forte fluxit *νώνυμον*, ut jungatur, *βρέχετο νώνυμνον*, pro *νωνύμνως*. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. *πολλὰ* Ald. 67. *τὸ δὲ σφανὲς* ex Schol. unus legit. Aldus: *τὸ δ' ἐς σφανὲς ἰὼν πρόσω*· quæ singula metri lex redarguit. Paullo durior omnino est hujus loci oratio: melius tamen ad Χρόνον, quam ad Herculem referas. 68. *κατέφρασέν γ', ὅπα* vel *κατέφρασεν, χ' ὅπα* pro *καὶ ὅπα*, emendat Pauwius, ut metrum fulciat. Idem pluribus locis tentatum; nescio an satis ex rei necessitate. Nam ultima tonum habens, in primis sequente adspiratione, produci potuit, etsi natura brevis esset. Ut interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastæ sententia, deberent esse *τῦ* et *τᾶς*. Possis suspicari fuisse,

61. *ἃς* per *ἕως* declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est *ἐφ' ἃς ἡμέρας*. Ex *ἀὶς* ducebat Schneider Fragm. Pind. p. 100. cxlii. Dictum autem, *quamdiu Œnomaus regebat*, omnino puta, pro, *antiquo tempore*.

62. Ταύτᾳ δ' ἐν — Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandæ Alti adstitere Μοῖραι et Χρόνος: quandoquidem *fatale* erat institutum et *per longum tempus* duraturum. Omnino Μοῖραις Pindarus ingeniose utitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Mœræ Ol. vi. 71, 72. cf. Nem. vii. 1. Idem Τύχαν inter Mœras retulerat in deperdito carmine. v. Paus. vii. 26. p. 591. Fuit enim Hymnus ejus in Fortunam, quantum intelligo ex eod. iv. 30. extr. Χρόνος ὁ ἐξελέγχων ἅπαντα, quod sup. Ol. i. 53. Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι.

67. *τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν* sc. ὁ Χρόνος, *ὅπα*. *tempus procedens obscurari non passum est*, sed servavit memoriam posteritas, *quo loco, præda divisa, e manubiis Hercules litaverit et quomodo ludos instituerit.* Probavit nunc serius tempus eventu, *vere fata sic statuisse.* *Ex Schedis.*] *τὰ ἀμφϑίνια* sunt h. l. *δόσις ἀμφίϑεις*, nisi pro *τὰ ἀμφίϑυτα* dictum esse contendas. Par hæsitatio in Ol. ii. 7. Ὀλυμπιάδα — *ἀμφίϑυτα*, quod et per appositionem *τὰ ἀμφίϑυτα*, pro *ἀμφιϑύτα*, et *τὴν ἀμφίϑυτα*, accipi potest. Deficiunt nos exempla usus utriusque formæ. Potest *κατέφρασεν* accipi pro *κατεφράζετο*, *σοῦτο σαφῶς, ὅπα, servat memoriam posterum tempus, docet adhuc, servata rei memoria.*

Ἀμφόδινα, δισλὰν ἕδνα, καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε.
Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον Χείρεσσι πόσίν τε καὶ ἅρμασιν,
Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος Εὖχος, ἔργῳ καὶ δηλόν;

Σ. δ'. Κ. η'.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον, Ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λιπυμνίου Οἰωνός· ἦκεν δὲ Μιδέαθεν Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τέγεαν. Δόρυκλος δὲ τέλος Πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν. Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Α. δ'. Κ. ϛ.

Ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠείδετο.

πανάθρησον, ut Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. [Distingue post *πανίθρησον*. Nunc nova sententia. Ex *Schediis*.] *πολίων* δὲ major pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. *πολίοιο* ex Ald. tacite revocavit Schmid. De interpunctione in seqq. v. Notam. 70. *ἆε' ἵστασεν* Ald. Malim hiatum tolli: *ἆρα γ' ἵστασεν*. 71. *σὺν* O. Pal. C. *πρῶτα* Morell. exaravit, et hinc Steph. 72. *ποταίνιεἴλαχε* Ald. [In textu Heynius correxit *ποταίνιον ἴλαχε*. et 71. extr. posuit signum interrogandi.] et mox *ποσί τε καὶ ἅρμασι*, hoc cum Pal. C. et *ἰνδίξαν*. 76. *ἰδθύτονον* Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui *εὐθύτονον* reposuit, quantum quidem video, ex ingenio; scilicet perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum *τοῦ εὐθύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν τέλειον*; ut bene Schol. in quo *ἰσ' εὐθείας, κατ' εὐθεῖαν*, redditur. 82. primam in *Τίρυνθα* corripi notabile est. 83. *ἰν* 7. Morell. et Steph. et hinc reliqui edd. 84. *ἀπὸ* M. pro *ἀπὸ Μαντινίας. σᾶμ'* Ἀλφειδίου lectio erat Ald.

72. *Age quis—ἀγώνιον δόξαν εὖχος*, consequutus victoriam certaminis. *ἰν δόξῃ, ἰνδόξως, gloriose, ἐν δόξῃ, ἔργῳ καὶ δηλῶν, certamine, pugilatu, adverbium praeterueus*, h. e. superans. Meliorem interpretationem petiit a melioue interpunctione. Num vulgatum erat:—*ἅρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξῃ θέμενος, εὖχος ἔργῳ καὶ δηλῶν*.

Κἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
Μᾶκος δ' Ἐνιπεὺς ἔδικε πέτρῳ,
Χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.

E. δ'. K. ϛ'.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-

Rom. et reliquarum edd. adversus metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne pro σῆμα Ἀλμῳδίου h. σημεῖον καὶ δᾶμα Α. an Σᾶμ' Α. aut, ut alii, Σᾶμος Α. ut Semus sit Mantineus victor. Semum autem Mantineensem curru, vicisse, versu ex Theseide, quæ Diphilo hic adscribitur, declaratur: Τρίψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σᾶμος, Ὃς τρῶτος ἅρμαθ' ἅλασεν πατρὶ Ἀλφειῷ. ita legendus ille locus in Schol. Sed hunc Semum Halirrhothii filium fuisse aliunde non constabat; nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Alcyones filio, egerat: Ἦτοι ὁ μὲν Σᾶμον καὶ Ἀλάζυγον, υἷας ἰσθλούς, alii Σᾶμον legerunt. Didymus autem ἀλμῳδίου Neptunum dictum prodiderat a movendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sacram adeoque *Neptuniam* esse, Bacchylidæ auctoritate ostenderat: Ποσειδῶνα ὡς μάντιν φησὶ (leg. Ποσειδᾶνα, ὡς Μαντινεῖς,) τριόδοντα χαλκεοπαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῖντας, h. *tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more.* Mirum est, Grammaticos non vidisse, omnia hæc adversari metro; saltem ἀλμῳδίου scribendum erat. Schmidius ex Pal. A. et B. adde Aug. reposuerat: Σᾶμος ἀείδετο: pro quo Oxonienses dederunt Σ. ἀείδετο, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw nova voce audacissime conjicit, fuisse a Pindaro proditum: Σᾶμος ἀλμῳθοῦ, *curru incedens strepitum ciet.* Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad Σᾶμος adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notatum fuerat. 85. Κἄκοντι Schmidius ex Pal. A. B. Ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄκοντι δὲ Φ. ἔ. 86. Ordinem verborum vulgarem mutaverat in Πίτρῳ δ' Ἐνιπεὺς ἔδικε μᾶκος Schmidius, nec apparet, qua de caussa. μᾶκος (ἐς μᾶκος) ἔδικε (σὺν) πίτρῳ pro ἔδικε πίτρον. Sic ἢ οἷῳ (δέπᾳ) Φαίηκες ἴδισκον Ol. 9. 188. Ἐνιπεὺς conjicit Pauw, quod notius nomen sit et mensura certius. 87. Χέρα κυκλώσαις. Ap. Homer. Ol. 9. 189. τὸν ἅμ περιστρέψας (sc. χειρί). putes et hic esse Χειρὶ s. Verum exquisitius est χέρα κυκλώσαις. ἀπάντων Ald. et Pal. C. 89. παραίθυξε, a παραθύγω, primum editum a Morell. hinc a Steph. et sic vet. Schol. Sed παραίθυξε, quod multo præstantius est, ab αἰθύσσειν, *fulgere et cum fulgore movere*, recte Schmidius revocavit: παρεμίνεν. Supra vocem vidimus neutraliter positam vii. 175. et P. i. 169. et eo alludunt Ald. παραίθυζε, Rom. παραίθηξε, quod sequitur Brubach. et Pal. A. παρέθηξε. At Cratander emen-

σι Θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νῦν,
Ἐκωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου,
Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος,
Ὀρσικτύπου Διός γ' ἐν ἅπαντι κράτει
Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον

datam exhibet lectionem, quæ et in Schol. recent. occurrit. [Comparat Huschke Anal. crit. p. 33. Horat. i. 4. 5. minus commode. *Ex Schedis.*] 94. ἀρχαῖσι sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum. [In textu Heynius correxit *καὶ νῦν.*] 95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. Notam. Tum adversus metrum pugnat versus in voc. χάριν sequente νίκας. Pauw emendat Χάρι, ut Gratiam alloquatur: Ἐκωνυμίαν, Χάρι, νίκας ἀγερώχου Κελαδησόμεθα, id est *νίκην ἐπίνειον.* Non satis placet, et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in ejus sedem glossa venisse, quæ ad νίκας adscripta erat. Suspicabar ἴδχον illud fuisse. Nam τὸ ἴδχος pro νίκη, a nostro frequentatur. Beckius pro χάριν in ipso contexto ἄγε edidit. [In Sch. fere accipitur pro εἰς χάριν. *Ex Schedis.*] 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos jungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. [In textu Heynius comma, quod nunc post βίλος positum est, transposuit post Διός, delevitque proxime sequens γ'.] Pauw βροντᾶν καὶ π. βίλος emendat: eoque ducit Ald. βροντᾶν. [97. ἐν ἅπαντι κράτει. h. e. *σὺν μεγίστῳ κράτει*, cum summa potentia, *κρατιερῶς. Ex Schedis.*] 98. ἀραρότα Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquæ vulgg. [99. χλιδῶσα pro γλουσία. *Ex Schedis.*]

90, 91. Nam plenilunio habiti ludi Olympici. conf. sup. iii. 35.

94-98. Hæc equidem sic expediebam: Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur ἀρχαῖς προτέραις (προτέρᾳς ἀρχῇ) ἐπόμενοι, *ei, quod in primis sollemnibus factum, [instituto in ipsis initiis. Ex Schedis.] obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus* [*canum hymnum Olympicum, τὸν ἐπινίσιον ὕμνον τὸν Ὀλυμπιακόν. Ex Schedis.*]: pro Jove dixit, κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βίλος, ὀρσικτύπου Διὸς γ' (præstat σ') ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα (sc. τῇ χειρὶ αὐτοῦ) [l. simpl. *αὐτῷ παρόντα, ὃν ἔχει. Ex Schedis.*] *fulmen ardens, quod manu ille tenet, jacit summa cum vi*, ἐν pro σὺν, *ipse summus rex*, κράτος ἔχων ἅπαν, *præditus.* Jam adjunge ad hæc ea, quæ præmisit, per appositum: *canemus hæc, hymnum*, h. e. argumentum hymni, *in victorem, Olympicum*: ἐπινικίαν χάριν νίκας ἀγερώχου, vel κατὰ, εἰς, χάριν, vel, quod præferam, per appositionem: βροντὰν—χάριν. Proprie *νίκη* erat ἐπινικία, victoria *Olympica* dicta, sed doctius transtulit ad χάριν, *decus, hymnum.* ἐπινίκιος æque dici atque ἐπίνικος, dubitare non debebam, v. Pyth. i. 58. Ut cum uno e Schol. pro *clarum, celebre*, accipiamus,

100 Ἀντιάξει μελίαν.

Σ. ε. Κ. ή.

Τὰ παρ' εὐκλεΐ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνη.
Ἀλλ' ὥστε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
Ποθεινὸς ἥκοντι νεόπατι
Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι θερ-
105 μαίνει φιλότατι νόον·
Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἑπαπτὸν ἀλλότριον,
Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Α. ε'. Κ. ή.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἕρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,
110 Ἀγησίδαμ', εἰς Ἀΐδα σταθμὸν
Ἀνὴρ ἵκηται, πενσὰ πνεύσαις
Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
Τὶν δ' ἀδυεπὴς τε λύρα
Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀνα-
115 πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος

101. εὐκλεΐ Ald. [χρόνῳ μὲν—junge: ἀλλὰ κτλ., δοκεῖ κτλ. ἐοικὸς παῖς. *Ex Schedis.* In textu post φάνη comma positum.] 103. Pauw emendat: παῖς ἐξ—ἥκοντι, εἰ τοῦτο τὸ πάλιν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: σωτὴρ—ἥκοντι ἤδη τὸ πάλιν τοῦτο, pro vulgari: ἥκοντι εἰς τελευταῖον τῇ τούτου, h. e. in id *etatis, quod juventuti ex adverso est*, h. ad provectam ætatem: sic Ol. xii. 15. ἵκεσθαι τῶν σὺν ἥβᾳ h. ἡλίκων. 105. φ. νέον Pal. C. scholio apposito εἰδ. perperam. 108. θνάσκοντι. primo pede spondeo, ut in Glyconio. vide v. 58. Explananda autem erat sententia ex gratiosa, ut dictum sit pro: συναριθμουμένου ἐοικότι θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἑαυτοῦ. *alienum horum.* 114. 115. ἀνα-πάσσει Ald. et Pal. C. *affingit.* Sed alterum non elegantiore hominum tritum, ut ἐπαείδουσιν, *gratiam affundere.* 115. ἐρείδουσι pro ἔχουσιν Ald. sed invito μέτρο. ἔχειν h. l. est παρέχειν, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere meminî: καὶ παρέχουσί σοι κλέος II.

non satis causam esse videtur; secus quam Musgravio tom. iii. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox 99. 100. μᾶτερ μελίαν jungenda: *quæ carmina serius quidem in lucem prodiere*: debebat sequi: ἀλλὰ πεδανόν γε, δή.

[100. ἀντιάξει ἀντιάσειε, scil. τῇ ἀοιδῇ. *Ex Schedis.*]

Κόραι Πιερίδες Διός.

E. ε'. K. ϑ'.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾷ,
Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέᾳ τε καλὸν
Ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius conjiciebat ἀριστῶν, at Oxonienses rectius: ἐρατὸν δ'. tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw vnae trajecta legit: —παῖδα Ἀρχεστράτου ἐρατὸν αἴνησα. Spectari potest leniore ope: —ναταξείκων Ἀρχε—στράτου (vel ου) ἐρατὸν αἴνησα. Adscriptum erat inter lineas ναῖς, quod insertus turbas fecit. 121. χερὸς vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra hujus decreta γ' versu seq. 123. κεκραμένον Rom. Sed producitur ᾰ illud natura, v, inf. Pyth. x. 65. a κεράω, ex κιράω. 124. Erat ἅ ϙ' ἀναι. βία Γανυμήδει. Ut ultima in ἀναιδία producta sit, Pauw monet, scribendum esse ἀναιδᾶ pro ἀναιδία ab ἀναιδής, quod vix est grammatice probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἀ- ναιδία Γ. ut sa contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium Σάνατον, quod is nec monito lectore mutavit ex Palatt., ut credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, proteruam mortem. [Boeckh. Comment. p. xiii. ἅ ποτε Ἀναιδία Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. uno versu. Ea Schedis.]

117. In sqq. verba hunc in modum jungenda arbitror: ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, *gratiosus te, victorem, amplexus* (σὺν) σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος Δοκρῶν, *studiose* eodem carmine *celebro Locros*, (dictum ut περιβάλλειν τινὰ, amplecti, ἀμφαγκάζεσθαι, *fovere, colere.*) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἐρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα.—v. 122. post χρόνον γ' comma delevi. κεκραμένον ὄρᾳ, ut alias μιχθ. Σάνατα, pro ἀραῖον. Alias ὄρα μίγνυται τινι. P. x. 65. οὗτοι γᾶρας πίπρασαι γενεᾷ, h. e. οὐ πάσχουσι. At at πλαῖσιος ἀκραμένος ὥρᾳ Pyth. v. 2. 3. qui Ol. iii. 96. πλαῖσιος ἀρτιαῖς διδαιδαλμένος. Suavissimum est, quod v. 123-5. de Ganymede ob pulcritudinem immortali facto subjicitur: *Juventa cum Venere infestum mortem ab eo propulsavit.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ια'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoriæ sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur—7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior: quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur—10. Hoc nunc se præstare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adjunctis—15. quippe qui, e Locride Græciæ in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc servent.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΕΣΤΙΝ ἀνθρώποις ἀνέμων ὁτὲ πλείστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

Ἀγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Præstabat simpliciter inscribere; Ἀγησιδάμῳ πύξ. Apponitur in vulgg. πύκτει, quod haud dubie debetur Grammaticis, petitum ex sup. Oda v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut hujus novi carminis accessio illo priore promittatur a poeta; cum ibi sententia

1-6. Sententiam et alibi repetit: *certaminum labores et factorum laudes desiderare hymnorum præmia*: v. c. Nem. iii. 10. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀεθλοφορία δὲ μάλιστα δοιδὰν φιλεῖ. Tum forma sollennis est: ὁτὲ—ὁτὲ—εἰ δὲ, *non magis quam, similiter ut*. Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno cœlo, modo pluvio indigent*, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι
Τοτέρων ἀρχαὶ λόγων· τέλλεται
Καὶ πιστὸν ὄρνιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. α'. K. ς'.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις

absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad unam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quæ illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat [et Boeckh. *Ex Schedis*.], collocandum esse Carmen ix. ante x. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. Ἔστιν ἐν ἁ. duo Bodl. invito metro. ἐστὶ scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius, vulgo ἔστι. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: Τ. ἀρχαὶ λόγων· τέλλεται, Καὶ π. unde opinio Grammatici in rec. Scholiis orta, jungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali. cf. sup. ad Ol. viii. 10. 11. Schmidius se adduci passus est, ut v. 4. μελίγαρυς ἀοιδὰ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι: sed vitium hoc est unius Plantin. Idem Schmidius Urbanum lib. ii. (nescio an is Martinus Urbanus sit, cujus Institutiones grammaticæ græcæ Aldus vulgavit) pro τέλλεται, τέλλεται habere narrat; depravate.

agricolæ, ut tanto lætior agrorum proventus sit. Adeoque sensus est: *non magis agricolæ salubri tempestate opus habent, quam victores hymnis ad messem laudum.* Nam sequitur: *Si quis in certamine secunda fortuna utitur*, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol. viii. 96.) *hymnis indiget, μελιγαρέων ὕμνων χρῆσις τελέσαι ἔοικε.* Hoc mutavit: μελιγάρεως ὕμνοι sc. εἶεν, ὃν χρῆσις τελέσαι ἔοικεν, ἐοντέων ἀρχαὶ λόγων, *laudum serarum*, h. apud posteros, *causæ ac semina.* Ut N. i. 11. ἀρχαὶ βέλεννες μέλεος ἐγκωμίου. Ita melius expeditum locum puto quam antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam Grammatici hic quærunt, ut ὕμνοι τέλλεται jungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quæsivere; ut sup. Ol. viii. 10. 11. Isthm. i. 38. v. 73. 74. Quod nisi alia fuere exempla in deperditis Pindari, perperam hanc figuram Pindaricam appellarunt Grammatici, (vid. Eustath. in Il. ε. 387.) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villoisono vulgatus in Diatribe p. 98. In Hesiod. Θ. 321. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἦεν, ἦαν, ἦν. In Euripid. Bacch. 1339. est δίδεται,—τέλλουσι φυγαί distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem similis usus habetur *neutrorum pluralium cum verbo singulari* junctorum; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. cf. de hoc schemate Ruhnken. ad H. in Cer. extr. add. Beck. ad h. l. et viii. 10. In Pindaro igitur accipio:—λόγων· τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρνιον μεγάλαις ἀρεταῖς, *per eosdem hymnos maxima fides fit præclaris factis.*—7. *Laudes hac inprimis Olym-*

Οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρᾳ
Γλῶσσα τοιμαίνειν ἐθέλει.
Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἑκάεσσι πραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, σεᾶς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

E. α'. K. ί'.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἀδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάζατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,
Ἀπρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς οὐτ' αἴθων ἀλώπηξ

8. ἴγκειται Ald. 10. ἑκαεῖ decrat Ald. 14. ἐπιζ - 15. φυρίων Bodl. γ. ἀλέγων [i. e. αἴξων, fovens, celebrans. *Ex Schedis.*] omittit MS. Bodl. 16. Pravam distinctionem post ἔνθα συγκωμάζατ, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim; ἔνθα συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (σφὸς) μιν (sc. τὸν γενεὰν, h. τὸ γένος Λοκρῶν, αἴσιον) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. φοβέξεσθαι Bodl. C. vitiose. — 19. σι a sec. manu pro δι MS. Bodl.

pices victores manent. ἀνάκεισαι vel a donariis, quæ consecrantur, vel a thesauris, qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἀμετέρᾳ γλῶσσα τοιμαίνειν ἐθέλει, *quare lingua mea tibi*, aut melius omnino, *victoribus Olympicis*, (nam mox ad Agesidamum transit) *hanc laudem procurare studet.* Deest pronomen τοῦτον τὸν αἶνον. Latet in μὲν, pro quo legendum esse puto μίν. τὰ pro ἃ, δι' ἅ. Nisi hoc feceris, dicendum erit, ἃ esse non grammatice, sed ad sensum dictum, pro ἃ αἶνον. *pascere laudem*: ad claram notionem quomodo tropum revocem, non habeo. τοιμαίνειν sensu tropico vix aliter accipi potest quam pro *alere*, τρέφειν, αἴξειν, *servare, custodire, providere.* Debebat sequi: *divino enim munere hanc laudes carmine ornandi vim possideo.* Hæc lyrice extulit v. 10. sqq. non nisi divinitus (θεῷ, δι' ὀφρύος) aliquis ingenio pollet: quod Ol. ix. 42. σοφὸν μανύει ἐπίσκοπ' ἔκδικος ἰχνίοισι(χνίοισιν). Scilicet ἐκ θεοῦ, ut ἐκ Διὸς jam vidimus. At ἐκκεῖ? an non languet? Forte sic constituas, ut sit: ἀνὴρ γὰρ σοφὸς σὺς ἐκκεῖ ἐκ θεοῦ. Mox v. 13. κάσμον, ὅμνον.

19. τὸ γὰρ ἐμφυὲς etc. Dixit pro: ἐκεῖ γὰρ τοῦτο ἐμφυὲς ἦθος τῶν Λοκρῶν, etsi ii jam in aliam terram coloni deduoti sunt. αἴθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώπηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, *fulva* s. *rana vulpes.*

Οὔτ' ἰρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

21. οὔτ' l. λέον- 22. τις διαλλάξαντο ἦθος. ita versus disponunt Bodl. C. et a. sicque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. xiii. 16. Nem. viii. 60. Forte—αντ' ἄ ἦθος.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιβ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ,

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Cum victor Ergoteles hoc Fortunæ deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeræis receptus secundas res habuerat: Fortunam invocat, ut Himeræis propitia sit, cum ejus ab nutu pendeant omnia—6. consiliorumque successus eventusque incerti et obscuri—13. sæpe contra quam speratum fuerat—18. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul pervenisset, ubi in civitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. ά. Κ. Υ.

ΑΙΣΣΟΜΑΙ, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου
Ἱμέρᾳ εὐρυσθενεῖ ἀμ-
φὶ πόλει, Σάτειρα Τύχα.

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ. addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια πυγμῇ ις' Ὀλυμπιάδι. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτέλει τῷ υἱῷ τοῦ Φιλάνορος. Scilicet debentur hæc, ut aliquoties jam monitum, Grammaticis. Indocte autem hæc retracta sunt, quæ de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui eum h. l. conferendus lib. vi. 4. f.

Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
Καὶ γοραὶ βουλαφόροι· αἶγε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμώνια τέρνοισαι, κυλίνδονθ' ἐλπίδες.

A. ά. K. θ'.

Σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

ubi, statua ejus in Alti memorata, hoc adjicit: in titulo Himeræum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretæ oriundum, sed turbis civilibus pulsum ab Himeræis receptum civitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Hæc eadem patent hac Oda v. 19. sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiastæ sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem xxix. et Isthmiadem adeo lvii. rejiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illæ. 1. Τὶ λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera ψ habuit, nec dignum, in quo quis hæreat, v. Oxon. edd. et Pauw. 2. Ἰμέρᾳ primum invexit ed. Rom. prave; recte a Schmidio revocata Steph. lectio: Ἰμέρᾳ. Aldina jam Ἰμέρα. ἱερονθεῖ pro ἱερονθεῖ frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit ἱερονθεῖ sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. ἀμφωτάλει Ed Brubach. sicque legerat Schol. ut ab ἀμφωτάλεις sit, h. περιπάλει, σώζει. Laudat quoque Homericum: ἐς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Ferrem, si tertio casui jungi illud constaret. Nunc præstat λίσσομαι ἀμφὶ πάλει Ἰμέρᾳ. 6. Vulgg. ante αἶ γε plena distinctione utuntur. 7. ταὶ δ' præclare emendavit Schmidius. Vulgg. ubique τὰ δ', quod et sensum et metrum jugulat. [Tuetur Hermann. nec male, ut sit: *nunc, nunc, τὰ μὲν* omisso. *Ex Schedis.*] 8. ψεύδη primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψευδῆ. sic et MS. Bodl. Tum Ald. τέρνυσι. 10. οὔπωτις et mox αἶγε in Bodl. 13. τετύφωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: *inflantur, intumescunt et efferuntur*, nec tamen satis commodum. τετύφλωνται Bodl. C.

6. Continuo orationem: Τὶν γὰρ— βουλαφόροι, αἶγε μὲν ἀνδρῶν (sc. εἰσὶ, διέσυν) ἐλπίδες πολύνδονται, (ναυτὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω, (naves fluctibus jactari vides: pro, *incertum eventum habent*) τέρνυσαι ψεύδη μεταμώνια, percurrentes *fraudes inanes, expectationes vanas, quibus sibi illuserunt* (tanquam naves percurrunt mare).—v. 13. proprie homines sunt τυφλοὶ (ἔασι) φράζεσθαι τὰ μέλλοντα, *ad providendum id, quod futurum est*; transtulit hoc ad ipsam contemplationem: *esse eam cæcam*, ἡ φράδη τετύφλωνται, τυφλή ἐστι.

Πολλαὶ δ' ἀνθρώπων παρὰ γνώμαις ἔτεσιν,
15 Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· αἱ δ', ἀνίαις
Ἀντιμόρσαντες ζάλαις,
Ἐσλὸν βαθὺ κήμασεν ἐν μακρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

Ε. ά. Κ. ί.

Τίς Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,
20 Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
Ἀπλεὲς τιμὰ παμφυλλοφόρησε τοδῶν·
Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
Κωτίας ἄμερσε πάτρας.
25 Νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐν Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

17. ἐσθλὸν vulgg. ἐσλὸν Ald. Steph. 20. ἐνδομάχως vulg. Erasmus in Adagiis. perpetuam. [Æschylus Eumen. 850. (864) ἐκπαίων δ' ἔμπαλιν οὐ λίγω μάχην. Ex Scholiis.] 26. ἐν Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu in Πυθῶνι Ἴ.— 28. παμφυλλοφόρησε jamdiu legit Pauw.

14. 15. πολλαὶ δ' ἀνθρώπων παρὰ γνώμαις ἔτεσιν, eveniunt, ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀντιστῆ. ut P. xii. 56. ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ pro ἅτε τις ἀλέκτωρ, gallî gallinaceî, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cum gallis in Himerensium numis obvius sit, facile in hanc comparationem poeta incidere potuit. Max v. 24. σ' excidisse monuit Jacobs noster Animadverss. p. 8. etsi jam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζω pro exaltare, clarum reddere, ut et Isthm. iii. 14. dictum secundum vulgare ἐπαίρεσθαι, unde et ὑψοῦ φέρειν P. x. 109. et μετέωρος de gloria. ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, civis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat. [De thermis cf. Numism. et Zoega t. ii. p. 130. 124. Ex Scholiis.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ πγ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Xenophontis victoris laudem cum patriæ, Corinthi, laudibus conjungit. A Corinthi laudibus initium facit — 32. Inde Xenophontis victorias enumerat — 68. Redit hinc ad Corinthum, et ex ejus originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellerophonte domito; subjungit v. 133. laudes tribulium Oligæthidarum et bona vota.

Σ. ἀ. Κ. ιά.

ΤΡΙΣΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΝ ἑπταινέων
Οἶκον, ἄμερον ἀστοῖς,

σταδιῖ δρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim σταδιεῖ aut σταδιοδρόμῳ erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πενταθλῳ, παίδεσσι τὴν ἐν Ὀλυμπιάδα. Hæc eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod jam notatum viris doctis, Olympiadi lxxix. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum xi. 70. et Dionys. Halic. ix. 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. iv. 24. ubi numerus Olympiadis undetricesimæ corruptæ circumfertur. Puter, ut in Schol. ad v. pr. notatum, Themistus nomine, Ol. lxix. victor renuntiatus fuerat; cursu quidem, ut infra v. 48. patet, stadio tamen eo Olymp. Isochmachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, ut Corinus quoque

Ξένοισι δὲ δεράποντα, γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον πολίων,
Ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

A. ά. K. ιά.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν, Κόρου

monuit ad eam Olymp. Avus fuisse videtur *Ptœodorus* in Isthmiis victor. v. inf. 56. sq. Erant autem ex *Oligæthidarum tribu*. cf. v. 137 sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scolion scripserat Pindarus, cujus versus apud Athen. xiii. p. 573. 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo eum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41, 42. [De metro trium ultimorum versuum cujusque strophæ v. Boeckh. Comment. p. xxi. sq. *Ex Schedis.*] 1. Τριπολεμαχείσας Brubach. et Morell. sed preli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis triniis Olympicis victoriis. 5. Ποσειδᾶνος. Nescio cur repente in hoc carmine Ποσειδᾶνος scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetiit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. ἐν τᾷδε δ' s. nec id male. 7, 8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriorem, hoc modo: *κασίγνηταί τε, Δίκα, πολίων — ἀσφαλὲς βάθρον, καὶ ὁ.* 8, 9. ὁμότροφος in Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post Θέμιτος mutavi, ut junctura cum anteced. manifesta sit. 12. Ἀλίξειν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi unica Pauli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. — 12, 13. Κόρου μανίαν Ὕβριν dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. Τίκτει τοι κόρος

3. Διαπρεπέσεται τοὺς ξένους, φιλέξειν γνώσομαι, *celebrabo*: v. ad Ol. vi. 151.

5. *Eunomia, Dice, Irene*, Hesiodo Horæ, Themidis filiæ Θ. 901. 2, 3. Εἰρ v. 9. ταμίαι, ab ἡ ταμία. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alias: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. — Reprehendi potest in poeta, quod, cum δίκην deam fecisset cum εὐνομίᾳ, nunc eædem appellantur βάθρον πολίων, quod abstractis conveniebat, non personis. ὁμότροφος h. l. concors.

12. ἰθέλ. δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν. Erant hæc jungenda cum superioribus: ναίουσι καὶ ἰθέλουσι. Otiosa vox esse videtur ἰθέ-

Ματέρα θρασύμυθον.
Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
Ὑμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
Ὥπασάν γ' ἄπραις ἀρεταῖς

ἄβρεν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si *mater* et *filia* promiscue permutari possunt. Stephanus in Schediasm. v. 4. pro *κόρου* scribit *φθίρου*, et Pauwius *κότου*. Quis vero poetas omnes ad unam formulam adigere ausit? quidni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creet, ut in præsenti rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant? vid. Notam. 13. θρασύθυμον Ald. 19. ὤπασαν ἄ. Ald. ὤπασάν σ' ἄ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὠπάσαν'. At ἐπάζιν est *præbere*. ἐπάζισθαι, *comitem adsciscere*. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt ὤπασάν γ'. Est enim ordo verborum: Horæ ὤπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ἐπιχθόνων

λοντι. Unus e Grammaticis optative accipit. Aliquoties hoc verbo utitur poeta periphrastice, ut tamen τοῦ *paratum esse*, *cupere*, *studere*, locum teneat. Pyth. i. 121. θέλοντι ℞—ἀλλ' μένειν τεθραμμένοις ἐν Αἰγιμιοῦ. Sic Nem. viii. 17. item vii. 32. ubi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. xi. 51. Unde et θέλων et ἐθέλων, *propitius*. Sic Ol. vii. 36. ἐθελήσω τοῖσιν—διορθῶσαι λόγον· quod alias esset εἰς ἐθέλων διορθώσω. xi. 9. ἐθελήσω, *propositum mihi est*; ut et ἐθέλω Isthm. i. 20. P. ix. 1. Ol. xi. 9. Porro Τβριν Κόρου μανίαν dixit, ut in Oraculo Bacidis ap. Herod. viii. 77. κρατερὸν Κόρον, Τβριος υἱόν. ubi vid. Wessel. Scilicet utrumque recte se habet; Κόρος Τβριν, et Τβρις Κόρον procreare potest. E copiis rerum natum, *fastidium* animum ad *insolentiam* et *injuriam* aliorum adducit: et *insolentia*, arrogantia, facit, ut copias nostras et fortunas *fastidiamus*, alienaque appetamus. Multas autem civitates Τβρις perdiderat. Τβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε—Theogn. 1098. [δυσεμβάτους ὕβρεις νέους Æschylus Eumen. 530. *Ex Schedis.*]

16. Ἄμαχον ℞—ad seqq. trabo, adeoque ad Corinthios: *qui non κρύψαι, exuere, possunt generosum indolem.* Ait: ἔχω—habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. vi. 140. ix. 122.) Nec posteros defecisse a virtute majorum, οὐ δύνασαι κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc universe extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii. Aletes Heraclidarum dux Corinthum occuparat; cujus posteri per C annos usque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. ii. 4. conf. Vellei. i. 4, 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h.l. Τμμιν ὤπασαν—ἐνίβαλον Ὥραι. Primo *Horæ* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est. *Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis.* Ea per exempla declarat. Verum poeta hæc ita extulit, ut ariolo in iis opus sit, non interprete.

Τιρελθόντων ἱερᾶς
Εἰν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

E. ά. K. ιά.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρ-
χαῖα σοφίσματ'. ἄπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες
Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἱππεί-
οις ἐν ἥντεσσιν μέτρα,

(τοὺς ἄλλους) ἄκραις ἀρεταῖς. 20. ὑπερελθόντων Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Græculi librarii, qui non videbat, ἀγλαΐαν ὑπερελθόντων jungi. 25. Antithetici versus docent, ἐξέφανεν, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cujus penultima longa est ex ἐξέφρανα. Emendandum ἐξέφανεν vel ἐξέφανε, et hoc unus e Schol. legerat; nam reddit ἐξεφάνησεν. Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod. Gott. ἐξέφανε. Corruptela eadem erat in Homero Il. Ψ. 553. π. 299. Porro Διωνύσου Schmidius emendavit metri causa. Διονύσου Ald. Rom. Crat. Brub. ut Morell. Stephan. et rel. Διωνύσου, hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ ἱ. Ald. et in Schol. Male illatum erat τίς ἢ cum hiatu.

24. τοῦ εὑρόντος. Scilicet alii inventis facile addere possunt. σοφίσματα, *inventa*, ut apud Æschyl. Prom. 469.

25—27. *Invenerunt illi Dithyrambum.* Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi *carmina, hymni, σὺν Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, cum choro* βοηλάτης et a βοῦς et a βοῦς ductus esse potest; præmium victoris bos. cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27. 28. τίς ἢ ἱππείοις ἐν ἥντεσσιν μέτρα εἴδεται; Manifesta res: invenisse Corinthios artem equorum domandorum; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror hæc: ἥντεσσι ἱππείοις dicta pro ἥντεσι ἵππων, ut inf. Nem. ix. 51. 52. ἅμιλος χαλκείοις ἔπλοισιν ἱππείοις σὺν ἥντεσσιν, ubi est agmen ἁρμάτων καὶ ἱππείων. Sunt ea haud dubie *frenum*, quo equus regitur. Jam quid μέτρα aliud esse potest, quam ipsum *moderamen? τιθέναι* est *constituere, inquirere.* μέτρα ἐν ἥντεσι, h. e. σὺν, pro διὰ ἡνιῶν, sunt *moderamen per frenos*, ut adeo sit: *quis constituit*, h. e. invenit, *moderamen equorum ope frenorum? τίς εἴδεται μέτρα διὰ ἡνιῶν ἱππείων*; Ex vulgari ratione epitheton ad μέτρα erat revocandum, μέτρα ἵππεια, pro μέτρα ἵππων. μέτρα autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Æschyl. Choeph. 794. 5. Ἴσθι (Pauw. emend. ἴσχει) δ' ἀνδρὸς φίλου παῖδα (Orestem) εἶναι ζυγέντ' ἐν ἅρμασιν παμάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεῖς μέτρα. ubi μέτρα in δρόμῳ προστιθέναι est moderari cursum.

Ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ', ἐν δὲ Μαῖ' ἀδύνατος,
Ἐν δ' Ἄρης ἀνδρῶν νέων
Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ὕπατ', εὑρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπεσσιν
Γένοιο, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὔδυνε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκάμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
Ἐκ Πίσας, πεντάθλῳ ἅμα

30. δίδυμον Bodl. C. 31. ἐνίθηκ'. Ald. unde in marg. Brubach. 34. Ὀλομπίας

29—31. ἢ (οἵᾳ) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκα. Strepitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, ut vocabulum tropicum ornaret per ea, quæ in rem proprio nomine dictam cadant. *Ἀετὸς, δίπτερα*, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit; quod Winckelmannus suspicabatur; aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quæ anaglypha summæ artis interdum habuit, v. c. in Parthenone, v. Paus. i. 24. p. 37. in templo Delphico, x. 19. p. 842.) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio-Clem. tom. iv. p. 7. [Tacitus Hist. iii. 71. (in Capitolio) *sustinentia fastigium aquilæ*. ad q. l. cf. Ferlet t. ii. p. 129. sq.—Boettiger *N. T. Mercur* 1799. II. St. p. 233. a similitudine fastigii i. aquila demittente alas. *Ex Schedis.*] Sententia adeo est: *quis invenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam?* In templo Delphico dum erant aquilæ aureæ, ut inf. P. iv. 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. *ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο, propitius sis precibus;* at *χρόνον ἅπαντα* potius ad sqq. spectant; itaque post *γένοιο* interpunxi.

38. *καὶ εὖδυνε τὸν εὖρον τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφῶντος, fortunam*, ut gubernator ventum secundum velis. Et *propitius adspice πάμπον*.

39. *τεθμὸν ἐγκάμιον* reddit ὕμνον Schol. Malim ipsum *πάμπον*, pompam victoriæ, quia *τὸν ἄγει πεδίων* in Πίσας adjecit.

Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

A. β'. K. ιά.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φανέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοῖ.
Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
Ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
Θ', ἁλίῳ ἀμφ' ἐνί. μη-
νός τέ οἱ τοὐτοῦ κρανααῖς
Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν
Ἔργα ποδαρκὴς ἀμέρα
Θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

E. β'. K. ιά.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. ἐν
Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν

42. δρόμον. ἀν. 43. τιβίλησεν τῶν Ald. 47. Νιμέα τ' accentus a Schmidio constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νίμειά τ'. [Sic Heynius in textu correxit.] 53. τρία μεν Rom.

[47. ἀντιξοῖ. cf. Herodot. i. 174. *Ex Schedis.*]

48. sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἀμέρα ποδαρκὴς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; ut *dies longa, brevis, tarda, celeris*, poetis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀμφιθοὰς πέμπτας τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. στεφάνους. Uno eodemque mense tres victorias est consequutus Athenis; diversis forte cursus generibus; Schol. memorat στάδιον, δίαυλον, ὁπλιτικὸν δρόμον.

56, (καθ') Ἑλλώτια (Corinthi in Minervæ Hellotidis honorem habitis ludis) ἑπτάκις universe dictum esse debet: ὁπόσοις, quod elici potest ex ἔργα π. ἀμέρα θῆκε κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἑπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diversis scil. temporibus.

57—60. *Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit.* Solet autem victoria declarari per decus et lætam jucundamque recordationem per totam vitam; tunc: τίθεμαι

Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τέρψιές θ' ἕψονθ' ἑρίτι-
μοί τ' ἀοιδαί. ὅσσα τ' ἐν Δελ-
φοῖσιν ἀριστεύσατε,
Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος.
Δηρίομαι πολέσιν
Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
Οὐκ ἄν εἰδείην λέγειν

58-60. Duplex hujus loci est lectio. Omnes edd. ante Schmidium: *μακρότεραι Τέρψιές θ' ἕψονθ' ἑρίτιμοί τ' ἀοιδαί*: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptœodoro parente conjunctim narrantur victoriæ Isthmicæ, ut sit ἕψονται (sc. *αὐτῷ, τῷ Θεσσαλῷ,*) *σὺν πατρὶ* Πτ. *major voluptas et insignior gloria ex Isthmiciis ei aderit* (per totam vitam), *parta est.* Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, *μακρότεραι Τέρψίς θ' ἕψονθ' Ἐρετίμῳ τ' ἀ.* ut, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptœodori sit, Terpsim autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios unus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suave videri potest tot nomina apponi; at, quod subjicitur: *innumerabiles* esse victorias, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles ejus nominis esse: potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellativis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum avo *Ptœodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi diversis temporibus. ἕψονται *τέρψεις, aderunt* Thessalo, *manebunt*, h. e. *fruetur jucunditate et laude* ex his victoriis *perpetua.* Pauw. conj. ἕψανθ' pro ἕψονθ. 60, 1, 2. distinxi et a seqnentibus diremi: ut per exclamationem efferantur Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: ἕρσαι θ' ἐν Δ.—λέοντος, *Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν.* si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis;* ut ad se transferat, quæ de illis pronuntiare volebat. [63. In πολέσιν ν paragogicum delevit Heynius.] 64. *ὡς* rescripsit Schmid. cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. *ὅς*. MS. Bodl. *μὲν.*

et *ἀοιδαὶ ἕψονται, aderunt ei et patri* ex victoria *ἐν τεθριπποις Ποσειδῶνος sollenni Isthmio.*

60, 1, 2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis!* Convertitur oratio ad omnes quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipso Xenophonte.

63. *Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν, provoco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.*

64. *ὡς μὰν* — pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, ut non magis eum, quam arenarum, enumerare possim.* Similia Ol. ii. extr. *ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, ita ut nequeam.* Potest etiam per exclamationem efferri.

Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

"Επεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆ-
σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
Μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις,
Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-
τία Μήδειαν θεμένα
Τὸν γάμον αὐτᾷ, ναὶ σώ-
τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

69. ἐγὼ δὲ Ἴδιος f. fuit. ἐγὼ γὰρ Ἴδιος. 76. αὐτᾷ ναΐ Ald. sic respondet illis: ναὶ πρωτόλοις, h. ὑπηρέταις, sociis navalibus.

67. sqq. Revocat se ab ulteriore commemoratione laudum victoris, et transit ad publicas Corinthiorum laudes. *Enimvero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; prestat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude conjunctas esse velim.* ἕπεται δ' (ἐστὶ) ἐν ἑκάστῳ μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος, pro ἄριστον δὲ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι τὸν καιρὸν, τὸ εὔκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conveniat; quod inf. P. ix. 135. ἑ δὲ καιρὸς ὁμοίως πάντοις ἔχει κορυφάν.

69. Junctura verborum: ἐγὼ, *Ἴδιος σταλεὶς, οὐ ψεύσομαι γαρύων* ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτίν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν. In his σταλεὶς non est *missus*, sed a navigatione petitum est, *in altum evectus*: dicitque hoc poeta *de laudibus*, quibus commemorandis indulget, *cum tanquam plenis velis per altum fertur*. Pyth. ii. 113. ἐκεῖθέν δ' ἀναβάσαμαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ πελαδίων, *navem conscendam, in altum evehar. Ἴδιος σταλεὶς, privata navi evectus*, privato consilio, *ad privatas laudes celebrandas ingressus* [Ἴδιος, *laudandi victoris causa. Ex Schediis.*] ut Nem. vi. 55. *Bassidarum tribus Ἴδια πανστολίοντες, ὑμνώμεν proprias habent laudes. γαρύων ἐν κοινῷ (κοινῶς), communicata cum Corinthiis laude, publice, μῆτίν τε παλαιγόνων πόλεμόν τε ἐν (σὺν) ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν, τὸν σὺν ἀρετῇ γενόμενον*, h. ἀριστεῦσαν ἐν πολέμοις. *γαρύων οὐ ψεύσομαι*, h. e. *οὐ ψευδῆ γαρύσω*. Σίσυφον sc. *γεγονέναι* et *τὸν Μήδειαν—γεγονέναι σώτειραν*.

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclitus h. e. sagacitate in excogitandis rebus. *σοφίαν* ei tribuit Theognis 702.

75. Medeam *parantem sibi nuptias*, maritum, *ἀντίον πατρὸς, παρὰ γάμῳ πατρός*.—77. πρώτολοι sunt ἥρωες, adeoque ipsi heroes, Argonautæ.

A. γ'. K. ιά.

Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν
'Επ' ἀμφότερα μαχᾶν τέρμειν τέλος·
Τοὶ μέν, γένει φίλῳ σὺν 'Ατρέως,
'Ελέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἴργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δαναοί.
Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν
Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

E. γ'. K. ιά.

"Ος τᾶς ὀφιώδεος νί-

78. Ut nunc interpungitur: Τὰ δὲ καὶ—ἴεργοντες· is Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio: καὶ δ' ἅ δὲ, *quando vero pugnarunt ad Trojam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danai*, sive melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἰδόκησαν etc. *quod vero ad pugnas ad Trojam attinet, habiti sunt.* Cum tamen tota oratio a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσεται γαμέων ἀμφὶ Κερίνθῳ (h. *dicam quæ vera sunt de Corinthiis.*) Σίσυφος μὲν—καὶ τὰν Μήδειαν—jungi quoque potest: τὰ δὲ καί ποτ' i. h. e. καὶ (ἰαπὼν, καὶ') ἅ ποτε ἰδόκησαν τέρμειν τέλος μαχᾶν, (*pugnas finire* ante Trojam, *ut pugnæ summa apud eos esse putaretur,*) τοὶ μὲν—τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν ἴεργοντες. 'Εκ Λυκίας δὲ etc. Ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὲ mutaverat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μίν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τειχέων, h. *navà τὰ, quod attinet ad res Trojanas*, in bello ad Trojam gesto (cf. Var. Lect.). *in existimatione fuere*, habiti sunt, *ab utraque parte*, in utroque exercitu, *momentum pugnarum afferre virtute sua* (ἐν ἀλκᾷ pro ἐν' ἀλκᾶς ἀλκᾷ).

[80. μαχᾶν τέρμειν τέλος, *pugnæ summam constituere*, l. a judicio l. ab oratione, l. a navigatione, l. a cursu. *secare mare, viam. Ex Schedis.*]

82. κομίζοντες, de conatu, *repetentes.* Erant autem Corinthii annumerati Mycenis Il. β. 569. cf. Paus. ii. 4.

85. (ἐν) τοῖσι μὰν—respicit Il. ζ. 152. sq.—87. σφετέρου πατρὸς—*suo* latius de avo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. Il. ζ. 197. 206.

ὁν ποτε Γοργόνος, ἦ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποδέων, ἔπαθεν,
Πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινὸν Παλλὰς ἥνεγκ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
Ἦν ὕπαρ· φώνασε δ' εὖδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ, Καὶ Δαμαίῳ μὲν, Ζόων Ταῦρον ἀργὸν, πατρὶ δείξον.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ κνώσσοντί οἱ Παρθένος τόσα εἰπεῖν Ἔδοξεν. ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί. Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,

98. Δαμάῳ Bodl. a. Δαμίῳ et mox ἀργάντα, seu potius ἀργᾶντα, invito metro, Ald. cum Pal. C. 100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obvium est conjicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνώοντι, in quod et Pauw incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem præceps fertur satis incommodam: κνωῶντι quia κνώσσω a κνάω deductum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophæ per totum carmen aliter dispertiendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. Ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὀρθῷ ποδὶ· παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας.

94. 5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὕπαρ, *ex somno statim evigilavit.* ὕπαρ est *visum vigilanti oblatum,* ὄναρ *per somnum:* ut ex notis locis Odyss. τ. 547. υ. 90. constat. Jam h. l. *id quod somniabat, mox erat res vera.* Interposita hæc (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ) a poeta per parenthesin. φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narravit ut lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; ejus jussu in templum Minervæ incubatum venit; cum freno inde redux ad vatem, didicit, quæ curanda essent, etiam ex monito deæ. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Χαλινίτιδος. v. Pausan. ii. 4.

97. φίλτρον dixit *frenum,* στόμια, quo domantur adeoque mitigantur equi. Δαμαίῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον ἀργὸν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed εὐθαλῆ, pinguem.

99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
Πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-
μῷ θεᾶς ποιτάξατο νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
χειπεραύνου παῖς ἔπορεν

A. δ'. K. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐυντίᾳ·
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,
Θέμεν Ἰπτείᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.

Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. *τέοτα* recte Schmidius. Vulgo *τέοντα*, inimicum metro. 108. *ἔπ-* 109. *πως* idem ex Rom. nam Crat. et seqq. *ἔ—πως*. [Sic Heynius in textu correxit.] At Ald. *ἐπ—τέ οἱ*. 111. *χρυσῶν* revocavit Schmid. ex Brub. qum Romanam expressit. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq. et parte codd. Bodl. *χρυσὸν*, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa. Ut producat syllabam, Pauw tibicine eam fulcit *χρυσὸν γ'*. At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 100.) nil mutandum: 111. *δαμασίφρονα χρυσόν*. 112. *ἐυντίᾳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι* 113. *κελήσατό μιν. ὅταν* 114. *δ' εὐρυσθενεῖ — γαιαόχῳ*. 114. *αὐερύῃ*, ut metro consuleret, et quia Schol. rec. *ἀνερύῃ* (*ἀνὰ τοῦ ἀνερύῃ*) exhibet, (Aug. *ἀν' ῥύῃ* cum gl. *ἀναρρίψῃ, θέῃ*) Schmidius refinxit, admodum dure, pro vulgari *αὐερύῃ*, quod saltem scriptum relinqui, *αὖ ἐρύῃ*, (notum ex Il. *α*. 459. sc. victimam) et contracte ac *disyllabum* pronuntiari debet. Pauw *-πὸδ' αὖ* i- tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: *ἀνερύῃ*, vitiose, seu pro *αὖ ἐρύῃ*, seu pro *ἀνερύῃ*, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem *γαιάχῳ* dici posse non dubito, ex Dorico *γία* pro *γῆ*, *γαῖα*, verum, an *α* tum productum sit, dubito. praeferam itaque *γαιαόχῳ*, quod et Aldus offert: in hoc enim *α* longum ex *α*, *γαιήοχος*. Legitur quoque in Isthm. vii. 5. P. iv. 58. 115. *Ἰπτίᾳ* alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset *ἰππίᾳ*. Sic solet.

108. *ἀπ' ἐκείνου χρήσιος*: *μετὰ τὸν χρησμωδὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολύειδον χρῆν, μαντεύσθαι*. Mox 111. *δαμασίφρονα* lyrice dixi *χαλκόν*.

114. *καρταίποδα* h. *ταῦρον σφάξαι*. Jubet Polyidus, sacro Neptuno facto, aram Minervae exstruere: sc. *Χαλινίτιδι* Paus. ii. 4.

Πληροῖ δὲ Θεῶν δύναμις καὶ τὸν παρ' ὄρκον
Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
φαν κτίσιν γ'. ἦ τοι καὶ ὁ παρ-
τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβεν
Βελλεροφόντας, φάρμακον
Πραῦ τείνων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. ιά.

Ἵππον πτερόεντ'. ἀναβὰς
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
λων γυναικεῖον στρατὸν,
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.

116. Θεῶν non est in Ald. sed Θεῶν una syllaba potest pronuntiari. 118. γ' excidit MS. Bodl. et a. etiam Aldinæ, in qua κτῖσιν, vitiose, ut et v. sq. ἕλε pro ἔλαβε. 121. γένυ Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vulgaris scriptura γένυ resolvi potest: γένυ pro γένυν. Aug. γέν'. Necesse tamen non est. 123. ἵππιον Rom. et hinc aliæ, it. bini Bodl. et Aug. 125, 126. Miror poetæ placuisse duo epitheta uni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit Amazonas ἀπὸ πόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυχρῶν ἀπὸ πόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. [129. In ἔπεφνεν Heynius delevit ν finale.]

116. δύναμις Θεῶν πλησῖ πτίσιν (ἀπὸ τοῦ πτίζειν, pro πράσσειν) h. e. δύναται Διὶ τιλεῖν πρᾶγμα. tum παρ' ἔλπιδα καὶ παρ' ἰλπίδα declarat rem, quæ eventum habet præter spem, h. e. contra quam sperasses et jurasses, eam eventuram esse. κούφαν πτίσιν malim jungere, ut sit res facili successu. [ut fiat κούφως. Ex Schédiis.] Nam etsi ἰλπὶς κούφη per se bene dicatur, non tamen video, quem commodum sensum h. l. fundat; at si prius teneas, videtur locus sic constitui posse: ad eventum adducere valent dii etiam rem præter opinionem facilem, h. e. ita ut sit facilis. Mox 120. φάρμακον, frenum, quod v. 97. erat φίλτρον. In re magica sunt synonyma. Et 123. 4. ὀν ἵππιον, Pegaso insidens. ἐνόπλια χαλκωθείς, h. ἐνοπλισθεὶς χαλκῷ. Præstat, puto, ἐνόπλια ἔπαιζεν, bellico more. Apud Callim. in Del. 136. clipeum hasta perennans ἐνόπλιον ἐνόπαιον, ut fit in pugna.

Διασιγάσομαι αὐτῷ μέρος.
Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.

Σ. ί. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἵεντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
Τὰ πολλὰ βέλεα ναετύνειν χερσίν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν

130. *διασιγάσομαι* tres Pal. et sic Aldus edidit, pro *διασιγασάτω μοι*, ita scriptum, quoniam *ω* uno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. i. 88. *στεφανώσων*. Videtur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro *αὐτῶ* Rom. pro *αὐτοῦ*. sed *αὐτῷ* doctius. Aldus vero *διασιγάσομαί οἱ μέρος ἐγὼ*, invito metro. 132. *ἀρχεῖαι* Rom. et hinc al. *ἀρχαῖαι* Schmid. cum Ald. Pauwius hoc *antiqua*, illud *regia Jovis præsepia* significare autumat. *τὸ ἀρχεῖον*, *tabularium*, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse *ι*, *ὁ*, *τὸ ἀρχεῖον*, *quod ad imperium et regnum spectat*, *regium*. *ἀρχεῖαι φάτναι* sunt adeo *τοῦ ἄρχοντος*. nec simili significatu *ἀρχαῖος*, ut sit *regius*, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior *ἀρχαῖαι* habet. 133. *ἀκόντων—ῥόμβον*. Significat *ῥόμβος rotam*, *turbinem*. At b. l. requiritur *rotatio*. Et fuit antiqua vox *ῥόμβος* pro *σύνεσις*, quam ex Euripide in Pirithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. iv. 144. cui *ῥομβὼν* idem est. Hesych. *ῥόμβος*. *δῖνος*. 136. *ἵων* dictum volunt pro *ἴδιον*, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Præstat *ἐὼν*, sollenne Græcorum, labens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

130. Etiam Homerus reticescit novissima Bellerophontis fata Il. ζ. 200. seq. Pegaso exousum Bellerophontem, cum in cœlum contenderet, iussit infra Isthm. vii. 63. sq. add. Horat. iv. 11. 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Hesiod. Θ. 284. sq. ubi etiam Jovis fulmina gerit. Itaque h. l. *præsepe* ejus in Olympo. Non de sidere cogitandum; quod est præsepe *Asellorum* juxta Cenerum: Arat. Dios. 160. sq. Alia narratione inter sidera relatus Pegasus; Arat. 205. sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. ii. 18.

133. *At mihi videndum est, ne digressione facta exagerr.* Ne 135. in articulo *τὰ* hæreas, puta esse dictum pro *τὸ πολύθρος βελέων*, ut sæpe apud Homerum *πολλὰ* pro *τὸ πολύθρος*. *ναετύνειν* est pro sollenni *ἰεμένων χυρί*. ut Apollon. Rh. ii. 332. *ἄλλ' ἐν ναετύνουσι ἑοῖς ἐν χείρεσσι ἰεμένοις*. *ναετύνειν* pr. *vim addere*, *cum vi movere*, *regere*, nunc *valide emittere tela*.

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec satis placet, quod olim ipse junxeram *Μούσαις* et *Ὀλυμπιονίκαις ἐπίνικος*, ut *ἐπίνικος Μούσαις* alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem *ὑπηρέτης*, *famulus*, *sacerdos*, *vates*, his *patronus*, *laudator*. Nam sunt diversa. Potius sic, etsi durius, constituam: (*τὸν*) *Μούσαις ἵππον ἰὼν ἐπίνικος Ὀλυμπιονίκαισι* (*κατὰ τὰ*) *Ἰσθμοῖ τε, τά θ' ἐν Νεμέᾳ* (*πραχθέντα*), *venio etiam tribulibus victoris promtus laudator*, *patronus*, ut alias *textis laudum*; pro simplici: *Est mihi etiam tribulium victoris*

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρῶ, ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπίσσεται· ἑξηκοντάκι γὰρ
Ἀμφοτέρωθέν γ' ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

A. ἑ. K. ιά.

Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι.

137. Ὀλιγαιθίδαισιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ceporinus in Crat. 138. Dubitat Pauw, an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat δ') ἔβαν τ' in *N*. Certe jungenda cum anteced. ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. ix. 124. στρεψιάδᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάοροι Ἰσθμίασι A. μίτρωις. Schema autem fere ut P. iv. 232. νόστησεν ἴν δ' ἀμέρσας. 140. ἔξορκος pro ὅρκος dictum esse et sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exemplo. Pauw conj. μοι ἐξ ὅρκος, ut ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina foret: ἀλαθής τί μοι ἐξ vel τ' ἐμοῦ ἐξ ὅρκος ἐπίσσεται. h. ἐξ ἐμοῦ ὅρκος, ut sæpe poetæ. 141. ἔξεστ. δ' ἀμ. Ald. 142, 143. Supplendum ἐγίνετο, vel cum Schol. ἀνακέρδειν αὐτούς. [γ' Heynius delevit.] 144. ἔοικεν jejuna oratio. Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίνειν accipiendum poetico ex usu pro *celebrare*. *Satis jam memoravi antea* (pr. et 45—8.) *Olympicam victoriam.*

mentio facienda, qui Isthmiis et Nemeis sexagies victores fuere. ἔβαν, ut xiv. 27. μόλον, pro ἔρχομαι [Similiter κάρυξ ἔβαν N. iv. 120. Ex *Schedis.*]

143—149. Valde concise dicta sunt quæ sequuntur, βοὰ sc. ἐγίνετο. 144. *Olympicæ Oligæthidarum victoriæ jam antea celebratæ sunt*: sive alio carmine, seu solius Xenophontis victoriæ Olympicæ fuere, supra 41—48. memoratæ; et v. 1. περὶ Ὀλυμπιονίκαν dixerat. Sequentia grammatice non satis expedio. τόνε substituendum erit ὅτε ἵκεται. Debebat sequi: ὅτε δὴ δαίμων γενέθλιος ἵρηται. *si porro Fortuna, Genius natalis, adfuerit.* Exciditne structura poeta, an scripserat ille: εἴης δαίμων, ut reliqua (νῦν δ' ἵκομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος) in medio sint interjecta? Ut nunc verba sunt, reliqua sic expedio: νῦν δ' ἵκομαι μὲν, *nunc saltem spero, me ea esse celebraturum.* ἐν θεῷ γε μὰν τέλος, *exitus utique est in dei manu.* Διὶ Ἐνυαλίῳ τε ἐπιτάσσομεν πρέσσειν τόνδε, *Jovi et Marti hoc permittemus effingere.* Cur tamen Marti, non possum exputare: Mars enim cum ἀγῶσι nihil unquam commune habuit; nec veteres Grammatici expedire hoc potuere. Fuit forte Mars præcipuo tribulium honore coli solitus. εἰ δαίμων γενέθλιος ἵρηται· quoniam ἵρηται, non ἵρητο, scriptum est, malo optative dictum accipere, ut interpositum sit: *utinam fortuna, quæ inde a natalibus adfuit Oligæthidis, Genius natalis, porro adsit.* Forte quoque scriptum fuit εἴῃ.

Τά τ' ἰσταμένα τόθ' ἅλις φαίην σαφὲς
Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρπει,
Διΐ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐπιδάσομεν πρέσ-
σειν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρυῖ Παρ-
νασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργει θ' ὅσ-
σα, καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄνακτ,

E. é. K. iá.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυών,
Καὶ Μίγας, Αἰακιδᾶν τ' ἐυερκὴς ἄλσος,

148. εἰ θ' utinam vero, optative, Mingarell. quoque accipit. v. Not. 149. Διΐ una syllaba pronuntiandum. 150. Παρ- 151. vasiq. ἐν Ἄργει θ' Ald. At Calliergus emendavit prius, Παρνασσίᾳ ἀμφ'. alterum autem corrupit Ἄργει τε, ἴσ-. Ut nunc est, repositum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151, 2. Pauw interpungere jubet: ἀμφ' Ἄργει θ', ἴσα καὶ ἐν Θήβαις, ἴσα τε. malit quoque ἴσα θ', hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἀμφ' Ἄργει θ' ἴσα, καὶ ἐν Θήβαις; ἴσα τε (sc. ἐν) Ἀρκάδ'; aut, quod verum esse arbitror, ἴσα τ' ἐν Ἀρκάδ'. At quæ sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi aliquando, ut id efficerem, laboravi. Pauw emendabat ἄνασσον v. 153. pro ἄνασσον sc. Xenophontis cognati vel gentiles. Quæ ipse strioler, vide in Nota.

ætiam. εἰδὼς δαίμων γενέθλιος ἕρπει! Διΐ —ἕρπει, ἔρχεσθαι, procedere. Est autem δαίμων γενέθλιος, ingenita virtus athletica, ἀρετὴ συγγενὴς, εὐεξία συγγενὴς, Nem. iii. 70. πόνος συγγενὴς, Nem. iv. 68. v. 73, 4. Est hic δαίμων πάνυ φῶντος sup. v. 38. et δαιμονίας ἰδρὼς Ol. ix. 164. Ad Oligæthidas autem omnia spectant, non ad unum Xenophontem.

153, 4. Lectio haud dubie est corrupta. Primum ara, βωμὸς ἄνακτ (ἔρπει) Λυκαίου? tum ἄνακτ ἀνάσσων! Equidem vitium natum suspicor e glossis quæ irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσων, ἄνασσε μαρτυρέου Λυκαίου βωμέ. nam Jupiter est ἄνακτ Λυκαῖος. Invasit locum vocis versus ultimæ, quæ excidit, glossa ἄνακτ. An repetitum fuit ἴσα? Ita sic constitutus erit locus: ἴσα τε (malim ἴσα τ' ἐν) Ἀρκάδ' ἀνάσσων μαρτυρέου—σει Λυκαίου βωμὸς, ἴσα· Πελλάνα τε καὶ Σ. ut pendeant sequentia a μαρτυρέου. scil. quot victoriæ fuerint. Et sententia hæc: *Quot victoriæ fuerunt in Arcadia reportatæ ab Oligæthidis! Testis esto ara Jovis Lycæi, quam multæ fuerint:* testantor certamina in Lycæis habita. [Pausan. viii. 38. p. 679. *Ex Schedis.*]

156. ἐυερκὴς ἄλσος simpl. *septus lucus*, quia ille tanquam locus sacer. Describitur τὸ Αἰάνειον a Pausania ii. 29.

Ἄ τ' Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μαραθὼν,
Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
Καλλίπλουτοι πόλιες, ἅ τ' Εὔ-
βοια. καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἀρετῶν
Μάσσον', ἢ ὡς ἰδέμεν.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς
Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκείαν.

157. Μαραθὼν 158. τ' αἴθ', ὑπ' Aldus. Posset ferri Μαραθών—θ' αἴ θ' ὑπ'. sed ταί θ' ὑπ' eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quod et recepit Beck. Pauw vero argutius: Ἄνα, ν.—ut sit Ἄνα Ζεῦ. quod Mingarell. mutat in ἀνὰ κούφοισι δ' ἐκνεῦσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλει. ut sit ἀνὰ - ποσὶν.—Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 97. ἄρα ν. An usquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; utique in Pindaro non memini occurrere. [*Mirari* se hanc mutationem, Heynius scripsit in *Addendis*.] Idem τέλει σ' αἰδῶ δίδου, quæ non satis assequor. τέλειν, *efficere ut*, dictum, ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 633. τελεῖθ', ὡς τέλειε εὐτυχῆ. 164. Ζεῦ τέλει', αἰδῶ τε δίδει Camerar. conjiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλειε ἀλδῶ τε δίδει. Male autem hæc interpretes arbitrantur poetam de se prædicare. Spectant haud dubie ad Oligæthidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter cives cum vitæ felicitate.

στρέβλας ἀντερώτους λιτοῦ λίθου—τοῦ στρεβλοῦ δὲ ἐντὸς ἱλαραὶ στρόφαισιν ἐν παλαιοῦ. καὶ βαιὸς ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ καὶ μνῆμα οὗτος ὁ βαιὸς ἦν Αἰακοῦ λιγύμιτον, ἔστιν ἐν ἀκροῤῥάφῳ. De voce v. Timæum Lexic. p. 124. c. not. Ruhnk.

162. μάσσονα, *majora numero, plura*, ἢ ὡς ἰδέμεν, γνῶναι, *quam ut recensere ea possis*. Tam multæ fuere Oligæthidarum victoriæ!

162. Ad tribules: fac ut illi porro incedant levi, inoffenso pede, κούφως, h. cursu non gravato, h. e. ut vitam agant tranquillam sine offensa. ἀδεῶς ἀρετὴν καὶ εὐτυχίαν. pro virtute posuit αἰδῶ, reverentia, auctoritas ac dignitas, quam virtus apud cives affert.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιδ'.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocantur Gratiæ, interpositis earum laudibus, ut victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant—28. Tum memoratio fit patris jam vita defuncti.

Σ. ά. Κ. ιή.

ΚΑΦΙΣΙΩΝ ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-

Etiam hujus odæ inscriptio a Grammaticis varie exarata est. Post σταδίῳ inserunt Κλεοδίκου edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. præterea adjectum habet: πεφανεν τὴν οζ' Ὀλυμπιάδα, ex Scholio, in quo tamen οϛ' legitur. In Olymp. hac lxxvi. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenæum, ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque σταδίῳ, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctæ certamen institutum Ol. xxxvii. Pausan. v. 8. p. 394. extr.

1. Diis patriis ubique commendat poeta victores; itaque Orchomenium Gratiis, quas Orchomenii a primis inde ætatibus coluere; quod satis constat vel e Pausania.

δραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόναν Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς·
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ

Inscribitur Carmen in edd. ᾠδὴ μονοστροφική. et quidem ἀνίσων. dum enim strophæ sunt diversi schematis. cujus rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, ut totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id refinxit Dawes Misc. crit. p. 66. (68.) interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43. sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* to. xlvi. p. 231. sqq.) Equidem his, quæ tam lubrica sunt et incerta, parum confido. 1. Καφισίων dederat Schmidius adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque, Oxonienses veterem lectionem reliquorum edd. repetitam, Καφισίου. Non enim alius occurrit, qui Cephisum, Bœotiæ fluvium, Καφισὸν dixerit. Contra recte dictus Καφισὸς pro Καφισός, nec metro cavendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. iv. 82. sin vero metro metuebatur, saltem Καφισσὸς scribi poterat, ex Καφισσός, v. Paus. x. 33. Il. β. 522. 523. etsi vetustiores, suo more, uno tantum sibilo extulerunt. Depravatio *Cephesos* etiam in latinis codd. occurrit. v. Heins. ad Ovid. Met. iii. 343. 1—2. λαχοῦσαι in primo versu integrum et in altero Αἳ τε—Ἴδρυν habet Brubach. c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere Metricus. αἵτε puta dictum pro simplici αἵ, αἵτινες. [λαχοῦσαι (vitiose expressum—σαν) αἵτε Ναίτες s. l. distinguit vss. Boeckh. Commentat. p. xiv. *Ex Schedis.*] 2. παλλίστολον MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. legerat, qui εὔγνιον interpretatur; pro diversa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, sive a bonis equorum pascuis, sive a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum. [7. In textu Heynius correxit τά τε τερπνὰ—.] 9. ἤ τις ἀγλαὸς Bodl. C. 11. χαρίτων Oxonienses ex Bodl. C. receperunt: vel furca ejiciendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per ων effertur nisi in prima declinatione. Vulgo ubique. χαρίτων

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, pro δι' ὑμᾶς, ut σὺν θεῷ. Ceterum sententiam jam vidimus Olymp. i. 48.

9. εἰ σοφὸς prout. quod et Homericum. *Gratiis* subest *notio delectandi* et *placendi*: *placemus* autem *ingenio*, *pulcritudine*, *splendore vitæ*; idque fit *beneficio* Gratiarum. [v. Herder in d. Werk. z. Litter. u. K. vi. p. 215. *Ex Schedis.*]

10—18. οὔτε γὰρ—quid? quod nec ipsi dii—Etiam ipsi *deorum vitæ*, quam epulis et choreis exigitur, adsunt Gratiæ, κἀμέλεται Apollinis et carmine, ut apud Homerum Musæ, celebrant Jovem. At quatenus πάντων ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῷ dici possunt? puto, *rerum omnium*,

Κοιρανέοντι χορούς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν αὐχενῇ,
Χρυσόστεφον Θέμιν τε
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Αἶναν σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
Ἔπακτοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελίταις τε ἀείδων
Μόλον· οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἃ Μενύεια

19. Cum statim v. 21. ἱρασίμολπε Thalia recurrat, Pauwius refingit hic: φιλησίλαρε. Potuere tamen pura locum habere, φιλησίκωμε, φιλησίθυτε. At vitium latet in v. 21. prodente in hiatu. [ὦ πότνι' Ἀ. φιλησίμολπέ τ' - Elmsl. Boeckh. Comment. p. xiv. Ex Schedis. In textu ante Πότνι' additum ω.] 21. Θαλία τε 22. ἱρασίμολπε Ald. cum MS. Bodlei. f. τ' ἱρα. σιμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ Ἀ. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diverse Metricus. vid. Pauw. 27. Ἰμολον οὖνεκ' Ald. cum Bodl. At Μόλ'. οὕνεκ' Ὀ. legisse suspicatur Metricum Pauw; itaque refingit: Λύδῳ γὰρ Ἀ.—ἀείδω, Μόλ', οὕνεκ' Ὀλυμπιονίκας ἁ Μ. h. μολὶ, odes Thaliae. Sed μόλον ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correximus, quam

quae vitam deorum beatam reddere possunt. Tum illae σέβεσι τιμὰν, summam dignitatem, majestatem Jovis, h. carmine celebrant Jovem. Apud Eurip. Hel. 1360. illae placant Cererem ob filiae raptum iratam.

21. ἐπάκτοι νῦν γίνεσθε. [Improbat Boeckh. ad Ol. i. 43. Ex Schedis.] Sequentia tamen lyricus ad solam Thaliam convertit, unde et v. 28. σῷ ἴσανε, etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, pompam victoris incedentem, canendo hymnum, ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ, quod victoria est parta. Mox 26. μελίταις sunt ipsum carmen modis Lydiis attemperatum.

Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴΘι, Ἀχοῖ,
Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱ-
ὸν εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
Ἐστεφάνωσε πυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν.

in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24. 28. 29.—*Adeste, favete, dum victoris pompa ducitur et hymnus canitur, quandoquidem vestro beneficio victoria parta est.*—ἀμνέων corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἰλθὶ pro ἴΘι Ald. cum Pal. C. prave. Ἠχοῖ, h. *o ἠχοῖ*, de *Fama*, quam in Orcum ad patrem Asopichi pervenit, ut filii victoriam perferat, dici, bonus Schmidius dubitare non debebat: erat Ἀγγελία supra Ol. viii. 106. Idem perperam Περσεφόνας edere maluit. 31. ἵφρα *l.* rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ἵφρ' *l.* neo res eodem redit. v. Pauw. ἵφρ' ἴδοῖς Bodl. β. γ. vitiose. 32. νίον MS. Bodl. 33. Πίσσας Bodl. C.

32. Κλεόδαμον ἵφρα ἴδοῖσ', υἱὸν ἔφης, ἔτι ex graecismo, pro εἶφης, ἔτι ὁ υἱὸς οἱ ἐστεφάνωτο. Vulgari scilicet ratione totus locus sic constitueretur: φέρουσα ἀγγελίαν παρὰ Κλεοδάμῳ, ἔτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωται. Sub. fin. πτερὰ ἀέθλων lyrica audacia. Ἄεθλα dicuntur comam coronare: jam gloria et lætitia evolat victoris animus; unde πτερὰ νικᾶν inf. Pyth. ix. extr. ad quem loc. vide. Simili fere modo στεφάνωσε ὕμνον dixit Isthm. v. 80. 81. pro quo etiam poterat dicere στεφὰ ὕμνον. Et h. l. dicere poterat ἐστεφάνωσε χαίταν ἄεθλοις πτερύσσει vel πτεροῦσι, ut ἄεθλα sint pro στεφάνοις dicta, ut sup. xiii. 54. ἔργα ἅθλων ἀμφὶ κόμαις h. στεφάνοις e victoriis.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΥΘΙΑ.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Laudes carminis ita adornat, ut lyræ potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret,—24. nec refugere ejus dulcedinem nisi impios, in quibus Typhœus, cui Ætna, imposita est,—56. ad cujus montis radices nova urbs, Ætna, condita erat, cujus civem se per præconem pronuntiari jusserat Hiero;—64. quod in bonum omen vertit poeta et bona vota pro urbe facit—81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus ejus interpositis—111. Mentionem denique injicit Dinomenis filii—115. Nunc preces ad Jovem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum ærumnas et calamitates—156. Subjungit bona consilia et monita.

Σ. ά Κ. ιβ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-

Συρακοσίῳ male adjectum erat in titulo. Nam Αἰτναῖον se nunc voluerat pronuntiari Hiero. Nova urbs condita erat Olymp. lxxvi. 1. V. Diod. xi. 49. Strab. vi. p. 414. A. mox soluta Ol. lxxix. 4. V. Diod. xi. 76. In hoc intervallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. xxix. Olymp. lxxvii. 3. ante C. N. 470. 1. Alii

1. [Carminum vis est summa et ad delectandum et ad terrorem injicien-

dum. *Ex Schedis.*] Lyram alloquitur, seu invocat. Nihil tamen subjungit in

νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτίανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν φρουμίων
Ἀμβολὰς τύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὖ-

jungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ—v. Schmid. et Not. 5. Laudat ἀγησιχόρων φρουμία et Stesichori Μῶσαν ἀκχείμολπον Athenæus iv. 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. δ. p. 1480, 11. ὕμνα ἀκχίχορα dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φρουμίων emendavit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum para ita exhibere videtur. Vulgo φρουμίον. 8. σβεννύεις revocavit Schmid. ex Cratandrina, quam sequitur Aldinam. Ita novam et diversam citharæ laudem subjicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. σβεννύς, quod non bene ad sensum pendet ab ἀενάου. αἰχματὰν exponit βίαιον Schol. Æschyl. Prom. 405. ubi

seqq. quod invocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi*, aut simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi tantu abreptus, processit ad illa. χρυσία φόρμιγξ Ἀπόλλωνος si jungatur, nil languet; multo magis: καὶ πνέουσα κ. πόθῳ. *O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum.* Manebo igitur in naturali verborum ordine: Χρυσία φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν πνέουσα σύνδικον. dictum hoc ornate pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Est πνέουσα τὸ πνεῦμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius causam agendam suscipit, defendit, *patronus*, hinc omnino συνήγορος, *adjutor*. [Ol. ix. 148. *Ex Schedis.*] Lyra Apollini canenti et Musis chorum in Olympo ducentibus *ascisit*, adeoque illum et hunc adjuvat, partes et operam suam præstat. Similiter δόναξ πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες Pyth. xii. 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quæ aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram *arbitram*, *sociam*, *amicam*, dicas forte; vim vocis Græcæ sentias facile, etsi assequi simili voce non licéat. Mox v. 4. βάσις est *incessus chori* ad rhythmum, eum quo initium fit chori, ἀγλαΐας ἀρχὴ, *festivitatis, festi lætitiæ.* Tum artium cantus rotundem χορευτᾶν ex lyræ cantu pendet; pro ἀοιδοὶ nemihat *tendebat*. 6, 7. *quoties tu proludis hymno.*— Spectant seqq. 8—24. ad Musarum chorum in Olympo in epulis deorum. cf. Il. ϑ. 601. sq. Ita reliqua adjici poterant: *fulmen languescit molli carminis dulcedine*; id quod *Jovem placatum* designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; *aquila demulcetur*, ut obdormiscat; *ipse Mars sic*, ut alii dii, *carmine delinitur*. Itaque 8. σβεννύεις καὶ—etiam ipsum fulmen. In v. 9. sqq. locum Homericum Il. ψ. 87. sqq. de columbâ malo infamerente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneiderî conjectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233. sq.

δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρᾳ-
θεν χαλάξαις,

A. ά. K. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινω-
πὸν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλᾳ κρατὶ, γλεφάρων
Ἀδὺ κλαΐστρον, κατέχευας. ὁ δὲ πνείσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τερπῆς
Ῥιπαῖσι πατασσόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει παρδίαν
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ

αἰχμὰν pro βλαν. Nimis laxe: est *fulmen haste more vibratum*. 10. Exciderat in Oxon. δ' post ιδιν. 12. χαιέξας, χαλέξας, vitia in Bodleianis. 15. βλιφάρων. Debuit scriptum esse γλεφάρων. cf. sup. ad Ol. iii. 21. 16. κλαΐστρον vulgg. Aliqui κλαῖστρον, inquit Schmidius, vel κλαῖθρον, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba; itaque Schmidius emendaverat: ὑγκατέχευας. Melius Oxonienses per diaeresin κλαΐστρον scripserunt: κλαΐστρον, κλαΐστρον, κλαΐστρον, κλαΐστρον. Porro κατέχευας Bodl. β. γ. 18. κατασσόμενος Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, ut equidem arbitror. 19. τραχεῖαν producta syllaba requiri Schmidius observat. Sed α natum hic ex ᾱ. 21. κῶμος Bodl. α. γ. et sic Ald. quae glossa est ex indocta interpretatione, quasi κῶμα ex κῶμος ductum sit. Est vero haud dubie *sopor, somnus, quo opprimitur violentus* (βιαιὸς, βίαιος, ut Ol. ix. 114.) *Mars*.

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se et origine sua τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum*. Accesserunt inde notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle, hinc* ut sit *flexile, mobile*, fere quod Latinorum *lubricum*, ὑγρὸν βέλος aqui dixit Tryphiod. 79. Κάϊσιν h. l. νῶτον ὑγρὸν per se et vi vocis nihil aliud esse potest, quam *flexile, tu-fiexum*. [Theocrit. xxv. 206. κάμψας ὑγρὸν. *flexum*. *Ex Schedis*.] Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacite ex altera voce αἰωρεῖ. Nec magis vi vocis ὑγρὸν esse potest *tumidum*, quam *fluctuans*. ὑγρὰ κίλιννα Σαλάσσης ex antiquo sermone servarunt poetae, ut tot alia, tanquam perpetua nomina: in quibus si aliam rationem tenere vellemus, in angustias et tricas inextricabiles nos eosmus illaqueaturi.

21. κῶλα δὲ καὶ Δαμάσιον Δίλιγα βρέ-μει. [ac si κῶλα λέχος essent! *Ex Schedis*.] Offendere potest καὶ, quasi non Mars et ipse inter deos sit. Suspicari

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

E. α'. K. ιε'.

"Οσσαι δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν Πιερίδων αἰόντα, Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον· "Ος τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος, Τυφὼς ἑκατονταπάραν[ος]· τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν

23. -τοῖδα Oxon. et Aldina rescripsere pro -τοῖδι, quod Romana primum intulit, etsi et duas breves pro una longa metrum ferat. σοφίᾳ primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Antiquiores omnes σοφίαι. 25, 26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. [et Sympos. ix. 14. *Ex Schedis.*] 27. ἀνάντα aphalma ed. Cratandr. Π. Υ' ἴσντας Cod. Augustanus apud Schmid. [29. Thiersch conj. ἐν τῇδε Ταρτάρῳ. bene. ut Il. β. 783. *Ex Schedis.*] 31-36. leguntur ap. Strab. xiii. p. 930. ubi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis. 32. θρέψι Rom. et cett. θρέψιν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. -νυμόν τ' Ald. adverso metro.

possis αἴλά τι. Sed δὲ est pro γὰρ, *nam etiam decorum animos delinit cantus*: in quibus ipse Mars vim carminis sentit. ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοΐδα τε Μουσᾶν τε. pro διὰ σοφίας, *arte*, ut 155. ἀμφὶ ἀρετῇ.

25. ἴσντα δὲ—pro ἴσαντι. [at carmina terrent quoque persequendo injustes. *Ex Schedis.*] Respicit locum Plutarch. Opp. t. ii. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θνητοῦ ποτὰ γῆν καὶ κατὰ πόντου καὶ κατὰ Τάρταρον ἀνύζεται ἰόντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me, ut θνητὰς sim: εἶη, Ζεῦ, εἴη νιν ἀνδάνειν.*) Itaque v. 29. καὶ ἀνύζεται ὁ Τυφώς. ἀνύζεται Schol. vult esse ἀναστρέφονται, aversantur; at ἀνύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι, παράσσεσθαι, *perterrefiunt*. Saltem est λυπεῖσθαι, ut ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ πεῖται Typhos; et tamen mox Ætnæ est substratus. Scilicet Tartarus nunc non dicitur ut in Theogoniis; sed est simpliciter *quod sub terra est*. Mox v. 34. 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegræi) cum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat.

Ταί Ϝ' ὑπὲρ Κύμας ἁλισερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πίζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάντες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἁπλά-
του πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθωνι· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας

35. De metro v. ad v. 171. Σικελία τ' erit proceleusmaticus pro pæone quarto. 38. πῦρσεν' et χίονος. Sed πῦρσεν et χίονα jungere solleane poetis, v. c. Il. ν. 7. est enim alterum cum significatu procellosæ tempestatis conjunctum. 41. ἀγνόταται Rom. et Crat. cum Bodl. β. γ. Sed emendate Brub. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw, an non poeta dederit ἅπλατον πυρὸς ἀγνοβάτου ἐκ μυχῶν παγαί. At viro in Pindari lectione versato quomodo illa epithetorum translocatio insolens videri poterat? Est autem ἀγνὸν ignis epitheton simpliciter ornans, et a natura ignis petitum, quam etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda conjectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Novembr. p. 646. et Barfordi Cantabr. 1751. αἰόνται. 43. τὸ ν in ἀμέραισιν et mox in ἔρφναισιν addiderunt Oxonienses, monente Schmidio. 44. De Ætna interdiu fumum et caliginem, noctu

40. Ol. lxxv. 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Ætnæ incendium Siciliam vastaverat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de ejus morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur iii. extr. Ol. lxxxviii. 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. v. ad Diod. t. i. p. 161. cf. Gedike et nuper Wernsdorf P. M. to. iv. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113., jam sæpe Ætnæ incendium insulam incursasse ait.

42. *Mons Ætna nocturnis minus incendiis;* Plin. iii. 8. 14. v. Strab. vi. p. 420. B. (274.). Itaque v. 44-46. sunt tantum ornamenta flammæ: *noctu ardet;* nam dies flammæ adspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid. Æn. iii. 572. sq. Mox v. 47. Ἀφαίστου πρανεῖς jungenda esse patet. Sunt iidem, qui paullo ante 42. σκοταῖοι, scil. σκηές. et ἔρευνὸν est *monstrum, portentum.* v. Valken. ad Theocrit. p. 399.

Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν κατάγᾳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο προυνοὺς ἐρατεινὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀποῦσαι,

Α. β'. Κ. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-

etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, aractante res est nota. vide ad Virgil. iii. Æn. 371. sqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod noctu sane evomere dicitur Ætna, quasi id non aeque fiat interdiu. Itaque ipse emendat *τέφρας* pro *τέρας*. Qua in re cum acute viderit alterum, miror, eum non aeque vidisse, in nova hac lectione inferri aliud quid, ut scilicet *cinis* evomatur, quod interdiu non minus fit quam noctu; reliqua autem, inprimisque *νὺξ, σὺν κατάγᾳ*, parum convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: *ἐν ἕρφασι φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ*, ne unde id poneret, vestivit et exornavit splendide ex adjuncto: *φλὸξ κυλινδομένα φέρει* etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem revocare velle, calumniari est. 49. 3. *βίσθαι* August. *πυθίσθαι* Pal. C. syllaba in utroque deficiente. 3. *τι πυθίσθαι* Bodl. C. et 3. *τι βίσθαι* Bodl. β. γ. cum ed. Ald. sed recte praefert Pauw vulgatam. 50. *παριόντων* vacare dicit Pauw, et emendat *παριόντων*, quod tamen minus lyricum esset. [51. post *ἀποῦσαι* Heynius signum colli posuit.]

49. *τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι* pro simplici *θαῦμα βίσθαι*, uti sequitur, *θαῦμα δὲ καὶ* (ita) *παριόντων ἀκοῦσαι*, h. e. *si ex iis audias, qui Siciliam adiere*. Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similior fieri, cum in posita requiratur: *eius auditusque* (propter tantos fragores) *horrendum*: itaque olim *θαῦμα παριόντων* jungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico: ut Diod. i. 36. *Τὸ δὲ γιγόμενον παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τοῦ Νείλου τοῖς μὲν βαθεῖ θαυμασιωτὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούουσι καταπλῆξ ἄπιστον.* Cic. Verr. iv. 59. *Quod cum illis, qui aderant, indignum, qui audiebant, incredibile.* Adde 56. de *hastis graminels*. At *θαῦμα βίσθαι* etiam apud Hesiod. Sc. H. 140. 218. 224, *θαῦμα μέγα φράσσασθαι*. Sophocl. Electr. 761. (Br. ed.) [*Τοιαῦτά τοι τοῦτ' ἐγώ, ὃν μὲν ἂν λέγων, Ἀλγεινά, τοῖς δ' ἄκουσιν, οἷσπερ ἵζομεν, Μέγιστον ἄσπαστον δὲ θέαμα.*] *ἐγὼ παρὼν.* Justin. iv. 1, 9. de freto Siculo: *neque experientibus modo terribile, verum etiam procul visentibus.* e Theopompo petito. *Ex Schedis.*]

Ad 52. sq. cf. Æschylum Prom. 351-366. sq. Sensus est, Typhoeum insulae inter fundum scrupeosum et montem impositum. *ἕλιν* pro *ἐν ἑλίσσει τοῖς πετρώδεσι*, simpl pro. *κοίλοις*, cui respondet *κεῖσθαι*, cui incubat. [*ἕλιν* pro *εἶναι*, sic

λοις δίδεται πορίφωῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον πεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὸν εἴη ἀνδάνειν,
Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρπου γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνίκατ' ἦν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιέ.

Ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις τερ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος

56. ὦ τὸν ἐ. Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β. γ. 66. ἐχομένοις Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. i. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displicebat, quoniam jungebant ἀρχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρῶτα, (non πρῶτον, ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον. (sc. γίνεται,) ἀρχομένοις (ἀνδρῶν τοῦ πλόου) τερπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρου Bodl. β. γ. cum Ald.

ἐκ τοῦδε, τοῦτο. l. per exclamationem, ὦ ! Ex Schedio.]

[56. Væ illi qui illi exosi sunt! Ego vero utinam sim θαυμαστὴς ! Ex Schedio.]

66. Nondum nota displicet. πρώτα χάρις ἐς πλόον, [ἐν πλόῳ. Ex Schedio.] ἀρχομένοις (πλόου) τερπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. poesis quoque jungere: ἐλθεῖν οὖρον ἐς πλόον. At Vauvilliers ad Sophocl. to. ii. p. 59. not. damnato ἐχομένοις, quod olim ipse probaverat, ἐν πλόου ἀρχομένοις jungit, ut sic *ingressuris*, *libentibus*, *suscipientibus*. Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ [γάρ. Ex Schedio.] λόγος—φέρει. *Ratio*, quæ par est inter navigationis initia et urbem recens conditam, affert spem cum post tam faustam fortunæ casum, καὶν ὑπὸ συντυχίᾳ, ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum, ἔσεσθαι sc. τὴν πόλιν— fere ut Ol. ii. 32. ἔστιν δὲ λόγος Κάδμου πόρευσιν.—73. σὺν θαλίαις εὐφύνοις,

Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις Θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulgo ubique: *σὺν, ἵππαισίν τε πλυτάν.* In quibus veriorem lectionem adhuc quæro. Nam deest subjectum: *Ætnam urbem.* Fuit forte *στεφάνοισί νιν ἵππιοι τε.* Mox *πλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν σε. ἵππιος τε σὺν* i. q. est *σὺν* pro *διά.* 74. *Δάλιε ἀνάσσων* omnes ante Schmidium: poterat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum erat *Δάλοι' ἀνάσσων.* [Hermann. ad Orph. p. 722. *Ex Schedis.*] *Δαλίου* Bodl. C. *Δάλου* Bodl. *β. γ.* quod pro vero habeo. In principio *Δάλιε καὶ* est Pæon quartus. v. ad 191. 75. *Παρνασσῶ* erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur *τιθέμεν* legisse: *τρέφοντιν καὶ συμπειθόμενον* explicat *τὸ τιθέμεν* pro *πειθόμεθα.* Idem conj. *ἐθανδρεῖν* sed nota alia forma non est quam *ἐθανδρεῖσθαι.* Scilicet putabat ad *ἐθανδρόν τε χώραν* repetendum esse *τιθέμεν.* Enimvero satis patet, ordinem esse verborum: *τιθέμεν νόῳ* (*ἐνιθέναι νόῳ* vel *τιθέναι εἰς νοῦν*) *ταῦτα χάραν τε ἐθανδρον.* 81. *βιαται* tres Bodl.

h. l., *διὰ θαλιῶν. epulas* pro festis sollennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox 77. *ταῦτα* est pro *τοῦτο, omen illud.* et 79. *μαχαναὶ πᾶσαι, μηχανὴ πᾶσα,* h. *πάντα δ' μηχανῶνται βροτοὶ τῇ ἀρετῇ ἑαυτῶν.*

A v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82-86. justas ac debitas esse ait, et deberi summas. Similia inf. Nem. vii. 103. sq.

Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὑσσί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μαρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

A. γ'. K. ιβ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,

86. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum ῑ ante ῥίψαις. Porro ἀμεύσεσθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμεύσεσθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμεύσασθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμείξεσθαι, διαλθεῖν, περαιώσασθαι interpretatur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἄμα operose deduceī. Vix dubites, quin fuerit ἀμία, ἀμίω, ἀμιάω et ἀμίζω. Sic στάω, στῶ, στίω, στιάω et στίζω. Nec absimilia τρίζω ex τρίω, θλίζω ex θλάω. 91. ἀναμνάσειεν emendavit Schmidius pro ἀναμνήσειεν tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat. Vulgo, ἂν μνάσειεν. οἷας ed. Rom. aiunt Oxonienses. exemplar nostrum οἷαις exhibet. 94. In ὑφίσποντο subjiciunt Interpretes, præeuntibus Scholiis, *Hiero cum fratribus, et Therone;* quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore jure subintelligere *homines*, vel *Siculi* et *al μάχαι*. hoc quidem melius. Pauw emendatione egere locum opinatus scribit: παρίμεν, ἵν' ὑφίσποντο θ. σ. τιμάν. Vauvilliers, qui olim Laroberium

87. εἰ γὰρ pro εἴθε. *Sit modo felicitas perpetua et integra!* εὐθύνοι proprie *ventus secundus* navem propellit, seu *gubernator* regit, nunc fortuna.

91. [pro ἀναμνήσειεν, ἀναμνᾶναι γὰρ, *memoria tenet ipse, quæ*—. *Ex Schedis.*] Quæ sequuntur usque ad v. 108., subnata e memoratione ærumnarum. καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87-90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. *Sane memor esse potest, quot præliis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam paravit et regias opes firmavit.* Repetit sententiam inf. Pyth. ii. 108. sq. παρέμεινον potentius quam παραγένοιο.

94. ὑφίσποντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt, quorum opera ille in bellis gerendis usus est; præivit jam unus e chol. Malim repetere *al μάχαι* ὑφίσποντο. v. V. L.

Οἷαν σὺν Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάναμ' ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλα-
νορ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλά-
σοντας ἐλθεῖν

sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἀ νίκᾳ' (pro ἀ νίκα) ἐφέπουσ᾽ ἅ, quod contortum est et metro adversatur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33. emendat ἐφέπουσα, et ἐφέπουσ᾽ vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Novembr. p. 646. (ubi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, ut et a. 1754. p. 301. sq.). Inter Misgravii tentata erat: ἐφέπουσά γ', δ' ἐφέπουσα δ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: ἐφέπουσα θεῶν παλάμαι ut Pyth. ii. 72. θέλοι θέσαν Ζηνὸς παλάμαι. 97. ἐφέπων Aug. invito metro. 98. μιν φίλον καί τις. Noluit ergo poeta dicere φίλον τις? [αὐτὸν ὄντα φίλον αὐτῶν πρίν. Ex Schedis] 101. μεταλλάσοντας a μεταλλᾶν habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μεταλλάσ—σοντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paul. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw emendat μεταλάσοντας a μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω, ut abducerent secum. non male, modo de usu τοῦ λάζειν activa forma constaret. Sollenne est λάζεσθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec curet analogia, est enim ejusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω, et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem; sed ariolationem? An latet μαστόν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν γε, μαστὸ-σοντας. [f. μεταβάσοντας. βάζω, βιβάζω ἄγω, arcesso. Ahlwardt. μεταμείψοντας. Ex Schedis.].

96. sq. Νῦν γε μάν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantum haec: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerunt animis, ut ille maximum ferret, arcessitum esse. At Philoctetis ille exemplum artâ tamen; quem inimicus* (Ulysses), *necessitate urgente, suspectâ alioquin animi, blandis verbis demulsit.* [Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schedis.*] *Narrant Scilicet* etc. Νῦν γε. ergo hoc diversum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas.

98. Haereo in hoc, præstetne σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. φαντὶ δὲ pro γάρ. [De Philoctete v. Philostrat. jun. 17. (Opusc. v. p. 192.) *Ex Schedis.*]

[99. τις. Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*]

Ε. γ'. Κ. εἰ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔρασαι, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι πομπὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τᾷ πόλιν παίναν θεοδμά-

109. Cum syllaba abundare videatur, Schmidius conj. Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴς, vel Ἱέρων θεὸς τυραν. probant prius Oxonienses. Sed θεὸς una syllaba est efferendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. εἶεν δ', Ἱέρων, θεὸς ἰ. τ.λ. ὧν Ἱέρωνα, s. l. ut Hiero sit vocandi casus. [Ita Heynius in textu correxit.] πέλοι aliqui ap. Schmid. nescio qui. 110. τὸν γε Bodl. C. τὸν τεκάδεσσιν Ald. quod Pindaricum est. 112. Διονυσίᾳ scribit Ald. pal. supr. Διονυσίων Cod. Aug. 113. σεθεύ μοι Chorianbus pro Pauone quarto, qui sequirebatur. Forte fuit σθεύ μοι, quod et Mingarell. conjiciebat. [Sic Heynius in textu correxit] v. ad 191. 118. πλουτὸς Aug. Cod.

109. *Similiter utinam*—Redit ad 88, 89. *καιρὸν διδοὺς*, *eventum*, qui ab *temporum opportunitate* pendet. cf. Nem. viii. 6.

116. [*Ἴστω*, *post ista*: ut solet poeta ad alia procedere. Vix bene pro *ἴστωσαν*, *olim*. *Ex Schedis*.] *Αἴτνας βασιλεῖ*. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diversorum laudes complexus, ad Jovem celebrandum; unde *inf.* 130. *Ζεῦ*, *τίλυ*. Jam *τῷ* v. 118. intellige, *Jovi Ætneo*, *cui novam urbem condidit et dedicavit Hiero*: *et quidem legibus et institutis Dorientium*.

τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Τλλίδος στάθμας Ἰέρων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. δ'. Κ. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

[121. ἴσχεν'. ἱδίλονσι Boeckh. Comment. p. xxviii. *Ex Schedis.*] 125. Δωριῆς, quæ apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριῆς ex Ald. repetitum. 130. Ζεῦ τέλει', omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δέ. nec excidit apostrophus nisi in Pauli Stephani edd. incuria, pnto. Idem tamen est, τέλει an τέλει' scribas; nam est τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα δ αἰεῖ. Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullæ enim preces antecesserunt. Necesse adeo ad seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, fitque trajectio dura pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane præstat scribere γε, quod

120. Ætnæ coloni Dorici erant generis, Geloi, Megarenses et Syracusani; arcessiti quoque advenæ erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. xi. 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad.* to. ii. p. 217. sq.). Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille cæsus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit reditus in L annos, appellantur nunc *leges* Doriensium νόμοι Τλλίδος στάθμας: et mox eædem *leges Ægimii*, Αἰγιμιοῦ τεθμοί: et appellantur Dorienses *posteri Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit *Ægimius* inter generis Dorici majores: cujus filii *Pamphylus* et *Dymas* profectioni in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. ii. 8. 3. extr. ubi cf. Not. p. 515. add. iuf. Pyth. v. 96. Nacti erant posteri sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123. enallage temporis est, res præterita tanquam præsens, ναίοντες *qui olim habitarunt, ut* κατάμενοι. [immo, qui habitant, postquam venerunt. *Ex Schedis.*] Etiam ἴσχεν vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Sæpe hoc animo tenendum erat; ut Nem. ix. 130. φεῦγε, *fugerat.*

130—6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum,

ταν Ἀμένα παῤ ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοί τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιστελλόμενος δᾶμόν τε γέ-

jam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accusativus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum sit subjectum: num *αἶσα διακρίνει λόγον*, an *λόγος διακρίνει αἶσαν*? Utraque ratio durissima est. Præstat priorem sequi: *fac, ut conditio populi Ætnæi et regum talis sit, ut constituat verum nomen, veram famam* (Dorici instituti), *laudem*, (ut sæpe *λόγος* in Pindaro) *inter homines*; h. fac, ut Ætnæi dicantur vere frui Doricis institutis; ut sit pro: *τίλυ, τοὺς ἀνθρώπους λόγων ἑτύμων, (ἀληθῶς) τυπόντων αἶσαν* (Doricam) *ἀστοῖν καὶ βασιλεῦσιν διακρῖναι, constitutam esse*. Esset tertia ratio, ut interpungatur post *βασιλεῦσιν*, sicque fieret, *τίλυ τυπόντων αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὅστις αὐτοὺς) διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων*: *hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant. Ἔτυμος λόγος, ἴδιμος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια*, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas urbs nova temperata fuerat. v. 120. sqq. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. *ἀνθρώπων*. 131. Ἀμενάν Bodl. C. Amenanum Strabo appellavit lib. v. p. 240. B. et sic in numis Catanæorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Ut *Μυΐλαος* et *Μυΐλας*, similiterque multa alia: sic et Ἀμίναος et Ἀμίνας. 134. *τίς κεν* Ang. male. Vix mihi persuaderi patiar, *παλίφρονα* hæc monosyllaba a Pindaro profecta esse *Σὺν τοί τίν κεν*. Etsi sententia bona est: *σὺν σοὶ, te, Jove, adjuvante, tuo numine, τοὶ, sane, ἀγητὴρ—τρέφων κεν*. Necdum tamen vidi melius. Conjiciebam: *σὺν τοῖσιν κεν—ἐπιστελλόμενος. commune cum iis* (populo et filio) *imperium tenens. ἀγητὴρ* Bodl. C. et Ald. 135. Hærent in *υἱῷ τ' ἐπιστελλόμενος* Schmidius et Pauwius. Alter *ἐπιστελλόμενος ἀγητήρ τε* jungit, ut sit *dux exortus*. Nihil vidi durius. Alter *υἱὸν* legit, nempe ut cum *τρέφων* jungatur; (nam cum *ἐπιστελλόμενος* jungi nequit, quod requirit casum tertium.) Et hoc præferendum: *ἀνὴρ ἀγητὴρ ἐπιστελλόμενος τρέφων υἱόν τι δᾶμόν τι ἰφ' ἁσυχίαι σύμφωνον*. Videtur enim Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse olim a fratre Gelone Geleæ, Thrasydæus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti fuerant [cf. Aristotel. de Rep. v. 10. p. 306. E. *Ex Schedis*]: filium adeo in potestate retinere sibique certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est caussa, cur *υἱὸν* abierit in *υἱῷ*, propter *ἐπιστελλόμενος*. 135. *δᾶμόν τε γε-* 136. *φων* Ald. *δᾶμόν τε γε-φίφων* Rom. et ceteræ edd. quas metrum refellit;

nec nunc satisfacio. Sensum sic satis aptum esse video: *Jupiter, fac, ut Ætnæa civitas vere Doriensium institutis uti dicatur*. Sed hæc ex verbis extorquenda sunt fidiculis: ut sæpe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, uno et altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox v. 134. *σὺν τοί τίν κεν*: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.

ρων τράποι σύμφωνον ἰφ' ἀσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
Ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

E. δ'. K. ιέ.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον,
Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν

nisi λῶρον γεραί - ρων τε. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia, etiamsi jungas: *filio præcipiens eumque honorans tradat si populum*, si vel maxime τράπωσι pro ἐντρέπωσι dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos convertere.* Itaque paruit Schmidius correctioni Ceporini in Cratandrina: γί-ρων. 136. τρέπωσι Bodl. γ. porro ἰφ' exciderat Rom. ἰς ἡσυχ. Aug. ἡσυχίαν vulgo. 142. Συρακοσίων metro monente emendavit Schmidius pro - σν. 143. δαμασθὶς super adscripto ὴ Bodl. γ. Post πάθον interpunxisse videtur Scholiastes et junxisse: Ὠκυπ. ἀ. ναῶν Ὅς σφιν etc. et præferendum hoc præ altero: πάθον ὠ. ἀπὸ ναῶν.

137. sq. ἷδὼν ad Jovem referunt Scholia; mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes a nova expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum*; eas viderant cladem ad Cumas acceptam.

140, 1. ἔχῃν pro ἔσχον dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139—141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, navali prœlio Ol. 76. 3. v. Diodor. xi. 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conversa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam conjunctam præstantibus, Ol. 75. 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. vid. Herodot. vii. 165. sqq. Diodor. xi. 20. sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἷα conjunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diversa. Suspicabar, copulam excidisse: οἷα Συρακοσίων ἐ- ἀρ- χῷ (pro ἐν' ἀρχῇ, a Gelone) δαμασθέντες (Pœni) πάθον ἀκυπόρων ἀπὸ ναῶν ἃς σφιν etc. ut sequentia penderent a superioribus: ἷδὼν ὁ ἀλαλατὸς ἷδὼν ἷδὼν, οἷά τε πάθον. Videbatur mihi hoc lyrico convenientissimum esse, qui idem plura ac diversa cumulata brevibus complecti, structuram autem mutare et in diversis membris novare solet. Sed in hoc nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. xi. 66. sqq. ἀλαλατὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mira-

Ὃς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἰμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,

147. Pro *αἱρέομαι* temerario conatu Schmidius Αἰσῶμαι rescripserat a Metrico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus. v. Pauw ad v. 30. Pro trochaeo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo observat, exhibet: Δουλίας (hoc metro convenit pro vulg. Δουλείας). *ἀρέομαι τὰν*- vitiose tamen, nec quicquam proficeris, si *ἀρέομαι*, ab *ἀρέω*, unde *ἀρέσασθαι* Homericum procedit, deducas. Hungarellius emendabat *ἐρέομαι*, habens forte in animo sup. Ol. viii. 75. *ἐρέω τανυτὰν χέρα*. At sequitur statim v. 49. *ἐρέω*. Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocl. Ajac. 77. *ἀρέομαι*, quod Atticis est *ἀρεῦμαι*. Id vero est ab *ἄρω*. *ἀρέσθαι μισθὸν* votum est ex Iliad. xii. 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non accipit h. l. *mercedem* poeta, sed *laudem probat*, celebrat. Itaque aequiesco in *αἱρέομαι*, quod est *probo, ego mihi sumo*. 149. *ἐρέω τὰν* Ald. Rom. et rel. Sustulit *τὰν* metro obsequutus Schmidius. Γ *αὖ ἐρέω* Bodl. γ. quod et ipsum respuit metrum. 151. *Μῆδοι μὲν* ex Bodl. C. receperunt Oxonienses: poterat reliquum vulgatum: *Μήδων*. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammatice exigendum, *ταῖσιν*. 152. *παρὰ δὲ τὰν* idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. *τὰς* R, ut trochaeus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus *τὰς δὲ γε* erat. At v. inf. ad v. 191. 154. *Δεινομένευς* Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. γ. *Δεινομένης*. Mox post *αἱρέομαι* et *ἐρέω* expectabam *τελέσαιμι*. *Ad Himeram autem Dinomenis filiis* (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) *laudem*, (carmen encomiasticum) *quam hostibus victis virtute sua consecutus*

fecisse faciat; est perpetuum hac poetarum, ut *θέρεσθαι, κλύειν, πυθέσθαι*, et similia, *ἀλαλὰν* inf. Nem. iii. 104. pro pugna et pro acie pugnandum memorent.

[145. mersis navibus. *Ex Schedis.*]

147. sqq. *Ἀθηναίων μισθὸν αἱρέομαι χάριν (τὰν) πὰρ Σαλαμῖνος, Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *praefero* (*αἱρέομαι*, prae omnibus aliis laudo) *decus* (*χάριν*) *ex pugna ad Salaminem* [l. *αἱρ. χάριν, μισθὸν παρὰ Σ. praemium virtutis ad S. Ex Schedis.*]; *Spartanorum vero* (*ἐν Σπάρτᾳ*, pro *τῶν Σπαρτιατῶν*) *celebrabo pugnam ad Plataeas; ut Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendae.* cf. V. L. *μισθὸν* dixit pro praemio, laude ex victoria; ut Nem. viii. 39. cf. Isthm. i. 71. sq. Hic aliquoties *Servus.*

Τὸν ἐδέξανθ' ἁμφ' ἀρεταῖς,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ἐ. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-

quuti sunt, pertexam. [Gurlitt. *pervoluam.* P. ii. 24. *Ex Schedis.*] et jam Pauwius conjectasse video: τιλίσαι· μ', ὃν ἰδίξανθ'—. At τιλίσαις non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro τιλίσαι ἄν τις, uti statim v. 157. *si φθέγξαιο*, aut ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset referre ad ἰρὸν τιλίσας. Similis locus est Nem. ix. 92. sqq. 157. *καιρὸν*, erit subintelligendum *κατὰ καιρόν*. quod sane durum. Malit Mingarell. *καιρῷ* vel *καίρ' εἰ φθ.* 158. *συντανύσας* communi forma Ald. cum binis Bodl. 159. Laudat Eustath. p. 610. *μείων λόγος*. memoriter. an *ψόγος* voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De *αἰανὴς*, quod et iv. 424. occurrit, et *αἰανὸς* [Soph. Aj. 681. *Ex Schedis.*], h. e. *αἰνὸς*, vid. præter Stephanum Hesych. h. v. Sed *ἀπάδις* laborare videtur: etsi id pro *ἀπάδιας* dictum dicas. Deberet ita, puto, ex ἄδις, *ἀφᾳδὶς* ductum id esse, de quo nil constat. *Πρωΐδας* metrum respuit, etsi Scholia per *διανοίας* explicant. Itaque Pauwius delabitur ad *ἤωας*, Homero pro mente frequentatum, ut forte hoc idem *ἤωας* vel *ἤως* pronuntiatum fuerit, et conjicit: *ἀωΐδας* vel *ἀωΐδας*. Equidem recte conjectasse Pauwium censeo, sed pronuntiandum esse dorice, *ἀωΐδας* [Æschyl. Suppl. 95. *Ex Schedis.*], *præcordia.* [Emendationem suam esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii. *Ex Schedis.*] Nec *πρωΐδες* aliam originem habere videntur, quam quod fuit *παρὰ τὰς ἀωΐδας*. Aldina exhibet ἰλπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis: quod placebat Mingarello. [Probat Gur-

157. seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditu invidis; enimvero summa brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti poeta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. cf. Nem. iv. 53-66. x. 35. sq. Pyth. viii. 40. sq. Ait adeo *γνωμικῶς*: *si breviter, καιρίως, laudes celebraveris, complexus potissima capita paucis: minus faciunt illæ invidiam. Contra vero fastidium molestum* (productæ laudis) *obtundit animos*, offendit.

162. Ordo verborum: Ἀστῶν δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἐπ' ἀλλοτρίαις ἐπαίναις πρυφίοις, pro quo θυμὸν πρύφιον. vulgare erat ἀκοὰ ἐπαίνων ἀλλοτρίων. [*fama.* Gurlitt. *Vorrüge, die ihm fremd sind.* et *μάλιστα* ἐπ' ἀ. ἐπ. jungit. *Ex Schedis.*]

νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως, πρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά. νέ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρωτόν. ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄπρονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

A. έ. K. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σίθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ἀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀποὰν ἀδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ

Titt. pro ἔπεσιν. ut P. ii. 89. I. ii. 64. *Ex Schedis.*] Goes. conj. ἔπιδας, *nimis longus providam curam retardat.* Sed peccat prima in ἔπιδας in metrum. 164. εἰκτιρμῶν Bodl. C. οἰκτιρμοῦ Gott. Versum exprimit Palladas in Anal. Brunck. t. ii. p. 433. 114. 165. μὴ παρίει Schmidius e conj. interpolaverat, tantum ut planiorem orationem redderet. Id vero quis in Lyrico ita curet, ut lectionem mutet? 171. πὰρ σίθεν. Miagarellus malit τὸ πὰρ σίθεν. 176. ἴξῃσι hic malit Pauw, ut jungantur cum seqq. Ita esset: *Sic splendidus, sed ita ut iste*

165. Poeta commendat justitiæ et veritatis studium. καλὰ sunt studia honesta, h. e. laudum.—167. Durissimus tropus! *acue linguam* ad vera dicenda. Pro hoc: *in incude veritatis procude verba vera.* [ut *cudere versus.* Gurlitt, incidit in *tela* a poeta emitti solita: sed tum laudes. *Ex Schedis.*] De his v. dicta ad Ol. vi. 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quæ cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel *si qui φλαῦρον παραιθύσσει πὰρ σίθεν*, vel *si ἡ γλῶσσα παραιθύσσει τι*, transitive, ut Ol. x. 88, 89. *μέγα φέρεται, πὰρ σίθεν, quia a te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 67. Inde 172. ἀμφοτέροις, *veris et falsis*, ex vss. 165 et 169. nam φλαῦρον vi oppositi est pro ψεῦδος. [melius pro ἰθυτελίς. *Ex Schedis.*

[173. præclarum tuæ indoli obsequendo. τοῖς ἐγγενέσιν ἴθυσι, τῷ τρόπῳ, animo liberali. ἐργᾷ sic P. ix. 76. et ap. Herodot. v. Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἱστίον ἀνεμώδη.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπιθόμβροτον αὖ-
χημα δόξας.

Ε. έ. Κ. ές.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς
Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

splendore (sumtu in eum facto) *non cogaris sordida lucra captare, quo splendori satisfacias.* Verius sententiæ disjunctæ sunt. Porro ἄσης vulgg. invito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutavit in ἄσῃς. 177. Pro ἀνεμώδη MS. Bodl. ἀμαυ-ρώσῃς ex glossa; nam et Aldus: Ἱστίον ἀνεμώδη σκιάσῃς. 178. ὦ exciderat Rom. in qua versus sic constitutus: μὴ δολωθῇς φίλε, κέρδεσιν εὐτρα- πέλοις. claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum habet, legere jubet: μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-τραπέλοις. et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dederunt ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσι' ex Bodl. γ. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et codd. lectionem redii. 179. ὀπισόμβροτον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana cœpit mutare in ὀπιθόμβ. Recte emendavit Schmidius: est enim ὄπιθεν pro ὄπισθεν. At Bodl. C. depravatius: ὀπισίβροτον. 184. φθινεῖ malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri tamen

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures præbeat. v. 179. κέρδη non sunt de lucro, sed, quod jam monuere viri docti, de adulatorum, qui εὐτράπελοι, *faceti* ipsi sunt, fraudibus intelligenda. [εὐτράπελος, *gewandt.* pr. de corpore agili. *Ex Schedis.*] Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est: ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἀνθρωπίνης καὶ πολιτικῆς ἀρετῆς ἀλλοτριώτατος.* [Cf. Aristotel. de Rep. v. 11. 10. *Ex Schedis.*] Lucem hinc fenerantur et alia loca Pyth. ii. et iii. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: *Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis, laudibus. Non adulatorum voces, sed gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis fuerit.* Ita accipiendum (ἐν) λογίοις καὶ ἀοιδοῖς ex perpetuo more pro διὰ λογίων κ. ἀ. Sunt autem λόγιοι historici, puto. Etiam sic N. vi. 51. Commentator sententiæ est Diodor. xi. 38. Ex altera ratione, si λογίοις καὶ ἀοιδοῖς tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententia exoritur hæc: *ut ea post mortem demum ad poetas et historicos perveniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit.* Hæc interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et *viventes* reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur. [Contra Gurlitt. *Ex Schedis.*]

184. *Crœsus adhuc laudatur propter benevolentiam et facilitatem.* Videntur hospites eum adiisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per urbes et templa Græciæ ab eo dedicata.

Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ παυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἆθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

Idem in φθίνω, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 201. ζώντων· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νέον. Etiam noster corripit sic inf. iv. 471. v. 161. 187. αἰσχρὰ—φάμα Schol. seu ex glossa seu varietate scripturæ. 191. Qui vulgo legitur versus, εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. ἆ. a Schmidio, male de metro sollicito, est concinnatus. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἆθλον, proba, etiam Pauwio judice. ἆθλον tamen refingere possis: ut etiam Bodl. γ. exhibet. Scilicet non observatum erat a viris doctis, Mingarello excepto, primum pedem in hoc versu esse Pæonem quartum; quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 113. 152. add. 35. 74.

188.—190. In carminibus juvenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. κοινωνίαν· οὐ δέχονταί μιν κοινωνὸν, quatenus non admittunt ejus nomen in carmine, nec adjungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. μαλθακὰν, suavem, (in) παίδων ὀάροισι, cantibus inter epulas. hinc epitheton ὑπωρόφια.

191. Bonum successum habere [εὖ πρᾶττειν. Ex Schedis.] prima est felicitas. ἆθλον, præmium, bonum. Præclare factorum laudatores habere proxima felicitas. εὖ παθεῖν: conf. ad Pyth. iii. 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016. sq.

[194. ἕλῃ. l. vicerit, l. consequutus fuerit. Ex Schedis.]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Syracusas conversus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat—28. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi pœnas luit. Inde e v. 89. sententias subjungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio male-dicentiæ in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunæ bonis. A v. 125. bona consilia et monita subjungit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΕΣΙ ὦ Συρά-
κοσαι, βαδυπολέμου

Quibus ludis victoria hæc curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. [Prius in festis epulis in urbe Ætna, deinde Syracusis celebratum esse opinatur Kuithan *Versuch* p. 16. Ad Olympicam refert Gurlitt. nam aliquam obtinuisse narrat Pausanias i. 8. et Ol. i. 176. pollicetur. *Ex Schedis.*] Ex voc. πάλος v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἵππος omnino dicitur sæpe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum carmen ἐπινικιάλαιον, e v. 6. et 125. intelligitur; cujus generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam idoneum tale carminis genus sit

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
Ἵππων τε σιδαροχαιτᾶν
Δαιμόνιαι τροφοί·
Ὑμμιν τόδε τᾶν λιταρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν
Φέρων μέλος ἔρχομαι
Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ κρατέων
Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,
Ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος·

4. *Ἵππων τε σιδαροχαιτᾶν.* Debet hoc esse ex *ὁ σιδαροχάρμας*, adeoque *Ἵππων* ab *οἱ Ἵπποι*, non ab *αἱ Ἵπποι*. 6. *λιταρᾶν δ' ἀ' Ἀθηνᾶν* (deb. saltem *Ἀθηνᾶν*) olim emendaverat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenæis victori Hieroni scripta esse prodebatur a nonnullis hæc Ode. v. Schol. ad v. 1. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. *ὕμμιν* Oxon. ex ed. Commelin. cett. *ὔμμι*. Æolice s. Dorice. 7. *μέλος—ἀγγελίαν* pro *τὸ ἀγγέλλον*.

lyricæ poesi, equidem non dicam. Inter *ἐγκώμια* fuisse suspicetur aliquis ex v. 24. sqq. Ad v. 127. *ὀνεχχαμπτικὸν* facit Grammaticus; fuere autem Pindari *ὀνεχόμενοι*: vid. Fragmenta p. 26. sqq. et p. 7. Ipse poeta *Κασταλίαν* appellat v. 127. quod nomen æque obscurum est, et probabile fit, nihil aliud significare quam *ἱππικήν*. Ol. i. 163. *ἱππικᾷ νάματι*. cf. Pyth. xii. 92. Isthm. i. 21. *ἅ Κασταλίᾳ ἁ Ἰολάου ὕμνῳ*. Non enim eo modo licet accipere, quo *τὸ Κασταλίαν μέλος* dictum fuit apud Lacedæmonios, quod ad rhythmum *ἐμβατήριον* est referendum: carmen quod canebatur instante prælio. Apud Plutarch. in Lycurgo p. 53. prælio jam committendo rex jubet *τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μέλος*. v. eund. de Musica Opp. t. ii. p. 1140. C. Pollux, iv. 78. cf. Klotz ad Tyrtæum p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura: ut nolim ariolando etiam perdere. v. Fragmenta p. 7. sqq.

3. Syracusas *τέμενος Ἄρεος*, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut ejus cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracusani; ut de Locris Ol. x. 19. *μέλει δέ σφισι χάλκεος Ἄρης*.

12. *Ortygiam* insulam *ποταμίας Διὸς Ἀρτέμιδος*. nam Dianæ fuit ea insula sacra, Diod. v. 3. unde Ortygia Nymphas inter Dianæ inf. Nem. i. 3. Et erat Dianæ templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196. sq. *ποταμίας*, *τῆς Ἀλφειοῦ* ait Schol.—Nati sunt amores Alphei Peloponnesii fl. et Arethusæ fontis Ortygiæ. Diana Alphæa colebatur in Elide, Paus. vi. 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Quod v. 16. sq. Diana, Mercurius et Neptunus quadrigas ad certamen adornant, ut ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid, quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum deorum memorantur ap. Paus. ii. 2. At bene Diana memo-

Τᾶς οὐκ ἄτερ πείνας ἀγαναῖσιν ἐν
Χερσὶ ποικιλανίους
'Ελάμασσε πώλους.

A. α'. K. ιε'.

'Επὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χερὶ δίδυμα,
Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
Ξεστὸν ὅταν δίφρον
Ἕν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύῃ σθένος ἵππιον,
'Ορσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ

13. πείνας—πώλους. Suspicari in promtu est, fuisse πλεινάς. 17. χερὶ repetiit ex Ald. Schmid. Alii χειρὶ, quod Iambicum metrum respuit. δίδυμα Ald. Rom. et al. ut Diana sit δίδυμη, minus bene. 20. Mingarell. conj. ὅτ' ἐν δίφρον ἴν θ'. 21. ἅρματα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἕρματα, ut hæc sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum aliunde non firmat, nisi quod ait, polysemon esse vocem et ab εἴρω ductam. Multa argutantur Scholia; est in his: ὅταν καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον (h. τοὺς ἵππους) ἐν δίφρου ζυγὸν ἕρματά τε πεισιχάλινα, ut ἐν molice et dorice pro εἰς (ἐνς, unde factum ἐς, mox productum εἰς, et ἐν) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 163. Eustath. in Il. ε. p. 722. 6. Salmas. ad Inscript. Herodis p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est junctura: ὅταν Hiero ἡνιοκαταζευγνύῃ σθένος ἵππειον (εἰς) δίφρου ἕρματά τε. 22. Scrib. ἵππειον pro ἵππιον.

rata est, quia ejus templum in Ortygia erat: Mercurius propter certamina, unde ἐναγώνιος dictus, et Neptunus propter equos domitos, ut toties: Pyth. vi. 49. sq. Ol. v. 49.

24. ἐτέλεσσεν pro τέλεσε. *Alii poeta celebrant alios. Hiero celebratur a Locris propter merita in eos*: depulso Anaxilao tyranno, qui bello eos oppugnare aggressus erat. Præparat autem sententiam: inter omnes alios Hieronem esse celebrandum. *Resonant*, adeoque *canuntur φᾶμαι ἀμφὶ Κυθέρειαν, carmina in Cinyram*, ex sollenni vocis usu in hymnis: ut Hymn. in Bacchum: Ἀμφὶ Διώνυσον —μνήσασθαι. et xx. Ἀμφὶ Ποσειδάωνα Διὸς μίγαν ἄρχαμ' ἀείδειν. Eurip. Troad. 511. et alibi. Sioque ἀμφὶ δεσπότην et e Terpandro ἀμφί μοι ἄνακτα, sc. cane Musa; ut in Hymn. Hom. xvii. ἀμφί μοι Ἑρμείαν φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα. Aliter se habet ἀμφὶ ἄνακ h. ἀμφί μοι ἴσα, *ades mihi*: ut in Aristoph. Nub. 595. Ἀμφί μοι αὖτε Φαῖδε ἄναξ. Confusa pas-

Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-
μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
Χρυσοχαΐτα προφρόνως
Ἐφίλασ' Ἀπόλλων

E. ά. K. ιδ'.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
Ἄγει δὲ χάρις φίλων
Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
Ὀπιζομένα· σὺ δ', ὦ Δεινομένεις παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων

25. εὐαχέα Pal. C. et Gott. et sic ex Schol. unus: ἢ ἐφ' ᾧ ἴσον αὐχῶν. Ad εὐαχὲς pro εὐηχὲς doctæ sunt disputationes Toupii in Epist. crit. p. 144. Emendation. in Suid. t. iii. p. 304. Koppiers. Obss. philol. p. 89. quas omitto, quia ad Pindarum nihil faciunt. 29. χρυσοχαΐτα dorica forma (ut ἰανθέντα pro ἰανθέντος et alia, v. c. μητίετα, ὑφαλητήρια, apud Homer.) refinxerat post Rittershusium Schmidius, ut ditrochæum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses: quam suppeditat utique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw spondeum. 33. ποί τινος divisim scripsi, ut par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque præeunte. Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius Jerem. Spigelii conjecturam in textum receperat, ποίμνιον esse enim ποινὴν poetæ pro retributione. Utique ποὶ jejunum est. Licet substituere τοί, ἄγει δέ τε (unc τὸν ὕμνον ex 25, 26.) χάρις ἐπιζομένη τοῖς ἀνὴρ ἔργων φίλων, grata mens devenerans aliquem (devenerandi causa) pro beneficiis acceptis. [solet enim grata in aliquem mens etc. *Ex Schedis.*]

sim hunc. Mingarell. malit Κύπριον—Κινύραν, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis singillatim. Occurres, si carmina a Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31. ἱερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cujus ipse sacerdos fuerit. Fabulæ de Cinyra esse debuere plures et variæ: v. Meurs. in Cypro ii. 11.; modo is Veneris fuit amasius, modo Apollinis, ut h. l. v. Notas ad Apollodor. p. 825. et paullo ante 822. 3. Præferam adeo distinctionem ἐφίλασ' Ἀπόλλων ἱερέα, κτίλον Ἀφροδίτας, tanquam simpliciorem, et eredam, Pindarum diversam a vulgari rationem esse amplexum. De voce κτίλος [pr. *cicur. Ex Schedis.*] multa videri possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. iv. p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad Nicand. p. 23. ad Iliad γ. 196. Sufficit h. l. esse *amasium, delicias.*

35. πρὸ δόμων, in sollennibus publicis; puellarum choro ducto, aut in choreis puellaribus.

Λοιρὶς παρθένος ἀπύει,
Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τὰν δύναμιν θρασσεῖσ' ἀσφαλής.
Θεῶν δ' ἰφτιμαῖς
Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
Βροτοῖς λέγειν ἐν στερόεντι τροχῷ

37. ἀμαχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in Crat. 38. θρασσεῖ' Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, ut θρασσεῖσα ἀσφαλὴς sit θρασσοῦσα ἀσφαλῶς, *libere ante domos discurrens*, ἀνύει. Sed primo forma passiva verbi nota non est; θρασσοῦσα vel θρασσοῦσα scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, ut quidem viri docti eam instituunt. Revocanda ea erat ad elegantiorem sententiam: ut θρασσεῖν ἀσφαλὴς sit a navium cursu sumtum, ὁδοιδρομεῖν h. ἰσοτυχῶν. Vulgata lectio erat θρασσεῖ', quam Pauwius tuetur, ut δίχεσθαι sit pro *vibere* ex Homerico noto: ἰμοῦ ζώοντος καὶ ἐτ' ἐμοὶ χθονὶ δηριάασθε. sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque *tueatur fidenter et libere*: ut contra *oculis incertis errare solent timentes*. Sic fere Schol. δίχεσθαι· ἰλιγγιᾶν. ἀσφαλῶς Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat ἐρῷ ἄλσει, Ol. ix. 166. Non tamen aliunde nota est forma ἰδρόων et θρασσὺς, mirumque est poetam non maluisse θρασσοῦσα vel θρασσοῦσα, ab Ῥρασσω, ex θράσω, dicere. [Non debebam de forma θρασσὺς dubitare. Occurrit ea in Fragment. Scolio ii. 4. p. 11. *Ex Addendis.*] 41. στερόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerant tamen edd. seqnentes præter Commelin. cum tamen Aldina expresse haberet στερόεντι, quod recte revocavit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. cf. ad Virg. Ge. iv. 484., ubi *vento* ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio τῶν τραγῳδουμένων narraverat nonnullos tradere: δινὸν γὰρ εἶναι καὶ δυσλαῆ αὐτὸν ἱξιονασθῆναι διαφθαρῆναι φασίν. unde alii poetæ turbinem procellosum in rotam venti procelloso circumactam, τροχὸν ἀνέμου, στερεόν, ἀνάντεμον, transformasse videntur; ut factum in aliis fabulis Æolicæ gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur, quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus νέφεσφιν, οἱ νεφέλαιοι τὸν ἀέρα, αἴωρα secuntes, et ἰπνοφόρους appellati erant. Ex ἀέρα facta νεφέλα,

38. θρασσεῖ' ἀσφαλὲς, metu liberata, adeoque *vultu erecto*, hilari, secura ipsa et rebus fidens. [Anaxilaus, rex Rheginorum, Locros Epizephyrios adortus, Hieronis monitu pacem fecerat. *Ex Schediis.*]

39. seq. φαντὶ δὲ Ἰξίονα πολυδόμοισιν ἱφτιμαῖς θεῶν etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum. *Discite justitiam*, Æn. vi. 620. ubi conf. et ad Ge. iv. 424. Ad nostrum v. Schol. Od. φ. 303. et Schol. Eurip. Phœn. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Παντᾶ κυλινδόμενον·
Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ις'.

Ἔμαθε δὲ σαφὲς. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
Γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλεθον,
Μαινομέναις φρεσὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
Λάχον πολυγαθέες·
Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον

et hinc reliquæ nugæ, de Junonis tanquam aëris amplexibus. Depravatior alia lectio est Bodl. γ. πυρίνι. forte, πυρίνει. 44. ἐποιχομένους Cod. Aug. et Bodl. γ. quæ vulgarior ratio, pro ἐποίχεσθαί τινα χάρεσι, vel, χαρίτων ἀμοιβῇ, et h. l. ornatius, ἐποιχομένους τίνεσθαι. 48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρεσὶν ex φρενὶν, (φρὴν, φρὲν) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσὶν. Miror eum non vidisse, α produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse.— 50. ἐράσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo ἐράσατο. etiam codd. 52. εἰς, quod et Bodl. γ. habet, metro monente subjecit Schmidius pro ἐς. Ita quoque mox ἄρσιν Oxonienses ex Schmidii monito pro ἄρσι receperunt. ἀϐάταν editum erat Æolicum pro ἄσην, ἀάταν, molica inter duas vocales adspiratione, quam melius ἀϜάταν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, ἀϐάταν. Dawes Miscell. crit. p. 181. ἀνάταν. add. Knight p. 56. Cum tamen in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit: (qua de re agam alio loco accuratius;) melius, puto, antiqua illa Græcorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter ut exaretur ἀάταν. Pauwius ea de caussa vocem damnat, quod subjici ait plane tautologum: ἐξαίφνης ἅλις μίχθεν. itaque præclare emendare sibi visus est: ἀνάταν, scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subjiciens. Non vidit

43. δεῖν τοὺς βροτοὺς τὸν εὐεργέταν ἐποίχεσθαι (*affigere*, ut Ol. iii. 72.) ἀμοιϐαῖς ἀγαναῖς, *benevola retributione, vel* τίνεσθαι, h. e. ἀναμείϐεσθαι. Et mox ἔμαθε τοῦτο σαφὲς, σαφῶς, sc. ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀναμείϐεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi pœnas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. i. 87. sq. ubi ναυαπίψαι μίγαν ἅλεν τὸν ἄθεσθαι. Mox 47. ἑλὼν poetæ idem quod ἔχων, ut aliquoties.—51. λάχον itidem pro ἔχεσαν. ἃ ἴχνεα ἐν ὕβρῃ. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

52. *Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem cum adduxit.* ὑπεράφανον pro *ingens* accipere præstat, quam *stultitiam arrogantiæ plenam*. πάχυ δὲ pro γάρ.

Ὦρσεν. τάχα δὲ παῖδ' ἑοικότ' ἀνὴρ
Ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἱ
Δύο δ' ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,
Ἥρως ὅτι τ' ἐμφύλιον αἷμα πρώ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
Ἐπέμιξε θνατοῖς·

A. β'. K. ιέ.

Ὅτι τε μεγαλοκευθέσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶ-
το. χρὴ δὲ καθ' αὑτὸν αἰεὶ
Παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
Εὐναὶ δὲ παρατροποι ἐς κακόστατ' ἀ-
θρόαν ἔβαλον ποτὶ

vir doctissimus, ἄνυν h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, *qua pœnam et malum damnumque*, adeoque et μόχθον, *aliquis sibi arcessit*. Notæ sunt omnes istæ notiones ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi, culpæ, facinoris et improbitatis*, ut in illis: Ἀλλ' ἀίδηλον ἔπυ' ἄνυτο, Ὅς κέ σφωϊν θεὰς. Tandem ἐπεμφύλιον Cod. Aug. invito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad νν. Sed dignius poeta est: ἄνυν ἐπεμφύλιον, *crimen insolens, ingens*. 54. ἵλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἵλαθι. Sup. Ol. i. 89. αἶψα δ' ἵλεν ἄνυν. *sibi arcessivit, subiit*. A Romana inde vulgg. ἴσχε. saltem deb. ἴσχε. 57. ἔστι γε vel ἔστι τε monet refingendum esse Pauwius, ut tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἰσόμοιρ in Schol. occurrit. 65. Καυάτωτα 66. ἐρθὸν nonnulli ap. Schol. invito metro.

56. φερέπονοι τελέθοντι. pro ἐγίνοντο. ἔφερον αὐτῷ πόνον. τὸ μὲν, ὅτι τε et v. 60. (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θαλάμοις.

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνον, et σὺν δολῳ νίκην h. σὺν νίκῃ, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quam *primus intulit inter homines*, primus perpetravit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa pranis plena, concremato. v. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. iii. 62. Schol. Eurip. Phœn. 1192. cf. ad Hygin. fab. 57. van Stav. p. 121. [Lustratus tamen et expiatus est a Jove. v. Schol. et Æschyl. Eum. 438. 715. *Ex Scholiis.*]

63, 4. Quod vulgari modo dicerem: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. iii. 106. sq.

66. Constitueram locum sic: εἰναὶ δὲ παρέτροποι ἐς κακόστατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἔπειτ'. ἐπεὶ Ναφίλᾳ etc. ut sit: ἔβαλον (ἐμβάλλουσι) παροίστρου καὶ

Καὶ τὸν ἴσχυ'. ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,
Ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
Πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
Αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν
Πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
μον ἔπραξε δεσμὸν,

66, 67. Locus corruptus. Miror, Pauwium ulcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui rationem hanc sequuntur, ut καὶ τὸν περὶ Ἴσχυν sit pro περθόμενον, περσῖσχον, ad inconcessa etiam hunc accedentem. parum commode. Saltem dicendum esset, poetam περσῖσαι ponere ut ἐφικνεῖσθαι, pro ἐπιτυγχάν, consequi, quod volumus, frui. Tum vero in metrum peccat Ἴσχυν' prima longa: ut saltem aoristo efferendum sit, ἴσχυν'. modo id tempus in usu fuisse constaret. Saltem, quo etiam Ald. et Rom. inprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εἶναι δὲ παρέτρεπεν ἐς πολέμιον· ἀθρόαν ἴσχαλον. περὶ καὶ τὸν Ἴσχυν'. (pro Ἴσχυν.) ἰσχὺ v. *Illegitimæ vero nuptiæ in magnum sæpe calamitatem conjiciunt* (ἴσχαλον, conjicere solem) *homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc.* Ut *pœnam* et *culpam*, sic *crimen*, poetis περσῖσαι, περσῖσχεσθαι dictum invenias. Scholiastes junxit: αἶ καὶ εἰς πολέμιον ἐπέβαλεν τὸν Ἰξίονα, ut suspiceris, eum legisse ἴσχαλεν περὶ καὶ τόν. modo, quod sequitur, Ἴσχυν' aut ἴσχυν' attigisset. Jacobs Animadverss. p. 289. conjecturam proposuit: ἴσχαλον. περὶ κοῖτον ἰσὸν ἰσχὺ N. aut lenius ἴσχαλον περὶ κοῖτον ἴσθον' [*ipsum accedentem ad amplexum Junonis.* Probat Gurlitt. *Ex Schedis.* Etiam Heynius in textu posuit κοῖτον.] pro ἴσχυν. ingeniose; modo de aoristo ἴσθον constaret, ut, priore brevi, metro caveatur. At nbique occurrit ἴσμεν, ἴσμενος, priore brevi; et ἴσω priore longa, ut præsens sit. 69, 70. ὑπεροχωτάτᾳ et οὐρανίᾳ scribunt vett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτῳ (νεφέλῃ) εἴδει jungi jubet Pauw; nec tamen minus bene ipsa nubes ἴσχειν νεφὶ τῷ εἴδει τῇ ὁ. Porro οὐρανίου—Κρόνου habet Schol. seu quod sic legit, seu quod Οὐρανίδου (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανιᾶν: nesciunt, quæ hæc forma sit, Oxonienses; est vero pro οὐρανιῶν θεαινῶν, (Οὐρανιδῶν alienum esset) adeoque præclara lectio: ὑπεροχωτάτῃ—Οὐρανιᾶς, *præstantissimæ inter deas.* ut sup. Ol. 3. 83. φέρτατος Κρονιδᾶν de Jove. 71. ἄν γε malit Pauw, quod et ipse malim.

αἰν. (ἰσχὺ πεῖσαν.) Vitium tamen subest. cf. V. L.

70. Nubes ἴσχειν (νεφὶ τῷ)εἴδει, *similis erat Junoni.* ut jam Schol. ἐμοία ἦν. Unum hunc vocis illustrarunt jam viri docti, Jacobs l. c. p. 37. etiam Gedike laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρίσπου γυναικί.

73. τὸν δὲ pro γάρ. nam *arcessivit sibi* Ixion *rotam*, cui illigatus est. χαλκέους διεμοὺς dixit Apollon. iii. 62.

E. β'. K. ιδ'.

Ἐὸν ὄλεθρον, ὅγ' ἐν δ' ἀφύκτοι-
σι γυιοπέδαις πεσὼν,
Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
ξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφίαλον,
Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀν-
δράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς·
Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. ὃς
Ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Πα-

75. Vulgo major distinctio ante Ἐν δ' ponitur. 76. πεσὼν—deb. esse πεσὼν, ut legitur Ol. vii. 126. P. v. 65. At sibi non constat scriptura hac in voce: nam ἔπεσον, πίσυρ, aliquoties occurrunt. 77. ἀνδί-ξατο legit Schmidius et sic Bodl. γ. sed -ον ἀν- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C., omisso ἀνδίξατο, v. 78. πὶν σ' ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνδίξατο pro ἀνδιξατο, *declaravit, pronuntiavit*, illam sententiam (tanquam præconio). Nam antiquis δίκω pro δίκνω, δικνύω. Respicit locum Tzetza Chil. vii. 20. sq. 80. ἐν ἀνθρώποισι Aug. e scholio. 81. ἐν θεῶν νόμοις. Pauw inclinat in δόμοις. quidni νομοῖς, h. *sedes, loca* deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμος suam laudem. 82. τραφοῦσα Ald. pro τραφοῦσα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β. p. 338. 84. Apud Galenum lib. iii. de usu part. qui locum hunc lau-

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνη, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia femina tale monstrum ediderit, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς, *non honoratum*, pro *invisum, detestandum*. Virgilianum: *nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est*. Hic Centaurus nondum est forma equina: fœdo tantum est adspectu. At ii, quos ex equabus ille suscepit, sunt veri Hippocentauri v. 86. sq. Diverso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate inspexit, dum ait: χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὅπως ἔχῃ τῷ ἄῤῥεσι πίπλησι πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἴφη τὸν Κένταυρον ἄνευ Χαρίτων ἐν τοῖς Ἥρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἴξις συνουσίας exponit et usum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάρις de amoris usu, notum satis est: illustratum quoque ad Timæum Lexic. Platon. h. v. at non *sine concubitu* natum est hoc monstrum; [contendit hoc Böttiger *Vasengem.* i. 3. p. 118. scil. non veræ Junonis amplexu usus? an, non vera Juno erat, sed amplexus? atqui vel sic erat concubitus. sic etiam Gurlitt. *Ex Schedis.*] sed natum illud est *invenustum*.

λίου σφυροῖς. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
Ὁμοῖοι τοπεῦσι, τὰ μητρόθεν μὲν
Κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Σ. γ'. Κ. ιέ'.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσ-
σι τέκμαρ ἀνύεται·
Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
Ἀετὸν πίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
ον παραμείβεται
Δελφῖνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεὼν
Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν.
Εἶδον γὰρ, ἑκὰς ἐὼν, τὰ πόλ-
λ' ἐν ἀμαχανίᾳ

dat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ' ἐν πο-λυσθένει legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ μητρὸς μὲν et τὰ δ' ὕπερθεν. 91, 92. Erat —πτερόεντ' αἰ-ετὸν πίχε, καὶ 9. At αἰ-ητὸν Ald. quod Schmidius revocaverat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, ut cum græcis Metricis loquamur, pro Ionico a majore - - ∪ ∪ Pæonem secundum ∪ - ∪ ∪ recipit. Cum Mingarello tamen scripsi — πτερόεντα 92. ἀετὸν, ut as pro una syllaba sit; tum πίχυν καὶ —. 97. ἔδιδυν nonnullus legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

Vss. 85-88. declarat eos esse διφυεῖς. τὰ μὲν κάτω in τῆς ἵππου μητρὸς ἔχοντες, τὰ δὲ ὕπερθεν in ἀνδρὸς Κενταύρου, *corpore equino*, pectore et capite humano, sed fœdo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quæ ad nos pervenerunt.

89. Γνωμολογεῖ poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίονι, respectu v. 71. sq. *Omnia numen exsequitur pro voluntate, lubitu, et quidem celerrime ac potenter*: [h. l. de ulciscendo scelere: exigit pœnas certissime. Ἀετὸν eum assequitur. *Ex Schedis.*] hoc 91-96. πίχει pro πιχάνει. Sioque reliqua.

96. De superstitioso metu, ne nimis multus fuerit in probris *heroïs* Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis, Ol. i. 82. sq. et Nem vii. 94. 150. sq.

98. ἑκὰς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum cc. fere annis. ἑκὰς ἐών: vulgaris ratio ἀφ' οὗ ἔφυν ἑκὰς, qui

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βασυλέγοις ἔχθεσιν πικυάμενον. Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ κόσμου
Σοφίας, ἄριστον.

Α. γ'. Κ. ιέ.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἴσχεις, ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλᾶν
Μὰν εὐστεφάναν ἀγυιᾶν
Καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
Ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ

105. Scripti et editi habent πιπαρεῖν. Dii boni, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. πιπαρεῖν, ἰσθιέειν, σιτεῖσθαι, et πιπαρεύσιμον, ἐδέσιμον, σοφόν. Dictum illud esse deberet ex πιπάω, πίπαρα, et πιπαρεῖν, πιπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia suscurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea παρεῖν, παρέζει, πίπαρα, πιπαρεῖν. Sane πιπαρεῖν supra adscriptum habebat August., quod et Æmil. Portus conjectabat Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiæ normam formatum a παρέω, πίπαρα, πιπαρεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco πιπαρεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum locum πιπαρεῖν, ἢ παρέζειν καὶ παρασκευάζειν ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίως δαπανᾶσθαι. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ πιπαρεῖν. 107. μὰν Steph. et al. edd. cum MS. Gott. [Heynius in textu scripsit μάν.] 109. κτεάτεσσι Aug. [περὶ v. pro in. l. περιγενέσθαι. Ex Schedis.]

ante me vixit. Novi eum criminationibus indulgentem sæpe in discrimen esse adductum. ἐν ἀραχυσίᾳ γιγενῆσθαι. Paullo ante maledicentiam appellat *infestam belluam, ἀλινὸν δάκος.*

[101. *βαρία ἴσχει*, odia, pro, odiosæ res, dicta. Huschke de fabb. Archil. in Matthiæ Miscell. philol. i. p. 30. *Ex Schedis.*]

Ab 101. ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: *Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ κόσμου σοφίας ἄριστον.* Sententia est expedita; nam sæpe eam recoluit et variavit poeta: *εἶναι σοφὸν, καὶ μετὰ σοφίας πλουτεῖν.* Nunc inverait eam poeta: *πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ.* pro hoc ornatius erat: *σὺν τύχᾳ κόσμου σοφίας.* tum ampliavit: *σὺν τύχᾳ κόσμου σοφίας.* Ita ιν v. 104. refero ad *τύχαν κόσμου σοφίας.* [Heynius correxit: refero ad *τὸ πλουτεῖν.*] De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. i. 179. laudatum.

108. Cum his laudibus compara Pyth. i. 95. Ol. i. 165. sq. [*στεφανοῖ λαός*, ut alibi quoque et apud Æschylum. *Ex Schedis.*]

Ἄγγει ἕτερόν τιν' ἀ-
ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
Χαύνᾳ τραπίδι παλαιμονεῖ πεύσᾳ.
Εὐανδία δ' ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ' ἀρεταῖς
Κελαδέων. νεόταται μὲν ἀ-
ρήγει δρόσος δεινῶν πολέμων· ὄθεν
Φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπεί-
ρονα δόξαν εὑρεῖν,

E. γ'. K. ιδ'.

Τὰ μὲν ἐν ἱπποσύαισιν ἀνδρά-
σι μαινάμενον, τὰ δ' ἐν
Πεζομάχαισι. βουλαὶ
Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος
Ποτί ῥα πάντα λόγον
Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

112. πεύσᾳ emendat Pauw. non male. [Sic in textu Heynius correxit.] πευσῇ dorica forma edd. vett. usque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest. *contendit, contradicit ille temere, mente vana,* (σὺν) *χαύνῳ τραπίδι.* — 121. πεζομάχαις vulgo ante Schmidium, qui emendavit ex Ald. et Pal. C. πεζομάχαισι Aug. cum Bodl. γ. 123. ποτὶ ἅπαντα revocaverat Schmidius ex Aldo (sed in habet ποτί ῥ' ἅπαντα et sic Bodl. γ. ποτί ῥα πάντα). Vulgo a Romana inde, ποτὶ πάντα.

115. Ad verbum: *Pulcram* [Pro *Pulcrum* Heynius scripsit: *Coronatum propter victoriam.*] *navem commendam laudes tuas pandicando* h. e. *in altum evectus laudi vela dabo.* [de laude per longinquas terras disperse. *Ex Schediis.*] cf. sup. ad Ol. xiii. 69.

115. ἀρήγει, *patrocinatur, testatur laudes juventutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. Dawes Misc. crit. p. 255. observat, τεύχειν nunquam pro *nancisci, consequi,* dici; sed τυγχάνειν. Recte vero apud Atticos; non autem apud Pindarum: vide v. c. Isthm. i. 60. Pyth. ix. 197.

122. σύνεσιν δέ σοι, πρεσβυτέρων γενόντος, *vocem mihi, cui nemo repugnet, laudi* (λόγων) *laudanti mihi te, præbet.* ὅσσα ἐμὶ ἰκάνοιν ἐπὶ pro ἰκάνοιεν. παρέχειν ἔοικε, ut παρέχειν ὄμνον πολλὸν Nem. vi. 57.

124. χαῖρε, quæri potest, utrum tanquam in fine epistolæ adjectum sit, ut sit *Vale,* [Correxit Heynius *Salve.*] an interpositum, tanquam jam advenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salve.* Sic et Nem. iii. 132. Si tamen accura-

ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
Τὸ Καστόρειον
Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
Θέλων ἄθρησον χάριν ἑτταπτύπου
Φόρμιγγος ἀντόμενος.
Γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών. καλός τοι

127. sqq. Sustuli interpunctionem post Θέλων. Misere lancinant poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est hujusmodi: *mittitur tibi* (Thebis Syracusas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et, ut poeta, addit) *Phœniciæ*. (quæ transportari et vehi navibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἦνος), χάριν φόρμιγγος ἐνταπτύπου ἐν (pro διὰ) χορδαῖς Αἰολίδεσσι, ἄθρησον ἐνθένδε Θήλωι. *carmen autem hoc, beneficium, munus, lyræ sonantis septem chordis Æolicis* (h. ad Æolicos modos attemperatis) *adspice benevole occurrens, excipiens*, h. accipe benevole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; jungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τόδε μὲν μέλος—πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] *carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas*, Θήλων ἄθρησον etc. *propitius adspice hymnum.*—Τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani solitum, h. l. hæc ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπερχρησάμενος μέλει, τῷ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἑτταπτύπου declarare vox videtur. [V. Hermann. de Dial. Pind. p. xix.—De pyrrhiche v. Plato de LL. Plutarch. in Lycurgo. *Ex Schedis.*] [129. Θήλων. Boeckh. Comment. p. xxviii. corr. ἐμόν. *Ex Schedis.*] 131. Γένοι δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. invito metro. Mingarellus

tius expendo, prior ratio videtur esse verior: *Vale. Mitto hoc carmen ad te—accipe illud animo candido, nec columniis aliorum de me corrupto.* [Sequentes versus loco postscripti, quod dicitur. *Ex Schedis.*] Quam bene autem hæc interponantur et subsidente jam spiritu poetico subjungantur reliqua, præcepta maxime ethica, equidem haud diffiniam.

In 127. Καστόρειον. v. ad pr. hujus Carm. v. 1. 2. [Isthm. i. 21. *Ex Schedis.*

[129. adspice et accipe carmen propitius. *Ex Schedis.*

131. sq. [Respicit locum Galenus de part. corp. hum. sub fin. *Ex Schedis.*] Locus, qui sequitur, vix unquam satis in luce constitui poterit, quia sunt brevia enuntiata, [sententiarum vel sapientum more. *Ex Schedis.*] abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla, quæ mihi verisimilia visa sunt. [Cf. Huschke l. c. ad v. 101. *Ex Schedis.*] Primo καλός τοι est in Steph. et C. Legam itaque: Γένοι', οἷος ἐσσί, μαθών, (ἐκ μαθήσεως, institutione sapientium, οἷος ἐμαθὼς ἦσθα) καλός τοι. *nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, ut pueri simium, etiam turpes principum mores laudant.* πίθου [πίθησος. *Ex Schedis.*] παρὰ πατρὸν δὲ καλός (sc. *habetur, νομίζεται, καλεῖται*). Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps

Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. γ'. Κ. εἰ.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἔλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·

em. γενοῦ δ', εἶος. εἶος ἴσθι, μαθών. in μαθόντως. recte at Nem. vii. 100. μαθὼν δέ τις ἔβη ἐρεῖ. ipse re edoctus, qui me norit. Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἑκουσίαν ἄγνοι. sciens, monitus, non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Pauli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur vss. 131. 2, 3. sic accipiendi et interpungendi: Τίνος', εἶος ἴσθι μαθών, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. v. Not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias. 135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Jacobsii Animadverss. p. 290. φρενῶν—ἀμωμήτων.

(pro hoc *Rhadamanthus* memoratur) εὖ πέπραγεν h. e. εὖ πράσσει, *laudem consequutus est*, ὅτι ἀμώμητος, ἀμώμων, ἢν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἐξαπάτησιν ταῖς κολακείαις. nam πέπρηται est pro ἐπέρατο. Intelligitur autem hinc, Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse. εἶα ἴσθι καὶ αἰεὶ (εἶσι, ἴθι, sc. τὸ πέρασθαι ταῖς ἀπάταις), *quod semper contingere solet*, (sic ἴσθι, *adesto*, v. c. Pyth. iii. 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, *susurronum, adulatorum artibus*. Nunc malim jungere: ἄμαχον καλὸν ἀμφοτέροις ἐπέλασσε ἐπαφάν,—ἔπαλτο, ἁρμόσθη τε. *Sunt utique certissimum medium.*—Durum manet ἀμφοτέροις, quod et *eum quem* et *apud quem calumniantur* respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφότερος, utraque re, nil commodior fit sententia. *Calumniatorum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus. ubi tu, suo utilitatis studio*, at Pyth. iii. 96. Nunc ex v. 146. seq. manifestum fit universe dicta esse, inde a v. 138. sq. quæ *de se et Hierone* accipi voluit, *non vident illi, se mihi nihil nocere posse*. Constat autem Hieronem indulsisse ἀνακοινωνίαις, qui poetæ ψίθυροι, *susurrones*, sunt. v. Aristot. de Rep. v. 11. [pr. ubi ille suspicax ἀνακοινωνὰς ἐξέτασεν. f. de Syracus civibus invidis Hieroni. *Ex Schedis.*] Diod. xi. 61. et Wessel. 23.

134, 5. ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων. ornate pro, ὅτι ἔχει φρένας ἀμωμήτους, *quod præclarum prudentiæ habebat*, adeoque se adulatoribus palpandum non præbebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? *experientiam* et *maturitatem animi*? [cf. Æschyl. vii. ad Th. 595. *Ex Schedis.*] Puto λαχεῖν καρπὸν dictum, ut καρπώσασθαι vulgo pro ἔχειν dicitur.

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ
Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν
'Αμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
'Οργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
Ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς,
Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

A. δ'. K. ιέ.

'Αδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν

138. οἷα Pauw exclamationem esse volebat. Sic jejuna exoritur oratio. Præstat οἷα ἴστεται: *quod fere solet evenire fraudibus adulatorum.* Quæ sequuntur, aut interpungi possunt, ut expressimus, aut interpungi sic: Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς—ἴδοθι· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰὲι βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν ὑποφάτις ἐργαῖς ἀτενὶς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τι. Sic enim puto, legendum esse. Inde nova sententia: τί μάλα etc. Convenit in uno et altero Aldus. 140. Pauw secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus nil novi esse ait, si choriambum tribrachys cum iambo sequitur.— 142. κέρδει δὲ, τί μάλα—esset exponendum cum Schol. *quod autem ad lucrum attinet,* Atqui hoc esset κέρδος δὲ, vel κέρδη δέ. Itaque suspicabar κέρδει τι, ut jungatur ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τι ἀλωπέκων. [Bene Huschke κερδεῖ, *vulpi.* ὁ κερδώ. *Ex Schedis*] ἀτενὶς, *intente,* adeoque *valde, prorsus.* 144. εἰνάλιον emendavit Schmidius: poterat tamen et ἰνάλιον ferri. v. Pauw. εἰνάλιον πόνον aberratio cod. Aug. 144, 145. l. χοίσας Ald. cum Pul. C. et Aug. 147. ἕρκος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ' ante Schmidium legebatur; is metro postulante ejecit δ'. Quod nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notaverat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw contendit.

[139, 140. cf. Herodot. vii. 10. 7. *Ex Schedis.*]

142. Puto esse: τί μέγα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτῷ; sup. Od. i. 84. ἀνὴρ ὅδιος dixerat. *Ego semper superior evado:* h. e. non opprimor his calumniis, *suberi in maris superficie supernatanti similis.*

144-9. Sententia hæc est: ἅτε γὰρ (κατὰ) εἰνάλιον πόνον (in piscatione) σκευᾶς ἑτέρας ἰχοίσας βαθὺ, (*reliqua retis parte alte descendente, submersa,*) ἀβάπτιστός εἰμι etc. *ita equidem suberis instar, reti appensi, semper supra maris superficiem nato. fieri enim non potest, ut fraudulentus ejusmodi homo aliquid loquatur, quod viris prudentibus probetur.* [ἰχοίσας pro ἰχουμένας, ergo neutraliter. al. ἰχοῦ πόνου Ol. ii. 122.

Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
Δόλιον ἀστόν. ὅμως μὰν
Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
Πάγχυ διαπλέκει.
Οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄ-
τ' ἐχθρὸς ἐών, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἀλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος ἀνὴρ προφέρει,
Παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ

151. ἄγαν metro adversatur: prima debebat esse longa. Enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ. Pauw ἄρα reponit. Mingarellus ait aeque conjici posse: ἀνὴρ, αἰεί. ἐῶν. ἐᾶν. ἀεί. ἄεν. Attamen vel sic manet διαπλέκει sine sensu idoneo. Paullo melius conjicere me puto ἄτερ. *etsi inter bonos auctoritas ejus verbis est nulla; tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam facit. Non eadem mihi adest impudentia* etc. 153. οὔχ οἱ Bodl. C. Male. οὔ οἱ usus consecravit: rationem vide ad Homerum.—[155. ἰὼν corrig. Huschk. Anal. Crit. p. 249. de Archil. p. 40. Idem leg. v. 157. νόμον, *civitatem legibus constitutam. Ex Schedis.*] 157. ἀν' Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἰν pro εἰς positum esse, cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ- σιν. πάντα δὲ ν. h. παντὰ δὲ π. νομὸν ἰ. ἐ. προφέρει, *praestat.* 159. χ' ὁπόταν et mox χ' ὅταν ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illae expressere.

Cf. Æschyl. Choeph. 503. *Ex Schedis.*] Possunt haec ad certas hominum temporumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Bacchylidem, Pindari aemulum et calumniatorem, jaci ea, Scholiastes narrat.

150. *Apud bonos talis homo nullam fidem invenit; at, multitudini assentando, magna mala affert.* Lego: σαίνων ποτὶ πάντας, ἄταν διαπλέκει. v. V. L. *texit mala.*

153. οὔ οἱ μετέχω θράσεος, *impudentia in adulando.* Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione utor.—154. ἄτε δὲ ἐχθρὸς ἰὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσομαι δόλοις σκολιοῖς. Est ὑποδεχομαί τινα persequi canis more—*etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo.* πατέων (κατ') ἄλλοτε ἄλλοτε. Nisi est: ἄλλοτε ἄλλοτε τε, pro (κατ') ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. [Ex Archilocho esse expressa, monuit Huschk. l. c. *Ex Schedis.*]

157-161. *Omnibus in civitatibus, sit resp. monarchica, democratica an aristocratica, vir verax et probus* πρόφρων vel τὰ πράγματα, *auget, beat, prodest,* vel ἄνωθεν, *eminet auctoritate pollet.*—ἐπόταν λάζηται στρατὸς τυφὴ τὴν πόλιν, *cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet.* οἱ σοφοὶ sunt *optimates.*

Λάβρος στρατὸς χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ
Τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς
Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὃς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἴδμεν μέγα κῦδος. Ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. στάθμας
Δέ τινος ἑλκόμενος

160. λαῦρος, ut solebant librarii superiorum sæculorum exarare, seu, ut Pal. C. λαύρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάβρος. 161. Vulgo lectum τηρέωντι ab ἔρως pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. τηρέωντι. et sic exaratum video in Ald. 163. τὰ κείνων divisim metro monente Schmidius. τὰ τῶνδε poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τῶνδε pro τοῦδε scriptum esse debet. Vulgo: τἀκείνων. 164. τοτὲ δὲ αὖτ' ἑ. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapæsto pro iambo posito. Metre metuens refinxit Schmidius, ut nunc legitur. [τοτὲ μὲν—τόν' αὖτ' Hermann. de Dial. Pind. p. xiii. Ex Schedis.] 165. ss vulgo ante Schmid. 166. Lectio hæc a Schmidio mutata erat: ἢ ταῦτά γε νοῦν, perperam, ut metrum fulciret. 167. ἰλιάσσειν Oxon. mutarant ex Bodl. C. ut ad φθονερῶν referretur. Vulgo ubique: ἰλιάσσειν. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μηχανῶνται. Sensum vero non eliciunt, sed tanquam fidiculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἰλιάσθαι de libripende dictum: *dum enim invidus tanquam in libra trutinat bona, quæ aliis eveniunt, lances quidem plenæ*

161. Sequitur generalis propositio et nova sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum providentia* etc. Ad sententiam cf. P. viii. 108. sq. Jam frequentata illa ab Hesiodo Ἔργων pr. et Archiloco ap. Stobæum Frorileg. Gesn. p. 561. 50—v. 163. τὰ κείνων intelligo *adulatorum* Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἑτέροις (*probis*) ἔδωκεν, ἴδμεν, κῦδος, (κεδαίνει αὐτούς, supra ἀνίχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γε. pro τοῦτο, quod improborum istorum causa superior est, *nec hoc eorum animum explere potest.*

166-170. Invidum se ipsum excruciare, nota est sententia; hanc sic extulit: ὁ νοῦς τῶν φθονερῶν ἰνίακε pro ἰμαστιγοῦται ἕλκος ἔδυναξεν ἐᾷ πρόσθε παιδίᾳ, *creat sibi dolorem*, arrodit animum. Jam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis majora esse: ἰλιάσσειν, *ponderat, trutinat*, (ἅσσειε κατὰ) στάθμας τινὸς στρεσσῶν, *lance, quæ vergit in alteram partem* (dum bona aliena majora esse æstimat). Vs. 171. redit ad 161. 2. et ἀρήγει 173. *prodest, consultum est*; fere ut supra 115. *patrocinatur.*

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε παρδία,
Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.
Φέρειν δ' ἐλαφρῶς
Ἐπαυχένιον λαβόντα
Ζυγόν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτιζέμεν, τελέθει
Ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἴη
Μὲ τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum, πρόσθε παρὰ τυχεῖν (lusisse,) ἵνα μαχανῶνται (ille φθονεροί. Scilicet *τοῖς φθονεροῖς* modo jungitur cum singulari *ἐλαύνοντι*, modo subjicitur pluralis spectans ad *φθονερῶν.*) *φροντίδι.* hanc sollicitudo haud dubie eo tendit, ut felicitati alterius detrahat. 168. *ἐπέπαξεν.* etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in *ἐπέπαξαν.* 171. *μαχανῶνται* emendaverat Ceporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. *μαχανῶντα.* v. ad v. 167. Aldus et Bodleiani: *μαχάονται.* nec male. 173. *γ'* fulcrum Oxon. et Bodl. *γ.* restituerunt. Deerat in cett. Schmidius *μ'* inseruerat, minus bene. 175. *ἅδοντα* Ald. *ἀδόντα* Rom. Crat. Brub. tandem *ᾄδοντα*, vel *ᾴδοντα*, tanquam ab *ᾴδω*, *ἀείδω*, Moeris. Steph. et al. Schmidius refinxit *ἀδόντα*, *placentem*, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, *ἅδοντα* posse esse ab *ἅδω*, quod nunc *ἀδίω* est. At non viderunt, primam in *ἅδω*, etiamsi in usu esset, esse longam, in *ἀδίω* esse brevem. Et *ἀδεῖν*, *ἀδῶν* toties in Pindaro occurrit.

173, 4. Nota res vel ex Act. Ap. ix. 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380. — Sententiarum igitur ordo inde ab 131. ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetae accidisse videtur; — 142. etsi ipse, vitae integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. — 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, — 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. — 156. Nec se sibi in hoc more displicere; virtus enim simplicibus et candidis moribus in omnibus civitatibus probari. — 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id aequo animo ferendum; — 168. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus utuntur) hominum istorum, dum alienis bonis invident, cupiditates exsatiat: aliorum enim bona semper tratinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quae machinantur, assequuti fuerint: (ut adversarios bonis suis exuant) — 170. ad extr. Praestat sua sorte esse contentum.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Hiero, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, ut bonæ valetudini ille restitui possit. Vota hæc ita eloquitur: Chironem adesse vellet, qui Æsculapium educavit: poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14 — 78. de Æsculapii natalibus, tum 79 — 110. de ejus arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos — 140. Subjungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit; — 190. tandem exemplum æqui animi in se ipso proponit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΗΘΕΛΟΝ Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσ-

σίλεν. Victoriam esse Pythicam dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. xxvi. et xxvii. Atqui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp. lxxv. 3. adeoque Pyth. xxvii. ornatus fuit: Diod. xi. 38. et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. [aut, quod præstat, loco suo motum esse ex alio Carminum genere. *Ex Schedis.*] cf. Gedik.

σας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
Ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου,
Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
Φῆρ' ἀγρότερον,
Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ
Τέκτον' ἀνωδυνίας
Ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν,
Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

5. *τερυμέδοντος* in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. *νοῦν* Schmid. refinxit; sicque mss. Bodlei. sed et *νόον* recte. v. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post *φῆρ'* collocatam volunt. Chiron *φὴρ ἀγρότερος, monstrum silvestre*, h. *Centaurus*. 10. Θρέψεν ποτὲ ex Ald. et Aug. revocavit Schmid. A Romana inde: Θρεψί ποτε. 11. *τέκτον' ἀνωδυνίας* omnes edd. et scripti, quod emendavit Schmidius *τέκτον'* ex Schol. qui *ὑγείας κατασκευαστὴν* interpretatur, et ex Pal. C. ubi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, ut *τέκτον ἁ*, ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filius bonæ valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastæ; nam quantum intelligo, omnes sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendæ. Exhibet tamen Bodl. γ. quoque *τέκτονα* et *τέκτονα ἀωδινίας* Gott. 12. fulcrum γ' post *γυιαρκέος* inserit Pauw. ad v. 26. 13. *ἥρωα* ex Rom. edebatur: at *ἥρως* ubique alibi. *ἀλκτῆρα* vulgo omnes ante Schmidium, prave. Emendavit ille, ut nunc est, metro, etymo et Pal. C. Augustanoque suffragantibus.

3. *κοινὸν ἔπος* s. sollenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. vii. 170. x. 15. xiii. 69. Nem. iv. 20. id haud arguunt: ubique enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Utinam*, ut dixi, *Chiron adhuc viveret, et ego cum ad te adducere possem!*

7. *ἄρχειν*. Habitabat in Pelio Chiron; sed, utpote in heroe, in majus auget; ut et *τερυμέδοντα* adjecit. et 9. *νόον ἀνδρῶν φίλον* pro *ἀνδρεῖον*.

[12. *γυιαρκέος*, *validus*. ut *γυιαλγής*. *Ex Schedis.*]

A. ά. K. ιγ'.

Τὸν μὲν ὑϊ̈κτου Φλεγύα θυγάτηρ
Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
θυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Εἰς Ἄϊδα δόμον ἐν
Θαλάμῳ κατέβα,
Τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος
Δ' οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός. ἀ
Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
Ἀμπλακίαισι φρενῶν,
Ἄλλον αἴνησεν γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
Πρόσθεν ἀπερσεπόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

E. ά. K. ιέ.

Καὶ φέροισα στέρμα θεοῦ καθαρόν.

14. φλεγύα vet. edd. usque ad Steph. item Bodl. γ. prave. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quæ Schmidio laqueos induebat. Jungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι h. πρὶν τελέσαι αὐτὸν h. interficeret, τοκεῦν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ. *Lucina adjuvante.* 18. Ἄϊδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἀΐδαο, contracte legendum. porro ἐν θαλάμῳ Pauw emendat, non invenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Ego sic postam accipio. Volebat et debebat dicere: *telo percussa mortua est*, adeoque ex veteris Græcim disciplina, et Homerico more, ἐν θαλάμῳ ἀνίθωσι ut femina. [Gurlitt. in puerperio. *Ex Schedis.*] Pro hoc dixit: ἐν θαλάμῳ εἰς Ἄϊδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum, excusandum saltem est. 23. ἀποφλαυρίξασα ante Schmid. 26. ἀπερσεπόμα Bodl. γ. 26, 27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Im-

14. Phlegyæ filia, *Coronis.* v. Apolled. iii. 10. 3. conf. Not. p. 695. [In numo Pergami. Choiseul *Voy. en Grece* t. ii. pl. v. 11. *Ex Schedis.*]

17. ὑπὸ τόξων pro ὑπὸ τόξων, διά. vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l. τὸν δὲ παρὰ τὸν τοῦ πατρὸς γάμων Ἰσχυῖ συνεμῖν. [v. Clavier ad Apollodor. p. 427. *Ex Schedis.*] αἴνησεν, *probavit, consensit in alium amorem.* Inf. iv. 396. καταίνησάν τε νοσφὶ γάμου.

27. καθαρὸν h. l. *sacrum*, θεῖον. Quæ sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43. demum Ischys ad-

Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
Ὑμεναίων· ἄλικες
Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἐστερίαις ὑπὸ κου-
ρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
Ἤρατο τῶν ἀπεόν-
των. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀν-
θρώποισι ματαιότατον,
Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀπράντοις ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἄάταν

mo vero μιχθῆναι Φοίβῳ καὶ φ.—παθέειν. Prœire tamen poterat viris doctis Aldus. Neque sequentia accipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis: quorsum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? sed illa, amore saucia, vitavit omnes æqualium congressus; nec intererat sollennibus epulis et festis, ut, quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischyis Arcadis, quem mox, ubi ille advenit, in amplexus suos recepit. 28. Novum exorditur locum; itaque non refingendum est οὐδ' ἔμειν', quod Aldus habet. νυμφίαν Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro sollicitus νυμφίων refinxit: Pauw improbat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. 110. 151. convenit alterum, quod sequor. 32. Erat διπλασιαζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est κουρίζεσθαι ὑπ' ἀοιδαῖς, agere juveniliter, ludere, inter cantus, παίζειν, saltare. [38. Gilb. Wakefield mutat ἔσσις ἀσχάλλων ἰσχ. (Silv. Part. iii. p. 175.) Ex Addendis.] 42. Scriptum et editum erat αἰσίνων. Immo ἀFάων. Scribitur melius ἀάων, quandoquidem digamma hoc uno in verbo servatur temere. Iterum Pauw suum ἀσάων inculcat. perperam. v. sup. ad Pyth. ii. 52. Porro τῶ ταύτων Ald. idem ἀδέων.

venit et ejus amoris fructu illa potitur. vid. V. L. cf. inf. Pyth. ix. 35. sq.

35. πάθον. πάσχουσι. ut multi animo affecti esse solent. [at illa exarserat amore Ischyis. Ex Schedis.]

Καλλιπάπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλ-
θόντος γὰρ εὐνάσθη ξένῳ
Λέπτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
Οὐ δ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν
Δ' ἄρα μηλοδόκῳ
Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ, γνώμαν πιθών,

43. λῆμα vitiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, ut ἡ Τηλεμάχου, noto more, pro Κορωνὶς ἐθέλθη. λῆμα a λᾶ, (unde θίλω,) φρόνημα, θρέπτρα, τέλημα. 48. ἰεσᾶῖς refinxit Schmidius, ut par esset metrum antithetico. vulgo ἰεσᾶῖ. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: νέοντας, ἔῖν. 50. ξυνᾶνι Gott. cum Schol. ξυνῶνι emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quæ forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide vii. 5. 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque v. 84. ἱλαξίων ξυνάνις est; et occurrit promiscue in Pindaro ξυνὸς et κοινός. At h. l. metrum requirit κοινᾶνι. 51. πιθὼν Schmidius refinxit pro πιστιθὼν ex matri lege, recte, Pauwio quoque judice, ut sit: παραστιθὼν γνώμαν κοινᾶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόῳ. interpretationem non addit Pauwius: erit illa forte hæc: *inducens, judicium*, h. e. *se, ad credendum*, (non alieno teste, sed) *sua mente, quæ omnia statim sibi communicat, ad le refert*, h. *animadvertit et videt*. Utut hæc mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem, diversa esse πιθεῖν et πιστιθῆναι, *adducere ad credendum* et *adduci*. Quid? si, sublata interpunctione post Λοξίας, jungamus cum antecedentibus: Ἐν δ'- ἰεσᾶῖς v. β. Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμαν πιθὼν, πάντα ἴσαντι νόῳ. *sensit, percepit id, apud animum suum* etc. Et sic jam Schol. accepisse videtur: ἐν δὲ Πυθῶνι ἐν ᾧ Ἀπόλλων ἐστὶ θεὸς ἐν τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα. Aldus dedit: γνώμα (pro γνώμῃ) πιστιθών. Sic quoque Bodl. γ.

46-54. Enimvero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellæ deprehendit. [potius: non latuit aliquem qui resciscere. deprehensa illa est, sc. ab ipso Apolline, deo omniscio. *Ex Schedis.*] ἰεσᾶῖς pro ἧσθετο. σκοπὸς de Jove ultore haud diverso sensu vid. in Æschyl. Suppl. 386. Si σκοπὸς non de *Apolline*, verum de *corvo* esse accipiendum dixeris, cum verbis luctaris. Quoquo te vertas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali interpretatione, quam dedi: *non ab alio Apollo, verum a se hoc didicit*: ἰεσᾶῖς παρὰ νόῳ πάντα ἴσαντι (pro παρὰ νόου, vel ἐν νόῳ, σὺν ν. ut P. ii. 159. παρὰ ναρκιᾶῖ pro ἐν), κοινᾶνι εὐθυτάτῳ, *qui ipsi veracissime omnia communicat*. Sententias quidem facile, hæc esse nimis ornata; multo magis adjecto, ἰεσᾶῖς, γνώμαν πιθὼν, *animum adducens*, h. e. *se ad credendum adducens*. Corvum indicem Pindarus ignorat. κοινὸν est idem qui κοινωνὸς, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo *animus arbiter, conscius cogitatorum*.

Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ μιν
Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

A. β'. K. ιγ'.

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον,
Πέμψεν κασιγνήταν μένει
Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
Ἐς Λακίρειαν. ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.
Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν. καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾷ
Δ' ἔφθαρεν, πολλάν τ' ὄρσι πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνδορὸν αἰόστωσεν ὕλαν.

56. Vulgo ante Schmidium: ξυνὰν. [63. Heynius in textu scripsit ἰδαμάσ.] 66. ἴφθαρεν pro ἰφθάρσαν. quis dubitet? male Rom. et al. ἴφθαρε. [probat ἴφθαρεν Gilb. Wakefield Silv. P. iii, p. 175. *Ex Addendis.*] σ'. δ' ἐν ἕρι Pal. C. et Aug. metro non invito; etiam sic Aldus. 67. ἰνθερέν. Schneider conj, ἰνθερεν, quæ vox rarior pro ἔγκυον, *prægnans*, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset *flamma ex uno semine* (scintilla) *gravida*, concepta *consumsit silvam*. Paullo tumidius. ἰνθερὲν est, *ex una scintilla ignis invadens silvam consumsit.*

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide Thessaliæ, haud longe a Pelio: cf. Not. ad Apollod. p. 695. sq.

62. Duplex modus est accipiendi hæc; aut: *Idem malum fatum, quod eam ad furta pellexerat, etiam interitum ei adstruxit.* δαίμων ἕτερος, *adversus, infestus.* Copiose illustravit Bentl. ad Phalar. s. ix. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23. Valken. in Diatr. p. 112. quod Latinis est, *non suus deus:* ut Tibull. iii. 3. 28. aut: δαίμων δ' ἕτερος ἰδαμάσατό νιν, τρέψας ἐς κακόν: *fortuna iniqua illam perdidit adducendo in pernicium.* [sc. κακὸν potest esse *culpa, flagitium*, et *pœna, pernicies.* — 65. ἰφθάρεν. l. τῷ κακοῦ. l. αὐτῇ. hoc melius, ut Il. σ. 410. βασιλῆος. *Ex Schedis.*]

E. β'. K. ιέ.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε
Λάβρον Ἀφαίστου, τόθ' ἕσ-
πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὡς φάτο. βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἄρπασε. καιομένα
Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'. K. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὧν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

70. *τότ' ἔσπεν* Gott. 72. Male Schmid. refuxerat *ἁλίσθαι*. 75. Aristarchus scripserat: *βάματι δ' ἐν τριτάτῳ*. v. Schol. mirum Grammatici acumen! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpote de deo, uno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater utero gestabat. 78. *διέχαιν* Schmid. emendavit; Pauw *διέβαιν*. Utrumque durius quam vulgatum, ut exprimatur, *flammam disilisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret.* *διεχίσθη*, *διέσση*. Namque hoc ipsum *διαφαίνειν* vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter novata passim occurrunt! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. *πόρε* ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. *πόρεν*.

83. Locus classicus de veterum medicina, quæ verius chirurgia fuit. Sunt, qui *ulcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu cominus seu eminus illato: tandem qui *ex æstu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinæ autem *carmina, potiones, amuleta* et *sectio*. Amuleta non modo superstitiosa, sed et radices herbæque salutares, collo appensæ, sane conveniunt genio istarum ætatum. Non male tamen Gedike de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatæ ac læsæ, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, œdemate laborantes.

Ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ
Χαλκῷ μάλη τετρωμένοι
Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
Ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θόμενοι δέμας ἢ
Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
Τοὺς δὲ προσανέα πί-
νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

84. Bodl. C. ξυνάρχε. saltem esse deberet ξυνάρχει. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνέων, Atticis ξυνῶν. v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161. et sup. ad 50. 94. πεφάσσων Schmidius induxit male metro ruenti timens. Praestat vulgaris lectio: πεφώντων. conf. Pauw. Induxere τὸ πῦρ pro πυρὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p. 156. [πεφάρμακα, πεφίασνα. Strab. xv. p. 1047. A. *Ex Schedis.*] — 97. ἴσασιν Oxon. et MSS. Vulgg. ἴσασι. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. pag. 25. [Cyrill. c. Julian. vi. p. 201. *Ex Schedis.*]—

84. ἑλκέων ξυνάονες sunt οἱ σὺν ἕλκεσιν ὄντες, ἕλκεσι ἰσχνοῖς. ξυνάων, κοινωνός, supra κοινὸν v. 50. ξυνάων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνάονας ἴσχειν ἀφγαλέων. [add. Coluth. 278. *Ex Schedis.*]

In v. 87. 88. *febres* quaerebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu aestivas et auctumnales: sed graeca in hanc notionem deflecti posse non videntur: πεφθόμενοι δέμας, *populatum corpus habentes*, πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, *igni aestivo aut hieme*. Et sunt reliqua omnia ejusmodi, ut *chirurgicam* operam desiderent, non clinicam.

96. Mira fabulae novatio, qua Aesculapius pro ope medica ab aegrotis sectra iniqua exegerit, ita ut etiam promissa magna auri vi a morte revocaverit aliquem. [Attingit Tertull. Apolog. c. 14. cf. Creuzer *Symbolik* t. ii. p. 357. *Ex Schedis.*] Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inhiant, qua se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicae. Prorsus diversa antiquiores narraverant. v. Apollod. p. 234. sq. et Not. p. 701. sq. Similem novationem vides apud Horat. ii. 18. 34. *nec satelles Orci* (Charon) *callidum Promethea Revexit auro captus.* — δίδεται, pro πέπρακται. ἔστασεν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ. Mox ἀλωπέκα, *morti damnatum.*

Ἔτραπεν κἀκεῖνόν ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς
Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
Ἤδη ἁλωπότα. χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
Στέρνων καθέλεν
Ὠκέως· αἴθων δὲ κεραυ-
νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ
Δαιμόνων μαστεύοντα θνατοῖς φρεσὶ,
Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας.

E. γ'. K. ιέ.

Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

99. *κομίσαι* vulgo ante Schmidium, qui et mox *ἁλωπότα* mutavit, quod in vulgg. erat *κομίσαι* jam Ald. exhibuerat. 102. *βίψας*, vulgatum, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit *βίψας δ' ἀμφοῖν*, Pauwius, ut jungantur *καθέλεν ἀμφοῖν ἀμπνοὰν*, *βίψας* διὰ pro *διαβίψας*. Non minus bene jungas *βίψας διὰ στέρνων*, vel *βίψας δ' ἀμφοῖν καθέλεν ἀμπνοὰν στέρνων*. Vulgare erat, *διαβίψας ἄμφω τῷ πεμπτῷ*. Trajectus est uterque, et Æsculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo jactum ap. Apollod. ii. 5. 11. p. 137. et ii. 6. 2. 103. *καθέλεν* a Schmidio est. Vulgo invito metro *καθέλειν*. idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat *ἀμπνοάν*. 105. *ἐνέσκηψεν* scribendum, Pauwio monente, pro —*ψε*. 108. *γνόντα* cod. Aug. et, metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: *γνόντας*. 111. *ἔντρεχε θυμὲ* vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. *θυμὲ*. 112. *ἐν ἔντεσι*. Pauw mavult: *ἔντε' ἴσαιν*, vel: *ἔντεα πᾶσιν*, duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet.

106. *χρὴ* (σοὶ) *μαστεύοντα παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα θνατοῖς φρεσὶ), γνόντα.* Similis sententia sup. ii. 63.

111. Redit poeta ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109. et 110. adhuc ad superiora refero, et jungo cum *χρὴ τὰ ἐοικότα*. *Itaque non est vita immortalis affectanda;* (exemplo Æsculapii moniti sumus) *sed aggrediendæ res quæ fieri possunt. μαχανὰ*,

Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι'
Ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
Ἀμέτεροι τίθεν· ἰ-
115 ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
Καί νὺν ἐσλοῖσι παρα-
σχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
Ἦ τινα Λατοΐδα
Κεκλημένον ἢ πατέρος.
120 Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
ονίαν τέμνων θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ
Κράναν, παρ' Αἰνησίου ξένον,

115. Impediti nescio quid in seqq. Unus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἰκάλεσα δὲ αὐτὸν, ἵνα σε, παρασχεῖν τῷ Ἰάσονι τῶν παντοίων νόσων ἀκίλυτόν τινα. Ordinem verborum, ut nunc se habent, appesui in nota. Καλεῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur: unde hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα. (nam ad μὲν Chironem referre, durius esset.) non, ut volunt, κεκλημένον υἱὸν Λατοῦς. sin vero ita vel maxime jungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non, ut Pauwius vult, ut poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? [ut medicum, ipsum venientem præbere vocatum tibi θερμῶν νόσων ὄντα.—ἰσλοῖσι pro σοὶ ἰσθλῷ. *Ex Schedis.*] 116. Καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120. ἐν ναυσὶν. Vulgo sine ν. 122. ἰὼ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium. prave. Emendate legebatur in Bodl. γ.

instrumentum, *opera*, ars, *opus ipsum*, res. Sup. P. i. 79. μαχανὰ πᾶσα, *quicquid efficitur, omne captum, ausum.* ἀνταλεῖν, *exhaurire, tolerare, perficere,* τιλεῖν ἄνδρα. [*adhibe operam, effice opus, rem in tuis viribus positam. Ex Schedis.*]

[112. *si carmine meo instillare ipsi voluntatem, eum movere possim. Ex Schedis.*]

115—119. Juncturam teneo: καὶ, ἴσθι δέ μίν μοι (*exoraturus essem eum*) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἰσλοῖς ἰατῆρά τινα κεκλημένον (*arcessitum*) θερμῶν νόσων, ἢ (πατέρα) Λατοῦς (Apollinis, qualis Æsculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ παιῆρος (erit: *Jovis filium*: atqui is esset ipse Apollo). Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, ut sit παρασχεῖν τινα, *remedia*, ἢ Δ. ἢ παιῆρος, *aut Apollinis aut Jovis.* Ita tamen mihi displicet nude positum τινά. [Hermann. et Gurlitt. κεκλημένον Δαΐδα ἢ παῖδος esse ut τίνος κεκλημένος ap. Euripid. *cujus filius.* Admodum frigide. *Ex Schedis.*]

Σ. δ'. K. ιγ'.

Ὅς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς
Πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
Εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
αν ἄγων χρυσέαν
Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
Αἴγλαν στεφάνοις,
Τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
κος ἔλεν Κίρρᾳ ποτέ·
Ἀστέρος οὐραν ίου,
Φαμὶ, τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

A. δ'. K. ιγ'.

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

124. In edd. interpungitur Σ. *νέμει*, recte si ἐν Σ. accipis; non vero, quasi *νέμειν* cum tertio casu jungi possit. Primæ edd. exhibent Σ. *νέμει βασιλεὺς*, quod esset *νέμει*, (absolute) *βασιλεὺς* Σ. 130. Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum *Κῶμόν τ' ἀ. Πυθίων, Αἴγλαν στεφάνοις*, molestiam faciebat. 133. *ποτὲ* sane otiosum: etiamsi carmen interjecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. ἦλεν Κ. *περὶ* vel ἦλ' ἐν Κίρρᾳ *ποτὲ*, non invenuste. 136. *περάσσαις* Rom. —*σας* Ald. Metrum requirit *σν*. [In textu Heynius alterum *σ* delevit.]

124. Interpungendum: *δὲ* (ἐν) Σ. *νέμει* [*τὰ πεπράγματα. Ex Schedis.*] *βασιλεὺς πρηΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. Si venirem adducens ad ipsum δύο χάριτας, χάριτα, Ὑγίειαν* (nam est in personam mutata) *Κῶμόν τε.* In seqq. turbat *τὸ στεφάνοις*. Inter plures jungendi rationes præferenda videtur hæc: *Κῶμον, hymnum αἴγλαν στεφάνοις* (pro *τῶν στεφάνων*) *ἀέθλων Πυθίων, qui illustrat victorias Pythicas.*

[134. *ἀστέρος εὐρεῖαν*, solis. *Ex Schedis.*]

137—140. Ante ædes Pindari fuit sacellum Magnæ Deæ, et signum Panis. In hac ædicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani sollenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio exstat, qua ipse Pindarus con-

Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον
Σὺν Πανὶ μέλποντσι θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
Κορυφὰν, Ἱέρων,
Ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων
Οἴσθα προτέρων·
Ἓν παρ' ἑσλὸν, πήματα σὺν
Δύο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὤν
Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
Ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

139. *μέλποντσι* emendationi Schmidianæ debitum, metro poscente. vulgo: *μέλπονται*. 143. *ἰνίσσω* ex h. l. notatur pro *ἰνίσσῃ*. Non est enim ex *ἰνίσσασαι*. tum esset *a* breve. 145. *σὺνδυο* Schol. et edd. fere habent præter Cratand. Immo vero: *συνδαίονται*. aut *σὺν* absolute, *una διανέμουσι*. Tum apud Plutarch. de consolat. p. 107. B. *δαίονται* legitur, sed et reliqua ibi depravata. Quod vero Homericum locum Il. *ω*. 527. sqq., parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion Pindari negligendum non est.

didisse ædicnlam fertur. Est præterea locus huc faciens in Παιθενίοις, quem v. in Fragmentis. Pan autem *σύνδεσμος τῆς Ῥέας*: ut monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. tom. i. p. 227. 31.

141. *εἰ δὲ*, forma Pindarica, pro vulgari: *quandoquidem tu*. *λόγοι* sunt *litteræ, carmina, sapientia, doctrina* in Pindaro, quatenus doctrina et sapientia e *priscis poetis* tum hauriri solebat. *κορυφὰ λόγων*, ut *κορυφὰ ἀρετῶν, ἔργων, ὑμνήσεων*, dictum esse potest non uno modo: vel ut sit *summa λόγων, doctrinæ*, vel *quod summum est* ac præstantissimum in *λόγοις*. Tum vero omnino ornat, et *κορυφὰ λόγων* est idem quod simpliciter *λόγοι*, adjuncta notione, *præclara* sapientia, doctrina. Tandem *κορυφὰν ὀρθὰν λόγων* dictum pro eo, quod proprie erat *κορυφὰν λόγων ἀληθῶν, vera sapientia ac doctrina*. *εἰ ἰνίσσοις συνέμεν* pro *εἰ συνίοις*, et *ἔσθα μανθάνων, ἔμαθες, (παρὰ) προτέρων, a priscis poetis*. Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quæ sequitur, depromta est; nec tamen locus Homericus Iliad. *ω*. 527. sqq. cf. V. L. 145.

149. *οἱ ἀγαθοὶ* vi oppositi sunt *σοφοὶ, sapientes*. *τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω*, Scholiis præeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quæ in re sunt, *evolvere, explicare, eruere*, et in luce collocare, nec, animo in adversa fata tantum defixo, se excruciare. Mox 151. *δέρκεται τύραννον ὦτον ὃς, respicit, cum comitatur, adest ei*.

E. δ'. K. ιε'.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
Πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
Οὐκ ἔγενθ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ,
Οὔτε παρ' ἀντιθέῳ
Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
Ὄλβον ὑπέρτατον οἱ
Σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
Αἴον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρ-
μονίαν γᾶμεν βοᾶπιν,

151. Ex Scholiorum auctoribus unus aliam lectionem habuisse videtur: τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐπιμέλεια σοι κατασκεῖ. Ut nunc legitur, et recte, puto, universa accipienda sententia: εἴ τινα ἀνθρώπων, τοῦτο τυράννου δέρκεται (ἐφᾷ, respicit, adest ipsis) ὁ μέγας πόρος. 154. ἔγενθ' et παρ ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit, sed in verbis tricatur. haud dubie dictum est pro παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδᾳ, οὔτε παρεγένετο Κάδμῳ. Bodl. γ. Γεί-νατ' οὔθεν et παρά. Mingarello ἔγενθ' durum videbatur: mavult ergo οὐκ ἐγένετ', ut in Syzygia trochaica pes secundus sit anapæstus. Occurrit tamen ἔγενθ' alibi quoque, ut in Theocr. i. 88. ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγενθε. 156. λ. γε μὰν edd. ante Schmidium, qui expulit γε. deest etiam MSS. Oxon. 161. ἐνθ', sc. ὁ μὲν, quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen hæc nimis impedita videntur; itaque emendat: ἁ γ' ἔθ'.

153. sq. At non potes ab omni parte felix esse; quæ sors nemini unquam contigit. Hæc ut poeta exsequitur ad duo heroes rem revocando.

154. οὐ παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ, οὔτε Κάδμῳ.

159. ἐν ἴρει, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. cf. Nem. v. 40. sq. Quæ quis non meminerit ex Catullo? Et 161. ἐνθ' (ὁ μὲν) Ἀ.—ὁ δὲ Νηρ. —Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Evag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. vi. Schneid.). cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. tom. iv. p. 463. Summæ autem *felicitatis* declaratio apud antiquos: *cum diis versari, in deorum convictum admitti*, ut supra de Tantalo et Ixione vidimus.

Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε'. Κ. ν'.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἰδὼν
Χρυσείαις ἐν ἕδραις, ἔνθα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμεί-
ψάμενοι παμάτων
Ἑστασάν ὀρθὰν καρδίαν.
Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,
Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-
τρες ἐρήμωσαν πάθαις
Εὐφροσύνας μέρος αἰ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατὴρ
Ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν θυνάτᾳ.

167. pronuntiandum χρονῳ. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen miror malis jungere μεταμειψάμενοι χάριν Διός: vellem addidisset interpretationem commodam.

165. conf. inf. Nem. iv. 106. sq.

167. Θεοὶ, munera et Thetidi et Harmoniæ allata a multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν (beneficio Jovis) ἔστασαν ἰσθὰν καρδίαν (ἀνάξιον τὸν πόνων) ἐκ προτέρων παμάτων μεταμειψάμενοι, vicissim e prioribus calamitatibus (nam uterque exulabat) animum vel receperunt, recreavit, vel confirmarunt.

173. Duplex est hujus loci interpretatio. Alia antiquior, quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: τὸν μὲν θύγατρες αἱ τρεῖς (Ino, Agave, Autonoe, sup. Ol. ii. 39.) ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος (ἀφείλοντο αὐτοῦ μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν τινά τι, pro τινά τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat Ol. i. 94. εὐφροσύνας ἀλλᾶται, felicitate caret, infelix est. εὐφροσύνας autem μέρος haud dubie ex pristina felicitate partem; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata hæc est: τὸν μὲν θύγατρες ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς, ipsæ lætitiæ paternæ pars. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsæ totam paternam felicitatem constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero non orbarunt eum: non enim mortuæ sunt, sed in calamitates inciderunt, duæ autem (Ino et Semele) deæ factæ.

A. ε'. K. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὅν περ μόνον ἀθανάτα
Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
Ὧρσεν πυρὶ παιόμενος
Ἐκ Δαναῶν γόον. Εἰ
Δὲ νόῳ τις ἔχει
Θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
Χρὴ πρὸς μακάρων
Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ
Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται.

185. Impeditus locus; v. Not. 189. In Schol. et edd. ante Schmidium ὄλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνίμων, ὄλβος οὐδ' ἐς μ. 190. Alter Scholiastarum ver-

182. Novus sententiarum ordo. Vss. 185. sq. χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. non adeo proclive est, grammatice haec expedire. εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam *bene res gerere, bonum successum habere, felicem esse, laudem consequi.* v. P. i. 191. Nem. i. 46. Isthm. v. 17. Jam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, ut sit: χρὴ εὖ πάσχειν (ταῦτα τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, *sapiens felix est in iis quae a diis ipsi contingunt.* Potest et esse χρὴ εὖ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνοντα, *si consequitur* aut *hoc ipsum, ut aequo animo ferat fortunam,* aut *si consequitur id quod voluit, si successu utitur*; nam τυχεῖν, τυγχάνειν absolute sic ponitur, v. c. Ol. ii. 93.) πρὸς μακάρων (παρὰ θεῶν). Nisi dixeris, esse ornate dictum τυγχάνοντα εὖ πάσχειν pro simplici εὖ πάσχειν, aut pro τυγχάνων πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχων. Dura est ellipsis in omnibus his modis. Restat tamen tertia ratio, ut sit tertius casus τυγχάνοντι, ut sit εὖ πάσχειν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. ἐν τῷ τυγχ. in eo quod obtingit a diis. In hoc dura est elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. εἰ δέ τις. *si quis* (h. e. quisquis) etc. *Sapiens bene fert utramque fortunam; felicitate fruitur, quatenus a diis hoc ipsi obtingit; at* (187.) *alio tempore aura mutatur; nimis magna felicitas hominum non diu persistit eodem in loco.* ἁλαθείας v. 184. *via sapientiae, vera ratio,* nescio an jungenda sit cum θνατῶν, *quantum quidem illa ad mortale genus spectat.*

186. ἄλλοτε δ' ἀ. prorsus ut Ol. vii. f. ὑψιπετᾶν non esse potest ab ὑψιπέτης, ὁ, sed ab ὑψιπέτης, ες.

190. Corrupta est lectio; nec pro-

E. ί. K. ιέ.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρεσὶ
Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν.
Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἀβρὸν ὀρέξαι,
Ἐλπίδ' ἔχω πλέος εὐ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν κρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον

sum cum supp. conjunxit; v. Not. 192. φρεσὶ) Rom. Crat. et φρεσὶ) Ald. Brub. et al. quod revocavi. v. mox ad iv. 194. 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, prælucente uno ex grammaticis. [195. Ad μὴ Heynius adscripsit σοι et 196. ad ὀρέξαι parare tibi. v. Not.] Vulgo 198. sq. legitur: Νέστορα καὶ Α. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ι. πελασσανῶν, εἰπόντες εἶα δημοσιῶν. Γηγενεαμίνα δ' ἀρετὰ etc. Obscura et deficiens oratio, quam explent Grammatici supplendo in prioribus ἴσχει. Sed *Nestorem et Sarpedonem, ἀνθρώπων φάτις*, h. *φάτιας, fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetæ, γνώσεμεν* ἐξ ἰστίων etc. *notos habemus ex carminibus* etc.

cedit, quocunque te verteris. Ne cum seqq. jungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: *nimis magna felicitas non est stabilis.* ὁ μέγας ὄλβος οὐ μένιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228. 9. *Non durat felicitas humana, quæ nimis magna obvenerit.* ἐπιζήσας ἔπεσεν est idem ac ἐπιζήσῃ, de magna *copia abrumpente.* Verum molesta sunt ἴς et εἴν' ἄν. in his vitium latet. Jam propter ἔπεσεν tenendum erit εἴν' ἄν pro ἔσεν. Restat igitur vox ἴς, corruptelæ sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem.

191-7. Nunc, quod universe pronuntiare voluit, more suo *ad se* transfert: *Fortunæ meæ modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis vivam laute. Fortuna præsente utar pro facultate. Sin autem mihi* [*tibi. Ex Schedis.*] *lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse* [*spero me tibi carminibus meis laudem paraturum esse insignem.* Hoc sibi tribuere solent poëtæ. *Ex Schedis.*] Ita de se dixit, quæ universe accipi vult. ἀσκήσω Θεραπεύων (pro ἀσκήσω καὶ Θεραπεύσω, colam, utar. ut ἀσκεῖν ἀρετάν.) φρεσὶ κατ' ἐμὰν μαχανὰν, *pro meo modulo, pro facultate mea,* τὸν δαίμονα ἀμφέποντα, h. *παρόντα μοι.* In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198. novam sententiam subjicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

Σαρπηδόν', ἀνδρώτων φάτις,
'Εξ ἑπτάων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
Ἄρμοσαν, γινώσκομεν. ἀ
Δ' ἀρετὰ κλεινᾶις ἀοιδαῖς
Χρονία τελέϑει,
Παύροις δὲ πράξασϑ' εὐμαρές.

200. κελαδεννῶν omnes priscæ edd. defecit Brub. et hinc aliæ: κελαδινῶν.

205. *At paucis facile est hoc consequi*, sc. ut eorum virtus carmine immortalitatem (saltem duraturam famam) consequatur.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Ϛ.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

In Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniæ progreditur, et Medeæ vaticinium memorat Euphemo, uni ex Argonautis, datum—94. subjuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda—118. Inde fabulam de Argonautarum profectione orditur;—438. ubi occiso dracone et vellere recuperato reliqua brevibus complectitur ad 467. Inde bona monita subjungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quæ ad originem gentis Battiadarum præclare accommodata est, et ad hoc consilium unice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Mythi exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subjecta autem a 467. bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, ut Damophili persona comparetur cum Jasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adjectis sub finem monitis Pyth. i. ii.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΣΑΜΕΡΟΝ μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν, εὐΐππου βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων.
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-

Ἀρκεσιλάῳ. Est Arcesilaus iv. inter reges octavus: in Arcesilao v. regnum desiit Ol. 87. 1. v. ad Diod. to. ii. p. 550. 1.— 4. Ante Schmidium: Λατοΐδαισιν, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. idem ὀφιλαμίνων malit ad ὕμνων. equidem vulgatum præferam ut exquisitius. Pompæ victoris et iacessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico πλοῦς, σκάλος, et tandem οὖρος. Is, qui pompæ et choro interest, cantum adjuvat tanquam cursum navis, adeoque ἀύξει οὖρον. 7. αἰετῶν ex Ald. Schmidius intulerat: ut supra quoque Pyth. ii. 91. fecerat, pro αἰητῶν, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metricus, dimetrum Ionicum esse a minore ἀνακλώμενον· quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. itaque bonum esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat Διὸς Ζηνὸς πάρεδρος. At novum et insolens: *Jovis aquila*, Διὸς δαείς. Requiritur Διὸς ἔρνις. Oritur sic suspicio, glossema locum veræ vocis occupasse. Et videtur fuisse ἐρνίχων. Inciderunt in hoc jam Mingarell. et Dawes pag. 55. ex Ol. ii. 159. Addi potest Isthm. vi. 77. add. Valken. ad Theocr. pag. 402. et Burgess pag. 359.

1. Στάμεν μὲν Musa παραστῆναι, *adesse*, debet, ut adsit ipsi pompæ victoris, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. vi. 46. sq.

5. αὔξῃς οὖρον ὕμνων, *adjuvas, secundas, cantum.*

6-15. ἔνθα (ἐν ᾗ Πυθῶνι) ποτὲ ἡ λίγεια ἴχραινεν, ὡς—πνέοντες (sc. Βάττος)—καὶ ἀναμαρύσασα τὸ Μηδείας ἔπος τὸ περὶ Θήρας, *vaticinium in memoriam revocaret*, ut inf. 96. quippe quod nunc eventum habebat.—7. *Duæ* illæ *aureæ aquilæ*, juxta tripedem Delphicum collocatæ, videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis (apud Schol. et Strab. ix. p. 643. A. unde in Fragm. Pind. p. 40.), ut de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus Κηληδόνας aureas canentes finxerat in fragmento Pæanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de *Batto* legendus Herod. iv. 155.—8. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος ἐόντος, quia, quoties Pythia vaticinatur, deus ἐνιδρυμένος, *præsens est.*

λαος τυχόντος, ἱέρεα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον
Καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
Νᾶσον ὡς ἤδη λιτὰν
Κτίσσεσιν εὐάρματον
Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

A. ά. K. ϐ΄.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
σθ' ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ
Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
Δίσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
Ἡμιθέοισιν Ἰά-
σονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
Φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλικλάγ-

9. τυχόντος ἵερα Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris ἱέρεα. Schmidius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed, ut fulciat metrum, γ' interseruit. Præfert tamen Pauw τυχόντος ἱέρεα, ut trihrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interpunctionem importunam χρῆσεν, al. — Λιβύας pravæ interpretationis caussam. Est notissimus græcismus pro vulgari: χρῆσεν, ὡς ἀνωνὴς Βάττος λιτὴν etc. 13. Scripsi κείσεται, metro jubente, pro κείσεται. 14. ἀργινόεντι bet quatuor syllabarum. 20. ἡμιθέοισι τοῖς I. Bodl. C. 21. Erat αἰχματᾶο. Quidni αἰχμανᾶο cum Aldo et Gott. ut Od. vi. 147. et al. 24. ἁλικλάγητον, a mari percusse, pro quo putant ἁλικλάγετον quoque dictum esse, quod a πλάζεσθαι melius ducitur.

14. Cyrene in colle erat posita: vid. ad Pyth. v. 31. quem λευκόγειον, cretaceum, fuisse, ex epitheto ἀργινόεις apparet.

24. sq. Puta hoc vaticinium a Medea pronuntiatum fuisse in reditu Argonautarum per mare Ægæum, juxta insulam Theram, gleba in mari dilapsa, v. 67. sq. cujus tamen pars adhæserat littori. φαμὶ, prædico, ex hac gleba in mari natante πόρον Εὐάφου, Libyen, φυτεύσεσθαι (pro κείσεται) ῥίζαν δονίου, esse pariturum, edituram, germen urbium, Cyrenen, metropolin aliarum urbium in Libya. [h. e. Libyæ orituram esse Cyrenen. μελανόῤῥιζος i. e. μέλανος ὄντος, μέλανος

πτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν.
Ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ε. α'. Κ. ιγ'.

Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
Ἵππους ἀμείψαντες θοὰς,
Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν
Δίφρους τε ναμάσοισιν ἀελλόποδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-
σει, μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε
Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς

25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastæ et ed. Romanæ γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet jungenda: Ἐπάφοιο κόραν ποτὲ φυτεύσεσθαι ἀστέων ῥίζαν ἐκ τᾶσδε γᾶς. 32. Δίφρους γε malit Pauwius, sed jung. ἀνία δίφρους τε.

διὰ φρενῶδες οἶσαν τοῖς βροτοῖς. Ex Schedis.] ἁλιπλάγκτου γᾶς. ἁλίπλαγκτος est, qui in mari errat, ut apud Apollon. ii. 11. Argonautæ ἁλίπλαγκτοι: et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulæ epitheton est, debet passive accipi, quæ a mari alluitur. Putant idem esse, quod ἁλίπλυτος, ab undis percussus, quod epitheton esset insulæ, ut ἁλίπυστος. Salamis Θαλασσόπλυτος ap. Æschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἁλιπλάκτου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari prodituram, Theram, unde colonia in Libyam deducenda sit. [Hæc Heynius sic mutavit: — dilapsa eo in loco ac tempore, quo Medea vaticinata est, inde aliquando Thera insula coloniam in Libyam deducendam esse.] Paullo aliter res exposita ap. Apollon. iv. 1750. sq.

29. Cyrenæi (ex ῥίζα ἀστέων) ναμάσοισιν ἀνταμείψαντες, tractabunt, permutato vitæ genere, habenas et currus pro navigiis: et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis, h. e. ἀνὶ ναυσιπόρων ἵππων ἡνιοχεῦσαι.

33. κεῖνος ὄρνις — ἦν ποτε — Εὔφαμος ἰδίξατο. Exitum ita habebit istud ostentum, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat Euphemus aliquando acceperat a Tritone. [infra 60. Ex Schedis.] v. Apollon. iv. 1551. sq.

34. μεγάλαν πολίων ματρόπολιν. potest et esse μεγάλων vel μεγάλᾶν πολίων. Sed præstat ματρόπολιν ornari epitheto.

Λίμνας Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ
Γαῖαν διδόντι ξείνια
Πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
Δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
Ἀμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

37. Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ. pro ἐπὶ Διὶ sollenni more; sed impeditur oratio duplici dativo. Nescio an præstet Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ cum edd. Rom. et Crat. legere, ut etiam Pauw emendabat: ἰδίξατο τὴν βᾶλον (h. l. τὸν ἔρι.θα, ἀπὸ) Διὸς εἰδομένου ἀνδρὶ δίδόντι γαῖαν, a deo, qui se assimulaverat viro præbenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse altero. 43. κρημνάντων. Putes fuisse κρεμνάντων, a κρεμάω, κρέμνημι, ut sit: συστρεμνάντων (αὐτῶν) ναὶ τὴν ἄγκυραν, h. e. πλέκειν ἢ συνάπτειν μαλλόντων. Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formæ κρημνάω, κρήμνημι. v. Etymol. in κρήμνη. [Æschyl. vii. ad Theb. 231. Ex Schedis.] Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. ἐκρήμνω e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f. et κατακρημνῶντο est in Hymno in Bacch. 39. ἰκίνεσσι, quod hic et inf. Pyth. x. 52. occurrit, pro ἱκνέομαι dictum arbitratur Pauw, hocque ab ἰκνιόω (a Δία, Διὸς), supervenio, accurro, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero, manebo in hoc, νέω et ἰκνέω esse ejusdem originis cum νῶ, νέω, νίω, νίνω. Ex νέω factum νέσσω. ἰκνέσσω pro ἰκνευμένω, ἰκνευγχάνω, ἰκέχαμαι. Tandem Θεὸν Bodl. C. perperam.

40. Male in edd. adhæserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: ἐκλαγξὲν οἱ βρ. et interposita sunt in medio: (αἴσιον — βροντάν.) et jungenda: δέξατ', ἀνίκα.

42. ἀνίκα (ὁ Θεὸς) ἰκίνεσσι, quando ille supervenit, v. V. L., illis navem solventibus, παρὰ τὸν ἀνάκλυστον in τῆς Τριτωνίδος.

45. φέρομεν, portaveramus, tum ἐξ Ὠκεανοῦ. Scilicet secundum commenta argonauticæ navigationis ducta e Colchide navi circa oram continentis, (sive ad communem rationem ab occidente, sive, id quod firmare videntur 447. 8., ab oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis terrarum fines esse credidit antiquitas) ab australi ora Africæ, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non longo intervallo extendi putavit eadem rudis antiquitas) terram ingressi, navem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africæ usque ad paludem Tritonidem, cujus veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; hic iterum in aquam immissum Argo freto, quod inde creditum est procedere, in mare mediterraneum deduxerunt. Declarata hæc nunc sunt diser-

Νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
Εἰνάλιον δόρυ, μή-
δεσιν ἀνασπάσαντες ἁμοῖς.
Τουτάκι δ' οἰοπόλας
Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
Ἀνδρὸς αἰδοίου προσοψιν
Θηκάμενος. φιλίων δ' ἑτέων
Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
θόντεσσιν εὐεργέται
Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ γὰρ νόστου προφάσις γλυκεροῦ
Κώλυεν μεῖναι. φάτο δ', Εὐρύπυλος
Γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
Ἔμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
Ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας
Δεξιτερᾷ προτυχὸν

47. εἰνάλιον metri caussa Schmidius pro ἐνάλιον, et μήδεσιν cum Pal. C. pro μήδεσσιν. Male hic per νῶτον Syrtes intelliguntur. Sunt νῶτα γῆς ἠρέμου. Gravius errant vett. Grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit usque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit. 48. ἀνασπάσαντες erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416. monuerat Mingarellus. 50. ἐπῆλθεν. τὸ ν adjecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ. 53. ἄρχετο Ald. 57. πάλιν Oxon. cum ν vulgo abesset. Ἀλλὰ — μεῖναι sunt in parenthesi. 58. Γαιαόχου et Ἐννοσίδα de uno Neptuno dictum displicet Pauwio, qui emendat Γαιοχος, scil. Eurypylus, *terram tenens, possidens*. Debebat usum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, unum ex frequentatioribus epithetis, ut Ἐννοσίγαιος, Ἐνοσίχθων, et hic Ἐνοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adjicere aliud epitheton. 60. ἁρπάξας Ald. et duo Bodl. ut mox v. 65. ἀνειρύσας. 61. Cæris gram-

tius in Schönemanni nostri *Geographia Argonautarum*. cf. Notas ad Apollod. i. 9. 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. ἀλλὰ γὰρ—μεῖναι possunt in parenthesi posita haberi.

59. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ ἀναρπάξας—μάσσειεν. pro vulgari: *Cum autem audiret*, intelligeret, *nos festinare, glebam, quæ forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit.* ἐμάσσειεν, (ἔοντ') δῶσαι.

Ξένιον μάστιγος δοῦναι.
Οὐδ' ἀπίδησέ νιν, ἀλ-
λ' ἦρως, ἐπ' ἀπταῖσιν θορὼν,
Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσας
Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ,
E. β'. K. ιγ'.
Ἑστίρας, ὑγρῷ πελάγει σκομέναν.
Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ
Λυσιπόνοις θεράπόν-
τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.
Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἱ-
κοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον

maticus πεφανυχὸν, quod vulgare foret, scribendum censuerat. v. Schol. 62. ξίνιον, non ξἰνιον, scribo c. Schmidio secundum Aldum, ut Ionicus a minore sit.— 63. νὶν pro tertio casu, ut νἱν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπίδῃ πεισάμενος πρὸς τὸν ἐπαοιδόν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίδησεν μἰν. neque vero ille recusavit. οὐδὲ μὴν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίδησεν (αὐτῷ πανέϊ) νιν pro πανέ' αὐτὸ τὸ ξίνιον. [Hermann. ἀπίδησεν ἵν ad Orph. p. 788. pro αὐτῷ. Sic et Boeckh. Ex Schedis.] 71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniæ caussa. adde Schol. vulgo, μιν. ὄτρυνον θεραπόντεσσι φυλάσσειν νιν. Novum hoc, ὀτρύνειν τινἱ. 73. - τίσσιν scribere voluerunt Oxonienses: metro jubente cum Pauwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχἰρου, quod et Gotting. habet, idem recte refinxit pro εὐρυχόρου. conf. ad Olymp. vii. 33.

63. οὐδ' ἀπίδησέ νιν. pro οὐδ' ἀπίδησεν τῷ Εὐρυσθῆϊ (πανέϊ) νιν, (αὐτὸν, sc. τὸν ἥρωϊον, vel αὐτὸ, τὸ ξίνιον) nec admisit ipsi, quantum hospitale munus spectabat, sc. quo minus acciperet, h. e. non recusavit accipere.

74. sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum Tænarum, ibique in solum projecta, quarta statim generatione oraculum eventum habiturum fuisset, tempore profectionis Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc susceptus e Lemnia muliere prolis posteri aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam generatione xvii. inde ab Euphemo. (v. 16.)

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθών, υἱὸς ἱπ-
πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ,
Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ. Κ. ιδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
Αἷμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς
Εὐρείαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀρ-
γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσιν γένος, οἵ
Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται

80. Ποσειδάονος scribunt Rom. et al. male. 83. ἐπιγεινομένων Schmidius reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. 88. μὲν requirit metrum; sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. μάν. 90. λέχεσι Rom. sed ν jam Ald. appinxerat.

78. Delevi interpunctionem post ἱερὰν, nam sunt jungenda Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών, pro ἐπελθών. Erat rex Tænari. cf. 309.

84. σὺν Δαναοῖς, *Achivis*, qui ejecti fuére a Doriensibus, ducibus Heraclidis. ἐξανίστανται pro ἐξανεστήκασι. [*ἀνάστασιν γενήσονται. Ex Schedis.*]

88. Ex *vulgari* narratione Lemnum adierant Argonautæ *in profectione versus Colchos*. Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in εὑρήσει supplent meliores ἔσεσθαι ex v. 85. ut subjectum sit: γένος περὶν (ἢ) γυναικῶν ἀλλοδαπῶν ἐν λέχεσιν vel γένος ἐν λέχεσιν γυναικῶν utrumque parum suaviter. At *Pindarus* eos *in reditu* Lemnum adduxit; v. inf. 448. ubi post vellus abductum, et navigationem per Oceanum factam, Λημνιὰς ἴδυια γυναικῶν admoventur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: *nunc ille* (Euphemus) *suscipiet progeniem ex peregrina femina*: νῦν γε μὲν τέξεται ἐν λέχεσιν γυναικῶν ἀλλοδαπῶν (pro ἐν λέχει γυναικὸς) γένος περινὸν, οἵ κεν ναίσσανται αὖν (pro ἅ νίξσται) φῶτα, *Battum*, h. e. *e qua progenie, ubi in hanc insulam Theram venerint, σὺν τιμᾷ θεῶν, honore hoc iis divinitus constituto*, (v. 123. 463.) *nascetur Battus*. In νῦν γε et τάνδε consentiunt veteres: τάνδ' ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum, et νῦν ad solutam glebam apud Theram referentes. πελασιφῆ στάδια v. 93. sunt simpl. *fertilia*, πίλανα. Et πολλῶς v. 98. pro πλῆθος, ut ap. Homer.

Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
Δεσπόταν· τὸν μὲν πολυ-
χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

A. γ'. K. ιδ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
Ὑστέρῳ νάσσοι πολεῖς ἀγαγὲν
Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι,
Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ

96. *ἀμνάσει* novaverant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem brevis syllaba. recte omnes alii *ἀμμνάσει* pro *ἀναμνάσει*, ut jam supra vidimus Pyth. i. 91. Mingarell. ipsum *ἀναμνάσει* locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere. 97. Erat *χρόνῳ Δ'*, sive pro *δὴ*, sive *δέ*. tanquam importunum expunxerat Schmidius: recte, etiam Pauwio judice, nisi cum eo *γ'* legas. Suspicatur quoque ille, fuisse forte olim *Διωτίῳ*, proque eo glossa *ὑστέρῳ* illata, remansisse *δ*. 99. Tentat Pauw *Μίλωι*, voce nova *Μίλος* procusa, quasi pro *Μειλίχιος Ζεύς* dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra v. 28. *Διὸς Ἄμμωνος θίμιδλα* nominaverat, quæ non minus longe absunt. *Nilus* autem *Saturnius*, quoniam Nilus ab Ægyptiis Osiridis et Jovis nominibus fuit condecoratus. conf. Jablonsky Panth. Ægypt. lib. ii. c. i, §. 4. lib. iv. c. i. §. 14. ubi virum doctiss. locus hic non fugit. [100. v. Schol. rec. ad Sophocl. Antig. 1033. *Ex Schedis.*]

[97. *ναὸν καταβάντα*? pro *ἀναβάντα*? *Ex Schedis.*]

99. Ægyptus dicta pro Libya: poetarum more. Et mox 100. *ἦ ῥα Μηδείας εἶπεν ἔσω αἱ ἑκάτον στίχες, vaticinii series*, tale erat vaticinium. 103. *μῆτιν*. 106. *χρησμόν*. [monitum grave. *Ex Schedis.*]

105. *ἐν τούτῳ λόγῳ*, quod *in hoc Medeæ vaticinio* est memoratum, *Pythia oraculum, quod* quidem non ad quæsitum, *sed sponte illa effata est, ἔξθεσαν, te, o Batte, constituit*, sc. coloniæ deducendæ auctorem; nisi malis, *animum tuum erexit et adjecit novæ coloniæ consilio.* Mox 112. *νὶς ἀντὶ, quæ liberatio.* Nam *ἀντὶ* est remuneratio, permutatio, adeo etiam *mali in melius.*

Χρησμὸς ὄρθωσεν μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ πελάδᾳ·
Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς αὐ-
δάσασα, πεπρωμένον
Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας,

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀναπρινόμενον
Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.
Ἦ μάλα δὴ μετὰ ναὶ
Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἄ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔτορεν

110. Κυράνᾳ Bodl. C. non male hoc, vel potius Κυράνᾳ, ut et Schol. cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In ἄμφανεν recte attextum ν ab Oxon. 113. Pauw legendum censet ἦ μάλα δὴ μέτα ναὶ Νῦν, ut μέτα sit pro μέτεστι: vaticinium illud (v. 109. 110.) *adeo certum et verax, ut non modo regnaverit ille, sed et regnet nunc ejus posteri.* Nihil vidi durius et contortius. Itaque, donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: μετὰ ναί. Proclive est μετὰ mutare in μέγα, ut sit μέγα μέρος, *magna progenies.* Nisi μέγα θάλλει præferas, pro μεγάλως. 114. Νῦν τοῦ γε Bodl. γ. ita φ. ἦρος ἀκμᾷ de juventa accipiendum. Bodl. C. Νῦν φοινικανθέμου τε ἦρος ἐν ἀκμᾷ, vitiose. 115. μετὰ—ναὶ τούτου, *inter, e posteris hujus Batti,* dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat τούτου. sic saltem esset: ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. mem. *brum, gradus,* interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, *cura,* dictum accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quæque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτιόνων legit unus ex Schol. qui interpretatur: ἐν τῶν περιοίκων. Amphictyones præerant Pythiis.

113. *Arcesilaus, octavus a Batto, nunc regnat: ὄγδοον θάλλει μέρος, progenies.* Stirps est totum aliquid, cujus sunt partes generationes. ἔσται ἦρος ἀκμᾷ, *virescit tanquam verno tempore.* Molestum est hyperbaton μετὰ ναὶ τούτου, nam sic haud dubie legendum pro τούτου, *inter posteros hujus Batti.*

116. μέρος non dubito verum esse; utitur hac voce Pindarus aliquoties *de singulis rebus ejusdem generis;* ut Pyth. xii. 20. τρίτον μέρος ἀοιγυτᾶν, *tertia soror.* Nem. iii. 128. pro *ætatis gradu:* sic et inf. hoc carmine v. 279. 280. γυναικῶν μέρος ἀλικίας.

Ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἰὼν
Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάλ-
χρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
πτοί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
τος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀπαλάμαντοις.
Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν
Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὖ

119. *ἱπποδρομίας* Ald. 124. *Τίς μὲν* Bodl. C. ad *δέξατο* deficit *αὐτόν*. Mingarell. conj. *τίς σφας. ἀρχὰ* bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo *ἀρχά. δέξατο* sc. *τὸν Μινύαν*, exquisite. ut *casum, eruinna, aliquem accipere*, si contingere, dicuntur, sic h. l. caussa navigandi, *ἀρχὰ ναυτιλίας*. 126. *ἄλλης* Bodl. γ. inepte. 131. *πὰρ* ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana invectum erat *παρά*. [Respicit Pausanias x. 16. p. 835. *Ex Schediis.*]

119. *δωσέμεν αὐτὸν Μοίσαις*, ut Latini, *tradam Musis* sc. canendum. 122. *θεόπεμποι τιμαί*, eædem quæ *θεία τιμή. τιμὴ θεῶν* 91. *honos divinitus destinatus, ut ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit* inter navigationem, in Tritonide palude.

125. Sententia per se est obvia: *quid coegit eos hoc discrimen adire?* Sed quæritur de poetica orationis forma. Subjectum est *κίνδυνος*, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ τῇ Ἀνάγκῃ convenlunt et tribui solent; ut adeo sit *κίνδυνος, summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum*. Jason vitæ in discrimine versabatur, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *causa navigationis suscepte*, eum constringebat tanquam *clavis* affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota) quo minus elabi posset. Est adeo *τίς κίνδυνος, quodnam discrimen*, quod evitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, *quæ necessitas*) adegit ipsum? Vix enim satis placet *quamnam periculi subire fatale fuit?* ἄδαμας poetarum more receptum est, ut a Romanis *ferrum*. De lapide adamante, pro sua ætate, Pindarus vix cogitare potuit.

128. *χείρεσσιν ἢ βουλαῖς, aperta vi aut insidiis.*

δέμβροιο ῥηδὲν ματέρος·
Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεδέμεν μεγάλᾳ,
Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
Σταθμῶν ἐς εὐδαίελον
Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ

A. δ'. K. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ὢν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
Ἶκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνὴρ
Ἔκπαγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν μιν ἔχεν,
Ἄτις Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχονθ' ἁγλαοὶ,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
σον. τάχα δ', εὐθὺς ἰὼν, σφετέρας
Ἐστάθη γνώμας. ἀταρ-

133. μονοκρήπιδα, etsi a κρηπὶς, recte. v. Suid. h. v. Est μονόκρημνις, ut μονόχυρ. 138. αἴτ' ὄν, vett. edd. mutatum in ed. Morell. in αἰτ'ὢν. at est pro εἴτ' οὖν, quod frequens est. 104. ἴσχειν ex Pal. C. emendatum a Schmidio. Invito metro omnes ἴσχων. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἄτις non est pro ἥτις, sed syllaba brevi ἄτις, καθ' ἁ, pro ὡς. debebat ἄτις μὲν sequi ἄτις δὲ παρδαλέα, ἁ στέγετο. [Video me errare. ἄτις pro ἥτις: nam longa esse debet. *Ex Schedis.*] 142. ἁρμόζοισαν Bodl. C. male. [143. Gilb. Wakefield scribit παρδαλῇ. (Silv. Part. 1. p. 77.) *Ex Addendis.*]

140. Vestitus partim indigenæ erat, partim exteri advenæ.

144. Erit, ut nunc est, loquendi forma: ἁ παρδαλὶς ἰστέγετο ὄμβρους φρίσσοντας, *pantheræ tergum avertebat imbres horridos*, horrorem corpori injicientes. ἰστέγετο pro ἴστεγε. [et hoc, tegendo avertere, σχέσις—. Sic Æschyl. vii. ad Theb. 218. 236. *Ex Schedis.*] At si, παρδαλίᾳ legas, ipse ἰστέγετο (σχὼν νῶτα) ὄμβρους.

150 βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ὀπιζομέναν
Δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
Οὗ τ' ἐστὶ που οὗτος Ἀπόλ-
155 λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδέ-
ας παῖδας, Ὦτον καὶ σέ, τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
160 Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνι-
κάτου φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. έ. Κ. ιδ'.

165 Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι

150. *ἀναβάντος* mss. Bodleiani, it. Ald. 153. *καὶ* otiosum esse videtur, nisi forte sic adjuves: *ex iis tamen*, qui eum animadvertebant, fuit quî etiam diceret. Conj. *εἶπεν τόδε*. vel *εἶπέν νιν* pro *dixit forte*. 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis. 159. *Ἐπιάλτα*, Dorica forma, sola Crat. et Schmid. Vulgo ubique vulgare *Ἐφιάλτα*. 161. *κραιπνόν γ'* Mingarell. ut metrum fulciat. 165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi *ἀμειψάμενοι*, et sic ubique; nunc semel scriptum occurrit Nem. xi. 17. *παραμείσονται*.

150. *πειρώμενος* h. l. *πεῖραν δοὺς, experimentum animi sui imperterriti edens.*

156. Recte Cheris reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas, homines monstrosa corporis statura, et vasti corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. *Νάξῳ λιπαρᾷ, fertili*, ergo vitibus; alias *clara*.

163. *Ὄφρα τις, ut alii, ejus exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstineant. Si-*

Γάρυον τοιαῦτ'. ἀνὰ δ' ἡμιόνοις
Ἑστᾷ τ' ἀπήνᾳ πρατροπάδαν Πελίας
Ἵκετο στεύδων. τάφε δ', αὐτίκα πα-
τρήιας ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμ-
φὶ ποδί. πλέκτων δὲ θυμῷ
Δεῖμα προσέννεπε· πόί-
αν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώ-
πων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐ-
χθίστοισι μὴ ψεύδεσι
Καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

A. é. K. ιδ'.

Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀχανοῖσι λόγοις
Ὤϐ' ἀμείφθη· φαμὶ διδασκαλίαν
Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέομαι
Πὰρ Χαριπλοῖς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κεν-
ταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον

168. Interpungebatur τάφε δ' αὐτίκα, π. 169. πατρήιας leg. monente quoque Pauw. Cum mox 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque πατρήιαις. 177. Mingarellus conj. ἐχθίστοις σι μὴ ψ. nec male. 180. διδασκαλίας Bodl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l. 182. χαριπλῆς Orat. vitiose. χαριπλοῖς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐνιαλίους vitium ed. Commelin. 185. οὔτ' Rom. cum cett. οὔτις Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald.

milia Pyth. ii. 63. iii. 106. ἵμασι, metro docente, est pro ἵπποις. ab ἵππος vel ἵππη.

174. τίς ἀνθρώπων, quae femina te partu edidit? πολιᾶς γαστρὸς, λευκῆς, ut λευκὸν σάκος, λευκὸν σῶμα, candidum corpus. ornans epitheton. v. inf. 194.

180. Institutus sum a Chirone. φαμὶ (ut Homer. ἰδχομαι) οἴσειν (ἴσχειν, ἐπιφέρειν. Ita φέρειν pro ἴσχειν saepe, ut sup. Ol. vii. 95 98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδαχθῆναι παρὰ Χ. Ad rem cf. Nem. iii. 92, 93.

185. οὔτις ἔργον οὔτ' ἴσχυς ἀνεμώλιον νέμουσιν εἰσὰν, nil iis de discessu se dicisse ait; nec rem ipsam discessum, nec cum-

Οὔτ' ἴπος ἐυρράπτελον
Κείνοισιν εἰπὼν, ἰσόμαν
Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν

186. ἐυρράπτελον a Schmidio profectum est: in codd. est ἐυρράπτελον, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus: εἶναι δ' ἐυπλοκάμους ἰσωνοὺς παρὰ Χείρωνι, οἵτινες ἔργον οὐκ λόγον ἐπιθυμοῦσι δικαίδυσιν ἐπιὼν παραγινόμενον εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν ἐπιθεῖναι ἀναλαβεῖν τοῦ παιδὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ (non κατὰ) τὸ δίκαιον οὖσαν. Apparet, hic eum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet τοῦ ἐυρράπτελος, quod ad *mores commodos, faciles* et *facetos* spectare in confesso est. Pergit tamen Scholion: ἐυρράπτελον δὲ, δικαίδυσον, αἰσχρὸν, ἢ ἐκρέψασα ἐν τις. ἢ ἐκνεῖον καὶ αἰσχρὸν, ἢ ἂν τις ἐντραπείη. Qui ultima adjecerunt, possunt alter ἐκρέψασα, alter ἐυρράπτελον legisse videri. Alterum hoc, ut dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, ut sit turpe, ἢ ἐντρέπει, *rubore suffundit*. Igitur hoc ad xx. annos pertinere necesse est, per quos *obsequiosum se præstiterat Chironi alumnus*, ita ut sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox ἐυρράπτελος nusquam occurrat, sed tantum ἐκυρράπτελος et ἐυρράπτελος, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, eamque ne analogiam quidem habeat ἐυρράπτελον, reliqui in poeta, quod jam in P. i. 178. obvium, receperat Schmid. Ita verba licet *ad discessum* referre *clam ab generoso adolescente, qui juvenili calore et impatientia abripi se passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo meritoribus significatum*: οὔτε ἴ. — εἰπὼν, ἰσόμαν etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum aliequi Chironis prudentiæ parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita ἐυρράπτελον erit fere *humanum, obsequiosum, pium*. Accedit quod lectio ἐυρράπτελον etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. οὔτι τιν' ἴχων πρέφειν, οὔτι λόγον ἐυρράπτελον, ubi esse videtur πιθανὸν, *probabile*. Sin autem ad ἐυρράπτελον redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem *immorigerum*, sed potius ab ἐυραπτᾶναι ducerem, ut sit ἐ ἐυρραπτόμενος, *qui reverentiam præstat, habet*. Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritoribus, saltem reverentia eorum et amore motus, ut obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. πίνωσιν mavult Pauw, quod v. 182. 3. non nisi feminæ memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere hærere potuisse in voce ἀρχαίαν, ut per epenthesin pro ἀρχὴν dictam vellent, aut, quod Cœris grammaticus maluit, ἀρχὴν ἀγαμίζων emendarent, admodum miror. Nihil magis obvium est, quam ἀρχαίαν — τιμὴν v. 192. sibi respondere. Tanti erat, ut, quod fecimus, post πατρὸς interpungeretur.

---

sum probabilem communicavi. [l. *nec causam, nec officiosam vocem valedicendo. Ex Scholiis.*] Sed vid. V. L.

188. κομίζων, ὅτινι ἀναμιμνήσκω, ἀναλαβεῖν, (τὴν) ἀρχαίαν τιμὴν παρὰ πατρὸς—οὐ παρ' αἴσαν, οὐ παρὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομένην, quæ tenetur nunc (se. ab alio.)

Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε
Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν.

Ε. ἑ. Κ. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν,

190. *οὐκ αἶσαν* Ald. 191. *ὤπασε* ante Oxon. 193. *νιν*, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et præfert id h. l. Pauw. *νιν* sc. *τὴν ἀρχαίαν τιμήν*. Posset quidem *μὲν Πελίαν* per appositum accipi, ut forte Isthm. vi. 106. Sed hoc durius. 194. *πιθήσαντα* Morell. et Steph. hincque reliquæ, vitiose. *φρεσὶν* reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. *πεύθομαι γάρ νιν.* Est ordo verborum: *τὸν Πελίαν ἀπεσυλᾶσαι* (*ἀφελέσθαι*, ut *συλάσας κρᾶνα* pro *ἀφελὼν* Pyth. xii. 28.) *νὶν* (*αὐτὴν, τὴν τιμὴν*) *ἀμετέρων* (nam sic leg.) *τοκέων ἀρχιδίκαν*. Ductum hoc ab *ἀρχιδίκης*· cujus tamen verum sensum constituere difficile est. *ἀρχιδίκης* dictum esse potest ut *χειροδίκης, cui jus est in manu*, adeoque *cui jus est in reguando*, qui juste regnat. Composita tamen ab *ἀρχὴ* videntur a significatu *principii* ducta, ut *ἀρχίκακος, ἀρχίνυστον, ἀρχίπλουτος* apud Sophocl. El. 72. *ab initio dives, quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet*, ut ibid. 1393. *ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἐς ἴδιόλια*. Erit ergo *ἀρχίδικος, δίκαιος ἀπ' ἀρχῆς*. Quo confici puto, scribendum esse *ἀρχιδίκαν* [et sic Heynius in textu scripsit.] sc. *τιμὰν, quam olim jure tenuerunt parentes*. [qui ab initio jus (regnandi) habuere, h. potestatem. *Ex Schedis.*] Si hæc collegeris, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. *λιυκαὶ φρένες* ex eo genere epithetorum est, in cujus interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo varia elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac Grammaticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumulata sunt interpretamenta: *λιυκαὶ φρένες. μαπόμενοι. ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι.* Jam habes, unde, quod placet, eligas. Video tamen, singula ex contexto conjectura esse deducta, quemadmodum in nostris scholiis: *φρένες ἀνίσταται.* Hominem *mollem, desidem*, a corpore *albo*, *λευκὸν* dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, ut *λιυκαῖς φρεσὶν* inserviat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, nec contextus docet. Equidem sequebar simplicissimum: servarunt poetæ *multa epithetis* ex antiquitatis usu, *per se otiosa*, verum honorem et auctoritatem *ex vetustate* habentia. sic *ὕδωρ ὑγρὸν, γάλα λευκὸν*, paullo ante v. 75. *γυναῖκ' ἠπιόλαν*, pro *λευκήν*. [*ἴαχε πολιὸν* Hesiod. O. et D. 492. *candidum. Ex Schedis.*] simili modo *φρένες* modo sunt *ἀμφιμέλαιναι* ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. Sc. 𝔗. 429. *Θυμοῦ—πελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.* modo *λιυκαὶ*, ab omento; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etium in Schol. Pindari, nil moror. Ita *splendidam bilem* Horatii comparabam cum *vitrea bile* Persii, quatenus intumuit; viscerum utique inflatorum superficiem multo magis

Ἀμετέρων ἀπόσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος
Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
εί τε φθιμένου ἀνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
κυτῷ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ
Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

195, 6. *ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν* Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: *ἀρχεδίκᾶν*, unde Cratandrina *ἀρχεδίκαν* emendavit; at ceterae servant *ἀρχεδικᾶν*. Ut ex Scholiis apparet, lectio haec, *ἀμετέρων ἀρχεδικᾶν*, grammaticum Chaerin auctorem habet, *ἵν' ᾖ, τῶν ἀμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν* (explico: *δικαίως τὴν ἀρχὴν πατρικὴν*) *ἀσπαλίσασι αὐτὸν τοῖδημαι* (sc. *μοι* v. 193.) At *ἀρχεδίκαν* et quantum ex Schol. intelligere licet, *ἀμετέρων* legerant alii, eo sensu, ut exponerent, *τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην—ἴσχον οἱ ἰμοὶ γονῆς*. Oxonienses *ἀμετέρων* receperant, relicto *ἀρχεδικᾶν*, arbitrati, illud alterum esse doricum pro *ἀμετέρων*. Vellem viri docti animadvertissent ac docuissent, etiam a nominibus in—*ος* genitivum pluralem eo modo efferri; est enim *ἀρχεδίκων* vel—*ας τοκίνων ἀμέτερος*. Quod infra Pyth. xii. 33. occurrit *αὐλᾶν*, dubitationem non tollit. Itaque retinenda puto *ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν τοκίων*. Nec dissentit Pauwius. 201. *μίγα π.* Pal. C. additum Scholium: *μιγνυμένης*. 201, 202. *μετὰ κωκυτῷ* (pro *κωκυτοῦ*) tuto scribi posse arbitror pro *μετὰ κωκυτῇ*. *κρύβδαν* vulgo. *κρύβδα*, postulante iambico, emendavit Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. *κοινάσαντες* ed. Commelin. sphalma. Est *κοινάω*. cf. inf. v. 236. 205. *τραφὶν* Ald. Doricum. Sed Dores aiunt retrahere accentum: itaque etiam *τράφεν*.

nitere constat. Nihil afferre me, quod cogere possit, bene memini; tantum meos sensus eorumque rationes expono. Versatur res in eo genere, in quo videndum est, primo *quid sit probabile per se*, tum *quid sit probabilius ceteris*; quandoquidem, *quod liquido constet*, non habemus. In his, in quibus nihil est, quod ad consensum compellat, dissensum aliorum quis paullo liberalior aegre ferat?

199. *κᾶδος θηκάμενοι ἀνοφερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ φθιμένου* (ἰμοῦ) s. *funus facientes, πενθήσαντες*, s. *luctum atrum, tristem, exorti.*

204. *κοινάσαντες ὁδὸν, communicantes iter nacti*, noctem solam habentes *conscium consilii*, h. e. clam noctu. [fere ut Eurip. Ion. 956. 7. *Ex Schediis.*]

Σ. ϛ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ τούτων μὲν πεφάλαια λόγων
Ἴστε. λευπίπτων δὲ δόμους πατέρων,
Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
Ξείναν ἐπόμαν γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κιπλήσκων προσηύδα.
Ὣς φάτο. τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·
Ἂν περὶ ψυχὰν ἑπεὶ
Γάθησεν, ἐξαίρετον
Γόνον ἰδὼν πάλλιστον ἀνδρῶν.

Α. ϛ'. Κ. ιδ'.

Καὶ πασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
Ἦλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-

210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. Mingarell. ἰφιάμαν vel ἀνιάμαν. Malim ἐσιάμαν. 211. φὴρ δέ με revocavi. Oxon. ed. vitio operarum φὴρ γέ με. 213. ἐσιλθόντ' Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. ἐσελθόντ'. 214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνων pro ἐγνωσάν. ut ἴδεν, ἴδεν, ἴσαν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνων, adversante metro: quocirca Schmidius ἔγνω ὀφθαλμώ substituerat. 215. πομφόλυξαν Bodl. γ. Etiam apud Hesych. similis scriptura ex hoc exemplo, non, ut ibi fit, declinanda: πομφολύξει, φείδει. 216. βλεφάρων vulgare primus Steph. intulit: ejecerunt iterum Oxonienses.

207. λεύσσετε, majores, h. e. nobiles, qui quadrigis vecti sunt junctis equis candidis.—Mox 209. ἐπιχώριος, ab ἔξω ἐπείμαι.

217. Erat γήθησεν ἐξαίρετον, Γόνον—. Melius, puto, interpungitur: ἂν περὶ ψυχὰν ἔπει γήθησεν, ἐξαίρετον γόνον ἰδών, πάλλιστον ἀνδρῶν h. περιγήθησεν (περ' ἐν ψυχὰν, ἐν ψυχῇ.

220. πασίγνητοι patris Æsonis.

γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηίδα λιπὼν,
Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως
Δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος
Εὐμενέοντες ἀνε-
ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
Μειλιχίοισι λόγοις
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων,
Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
Ἀθρόαις πέντε δραπὼν
Νύκτεσσιν ἓν Ϝ' ἀμέραις
Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

222. Τυρηίδα quadrisyllabum est, ut ει una sit syllaba. [Τυρῇδα Heynius correxit.] Quorsum ergo Τυρηίδα scribitur? 223. Ἀμυθάν, ut Ἀλμυδάν. Etsi est Πετιδᾶν. Verum est quoque Πετιδὰν, v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 65. Kœn. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθᾶν Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθάων contracte. 224. ἦκεν Bodl. γ. et Ald. eadem vi. 225. εὐμενεῖ cum quarto casu junctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνεψιῷ reponendum putat. Ita et ἀνεψιοῦ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, εὐμενίσας' ἐς ἀνεψιόν. εὐμενίσας de duobus. potest tamen εὐμενεῖν esse *benevole aliquem excipere*, et εἰς subintelligi. Sed verum est: ἦκεν (τρὸς) ἀνεψιόν. tum εὐμενίσαντες, *benevolentia adducti*. 230. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, ut illud Doricum sit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, ut malim hactenus vulgare ἐς retinere, ut sit: *ad omnem hilaritatem eos intendit, incitavit, invitavit.* ἐνάνυεν, ἐνίσπευσε, etiam in Glossariis occurrit. Sin vero ἐν magis placet, ut placet, tamen et hoc cum τάνυεν jungendum: ἐνετάνυεν π. ε. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσ' ἐ' ἓν Ϝ' ἀμέραις. Vulgatum est doctiore junctura dictum pro ἐν νύκτεσσιν ἀμέραις τε.

222. Τυρίαν πρόνω haud ignobilis. [apud Pheras, in vicinia Iolci. *Ex Schedis.*] v. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.—[Pelias et Neleus e Tyro et Neptuno. Æson, Amythaon, Pheres e Tyro et Cretheo. *Ex Schedis.*]

226. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ. Schol. ἐν μέρει, *participes eos reddendo convivii*, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum unicuique hospitum contingit. Mox 229. ξείνια sunt ipsæ epulæ, et 230. ἐνετάνυεν πᾶσαν εὐφροσύναν, *hilaritatem maximam* in eorum animis *explicuit, excitavit.* ἐντείνω, ἐντανύω, fere ut αἴξω, pro vulgari τανύσθαι. [Ad Tibull. i. 5, 76. laudavi ex epigrammate apud Reinesium, illustrato a Valken. Diatribe p. 233. Ζῶμ᾽ ἀέλλαν τίνας ἔθειεν εὐφροσύνας. *Ex Addendis.*]

E. ς'. K. ιγ'.

Ἀλλ' ἐν ἕπτᾳ, πάντα λόγον θέμενος
Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
Συγγενέσιν παρεποι-
νᾶθ'. οἱ δ' ἐπίσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
Ὄρτο σὺν πείνοισι. καί ῥ' ἦλ-
θον μέγαρον Πελίαˑ ἐσσύμενοι
Δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
Τυρσοῦς ἐρασιπλοκάμου γενεᾶ.
Πραΰν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
Φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων·
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

236. *συγγενέσσι* male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum *πᾶσι ποτᾶθ'* omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C., cui duo Bodlei. succinunt, emendavit *παρεποτᾶθ'*. ut tamen appareat, unde *πᾶσι* venire potuerit, non male Pauwius conjecit, fuisse olim in libris scriptum *συγγενίσι* vel —*σιν ποτισαθ'*. 239. *-δον μέγαρον Πελίᾳ δ'* editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; unde eos Pauwius satis acerbe exagitavit: nam δὲ eo loco stare non potest. Edd. vulgg. *-δον Πελίᾳ μέγαρον ἴον*. Schmidius syllabam cavere volens rescripserat *μέγαρόν δ'*, nec male pro *μεγαρόνδε*. unde puto adhæsisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis *μέγαρον Πελίᾳ* offerebat Bodl. C. 240. *εἶσω* Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. *ἴσω*, recte in metro iambico, monente Pauwio. 241. *ὑπαντίασεν* Ald. 246. *Πεσειδᾶνος* Ald. *Ποσειδᾶνος* Rom. et seqq. *Ποσειδᾶνος* Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium usu per *σ*, *Ποσειδᾶνος*.

234. *παρεποτᾶθε θέμενος* (*παρεθέμενος*) *omnem rem, λόγον σπουδαῖον*, pro *σπουδαίως θέμενος, serio, accurate.* et illi 237. *ἐπίσποντο, assensi sunt, probarunt.* Nisi simplicius est: *comites se ei adjunxerunt.* Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Jason *exorsus est prudentem sermonem. κρηπὶς, fundamentum*, pro exordio. Sic inf. vii. 3. et Fragm. p. 71. de victoria navali ad Artemisium parta: *ἔτι παῖδες Ἀθηναίων ἰδάλοντο. κρηπῖδα ἐλευθερίας. Ποσειδᾶνος Πετραίου* majore littera scribendum; erat enim locus Thessaliæ, in quo ludi Neptuno habiti fuere. vid. Schol. Apollon. iii. 1243.

Σ. ζ. Κ. ιδ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ἀκύτεραι
Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
Τραχείαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίζδαν ὅμως.
Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ, θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὐφαίνειν λοιπὸν ὅλεθον.
Εἰδότι τοι ἐρέω·
Μία βοῦς Κεηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

249. τραχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχῦαν h. l. α longa est ex η Ionica. In vulgg. ἐπίζδαν δ' ὅμως. Omnino δ' tollendum erat, ut jam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat usui et metro; est enim iambelegus. Aldus prave: ἐπιζδαν δ'. 255. τρίταισιν δ'. Abest ν in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit: monente quoque Pauw. τρίταις δὲ ἐν Bodl. C. 258, 9. ἀφίσταντ' (aut, ut secundum grammaticorum leges scribendum, ἀφιστᾶντ') Cha-

249. Esse τραχεῖαν ἐπίζδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίζδα, quæ proprie ἀμέρας μεθέρους declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quæ nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhnken. ad Timæum h. v. Comparantur cum repotiis, de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνατῶν μὲν φρένες (κἂν) τραχεῖαν ἑρπόντων (αἰὼν) πρὸς ἐπίζδαν h. e. κακὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὅμως ἀκύτεραί εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδος δόλιον πρὸ δίκας *lucrum dolosum, proclives sunt, præcipites, ad præferendam justo utilitatem per fraudem.* [fere ut Apollon. iv. 1017. *Ex Schedis.*]

250. Θεμισσαμένους ἐργὰς, *moderantes, regentes, animos,* providere, ut feliciter agamus in posterum.

253. Eadem femina βοῦς, ταὐτὰ γυνὴ, *Enarea.*

258—260. Sunt verba paullo impeditiora. αἰδῶ καλύψαι erit, *tollere, extinguere,* ut κρύπτειν pro ἀφανίζειν, αἰδοῦς, *reverentiam* seu pietatem *cognatorum*; hoc fit odiis mutuis. εἴ τις ἔχθρα πέλει ἐμογόνοις, (ὅστε αὐτὴν scil. τὴν ἔχθραν) τὴν αἰδῶ καλύψαι, quæ talis sit, ut tollat pietatem. Ita est: *Parcæ* (custodes recti

260 Ὁμογόνοις, αἰδῶ παλύψαι.

A. ζ. K. ιδ'.

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν
Οὐδ' ἀπόντεσσιν μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλά τε γάρ τοι ἐγὼ
Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
265 μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
Ἀμετέρων τοκέων
Νέμεσαι, πλοῦτον πιαίνων.
Κοῦ με πρέπει τεὸν οἶ-
κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.
270 Ἀλλὰ, καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθείδας

ris legebat, nec improbante Grammatico in Scholiis, ἵν' ᾖ εὐσυνὸς ὁ λόγος· ἀφίσανται καὶ Μοῖραι, εἰ μέλλει ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὅστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. ἀφίσανθ', sive ut ἀφίσανθο sive ut ἀφίσανται sit; hoc quidem melius: *recedunt Parcæ, aversantur;* adeoque cognati *οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται.* [ἀποστατοῦσι Θέμις Æschyl. Eumen 411. *Ex Schedis.*] 260. Reliqui interpunctionem post ἡμογόνοις, etsi ea aut omitti aut etiam post πάλαι cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: λὰν δέ τις ἔχθρα ἡμογόνοις γένηται, ὅστε καλόντων τὴν αἰδῶ καὶ ἀναιρόντων, τοιοῦσι, μὴ αἰδεῖσθαι sc. αὐτούς. *ita ut pudorem, quem sibi agnati et cognati mutuum debent,* h. pietatem, reverentiam et amorem, *deponant, exuant.* 261. νῶν Oxon. ante νῶιν, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. recte: sed cur diæresis infertur? exarandum haud dubie νῶιν, pronuntiandum νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est χαλκείοις Romana edit. sphalma, in omnibus deinde editis servatum, recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτείοις cum. Bodl. γ. Versum recitat Tzetza ad Lycophr. 175. 262. ἀπόντεσσιν, adjecto ν, legendum, metro jubente, monet Pauw. 263. μᾶλα. atqui Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 267. νέμεσαι diserte Ald. at Rom. νέμεις. forte ex scripturæ compendio. emendatum ex Aldo in Cratandrina. 271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνον, ut quoque ex Bodl. C. notatum video. Scilicet: Ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, Καὶ θρόνον, ᾧ—δίκας, Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς δίκας Αὖτον ἄμμιν. *Sed et sceptrum et thronum, hæc* (τὰ, ταῦτα, solito more, ut ad utrum-

et justi) *aversantur,* abhorrent ab adspectu, *ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reverentia mutua inter eos tollitur.* 268. καὶ με πονεῖ, πονεῖν h. l. active. cf. Brunck. in Anacreont. p. 111. et προσόντων pro αὔξοντα, *non me male habet, quod hæc tuas opes valde augent,* tuis copiis accedunt.

Ἐγκαθίζων ἱκτόσιαις
Εὔδυνε λαοῖς δίκας,
Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

E. ξ. K. ιγ.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
Ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ
Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
Τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
ὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
Σὸν δ' ἄνδος ἤβας ἄρτι κυ-
μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
Μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν

que σπᾶσον et ϑρόνον referatur) *redde nobis sine omni tua et mea molestia.* Saltem sic accipiam vulgare σπᾶσον—καὶ ϑρόνος—τὰ μὲν etc. Vulgo subintelligunt: πονῆ με, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia. vulgg. λαοῖσι. 276. Triplex olim in libris fuit varietas, ut ex Schol. apparet: ἀναστάσῃ, (docta lectio: *ne quid mali inde oriatur*) ἀναστήσῃ (quæ et futuri medii et indefiuiti 1. subjunctivi esse potest: ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσαι dictum volebant) et ἀναστήσῃς, ut in edd. legebatur, quod secundæ lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήσῃ ab—σομαι eodem significatu accipi potest, contra quam Scholiastes fecit.—νεώτερον pro μείζον. 277. Ἀκᾶ aut potius ἀκᾷ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκὴ, ἡ ἡσυχία, quæ ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἧκα, Dorice ακα, h. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo *a* corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκὴ, quod *lenitatis* significatum haberet, inde factum (ἰν vel σὺν) ἄκῃ, ἄκᾳ, unde ἄκα, ἧκα factum, item (παν') ἄκαν vel ἀκὴν, quod Grammatici, Etymol. et Eustath. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἴακλος et ἄκαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homerico ἀκαλαρρέϊτης. 278. ἀνταγόρευσιν pro ἀντηγόρευσεν, unde secunda est producta. ἔσσομαι—τοιοῦτος vulgg. quod mutavit Schmidius metro monente, et mss. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ' ἔ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid.

274. τὰ μὲν, *quod ad ista attinet*, ea quidem *redde mihi, ne inde* (ἐξ αὐτῶν, διὰ τούτου) *inopinum tibi arcessas malum.*

283. Veterator Pelias simulat, se religione teneri expiandæ ἄτης, piaculi, quod regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phrixi, parentis Athamantis et Inus injuria patrio solo pulsi et in Colchide mortui. Cæsum eum edit Valer. Fl. i. 47. sqq.

Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
Θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

Σ. ἡ'. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
Φανεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,
Εἰ μεταλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀ-
τρύνει με τεύχειν ναὶ πομπάν.
Τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
Καὶ βασιλευέμεν ὀ-
μνυμι τρόησιν. καρτερὸς
Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω

285. Θόντα erat; Θόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed omnes vett. usque ad Steph. idque metrum postulat. 288. ἐκ τῶν prave Rom. et sqq. donec Schmid. iterum emendavit sec. Ald. 291. εἰ μεταλλάντου τι conj. Pauw. nam *somnium*, inquit, *erat apertum et omnis dubii expers.* recte; sed de somnio dubitari poterat, an divinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: εἰ μεταλλατόν τι. 292. δ. σὲ Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. revocavit μι, probantibus etiam Oxon. et Pauw. 294. τέλεσσον edd. At τέλεσον ex Aldo legendum esse, ut Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι.— 297. ἄμμιν invectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw distinguere jubet: π. ξεῖνος ἄμμι· μάρτυς ἴ. Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus: μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέροις Ζεὺς ὁ γενέθλιος, καρτερὸς ξεῖνος. Jupiter ξεῖνος,

ubi hæc ornat. Apud Apollon. ii. 1198. Jovis ira placatur. κέλσαι γὰρ Φρίξον (ἰμὶ) κομίξαι ψυχὰν ἰάν. Notabile κομίζειν, *curare*, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu κομιδὴ quoque occurrit.

291. εἰ μεταλλατόν τι, *num quid comperiri possit super somnii consilio*: h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. μεταλλᾶν non modo est *quærere*, sed et *comperire*. καὶ (ὁ Ζεὺς) ἐτρύνει ἰμὶ, ὡς τάχος τεύχειν ναῦ πομπὰν, h. πέμπειν νῆα, *instruere ac deducere in mare*.

294. μοναρχεῖν spectat ad imperium, βασιλεύειν ad dignitatem regiam, honorem, munera, ut sup. 270. σκᾶπτον μόναρχον, καὶ θρόνος etc.

Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
νήσαντες οἱ μὲν ἔρίθεν.
Ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

A. ἡ. K. ιδ'.

Ὄρνυεν πάρυπας ἐόντα πλόον
Φαινόμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντοφάχαι
Ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἁλιποδλεφάρου
Λήδας τε. δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
Ἀνέρες, Ἐννοσίδα
Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
Ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
Ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη

quatenus per eum juratur. [Heynius in textu et post Ὄρνυε et post Ζεὺς posuit comma.] 301. ἀντὰρ metri caussa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat judice Pauw. 302. ἴσην Bodl. C. qui metro refellitur. ἰδύνα, conectam cuivis navigationem, refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἴδυνα est γινόμενον (γενεσόμενον), τὸν δίξαντα, ut Schol. constitutam navigationem. Aut dicendum simpl. ἴδυνα pro εἶναι, ἰδυσθαι. 303. πάντα Rom. et al. Revocavit παντᾶ post Ald. Stephanus. Utrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμάνας repente hic editum: cum ubique sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito. 310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῷ μὲν, ut ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur.

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc, rebus jubentibus, aliter quam Ol. viii. 20. esse debet πατρῷος, gentilitius stirpis Æolicæ. Est autem γενέθλη, itidem ut γένος, et natalis et genus.

[305. Hercules et Dioscuri. Ex Schedis.]

306. ὑψιχαῖται, ut βαθυχαῖται, refer ad juvenilem vigorem. [Euphemus et Periclymenus. Ex Schedis.]

308. αἰδεσθέντες ἀλκὰν multis modis exponi potest. Præstat, puto, ad Jasonem referre: virtutem Jasonis reveriti, h. e. admiratione virtutis ejus.

310. Euphemus et Periclymenus, Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos ex Neleo et Chloride, Tityi filia; Neleus autem et Pelias e Tyro suscepti Neptuno: istis cumulata est gloria ex novo hoc navigationis meæ. ἐκράνθη, συνετελέσθη, perfecta est.

Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
Ἐξ Ἀπόλλωνος δὴ, φορ-
μικτὰς, ἀοιδᾶν πατὴρ
Ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ε. ἡ. Κ. ιγ'.

Πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους
Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
Τὸν μὲν Ἐχίονα, κε-
χλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως
Δ' ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα

318, 9. *κεχλάδοντας*. Supra Ol. ix. 3. *κεχλαδὼς* occurrebat ductum a χλάζω, dorice χλάζω. unde *a* productum. Ab hoc factum esse debet *κεχλάδω* (non *κεχλαδάω*, ut Schmidius facit) pro *κεχλάδω*, unde *κεχλάδων*. *κεχλάδοντας* scripsi pro *κεχλαδόντας*. nam *a* producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit *πλήθοντας*, ut Etymol. M. *κεχλαδὼς* (Ol. ix. 3.) *ἀντὶ τοῦ ὁ πλῆθών*. Pergit Scholiastes: *κυρίως δὲ κλῆδες*, (vel χλαδὲς, cf. Hesych. h. v. et Pauw ad h. l.) *ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρόμος πυρός*. Illud χλᾶδες a χλάζω ductum esse debuit, hoc autem a χλᾶ, (a quo Etymol. M. ἴχλος ducit) χλάω, χλάζω, χλήζω. Fuit et χλίω pro θρύπτω. unde *ἐγχλίων* Æschyl. Suppl. 921. et *χλιαρός*. cf. inf. ad ix. 66. Duplex autem significatus hic verbis inesse videtur primum copiæ, proprie aquarum, tum strepitus, quem multæ aquæ fluentes faciunt. Alter significatus supra Ol. ix. 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, ut sit *juventæ vigore plenum esse*, *κεχλάδειν ἥβῃ*. cf. Abresch ad Hesych. his voce. Sup. 281. *ἥβη πυμαίνει*. Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: *τῇ τῆς ἡμέρᾳς ὑπερφέρουσαι θερμῇ*, suspicor Scholii auctorem vitiose *κεχλιδόντας* legisse, vel *κεχλιδόντας*, tanquam a *χλίω*, *χλιδὴ*, *χλιδᾷν*. Apud Hesych. *κεχλιδότα*, *ἀνθοῦντα*. Bodl. C. *κεχλαδόντας* cum metri vitio. 319. *τόν τ'* malit Pauwius. *Ἔρυτον*, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendavit Schmidius. Superiores edd. vitiose: *Εἴρυτον*. *ταχίως* Gott. 320. *παγγαίου* vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thraciæ ad fl. Nestum.

313. *ἐξ Ἀπόλλωνος* potest variis modis accipi, ut Mingarell. monet: *ab Apolline missus*: tum *ἐξ Ἀπ. φορμικτὰς, citharœdus ab A. edoctus*. Præfero *ἐξ Ἀπόλλωνος* scil. *γένος* v. 308. pro *ὁ Ἀπόλλωνος παῖς*. Ponitur in medio heroum a Jove, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii Œagri filium faciunt Orphea. Doctum est Scholion ad h. l.

318. *κεχλάδοντας ἥβᾳ*, a *κεχλάδω*, *πλήθω*, *juvenili vigore*, tanquam succo, *turgentes*. v. V. L. Mox 321. *καὶ γὰρ* pro *porro*, ut Lat. *nam*. formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. *ἔστησεν*, instruxit ad iter et misit.

Ναυστάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἐκὼν
Θυμῷ γελανεῖ θάσσον ἔν-
τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε ταχὺς Βορέας
325 Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
φρίκοντας ἄμφω τορφυρέοις.
Τὸν δὲ παμπειδῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἔνδαισεν Ἥρα

Σ. Υ. Κ. ιδ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον
330 Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
Φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς
Ἁλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ

323. ἐν—τυνε Ald. bene. In vulgata ἐν—τυνεν Paeon secundus pro Ionico erat. Dicta haec pro: ἔβαν Ζήταν Κάλαΐν τε. αὐτοὶ γὰρ etc. 325. πτεροῖσιν Mingarell. ut 161. pro πτεροῖσι [Gilb. Wakefield in Boreadis transfert alas ab humeris in caput pone aures, πτεροῖσιν ὦτα. Sic quoque in Apollon. Rhod. i. 221. ἀμφὶ δὲ πάτης in ἀμφὶ δ' ἰν ὦτης. (etsi non memini usquam dictum aliter quam ὦσι vel δυσί.) Silv. Part. i. p. 27. Ex Addendis.] 326. τορφυρέοις Bodl. C. 327. παμπειδῆ Pal. C. cum Scholio: βαρὺν, μέγαν, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπειθῆ Ἥρα. Sed magis accommodatum παμπειθὲς πόθος. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Ut laborasti in capite versui succurreret, Schmidius τόν δ' refuxit, Pauw τόν γ'. At Aldus verum suppeditat τὸν, ut Dores τὸν αἰῶνα dixerint, quomodo alia eodem genere praeter communem morem extulerunt. 334. Edd. ante Schmidium ἐς δ' Ἰ. claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendavit ἐς δ' Ἰαωλκὸν vel ἐς δὲ Ἰωλκόν. hoc in edd. receptum firmat Codex Bodl. C. At praestat prius, ne inferatur hiatus.

330. πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον, pro ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ, ut ἴψων Ol. i. 132. consumere vitam.

332. φάρμακον ἀρετᾶς, ut τὸ ἄκος Nem. iii. 29. sc. proprie remmarum et laborum delinimentum. Sic N. iv. 2. πόνων παμφαίνων ἐπιρρὼς ἄρισνος εὐφροσύνα, laborum finitorum, exhaustorum, optima medela, refectio, laetitia ex successu. Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, φάρμακον, est gloria; pro labore est ἀρετὰ, quae facit, ut illum toleremus.

Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ πλά-
ροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
Πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

A. ϛ'. K. ιδ'.

Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν
Ἐγχειπέραυνον Ζῆνα, καὶ ἀκυπόρους
Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει,
Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
Ἀματά τ' εὔφρονα, καὶ
Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

335. *κατέβαν αὐτῶν* Ald. perperam. cf. Pauw. *ναυτᾶν* Gott. pro vulgari *ναυτᾶν*. 338. *ὀρνίχεσσιν* ἰν s. Bodl. C. 339. *Θεοπροπίων* scriptum in omnibus: argutatur in eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius *Θεοπροπίων* ex Scholiasta, qui veram lectionem habuit, *μαντικίμενος* interpretatus; et alter: *ταῖς μαντείαις χρησάμενος*. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusativum, alterum personæ, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Jason, constituendo poeticam vim attenuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur invocare Jason cum Jove Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. *ἀνέμων* Bodl. C. minus bene. 347. *Νύκτας τε καὶ π. κ. ε.* emendat Pauw. unde elumbis et humilis oratio existit. Trajectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et spiritum poetæ auget. 348. *ἄματα* primæ edd. emendatum in Cratandr.

341. De discessu parando jam sup. 43. verba vidimus. De appulsu inf. ix. 80.

346. *ἰκάλει* refero ad omnia voc. *εὔφρονα*, pro vulgari: *precatur, ut sint propitii et secundi fluctus, venti, dies, noctes.* [Arcades in certis *τελεταῖς Θέσπιον Ἀστραπαῖον καὶ Θύελλαν καὶ Ἐρσητᾶ*. Pausan. viii. 29. pr. *Ex Schedis.*] *ῥιπαὶ ἀνέμων* et inf. ix. 85. occurrunt.—347.

ἄϋσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔ-
στασαν θεοῦ σάμασι
Πιθόμενοι. πάρυξε δ' αὐτοῖς

E. 3'. K. ιγ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τεραόσκοπος, ἀ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
ρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄπορος.
Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεί-
νου στόμα πεμπόμενοι ἦλυθον. ἔν-

353. Malebat Mingarell. στεροπᾶς ἄπο ῥηγνύμεναι. 354, 355. Ἀμπνοὰν δ' οἱ ἥρωες—ἔστασαν Bodl. C. Pauwius ἀμπνοὰν—ἔστασαν ineptum censens emendat ἐν πνοὰν ἔστασαν, ut ἐν pro ἐς dictum sit: *steterunt ad ventum*, h. *ventum exspectant*. Quod an minus durum sit, quam alterum, et quam incomtum, nolo dicere; et quam tum vis ineat sententiæ; *confisi augurüs expectarunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos*. 356. συθέμενοι emendavit Schmidius. Sed et συθέμενοι recte se habere aiebat Pauwh. l. et ad v. 301. 357. τεμπόμενοι Bodl. C. vitiose, et mox ἰκόντων. 360. ταχειᾶν præclare Schmid. emendaverat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. τραχειᾶν invito metro revocarant Oxon. τραχεῖαν Ald. Suspicor tamen vel sic verius esse ταχεῖαν e perpetuo poetarum usu. ὑπεχάζων cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante τρ. 361. ἰθέλοντα Bodl.

πόντου πίλεσθαι sunt aut ipsum *mare*, in quo navigatur, aut *navigatio*; precatur πελάσθους εὐφρονας. [ἀνέμων πίλεσθαι Od. ε. 20.—Similia in Orph. 335. *Ex Schedia.*]

354. Si ἀναπνοὴν ἐστάναι pro ἀναπνέειν, *recreari, animo confirmari*, defenditur, dicendum est, esse pro ποιεῖσθαι, aut illustrandum id erit ex simili formula, ἐρᾶσθαι, στῆσαι ψυχήν. ἔχειν στῆσαι in Odyss. σ. 11. et μῆνιν στῆσαι Sophocl. Œdip. 699. unde et omnino potest στῆσαι reddi per ἴσχειν. ut in eo, quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. στῆσαι ἐλπίδα. *habere metum*; ad quem locum Markland. alia attulit: unde patet, σχάσουσι pro στήσουσι Tyrwhittum ingeniose quidem conjectasse, nec tamen vere. In nostro loco ἐστάναι ἀμπνοὰν simile est ei, quod sup. P. iii. 171. ἔστασαν ἐρᾶθν παρθένον.

Ὃ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἵσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·
Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι,
Δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. l. K. ιδ'.

Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοι γὰρ ἦσαν
Ζωαὶ, κυλινδίσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
Ἡμιθέων κλόος ἄ-
γαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-

γ. ex interpr. 363. Ἰσσαντο τέμενος. ἰω, ἵζω, καθίζω, sollennia sunt *de aditus, templis, aris ponendis.* At ab ἵστημι ducentem usus et analogia destituit. 366. πέπεισον Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. Θείσιον, quod ed. Rom. submisit, a Neandro inde exponitur, *a natura factum.* Saltem esset reddendum Θεῶν. Mingarell. *a deo jussum.* Sed revocandum est abtiquum. Ceterum impeditus locus, et in altera parte enervis ac fluxa sententia erat: φοίνισσα—ὑπᾶρχεν, καὶ—θέναρ. *aderant victimæ et ara,* post illa: *ibi Neptuni delubrum constituerunt.* Sed peccabat et hic interpunctio, et jungenda sunt, Ἰσσαντο τέμενος καὶ πέπεισον λ. β. θέναρ. Illa autem, φοίνισσα ἢ Θρηϊκίων ἀγέλα Ταύρων ὑπᾶρχεν, in medio sunt, sollenni lyrici more, v. c. sup. vss. 56. sqq. [Heynius in textu parentheseos signis inclusit verba Φοίνισσα—ὑπᾶρχεν.] 367. λίθων Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius λίθου emendaverat. Vulgo λίθων legitur, quod metro non repugnare, si anapæstus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Panw. 368. ἵέμενοι in Stephanianas irrepsit, hinc in Plaut. Commel. 374. αὐταῖς Gotting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi ἐς Φ.—

365. φοίνισσα—ὑπᾶρχεν in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc xii. diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timosthenes. v. Sch. Apollon. ii. 532.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυλίνδεσθαι, adeoque στάσιν, lyrice, quasi mortem exhibuit, ut motu privati essent scopuli; quemadmodum antea ζωαὶ erant, *moventes se,* mobiles.

ἦλυθον, ἔνθα κελαι-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μίξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
Πόντια δ' ὀξυτάτων βελέων
Ποικίλαν ἴυγγα τε-
τρακνάμου Οὐλυμπόθεν

ἰκάλεσθεν. Pauw is Φ,—ἰκάλεσθεν, molleo more, prefert. [ἵκανεν ἔλυθεν Boeckh. in Commentatt. p. xiv. *Ex Schedis.*] 378. Κόλχοισιν postulat metrum pro Κόλχοισι. 379. Iterum peccabat interpunctio et junctura verborum. Jungenda sunt: ἐς Φᾶσιν ἰκάλεσθεν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. reliqua in medio posita. 380. ἀκοντέων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq. ante Schmidium, qui ὀϊστέων revocavit ex Aldo et Crat. qui certe id exhibent. πότνια βελέων, ut πότνια θηρῶν Diana Iliad. φ. 470. Sic *potens armorum.* 381, 2. τε-τρέκναμον edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴυγγα τετρέκναμον. Sed τετρακνάμου præclare emendavit ex Schol. Schmidius, et in eo jam Stephanus in suis edd. præiverat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμου κύκλῳ (h. τροχῷ, *rotæ quatuor radios habenti*) ἀλόντᾳ (docte pro ἀλόντος vel ἄλοντον) ἰυζίσασα ἴυγγα. Sic enim jungenda sunt verba; et: ἕρμιν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώπους. Supra Pyth. ii. 74. τετράκναμος ἅμμις Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw minus bene rescribere jubet: τετρακνάμου Ὀλυμπόθεν.

377. Pronior in hoc sum, ut κελαι-νῶπες Κόλχοι dictos putem *nigros adspectu*, seu simpl. *nigros* (ut sup. P. i. 13, 14. κελαινῶπιν νηῦλιν) respectu originis ex Ægypto: vid. Herodot. ii. 104. ὅτι μελάγχροές εἰσι καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισι βίαν μίξαν, ut χεῖρας, *pugnarunt.* Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen, an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, παρεγένοντο. pro ἐμαχέσθη, ἐμαχέσω βίαν. ut βίᾳ Ἡρακλέους.

380—395. Si vulgari oratione utaris, sententia hæc est: *tum primum adhibitum est philtrum à Venere ad Medeam Jasonis amore irretiendam.* Iynx *torquilla Linn.* esse creditur secundum Aristot. Hist. A. ii. 12. Plin. xi. 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, *frutilla, verticilla, motacilla;* mobilitate sua adumbrare credita æstuantis amoris agitationem; quæ ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumagebatur. Est de ea ave locus præclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. ii. 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. iii. 11. 17. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 62. sq. [Böttiger *N. Teutsch. Mercur* m. Mai. 1810. *Ex Schedis.*] Ἴυγγα simpl. pro *delinimento* (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. a.), aut potius pro *cupiditate* dixit Pindarus inf. Nem. iv. 56. ubi Scholion aliud doctum in avem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadæ, quæ Jovem ad Jus amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuave. [Venus tum primum Olympo hominibus attulit, inter eos vulgavit usum iyngis, illigatæ rotæ, edocuitque Jasonem carmen. *Ex Schedis.*]

Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ

A. ι'. K. ιδ'.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρέν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς αὐτὰν
Ἐν φρεσὶ ναιομέναν
Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
θλων δείκνυεν πατρωΐων·
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶκε, χρίεσθαι. καταί-
νησάν τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

386. ἐκδιδάσκησεν Ald. cum Palat. C. ἰδιδάσκησεν cum Gott. Rom. et seqq. unde emendavit, ut nunc est, Schmid. λιτὰς ut Ol. vi. 132. 387. Μηδείας. Videtur legendum esse Μηδείαν. Nam dicitur quis ἀφιλίσθαι τινά τι. Subjectum est Αἰσονίδης. 392. πατρωΐων a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo: πατρῴων, invito metro. 394. ἀντίτομα, *resistentia*, conjectura Spigelii, felix visa Schmidio, damnata Pauwio. Certe ἀντίτομα bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica utebatur Medea, ut essent antidotum, alexipharmacum gravium dolorum ex flamma, quam tauri spirabant.

390. In μάστιγι Πειθοῦς nescio an satis feliciter notionem petam a flagro, quo turbo agitur: quod in curarum animos versantium memoratione adhibuit Tibullus: *Namque agor, ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer adsueta versat ab arte puer*, et Virgil. Æn. vii. 378. seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit μάστιξ de terrore Panico in Rheso 37. et de Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. πείρατα, *summam eorum, quæ injuncturus esset pater* Æetes.

395. Interpunge et ordina hunc in modum: ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε, χρίεσθαι (*ut iis se inungeret*), σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα, *postquam oleo ea miscuerat*. ἀντίτομα ad Eurip. Alcest. 974. illustrat Jacobs Animadverss. p. 36.

[396. pacti sunt nuptias in futurum tempus, in reditu. cf. 452. *Ex Schedis.*]

E. *i.* K. ιγ'.

Ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
Μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
Καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ
Ξανθᾶν γενύων πέον καιομένοιο πυρὸς,
Χαλκείαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσε-
σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
Ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρ-
θὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις
Ἤλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὀργυι-
ὰν σχίζε νῶτον γᾶς. ἔειπεν δ' ὧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,

401. Schmidius refinxerat versum: Πυτίου γενίου καιομένου πυρὸς, ut conveniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris, pro iambo esse anapæstum γενέων, et πνέον una syllaba efferendum; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari usque ad v. 407. ut ἔειπεν δ' ὧδε apodosis sit, reliqua autem interjecta a τοὺς inde (pro οὕς) ea, quæ Æetas facere solitus sit, exponant. Sed præstat apodosin constituere τοὺς h. τούτους ἀ. ut Scholiastes quoque facit: ut Æetes exemplo quasi arationis proposito invitet Jasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. Τοῦτ' ἔργον τιλίσαις etc. 404. πίλασσεν, ut in antitheticis, spondeus. Erat πίλασσεν. 405. ἐντανύσας vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro ἐργυιὰν perperam Schmidius malebat πίλιθρον, ut spatium perarati agri, seu jugerum, exprimeretur. [ἐρόγυιαν Harmann. de Dial. Pind. p. ix. *Ex Schedis.*] Vocem istam ἀναβωλακίας cum γᾶς junxit Schol. τῆς ἐν τῇ τριήρει τοὺς βόλους ἄνω στρωτούσης. Schmid. et Oxon. ἐργυιὰν ἀναβωλακίας jungunt. Pauw emendat ἀναβωλακίαις vel—αἷς. [Heynius in textu scripsit ἀνὰ βωλακίας.] 408. More poetæ liceret hyperbaton facere et βασιλεὺς referre ad ἔειπεν, ne βασιλεὺς, ὃς τις ἄρχει νεὸς, otiosam facit orationem. Attamen necesse hoc non est; sed *rex, quisquis tandem ille est, qui navi regendæ præest.*

404. sq. Æetes ἰθὰς αὔλακας ἐντανύσας ἤλαυνε diplici modo potest dictum esse: aut ἐντανύσας sc. τοὺς βόας ἐπ' αὔλακας ἰθάς. aut ἐντανύσας τὰς αὔλακας ἰθὰς, *recta ducens, secans, sulcos.* ut Schol. ἐπ' εὐθείας ἦλαυνε τὰς αὔλακας. ἀναβωλακίας γᾶς recte Schol. ἐν τῇ τριήρει τοὺς βόλους ἀναστρωτούσης. Mox v. 406. ἐργυιὰν male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiastæ fraude; est *de arationis mensura* accipiendum. Ut suo exemplo seu doceret seu deterreret, Æetes ducit sulci speciem ἐπ' ἐργυιὰν, *per tres cubitos*, pro spatio quovis.

Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ιά. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ πρόκιον
Ῥίψαις Ἰάσων εἷμα, θεῷ πίσυνος
Εἴχετ' ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
Παμφαρμάκου ξείνας ἰφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
Βοέοις δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
βάλλων τ' ἐριτλεύρῳ φυᾷ
Κέντρον αἰανὲς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ' ἐπισακτὸν ἀνὴρ
Μέτρον. ἴυξεν δ' ἀφω-

409. *τελέσαις* ante emendationem Schmid. 411. *χρυσέῳ θυσάνῳ*, secundo casu, an errore typographi, Ald. et Rom. 414. Legebatur *αἴλλει* cum injuria metri. vid. Not. Pauw rescribit *αἰόλῃ* ab *αἰόλω*. Aldus corrupte: *πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ἴλλει*. 416. *σπασσάμενος* refinxi, ut syllaba producatur. 417. *δῆσεν* invexerat Rom. sed revocavit *δήσας* (aut, Pindarico more, *δήσασ*) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw *δῆσέν γ'* olim lectum fuisse suspicatur. 422. *ἴυξεν* e Pal. C. Schmidius. vulg. *ἴυξεν*. etiam hoc usitatum fuisse Pauw pronuntiat.

410. *Ἄφθιτον*. v. Isthm. viii. 89.

414. *πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει* rescribendum est cum Pauwio metri causa. Repetit ille ab *αἰόλω* pro *αἰόλλω*. Hesiod. Sc. H. 399. *δι' ἔμφασις αἰόλλονται, variantur colore*. Ita ipsi fuit *αἰόλλει* præsens pro imperfecto. Sane ab *αἴολος* factum esse debuit *αἰόλλω*, et hoc *αἰόλλω*. Fuit tamen etiam *αἰολίω*, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylo laudatur. Ita *αἰόλλει* erit pro *ῥέλει*. Notio autem vocis est certa: est *κινεῖ*. jam ut *movere aliquem* vel vulgari oratione dicitur de *animi motu*, recte Schol. per *ταράσσειν* exposuit. Similiter *συρίφειν*, *δονεῖν*, *κινεῖν* poetis. Et *ἰφετμαὶ* 415. sunt *præscripta a Medea medicamina*.

417. *βοέοις ἴντεσιν* accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad jugum tauris impositum; nisi malis *ἴντεα βόεα* esse lora e bovinis coriis facta. [*ἴντεα* constringunt, *ἀνάγκην* faciunt. *Ex Schedis.*]

419. *φυᾷ ἐμπαλίσσῃ* pro *σάμασι*, et hoc pro proprie dicto *σκινῇ*.

420. *αἰανὲς αἰανὶς*, molestum, acerbum. cf. sup. Pyth. i. 161.

422. *μέτρον* pro *ἄλοα*, ex mensura agri peraranda. *ἀφυσσάτῳ σπᾳ* (*ἐν*) *ἄχει*, *ἴμασε ἴυξεν* Al. *etsi muto in dolore, stupens, erupit tamen exclamatione.*

νήτῳ περ ἔμπας ἄχει,
Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

A. ιά. K. ιδ'.

Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
Ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
Ἀγαπάζονθ'. αὐτίκα δ' Αελίου
Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
Ἔνεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-
τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
Ἥλπετο δ' οὐκέτι οἱ
Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
Κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράποντος
Δ' εἴχετο λαζροτάταν γενύων,
Ὅς πάχει μάκει τε πεν-
τηπόντορον ναῦν κράτει,
Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου. —

E. ιά. K. ιγ'.

Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· οὐ-

425. Ἵσαρε vulgare a Schmidio emendatum, metro posceute. 426, 7. στεφάνοισί τέ μιν ἔρεπτον. Probabile fit, ἐρέψαν, pro στέψαν, κελόσαντο, (etiam de coronis et vittis, ut Lat. velare) aliquando fuisse ἐρέπτειν, ἐρέπτεσθαι, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἔρεψαν admittere. Pauwius conj. ἔρεπτον. Sane Pyth. ix. 218. δίεπεν simili sensu: πολλά μιν κεῖθι δίεπεν φίλαι ἴσαι καὶ στεφάνους. Et Pyth. vi. 37. vidimus ἀπέρεψεν. 427. ποικιλίοις τε λ. Pal. C. [ποίαι, flos, frons. Ex Schedis.] 432. ἥλπετο Ν, (τὸν Αἰήτην) οὐκέτι πράξασθαί οἱ (Æetæ) κεῖνόν γε πόνον. Poterat πράξεσθαι scribi. Sed jam sæpe observatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πεπράξεσθαι olim Klotz. ad Tyrtæum emendabat. [435. λαζροτάταν. Præstat, ut aliis in locis, —ταῶν, etsi novi, grammaticos alterum ad Æoles, alterum ad Dores referre. Ex Corrigendis.] 438. τέλεσεν olim scriptum fuit et τέλεσσαν. v. Schol. vitiosæ. et πλαγαὶ σιδάρου vulgg.

439. A digressione poetam se revocare obvium est. Facit tamen ambiguitatem in seqq. sententiarum brevitas. Possunt illæ duplici modo constitui:

ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
Οἶμον ἴσαμι βραχύν·
Πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.
Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὦ 'χεσίλα,
Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus : ὄφιν, ὦ 'Αχεσίλα. 445, 6. Corruptela versibus inest. v. Notam. 446. Πελίαο φόνου usque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Charis contenderat legendum esse. At alii una voce extulerunt. cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur: non conjunctim fuisset Πελιαφόνου efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελίαο φόνου sc. γενομένην. Potest facile mutari τὰν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τῶ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apollon. iii. 1136. ὄφρα ποιλὸν Πελίῃ —Ἰωνες Αἰαίῃ Μήδειαι. unde habet Apollod. i. 9. 16. ubi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 813. arma Achivi extulere navibus Ἀκαμάντειον φόνον.

primo, ἰενί μοι νῦν ϑαι μακρὰ παν' ἁμαξιτόν· ὄρα γὰρ συνάπτει. Possem latius evagari; et esset mihi opportunitas, facultas, ὄρα, ut πανεῖς, sc. in fabula tantum materiæ præbente. Abrupte sequitur: ἴσαμι καὶ (etiam compendium viæ, viam breviorem, novi). Deberet esse ἀλλὰ καὶ, quod et Mingarellum vidisse video. Nec satis commodum τὰ, ὄρα συνάπτει. Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν, nimis longum: ἴενί μοι μακρὰ, est mihi nimis longum, procedere in via regia, h. e. pergere in enarratione fabulæ; tempus enim adest (finiendi cursum) et novi breviorem tramitem: sc. in breve contrahendo, (conf. Pyth. ix. 134.) summatim reliqua exponendo. Convenit sic Isthm. vi. 82. ἰμὶ δὲ μακρὸν (nimis longum, ut h. l. μακρὰ), πάσας ἀγήσασϑαι ἀρετάς, et ὄρνι ἰσυγώμενοι l. c. Nem. iv. 55. Et similis locus Pyth. viii. 40. εἰμὶ δ' ἐσχάτως ἀ-ναϑέμεν πᾶσαν μακρηγορίαν etc. Tum pergit 442. Multis aliis hoc brevitatis artificio antecello. σοφία, ars, solertia. In hac interpretatione non minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ συνάπτει, quod plures significatus habere potest. Schol. reddit πανεῖς γάρ μ' ἰσιόντα.

443. κτεῖνε μὲν, Jason; etsi longius repetendum subjectum. Sequi debebat 445. κλέψεν δὲ M.

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corruptum: etiamsi jungas: κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελίαο φόνον, et eam ea abduxit cædem futuram Peliæ, h. e. eam, quæ Peliam necatura erat. [Immo, ipsa Medea adjuvante. Ex Schedis.] Schol. exponit ἐκεῖναι καὶ αὐτὰν, ac si αὐτὰν legisset, aut κλέψεν δ' ἐκεῖναι καὶ αὐτὰν, τὸν Πελίαο φόνον. Multa sunt tentata in h. l. quæ iterum annumerare nolo. Videbatur mihi omnino vellus aureum ipsum desiderari; itaque ἄωτον substituere volebam ex Apollonio iv. 176. τέσσατ' ἂν πάντη χρύσειον ἰφύσσϑαι ἄωτον. et Orphic. 1333. ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἰφαπλώσαντες ἄωτον. Debebat sic versus constitui:—σὺν ἀ-αύτᾳ, Πελίαο φόνον.

Ἔν τ' ἀκεσανοῦ πελάγεσσι μίγεν,
Πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο περίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφὶς,

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Περ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας

448. Λαμνιᾶν scripsi pro Λημνιᾶν. v. Pyth. i. 100. Ol. iv. 32.— 451. -ξαντο περίσιν ἐσ- anapæstus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: —ξαν περίσιν γ', i. conf. Pauw. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. ἐσθλόν. et f. περίσσας pro περίσιας. *Ex Schedis.*] ἀμφὶς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς- ne ἐσθῶτος, an pro ἀμφὶ, περὶ, positum sit, ἵν' ᾖ τὸ ἴσως ἔλλας ἐσθῆς, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφὶ, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus videri possit: nam usus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est *circa*: μὴ ἀμφὶς λύοντε. Sed non dubito, ἀμφὶς h. l. esse ex solleuni suo significatu positum, pro *absque, sine*, ut poeta ludos *gymnicos* actos fuisse declaret. 453. πας' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochæus esse; itaque Pauw emendat: ἀλλοδαπαῖ- σι πᾳ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, πᾳ ἀρούραισιν v. nescio, qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖσδ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας, ἀκτῖνος ὅλεον δίξαντο μειρίδιον ἁμᾶς. *Ex Schedis.*] Mox ὑμετέρας h. l. exquisitius puto, quam ὑμετέρου ὅλεου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem.

447. Pindarus eam rationem sequutus esse videtur, ut Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiæ, secundum notiones geographicas pravas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος ἐρυθρὸς est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, ubi in australe ejus latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris navigium, donec in Tritonide palude iterum navigarent. cf. sup. ad 47.

448, 9. Non nisi in reditu secundum Pindarum adiere Lemnum Argonautæ; cum e Tritonide palude in mare mediterraneum illati, pervenissent Theram: relicta ea, versus septentrionem, per mare Ægæum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; unde, mutatis ventis, ad Iolcum in Thessalia expedita erat navigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. iv. 31. sq.

Ἀπτῖναι ὅλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἅμαρ, ἢ νύκτες. τόδι γὰρ γένος Εὐ-
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
Τέλλεται. καὶ, Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
Ἡθεσιν, ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοί-
δας ἔτορεν Λιβύας πεδίον
Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

455. *νύκτες* vett. edd. ante Steph. qui bene emendavit, cum alioqui subjectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. *ἔν ποτε* a Chœri grammatico est emendatio, ut ἐν pro εἰς sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. unde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ. *ἄν ποτε* exhibent, sine sensu. Putabam, si *ἀν'* scriberetur, pro *ἀνὰ Καλλίσταν*, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an græce dictum hoc occurrat. Sollenne est εἰς. 461. *ὅμμι* vel *ὕμμι* Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo editum *ὅμμιν* adverso metro. Etiam *Λατοΐδας* editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 463. *σὺν θεῷ* legisse videtur Schol. v. Not.

455. *ἅμαρ ἢ νύκτες* (pro νὺξ) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. vi. 10. 11. *ἑφαμερίαν—οὐδὲ μετὰ νύκτας—*. Dictum ergo pro vulgari: *die illo susceptus est primus stirpis auctor*, ut tribuantur diei, quod in eo factum est: *dies aut nox illa fatalis excepit primas scintillas gentis tuæ.—γένος Εὐφάμου φυτευθὲν τέλλεται* (pro ἐφυτεύθη εἰς τὸ) *λοιπὸν αἰεί. satum est, ut perennet. τέλλεσθαι* ab ortu siderum lyrice translatum.

461. *ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοίδας ἔτορεν— Ex hac insula Apollo sua sorte vestræ genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis urbem præclaram Cyrenen regere*, ut statim de singulis videbimus. Paullo ante *ἀπῴκησαν* est pro *ἀπῳκίσθησαν*.

463. *σὺν θεῶν τιμαῖς*. Dawes Misc. crit. pag. 60. recte quærit: quid sit *Libyæ campum cum deorum honoribus augere?* et emendat *σὺν θεῷ* (quod et e Schol. memoravimus) laudato Iliad. α. 510. *ὀφέλλουσί τ' ἰ τιμῇ*. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant, cum Battiadæ *honoribus augere Libyam* dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi interpretationem non apposuere. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vauvilliers ad Sophocl. tom. ii. pag. 18. jam supra fuisse x. 91. *σὺν τιμῇ θεῶν*, et vertit: *amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis*, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de *fatali honore ejus gentis*, quod regno Libyæ condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94. *εἰ καὶ τάνδε σὺν τιμῇ θεῶν νᾶσον* ἱλθόντες, ubi est *honor a*

λειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας

A. ιβ'. K. ιδ'.

Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

464. Desideratur copula. f. *κἄστυ*. quod et Dawes suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις μῆτιν (ἄστυ) διανέμειν etc. 467. Mingarell. supplet (*κατὰ*) *τὰν Οἰ. juxta, pro.* 468. ἐξυτάμῳ Pal. C. [468. sq. an seqq. ante oculos Horatio iv. 4. 57? *Ex Schedis.*] 472. *περ'*, ut pro *περὶ* sit, revocaverat Schmidius ex Ald. et Pal. C. invito Pauwio. cf. ad Pyth.

diis profectus. unde v. 122. inter navigationem Minyarum Διόθεμιν σφιν τιμαὶ φόρτυσεν, *honor ille divinus* (regiæ dignitatis destinatæ) *originem nactus est*, sc. per Euphemum. ἐφίλλειν autem adhibuisse vibetur poeta, sicut sollenne suum αὔξειν, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, de *omni cultu, ornatu, splendore, felicitate, quam aliquis* seu *res aliqua consequitur*. Est adeo h. l. *Libyam fortunare et illustrare*: ut Pyth. viii. 53. αὔξειν πάτραν: pro simplici ἴσχειν, *tenere*.

464—7. Κυρήνη χρυσόθρονος, a qua urbs Cyrene, est quasi Genius urbis, nympha vel dea. [Delphis Battus stabat in curru, aurigante Cyrene et Libye eum coronante. Pausan. x. 15. fin. *Ex Schedis.*] διανέμειν est pro διοικεῖν. et pro διναίως ornate ἐφευρομένοις μῆτιν ἐρθόβουλον pro μήτιας ἐρθᾶς, *prosequendo recta consilia*.

468. Decurrerat nunc spatia sua spiritus lyricus; ut mireris, nunc eum residere in præceptis ethicis, quæ cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. *Nunc tene*, ad hæc, quæ dicturus sum, adhibe, *Œdipi sagacitatem*. Nam per ænigma declarata sunt hæc: noli acerbe uti Cyrenæis, ad libertatem proclivioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse jugum laturos. εἰ γάρ τίς κεν, pro κἄν.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: *tamen illa, etiam vi fruges ferendi privata, sui dat argumentum; se quercum probat*, etsi accisa.—473. εἴ ποτε σῦς ἐξέτμαγεν sc. ἐν' ἀνὴρ,—ἢ εἰ ἐφυδρεύσας σὺν πίτυσσι διεπρέπασεν pro διὰ πίτυων διεπρέπασεν. Agit de *architrabe*, suffulta et sustentata per suppositas ei columnas.—477. μόχθει ἀμφίπυρος, μοχθεῖ, *laborat, luctatur*; nam ἀμφίπυρος τις is, qui in eo est occupatus, laborat: ἐν τυίχεσιν ἄλλοις, ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις, respectu loci *sui*, in quo nata arbos erat.

Εἴ ποτε χειμέριον
Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
475 Ἢ σὺν ὀρθαῖς πιόνεσσι
Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
Μόχθον ἄλλοις ἀμφίπτει
Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἑὸν ἐρημώσασα χῶρον.

E. ιβ'. K. ιγ'.

480 Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,

iii. 94. Ol. vi. 65. Præstat haud dubie τις, ut vel retrahatur ad καί, καί τις, vel, si hoc longius abest, δηὖ τις. Recte quoque δοῦναι ψῦχος ἰωνᾶς, *indicium sui*. cf. Pauw. Sed gravius est de tota sententia monere. A v. 471. apodosis est constituenda. v. Not. Usque ad 479. procedit apologus, αἶνος, cujus solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenæorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos sævierat Arcesilaus, res novas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in cives sævire pergat, tanquam patientes adeo jugi et injuriæ semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene cohæret oratio v. 480. sqq. qua monet, ut mitia remedia adhibeat ad animos civium exulceratos emendos. De Damophilo, meo judicio, non agitur nisi a v. 493. cf. Not. 474. λοίσθιον, sive ut sit adverb. *ultimum, denique*; sive adjective, λοίσθιον πῦρ, ut Latine, *novissimus ignis* cum invadit. Conjicit λοίγιον Gedike. [Heynius in textu post λοίσθιον plene interpunxit.] 477. ἀμφίπτει. potest videri scribendum esse ἀμφίσῃ. nam δοῦναι—ἐξίκηται ἢ ἀμφίσῃ se excipiunt. In Homero tamen sæpe sic variatur.

479. Mihi tota vis *apologi*, quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenæorum *ad libertatem proclivior* nulla asperitate et sævitia Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: ut *ilicis natura*, etsi ramis ac frondibus acuisa, manet eadem; nam vel sic usibus, quibus destinata erat, inserviendo, se probat ilicem, vel igni materiam præbendo, vel ut in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, unde copiis coactis rediit. Deo consulto jussus erat clementer uti Cyrenæensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimius et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putavit, seu mensura strophæ coactus adhibuit.

480. *Tu potes malis recip. mederi, modo molliora remedia adhibueris.*—481. Παιδὸς ἐν (λευρῷ) σοὶ φάος στερῷ, pro, σῷ στερῷ σου, *tuæ gloriæ lux est*, h. *te illustrat*, vel Παιδὸς ἐν λευρῷ φάος σοι, (σὺν) στερῷ σου. Parum his confido: quamcunque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non

Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
Χρὴ παλαιὰν χέρα προσ-
βάλλοντα τρώμων ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χέ-
ρας αὖθις ἴσασι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται. τὶν δὲ τού-
των ἐξυφαίνοντᾶι χάριτες.
Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν στεφάνᾳ ἄνθεσιν.

Σ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος

481. Impedita junctura et sententia. v. Not. 482. χέρα ex Schmidii emendatione, Al. χεῖρα. 485. ἀφαυροτέροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui retinere jubet vulgatum: φαυροτέροις. esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, ut ostu a ἀφαυρός. 487. Vulgo distinguebatur post ἐξαπίνας. At sententia est: — γίνεται, ἐξαπίνας εἰ μὴ θ. nisi repente, improviso, deus principibus eius et consilia suggerat. Tibi autem praclara hæc felicitas deorum aliquo munere contingit etc. 493. vid. Homer. Iliad. o. 207. ἐνθλὸν καὶ ἐὸ στόμενον, ἴσ' ἄγγελος οἷσιν ἰδῇς.

est obscura: *favet tibi Pæan, est propitius.* Æschyl. Agam. 99. 100. Παιὰν γὰρ οὐδὲ σμικρὸς, ἢ τὸν πανίφορον πολίταν.

[486. ἀμφισταῖν, ἀμφίστιν. Ex Schediis.]

484. Egregia sententia: Leviusculus quinque, s. etiam tenuissimi e plebe possunt remp., statum reip., movere; ut remp. concussam iterum in tuto collocare difficile est, nisi numen ipsis regibus inopinato gubernator sit, nisi eventus, quos nemo expectaverit, prosperi insiderint.

489. Χάριτες τούτων ἐξυφαίνονταί σοι valde ornate: *præclara hæc laus* (sanandi remp. laborantem) *tibi relicta est*: pro χάρις τούτου, *decus hoc parutum tibi.*

493. Nunc demum de Damophilo exule memorat et partes deprecatoris agit. Sensus fere hunc redit: *Cum nisi intercedentis honos versetur in hoc, ut tu ta, exorari patiaris, multo magis cum faciem hoc carmine: sine exorari te.* Jam vide dignitatem poeticam. συνθέμενος, *animum adverteus* et percipiens dicta: ut ap. Homerum, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ. τέρσυν βάβιν, *dictum, verbum, considera, expende.* proprie: cura. Dixit ille: *idoneum nuntium omni mandato optimum suc-*

Ῥῆμα πόρσυν᾽· ἄγγελον ἑσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.
Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι᾽ ἀγγελίας
Ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
Καὶ τὸ κλεεννότατον
Μέγαρον Βάττου δικαίαν
Δαμοφίλου πραπίδων.
Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
σαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
Γλῶσσαν φασυνᾶς ὀπός.

498. *πλατύναον* Rom. cum ceteris ante Schmidium, ut spondeus pro dactylo sit. *πλατύναον* Aldus habebat. 499. Erat *Βάττου μέγαρον*. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus *Μέγαρον Βάττου* legit. *δικαίαν* pro *δίκαν*, h. *δικασσόμενον*, ut apud Homerum *ἀναγναίη* pro *ἀνάγνα*, et supra v. 188. *ἐχαίαν* pro *ἐχθὲ*, dictum esse volunt. [*τροπαίαν* pro *τροπὴν* Æschyl. Choeph. 773. *ἀνατροπαία* vii. ad Theb. 708. *ἐραία* pro *ἐρὰ* 787. *Ex Schedis.*] Equidem malim ellipsin statuere, *δικαίαν μοῖραν, αἶσαν*, aut simile quid. Ex Schol. etiam *δικαίᾳ—πραπίδων* lectum fuisse constat: sed *βιότῳ* alterum casum vix admittit, essetque adeo scribendum: *Δαμόφιλον*. et tum *πραπίδων δικαίῳ* (vel molice *δικαίαν*) subint. *ἔσσαν*.— 501. *παισὶν* iambicum metrum postulat; Pauw jam monuit.— 505. In summa interpretum discordia *φασυνᾷ δυσὶ* emendat Pauwius, inanem, ut mihi videtur, operam navans, ut sit: *serena fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua privat.* Immo vero *φασυνὰ* simpl. est epithe-

cessum afferre. Nos ita diceremus: ut mandata feliciter peragantur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. *Auctoritatem quoque Musæ affert, si ea perficit id, quod in se recepit.* Vulgo hæc ita enarrares: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, ut consequuturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem ejus, cui mandata res est.

499. *Et civitas et regia domus novit probitatem Damophili.* v. Var. Lect.

501. *ἐν παισὶν νέος* pro *ἐν νέοις νέος*, *inter juvenes juvenili robore præstans*, at *prudentia seni C annorum par.* Damophilum adhuc juvenili ætate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni pag. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros juvenis, inter juvenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu Pyth. v. 146. *κρέσσονα μὲν ἐλπίας νέον φέρεσθαι*.

504, 5. *Facit obmutescere calumniatorem.* v. V. L.

Ἐμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. ιγ'. K. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
Εὖ νιν ἔγνωκεν. θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν
Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ
Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ

ton ornans vocis ϑψ, ut *clara, arguta* et similia. Aversus est Damophilus a maledicorum malitia, eorum convicils aures non præbet, τὴν κακὰν (κακηγόρων) γλῶσσαν ἐφαπτίζει ἐπὶ φαυλῆς, *privat voce, obmutescere facit, ad silentium redigit.* 509. ἴσχυν perperam emendaverat Schmidius, ut esset: ὁ γὰρ καιρὸς—εὖ νιν ἴσχυσε. fere ut Ol. vi. 163. vii. 152. 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἴσχυε βραχὺ μέτρον, h. βραχύς ἐστι, *statim præterit, elabitur.* Εὖ νιν ἔγνωκε Damophilus. 510. ἔγνωκε erat. ἔγνωκεν ad metri normam. v. Pauw. 511. φασὶ δέ. Hæc jam ad exilii calamitatem spectant Damophili. 515, 6. Exagitandum se hic præbet bonus Pauwius, dum emendat: καὶ μὰν κεῖνος vel κλεινὸς

506, 7. *Malos odit, bonos amat.* οὐκ ἐρίζων ἐναντία pro φιλῶν, *favens.*

508. μακύνων junxit cum antecedentibus. Est tamen propositio sejuncta. *Nullam rem procrastinat.* τέλος, πρᾶγμα. Nam *occasio celeriter præterit*, h. momentum temporis idoneum. πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώπους. Nos dicimus, *in rebus humanis.*

510. Θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam brevitas. Subjectum fuerat mihi: ὁ καιρὸς ὀπαδεῖ οἱ, ὃς θεράπων, *qui præsto est hero, non autem tanquam fugitivus vagatur.* Si tamen exigas sententiam subtilius, vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subjectum, qui θεράπων ἐστὶ τῷ καιρῷ, bene; *observat, speculatur,* θεραπεύει καιρόν. At laborat alterum: *non ille ei est fugitivus.* δράστας, puto, est simpliciter h. l. *famulus, servus:* inter hunc et θεράποντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem servili more *ex iis pendebat*, tanquam *ex herili nutu.* Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur.

513. τὰ καλὰ sunt *res jucundæ et gratæ, quarum fructus est in aula vel in magna civitate.* cf. inf. 522. sqq. ἴσχειν πόδα ἐστὶ, sc. τῶν καλῶν, *iis, quæ vitam jucundam et beatam faciunt, carere.* Æschyl. Prom. 263. πημάτων δ' ἔξω ἴσχει πόδα. pro ἐστὶ εἶναι. [Sophocl. Philoct. 1260. ἵνα ἂν ἐστὶ πλημμύρων ἴσχοις πόδα. *Ex Schedis.*]

Προσταλαίει νῦν γε σαγερᾶς
ἄπο γᾶς ἄπο τε κτεάνων.
Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτανας. ἐν δὲ χρόνῳ
Μεταβολαὶ, λήξαντος οὔρου,

E. ιγ'. K. ιγ'.

Ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν
Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
λωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων
Θυμὸν ἐνδόσθαι πρὸς ἥβαν

Ἄτλας οὐρανῷ Προσταλαίει νῦν γε, σ. veterascit ad cœlum animo. Ita tamen se res habet, ut interpretes locum obscurum obscuraverint multo magis. v. Notam. [525. Heynius in textu post ἥβαν comma posuit, et 526. post πολλάκις delevit.]

516. *προσταλαίει*, [ἐρείδει. *Ex Schedis.*] *obnititur*, luctatur. Sententiam sic habe: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit; similis in hoc Atlanti, qui cœlum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse unum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Jove victorum. Res ex Æschyli Prometheo vincto patet. cf. Hygin. fab. cl. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentatæ fabulæ, eum essent priscæ carmina, *Titanomachiæ* inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere levatum respirasse. Comparatum et comparans poeta, sollenni more, commiscet et contexit in unam tramam: *Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum cœli imposiți onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Jupiter solvit vinculis Titanas.* Scilicet quidni et hic ærumnarum bajulator, tanquam Atlas cœli, expectare possit, fore, ut et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesile, reducatur?

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, *mutantur*, ut Isthm. ii. 59.

522. *νοῦσον* de *exilio*: ut vulgo *νόσος* de *seditione et turbis civilibus*, et *νοσεῖ* urbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. τὰ ὑγιὴς de rerum incolumitate. Sic ὑγίωντα ἕλκη Ol. v. 54. *incomcussas, incolumes, in tuto positas opes* forte dixit.

524. *συμποσίας* refero ad Carnea, quæ ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. v. Not. ad Pyth. v. 106. Fontem memorat quoque Herodot. iv. 158.

525. ἥβαν audacius dixisse videri debet pro *lætitia et hilaritate*. πρὸς ἥβαν πολλάκις interpungo.

Πολλάκις, ἴν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
ταις ἀσυχίᾳ θιγέμεν,
Μήτ' ὤν τινι πῆμα πορὼν, ἀπαθὴς
Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καί κε μυ-
θήσαιθ', οἵοιαν Ἀρκεσίλᾳ
Εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
Πρόσφατον, θήλᾳ ξενωθείς.

526. πολλάκις ἴνθ᾽ Ald. 528. ἀσυχίᾳ haud dubie, ut Ol. ii. 58. 529. ἦν aliqui ap. Schmid. 530, 1. Unus ex Schol. legisse videtur μυθήσαιθ' pro μυθήσασθαι, ut ab ἴσχειν cum ceteris pendeat. 531. μυθήσαιτο, κεῖνον Gott. Ἀρκεσίλα vett. edd. ut vocativus sit, (aut etiam genitivus Doricæ formæ). Morell. et Steph. Ἀρκεσίλᾳ sc. μυθήσαιτο, aut, quod præstat, εὗρε παγὰν ἀ. ἰ. Ἀρκεσίλᾳ.

[527. sumere lyram et pulsare. *Ex Schediis.*]

533. Interpunxi post πρόσφατον, ut sit ἑοῖσιν Ἀρκεσίλᾳ εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἰρῖον πρόσφατον, *novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem patefecit, aperuit*, sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento. [I. reperit apud poëtam paratas ac destinatas laudes. *Ex Schediis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre jubet diis et aurigæ Carrhoto—70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandum; (erant enim tum dissidia inter principem et populum;) adfore tamen domui regiæ fortunam Batti, Apollinis beneficio—85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidæ Peloponnesum migrarunt, cumque iis Ægidæ Thebis oriundi; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupaverunt—107. Inde ad laudes Batti, ejusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur; et a v. 159. pro eo facit bona vota. [Theodori Metochitæ de republ. Cyrenens. ed. a Blochio. Et in Supplem. Nicolai Damasc. ab Orellio 1811. ad fin. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ιδ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εὐρυσθενὴς,

Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-

2. Diversam metri rationem sequi videtur vetus Metricus, de quo v. Pauw. ad hunc et vers. antitheticum, et sic porro in strophis et antistrophis. In Gotting.

1. ὁ Πλοῦτος h. l. ut persona inducitur. *Opes regiæ.* In promtu est substituere (ἐστὶν) εὐρυσθενής. oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro ex-

μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν·
Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
Σύ τοί νιν, κλυτᾶς
Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων
Ἄπο, ξὺν εὐδοξίᾳ
Μετανίσσεαι ἕκατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·
Εὐδίαν ὅς μετὰ χειμέριον
Ὄμβρον τεὰν καταιθύσ-

sunt strophe et antistrophe ix. *κώλων*. Varia tentavit Mingarell. 4, 5. Distinguo: *ἴσαν τὶς—ἀνὴρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ* Π. *ἑπέταν*. cum vulgo sit: *παραδόντὸς αὐτὸν, &c.* Pro vulgari: *ἴσαν τὶς ἴσχῃ αὐτὸν*, sc. *τὸν πλοῦτον*, dicit: *ἴσαν τὶς—αὐτὸν ἀνάγῃ, ducat, abducat, deducat*, idque ornat *ἀνάγῃ ἑπέταν*, quatenus enim ducitur, *sequitur*. tum ornat et hoc ipsum *ἑπέταν πολύφιλον*, quod magnus clientum comitatus ei adesse, præsto esse, solet. Aristarchus olim disjungebat *πολύφιλον, ἑπέταν*. v. Schol. minus commode. *ἀνάγῃν* Bodl. γ.— 6. Erat *θεόμοιε'*. cf. ad 48. *θεόμορ'* Schmidius emendaverat, recte, et metro jubente. 9. Erat *σὺν. ξὺν* Schmid. *ἐσὰ, σὺν* Pauw. ut metrico pareant. Mox Schmid. conj. *ἐυαρμάτου*. In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8, 9, 10. 12. *εὐδίαν*, adjective, *ἑστίαν* jungere maluit Schmidius. *collustrat tuam tranquillam domum*. Mihi dignior poeta videtur altera ratio, jam in Schol. secundum istam proposita, ut *εὐδίαν* substantiva vox sit; modo recte jungantur

clamatione: *heu opes regias! quam potentes sunt!* cum alias secunda persona exclamationes fiant. *Μίλωνά θ' Ἑρμῶνδε, ἢ μεγαθύμης τις εἶ.* etiam Æschyl. vii. ad Theb. 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, ut jungantur cum *σέ τοί νιν*, ut sit sollenni figura orsus a primo casu pro quarto, qui subjungitur: *Τὸν πλοῦτον τοῦτον ἴσχει σέ.* Seqq. ornant simplex illud: *εἰ ἴσασιν (πάρεισιν) σῇ ἀρετῇ.* Fortuna regum sic declaratur, ut sit *πότμος σὺν ἀρετῇ*. In ea fortuna ille natus erat, v. 7, 8. conf. Ol. ii. 96. sq. *καθαρᾷ ἀρετᾷ*, forte, *nulla βίᾳ, injustitia, rapinæ, macula contaminata*.

10. *μετανίσσεσθαι πλοῦτον* dicitur rex ab *imis* inde vitæ gradibus (h. e. *ἀπ' ἀκρᾶν* (pro *ἀκρῶν*) *βαθμίδων αἰῶνος*); debet adeo esse pro *ἴσχειν*, at qua analogia? Scilicet dicemus, *μετανίσσεσθαι* esse idem ac *μετέρχεσθαι*, nec modo *persequi*, sed et *assequi ac tenere, μετιλαφίνειν*. *ἕκατι χρ. Κάστορος* jungenda sunt cum verbis *σὺν εὐδοξίᾳ, cum gloria ex victoriis curulibus*; quandoquidem Dioscuri erant inter præsides certaminum. Tum debuere ii esse dii patrii Arcesilai cujus majores e Laconica Theram erant profecti.

σει μάπαιραν ἐστίαν.

A. ά. K. ιθ'.

Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν θεόσ-
δοτον δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
Ἐσσὶ μεγάλαν πολίων,
Ἔχει συγγενὴς
Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον
Γέρας τεᾷ τοῦτο μι-

verba: δέ, μετὰ χυρίων ἔρξειν, αἰθέσει ἰδίαν κατὰ τὰν μάπαιραν ἑστίαν, et exquisitius, καταθέσει. qs. *radiat serenitatem, emittit, fovet*, in tua domo, h. regno. Sic περιαθέσειν positum supra vidimus Ol. x. 89. et ἄκρας ἀναθέσεως Ol. vii. 175. [ἰδίανδε Hermann. cum Schneidero, sc. στλοῦτος. at quo nexu? *Ex Schedis.*] 15. Erat δ' ἔτι. Ald. δὲ τι. σοφὸ δὲ τοι a. legendum haud dubie, sensu et metro monente. v. Pauw. 17. Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans, variè tentabat: ἀρχόμενον, *regnantem*, vel, *incipientem regnare*. Non meminerat vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. i. 37. χρὴ δ' ἐν αἰθλαις θεὸς ναυίχοντα.—22. δ' abest Ald. Rom. Brub. et primum illatum emendatione Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum, sed minus bene eo adductum Schmidium, ut novum partitionis membrum hic constituerat. Immo vero sibi respondent v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάπαιρά θ', et

12. δὲ αἰθέσει ἰδίαν κατὰ τὰν ἑστίαν, v. Var. Lect. pro simpl. *dispergit, affert*. Contigisse victoria videtur Arcesilao inter motus civiles, quibus tum Cyrene agitabatur, regum, ut fit, cupiditate et imprudentia.

15. Vir prudens utique etiam opibus a diis acceptis, h. e. fortunis, moderate utitur. κάλλιον pro καλῶς.

17. Justitiam servantem ait Arcesilaum magna felicitate frui: τὸ μὲν, *partim, quod potens rex sit*, debebat sequi τὸ δὲ, ὅτι, quod mutatum in: ἔχει δὲ ὀφθ. *quod majestate oris insignis es*. Tertium

24. μάπαιρά θ' καὶ τῶν.

21. ἔχει συγγενὴς δ' ὀφθαλμὸς —. Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφθαλμὸς (σὸς) συγγενὴς γέρας αἰδοιέστατον, μεγάλαυχον τοῦτο φέρει σεῦ. Et ambigo adhuc, annon συγγενὴς verum sit. Quod nisi est, dicendum, poetam epithetou transtulisse ad ὀφθαλμὸς exquisitiore modo. Ut τοῦτο autem vim habeat, sic collocandum esse videtur, ut sit *illud quidem*: hinc est θεσπεσίῳ dictum: *hoc tuum, hæc majestas, dignitas conjuncta cum gravitate, prudentia animi*.

γνύμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
Νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
Εὔχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἱλὰν, δίδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀείρων,

E. á. K. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. Τῷ σε
Μὴ λαθέτω Κυράνᾳ
Γλυκὺν ἀμφὶ κῶπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερπιθέμεν.

ἴχυ δὲ est pro καὶ ἴχυ. ὀφθαλμὸς συγγενὴς, h. Ποιε, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset συγγενὴς—αἰδοίοτατον γίγας (h. αἰδῶ, dignitatem, majestatem.) Tandem αἰδοίοτατον choriambicum metrum postulat: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172. τοῦ δ' ἂν γιγαῖος καὶ αἰδοίοτερος εἴης—αὐτὸς δὲ ὁ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ ultima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τιμᾷς φρενίν μ. 29, 30. Vulgo legitur: Τῷ μὴ σε λαθέτω K. sc. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: Τῷ σε μὴ λαθέτω. Oxonienses ex Bodl. γ. refinxerunt μὴν λ. quo sensu, equidem non satis assequor. Pauw Νῦν λαθέτω. Præfero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset: τῷ σε μὴ λ., facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνᾳ primo casu Schol. accepit. perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνᾳ: in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνᾳ est pro ἐν Κυράνῃ: hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κῶπον Ἀ. est enim

29—33. *Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum.* τῷ σε μὴ λαθέτω—. Si, ut vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi σ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik. jungit μὴ λαθέτω τὸ ἀειδόμενον ὑπερτιθέμεν. φιλεῖν δέ. *memor sis, dum tu celebraris victor, deum cæterorum omnium habere.* Sequentia accipio tanquam oriuntia verba: ἐν Κυράνᾳ, ἀμφὶ κῶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: uti Libya respectu hujus ipsius Cyrenes est Διὸς κῶπος inf. ix. 90, 91. Nam ut sit locus, λόφος Καρίνου, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene urbs in colle sita erat, v. Pyth. ix. 94, 95. et iv. 14.) non bene firmat Schol. cum laudat Callimachi: ἡ ἐπὶ λόφου αἰσυμνήτου Καρίνου λίφον· de quo videndum in fragmentis Callimacheis p. 361. et 534. Nam non magis ex hoc constat, ubi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. iv. 175. De voc. ὑπερτίθεσθαι est disputatio viri docti Mipcell. Obss.

Φιλεῖν δὲ Κάρροτον ἔξοχ' ἑταίρων.
Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
φασιν Βαττιδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
Ἀλλ' ἀρισθάρματον,
Ὕδατι Κασταλίας
Ξενωθεὶς, γέρας ἀμφ-
έβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἀνίαις
Ποδαρκέων δώδεκα

hanc ipsa urbs, ut bene Schol. primo loco accipit. 34. Nova prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi jungi potest cum *μή σε λαθέτω*. *φιλεῖν* emendavit Aristarchus, e libris, puto, cum olim *φίλει* lectum esset. v. Schol. eadem vi. Nam *φιλεῖν* est pro imperativo. [An ex Scolio Admeti ap. Eustath. pag. 326. Ex *Schedis.*] 35. Scripsi *Ἐπιμαθίος* pro *Ἐπιμαθίος*, ut fuit *Προμαθίος* Ol. vii. 81. 36. *ὀψινόου* legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. *ὑψινόου*. sed is voluit—*ὀιν* scribere. 37. *Βαττιδᾶν* emendatum a Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. *γ*. Vulgg. *Βαττιαδᾶν*. 38. *θεμισκρεόντων*. haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro *θεμιστευόντων*, ut etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: *δικαίως βασιλεύοντων*. 42. *τεαῖσιν* pro vulgato *τεαῖσι*. v. Pauw. 44. Erat *δωδεκαδρόμων*. *δωδεκαδρόμων* metro jubente emendaverat Schmidius; firmat Bodl. *γ*. et, ut nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: *κατὰ τὸ τέλειος τῶν δωδεκαδρόμων ἀρμάτων* (cf. Ol. vi. 126. iii. 59.) *ἱπποδρόμων*, accepit:

viii. pag. 365. quæ tamen nil ad h. l. facit. *Διὸν τιθέναι αἶνον τινὶ πράγματι*, quod alias *ἱστιθέναι*, *περιτιθέναι*.

34-59. *Porro inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam* (Alexibii f. v. 59.), *cujus arti victoriam debes.* *φιλεῖν* ad gratum animum refer. De Carrhoto Arcesilai auriga v. doctum Scholion cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (*ἐν τῷ περὶ τοῦ εἰρήνης*. Nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quæ in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem Carrhotus unus e viris principibus; ut adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. *Ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς*, pro *παρὰ Κασταλίᾳ*, Delphis.

[41. *γέρας. κόμαι*. Od. iii. 23. *Ex Schedis.*]

44. Ipse *πεδαρκέων* (*valens, superans cursu*) *τὸν ἀνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέλειος τῶν δώδεκα δρόμων*, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

Δρόμων τέμενος. κατέπλησε γὰρ ἐν-
τῶν σθένος οὐδὲν ἀλλὰ κρέμασεν,
Ὁπόσα χειραῖν
Τετρόνων δαιδάλμασ' ἔαγεν
Κρισαῖον λόφον
Ἄμεψεν, ἐν κοιλόπεδον
Νάπος θεοῦ. τόσσ' ἔχει

ἀμφίκαλλ—πεδαιείων (a πεδαιεία) κατὰ τὸ τέμενος τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauwius a πεδαιεὺς mavult esse πεδαιείων, scil. ἴππων: κατὰ τὸ τέμενος πεδαιείων δέθεια ἵππων. Possunt et jungi: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δέθεια δρόμων πεδαιεῶν. etiam: γέρας πεδαιείων δωδεκαδρόμων. Quid? quod et distinguere licet δωδεκαδρόμων τε μίνος. ut jungas γέρας καὶ μίνος. Præferrem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δωδεκαδρόμων τέμενος, in quo xii. curricula sunt vel habentur. 47. χειράεν τέτονος mutavit Schmidius. v. ad v. seq. Idem ab ἄεμι repetivit. Immo vero χειράεις, ου, pro χειράεις, ut χαλκήεις, χαλκοήεις, est ab ἄεμι, ἀερίζω, compingo, fabricor: ut sit adeo, qui manu ἀερίζει, fabricatur, active; sin passive, qui manu aptus est, sollers. 48. Ut nunc est versus, a metro ceterorum recedit: sive antispasticum esse dixeris cum grammatico, sive Pæonicum. Pro Pæone primo est Epitritus secundus: Τετρόνων δαι—. Schmidius emendaverat χειράεν Τέτονος δαιδάλμασ' ἔαγεν. Pauwius Τετρόνων δαίδαλ' ἔαγεν. 50. ἐν' conj. Rittersh. et sic χρίμασεν ἀνὰ νάπος. 51. τό σφ' ἴχει edd. ante Schmidium ex Rom. At Ald. τόσ' ἴχει, unde in marg. Brubach.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrhotus ibi suspendit. curram suum integrum et illæsum. κρίμασεν ἐν (ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, ἐνθέσθαι ἔαγεν ἄμεψιν λόφον Κρισαῖον, pro ἔσω ἦγεν. tum, pro totus currus integer, ἐνθέσθαι χειραῖν τετρόνων δαιδάλματα, h. e. τὸ ἄρμα τὸ δαιδαλματόεν, affabre factum.

51. κοιλόπεδον νάπος θεοῦ videri potest esse lucus in campo Cirrhæo. Pausan. tamen x. 37. pag. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhæis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi; ergo jungenda sunt: ἀλλὰ κρίμασεν, ἐνθέσθαι—ἄμεψιν, ἐν (vel ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, pro ἐν νάπει. Necesse adeo est κοιλόπεδον νάπος, pro κοῖλον, simpliciter dici lucum *in convalle* Parnassi. [in quo cursus fiebat. *Ex Schedis.*] Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguæ molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet *suspensa fuit ex tholo justa signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum.* Tholum autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus, cum hujus arboris usus esset frequens in ædificiis et in signis. Non autem hæc putanda fuisse ἐν τῷ ναῷ vel ἀδύτῳ: sed intra septa ἐν τῷ τεμένει multæ erant ædiculæ. Mox v. 59. ἀναστήσαι τὸν—notatum a vetere grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenbergh. ad Iliad. i. p. 22.

Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
φ' ἀνδριάντι σχεδὸν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει·
Παρνασσίῳ καθίσσαν-
το, μονόδροπον φυτόν.

Α. β'. Κ: ιδ'.

Ἑκόντι τοίνυν πρέπει
Νόῳ τὸν εὐεργέταν
Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
Σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
Μακάριος, ὃς ἔχεις
Καὶ πεδὰ μέγαν πάματον
Λόγων φερτάτων
Μναμήϊον. ἐν τεσσαράκον-
τα γὰρ πετόντεσσιν ἀ-
ιόχοις ὅλον δίφρον κομί-
ξαις, ἀταρβεῖ φρενὶ
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον

τόσσ', quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46. ἀλλὰ πρίμναι (scil. τόσα) ἑπόσα χ. Et sequitur tamen v. 51. τόσσ' ἴχυι. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἔντια) πρίμναι· ἑπόσα—πάντες Διῶν τόσσ' ἴχυι, desit copula, ἑπόσα γὰρ vel δὲ, aut, si medearis, ἴσα δὲ, parum suave est illud concise dictum: ἀλλὰ πρίμναι. Possis interpungere: ἀλλὰ πρίμναι. ἑπόσα—ἅμιππον. δὲ' πολέσιδον πάντες Διῶν τόσσ' ἴχυι πυκταρίσσιον μίλαθρον—. Videndum tamen, an non præstet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἴχυι. Est scilicet σφὶ pro αὐτὰ, et τὸ vel κα? δ', vel ut τὸ sit δ (πάντες) ἴχυι αὖτὰ κατὰ τὸ μίλαθρον. 55, 56. καθίσσαν-το τὸ μ. vel -?' οἱ μονόδροπον φυτὸν, utpote in trochaico dimetro, emendat Pauw, ut metro subveniat. Π. κάθισσαν 56. τῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἴσσαι Pyth. iv. 486. Ipso tono pronuntiatum fuit τεμπε—: ἴσσαντο de ara exstructa jam vidimus Pyth. iv. 363. Fuit autem Pindari ætate in æde Delphica statua lignea, tota quidem ex una arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigæ Arcesilæ a Carrhoto dedicatæ sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετά. 64. μναμήϊον trisyllabum erit: nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapæstum. 66. -ιόχοιιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ. 68. ἦλθεν, sc. Carrhotus, Pal. C.

Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωΐαν πόλιν.

E. β'. K. ιδ'.

Πόνων δ' οὔ τις ἀπόπλαρός ἐστιν,
Οὔτ' ἔσεται. ὁ Βάττου
Δ' ἔπεται παλαιὸς
Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
Πύργος ἄστεος ὅμμα τε φαεννότατον
Ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
Λέοντες περὶ δείματι
Φύγον, γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπέπεικεν
Ὑπερποντίαν.
Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ,

69. ἐξ ἀγαθῶν idem Pal. C. 70. πατρῴαν scribebatur ante Schmid. 74. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies dicenda esset, ὄλβος Battiadarum est πύργος ἄ. præsidium civium et hospitum salus. tum ἵμπας, quod Schol. per ἁμῶς, ἁμοίως exponit, est pro utique, ut sæpe; etsi insidet adversativa vis: in utraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet. 77. περὶ δείματι. notabilis usus voc. περὶ pro διά. [Ilgen, ad Hymn. in Cerer. 429. Ex Schedis.] Nam περιέφυγον vix vim haberet. 78. φόγον emendavit Schmid. suffragante Schol. Vulgo φεῦγον. In verbis argutantur interpretes. γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπέπεικεν nihil aliud est quam, cum in verba erumperet, qui adhuc linguæ usu caruerat. Forte fuit ἐπέπυκτο. Res illustranda ex Pausan. x. 15. f. [Heynius in textu correxit γλῶσσαν.] 80. Θῆρας Ἄ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἄ.

71. Nova sententia. Iterum attingit calamitatem temporum: v. ad v. 12.

72. *Fortuna domus*, quam dicit *Fortunam Batti*: ὁ Βάττου δ' ἵπεται (πάρεστι, παραμένει) παλαιὸς Ὄλβος ἵμπας τὰ καὶ τὰ νέμων (*moderans secunda et adversa* [refer. ad πόνους 71. τὰ καὶ τὰ esse varia monet Gurlitt. ut Ol. ii. 93. P. vii. 23. *Ex Schedis.*]: v. ad Olymp. ii. 98.) πύργος ἄστεος, ἅμμα τι φαεννότατον ξείνοισι, *civium præsidium, hospitibus gratum invitamentum* ἅμμα φαεννὸν pro φῶς. [l. liberalitas. l. splendor conspicuus. *Ex Schedis.*] κεῖνον (τὸν Ὄλβον) etc. Locus est simillimus obscuro illi Ol. ii. 96. 101. ubi Πλουτοῦντος—ἀστὺ δ' ἀρίζηλος, ἁλωσίνδην ἀνδρὶ φίγγος. Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quæ Romanis: *Fortuna domus Augustæ*. Supra Pyth. iii. 150-153. erat Πότμος simili in loco. Multa autem adversa evenerant Arcesilao, qui civium suorum odia in se concitaverat.

76. κεῖνόν γε—paullo abruptior transitus ad Batti fortunam.

Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κἰδαρὶν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πρακτίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ' ἀμφέπει
Μαντήϊον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἔν τ' Ἀργεῖ καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος
Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐ-

82. ὄφρα habere locum, seu trochæus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellius. 92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῷ κε Δακε—. Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαί- μονι' ἴν τε καὶ Ἀργεῖ, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἔ. 96. Lectio ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ' ἐ -μὸν (ἐστὶν,) γαμέον τ' (γαμέων τὶ) δαὶ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (mox hinc Theram migrarunt) Ægidæ, conjuncti fuere genere cum meis majoribus, vel tribulibus Ægidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. vi. 140. sq. ut Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, qui ex Aldo, quod et habet Gotting., repetierunt: γαμέων', quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; unde Schmidius re-

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguæ Batti sublatum, paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρεν pro πορεῖν. Et v. 90. ἡσυχία ad *tranquillitatem* spectat *et otii amorem rectis studiis paratum*: ut opponatur *ferocia animi, et immanitas ritus et barbaræ mentis*, quæ ad arma et cædes fertur.

92. τῷ, *ei data sorte*, fecit habitare.

96. seq. *Convenit mihi*, tanquam Thebano, *gloriam, quæ a Spartanis in nos redundat, memorare*. Rem attigerat sup. Pyth. i. 124. Heraclidarum ΠΑΘΟΣ in

μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

Ὅθεν γεγενημένοι
Ἴωντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
Πολύθυτον [ἐς] ἕρανον.

finxit γαρύων', quod inde servarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύων', scholio appositio: λέγουσι, quasi esset γαρύουσι scriptum. Forte γάρυς est pro λόγος, scil. Apollo: *et prædixit ille.* v. mox ad 103. sc. monitu, ut se adjungerent Heraclidis. [Heynius textui adscripsit: *f.* ἐμὸν, et v. 101. ἐμοί. præterea v. 97. γαρύων'. addita hac interpretatione: *Narrant vestram famam a Sparta ortam, unde Ægidæ Theram venere, vestri majores, sacra inde* (Sparta) *absportantes Carnea, ita ut Cyrenæ nunc ea colebret.*] 99. Ante Schmid. γεγεναμένοι. prave. 102. Ἦγεν ex emendat. Schmidii. vulgo ἄγεν a Rom. inde. Aldus ἀγὶν. 103. Est in metro vitium, abundante syllaba. Is ἔρανον reposuerat Schmidius, ut metro satisfaceret, Theram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Ægeum, Œolyci f. Theræ nepotem, (quem Pausan. iv. 7. pag. 296. laudat) h. l. immiscuit, omniaque turbavit. Agnoscit duplicem procelensmaticum Pauw. Minga-

Peloponnesum interfuerant Ægimii posteri. Fuere ex Ægidarum tribu, quos majores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adjunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Theræ et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. [V. Apollodor. Excurs. 2. ad Virgil. Æneid. x. *Antiquar. Aufs.* pag. 77. *Ex Schedis.*] At in *Ægidis* v. 101. cum Pindaro Herodotus non convenit, qui lib. iv. 149. Ægidas ducit a Theræ nepote, Ægeo. Habuit quoque Ægeus Spartæ heroum: Pausan. iii. 15. p. 245. f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. 1. narrat τοῖς ἐν φυλῇ ταύτῃ ἐνδεέσι positum esse. Ejusdem Ægei meminit Pausan. iv. 7. p. 296. med. Magis convenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quæ commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. vii. 18. sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenæorum, docte disputat Gedik. in Select. Carm. ad Pyth. ix. 135. et jam olim Simson. ad ann. 2907.

103. sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, ut in V. L. feci, expediendum putes, extrito ἐς, nexus sententiarum erit hic: Ἴωντο πολύθυτον ἕρανον, τιὰ Καρνεῖα, ἀναδιξάμενοι Ægidæ Ἴωντο (quod ex v. 100. repetendum) ἐς Κυρήνας πόλιν, inde, Thera, *susceptis sacris Carneis, venerunt Cyrenen.* [Potest jungi: Ἴωντο—(οὐ Διῶν ἄτερ—Ἴωντο ἀναδιξάμενοι—σεσιζόμενοι) (εἰς) Κυρ.— Mira tentat Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ
Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-

rell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἦεν ἐς (vel ἐν, ut alibi) πολύθυτον ἕρσην. Sensus tamen multo magis laborat, quam metrum: si Ægidæ Sparta Theram venerunt *ad sacrum sollenne*, ἐς πολύθυτον ἕρσην, sc. Carnea. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Spartæ Ægidæ id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Ægidæ sacrum Apollinis Carnéi attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρά τις ἦεν ἐς ἕρσην, sc. αἰνῶν, τοὺς ἐγγόνους Ἡρακλέους. nam est narratio, hos præter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Ægidas. Enimvero facilis medicina. Dele modo ἐς, quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et sententiarum, ejecta vocula ἐς, exsurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: Ὄσθιν γὰρ ἕρσην Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι, ἱροὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἦεν πολύθυτον ἕρσην ἴσθιν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνεῖα, etc. Ita ipsa Carnea sunt ἕρσην πολύθυτος: agebatur enim multis victimis cæsis et inter frequentes epulas domesticum hoc Lacedæmoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum sollenne, de quo videnda primo loca Scholia Theocriti ad Idyll. v. 83. Pausan. iii. 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72. sqq. et ibi vv. DD. Ea Carnea ex Lacedæmone Ægidæ Theram secum transtulerunt, inde Cyrenem. [Indicebant ea Archivi: et in eo mense ἐκεχειρία. Xenoph. H. Gr. iv. 7. 2. Cf. Clavier *Hist. d. pr. tems de la Grece* i. p. 46. *Ex Schedia.*] 104. ἴσθιν non potest ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, ut olim statuebam, sed ad *Theram* v. 100. unde sacra Apollinis translata sunt Κυράνας δυωκαιδεκάτην πόλιν. Unde perspectum quoque habeo, pendere hæc ultima ab ἦεννε, ut juncta sint omnia hunc in modum: ἦεννε Θήρανδε—πολύθυτον ἕρσην ἴσθιν ἀναδεξάμενοι Κυράνας ἐς πόλιν. cumque sic copula desit, videtur σ' excidisse post ἕρσην, ut esset πολύθ. ἕρσήν σ' ἴσθιν ἐς—πόλιν (scil. ἦεννε). 106, 7, 8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se vel Ægidas diceret *Carnea ex insula Thera suscepta Cyrenæ celebrare.* Atqui nec poeta Cyrenæ degit, nec se ullo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto *du Theil* in Comment. de Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xxix. pag. 194.) interpreteris: *nos celebramus in sacris Cyrenen*: quod nec græce dici arbitror: σεβίζειν τινὰ *hymnis*; nec si scriptum erat; τινὰ Καρνεῖ', ἅ σ' ἐν δαιτὶ σεβί-ζομεν, pro (ταῦθ')ἃ σεβίζομέν σι ἐν δαιτί. *in quibus nos Thebani te sacris factis colimus, o Apollo.* Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβίζομεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur junctura: ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα, (ἅσσοι) σεβίζειν (scil. αἰνεὰ) ἐν δαιτὶ (ναὸν) Κυράνας ἐς πόλιν. 106. Καρνεῖα, ἐν. hiatus est poeta indignus. Καρνεῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del tamen ἐν. 107. Κυράνας ἀγα- πεντεκαιδεκάτην πόλιν retrabo, ut modo dixi, ad ἦεννε. quod omisso ἐς sollenne est. Mingarell. conj. Κυράνας ναὸν ἰδρυσάμενον πόλιν.

κτιμένην πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
να γᾶς μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

E. γ'. K. ιδ'.

Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔνδος
Ἐνδυκέως δέχονται
Θυσίαισιν ἄνδρες
Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι,
Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς

108. Post πόλιν interpunxi. Sacris Carneis subjungit inferias vel sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνορίδων λίθος appellatus fuit, loco consitus, ad quem viam dexerat Battus lapide stratam. v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carnea fuisse, apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Justin. xiii. 7. πόλιν γ', ut versum fuisse, Pauw. scribit. 113. Scholiastæ obtemperandum arbitror, ut Antenoridas καθαγίσασιν, inferiis, honoraverint novi coloni. δέχεσθαί τινα θυσίαις, *ad sacra sua admittere*, quod Pauw vult, græce vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἴκτιοι, ἰκτινόμοι, ἱκτεχάρμαι, nunc ἱλάσιππον ἔνδος. 114. δίκοντα verius Ald. quam δίχοντα. δίχοντο emendavit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108. ἔχοντι pro ἄχοντο. 116. οἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol. id exponit: ἐρχόμενοι πρὸς αὐτούς. et alter: παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἱκετηρίων.

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium [v. Scaliger. ad Euseb. Animadverss. p. 54. f. 55. *Ex Schedis.*] Antenoridas cum Helena Troja profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedisse; quo factum, ut pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. [Gedik. simplicius: Antenoridas advenæ Batti admittunt suis sacris; ut simul habitaverint urbem. *Ex Schedis.*] Variis modis hæc tractata fuêre in Νόστοις. Ita Lysimachus narrarat, Menelaum in Libyam venisse, apud Schol. Lycophr. 874. alii, Locros Ajacis Oilei orbatos, unde Virgil. Æn. xi. 265. illustratur. Itaque: ἴχοντι τὰν pro ἦν ἴχοντο Ἀντηνορίδαι, *tenent*, scil. tanquam heroes indigenæ, qui præsunt urbi, eam tuentur. Jam 113. τὸ δὲ ἱλάσιππον ἔνδος, *hos Antenoridas*, tanquam ἥρωας ἱκτηρίους, *coluni coloni cum Batto Thera profecti.*—116. οἰχνέοντες (ἐπὶ) σφε, pro vulgari, προσερχόμενοι πρὸς αὐτούς, *adeuntes eos* σὺν δώροις: pro quo δωροφόρου, *quatenus munera*, h. e. *sacra, fuerunt.*

Ἀλὸς βαθῆων κίλευθον ἀνοίγων.
Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα
Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱππόκροτον
Σπυρωτὰν ὁδὸν, ἵν-
θα, πρυμνοῖς ἀγοραῖς
Ἔπι, δίχα κεῖται θανών.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ἔναισεν· ἥρως δ' ἕπεσ-
τα λαοσεβής. ἄτρεθε δὲ, πρὸ δω-
μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν
Βασιλέες ἱεροὶ
Ἐντί. μεγάλαν δ' ἀρετὰν,

120. Schmid. conj. εὐθύτομον. Sane Schol. εὐθυντῇ καὶ λείαν. Nec tamen necesse. 124. Post ἄλσεν minore stigmate interpunxi; nam jungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo.* pro, *ab eo loco.* 126. ἐπὶ δίχα Schmidius disjunxit, Rittershusio auctore. Idem Grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita sejunxi. Vulgo ἐπίδιχα. 132. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν et mox v. 134. βασιλῆων (deb. βασιλεῦσιν) κάμων cum Pal. C. Ald. et Rom. hæc quoque κάμων δ'. sed metrum sic jugulatur, etsi alter quoque ex

119. Jam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carnea celebrata fuisse videntur, extra urbem in luco, et via, lapidibus strata, quæ, inde a foro, quo loco Batti ἀρχεῖον erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat. [Similis via Alabandensis ad Mylasa. Strab. xiv. p. 974. A. *Ex Schedia.*]

124. Viam duxit *inde a capite fori;* ab eo loco, quo ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἐσχάτοις, ἀγορᾶς πάντας (Battus) θανών,

130. Ceteri reges sepulcra habent ante regiam, secorum a Batti monumento. λαχόντες ἄΐδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebræorum rationem a Lowthio (Prælect. vii.) explicitam: ut Nem. x. 105. 6. 166. 4. coll. Pyth. xi. extr. Simili modo miscentur notiones *sepulcri* et *inferorum* apud Tragicos: v. c. Euripides in Hecuba 207, 8, 9.

132. *Hi reges sepulti audiunt in inferis* (χθονίᾳ φρενὶ, ipsi χθόνιοι) *claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai,*

Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑποχεύ-
μασιν, ἀκούοντί τοι
Χθονίᾳ φρενὶ, σφὸν ὄλβον νί-
ῳ τε κοινὰν χάριν
Ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀ-
οιδᾷ νίκαν πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀκοῦσαι,

A. δ'. K. ιδ'.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτή-
ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἄν-
δρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
Λεγόμενον ἐρέω·
Κρέσσονα μὲν ἀλικίας

Schol. ita legit. Ceporinus statim emendavit: *μεγάλων ἀρετᾶν—βαθθεῖσαν κώμῳ* S'. Hinc ceteri edd. interpolatis diversis modis. 134. *βαθθεῖσαν κώμων* et *κώμων* S' ac *κωμῶν* S' metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. *ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, κοινὸν ἔχουσι τὸν χάριν εἰ τρέγουσι.* Subjicitur aliud Scholion haud dissimile. Unde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, *ὕμνοι* S' *ὑπὸ χθ-μάνων* scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu: *ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενὶ* (ipsi illi reges sepulti) *μεγάλων ἀρετῶν βαθθεῖσαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τι,* (*hymnis celebratum*) *σφὸν ὄλβον χάριν τε* (*decus*) *κοινὸν ὑδικόν τε υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ.* [Sunt tria: *ἀρετᾶν, ὄλβον, χάριν, σφῶν καὶ Ἀρκεσιλάου.* unde *κοινὰ* sunt ea. *Ex Schedis.*] 135. *-μασὶν γ'*, inserto fulcro, Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum. 138. *Ὑδικόν τ' Ἀρκεσίλαον* in Schol. occurrit. 148. *Γλῶσσαν δὲ* emendavit Schmid.

quod in se redundat, celebrari hymnis. ἀρετᾶν—βαθθεῖσαν δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τι ὕμνων. ut jam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. viii. 81. Isthm. vi. 30. et sup. Ol. vii. pr. — 136. *σφὸν ὄλβον χάριν τε κοινὸν υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ Ὑδικόν τι, decus* [*suum et filii. Ex Schedis.*] *commune sibi cum filio idque meritum.* [*debitum. Ex Schedis.*]

138-143. Ad Arcesilaum spectant: *quem victoriam in Pythiis consequutum par est chorum instituere in honorem Apollinis.* — 142. *τὸ λυτήριον δαπανᾶν, præmium, compensationem, δίκαιον,* ut sæpe: v. c. P. ii. 26. *ὕμνου, δίκαιον ἀοιδᾶς.* Sic Nem. v. 88. *μίσχων ἁμιλᾷ.* Isthm. viii. 2. *λόγου παμέγαν κῶμον.* Nem. x. 45. *πίνων λάθαν.*

Νόον φέρεται·
Γλῶσσάν τε Θάρσος τε ταν-
υπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
στὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
Δ', ἔρπος οἷον, σθένος·
Ἔν τε Μοίσαισι ποταινὸς, ἀπὸ
Μητρὸς φίλας, πέφανταί
Θ' ἁρματηλάτας σοφός·

. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
κε. Θεός τέ οἱ τὸ
Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,

149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -πτέρυς refinxit, Pauw -πτέρος δ', del. ἐν. 150. ἀγωνίας legit Schol. pro ἐν ἀ. tum ἴσχε' ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi metro restituto, pronuntiare licet. 152. ποταινὸς pro ποτανὸς reposui: quod habetur intemeratum Pyth. viii. 46. Nem. iii. 139. Etiam in choris, ut Eurip. Hippol. 734. 157. Θεός τέ οἱ, malim δέ. ut sit Θεὸς δέ οἱ —. 158. Νῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε — καὶ τὸ λοιπόν. 159. Versus in media parte, Pæone secundo prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ. receperant, ὦ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες, non videntes, metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione. Schmidius refinxerat: Καὶ τὸ λοιπὸν δή, ὦ Κρονίδαι μ. Paullo melius Pauw: Καὶ τὸ λοιπὸν δαί γε, Κρονίδαι μ. sed displicet fulcrum. Hactenus præstat retinere, quod libri habent.

[147. φέρεται. ἴσχει, νέμεται. *Ex Scholiis.*]

150. (παν') ἀγωνίας σθένος (αὐτῶν ἐστιν) οἷον ἕρπος. *robur ejus est murus*, h. e. inviolatum est.

152. ἴν τε Μοίσαισιν, h. ἐν τῇ μουσικῇ, πέφανται ποταινὸς, *sublimi ingenio est, avo matris, natura, ἁρματηλάτας τε σοφός.*

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt *studia rerum honestarum*, quibus vacant οἱ καλοὶ, ingenui liberalius instituti; ut res gymnastica, curulis litteræ, poetarum lectio' ars oratoria. Hæc studia ille *aggressus est*, προσῆλθε. pro hoc lyrice dixit στεῖλαμαι τὰς ἐσόδους.

159. καὶ (ἐς) τὸ λοιπὸν, *etiam in futurum*, ὦ μάκαρες Κρονίδαι, διδοῖτε (αὐτῷ, vel αὐτὸν ἴσχειν) ἴσχειν δύνασιν (h. e. ἀρετὴν, *qua efficiuntur res*) ἐφ' ἑρμασιν ἀμφί τε βουλαῖς.

163. Ad ἁμαλίζω repeto δύνασιν, *ne qua adversa fortuna succedat.* Pro hoc

Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
Ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-
μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-
πίᾳ τοῦτο δόμεν
Γίρας ἐπὶ Βάττου γένει.

168. χρόνον. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνου dictum putes. Fuit, puto, χρόνῳ. δαμαλίζων pro δαμᾷν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὸν δόναξιν. ne ejus virtutem evertat tempestas aliqua (tanquam arborem). 168. Molestum est ἐπί: sive sit ἐπὶ γένει, pro ἐν, in *Batti domo*: sive ἐπιδόμεν pro ἐπιδοῦναι, *addere*. Forte fuit ἔνι: δόμεν ἔνι τοῦτο γίρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

dixit: *ne tempestas evertat, labefactet, ejus virtutem in agendo et consulendo.* χρόνου, διὰ χρ. alias χρόνῳ, pro τὸν χρ.—165. ἀνδρῶν φίλων, pro θεοφιλῶν.

168. Victoriam quoque Olympiam Arcesilao contingere precatur. v. Var. Lect.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM:

Ad Thrasybulum conversa sunt poetæ verba; eum victoria Pythia laudum copias præclaras sibi parasse cum victoria—18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur.—45. Aliæ ejus laudes.

Σ. ά, Κ. γ.

ΑΚΟΥΣΑΤ· ἦ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀνακολίζομεν,

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori; qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. ii. 89. ubi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19. sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Unde in eam opinionem descendi, ut persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a præcone pronuntiari jussisse. Ita bene omnia se, habent. cf. inf. Isthm. ii. et Scolium in Fragm. p. 8. Ceterum videtur victoria hæc respici Isthm. ii. 26, 27. at diversa ab ea est altera, quam

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quæ partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauwium Dawes. Misc. crit. s. 2. p. 37. sq. et Mingarell. Versuum cujusque strophæ 2. et 4. metrum incertum aiunt. Dawes miro acumine observavit, in hoc carmine versus 2. 3. 4. in omnibus strophis exire in

Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος
Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις

Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant Ol. ii. 88—93. 1. α, utique, haud dubie scribendum pro vulg. ἁ—α, quod languet. δ' quoque est in Gott. 2. ἀναστάσαμεν refinxit Schmidius, *versabimus, orabimus*. Sed στάλλω etiam στάλλιζω afferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque στάλιζω. [Heynius in textu post ἀναστάλιζομεν posuit coli signum.] 4. ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. Offenderunt hoc viros doctos. Satis videbatur ναὸν προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendabat ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes. p. 353. et 527. rejicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tuenturque exemplis usum prapositionum πρὸς et εἰς. ut Iliad. i. 381. οὐδ' ἐς Ὄλυμπον προσείσονται. [Cf. Huschke Comment. de Orph. p. 13. *Ex Schedis.*]

syllabam brevem, reliquos versus omnes in syllabam longam, praeter 30. et 31. quod ille casu factum negat. Ultimam tamen versus ubique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes. asserit Vanvilliers (*Mem. de l'Acad. des Inscr.* xlvi. p. 289.) Verum haec, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quae sententias poetae obscurant) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato juveni: v. inf. Isthm. ii. et Scolion in Fragm. p. 8.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cujus quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari jusserat, jam ante a nobis observatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; utraque a Simonide quoque carmine celebrata. v. Schol. ad Isthm. ii. pr. Initium facit poeta ab eo, quod invitat ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite*, inquit, *canam laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici:* pro *ludis Pythicis* nominat *Delphos*: in his ludis parata fuerat *multorum hymnorum materies* Agrigentinis per victorias civium; hanc *materiem hymnorum* appellat Θησαυρὸν ὕμνων, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad servanda donaria variarum urbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Jam his donariis praestant laudes et hymni, poetae virtute ad posteritatem perduraturi.

1—13. *Attendite; parvo hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum est decus praeclarum. Ager* [etiam *armenta*. Apollon. ii. 513. *Ex Schedis.*] *Musarum* a poetis colli dictus, res nunc nota est. cf. Nem. vi. 56. x. 49. Nunc quoque *agor Veneris* et *Charitum* memoratur. Χάριτες Musae lyricae poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen, duram esse duorum troporum diversorum junctura: dum Delphos προσοιχόμενοι arare dicuntur. ἐρίβρομος χθὼν dictum putabam eodem modo, quo Ποσειδὼν ἐνοσίχθων ἐνοσίγαιος, *concussor terrae*, propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori: ut ἁλίπλαγκτος γαῖα.

Ποταμία τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
Ἑσσῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

A. ά. K. Υ.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπαντὸς ἰὼν
Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς

Legebat ἐς τὸν Schmid. at Pauw τὸν ἐς τε. ut tamen dubitaret, an prior in τὸν correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est, ut aliis; v. c. Pyth. iv. 97. viii. 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed praefixum esse ditrochaeum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen, ad epitritos revocari posse et hunc et versus antitheticos. [Gilb. Wakefield om. i. v. περιεχόμενα. (Silv. Part. ii. p. 134.) *Ex Addendis.*] 13. ἔξι, pro ἔξῃ, ut trochaeum haberet, reposuerat Schmidius. vulgo ἔξει. et sequitur ἀναγγελεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἔξει. Tum χειρὶ erat; at χειρὶ emendatum ex Etymol. et Iliad. φ. 319. συντέμνων erat, sc. ἄνεμος. At ventus τέμνει, non τέμνεται. Iliad. λ. 306. ξίφεσι βαθεῖ λαίλαπι τέμνων. Tum συντέμνει idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem συντέμνεις esse formae medium pro τέμνεται. Sic locum habet Scholion: οὐκ ἄνεμοι ταῖς ναυσὶ τέμνοντες καὶ σχιζόντες etc. Pauwius versum sic constituit: Παμφέρῃ ἔξει χειρὶ δρυπτόμενον: *fractum et comminutum.* Ad sensum constituendum haud dubie ἔξει requiritur et συντέμνων; admisit quoque Dawes, sed mire interpretatur, *quem neque imber, neque ventus rapiet glareae ictus patientem,* irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus voluentibus se in fundo versari et agitari: Θησαυρὸν (ὃν) χειρὶ συντέμνων. In Etymol. voc. χείρων e Pindaro laudatur χειρὶ συνθίων. quod ad h. l. revocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod τόρνον, malim. v. Hesych. of. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. Pro ea vulgatior irrepsisse videri potest συντέμνων. Metro tamen haud convenit; et jejunum est explere χειρὶ δὴ συνθίων. Fragmentum ergo ad alium locum spectavit.

7. Θησαυρὸν ἑτοῖμος, quatenus victoriae Pythicae *parata* sunt *argumenta laudum et hymnorum.* Dictum autem cum respectu ad Θησαυρὸν templi Delphici, quibus donaria servabantur: quos novimus ex Herodoto et Pausania, ut diximus.

v. 10—14. respicit divitias mari transvectas.

[12. μυχοὺς ἁλός. v. Euripid. Hesc. fur. 400. *Ex. Schedis.*]

Ἄξει, παμφόρῳ χειράδει τυπτόμενον. φά-
εἰ δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
Πατρὶ σεῦ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾶ
Λόγοισι θνατῶν
Εὔδοξον ἅρμασι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν τυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β. Κ. ϛ.

Σύ τοι σχίζων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν

13, 14. Post reliqua tentata, non minus dura, præstat ad Ὕμνων Θησαυρὸν hæc ita revocare, ut is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, ad declarandam *lætitiam ex victoria*. Simili ratione victoriam aliquoties declarat Pindarus. Ὕμνων ille Θησαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ σφῷν περὶ σῇ γενεᾷ τε καὶ νίκαν. Prodigiosum enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: *cultus* thesauri hymnorum *luce in pura victoriam prædicabit*. Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, o Thrasybule, πρόσωπον* ἐν καθαρῷ (h. e. ἴχων, πρόσωπον φανερὸν) *renuntiabis victoriam, vinas* (σὺν) ἅρμασι, κοινὰν περὶ σῇ γενεᾷ τε, εὔδοξον λόγοισι θνατῶν, *celebratam laudibus hominum*, εὔδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελᾶ, ut poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾷ τε γενεᾷ λ. θ. εὔδοξον ἁρμασίαιαν Κρισαίαις ἐν τυχαῖς ἀπαγγελᾶ Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: *hymnus genti communi stirpe prognatæ victorem Pythicum nuntiabit*. Sed præstat vulgata lectio. Victoriæ decus et splendor totam gentem attingit. Κοινά τε γενεᾷ Ald. 17. ἁρμασίαιαν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἁρμασίαιαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἐπαγγελᾶ Schmidius ad metri schema refinxit. τυχαῖσιν ἀπαγγελᾶ Aldus, ut duæ breves pro longa sint: quod et Dawes sequitur. 19. ἐν δεξιὰ scribere jubet Pauwius. Et sic jam Aldus edidit. An tamen poe-

14—18. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Sollenne est, Κῶμον et *Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoria domum*. Nunc ad Θησαυρὸν Ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo*, Thrasybule, *nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem*. Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo reduce hæc dici, et legendum esse: tu, o Thrasybule, ἀπαγγελεῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὂν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἴχων πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φανόν. Omnino conjectore indiget totum fere carmen, non interprete.

19. σχίζων νιν, aut Ὕμνων Θησαυρὸν, aut τὸν Νίκαν, quod mitius. (Ια) χειρὸς pro χειρὶ, ὄγμος ἐπιδέξια ἐρθὸν ἐφαμοσ-

20 Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλείδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,

tam lyricum deceat ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, equidem dubito. Gravior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: *tu tenes patrem dextra.* σχίζων νιν aut ad eundem Θρασυβοὸν ὕμνων referendum aut ad Νίκαν. Quod enim dudum verebar, ne hæc victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri cœpta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κώμου, voces et cantus, pietatis in patrem non immemor est, adeòque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc. Herc. 339. Minerva Νίκην ἀθανάτης χειρὸς καὶ πῶϑες ἴσχουσα fuit καὶ Κῦδος ἄγουσα. Et convenit victori Νίκαν juxta se incedentem habere, ut Romæ triumphantes Victoriæ signum in curru. Simile est Pyth. v. 36. ubi redux victor auriga οὐ τὰν Ἐρμαθίας ἄγων Ἐυγατέρα Περίφαντα ἀφίστορα, ut h. l. victor Νίκαν assidentem in curru habet. Jam reliquorum verborum junctura vel sic ambigua est. Potest jungi: σχίζων νιν ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχίζων νιν (in, κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δεξιά. quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδέξια quoque est pro ἐπιδεξίως, scite, commode, opportune, sive ut ad σχίζων retrahatur, sive ad sequens ἄγεις. Potest quoque jungi σχίζων ἄγεις νιν, tum erit (ναυτ') ἐρᾷδν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγεις ἐρᾷδν ἐφημοσύναν pro ἴσχις, tenes, meministi verum illud præceptum, aut ἄγεις, in memoriam revocas, ἐπιδέξια, opportune. Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui ultima sic reddit: σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξιῶς καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secundum hæc omnia vitium latere potest in uno vel altero verbo. Suspicor enim in hac stropha plura vitia latere. 20. ἐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius, metro monente, emendavit secundum Aldum. Porro τά ποτ' refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ἔρεισ adversus metrum. Sed jam Schmidius emendatum dedit οὔρεσι. et sic Ald. οὔρεσιν. ἔρεισι τάν ποτε Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non Paeonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendavit: -ρας νιν ἐρᾷ. At Pauw: ut Φιλύρας superiorem versum claudat, tum: Τὸν ἐρᾷ. Porro Πηλείδᾳ vulgg. edd. quod defendit Pauw: posse enim ι ante vocalem corripi. Schmidius refinxit: Πηλεΐδᾳ. Pal. C. et Bodl. γ. Πηλείδᾳ. ἐφανιζομένῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl. γ. Verum

νιν, *opportune in memoriam revocas verum illud præceptum.* [minus bene. sed ναυτὰν—. *Ex Schedis.*] Respicit autem poeta pietatem in patrem, quod victor patrem victorem renuntiari jusserat, et nunc Victoriam ad patrem redux adducit. De singulis v. V. L.

23. Præceptum illud antiquum esse debuit: primo loco Jovem, secundo parentes esse colendos. [Cf. Æschyl. Eumen. 542. *Ex Schedis.*] Verba sunt corrupta. v. V. L.

Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

A. β'. K. γ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπίδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαΐχθείς· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μέσσανίου δὲ γέροντος
Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὄν·

οἱ vulgare βαρύτων ita est accipiendum, melice pro βαρυτῶν, a βαρύτης. Nec ad Κρονίδαι potest referri βαρύτων. Est tamen cur βαρυτῶν præferas, quia συμφορῶν sequitur, eodem modo inflexum, non συμφορόν. Vulgatam lectionem etiam Schol. habuit. 25. Θεῶν vix rectè se habere potest. Quam præclarum enim hoc præceptum: inter omnes deos maxime Jovem esse colendum? Immo vero Διὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν. Διὸν σέβεσθαι. σέβεσθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro, σέβου. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? hos honores non esse privandos parentes? h. e. hunc honorem ipsis esse perpetuo servandum? Excidit epitheton τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest πολιᾶς, αἰωνᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ, δι' ἃς ἐγὼ ἐ' ἐπαινῶ, δ' τίσιν, Διὸς τε τιμᾷν τοὺς τε δεξίωσιν γονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονέων βίον πεπρωμένον, est pro τιμᾶν τοὺς γονέας διὰ παντὸς βίου. 28. Ἴγνον Schmid. ut sæpe alias legitur. Hic Pauw pro iambo tribrachyn ferre mavult. 30. ἀμφίπους. Ut metrum fulciret, Schmidius dedit: ἐναμφιβρότων ἀμφίπους.—Melior medicina: ἐναρίμβροτον ἀναμεί-ναις. Est ἀνα-μείναις etiam in Add. Dawes pag. 89. ἐναμφιβρότων ἀνα-μείναις ἄρχὸν vel ἐναρίμβροτόν γ' ἀνα-μ. probante posterius Northmor. ad Tryphiod. 37. [v. Edit. sec. ad v. 18. Et Schaefer.]—36. βόασεν Schmid. recte pro βόασεν.

33. ὁ δ' (Memnon) ἔφεπε πρωναίοις nimadv. ad Æschyl. p. 214. ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch A-

Σ. γ'. Κ. Υ'.

Χαμαιπετὶς δ' ἄρ' ἕπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·
Μέναν δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός· ἐδό-
κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,
Ἔργον πελώριον τελέσαις,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρῆπει.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θερασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

Α. γ'. Κ. Υ'.

Πάτρωί τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν·
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔθ' ὑπέρ-

37. *ἀπέριψεν* vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. *αὐτοῦ* [*patria. Ex Schediis.*] Ald. Crat. et cett. at Rom. *αὐτῷ*. an jung. *αὐτοῦ μίμνει? in loco manens.* 38. *μίμνει δὲ θεῖος* sine *i* Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. *πρίατο τὸν θανά-* Ed. nescio quas apud Oxon. Nam Brub. *μὲν* habet, ut ceterm. 39, 40. *ἰδό-κησεν τῶν πάλαι* Rom. et reliqum. *ἰδό-κησε τῶν* Ald. Metri caussa Schmidius: *-τος κομιδὰν πατρός· ἰδό-κησεν δὲ τῶν πάλαι.* Pauw offert: *-τος κομιδὰν πατρίας· ἰδό—κησεν δὲ τῶν πάλαι.* Adoptabat idem Dawes. 40. *τῶν πάλαι* videtur olim lectum esse. vid. Schol. Jungo (*ἐν*) *τῶν ἐπιλοιπίοις γενεᾷ τῶν πάλαι* (*τῶν πάλαι γεγονότων, ex priscis etatibus*) *ἔμμεναι ὕπατος* etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. i. 14.— 46. *πάτρωί* malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapæstum esse malis: *ἰ σ' ἰωιε—.* 47, 48. Vulgo inde a Romana legitur: *ἀγλαΐαν ἔδειξεν* 47. *ἄτιμον. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἄδικον οὔθ' ὑ-*

37. *Non incassum hæc dixit Nestor.* Apollon. iv. 388.—*ἀκρόκναφα ἐν γαίῃ πτερύεσσιν.*

38. *μίμνων δὲ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν* (*ἀντὶ*) *θανάτου κομιδὰν* (*ἀναμονὴν καὶ ζωὴν, salutem*) *πατρός.* Rem narratam conjicio in Arctini Æthiopide. Est et exposita a Quinto Cal. ii. 24. sed perfunctorie.

42. *πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσι,* pietate in parentes.

43. *τὰ μὲν παρῆπει, hæc ad tempora antiqua spectant.* cf. Dawes p. 48.

44. Sejungo hæc a superioribus. *Est etiam Thrasybulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo,* similis factus, patrium Theronem imitatur, *virtutem ejus, decus, exhibet.* *ἔδειξεν ἀγλαΐαν ἰσταχόμενος πάτρωι,* pro: *ἀγλαΐαν πάτρωος, ἰσταχόμενος αὐτῷ.*

47. Nondum omnia in ultima strophe emendata satis esse censeo, ut commoda interpretatione reddi possit sensus.

ὅπλον ἦβαν δρέπων, σοφί-
αν δὲ ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ', Ἐλέλιχθον,
Ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ-
οδον ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

48. πείρατλον ἦβαν δρέπων, σοφί· 49. αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. 50. τὸν δ' Ἐλέλιχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὗτος 48. ὑπείρατλον ἦβαν δρέπων. σοφί- 49. αν δ' ἐν μ. Π. 50. τὸν δ' Ἐ. Metrum in his laborat: ἔπασαν recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγυι ἀδινόν. οἰδὲ ἦβαν ὑπείρατλον δρέπων σοφῶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἦβαν οὗτε ἄδινον οὗτε δ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὑ-πείρατλον recte exploditur a Pauwio, qui vel οὗτος ὑ-πείρατλον δρέπων ἦβαν, σοφίαν, vel: οὗτ' ὑπείρ-ατλον δρέπων ἦβαν, σοφίαν Ἀ' ἐν μ. Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes: ἄγυι οὗτ' ἄδινον οὗτ' ὑπείρ-ατλον ἦβαν δρέπων, σοφί-αν δὲ μυχοῖσι Π. minus commode. Minguerellus refingit ὄβριν pro ἦβαν. 49. ἐν μυχοῖς Πιερ. v. sup. ad v. 4. 50, 51. Vulgata lectio: τίν σ', Ἐλέλιχθον, ἐργαῖς, πάσαις, ἃς ἵππιαν εὐ-οδον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσίεχται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἴσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu hæc destituantur, Schmidius emendavit: τίν σ', Ἐ. ἐργαῖς ἅλαις, ἃς ἵππιον εὐ-οδον, ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσ-ίεχται. ultimum hoc præclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses antiquum revocare debebant; ut sit: *tibi, Neptune*, h. tuis studiis equestris rei, *addictus ex* ἀδόντι (vel, ut Æoles secundum Eustathium scribunt, ἀδόντι) *νόῳ*, h. *tibi, placens*, gratus et jucundus. Oxonienses, qui edidere εὗρες δ' ἃς ἱππίαν ἴσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ—, aiunt, *se MS. γ. edidisse*. num etiam εὗρες δ'? nisi hoc ex Scholio potius arripuerunt, οὗς (l. ἃς) εὗρες ἱππίας ἐσόδους, τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans repoui jubet: Ὀργᾶς πάλαι ἃς ἵππιον ἴσο-δον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Π. προσίεχται. ut sit ἐργᾶς (hoc enim velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptuno, *quod ab antiquo rei equestri studuit*, languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dicitur re equestri, ut apud Aristoph. Equ. 550. Ἱππεῦ ἄναξ, Πόσειδον, ὃς χαλκοκρότου ἵππων πτέρνας καὶ χρημοσυνὰς ἀνδάνει. Inhæret animo suspicio, ἐργαῖς πάσαις et ἀδόντι νόῳ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum metro conveniret, donec verum repertum fuerit; mutavi tamen interpunctionem v. 49. post Πιερίδων, ubi plene interpungebatur, disjunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio, ὄβριν pro ἦβαν conjectantis v. 48. Si tamen accuratius expendas, in ὑπείρατλον ἦβαν hoc ipsum latet. Acute Jacobs in Animadverss. p. 100. pro εὗρες δ' suspicatur fuisse ὄρξας δ' ἃς l. sed et hæc est ariolatio, non certa emendatio. Duplex jam olim videri potest

Thrasybulum σόφρονα esse declarat Pindarus. *Mente condit divitias* sc. sapientia, (οὗτε) ἄδινον οὗτε ὑπείρατλον ἦβαν δρέπων, *nec injustam nec contumeliosam* (τὸν ὄβριν) *adolescentiam exigens*. δρέπεσθαι fructus, quibus fruimur, adeoque ἦβαν, in qua sumus constituti. σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖς Πιερίδων. Ultima hæc prohibent, quo minus ad ἄγυι v. 47. revocem. *tibique, Neptune*, (aurigandi studio) *maxime addictus est*. De singulis v. V. L.

Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
Μελισσᾶν ἀμείβεται ϝρητὸν πόνον.

fuisse lectio, altera, quæ in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: Τίν σ', Ἐλίκχθον, ἃς ὄφις ἰωνίας ἰοῖσιν μάλα γ' ἐλίσσει νόῳ, Ποσειδᾶν, περσίχναι. quæcunque invenisti, Neptune, rei equestris studia, ea ille persequitur. Est περσίχναι ex (κατὰ) νάσας, ἃς ὄφις, ἰωνίας ἰδέας. Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: σὺ δ', Ἐλίκχθον, ἐργαῖς ἃς ὄφις ἴωνιον ἔο—οδον, ἀδῖνι νόῳ, Ποσειδᾶν, περσίχναι. [ἐργαῖς tertio casu. *Ex Schedis.*] *Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipse tibi studio*: id quod successus in aurigando testatur. ἴοισιν, ut ἴδῃς, pro genere vitæ, pro *studio*: uti dixit ἄλλας ἴδοὺς ἄλλαν πειρασίους Ol. ix 159. et ἴδοὺς πολλὰς ἀνεραγίας Ol. viii. 17. nec prorsus diverso modo sup. v. 155, 6. ἰωχωρίων καλῶν ἴδοισ. Porro: ἃς ὄφις ἴωνιον ἴδοισιν ἐργαῖς, *ingeniis* quæ ad equestria studia feruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequutum videri. [Heynius in textu verba ἃς ὄφις signis parentheseos inclusit.] Ultima v. 52. 3. 4. sic expediam: γλυκεῖα δὲ φρὴν (ἡ φρὴν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν (h. ἡ ὁμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται ϝρητὸν πόνον, *mel* superat, h. e. *ejus indoles et convictus est dulcissimus.* Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select, et jam antea Schneider. in Vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. iii. 50. ἰσχὺς αἰνεῖν, adeoque (ut Nem. vii. 89.) σοφωτερὸν ἀκίχων ψόγον, ἔδωκε δ' ὄστις ἐσθλὸς ἐὼν φίλον ἐς ἀνδ' ἄγων ἀλίοις ἐπέτραπεν αἰνέσαι. σοφίᾳσιν δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὖτος. Valeant hæc ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quæ nec meum nec aliorum oculos effugerant, nec nomine taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est, Pauwius: Γλυκεῖα δὲ φρὴν (fere ut Sohol. γλυκεῖα ἐστὶν,) Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν, M. ä. Malo sic ferre robur Pindaricum, etsi paullo horridius. [Heynius in textu post *mel* et post ὁμιλεῖν comma posuit.]

52. *Est ejus ingenium suave et convictus jucundissimus.* Hoc in sententiam mutatum. *Mel* (dulcedine) *superat ingenium suave et ὁμιλία εὐφρονέουσα, εὐνοϊκὸς φίλους.* [*suavis ad vitæ societatem indoles etiam mel superat. Ex Schedis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ARGUMENTUM.

Brevi hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa urbis claritate — 7. a civium, inprimis Alcmæonidarum, fama — 11. a victoriarum decoribus — 18. Deprecatur invidiam.

Σ. Κ. ζ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ *αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι Προοίμιον, Ἀλκμανιδῶν*

2. Ἀλκμανιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμεωνιδᾶν, quod et Gotting. habet. Æolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, ut Ἀμυθᾶν, Πανυασσᾶν. Paullo post viii. 60. Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμεωνιδᾶν Rom. Ἀλκμαιονιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt.

Erat Megacles ex Alcmæonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristæ, quæ Periclis mater fuit, frater. Victoria hæc Pythica Ol. lxxvi. 3. Pyth. xxviii. obtigerat, aliquot annos post pugnam Salaminiam Ol. lxxv. 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcmæonidam propter victoriam eurulem pulcerrima materies est laus Athenarum.

Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι βαλίσθαι. ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Ναίοντ' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανίστερον Ἑλλάδι κυδίσθαι;

A. K. ζ.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἵ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
Θαητὸν ἔτευξαν. ἄγον-
τι δέ με πίνε μὲν Ἰσθμοῖ

3. Olim interpungebatur post γενεᾷ. 6. Notabile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua ortæ. Ex Scholiis enim discimus, lectum olim ναίοντ' pro ναίουσι et ναίουσα, ab aliis ναίων δ. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ. ab aliis ἄλλην τ' ἄλλων, (ἴ ἴσως ἄκοιον,) ab aliis denique αἰῶν' ὀνομ. pro αἰῶνι. Schmidius ναίουσ' pro ναίουσα prætulit: sensu tamen parum expedito. Pauwium mireris pronuntiare, sine dubio esse leg. μαίων δ. cupiens, quærens. v. Notam. 9. δ' Ἀσ. Schmid. frustra. 10. τεόν γε Oxonienses novarunt. Al. τεόν τε.

Κάλλιστον al μ. Ἀ. πρεσβιμον, Ἀλκμαιωνίδῶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν Ἵπποισι βαλίσθαι. Athenæ pulcherrimum sunt prooemium, e quo exordium ducere possit hymnus victoriæ curulis, in honorem potentis stirpis, seu potius unius ex stirpe, Alcmæonidarum. Ita Τυρσῆς γενεὰ Pelias sup. P. iv. 242. κρηπῖδα ἀοιδᾶς ut πρωτὰ ἰσθλὸν Pyth. iv. 245. et in fragment. Pind. pag. 68. xlii. Sequitur v. 5—7. locus impeditus propter lectionis varietatem. αἰῶν' ὀνομάξομαι vix præferam; pro αἰῶν bene sonat, si vernaculo sermone efferas; ut sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, ut hoc græce bene dicatur. αἰὼν non est *posteritas*; certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quærit; quæ urbs sit clarior, sed de *Alcmæonidis* agit: *neminem esse, qui patria illustriore utatur*: τίνα ὀνομάξομαι ναίουσα (τίνα ναίων λίξομαι ἐγ, h. τίς ναίω ἐγ) πάτραν, τίνα τε (ὀνομάξομαι ναίουσα, pro ἤ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι κυδίσθαι (quam Athenæ). Adjicitur κυδίσθαι usu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum v. c. Od. λ. 75. σῦμά τέ μοι χεύσαι—καὶ ἐπεμήσασι κυδίσθαι, pro ὡς τοὺς ἐπεμήσασι κυδίσθαι περὶ αὐτοῦ. It. Od. σ. 255.

8. *In omnibus oppidis versatur* in ore hominum, *frequentatur, laus Alcmæonidarum ex Athenis.* De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. v. 62. Pausan. x. 5.

12. ἄγοντι δέ με—ὕμνοι, πρεσάγουσι ἐπὶ τὸν ὕμνον, quod Romanorum poetarum: *vocant me*: illustravit Mitscherlich. Epist. pag. 57. Olympica victoria fuit Alcmæonis, qui apud Herodotum est Ὀλυμπιονίκης.

Νῖκαι· μία δ' ἱππρικὴς
Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίρρας.

E. K. Y.

Ὦ Μεγάκλεες, ὐ-
μαί τε καὶ προγόνων.
Νίκᾳ δ' εὐτραγίᾳ
Χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. φανεί γε μὰν,
Οὕτω κεν ἀνδρὶ πὰρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

17. εὐτραγίᾳ τι νία vett. metricos legisse videri, notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus præmisso iambo? 18. τῶδε alii apud Oxon. nescio qui. 20. τὰ καλ' ἔργα Pauwem. Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c. Nem. iii. 78. 21. οὕτω κε καὶ ἀ. Bodl. γ. παρμονίμαν Ald. ut et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. παρ' sejungitur.

21—23. Erunt hæc sic accipienda: *φανεί γε μὰν, οὕτω φέρεσθαί κεν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ*, (*προσφέρεσθαι ἀγαθὰ καὶ κακά*: v. ad Ol. ii. 98.) *παρ' εὐδαιμονίαν θάλλουσαν μονίμαν, præter felicitatem perpetuo florentem*; h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua posceret. Toleranda hæc sunt, quoniam aliter non legitur. Convenit cum doctrina poetæ (v. Pyth. iii. 153. sqq. —189. Ol. ii. 55. sqq.) *nulla est felicitas durabilis, μονίμα, mortalium*; nec video per ariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Facit poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam—29. hinc ad laudes Æginæ ex antiquis decoribus conversus,—39. cum se revocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum—63. simulque intexit ejus vaticinium de Alcmæone et Epigonis Thebas expugnaturis—78. Quibus subjungit professionem pietatis suæ in Alcmæonem, quem tanquam heroem domesticum colit—87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. α'. Κ. Υ.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ Ἀσυχία, Δίκας
Ὦ μεγιστόπολι

Δρομεῦ post *παλαιστῇ* insertum erat Oxoniensi: vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit luctæ Pyth. xxxv. quæ in Ol. lxxxiii. 3. incidit, et quidem is *annus*, ut ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra hujus carminis magnas faciunt

1. Exemplum esse potest hic locus, (alia v. inf. ad Nem. viii. pr.) quam multa ingenium poetæ lyrici efferve-scens in eandem notionem colligat.

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Τιμὰν Ἀριστομένει
Δίκευ. τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἄρξεις
Τε καὶ παθεῖν ὁμᾶς ἐπίστασαι
Καιρῷ σὺν ἀρετᾷ·

A. ά. K. ϛ'.

Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
Καρδίᾳ πότον ἐν-

difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi habeo. Etiam Mingarellus coelis aliter distribuendis in schedis multa tentaverat, quæ alio loco apponam. In singulis, uno aliove loco, aliquid mutare nolim, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, ut tuto mutare liceat. Etsi erant, quæ etiamnum tuto mutare licuisset. 2. μεγαλόστολι Bodl. γ. 4. κλαΐδας ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Ozon. cum Aldo: κλαΐδας, ex κλαΐδας, ex κλεῖδας. 8. μὲν καὶ Schmid. Sed metricus hic turbatus est, ut docet Pauw. 9. In Schol. est ἐμοιχεικεῖ, ex quo infert ἀνειχῷ pro ἐμβριθοῦντι τῷ καιρῷ Toup. App. ad Theocr. p. 9. 10. ἐνώτιον vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur. 11. κέρσει conj. vir doctus in Biblioth. philol. ii. vol. Verum κέρσει postulant voc. ἀμείλιχον et quod ille τῶν δεσμῶν est.

Ἡσυχία (vel, ut scribendum, Ἀσυχία, ut P, ix. 40. et in Fragm. p. 54. ii.) est *tranquillitas publica*, cum adjunctis notionibus partim *causarum*, a quibus illa proficiscitur, *justitia, æquitate et moderatione*; partim *effectorum*: *moderatur illa consilia belli ac pacis; moderata et æqua cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; seditiosos cives coercet, insolentes deprimit.* Est ergo nunc *dea, quæ tranquillitatem dat, firmat, servat, tuetur, seditiosorum impetus retundit.* Æginam autem ista ætate præclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate usam esse, docemur a Pindaro inf. 31. cf. Ol. viii. 28. sqq. Nem. iv. 19. sq. iii. 3. v. 16. Isthm. v. 28.

4. *Habens pacis bellique potestatem s.*

que gubernat res pacis bellique.

5, 6. Παθόντων τιμὰν, *hunc honorem*, accipe in honorem Aristomenis, Ἀριστομένει.

7. τὸ μαλθακὸν ἄρξαι τε καὶ παθεῖν, *æqua, moderata, τὸ ἐπιεικὲς, et facere et pati καιρῷ σὺν ἀρετᾷ.* In ultimis mihi non satisfacio. Schol. reddit *ὑπαίφνης.*— ἄρτιος, *firmus, tutus*, hinc *verus*, hinc *justus*. Supra Ol. x. 17. ἀρτία, *justitia*, ut ἀλάθεια. Nem. v. 31. ἀλάθεα' ἀρτεπής. Et Ἑλλανοδίναις ἀρτιὸς Ol. iii. 21. καιρὸς est *tempus justum, modus justus moderatio.* At καιρὸς ἀρτιὸς estne de *tempore justo?* ut tempus, res, postulat? an *cum moderatione certa?*

10—14. τὸ δ' ἀ. pro ἐνώτιον δέ τε *odium implacabile in animum admiserit*

ιλάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
Ὑπαντιάξαισα
Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων
Μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων.
Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἑκόντος εἴ
Τις ἐκ δόμων φέροι.

E. ά. K. ιά.

Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-

13. ὑπαντιάξαισα Ald. et Bodl. γ. 14. παρὰ, metro invito, unus ex Schol. legebat. τιθεῖσ' pro τιθεῖσα ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald. jam Crat. repetierat, et hinc reliqua edd. etiam Plant. τιθεῖσ' εἴ Pal. C. 16. Pro μάθεν conj: φάγεν Mingarell. λάθεν Matthiæ Obss. p. 39. 19. Βίᾳ per vim majorem, superiorem, non Βία.

(erga cives suos), tu *ejus impotentiam animi deprimis.* δυσμενέων ὕβριν pro δυσμενίας, αὐτοῦ. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. *submergis.* ἄντλος, *aqua*, ut Ol. ix. 79. *aquarum cluvies.* [Æschyl. vii. ad Theb. 798. *Ex Schedis.*] Potest saltem comparari voc. ὑπέρκοπλος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterhus. illustratum. πράσσω, σὺν πράσσω, πραγικῶς.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, græce pro οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐνόησεν, ἐπειδὴ ἐξερεθίζων ἐς παρ' αἶσαν. h. e. ὅτι, ἢ Π. μάθεν. *Porphyrion non norat, non reputabat, se lacessere te, provocare, malo suo.* παρ' αἶσαν, *infeliciter*, ut παρὰ δίκην, *injuste*, Ol. ii. 30. et sic alia. [*præter jus fasque* Matthiæ Miscell. philol. ii. 1. p. 11. ubi vid. *Ex Schedis.*] Lacessivit autem Ἡσυχίαν, turbavit statum pacatum, dum inter Gigantes cœlum oppugnavit, *a Jove et Hercule dejectus.* v. Apollod. i. 6. 2. et Not. p. 71. Horat. iii. Carm. 4. 54. Quod de bubus Herculi ab Porphyrione abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox fuere in Herculis Thebani fabulas; sic Alcyoneus inf. Nem. iv. 83. sq. Quæ sequuntur v. 17. sententiose expressa, quæ æmulatus est Horat. l. l. *Vis consilii expers mole ruit sua;* nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: *Violentia et injuria ipsi auctori exitiosa est.* Sed a contrario enuntiat: *ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet.* Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia tom. iv. pag. 90.—Sequitur v. 19. Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ sc. ὁ Ἡσυχία, illa dea *etiam superbum tandem aliquando majore vi aggressa prostravit.* Ita *Typhon et rex Gigantum* (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantem fatis et nominibus licenter variant poetæ: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrion, cum jam ante memoratus sit, huc iterum revocari nequit.) *non effugit eam* deam, h. e. ipse occubuit. [etsi diu restitit, tamen victus est. *Ex Schedis.*]

λεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,
Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
Δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,
Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος. ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἵδεκτο Κίρ-
ραθεν ἐστεφανωμένον
Τὶὸν πόᾳ Παρνασσίᾳ
Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. ϛ'.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς
Ἀ δικαιόπολις,
Ἀρεταῖς πλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα, νᾶσος· τε-
λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις

20. πολυπάχε-νος ed. Rom. et hinc edd. vulgg. ἰσοτονάχε-νος Ald. et Pal. C. unde Schmidius recte ad metrum ἰσοτόγκε-νος. Bodl. γ. ἰσοτογκάχενος. 28. Ante Schmid. πείρ. 30. ἔπεσε Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald. 36. Prima πανφίρους præter morem et legem corripitur. Pauw ominatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερίσπουν fuisse suspicatur. Sunt plura quæ eodem jure possis comminisci, v. c. γηγενφίρους. At mutanda est versuum distributio: quod Mingar. facit. [πανφίρους conj. Bunsen. *Ex Schedis.*]

25. Ductus Κῶμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (ut sup. vi. pr.) a popularibus Æginetis, Dorica stirpis.

30. *Satis habet materiæ laudum et hymnorum Ægina jam inde ab origine per præclara facta Æacidarum:* quod aliquoties poeta prædicat: v. c. Nem. iii. 45. sq. 55. sq. ὃ δικαιόπολις νᾶσος οὖσα ἔτι σὺν ἰκὰς (immos ἔτυχε) Θίγοισα (ἅπτου) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

35. πολλοῖσι non bene jungitur cum ἀέθλοις. præstat πολλοῖς, ὑπὲ πολλῶν. Est adeo: διδάσκει δὲ πολλοῖς (ὑπὲ πολλῶν) θρέψασα (τὰ μὲν) ἔργοις—τὰ δὲ καὶ ἐνδρόσοις. hæc variavit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. e. διὰ ἀνδρῶν) ἐμφέρει, insignis est. [τὰ, partim. *Ex Schedis.*]

Θρέψαισα καὶ δοαῖς ὑπερτάτους
Ἥρωας ἐν μάχαις·

A. β'. K. ϛ'.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀ-
ναθέμεν πᾶσαν μαιμαγαρίαν
Λύρᾳ τε καὶ φθέγμα-
τι μαλθακῷ, μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι
Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,
Νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχάνᾳ.

E. β'. K. ιά.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-

39. τὰ δὲ καὶ Bodl. γ. atque hoc præstat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. [Heynius in textu ἐν uncinis inclusit.] 44. κνίσσῃ metrum et Ald. 45. τρέχον ἴτω idem, adverso metro. τεὸν πάλιν conj. Mingarell. At χρέος est ἄφλεκτον, promissum carmen. 48. Παλαίσμασίν τε γὰρ Bodl. γ. παλαίσματεσίν τε γὰρ Ald. ἰχνεύων repugnant antitheticis omnibus. ἰχνίων malit Schmidius me-

40-47. Redit ad victorem. *Non vacat tuines laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superveniat:* (ut Ol. ii. 173. Pyth. i. 169.) *sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te.* ἀναθεῖναι λύρᾳ, ut Latini, *tradere, committere, mandare, laudem fidibus.*

44. τὸ ἐν ποσὶ χρέος τεὸν, *debitus tibi hymnus, quem in manibus habeo;* ut alibi *debere se hymnum victori* ait, πάντων καλῶν, *doctus novissimum post alios victoriæ,* ἴτω τρέχον (ut dicitur *hymnus per omnes terras et maria volare,* v. c. Nem. v. 4. sq.) πετηνὸν (quasi alatus), divulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾷ ἐμᾷ, *mea opera, artic.* πετηνὸν, πτηνὸν, πετητὸν, est ellipsis ap. Hesych. Aliud est πεδητὸν. In Nem. vii. 32. Homeri figmentis inest σεμνόν τι πετηνῷ γε μαχανᾷ (ὕμνῳ), h. arte et ingenii ei ejus sublimi. Et P. v. 152. Arcesilaus πετηνὸς ἐν Μούσαις, in carmine sublimis. Formulam ἴτω τρέχων illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128. jam a Schneidero laudatus. In v. 43. sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῷ. Μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσσῃ, τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχων τεὸν χρέος.

48. ἰχνεύων, vestigia sequendo, imitando, ὡς πανυπέρτατος μουσοποιὸς παλαισ-

τραδελφιοὺς, Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλεινομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
Τὸν, ὅν πέρ ποτ' Οἰπλέος
Παῖς ἐν ἐπταπύλοις ἰδὼν
Υἱοὺς Θήβαις ἠνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾷ,

Σ. γ'. Κ. Υ.

Ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον
Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
πίγονοι. ἆδ' εἶπε· μαρναμένων
Φυᾷ, τὸ γενναῖον

tri caussa, et laudat sup. Pyth. v. 116. *ἰχνίοντες*. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notavi. Deberet esse *αἰχνίοντες*. [Heynius in textu post *γὰρ* comma posuit: itemque 50. post—*τον*.] 51. Κλεινομάχοιο consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo Κλειτομάχοιο. Κλειτομάχοιο Bodl. γ. [54. In textu comma positum ante *λόγον*.] 55. *ποτ'* Οἰπλέος cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo ubique *ποτ'* Οἰπλέος. 57. Θήβαις ἰδὼν, ut alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic jam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115. 59, *ἀπ'* excidit Ald. 61. *τῷ δ' εἶπε* nonnulli apud Oxon. non juvenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post *μαρναμένων*. At ille *μαρναμένων φυᾷ* jungit,

μάτησιν, non dedecoras, h. illustras. Sic Isthm. iii. 23. viii. 142. [P. vi. 46. *πάτραι ἐπεχόμενος*. *Ex Schedis.*]

53—58. [Fuere ex ea tribu superiore aetate victores in certaminibus; et nunc tanquam in nova generatione tu existi victor in lucta. *Ex Schedis.*] *αὔξων δὲ, illustrans fama tribum—λόγον φέρεις, in te convertis*, pro, *λόγος διαφέρεται εἰς σὲ, laus, quam Amphitraus* [in bello Thebano. *Ex Schedis.*] *ἠνίξατο*, pro *ἤνιξε*, sed tanquam vates, obscure, *ἰδὼν, animo previdens*, Epigonos persistere in bello adversus Thebanos instaurando. [*Ἰδὼν* non de oraculo, sed de vate. *Ex Schedis.*] Locus similis v. 54. 5. fuit Ol. vi. 18. [*φέρεις* f. pro *διαφέρεις*, ut locum habeat facit dictum, quo—*ποθ' ὁ—Ex Schedis.*]

[59. *ἰσθὶ* ad *παραμένουσι*, non ad *ἠνίξατο*. *Ex Schedis.*]

61. *μαρναμένων φυᾷ*, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque *pugnant virtute a natura insita, generosa audacia* (τὸ λῆμα, v. Pyth. iii. 43. Nem. i. 87. iii. 146.) *in filiis conspicua aut a parentibus accepta.*

Ἐπιρρέπει ἐκ παντίων παι-
σὶν λῆμα. δαίομαι
Σαφὴς δράκοντα ποικίλον αἰδᾶς
Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀστίδος νωμῶντα, πρῶ-
τον ἐν Κάδμου πύλαις.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ,
Νῦν ἀρσίονος ἐν-
ἔχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως. τὸ
Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
Στρατοῦ, θανόντος ὀστέα λίξας

laudatque Nem. i. 38. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς ἔντιχνα μάρναθαι φωῖ. recte; nec debebam ab eo discedere. [62, 63. usurpat Plutarch. Arat. pr. Ex Schedis. Heynius in textu sic interpunxit: δῦ', ὅτι, μαρναμένων Φωῖ τὸ γενναῖον Ἐπιγόνων —his adscriptis: "Delebo comma" (post Φωῖ) "et jungam ἐπιγόνων φωῖ τὸ γ. et μαρναμένων παντίων." et: "Jung. τὸ γενναῖον λῆμα φωῖ ἐπιγόνων παντὶ ἐπ. μαρν."] 64. δαίομαι est commentum Oxoniensium, quod intulerant, ut primam syllabam producerent. Schmidius δαίομαι dederat, quod Ionicum esset. vulg. ubique δάομαι, quod retinere jubet Pauw: ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est: δαίομαι, ex δάιομαι. et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro δαυτὸς occurrit et δαυτὸς, et ap. Theocr. xxii. 200. δαυτῖνο, pro ἐαυτῖνο. Καλλιμίνης δαυτῖνο μάχαν ἰμφύλιον ἀνδρῶν. 66. πάμπαν requirit colon iambicum; nisi cum Metrico ita ordinentur: Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀστίδος πομπῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille hanc cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male. 72. ἄλοθεν γ', fulcro inserto, Pauw. Mingarell. ἄλαθεν ἰσαντία. [74. Heynius in textu correxit λίξας.]

64. δαίομαι. ut vates, *prævidet* futura. Ad v. 68. cf. Nem. ix. 43. sq.

[68. Simile vaticinium Calchantis in ipsa Il. a.—Æschyl. Agam. 124. sq. *Ex Schedis.*]

72. τὸ δὲ ἄλοθεν, *quod ad familiam, stirpem, attinet, infausta sorte utetur;* Ægialeus enim filius unus e septem Epigonis ante Thebas cadet: Apollod. iii. 7. 3. Hygin. f. 71. E mente Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, ut ex Schol. ad h. l. colligas. [nisi latius: et Adrasti fortuna tunc versa erit in contrarium. *Ex Schedis.*]

Τίου, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
Λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ. K. ιά.

Ἄδαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω;
Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ·
Γείτων ὅτι μοι, καὶ
Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,
Τετράστασιν ἰόντι γᾶς
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο

75. τέχα Bodlei. γ. 76. λαῷ idem. ita syllaba prior esset longa. Retinendum λεῖ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. ὑφεχάρων male Rom. edit. invexerat. Iterum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. vii. 39. 78. μὲν δ' erat. δ' abesse edd. plerisque aiunt Oxonienses. Sunt ea Crat. et Stephanianus. Sed fulcro opus esse censens revocavit δ' Schmidius. Pauw. γ. Mingarell. μὲν ἐνεφθέγξατ'. 79. χαίρων spondeus in principio pro iambo, ut alibi quoque. 80. Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochaeo in prima sede non ferens. De interpretatione monere praestat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in medium suarum vicinia sacellum Alcmaeonis, herois, forte cum Amphiarao, habuisse videtur. Poeta noster, religiosus homo, innuit, sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmaeone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video. 84. Τετράστασιν ἰόντι γαίας vulgo editum. Ut Glyconium restitueret, Schmidius emendavit: ἐντέτρασιν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt ex Bodl. γ. ἐντράσιν ἰόντι γαίας. Pauw. ne bonus Schmidius usquam sapere videatur, mavult: ἐντράσιν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. edd. quod illato hiatu Schmidius ex Pal. C. δὲ, Oxon. in τε mutarunt.

79. Gratum mihi est Alcmaeonem carmine celebrare.

82. γείτων μοι, recte de vicino Alcmaeonis sacello; ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 503. Ὄγκα Παλλάδος, πύλαις γείτονα. Compara nunc inf. Nem. vii. 127. sq.

83—87. Obscura sunt quae sequuntur, quoniam ipsam rem ignoramus. De Pindaro, non de victore, de Alcmaeone, non de Amphiarao, agi, verba docent contra Grammaticos. Acci-

Συγγόνοισι τέχναις.

Σ. δ'. Κ. ϛ'.

Τὺ δ', ἐκατηβόλε, τάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιστον τό-
δι χαρμάτων ὤπασας· οἵκοι
Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν
Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. ἐπόν-

88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius hæc ad poetam referre jubet. 94. Πενταθλίῳ δίσυ Pauw. Iambicum restituit. 95. [ἡμαῖς. Gilb. Wakefield em. ἥμενος σ'. (Silv. P. iii. p. 113.) *Ex Addendis.*] ἄναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἄναξ. Aldus habet: ἐπάγαγες σ' ἄναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell.

disse videtur, ut, cum poeta Delphos profectus esse ad responsum petendum a deo, ille seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur; hæ sunt *σύγγονοι τέχναι, patria ars vaticinandi*: nam Amphiaraus fuit vates, et ejus templum ὀνειρομαντεῖον. Est autem l. ἰφάψατό (μου σὺν) τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων pro διὰ, l. ἰφάψατο μαντευμάτων, *responsum a deo acceptum adjuvit, firmavit, paterna arte*, soil. somnio; l. ἰφάψατο, ab ἰφάπτω, ἰφάψατο ταῖς συγγόνοις τέχναις μαντευμάτων, usus est arte paterna, ea structura, quæ erat Ol. i. 138.

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is jam antea fuerat victor inter pueros, Æginæ in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris 112. Marathone, et in Ægina Heræis — 116.

88 — 103. Preces ad Apollinem. τὸ μέγιστον χαρμάτων. est alias victoria Olympica, ut sæpe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. τόδι, h. e. ἐκεῖ ἐν Πυθῶνος γυάλοις.

92 — 95. Victoriam jam antea domesticis certaminibus obtinuerat Ægineta in sacris Apollinis Delphiniis: *tu, Apollo, eum in sacris tuis* (ἐν ἱερῇ σοὶ) ἐπάγαγες δίσυ ἀρπαλέαν πενταθλίου, *deferas victoriam pentathlo* 4. pancratio; proprie πένταθλον erat ἀρπαλέον, *rapidum, vehemens, impetuosum*; nam hoc est ἀρπαλέον: cf. Pyth. x. 96. et πενταθλίου sc. χάρματος. Inde a v. 96. ordinem verborum instituo hunc: εὔχομαι δὲ τὰ παρ' ἀμενίαν, βλέπων (σὸν) νόῳ ἐπὶ τόνδε ὕμνον (τοῦτον) ὅσα ἀμφινίομαι, *tibi supplico hoc hymno, ut adspicias animo propitio hæc quæ celebro, cano*. Nisi malis referre παρ' ἀμενίαν ad ἀμφινίομαι, pro σὺν ἀμενίᾳ. ἀμφινίομαι, ut ἐπίσχομαι, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paullo du-

τι δ' εὔχομαι νόῳ

A. δ'. K. δ'.

Κατά τιν ἁρμονίαν βλέπειν
Ἀμφ' ἕκαστον ὅσα
Νέομαι. κόμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
Δίκα παρίσταται.
Θεῶν δ' ὅπιν ἄφθιτον αἰτέω,
Ξείναρχε, σὺν ἐμοὶ τέραις
Τύχας. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πίτναται

97. *κατὰ τίν'* Schmidius scribit. Neutra ratio sensum bonum habet. *τὸν* rescribendum esse (ut sit pro *σὸν*) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed a sententiæ summa aberrat; vult enim esse *βλέπειν κατ' ἁρμονίαν* exigere ad *harmoniam*. At v. Not. Mingarell. conj. *ἀμφι—πέμπει*, ut Pyth. v. 18. *σὺ πολὺν ἅλικος ἀμφιπέμπεις, amplectitur*. Accommodatum tamen satis *ἀμφιπέμπει*, ut *ἀμφιπολεῖν, ἀμφίπυρον*. 101. *Θεῶν δ' ὅπιν* vulgo editum. hocque reliqui: quinto stropharum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: *Θεῶν ὅπιν δ' ἔ*. Oxonienses exararunt cum hiatu: *Θεῶν δὲ ὅπιν*, sine libro, quantum intelligo. Pro *ἄφθιτον*, quod Pindaro sollenne pro *perpetuum*? Scholiastes, qui *ἀναίφθιτον* interpretatur, *ἄφθιτον* legisse putatur. *αἰτέω*. immo *αἰτῶ*. *τέραις*, victoriis. v. ad Nem. x. 47. 102. *Ξείναρχε* vulgg. *Ξείναρκες* Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcen patrem hæc? Bene Pauw. conj. *Ξεινάρκη', o fili Xenarcis*, ut v. 26. [At sic debet *παῖ* addi. *Ex Schedis.*] Videtur autem ille lucta vicisse inter adversarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. *Τίς εἰ γὰρ* Pauw.

riora propter hyperbaton in *τιν*. Cui vix ex parte mederis, si *κατὰ* retrahas ad *εὔχομαι, κατεύχομαί τιν, βλέπειν ἐπέοις νόῳ*.

99, 100. *Veritas adest laudibus meis.* Vera sunt quæ prædico.

103. sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v. 101. est petendus. *precor, ut tua fortunæ perpetua cura dilo sit.* (nam his debes tua bona, etsi) *si quis præclarum laudem sine magna arumna* [l. mea interveniente infortunio continuatam. *Ex Schedis.*] *consequutus est*, (in sententiam mutavit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum arumna adeptus erat) *stulti volent ejusmodi fortunæ munera adscribere prudentiæ ejus, qui fortuna fruitur.* *ἐσλὰ* sunt *bona, præmia, laudes e victoria*. Jung. *σοφὸς πρέσσειν βίον*. Isthm. viii. 115. *πρέσσειν ἔργον. vitam instruere, regere, prudentibus consiliis.* *τὰ δὲ*, pro *τὰ δέ*, *et illud*. Tum 109. *ὕπερθε βάλλων*, quod Pyth. ii. 163. *ἀείρων, in altum tollens*, ad quem locum v. sup. Mox *παρακλίνει*, transitive, *παρακλίνειν πρωΐ, deprimit.* nisi fuit *ἄλλος δ' ἀπὸ χειρῶν μίγρον* (nam et hoc præstat) *παρακλάσει*. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: *ἀναρίθμιον* et *ἀνάριθμον πλοῦτον* est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocrit. pag. 246. *μυρίθμιον* est ap. Hesiod. procem. *Ἔργ.* 2. *Ἡμ.*

Μὴ σὺν μαχρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ'. K. ια'.

Βίον κορυσσόμεν ὀρθοβούλοι-
σι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μίτρῳ καταβαίνει.
Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἡ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

104. *σοφὸς πελλοῖς* rescribendum esse simili de caussa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione hæc tuetur Mingarellus. *μακρῷ χρόνῳ* Bodl. γ. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. *μὰ σὺν μακρῷ πόνῳ*. at v. Not. 105. *πεδαφρόνων* (pro *μεταφρόνων*, *qui sapiunt post eventum*) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus *πεδ' ἀφρόνων* cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. iii. ut sit, apud insipientes: *μετὰ τῶν ἀφρόνων*, pro *παρὰ τοῖς ἄφροσι*. 106. *κορυσσόμεν. πολέσσιν* pro *ὁπλίζειν*, et hoc pro *παρασκευάζειν*, ut *ἔργον πολέσσιν*, *aciem instruere, pugnam facere*, inf. Isthm. viii. 115. 109. *ὕπερθε βάλλων*, *ὑπὲρ ἄλλους ἀναβιβάζων*, *ἐξαίρων*. 111. *μίτρῳ* Gott. Ald. et Bodl. γ. quod præfero. *ὑπὸ χειρῶν μίτρου*, pro vulgari *ὑπὸ χεῖρας*, *καταβαίνει*, *ita deprimit, ut sub manibus, ὑποχείριος, sit. καταβαίνων* Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus. 115. Vulg. legitur: *Νίκαισι τριτσαῖς Ὠριον*. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: *Νίκαις τριτσαῖς*. Ita vero laborat colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: *Νίκαις τρίταις*, *Ὠρ.* (pro *νίκῃ τρίτῃ*), et *Νίκαισι τρίσσ'*, *Ὠρ.* pro *τριτσὰ*, *τριτσᾶς*. Placet prius. Mingarell. *νίκαισι τριτσίν*. Tum idem præfert *Ἀριστόμενις*, quod Bodl. γ. habet. 116. *δαμάσσας* Scholiast.

[112. Megaris Dioclea, Marathone Heraclea, Æginæ *Ἡραῖα*. Ex Schedis.]

116. *ἔργῳ*, lv ἴ., *ἀγῶν*, h. l. lucta.

At quæ sequuntur v. 117. male cum superioribus jungunturi. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120.

Σ. ἐ. Κ. Ϝ.

Τέτρασι δ' ἴμπεσες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι, κακὰ
Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθῃ, οὐδὲ, μολόντεσσιν
Πὰρ ματρὸ', ἀμφὶ γέλως
Γλυκὺς ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας

male, et cum vitio metri. δάμασσας est h. l. ἰδάμασας, ultima brevi. 118. κακὰ φρονέων malit Pauw, nec tamen improbans alterum, quod *infestum animum, quo in adversarium irruebat*, declarat. 120. ἴναλτος. inf. Isthm. v. 15. ἅπτεσθαι τὸν ἅλτεσθαι. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo ἅλτω, ἅλτα, ἁλτινὸς, ἁλτὸς, *desiderabilis*, ἅδδω, αἰρετὸς, ut Schol. ad h. l. interpretatur. 121. ἐν Πυθιάδι κρίθῃ (deb. κριθῇ) interpretati sunt, *in hordeo Pythico*, Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen usquam sic exaratum video præterquam in ed. Morell. Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, ut victi corona hordeacea redimiti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. i. 81. Tum vero repugnat metro prima in κρίθῃ. Apud Homerum: Περὶ καὶ κριθαὶ ἵδρυται. Igitur tenendum κρίθη, ἐκρίθη, sive ut ad Amphictyonum judicium de victore referatur, sive ut simpl. *decernere, parare, reditum* sit, pro redire. Sed prius verum. Paullo impeditior Pauwii ratio: *neque in* Πυθ. γῇ (immo ἐν Π. στασιάσει) *eorum reditus judicatus fuit jucundus, neque* in patria *talis certe fuit.* Rem illustrat locus Ol. viii. 91. sqq. 123. Colon iambicum requirit: ὄρσεν γλυκὺν χάριν. Etiam mox v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: στυγοῦσι. Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. ubi spondei parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,) cola olim aliter fuere descripta, ut colon octavum cujusque strophæ et antistrophæ esset iambicum dimetrum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et tro-

manifestum fit; quatuor erant, qui cum ipso in luctam descenderant; ipse utique ἥρωες. Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quatuor erant paria luctatorum; supererant ex iis quatuor victores; cum his ἥρωες congredi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit. cf. Ol. viii. 90. ἔμπεσες ὑψόθεν, *insurgens, collectis viribus, irruisti, invasisti*, in adversarios, κακὰ φρονέων, *minatus.*

120. *quibus non eodem modo* (ut victori) ἐν Πυθιάδι κρίθη νόστος ἴναλτος (ἅδδω) judicio Amphictyonum.—Seqq. de victis in patriam cum pudore redeuntibus: non excipiuntur reduces cum hilaritate, neque illi pompam sollennem ducunt. ἀνάρσιοι ἐχθρῶν ἵππαι, *suspensi, timidi.* In v. 123. γέλως ἀμφὶ ὄρσεν χάριν, *risus diffundit lætitiam*, doctius quam γέλως χαρίεις ὄρνυ, *suavis, lætus.*

Δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

A. ε'. K. Ϛ'.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν,
Ἀξρόστατος ἐπὶ
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέτασαι
Ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

chaica constans. Ita bene spondei in prima regione. v. Pauw ad v. 8. 9. et Misgarell. 124. *δαΐ' ἄλᾳ* Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. *δαΐᾳ*, quod animum *suspensum*, *suspicione*, *metu et pudore anxium* bene designat. 127. *ἀπὸ* Bodl. γ. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. . Mox post *μεγάλας* vulgo interpungunt; malim jungere *ἀξρόστατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος*, ut prius Scholion: *διὰ τὸ εὐδαιμονίας ἐν τῶν εὐτυχεστάτων ἐλπίδων*. 130, 131. Legebatur in Ald. 130.—*κρέσσονα σέθεν* 131. *πλούτου ἐν δ' ὀλίγῳ*, deficiente syllaba. revocatum a Schmidio, sed refingente *πλούτου· ἐν δ' ὀλίγῳ*, cum hiatu. Alia eaque doctior lectio a Calliergo prodita videri potest, quæ ceteras editiones et cod. Gott. obsidet: *ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν*. nisi quod metri ratio scribere jubet: *ἔχων π. πλούτου Μέριμναν*. Hoc Schol. exposuit: *ἔχων κρέσσονα πλοῦτον τὴν φροντίδα*. sed quod adjectum, *τοντέστι τὴν σπουδὴν*, importunum est. Saltem reddendum: *præstantius ille et generosius habet studium divitiarum*: scil. quatenus opum in certamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane *σέθεν* expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poeta memini frequentari de victoris felicitate: *et fructum is habet jucundiorem ex divitiis suis*. Sic Pyth. i. 96. victoria *πλούτου συνεφάπτορα ἀγέρωχον* erat. et *μέριμναν* irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco Ol. ii. 96—100. Verum, quod dixi, doctior est lectio *πλούτου μέριμναν*, et metro convenit. Iambus in capite pro spondeo, ut in antithetis 44. 102. Est autem rarior loquendi forma pro *ὃς δὴ—οὕτω καὶ*—illustrata ab Abresch. ad Æschyl. pag. 560.

131. Subjungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortuna secunda nimium confisus efferretur animo aut fortuna abuteretur. Nexus sententiarum hic erat: victi dejecto animo redeunt domum: altera ex parte victor exultat: v. 125. *ὁ καλόν τι νέον λαχὼν (recens decus*, ut sup. Pyth. vii. 17. *νέα εὐτυχία*, et hac ipsa Oda viii. 46. *νέωτον καλῶν*. Nem. ix. 116. *νεοθαλὴς ὑπαφορία*.) *πέτασαι ὑποπτέροις ἀνορέαις*, pro *ἀνορίᾳ*, ipse *ὑπάντιος ὤν, μανίοις φέρεται*, *ἐπὶ ἀξρόστατος, propter, per, voluptatem, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, post magnam spem*, qua incerta fluctuabat.—*ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, majore cum præmio, fructu*, gloria, opes parasse se videt. Pergit: *etsi felicitas mortalium nulla stabilis est*: *τὸ πεφυτὸν* est ille ipse fructus ex opibus partis. *felicitas modo crescit, modo decrescit et evertitur*; 131—4. Pergit: *adeo vana sunt res humanæ*:

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω
Δὴ καὶ τιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
Γνώμᾳ σεσεισμένον.

E. é. K. iá.

Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὔ τις;
Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ', ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
Καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶ-
τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ

133. Η καὶ ante Schmidium ubique lectum, recte, ut in Iambico. mutavit Δή. γνώμαν dixisse videtur, quem alias δαίμονα, *fati decretum, eventum fatalem*, appellant. 135. οὔ τις disjunxi: tanta est humanæ sortis inconstantia, ita omnia sunt ἐν μοίρᾳ καὶ φορᾷ, et perpetua mutatione, ut nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, jam illud esse desiit, quod erat, cum os solveres. Locus præclarus a multis laudatus, ut a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B. 136. ἅπας γ' ἄνθρωπος addito fulcro Pauw. 138. Erat Λαμπρὸν ἔπεστιν φέγγος. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22. 51. 109. Dactylum in prima pro trochæo haberi jubet Pauwius. Si legatur inverse, Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν, similis erit alteri v. 80. Tum, ne ἔπεστιν ἀνδράσι desideres, junge: φέγγος ἀνδρῶν, et ἔπεστιν accipe pro πάρεστιν. 140, 1. Præstat forte Αἴγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ στόλῳ, *mater liberi*

esti, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis pervenit.

134. ἀποτρόπῳ γνώμᾳ pro ἀφροσύνῃ, *decreto, fato infesto labefactatum.*

135—139. [Ἐπάμεροι. Alibi sane est ἐφήμεροι. *Ex Schedis.*] Debebat esse ἐφήμεροι ἄνθρωποι τί ἔφην; τί οὐκ ἔφην; σκιᾶς ὄναρ ἔφην. [nihil sumus. οὐδέν. *Ex Schedis.*] tam parum constat de humanæ sorte, tam fragilis illa est, ut vix dici possit, quid homo sit; ut incertum sit, *quid sit homo, quid non sit.* Si tamen divinitus obtigerit *id quod nos illustrare possit*, (ut victoria e certamine) *quantus splendor ac lumen* (gloriæ), quanta felicitas nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, jam observatum est: præcipuus est Sophocl. Aj. 125, 6. et Philemon ap. Stob. xci. cf. Beck. ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Ut solent sententiæ acutæ in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad elevationem conditionis humanæ, ut feci, quod cum seqq. convenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

140. *Tu* [o dea Ægina cum Jove et heroibus. *Ex Schedis.*] *cura, tuere, hanc urbem, cum civibus libertate fruentibus.* στόλος pro *populo.*

Πόλιν τάνδε νόμιζε, Διῖ
Καὶ κρίοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀρίστῳ Τελα-
μῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

populi, liberæ civitatis. νόμιζε. Mingarell. *extolle*. At *curare*, κομίζειν, ut Nem. v. 52. de poetis. Sic ἔργα νόμιζε Odyss. i. 356. [142. Διὶ una syllaba. *Ex Schedia.*] 144. κἀρίστῳ Bodl. γ.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Δ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphæ, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristæum.—125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset, velle se multa paucis complecti, prout tempus postulet: incidit in exemplum Iolai, qui, reviviscens duntaxat unum in diem, eo uno die dextre usus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum;—144. simul excusat, quod in Herculis laudes ubique excurrit. At v. 158. redit ad victorem ejusque laudes memorat; et a v. 179. ad f. subjungit veteris certaminis memoriam, quo unus e majoribus Cyrenæorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΕΘΕΛΩ χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

Post ὑπλιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. prave adscriptum habet ἅρμασι. ὑπλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἀσπίδι accesserat Olympiis Ol. lxv. v. Pausan. v. 9. pag.

Carmen hoc, ut est ex ornatissimis, ita maxime est molle, numeris leniter fluens ac verborum junctura facili.

κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λάτοΐδας
Ἄρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέᾳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλουσαν οἰκεῖν.

395. et Pythiis Pyth. xxiii. Pausan. x. 7. pag. 814. Telesicrates autem, Carneadæ f. (v. 127.) Cyrenæus, vicit *ἀγλαΐσιν*, unde *χάλκασπις*, Pyth. xxviii. quæ incidit in Ol. lxxvi. 3. idem victor stadio Pyth. lxx. cf. Schol. ubi leg. τὸν Ἀσσαίου Δωριέα. v. quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw. multa refinxit Mingarellus. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos rediri posse videntur; v. c. 4. ἴλβιον ἄνδρα διωξίπ- 5. πον στεφάνωμα Κυράνας. Similiter aio versus 9. 10. 11. esse dactylicos: 9. Ἄρπασ', ἴνεγκέ τε χρυσέᾳ 10. Παρθένον ἀγροτέραν δί— 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris, ut 113. ἐ ἀνδρὸς χάρμα φίλοις ἀγ- 114. χιστον ἐνθάσα μάλιστα. 2. ἀγγίλλαν omnes edd. cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici, recte, puto, ἀγγέλλαν ex Commelin. repetiit, quæ hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianæ reliquæ. Bene autem dictum: ἀγγέλλαν γεγωνεῖν pro simplici ἀγγέλλειν. Sic Ol. vii. 38. ἐξαλάσαι τοῖσιν—ἀγγίλλαν ἐκπρεπῆ λόγον. Palat. C. ἀγώνων cum glossa ὕμνα exhibebat: perperam. 9. Legebatur: Ἄρπασεν ἴνεγκέ τι. At ἴνεγκέ τι Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio, qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante: Ἄρπασ' ἴνεγκέ τι χ. 11. τόθι νιν Bodl. C. male. 14. τρίταν metro jubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. Vulgo: τριτάταν. Gedike conj. τρίτας.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie venatricem, ut Diana ἀγροτέρα Pausan. i. 46. v. Verheyk. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox (ἐκεῖ) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν Δῆκεν εἰκεῖν ῥίζαν ἀπείρου τρίταν h. e. μέρος τρίτον ἀπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. ii. 502. et fragm. Pherecydis Sturz. pag. 160.

15. Hæreas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλουσαν, quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret.

A. á. K. ıá.

Τπίδετο δ' ἀργυρόπεζ' Αφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
Καί σφιν ἐπὶ γλυκερᾶις
Εὐναῖς ἱμερτὰν βάλεν αἰδῶ,
Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψίος εὐρυβίᾳ·
Ὅς Λακιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεὺς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὃν ποτε Πίν-
δου πλεσιναῖς ἐν πτυχαῖς

16. ἐπίθετο ℵ ἀργ. ingrato hiatu Schmidius cum Pauw. anapaestum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antitheticl docent. 17. δάλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξεῖνο. Post ξεῖνον interpungitur in editis: ita non video, quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit advenientes et curru descendentes: eadem mox parat thalamum. Est adeo ὀπίθετο ξεῖνον (la) ἐὸν ὀχέων, ἁφαπτομένα (αὐτῷ) χερί. 18. χερὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα ubique legitur. Minor, poeta hoc placuisse præ χερὶ κούφᾳ. 22. μιχθέντα sc. γάμον legerat Schol. 24. Λακιθᾶν. quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, nōn sēquor. recte ubique Λακιθᾶν.

Ald διέτετο referre durum est; ὑπέρτατον Θάλλειν dictum esse potest. adeoque βίζας—Θάλλουσαν ὑπέρτατον pro—τους.

17. Jungo: Venus ἔπεθετο Apollinem (la τὸν) ὀχέων, ἁφαπτομένα (αὐτῷ) κούφᾳ (τὸν) χερί: (nisi fuit τὸν χερὶ κούφᾳ) inhærens ipsi manu h. junctæ manui; nisi malis attingens, apprehendens deum descendentem curru, h. e. excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius?

19—23. Præclare *connubium junxit Venus*. hoc ornavit: ἐναῖς ἱμέρταν αἰδῶ, verecundiam virginē, voluptatis condimentum.

26; 27. Ex Oceano Peneus; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

Ναΐς εὐφρανθεῖσα Πη-
ναιοῦ λέχει Κρείοισ' ἔστιχεν,

Ε. ά. Κ. ιδ'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἃ μὲν οὔθ' ἑστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδοὺς,
Οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν
Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας· ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν

30. Κρείοισ' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρείσιο' ex Ald. Schmidius revocavit, ut spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: vereor ut jure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum judicemus? 35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metro jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκοριᾶν. ὄρος, οἰκουρὸς, οἰκόεις. Dorice ὄρος, οἰκορὸς, οἰκόεις. Miror Pauwium eo descendere, ut ab ὄρος (debebat saltem ὄρος ponere) velit ductum, *quæ domum pro limite habeat*. Ad sententiam conf. Pyth. iii. 28. 37. ἀκόντεσσίν τε, sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντεσίν τε. χαλκέοις est disyllabum. 39. Ut versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum addebat Pauw: πεφείζειν γ' ἀ. Mingarell. πεφείζειν μὲν ἀ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ. qui πεφεῖζειν exhibet. docta lectio: ἄλλ' ἐφίλασεν πεφεῖζειν ἁ. Δ. 41. εἰρήναν, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum quoque erat παρέχουσα cum Aldo.

33. ἑστῶν παλίμβαμους ὁδοί. de ἑστουργίᾳ, cum radius itque reditque per tramam, ut interserat filum, subtemen. Mox 38. φάσγανον latius dictum esse debet pro venabulo.

42—44. Jungo verba: πρὶν ἢ τὸ δὴ ἀκαλίσασα [ut *diem consumere, exigere, impendere. Ex Schedis.*] ὕπνον σύγκοιτον γλυκὺν παῖδων ἐμβρίσουσα γλαφύρας, *sub auroram raro dormiens*, quippe venatum egredi tam solita. ὕπνος ἐμβρίθει γλαφύρας, *incumbit, insidet, gravat, premit*:

Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β'. Κ. ιε'.

Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
χέων ἐπάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρονα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἥτορ ἔχοισα. φόβῳ
Δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;
Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

43. γλεφάροις Pindarus, non βλεφάροις. v. Ol. iii. 21. 45. λέοντι, quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapæsticum tuetur: Κίχε νίν τε, et Mingarell. δὲ, λέοντί τ'. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82. 46. παλαίοισαν parum grammatice Schmidius, de metro sollicitus. ἰόεντι Ald. 49. προσέννεπε. Nescio cur h. l. forma ista, obtineat, cum ubique alias ἴσπεις, et inf. 172. προσίσπεις sit. Est autem h. l. pro evocat domo. 51. Annon σεμνὸν θυμὸν jungere præstat? Mox τ. καὶ θυμὸν prave Bodl. γ.— 53. οἷον τις erat. τις omnino ejiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate inseruerunt et metrum eliserunt. 54. Scholiasten et Pal. C. suspicantur νῖκος, pro νίκην, legisse. Sed οἷον νῖκος ἄγει κεφαλᾷ est pro οἷον νῖκος (νίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῇ. 59. ἀποσπασθεῖσα Schol. legisse videtur; Pauw emendationem eam vulgatæ esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem

quibus verbis latini poetæ uti solent. etiam alibi.
βάρυν de onere, quod premit, deprimere,

A. β'. K. ιδ'.

Ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιόεντων ;
Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. ὁσίᾳ,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα τοίαν ;
Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
Ἀγανᾷ χλιαρὰν γελάξαις
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἔειπε.
Εὐθὺς ἀμείβεσθ' ἑκάεργαι
Κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς

pro surculo a stipite avulso habere. 61. Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro *fruitur, habet* robur immensum. Jungunt cum præcedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.), recte, judice Pauwio. Tum ὁσία Oxonienses ex Schol. arripuere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὅσιον. Vulgo ubique : ὁσίᾳ, sc. δίκῃ, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κεῖρεν Schmid. ex Pal. C., cui adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. alterum doricum et ubivis editum, κεῖρον. 66. χλιαρὰν duæ breves pro una longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. χλαρὰν, unde Pauw Hesychii illud huc advocat : χλαρὸν, ῥυσικὸν λευκὸν, τρυχαλίνον, ὀχρόν. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an præstiterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in unum miscuisse videtur, sed omnia aliena a χλαρὸς, et a notione ea, quæ hic conveniret cum γελᾷν. Illud vero Pauw præclare vidit, metrum poscere, ut γελάξας scribatur pro γελάσας. Sed Scholion non præterendum est : χλαρὸν φησι τὸ ψολὸν, καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν (l. χλιδὼν) γὰρ λέγουσι τὸ ψλαῦρον. cf. dicta ad P. iv. 318. unde suspiceris, Grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω arcessitum legisse, sed parum constanter. nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum adverso metro novarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀμείβεσθε. Ubique recte lectum : εὐθὺς ἀμείβετο. 69. κλαῖδες perperam Palat. C.

61—64. ἦ ῥα ὁσίᾳ, πίσυνον ὁσίᾳ δίκῃ ἐοντ, πρεσενεγκεῖν οἱ χέρα κλυτὸν (epitheton simpliciter ornans) καὶ πείσειν πολλὰν μελιηδέα (Inf. ix. 193. παρὰν ἀνθεμοῦσαν, τὸ ἔνθος ἔχας) ἐκ λεχέων αὐτῆς, *ex amplexu ejus, decerpere ?* [licetne ejus amplexu frui? 68. Licet, at persuasione. *Ex Schedio.*] Mox 65. ζαμενὴς ambigui sensus, ut et sup. iv. 17. *fortis, generosus.* et (πρὸς) τοῦτο μῦθον ἐὺν ἀμείβετο, *sententiam suam reposuit, subjecit.*

68—74. Concedo in sententiam aliorum interpretum et Gedikii, ut ἀμφιπλόκοις accipiam non de vi *aperta*, de rapta, cui opposita sit *sanda;* sed *aperte*, in

Πιερίδων ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
Τοῦτο καὶ θεράπουσι ὁμῶς
Αἰδέομαι, ἀμφανδὸν ἀ-
δείας τυχεῖν τὸ πρόσθεν εἰρᾶς.

Ε. β'. Κ. φ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὰν ψεύδει θιγεῖν,
Ἕτερπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν

74. ἀμφανδὸν emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore: ἀμφαδόν. Molestum τὸ, τοῦτο.

τοῦ φανεροῦ, cum et Hom. Iliad. κ. 178. Polydora eam a Spercheo amata, at palam nupta Boro: ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ἔκυρσε, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in πρόσθεν, non in Πιερίδων. adiuta ad. amoris fructum clandestina persuasione est. paranda, tecte, non verbis apertis: ut Illa 61. sq. ἃ Πιερὶς ἴσχυ τὴν πλεῖδα τῆς ἱερᾶς. φιλότητος. ἱερὸς h. l. sanctus, reverendus propter pudorem. et 71. θεὸς καὶ ἀνθρώπου αἰδέονται.

75—77. [pro οὐ θέμις ἐστί σε θιγεῖν τινος σὸν ψ. Ex Schedis.] Obscura oratio et ambigua. Junxeram eam cum superioribus, ut esset: καὶ γάρ, ut καί σε, et sane te blandus affectus impulit, ut illa eloquereris (v. 61-64.) Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, utpote faciliorem. Sed licet jungere verba cum sequentibus: κούρας δ'—ἱκέσθω, ὅ ἔνα, κόριον δέ, ut redeat Chiron ad illud, quod rogaverat Apollo, quenam illa puella esset: quasi deus fatidicus non omnia nosset; ita παρφάμεν esse debet, simulate loqui, et h. l. quaestionem facere simulate, cum notione versutiae: ut Nem. viii. 54. Ol. vii. 100. ubi eadem: fallere, injuriandum. Nunc vero ἐγγὺς non potest esse affectus, sed simpl. animus, ut saepe, quem ornat epitheta μείλιχος, mitis. Molestum tamen ita δ' post κούρας, interpretandum saltem par γάρ. At illa, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant sollenne illud de Apolline: quem nemo fallere potest, ut sup. Pyth. iii. 53, 54. ψευδέων οὐκ ἄνευθε etc. aut qui non potest alios fallere velle: θιγεῖν ἁπ. εἰρ. τινὸς vel ἄλλου. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline: οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. [scil. vera vaticinatur; ut Æschyl. Prom. 1031. ψευδηγορεῖν γάρ—. Ex Schedis.] Locum, qui sequitur, 80. sqq. ante oculos habuit Galen. Protr. pr. homo—καὶ τὰ τῆς γῆς πέρθειν, καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐπιστασθαι. ut verbis Pindari utar. Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit: Mens—τά τε γῆς ὑπένερθε, καὶ τὰ ἐφύπερθε γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα καὶ πάσαν πανταχῇ φύσιν ἐρευνωμένη.

Ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; νύ-
ριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλ-
λ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
Χὤ, τι μέλλει, χὥττε πό-
τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Εἰ δέ γε χρὴ παρὰ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
οχον ποτὶ πᾶπον ἐνείκαι.
Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
φίκτεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων

86. χ' ὅ τι πίθοι ἔσσεται vulgo editum, adversante metro. Schmidius emendarat: χὠπίθοι ἴ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ. debent. 88. Delevi καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρὴ καὶ παρὰ σ. jugulat enim metrum nec sensum juvat. In prima Epodo erat v. 14. ἀναλισ- pro spondeo.

79, 80. *Qui certum, ratum, omnium rerum eventum et omnes modos, quibus illum procedere necesse est, nosti.* Tum 82—85. ornatur sententia, quæ et in oraculo ap. Herodot. i. 47. habetur *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum.* [Respicit Maximus Tyr. xvii. 6. et ix. 1. dixit hoc παναριθμητικὸν εἶναι τῆς θαλάσσης. *Ex Schedis.*] Cum v. 85. compara sup. iv. 346.

88. εἰ δὲ χρὴ ἰσὰ ἀντιφερίξαι παρὰ σοφὸν, insolentius dictum, pro πρὸς σὸν, vel παρὰ σὸν σοφῷ, *vaticinari audere*, prædicere, quod futurum est, *coram te.* Amant poetæ narrationes convertere in vaticinia, ut verbis eo grandioribus et tropis audacioribus uti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίξαι σὺν σοφίᾳ, arte.

Πότνιά σοι Λιβύα
Δίξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
Αὐτίκα συντελίθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήτοινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

A. γ. K. ιέ.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
Καθηπάμεναι βρέφος αὐταῖς,
Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον,

97. Non assequaris, unde Oxon. hic ἰσάλειος invexerint ad metrum corrumpendum. Vulgo ubique ἰσάλιος, recte. 98. χρυσίοις in loco, qui duas breves postulat. Est tamen spondeus pro dactylo. 100, 1. Distinctionem *αὐτίκα, σ. ἵνομον*, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libya donabit Cyrenæ portionem terræ: δωρήσεται (δῶσι) συντελίθειν (*ut sit illi ea secum*, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea: τελίθειν pro εἶναι, et δωρεῖσθαι τελίθειν, δῶσι εἶναι, simpl. pro δωρεῖσθαι) ἴνομον (pro ἰνόμως, ut quoque Schol. ad sensum bene: δῶσι συντελεῖν ἰνόμως αὐτῇ). 104. παῖδά γε vel τε emendat Pauw, ut anapæstus sit. Mingarellus δή, vel τιτέξεται. πλατὺς Ald. perperam. 108. καθηπάμεναι bene ex Bodl. γ. dederunt Oxonienses. vulgo θηπάμεναι, quod Schmidius emendaverat ἀθηπάμεναι. Vox utraque sollennis ea in re. 111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν.

91. πᾶσαι Δώς, antiquo sermone, *amœnæ terræ*. Potuit ergo et sup. v. 31. πᾶσαι Ἀφροδίτας simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

94. ἐς ὄχθον ἀμφίστιδον, Cyrenen: sup. iv. 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam advenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος.

100, 1. δωρήσεταί οἱ συντελίθειν (εἶναι) ἴνομον, *jure possidendam*. Mox νήτοινον, a ναιτὴ, præmium ut P. i. 113. adeoque ἄμωμον. [pro ἄντε φυτῶν, ἄδυδον. *Ex Schedis.*]

110-6. Pro καλιῦ desideratur καλιῦσθαι. Mingarellus refingit καλιῦσθ'.

Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλω-
νι, ἀνδράσι χάρμα φίλοις
Ἄγχιστον, ὀπάονα μάλιστα,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι. 114. [Ἄγχιστον prætat disjungere a cæteris, ut sit unum e nominibus Aristæi. *Ex Addendis.*] μάλιστα. at Ol. vii. 116. erant μᾶλλα. 116. τοῖσδε. *Iuxta* τοῖσδε, *propter hæc*, exponunt Viri docti. Pauw præfert τοῖσδ', ut ἀνδράσι φίλος respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θέσσασι (h. ποιήσασι) τω—καλεῖν continuare debebant orationem; ita vero καλεῖσθαι requirebatur. Non eget rei exemplo: ita tamen Ol. vi. 93, 4. τὸ καὶ παντοφάμῳ καλεῖ-σθαί μιν χρέος σύμφυτον μάντιν Τιθὼν' ὕσσα' ἀθάνατον. Suspicor καλοῦν legendum esse. Sic θέσσασί μιν καλοῦν (*facient eum appellari, imponent nomen*) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλωνα,—[(τοῦς μὲν) *Ex Schedis.*] Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον (*ab aliis vero A.*) Unus e Scholiorum auctoribus potest videri θέσσασι a θέσμια, θηλάζω, ductum accepisse, nam θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον per *vicinum* reddere videtur. Ἀγρεὺς utique ad venationem spectat. v. Nonnum

Dion. Est sane ad locum grammatice expediendum haud paullo accommodatius καλοῦν, hac quidem verborum junctura: *nectare instillato facient eum deum*: θέσσασί νιν ἀθάνατον, (ὅσσοι αὐτὸν) καλοῦν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα. *ita ut appelletur Jupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius* (h. e. *venator* et *pastoritius*) *et Aristæus.* Manent tamen in seqq. plura, quæ displiceant. Primo laudes Aristæi, tanquam dei facti, male inter se junctæ sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μάλιστ. vel ἀνδράσι χάρμα, φίλος ἄγχιστον, ὀπάονα μάλιστα, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχιστον non satis expedio, inter laudes herois proprias; [f. ἄγχιστον per se solum. ἀγχιστεὺς, *auctor*, Sophocl. Trachin. 256. *Ex Schedis.*] tum τοῖσδε vel τοῖς δὲ languet, quocunque tandem modo accipias. Ex Scholiis nil proficias. Etiam Mingarellus variis modis locum tentat. In his ingeniosum est hoc: θέσσασί νι νιν ἀθάνατον Ζῆν τε καὶ Ἀπόλλωνα, obstat tamen, quod vere Ζεὺς et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristæus. Incidit quoque in id, ut jungat ἄγχιστον (scil. θέσσασι) ὀπάονα μάλιστα καλεῖν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, *facient*, ut *pastor eum vocet Agreum et Nomium.* Ad totum tamen locum nihil satis convenit. Cetera de Aristæo nota sunt narrata; v. ad Virg. Ge. iv. 314. et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis divinis; etiam in numis. cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀπόλλωνος apud Aristid. Or. vi. pag. 167. Pal. Ζεὺς κεράσιος in Hymn. Orphic. ix. [Ζεὺς Ἡρακλῆς Sophocl. Philoct. 943. Scilicet Ζεὺς nunc est simpliciter pro θεός. Æneas *Jupiter indiges* Liv. i. 2. pro deus indiges. Sollennius Ἀγαμέμνων, Μενέλαος θεός. v. Meurs. Misc. Lac. i. 4. Cf. Zinserling *Pythagoras* p. 99. *Ex Schedis.*]

Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Ε. γ'. Κ. ιδ'.

Ὠκείᾳ δ' ἑπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτασεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
Ἃ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρᾳ
Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

late lib. v. 229. sqq. Nomina illa Ἀγριὸς καὶ Νόμιος sollennia Aristmi et propria. v. Diod. iv. 81. et Schol. Apollon. ii. 500. uterque hunc locum excerpsit. Apud alterum etiam Aristæus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inventum ab Hesiodo. v. Serv. ad Ge. i. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristmo, domestica Thebanis, Thessalis et inprimis Cyrenensibus. 127. Καρνειάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum factam; ab eodem v. 128. εὐθαλεῖ, ut τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ. perperam; nam ducendum hoc ab εὐθαλὴς, ut νεοθαλὴς, ἐρεθαλὴς. v. Pauw, qui 132. δέξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δέξαν ἀν' ἱμερτὰν ut sit ἀναγαγόντ', male ad primam Epodum vs. 14. reliquos antitheticos refingendo.

117. ἔντυεν scil. τὸν Διὸν, κραίνειν—fecit his verbis, ut Apollo suæ gaudia properaret.

[118. τέλος γάμου.—121. διαίτασεν. l. Apollo. l. τὸ ἅμαρ—125. ἀμφέπει. Cyrene. Ex Schedis.]

126. Nunc Telesicrates συνέμιξέ νιν (Cyrenen) τύχᾳ, evexit urbem ad fortunam lautam victoriæ Pythicæ, cujus laudem urbs cum victore communicat.

Σ. δ'. Κ. ιέ.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀποὰ
Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.
Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔρραδε φασγάνου ἀκμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος

137. Ἔγνων—Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: *ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἑπτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυσθῆος ἐπεὶ κ.—ἀκμᾷ, Κρύψαν ἔνερθ'* etc. Sic *ἔγνων* est, *novi ego nec Iolaum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter observasse.* 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: *ἔρραδεν ἐν φ. ἀ.*

133. sqq. Ambigi potest, præmuniantne hæc seqq. vss. 160. an ad superiora sint referenda, ut videatur et hic longæ digressioni patrocinari velle. *In copiosa,* ait, *materia non licet paucis defungi; se tamen vel sic brevem in narrando fuisse.* Sententiarum autem nexus: Cyrenæi materiem carminum satis copiosam præbent. Nam *res magnæ multa oratione indigent* (ἀρεταὶ et h. l. factæ). *Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat.* Pro βραχυλογῶν dixit βαιὰ, ὀλίγα, ποικίλλειν, adjuncta notione artis et sollertiæ. *At in omni re,* pergit, *videndum est, quid consentaneum sit loco et tempori,* quid tempus postulet. *Ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἔχει κορυφὴν ὁμοίως παντὸς, summam omnis rei facit:* quod Sophocl. Elect. 75. *καιρὸς, ὅστις ἀνδρὸς μήτιονος ἔχυρσε πανοῦ λόγου* ἐκυρσάνθη, extulit. cf. sup. i. 157. sq. Ol. xiii. 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio *τοῦ καιροῦ.* est *factum, opportunum tempus, modus, locus; ipsum temporis momentum, quod res postulat.* Quantum referat, *hoc* arripere, *docet exemplum Iolai, qui,* cum, jam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegisse, a Jove id consequutus, ut unum saltem diem vel horam revivisceret liceret, *hoc vitæ munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reverteretur.* Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844. sq. Attigerat eam jam Pherecydes, apud Antonin. lib. 33. cf. ad Apollodor. p. 497, 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

Σάματι· πατροπάτωρ
Ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσας ἀγυιαῖς·

A. δ'. K. εἰ.

Τίπτε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαίφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρατησίμαχον σθένος ψιῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μίμναται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ

148. Mingarell. emendat τίπτε δ' οἱ. [V. Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] vel 146. κεῖτο. λευκίπποις δὲ K. μ. ἀγυιαῖς τίπτε οἱ. Jungenda sunt 148—150. cum antecedentibus. μισῦσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Mingar. accipit pro ὅς τις. Non sequar. 152. παραβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite: ἀεί, quæ forma vix occurrit; v. Koen. ad Greg. p. 160. Pauw: ἀναμίμνεται. 155. Sustuli στοιχὴν τέλειον post Ἰφικλέα, nam, id quod non animadversum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus jungenda sunt usque ad v. 160. ubi ad propositum redit celebrandi victoris Telesicratis, quod v. 1. sqq. orsus erat, et v. 126. sqq. repetitum iterum manibus dimiserat. 156. ἐστιχῷ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. poterant pro se etiam Aldum laudare. Sed quid inde lucrentur, equidem nullus video. In ceteris ἐν' εὐχᾷ. τελείᾳ ἐν' εὐχᾷ conj. vir doctus apud Gedik. τέλειον etiam melius, quod Scholiastes quoque facit, ad ἔολδν referri videtur: scilicet est *bonum, res grata, quæ eventum habet, evenit.* ut sit sensus: *quibus heroibus indigetibus ego* (ut Thebanus) *carmina canam*, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, *quoties bono aliquo, quod mihi contigit, ea voto beor, afficior.* Verbo: ad quos ego omnia

144—150. mera est descriptio loci, in quo res gesta, sc. Thebarum; quod ipsum docet interpunctio minor in Pindari verbis a me posita.

151—155. *Indoctus is esset poeta, qui non Herculis et Thebarum mentionem in carmine faceret frequentem.*

156. πεδέν τι θέλειον ἐν' εὐχᾷ. [τέλειον, ἔολδν. *quoties faustum quid mihi contigerit. Ex Schedis.*]

Καμάσομαί τι παθὼν
Ἐσλόν. Χαρίτων πελαδεναῖν
Μή με λίποι καθαρὸν
Φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ,
Φαμὶ, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλέϊξεν

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·
Οὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
Εἴ τις ἀντάσειε, τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονημένον εὖ
Μὴ, λόγον βλάπτων ἀλίοι-
ο γέροντος, κρυπτάσει.
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν

lætæ, quæ mihi eveniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur hæc vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexus sententiarum perierat. 161. *Νίσου* perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox *πόλιν τάνδε* Cyranen int. 162, 3. Hæc de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticæ repugnare, quod vulgo lectum: *φαμὶ—πόλιν τάνδ' εὐκλέϊξεν—φυγών*. Potest hoc mutari in *φυγόνθ'* et scribi *Αἰγίνα, σὺ γὰρ φαμὶ—*. Verius, quod et Pauwius conjecit: *εὐκλέϊξε—φυγών*. mutatum, quia ad *φωνὶ* referri et *εὐκλέϊξεν* scribi cœpit. Scholia utrique rationi fidem faciunt; deseruit igitur id, cujus emendatio certa satis suppetebat. h. *νίκη ἐκφυγὼν τὴν ἀναίμακτον αἰσχύνην τῶν ἡττηθέντων*. v. Schol. Rem illustrat Olymp. viii. 91, 92. Pyth. viii. 119. sqq.

158. seq. Coluerant hanc eum antecedentibus: ne Heroum laudes nunquam esse præteritarum in carmine, si modo ingenio et facultate non destituatur. *τῶν παμέσσομαι παθὼν τι ἐσλὸν αἰλίου ὑπ' ἰσχᾷ, in omni re læta, quæ ex voto eventum habuit.* Debebat subjicere: qualis et hæc est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyranen victoria ex Ægina et ex Megaris, præter hanc Pythicam victoriam.

160. *Αἰγίνᾳ τι γὰρ*, ut ad victorem redeam: ad 126—132. Ultima 163. ornate dicta sunt de victo: *φυγὼν συγκλὰ ἀμαχανίαν, taciturnitatem, ut hiscere non audeat*, ille *ἔφυγεν ἔργῳ, ἀγῶνι*, sine. cf. Schol. et adde loca: Ol. viii. 90. seq. Pyth. viii. 119—125. Sequentia 167. sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit. cfr. Nem. iii. 50. ix. 15. *Virtus et in hoste laudanda. alεὶν καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀπὸ δίκᾳ, ex merito.*

Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ
Καλὰ ῥίζονθ' ἕπεσθαι.
Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
Θ' ὡς ἐχάστα φίλταται
Παρθενικαὶ πόσιν ἢ
Τίον εὔχονθ', ὦ Τελεσίκρατες, ἅρμεν,

Σ. ἐ. Κ. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πέντισσ' ἐπιχω-
ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν

172. πυθέσθαι ante Oxonienses. 174. ἰδέσθαι Pal. C. sed doctius alterum. 176. εἶόν γ' fulcrum desiderat Pauw, Mingarell. εἶόν vel εἶόν σ' Malim εἶόν σ' ἐθέλον'. 177. In Ὀλυμπιάδεσσι tertiam syllabam longam esse debere putabant, ut legeretur: Ὀλυμπιάδεσσί. Pauwius Ὀλυμπιονίκαις, quod et Mingarell. adoptat; at v. ad vs. 16. 178. Praestat ἐν δὲ καί. Mingarell. πᾶσιν ἐπιχ. vulgo lectum metro infestum erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. γ. 179—183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν Δ. ἀ. Πρέσθον χρέος, αὖθις ὑγιᾶσαι Καὶ παλαιᾶν δόξαν τιθᾶν Περσέων. Ultima officiunt me-

172—9. Nunc de domesticis Cyrenaeorum festis et certaminibus agit poeta. et εἶδόν σε—ἄφωνοί τε ἴσχοντο jungendum cum παρθένικαι. etiam jungendum ἐν τελεταῖς ὡρίαις Παλλάδος (*in festis Palladis, statis, anniversariis*) ἐν Ὀλυμπιάσι τε etc. et mox ἐν δὲ καί, ut Mingar. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis *sacra et ludi Palladia, Olympia*, et *festum Telluris* seu Rheae. In hunc modum si constituueris, est splendidus locus. Jungenda autem: εἶδόν σε—ἄφωνοί τε ἴσχοντο αἱ παρθένικαι, ὡς ἐπάσχομεν, εἰ εἶναι πόσιν ἢ υἱὸν—. Et ad εἰ πυθέσθαι ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπίοισί τε etc.

179. Fit transitus novum in modum variatus ad novam fabulam domesticam Cyrenaeorum attexendam. Verum verba nondum sunt satis emendata. v. Var. L. Donec certiora aderunt, utemur iis, quae ad manum sunt. πρέσθυ τίς με χρέος. *Ecce est qui exigit a me promissum, debitum*, saltem *munus*, fere ut Horatianum: *Poscimur, si quid* etc. Sic Ol. iii. 11, 12. ἐστὶ—στέφανον πρέσθοντί με τοῦτο ὑμνίδιον χρέος, *hunc hymnum exigunt a me*; alias expeditum esset πλέος pro χρέος legere: *ut majorum suorum factum antiquum cursus in memoriam revocem, postulat aliquis.* ὑγιᾶσαι de re in memoriam ex oblivione revocata. v. inf. Isthm. iv. 59. ἀκιόθαι δίψαν, pro *sitim restinguere*, dixit quoque Homerus Iliad. χ. 2. πίον ἐ ἀκίητόν τε δίψαν. [ἀκιήσειεν. ita ut sitim, desiderium laudum expleam. *Ex Schedis.*] εἶδε pro εἶδον, ὦν.

Δίψαν ἀκεσόμενον,
Πράσσει χρέος αὖτις ἰγεῖραι,
Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
Προγόνων. οἷοι Λιβύσσας
Ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταί-
ου μετὰ καλλίκομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. ε. K. ιέ.

Ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἧβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.

tro: δίξαν τεῶν. Itaque Schmidius emendaverat δίξα τεῶν et supra ἰμὶ δ' οὖν τε. ut sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ δίξα. ἰγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἰγεῖραι ἀοιδάς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mavult tamen scribere: ἰμὶ δ' οὖν τις—Καὶ παλαιῶν δίξα τεῶν Πρ. ut sit: ἰμὶ πράσσει καὶ δίξα τις παλαιῶν τεῶν προγόνων ἰγεῖραι χρέος. quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. τοι vel τιν, et reddit: me debitum meum et majorum tuorum gloria rursus cogit exciture (sitim) eam. Oxonienses dederunt: παλαιὸν δίξαν ἰῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum jussi, donec verum repertum fuerit. 179. οὔτις excusum erat in Schol. 181. αὖθι Bodl. γ. αὖθις Ald. 182. παλαῖαν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσσας Bodl. γ. 185. Legebatur Ἴρασσαν πρός. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασσαν ἐς πόλιν Α. Pauw, perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mavult: Ἴρασσαν πόλιν Α. At vera lectio latet in Schol. Fuit urbs τὰ Ἴρασα. Nam ex Pherecyde laudatur: ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα, iv. 158. Debuit definitius aliquid poni in Steph. Byz. ubi et est Ἴρασα editum; quod h. l. Bodl. γ. habebat Ἴρασσαν. 192. πίλετο Schmid. χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας editum inde a Romana: (in Ald. deerat οἱ) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνου δὲ ἥβας mutarint, non apparet. 193. Dawes Misc. crit. pag.

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀστοὶ, populares. Antæus hic diversus ab eo, quem Her- cules prostravit; puella Barce, vel, ut Pisander ediderat, Alceis. v. Schol.

Πατὴρ δὲ, δυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
κουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀπτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μίσον ἅμαρ ἑλεῖν,
Ὠκύτατον γάμον. ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
Σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι κοδῶν,
Ἄντινα σχήσοι τις ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

E. é. K. ιδ'.

Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόξων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-

58, 9. emendat ἀνωδείψασθ' ἄθλων: postulare id sermonis rationem. Recte utique in scriptore Attico; non in Lyrico; occurrit δείσων, ἀνωδείσων aliquoties. Pyth. i. 95. τιμὰν, οἵαν οὐτις Ἑλλάνων δέξατο. iv. 231. ἀνωδεμάτων εὖ ζωᾶς ἔκυρσεν. vi. 48. δέξασθαι ὕβριν. add. Olymp. i. 20. Idem tamen δείψασθαι dixit Nem. ii. 13. Et eundem promiscuum usum et in aliis verbis observavimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δείσειν etiam Hesiodus dixit Ἔργ. 609. ἀνώδυνον εἶναι βίοτον. Et quid? si jam Eustathio observatum hoc, δείσειν dixisse veteres, δείσεσθαι recentiores? 196. Δαναόν τε ἐν Ἄργει. Ald. cum Bodl. γ 199. ἀέθλων, ex Scholio, vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ.) et mox 207. οἵτινα δὲ δίδου.

195. sqq. Sunt xlviii. filiæ Danai, exclusa Amymone, jam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quæ Lynceum servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86. et Not. p. 273. Expiatus a cæde Belidarum sponsorum Danaus filias elocavit eo modo, qui h. l. narratur. cf. ad Nem. x. 10. [Similis mos Indorum elocandi filias. Strabo xv. pag. 1044. A. *Ex Schedis.*]—199. πρὶν μίσον ἅμαρ ἑλεῖν sc. αὐτὰς, antequam medius dies iis supervenerat.

203. διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς), ἴσα σφιν ἦλθον. γαμβροὶ sunt ἀρὸ, μνηστῆρες. σὺν ἀέθλοις, δι' ἄθλου τινὸς. σχήσει τις pro ἴσχοντος.

207. Similī modo Antæus ἵδιον ἁρμόζων, ἄγαμος.

μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις, τέλος ἤμμεν ἄνδρον.
Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὅς ἄν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πίπλοις,
Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
Ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.
Πολλά μιν πεῖνοι δίπον
Φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶς.

209. *αὐτὰν στᾶσε* Bodl. γ. 212. — *ὃς ἄν.* *ἄν* excidérat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio. *θορὼν* vitiose Bodl. γ. cum Aldo et v. 217. *δ' ἄμιλον.* 213. *πίπλων* vel *πίπλων* emendat Pauw, *ψαύσειε πίπλων.* Quid tamen? si *ψαύσειεν αὐτῆς* intellexit, sc. *ἐν ταῖς πίπλοις ἀμφί οἱ*, pro vulgari; *τῶν πίπλων αὐτῆς.* 220. *Πολλὰ δέ γε* Pauwius, aut *σ. δέ τε.* At v. ad vs. 88. *νικᾶς* bene ex Aldo repetierunt Oxonienses. *πολλὰ* inde a Rom. *νίκας* cum Schol. et Gott.

212. Ordo verborum erit: *ὅστις δή, justit, ὃς πρῶτος ἐκθορὼν οἱ, ψαύσειε* (*αὐτῆς*) *ἀμφὶ πίπλοις*, pro *ψαύσειε τῶν πίπλων αὐτῆς.* Mox *δρόμον φυγεῖν*, ut *δρόμον τρέχειν* dictum.

220. *στεφὰ νικᾶς* pro ipsis *νίκαις.* Scilicet victoria victorem facit *μειλίχιον.* Sup. viii. 128. *πίτνασι ὑποπνίοισι ἀνορέαις* pro *ἀνορείᾳ, animo evolat, sublimis fertur*, h. exultat, *gloria et gaudio.* Itaque *στεφὰ νίκας*, respectu exultationis, gloriæ, superbiæ. et Ol. xiv. extr. *στεφὰ ἀέθλων* eodem modo dicta; et *στεφανοῦν χαίταν στεφεοῖς ἀέθλων*, h. e. *νικῶν*, pro *decore ac præmio victoriæ, corona.* Forte et hinc intelligi dicas, *quo consilio* ala tributa sint *Victoriæ:* scilicet *propter elatos victoris spiritus.*

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Ι.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoriæ originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi ejus victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciæ exemplo (19) consequutus est—25. Bona subjungit vota pro felicitatis, quæ patri et filio contigit, perpetuitate, quæ tanta est, ut major mortali obtingere nequeat, non magis quam ut, quod aiunt, ad Hyperboreos perveniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46—78. unde revocat se—84. subjicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. ά. Κ ι.

ΟΛΒΙΑ Λακεδαίμων·

Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Ἰωλκιῖ Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Munker. ad Antonin. lib. 34. Thessalica fuisse videtur Ἰωλκιλίας et Ἰωλκιλίας, quam Scholiastes firmat ad pr. Pelinna seu Pelinnæo, Thessaliæ ultra Peneum urbe, orinndum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Alevadis, qui tum Thessalicarum urbium dominatum habebant (v. Herodot. inpr. vii. 6. et ibi Valk.) genere conjunctum fuisse ex v. 7, 8. intelligitur. conf. Schol. Victor Hippocleas diaulo (ἐν σταδίῳ v. 14.) et eodem die stadio, etsi hujus alterius victoriæ in carmine memoria nulla fit, Pyth. xxii. Quæ si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetæ

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
Τί; κομπέω παρὰ καιρόν;
Ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέα
Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
Ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα.

Α. ά. Κ. ί.

Γένεται γὰρ ἀέθλων
Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-

aetate, et anno quidem xxii. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. lxv. Pythias autem xxii. incidit in Ol. lxx. 3. Addit Grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. lxxii. et iii. Pater Phricias bis Olympicum victor fuerat cursu armato Olympiadibus incertis, et in Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19. sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingarellus plura colo aliter dispescit; quibus conatibus parum confido. 1. Λακεδαίμων Bodl. p. 2. 3. Μάκαιραι Θεσσαλίαι· πανχοὶ δ' ἀμ - φοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distinxerat versus vetus metricus. v. Pauw. 4. Ἀριστομάχου ἐκγόνοιν, τῶν ἑρίσεων κατὰ τὰς μάχας jam vetus Grammaticus exposuerat: male, ut etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui unus ex Heraclidis fuit, filii Lacouicam sortiti sunt. Ex hujus ejusdem Aristomachi posteris Alevam fuisse, Alevadarum progenitorem, ex. h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρακλίες trius syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum: quod docent antithetici 15. 37. 71. [Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 95. τί π. κ. π. quidquamne temere prædico? Ex Schedis.] 7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βοᾷ καὶ πρεσπαλεύεται. Vulgo: ἀνθεῖν. 8. Ἀλευάδαι παῖδες olim prave lectum. v. Schol. 9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: Θέλοντές γ' ἀ. Malim dispescere 8. Ἀλεύα τε παῖδες 9. Ἱπποκλέα Θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν. 10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94. 12. Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἀμφικτιόνων metro

5. τί; κομπέω παρὰ καιρόν; quid? temere ne hæc loquor? nulla de caussa? sc. de Herculis stirpe. Minime. ἀλλά με —ἀπύει, poscit.—8. ἄγειν κῶμον victori Hippocleæ. [Quod vulg.: Jussus hymnum victori condere, memoro primo loco originem ab Hercule per Aristomachum: ex cujus filiis Aristodemus Eurystheum et Proclem reges Laced. reliquit. Ab his genus ducere debuit Alevas. Apollod. ii. 8. Ex Schedis.]

12. (ἐν) στρατῷ, pro, ἐν συνόδῳ τῶν Ἀμφικτυόνων.

νάεσσιος αὐτὸν μυχὸς
Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀργύντος, αὔξεται,
Ὅ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
κεν ἴχνεσιν πατρὸς

E. α'. K. η'.

Οὐλυμπιονίκα
Διὶ ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ἅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμω-

consulturus rescripserat Schmidius. Pauw: Ἀμφικτυόνων στρατῷ ϛ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομᾶν est ab ὁ διαυλοδρόμης. 15. Possunt (γλυκὺ δ'—αὔξεται) in parenthesi posita scribi. [Parentheseos signa in textu Heynius apposuit.] 18. τεοῖς γε Bodl. γ. nec male. τεοῖσί τε μ. Ald. μήδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μήδεσσι. 19. ϛ' ἵπραξεν scribit Pauw. v. ad v. 9. 22. πολιμαδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. Θῆκεν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ἅπλοι-σιν θῆκε καὶ β. At Aldus præbebat alterum: ἅπλοις. Ἔθηκε καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείλω-ν' ἐσὶ K. quod jam Schmidius dederat.

[14. διαυλ. Pausan. v. 17. p. 420. *Ex Schedis.*]

15. γλυκὺ — αὔξεται pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiæ, magnitudinis: ut passim. Ita αὔξειν pro διδόναι: ut αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Etiam apud Homer. ut Iliad. ϱ. 139. μίγα πίνδος ὑπὸ νιφάδεσσιν ἀέξει, *habens, fovens*, sed cum notione magnitudinis. In v. 19. accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἀπὸ γένους ὕμφυτον. ἐμβέβακεν (sc. αὐτὸν) ἴχνεσι πατρὸς, ut transitive dictum sit pro ἐπιβῆναι πατρὸς. Monet Mingarellus, transitive dicturum fuisse ἐμβί-βασεν. esse itaque accipiendum: (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι, *incedit vestigiis*. Docte hæc. At ἐμβάω, ut βάω, transitive sæpe ap. Homerum, ut statim Od. λ. 4. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, *in naves imposuimus*. Est autem junctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μέν που τεοῖς μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. reliqua in parenthesi: γλυκὺ δ', pro γὰρ, ἀ.—αὔξεται. τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innata virtus—.

23—25. βαθυλείμωνα πώεσιν, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγὼν
Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
Ἔστοιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
Ἐν ἀμέραις ἀγάνορα
Πλοῦτον ἀνδεῖν σφίσιν·

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
Λαχόντες σὺν ὀλίγαν δόσιν,
Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
Ἀπήμων κέαρ. εὐδαί-
μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
Ὅς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ
Κρατήσας τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἕλῃ
Τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

A. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν

24. Parendum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγών. Ne Pauw quidem dissentit. 27. εἰκάσ. Oxonienses, non dicam unde et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii iv. Pal. C. ἀν'. 29. δ' abest Bodl. γ. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo) vulgo ὀλίγων. 37. Κρατήσας τὰ μέγιστ'—claudicat metrum. Κράτησε, τὰ μ. ἀ. ἰλὼν et mox v. 40. ἴδὼν Schmidius. 38. Θράσει τε, pro τόλμᾳ τε, idem Schmid. minus bene. 39. In νεαρὸν duæ breves pro una longa.

26. ἴστοιτο μοῖρα, (ἔστω), *adsit, faveat fortuna, ut.* πλοῦτον ἀνδεῖν σφίσιν, *τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν.* παρεῖναι αὐτοῖς. Mox 33. ἀπήμων κέαρ pro, *sit propitius, qui nullam noxam infert*, pro eo, *qui bene vult.* [εὔφρων. *Ex Schedis.*]—Et in v. 33. sq. εὐδαίμων ante oculos fuit Homericum Od. 9. 147. Οὐ μὲν γὰρ μοῖζον κλέος ἀνέρος, ἢ ὅ τ' ἐπήσιν ἐῇ, ἢ ὅ τε σεσίν τε φίλῃ καὶ χερσὶν ἰῇσι. Generaliter autem enuntiat quæ de victoris patre dicturus erat. Itaque et in fine subjicit αὐτοῖς.

Κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόν-
τα στεφάνων Πυθίων.
Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔτω ἀμβατὸς αὐτοῖς.
Ὅσαις δὲ βρότειον ἔδνος
Ἀγλαΐαις ἀντόμεσθα,
Περαίνει πρὸς ἔσχατον
Πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν
Εὕροις ἂν ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-

40. Ἴδῃ Bodl. γ. Ἴδοι Ald. Ἴδοι Schmidius (v. ad v. 37.) et Ἴδοι Bened. emendarunt. 42. εἶσιν a Schmidio illatum: ut syllaba producta sit. vulg. εἴσω'. 43—46. ἔσας—ἀγλαΐας pro ἴσης &c. ad grammaticam rationem τοῦ ἅπτεσθαι legendum esse censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam est ab ἅπτειν, nectere. ἁφάπτεσθαί τινι, admovere se, adire. v. Not. 43. βρότειν Schmid. pro βρότειον. non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respondet. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat: ἴδοι δὲ ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα (οὐχ) εὕρους ἂν οὔτε ναυσὶν ἰὼν οὔτε πεζός. Sive οὐδὲ scribas, sive οὔτε, idem est: igitur relinquamus quod invenimus exaratum. 47. Ἆρ εὕρους mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὔρους ἂν ἐς. quod tenere

40. κατ' αἶσαν. αἰσίως. propitia fortuna.

42—46. χάλκεος οὐρανός, proprie epitheton Olympi, ut et inf. Isthm. vii. 62. χαλκόπωλον Διὸς ἕδραν. Poetæ ἅπτεσθαι, ἁπάπτεσθαί τινι dicitur ab ἅπτειν, nectere, injungere se, adeoque accedere, assequi, potiri. Sensus: *quam felicitatem nos mortales consequi possumus*, ejus fastigium ille consequutus est; pro hoc dixit: *eum, ad extremam usque metam, emetitur*: (τόνδε) περαίνει (εἰς πέρας διέρχεται, ut περαίνων ἔδν, περὶ ἴσχατον πλόον· immixta comparatione cum Oceano *quousque ille navigari potest*. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata: v. inf. Nem. ix. 109. sq. et sup. ad Ol. iii. 77. et loca ad e. l. laudata. At, pergit, ulterius ad majorem felicitatem evehi nemo potest; hoc, ut lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus pervenisse fertur*. Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. pag. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyberboreos iter eum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. pag. 409. seq. ubi ad occidentales Europæ partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia observatum est. Unus est Simmiæ locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari memini, ex Apolline, carmine, ap. Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. tom. ii. pag. 525. legitur. Etiam in his versibus Perseus supervenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorabat Pherenicus in Schol. Ol. iii. 28. In Pindaro pro victimis sunt asini: cujus ritus meminit præter Callimach. fr. 187, 188. Antoninus lib. c. 20. Alia v. in V. L. ad v. 48.

να θαυμαστὰν ὁδόν.

E. β'. K. ή.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
'Εδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθών,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
'Επιτόσσαις θεῷ
'Ρέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

praestat. Pauw falcrum inserit, ἐφεῖς ἂν γ' ἰς vel ἂς' ἰς. vide ad v. 9. Gott. ἀέξει. 48. Mediam in θαυμαστὰν pro brevi habere, vel θαυμαστὰν scribere malit Schmidius, ut Iambico bene sit. Pauw: θαυμασίαν. ἀγῶνα Τετράξιον sollicitat Pauw, et miro modo emendat ἄλσος, nova voce, pro ἄλωα, ab ἄλως. Τετράξιον ἀγῶνα dat Mingarellus. Condonem hoc allis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, ἀγῶνα esse consessum, proprie spectantium, tum omnino coetum, hominum multitudinem, populum, λαὸν, quem etiam στρατὸν, στόλον, effert; inf. 72. ἅμιλλαν dixit. Vocabulo isto autem tanto magis uti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59. sqq. Itaque et Perseus ipsis supervenit *epulantibus sacro facto*. Sacra autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. l. v. 51. add. Notam. Apud eosdem asini videntur *deo consecrati fuisse*, ἀνιερῶνται, nam *iis delectari* ait *deum* v. 55, 56. Hoc *ornate extulit* poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mactationem ipsam referas hos vss. quasi inter mactandum se erexerint, neque meros jocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 34. Comment. Soc. Reg. Scient. tom. ii. An loco et poeticae rationi consentanea videatur αἰσχρολογία Toupii Emendat. Suid. tom. iii. pag. 51. dijudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem tributi olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; apud quos, si quidem extremi Europae occidentis populi fuere, asinorum usus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra extremum occidentem Africae in Oceano positas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vss. 72. sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Æschylus huc advocari potest Prometh. 790. sqq. nam is plane diversam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas rejicit, ita ut illa a Bospero Cimmerio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum pervenerit. 50. δώματ' ἐσελθὼν Ald. prave. et mox ἐπιτέσσας cum Bodl. γ.

52. ἐπιτέσσας h. e. κατακαίων, v. sup. ad Pyth. iv. 43. incidit in eos sacrum facientes Apollini asino pro victima caeso.

53. *Delectatur* Apollo eorum *festis et hymnis* (εὐφαμίαις) *et asinis victimis*. pro γαλᾷ τε ἱερῶν τοὺς ὄνους, *bestias lascivientes*, ὑβριζοντας, dixit ὕβριν ἰερθεὶς πανδάλων. Est autem vel ὁ πάνδαλος, vel ὁ πάνδαλος ἰερθείς, pro ἰερθίζων, *esse erigens*. Spectat ad victimae laudem, si bene pasta sit, ludat et exultet. Insigniter in religionem versam rem v. ap. Pausan. ii. 30. pag. 195. conf. V. L. [Utinam in tabula efficta essent! *Ex Schedis.*]

Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλωνι
Χαίρει, γελᾷ δ' ὁρᾶν ὕβριν
Ὀρθιᾶν κωδάλων.

Σ. γ'. Κ. ί'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
τᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ παναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κό-
μας ἀναθήσαντες εἰλα-
πινάζουσιν εὐφρόνως.
Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων
Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Α. γ'. Κ. ί'.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Τάρταρον Νέμεσιν. Θρασεί-

56. ὀρθιᾶν κωδάλων debet ductum esse ab ἡ κώδαλος. aut ὀρθιᾶν ab ὀρθίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὀρθιᾶν. Pauw conj. ὀρθίων sc. ὕβριν. Mavult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest. 61. χρὼ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupabat. 64. νοῦσοι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur unus ex Schol. prave legisse: μέμψιν.

57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεῖ, pro, Μοῖσα ἱστάμενον. οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

[60. δονέονται. κινοῦνται, ἠχοῦσι, παναχοῦσι. Ex Schedis.]

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κίνδυνοι, pro κάμνουσι, παραγίνονται, ut μίγνυται, μίμνουσι, αὔξεῖς: pro hoc ἱερᾷ γενεᾷ, Apollini sacræ.

67, 8. — φυγόντες ὑπερδικον Νέμεσιν. Si hæc est dea Δίκη, vindex et ultrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi *justa*, ut ὑπὲρ augeat; velut in ὑπερθυμος, *animosus*, ὑπερμάχους; sic Lapithæ ὑπέροπλοι, *fortes*, Pyth. ix. 24. *Nemesin effugiunt*, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὕβριν vitando. Potest tamen et *de magna felicitate Hyperboreorum* accipi, *cui non invidet et adversa infert Nemesis*, ut solet; ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. viii. 113. 4. ubi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox θρασείᾳ δὲ πρὸν παρδίᾳ pro πρὶν θράσος.

ἃ δὲ πόνων παρδία
Μόλεν Δαναάς ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα,
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅ-
μιλον· ἔπιφνέν τε Γοργό-
να, καὶ ποικίλον κάρα
Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
σιώταις λίθινον θάνατον φέρων.
Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. ή.

Θεῶν τελεσάντων,
Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔρεισον χθονὶ
Πρώραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέ-
λισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'. Κ. ί.

Ἕλπομαι δ', Ἐφυραίων

75. Non video, quomodo metrum constet, nisi legeris- σιώταισι, prioribus syllabis σιω in unam contractis. 76. Sive οὐδὲν ἄπιστον (ὄντι) θαυμάσαι, sive θεῶν τελεσάντων (ὄντι) θαυμάσαι. [pro θαύματα. Ex Schedis.] Dura ratio. Aldus, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat; ναυσιώταις λίθινον θάνατον φέρων, ἰμοὶ δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ. Si sic ἰμοιγε scribas, commodior oratio erit. 78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: οὔ τι ποτὲ ἰμοιγε φαίνεθ' ἕκοντι. 83. ὄντι Gott.

72. ἔπιφνέν τε Γοργόνα. melius esset δὲ, nam discessu hinc facto ad Gorgones pervenisse putandus.—In v. 76, 77, 78. verba sunt expedita; sed quorsum θαυμάσαι referendum sit, et quam vim hic habeat, non assequor, v. V. L.

79. remum inhibe. χοιράδες, πέτραι ὕφαλοι, notae sunt: v. Hesych. cf. Munk. ad Anton. lib. 24.

82. ἄωτος ὕμνων, h. ὕμνος ἀκτικώτατος, θύνει ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον λόγον, modo ad hoc, modo ad aliud argumentum, nec in una re, digressione, tam diu moratur; ut Æschyl. Prometh. 276. σχεδὸν ἄλλοτ' ἄλλου πρωτοῦ ἰζάνουσι.

Ὅτ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖ-
ἀν προχεόντων ἐμὰν,
Τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς,
Ἕκατι στεφάνων, θα-
ητὸν ἐν ἅλιξι θησέ-
μεν ἔν τε παλαιτέροις,
Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἐκνιξέ γε φρένας.

A. δ. K. ί.

Τῶν δ' ἕπαστος ὀρούει,
Τυχών κεν, ἀρπαλέαν σχέθοι

86. Πηνεῖον. diæresin tolli jubet Pauw; esse enim colon iambicum. 87. ἐμὰν. ut ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν Ἰσθμιάδα Schmid. emendavit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἰσθμιάδι. Sed Pauw etiam hic arrodit. Mavult Ἰσθμιάδᾳ esse et sup. v. 8. Ἰσθμιάδ'. 90. ἅλιξιν invito metro Oxon. forte ex Aldo. ἅλιξι Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τε. an fuit ἴσν τ' αὖ π.? Schmidius -μεναι καὶ π. scite utique præ Pauwii commentis: -μεν εἰσί τε π. παλαιοτέροισι Rom. et seqq. edd. prave. 92. νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. ut eæ ejus amore incendantur; ut curæ iis sit, h. amori. Malim ἢ, nam hoc ad puellas tantum spectare potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili ætate ille est. 94. γε ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius supplevérat: ἔνιξε τὰς φρ. 96. σχέθοι Ald. cum Bodl. γ. et Gott. quod nunc præfero: v. Not. vulgg. σχέθε. quod sane defendi potest: *tenet*, sc. si

96. Alteram lectionem, σχέθοι, prætuli cum Gedik. qui locum, ut tot alia, præclare vertit. Nam sententia est: *multis adhuc hymnis materiam per novas victorias suppeditabis* 85—93. At tu fruere felicitate præsenti; *est enim fructus summæ felicitatis ex victoria.* Hæc sic effert v. 93—98. καὶ γὰρ—*nam studium aliarum rerum aliorum animos sollicitat, verat* (ἔνιξε pro σπίζει). ἴσασιν δὲ, τυχόν κεν δὲ ἐρούει (pro τυχὸν ἱστίων, ἐφ' ἃ ἐρούει) σχέθοι φρονεῖδα ἀρπαλέαν τὰν νῦν πάθᾳ, *sensum præsentem* (præsentis felicitatis) *teneat vividum*; de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88. ἔτι καὶ μᾶλλον) *nam ea incerta sunt, nec prævideri possunt.* Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequuturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia 93, 94.) Interea fruere victoria præsenti. [vel: At ego acquiesco in

Φρονtίδα τὰν πὰρ ποδός·
Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
Πίσοιδα ξενίᾳ προσ-
ανεῖ Θώρακος, ὅς πρ
Ἐμὰν ποιτνύων χάριν
Τόδ' ἴζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων
Ἄγοντα προφρόνως.

E. δ'. K. η'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-

sapit. Ad sensum cf. Isthm. viii. 25, 6. [φρονtίζω τούτων ἀφαλίως, actutum occupat eo, cupide ijs fruatur. — An τῶν πὰρ ποδός? Ex Schedis.] 100, -ανεῖ Schmidius bene dispunxit pro -ανεῖ. debet enim choriambicum esse. 103. Non convenit versus cum antithetici. Schmidius refinxerat: Τετράορον, ἄγοντα ἄγων Φιλέων φιλέοντα ως. Antispasticum, non epionicum, esse nonum strophæ colon Pauw contendit ad v. 9. et cett. — 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo habebat ἀδελφεούς τε ἐπαινέ-. Ἀδελφεοὺς δὲ Schmidius. Idem melius rescripsit πα-

præsenti victoria. *Ex Schedis.*] Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hympum a tribulibus Ephyræis cantatum sæpius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conveniunt. ἀφαλίως simpl. *impetuose*, ut Pyth. viii. 93. adeoque *vehemens, magnus.*

99. πίσοιδα ξενίᾳ Θώρακος pro ξένῳ Θώρακι, h. e. ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Nova sententia. *Utor amico certo ac fido Thorace, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit.* De Musarum curru vid. sup. Ol. ix. 120. Isthm. ii. 2. Nem. ix. 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρόνως accipio de summo studio, *qui quasi præit præeuntem*; ut dicimus *currenti calcar addere.*

105, 6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui πίστιδα, utpote viro *probato rerum usu.* πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρῶν, τῷ πείρᾳ. πρέπει, *splendet*, διαφέρει Ol. i. 3. Comparatio multis frequentata; gravitate antecellit Bacchylides ap. Stobæum de veritate Serm. xi. it. in Brunck. Analectis to. i. p. 149. Λυδία μὲν γὰρ λίθος φανεῖ χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus to. vi. *Recueil* pl. l. 4. 5). Inde a v. 107. nova particula carminis sequitur. Ἀδελφεούς, quos *victoris* potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, *quod institutis seu rempubl. Thessalicæ*, h. civitatum, quibus ipsi præsunt, ἐν ᾧ φέρονθ', *claram et illustrem reddunt*, i. q. ἀείρουσι, ἐπαίρουσιν (Ol. ix. 31.), βασανάζειν (Ol. xii. 27.), αἴζειν

σομεν ἐσλούς· ὅτι
Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
Αὔξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
Πατρῴϊαι κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.

πατρῷαι pro vulg. πατρῶαι. 110. κεῖνται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum esse vult, Pindarico more.

τες, *felicitatem eorum provehendo; etenim* (δὲ pro γὰρ) *ipsi se viros bonos præstant in administranda rep.* Videntur aristocratia hereditaria usæ esse civitates; igitur Alevadarum πολιερκάσις πολίων πατρῷαι. et illæ κεῖνται ἐν ἀγαθοῖσι, ἴσχυσται, ἰσχύουσαι, *mandatæ sunt* (*alteris civibus*) ἀγαθοῖς *viris bonis.*

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ἀ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocat deas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris in templum Apollinis Ismenii ducendæ; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23., digreditur ad fabulam de Oreste—57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat;—75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. ἀ. Κ. Ϛ'.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν

2, 3. Mutavit metrum secundi et tertii versus cujusque strophæ et antistrophæ Schmidius, ita ut syllabam unam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, ut h. l. pro eo, quod antea editum erat: —ἀγυιᾶτις, Ἰ-νὼ δὲ A. ω. et v. 11.—Θῶαν, ἄ-

1. Heroinæ ac deæ Thebanæ, Cadmi et Harmoniæ progenies, *Semele sónsinos* Θιῶν ἐν Ὀλύμπῳ, et *Ino*, nunc dea marina, Leucothea. Cum his *Alcmena* invo-

Ὀμοθάλαμε Νηρηίδων,
Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματέρι πὰρ Μελίαν χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐτί-
μασε Λοξίας,

A. ά. K. Υ'.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον,
Ὦ παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καί

Pauw acriter increpat. Molitur alia Mingarell. Conject. pag. 51. et in schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum injicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret:— ξαν Ἑλ- cum v. 11.— 3. Ἰσά τι Bodl. γ. 5. ἴστι Pal. C. ἀριστογόνῳ pro ἀριστογόνου Ἡρακλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec minus nec magis commode. 6. παρὰ metri caussa emendaverat Schmidius, pro vulgato πάρ. Malo cum Pauw. credere, fuisse olim scriptum Ματέρι πὰρ M. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσέων est dissyllabum. 7. ὃς etiam a Schmid. pro vulg. οἷς. 8, 9. Fuisse olim τάξιν horum colorum aliam, Pauw putabat: Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐ- τίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντείων θῶκον. Supra βωμὸς μαντεῖος Ol. vi. 7. et μυχὸς μαντεῖος Pyth. v. 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικόν. Ad totum locum cf. Pausan. ix. 10. et Ammon. pag. 70. e Didymo.

catur, ut pompæ victoris intersint. Continuatur oratio, lyrico spiritu circumducta, usque ad v. 24. adeoque v. 11. post θῶκον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἱστίας. Jungenda quoque sunt: Κάδμου κόραι, et v. 12. ὦ παῖδες Ἀρμονίας, quæ junctim essent: παῖδες Κάδμου, καὶ Ἀρμονίας. *Jubentur* autem *adesse ad templum Apollinis Ismenii, ut pompæ victoris ad illud ducendæ intersint et hymno victoris accinant.* Templum Apollinis egregie ornavit v. 6—11. παρὰ Μελίαν. Scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliæ et Ismeni, quem ex ista nympha Apollo susceperat; unde et nomen h. l. *templi Ismenii*, ut vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos aureos, Pausanias memorat ix. 10. non huc spectant; sed Pindaro sunt *aurei, antiqua illa donaria*, in quibus etiam litteris Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus v. 59. memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex v. 11. discimus.

12—14. ἔνθα καὶ νῦν—καλεῖ ἱμαγενεία στεφανοῖ συνίμεν, pro: ἔνθα καὶ νῦν καλεῖ ὁμᾶς [i. Apollo l. Melia. hoc melius Sch. *Ex Schedis.*]. itaque sequitur 17. ἅρμα καλαθῆναι, *ut canatis Themi-*

Νυν ἐπίνομον Ἡρωΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κιλαδῆτε ἄ-
κρᾳ σὺν ἑστίᾳ,

Ε. ἀ. Κ. ς'.

Ἑπτατύλοισι Θήβαις
Χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας·
Ἐν τῷ Θρασυδαΐου ἔμιασεν ἰσθμίαν
Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῴαν βαλὼν,
Ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. Κ. ϛ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου
Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ πραπερᾶν ἐκ δόλου

13. Νῦν ante Schmidium scribebatur. 15. Θέμιν. ultima esse debet producta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν Ϙ'. 17. κιλαδῆτε ἀ-. Non est hiatus a Pindaro. Fuit κιλαδήσετ' ἀ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνήσω. vi. 39. ὄφρα βάσομεν. 22. Τρίτος Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. [Heynius in textu vocis primæ literæ finali superscripsit ς, et post βαλὼν delevit punctum.] 23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium, nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι- 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731. 27. Ante Schmidium; χει- ρῶν ὑ. πρ. χειρῶν ὑπὸ πρ. jungit Mingarell. cum φονευμένου. Equidem δολίαν

den, Pythonem et oraculum, χάριν (per apposit.), hymnum, qui sit hymnus, in honorem Thebarum et Pythiorum. ἰσθμίαν ἀγελάν v. 13. audacter dixit consortem turbam; ut σύσσιτος, qui una pascuntur vel una habitant. ἀρθοδίκαν 16. veridicam. 24. Λάκωνος Ὀρέστα. unde Laco, cum esset Mycenæus? Puto, quia factus est rex Spartæ. v. Pausan. ii. 18. pag. 150. iii. 1. p. 205. Digressio, quæ sequitur, a lusu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quæ in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

Τροφὸς ἄνελε δυστηνθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
πτὰν παρ' εὔσκιον

A. β'. K. γ'.

Νηλὴς γυνά. πότερόν
Νιν ἄρ' Ἰφιγένει', ἐπ' Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
Ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι πάραγον κοῖται;
Τὸ δὲ νέαις ἀλόχρις

ὧτὰ χ. pro ἰα. Similis fere loeus illis Ol. vi. 73. ἄλθεν δ' ὧτὰ σωλάγχνων ἐπ' ἀδίνές τι, si altero loco ἐπ' pro ἐξ legeris. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανὶς ductum Schmidius recte ait; ut ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, ut sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασάνδραν vett. edd. recte, ut prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, ut 54. 36. Schol. ἰσόνυκτα καὶ ἰλάσκεται, prius vitiose. 37. λέχυν Oxonienses ex Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλον, quod Pauw retinendum fuisse clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ἰργὴ, magis consentaneum videri potest. 38. Ut antitheticis responderet his versus, Schmidius pro λέχυ scripserat τινὶ, exagitatus a Pauwio. Poterat leniore opera scribi: λέχει δαμαζομέναν. 39. ἴννυχα ante Schmid. qui recte emendavit, ut nunc est; minus bene idem dedit: ἀνάγον. 40. Erat τὸ δὲ—. ut Pæonico metro succurreret, Schmidius legit: δ', τι, vel τό τι, Pauw: τὸ δὴ τ.

34. πότερον, lyrica forma pro vulgari, *seu quod—seu quod.*

36. σφαχθεῖσα sive de conatu accipiendum, sive ut vere mactata sit, quod alii sequi videntur, ut Lucret. i. 85. sqq. et ipse Propert. iii. 5. 54. *Pro qua mactata est Iphigenia mora.*

38, 39. *An eam alieno amore domitam adulter corrupit?* Omissa altera propositio. quod ne maritus rescisceret, illa timuit.

40—46. *Quod sane novarum nuptarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id divulgent. Omnino enim homines maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam invidiam,* invidiæ obnoxia est; οὐ μείονα, pro οὐ μικρὸν φθόνον· δ δὴ χαμηλὰ

Ἔχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
ψαι τ' ἀμάχανον

E. β'. K. ς'.

Ἀλλοτρίαισι γλώσσαις.
Καπολόγοι δὲ πολῖται.
Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας ἰκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. K. ϑ'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,
Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἀζρότα-
τος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,

41, 42. Erat κα- 42. λύψαι; dedi καλύ- ψαι τ' ἀμάχανον. Ita necessario versus dispescendi, ut semel receptum metrum servetur. 45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat *parem opibus*. 46. βρέμει durum esse agnoscit Pauw et conj. βρέμᾳ, h. κακολογίᾳ, φθόνῳ, eleganter, ut ipse quidem addit. Malo pati βρέμει. *At sordidum vulgus occulte fremit*, obtrectat potentum famæ. 47. Erat Θάνε. Ἀτρεΐδας vulgo ante Schmidium; qui Ἀτρείδης, consentiente Aldo. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutavit in ἔνυλε. ἔλυσσε Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, ut sæpe in Homero λῦσε, λύσαντο. nec aliter ms. Gott. 52. ξένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius recte cum Aldo. 53. ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νέᾳ κεφαλᾷ. An probandum: ὁ δὲ—νέᾳ κεφαλᾷ, ut κεφαλὴ pro homine dicitur?

πνέων ἄφαντον βρέμει. *nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus.* βρέμει ἄφαντον, *fremit, loquitur*, h. maledicit, *occulte*. ἄφαντος de *obscuro* etiam Nem. viii. 58. ubi itidem *invidorum fraus* τὸ λαμπρὸν βιᾶται. πνέων χαμηλὰ, *vivens humili loco*, pro adverb. ζῶν χαμηλῶς. πνέων, *vivere*, Nem. vi. 2. x. 163. Procedunt omnia hæc a sententia v. 42, 43. *Clytæmnestra norat, adulterium suum occultari haud posse*; idque eam ad cædem Agamemnonis parandam induxit. Locum haberet interpretatio a vento ducta, si ὁ πνοὴ esset; at est ὁ πνέων.

48. ἰν Ἀμύκλαις. aut diversam de loco cædis famam sequitur Pindarus; aut *Amyclæ* latius dictæ sunt pro Peloponneso; figura eadem, qua sup. v. 24. Orestes Λάκων.

51. ἔλυσε δόμους ἀβρότατος, pro τὸν ἀζρότατα δόμων, *opes evertit domus*.

53. νέᾳ κεφαλᾷ, νέος ἔτι ὤν. v. V. L.

Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ᾽· ἀλ-
λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πίφγειν τε ματέρα, θῆκέ τ᾽ Αἰ-
γισθον ἐν φοναῖς.

Α. γ'. Κ. δ'.

Ἦ ῥ᾽, ὦ φίλοι, κατ᾽ ἀμευ-
σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν πέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἦ
Μή τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ᾽ ἄκατον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ
Συνίθευ παρέχειν

55. γε inseruit Schmid. ex Aldo. 56. Etiam πίφγειν τε idem ex Aldo. Rom. et rel. ἴσχειν μ. Bene etiam pro ματέρα Aldus ματέρα. 59. Hamen in metro, nec satisfacit Mingarell. τρίοδόν γ' vel - στίχων τριόδων. 62. εἰναλίαν cum Aldo Schmid. pro vulg. ἰναλίαν, quod et ipsum defendit Pauw. 63. τὸ δ' ἐτὸν primum edidit Stephanus secundum Schol. Schmidius revocavit τὸ δὲ τεὸν (h. e. κατὰ τὸ σὸν), quod te attinet. Emendandum τὸ δὲ τεόν. 64. Metrum claudicat. Schmidius τε συνίθευ π. Quidni συνίθευ? Mingarell. sic

55. σὺν Ἄρει, cæde. σὺν pro διά. propr. Mars pro pugna, inde pro σί. Nisi χρόνῳ σὺν jungas pro σὺν χρόνῳ.

56. Θῆκεν ἐν φοναῖς vel pro ἐν φοναῖ, ἐν φόνῳ, vel cum Schol. ut φοναὶ sint οἱ τόκοι, ὡς οἱ φονεύοντες, quibus cæsi jacent. quo modo idem cum Eustath. et al. accipit locum Iliad. x. 521. ἐν ἀργυλίῃσι φονῆσι. quod tamen et ipsum esse potest ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ. [Sophocl. Antig. 696. ἐν φοναῖς πεπτῶτα. Ex Schedis.]

58. Revocat se a digressione nova formula. κατ᾽ ἀμευσίπορον τρίοδον tanquam in trivio, adeoque errori obnoxio. ἰναλινθην τῆς ὁδοῦ. Similia Nem. iii. 47, 48.

63. τὸ δὲ τεὸν, quod ad te attinet, quod tuum est, ἐχρῆν δὲ παρέσεσιν ἄλλα ἄλλοις, consentaneum esset te alia ex aliis moliri, carminis materiem undique conquirere, εἰ συνίθευ παρέχειν φωνὰν ἀνάργυρον μισθῷ, (μᾶλλον) ἢ π. Π. si mercede carmen pacta esses, o Musa, adeoque homini, qui nullam laudum materiem suppeditaret, potius quam Pythico victori, in quo habes quod laudes. Secundum hæc sensum teneo: *si pacta esses, Musa, carmen, si vocem venalem mercede locasses, nil impediret, quo minus digressione utereris; at nunc in honorem Thrasylæi, ejusque patris, hymnum condis, qui felicitate et gloria florent, adeoque materiem carmini præbent satis amplam.* Metro tamen satisfacere difficile est. v. V. L. παρέσεσιν, ut πονῶν, movere, moliri, machinari, nihil novi habet.

Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
λα χρὴ ταρασσόμεν.

Ε. γ'. Κ. ς'.

Ἢ πατρὶ Πυθιονίκᾳ,
Τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ·
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ

constituit: 64. γε συίθεν ταρέχειν 65. φ. δ. ἄλλα 66. τὰ χρὴ ταρασσόμεν' 67. ἢ πατρὶ Πυθωνίκᾳ. 65. ὑπ' ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. pag. 111. conj. ὑπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον *mercede conductam, venalem.* cf. Isthm. ii. 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλοτ' ἄλλ' αἴ ταρασσόμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῦσα, τὸ μὲν τόδε, οὐ μισθῷ Τὸ συίθεν ταρέχειν Φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ' ἄλ-λα χρὴ ταρασσόμεν Ἢ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa ætate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam præbere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbum Grammaticorum fraudem detexit, labem avaritiæ Pindaro ubique haurientium. Sed interpolatione receptæ lectionis rem confici nolim. In Schol. est ταρασσόμεν, ἀντὶ τοῦ, τάσσεσθαι καὶ μισθάρνειν. Ignoravit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ' ἄλ-λα ταρασσόμεν, *modo, cane.* An fuit ἄλ-λῳ *alio modo?* nam trochaicum colon est. Ad ἄλλῳ adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ' ἄλλα vel ἄλλο, ut Nem. iii. 72. Isthm. iii. 30. P. x. 85. Potest quoque sic jungi: τὸ σὸν (sc. ἐστὶ) ταρασσόμεν. [Heynius in texta delevit χρὴ et voci ταρασσόμεν, post quam posuit comma, adscripsit: p. τάσσεσθαι.] 67. Laborat et hoc colon. Schmidius ἀθλοσίῳ. Pauw Πυθοσίῳ, ut sit a Πυθώ, τοῦτον ἐν Πυθοῖ. Mingarellius suadet facere Πυθο—dissyllabum, aut primam pro brevi habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accomodandus versui 19. ἐν ναυσὶν Θήβας. et sic in reliquis epodis. 69. τε abest Steph. primæ et iis quæ hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἅρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἁ. Schmidius, metro periodico poscente; recte, Pauwio quoque adsentiente. 71. Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων Schmidius. Pro ἴσχον (v. ad 23.) ἴσχε, ut ceteris versibus respondeat. 72. Ἀκτῖνα θοὰν malit Pauw. ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellius, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a majore, versus est impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ ma-

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, *jam antea.* Mox jungenda Ὀλυμπίᾳ τε—Πυθοῖ τε. 73. Ἑλλανίδα στρατιάν, *turbam æmulorum.* Sic Nem. x. 47. Isthm. iv. 48. ἥλιγξαν, *vicerunt*, proprie, arguerunt inferioris virtutis esse.

Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
'Ελλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καθλῶν,
Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
"Ολβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἴσαν τυραννίδων·

A. δ'. K. δ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-

velut idem Pauw. non viderat, 'Ολυμπίᾳ τι—Πυθοῖ τε sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. et Schol. ut sit pro γυμνασὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. i. 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις, sed ibi opp. ἱππίᾳ δικλίσι. Vulgo γυμνοῖ, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἐραίμαν Bodl. γ. et ν. 78. ἄν τ'. 79. μακροτέρᾳ Gotting. In fine vulgg. μ. σὺν. Sed hoc σὺν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ. ξυναῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male invexerat ed. Rom. Emendavit Schmid. ex Aldo. [Hermann. de Dial. Pind. p. viii. corrig. φθονεροὶ δ' ἀμύνονται. εἰ γάρ τις etc. *invidi praetereunt mediocrem sortem.* (?) *Ex Schedis.*]

76. sqq. More suo, ut v. c. Nem. i. 49., *ad se* transfert, quae alius universe efferre solet, cum sint *ad victorem* referenda, *qui in civitate libera mediocri conditione contentus non adspirabat ad honores et principatum, nec aliis invidebat aut tenuiores fastu premebat.* Turbat Thebanorum civitatem illo tempore agitabant; quod docte docet Godik. Ἐραίμαν καλῶν θεόθεν, τῶν καλῶν τε θεοῦ ὄντων. Notum, quae καλὰ sint Pindaro: *studia, rerum honestarum, unde decora, vitae ornamenta et gloria illo tempore promanabant*, v. c. res equestris et certamina; tum *ipsa illa decora et ornamenta*, inprimis *e victoriis*. τὰ καλὰ igitur *appetit, μαίμασιν δυνατὰ* ἐν ἁλικίᾳ, h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ut in juventa, ex cursu, e luctu, et sic alia.

78—82. *Cum enim videam, medio orem conditionem in civitate florere majore felicitate*, esse feliciorem, *sperno fortunam potentum; et studeo virtutibus civilibus.* τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec invideo aliis; *invidi ceve sibi ipsi malum arcessunt invidia sua.* ἀμύνονται, βλάπτονται, ἀνῶνται, puniuntur. Pergit universe efferre, quae de Phricia praedicare volebat, εἰ τις pro ὅστις: *qui consequutus est ea, quae summa sunt in vita privata*, (ut victor sit) vivitque tranquille, *temperatque sibi ab insolentia*, (cf. Isthm. iii. pr.) ἀνίφογον pro ἀνοφερόγα, ut ἶσχυν pro ἴσχι, *ei pulcra mors obtigit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit*: χάριν εὐάνορον πρατίσειεν, (κατὰ τῶν) πετάλων. Sed v. Var. Lect.

τᾳ. εἴ τις ἄπρον ἐλὼν ἄσυχά
Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
Ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἰσχατιὰν
Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν τορών.

E. δ'. K. ς'.

Ἄτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
Τὸ μὲν, παρ' ἅμαρ, ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' αἰ-
πέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

84. ἄσυχα metri caussa emendavit Schmid. cum vulgg. sit ἀσυχίᾳ, recte. cf. Pauw. 86. μέλανος δ' ἀν' ἰσχ. vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, conjicit Pauw, (Scholio opinioni facile locum dante) alteram: φθονερῷ δ' ἀμένονι ἄτᾳ, Εἴ τις—ἀπέφυγεν, μέλανος δ' ἀν' ἰ. Κ. Θ. ἴσχει, ut sit pro ἀνίσχειν. alteram: φθονερῷ δ' ἀ. ἄτᾳ. Εἴτις—ἀπέφυγεν μέλανος ἂν ἰσχ. etc. 87. θάνατον omnes edd. perperam. recte emendatum θανάτου a Schmidio etiam sec. Schol.—θάνατος, ὃ γλ. Ald. 89. χάριν εὐώνυμον (pro εὐωνυμίαν, decus bonæ famæ) κρατίστην per se bene se haberet, optimam famam; sed nunc videtur conjungendum cum κτεάνων. requiritur tamen sic. κτεάνων κράτιστον. 94. υἱοὶ θεῶν malit Pauw, oblitus se in lyrico poeta versari. 95.—Θεράπνας ἕνδον Τὸ δ' εἰσίοντας Ὁ. Schmidius.—Πέρας Θεράπνας, τὸ δὲ al. emendat Pauw, ut periodicum sit. Θεράπνους Pal. C. perperam.

91. ἅτε διαφέρει ὑμνητὸν λίνεα pro διαφέρει ὕμνοις, divulgat, celebrat hymnis. quod clarum nomen, decus, facit, ut carminibus celebreris: pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

95. Schol. "παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν Odyss. λ. 302. sq." At notabile, quod pro locis inferis, in quibus alternis versantur, memorat Πέρας Θεράπνας, sepulcrum ad Therapnas, tanquam sedem Manium: fere ut sup. Pyth. v. 129, 130. 135. inf. Nem. x. 105. Verum permiscentur passim Hades, tenebræ, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8, 9. Ceterum fabulæ huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperi, modo vesperi modo mane orti, confusa cum Dioscuris, ita ut alter cernatur, alter lateat.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιβ'.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΥΛΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

Invocata Acragante, tanquam dea, ut propitia sit Midæ victori redeunti e certamine musico 1—11. ad tibiæ inventum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adjicit de successu post ærumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΙΤΕΩ σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἄ-
τ' ὀχθαις ἔπι μαλοβότου
Ναίεις Ἀκράγαντος ἐὐ-
δματον κολώναν, ὦ ἄνα,
Ἴλαος ἀθανάτων

αὐλητᾷ. Vicit. Pyth. xxiv. et xxv. v. Schol ad pr. 4. μαλοβότου. At Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 5. ἰὲ- Schmid. pro vulgg. ἰὲ-ἴραστον. 6. ὦ ἄνα nove dictum pro ἄναστα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: ω ἄνασ-σ', Ἴλαος. et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alteram feminino genere nunquam adhibitum esse.

Ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
Δίξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
σαντα τίχνᾳ· τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα·

Α. ά. Κ. ιδ'.

Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
Ἄϊᾳ λειβόμενον
Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ·
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
νυσεν κασιγνητᾶν μέρος,

8. εὐμενίᾳ Bodl. γ. et Ald. et postulat pro εὐμενίᾳ metrum, itaque reposui. Sunt plura ejusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda. 10. εὐδόξῳ Μίδᾳ pro εὐδόξου Μίδου legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, ut nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit loca similia Ol. vi. 165, 166. xiii. 39, 40. Pyth. viii. 6, 7. 11. Ἑλλάδα potest exponi, v. Not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδι—τίχνᾳ. 16. δυλόεσσαν Schmidius de suo: nam omnes habent δυλόεντας, ut sup. Pyth. i. 40. Scilicet στυλάς, στυλόν, δύλωνες, δύλωσσαι, idem quod ἀνύλωσσαι. 18, 19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii: δὲ —καμάτῳ Περσεὺς, ὁ. 19, 20. ὃ- ὕσιν. Multa perperam Grammatici veteres

11. Ἑλλάδα, ut sup. xi. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν de omnibus concertantibus. it. Nem. x. 46. Sed v. V. L.

13, 14. διαπλέξαισα, ἐμπλέξασα, συμπλέξασα, *componens, inserens, fabricando, maestum ejulatum sororum traculentarum.* Sic διαπλέκειν pro *adjungere*, inf. Nem. vii. 146. ἁρμόσαις διαπλέκοις.

15. ὃν θρῆνον ἅϊ λειβόμενον, σὺν καμάτῳ δυσπενθεῖ, (pro διὰ, ὃ, *præ ærumna luctuosa*, luctu) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις δυλόεσσι τε ὀφίων pro ἐκ κεφαλῶν τῶν παρθένων δυλόεντων (ad quas nemo accedere auderet) τῶν ὀφίων ἴνιον. questus sororum de Medusæ cæde (cf. inf. 37, 38.) expressit Pallas inventa tibia: cujus sonus adeo esse debuit querulus ac lugubris. Necesse autem ex poetæ sententia est, non Medusam modo, sed et ceteras duas sorores capita anguibus comata habuisse.

19. ἐνέπει ἔνεστι—ἔσα,—ἁμαίρουσί τι —θῆναί τι.

Εἰναλίᾳ Σεριφῳ
Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
Ἤτοι, τό τε Δισπότιον
Φόρκοι ἀμαύρωσεν γένος,
Λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ
Θῆκε μητρός τ' ἔμπεδον
Δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδούσας,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
Ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐρρύσατο, παρθένος αὐ-
λῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας

tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem: ipsi veram lectionem laudant: *δύσον. δύω, conficio, occido*, non infrequens. 21. *ἰναλίᾳ* non Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. [24. Hermann. ad Orph. p. 782. corrig. *Φόρκοιο μαύρωσεν. Ex Schedis.*] 28. *συλάσας* ut *τιμάσας* et alia. *ἀπουσλᾶσαι* sup. iv. 195. Vulg. *συλήσας*. 30. *αὐτορύτου* emendavit Schmid. ex Ald. Vulgo: *αὐταρήτου*. 33, 34. Editum erat *αὐ-λῶν*, quasi Dorice etiam ab *αὐλὴ, αὐλῶν, αὐλᾶν* formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fuerit, probabimus cum Schmidio ex Aldo *αὐλῶν*. Provocet forte aliquis ad Od. κ. 10. sed vix recte ibi *αὐλῇ* pro *αὐλῇ* accipitur. Qui sequitur locus, prave interpungebatur in Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph. 34. *τεύχε* Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro *τεύχειν*.

23. *τὸ Δισπότιον γένος. τὸ Δῖον*, etsi monstrosum, tamen non mortale.

25. *Ἔρανον* de *symbola* accipio seu *munere, quod Polydectes sibi conferri jusserat*: v. Apollod. ii. 4. 2. p. 95. et Not. p. 294, 5. *λυγρὸν θῆκε, poenitendum*, h. e. in luctum vertit. *Ἔμπεδον, s. longum s. durum* servitutem, ad quod ei adacta fuerat.

28, 29. Alibi Pindarus a Præto corruptam tradiderat: Schol. Iliad. ξ. 319. *δεσμὸν ἀναγκαῖον* eodem sensu Theocr. xxiv. 33. quem effugere nequeas, qui tenet, cogit, necessitatem manendi imponit. *εὐπαράου*, nam formosa fuerat Medusa, ut et cum Pallade certaret de forma; a qua comam anguineam accepit.

Ἐκ παρπαλίμων γενύων
Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐριπλάγκταν γόον.
Εὗρεν Διὸς· ἀλλά νιν εὑρεῖ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν πεφαλᾶν πολλᾶν νόμον
Εὐκλεᾶ, λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.

Α. β. Κ. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
Τοὶ παρὰ παλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει,
Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-

40. S. ἴσχει K. ἀνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi nominis inventum, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὄνασεν, in πεφαλᾶν π. νόμον—ut hoc sit prædicatum, a poeta ipso adjectum. 41. Si πεφαλᾶν est, cur non et πολλᾶν? [Heynius in textu corrig. ἀνόμασεν.] 42. εὐκλεᾶ Schmid. metro jubente, et Misgarello probante pro εὐκλία. λαοσσόων idem, ut jam Brub. Morell. et Steph. λαοίων Rom. et Crat. λαοσσόον Oxonienses novarunt ex Bodl. γ. (et Aldo), perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitavi λαοσσόων revocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex σ scribere necesse erat. Edd. reliquæ Καφισίδος vitiose et hic. cf. sup. ad Ol. xiv. 1.

36. παρπάλιμος l. rapax l. celer, ex ἁρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. γνάθων ὀπλίας dixit poeta simili modo Nem. i. 63.

41. ὀνόμασεν πεφαλᾶν πολλᾶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυπέφαλος νόμος ἀδῶν, respectu vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L virorum erat. Satis argute!

47. Καφισὶς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαΐς λίμνη, palus Copiæ. v. Fragm. Pind. pag. 88. xcix. μάρτυρες χορευτᾶν, quatenus tibia accinit choro; πιστοί, nam numeros servant.

49. Quæ sequuntur, ad sollennem poetæ sententiam (v. sup. Pyth. viii. 104. sq.) refero: cum victoriam tanto clariorem esse dicit, si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed divina voluntate obtingere.

θρώποισιν, ἄνευ καμάτου
Οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἤτοι σάμερον
Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
φυτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

52. ἤτοι σάμερον. Supplent veteres: ἤτοι ἔστιν, αὔριον. Schmidius exponit ἤτοι σάμερον, vel hodie etiam. Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se diosere velle ait, quod verum sit certo certius: -τάσει νιν ἤτ' ἦ σάμερον Δ. postea vel hodie. An id satis græce dictum sit, equidem non dicam; scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit medicina: -τάσει νιν ἤτοι σάμερον aut nunc aut hodie, h. brevi, et inopinato. δαίμων ἐντελεστῇ, seu fatum exitum habet ut (Ol. vii. 124.) seu deus eventum dat. τελεστῇ sane et active et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad πόνον, non ad ἦλθον. 55. οὐ καί τιν' ἀελπτίαν βαλὼν Bodl. γ. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Ut tempus dicitur alicui objicere aliquid insperatò, sic, si recte capio, h. l. ὁ χρόνος βάλλων dicitur τινὰ ἀελπτίᾳ, perrutere, opprimere, insperato ἀίλπτως.

Ait igitur: *Quæcunque felicitas* (ὅ τι) *inter homines est, sine labore non paratur.* δαίμων δὲ ἐντελεστῇ (pro ἐντελεστῇ) *vel ἤτοι σάμερον, eventum rerum dat deus aut nunc aut hodie*: pro: mox, h. serius citius; *nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc,* quo id evenire potest; *idque etiam potest aliud dare, aliud negare, præter spem et contra sententiam.* οὔπω v. 56. est simpl. οὐ, ut sæpe. h. possunt res aliter evenire, quam speraveramus et putaveramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: τό γε μόρσιμον οὐ παρφυτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος· ὃ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, ἔμπαλιν—. Dura sane oratio; sed in sententiis frequens, inprimis in extremis carminis versibus. Scholiastæ autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adjuvantem, relinquo. Similis sententia Ol. xii. 14. sq. ὅ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, a jaculatione: *ferire, assequi aliquid,* dicitur *tempus,* βάλλειν τινὰ pro τυγχάνειν. Ut aliquis, qui aliqua re potitur, τυγχάνει, sic nunc *tempori* idem tribuitur: hora *aliquid consequitur,* (τὸν) ἀελπτίᾳ pro ἀίλπτως. Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. unde ap. Brunck. to. i. p. 42. xiii.

ΤΕΛΟΣ.

N E M E A.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDEM victoris communicat cum insula—29. Inde virtutes victoris celebrat, ejusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incunabulis, anguibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. ά. Κ. *l.*

ΑΜΠΝΕΥΜΑ *σεμνὸν* Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,

1. *σεμνοῖ* Ἀ. Schmidius, ad antitheticorum exemplum. [Utitur versu Cic. ad Att. xii. 5. Ex *Schedis.*]

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra ix. alterum carmen in aliam ejus victoriam est factum, ubi vid. Schol. ad v. 95. Cum Ætnæus pronuntiatus sit, serior esse debuit victoria Ætna condita: forte Nem. xlviii. (Ol. lxxvi. 4.)

1. Ut aliis ab Syracusarum sic nunc ut varient hoc postico copia, (nec aliam causam desidero) ab Ortygia, earum parte, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Ætnæus.

Δίμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα· σίθεν ἀδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

A. ά. K. ί.

Ἀρχαὶ δὲ βίβληνται θεῶν
Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

3. Ἀρτέμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quæ non nisi rivuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis códices expressit: igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐν θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio θεῷ. Sic emendat etiam Dawes Misc. crit. p. 56. et Pauw: sed non minus durum est hoc; ille jungit σὺν θεῷ, quod bene dicitur; enimvero θεῷ σὺν quam durum! Pauwius interpungit: Ἀρχαὶ δὲ β. θεῷ, Κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset θεῷ accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βίβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις). *initia et causæ ac fundamenta illius præclari facinoris facta sunt* (h. victoria illa profecta est) *a deo et præclara viri virtute.* Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sin ἀρχαὶ ad ἐγκώμιον μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in Notis vides. Mingarell. βίβληνθ' in θεῶν et pro κείνου

4. (in) σίθεν ὁρμᾶται, *a te orditur.* — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, *decus novæ colonia Ætnæ*: grandius sonat *Jovis Ætnæi.*

11. ἀρχαὶ δὲ βίβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρεταὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetæ nostro sollenni: ut alter grammaticorum acceperat: *ad* ἀρχαὶ *eaïs δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βίβληνται* (in) θεῶν. Ita vero nec σὺν convenit; et deberet esse ἐν θεῶν. Restat alterum, ut aut ad ἔργμασιν aut ad μέλος ἐγκ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ἐγκωμίου μέλους junguntur, sunt ea *causæ, materies hymni*, hunc *parata est per præclaras virtutes viri*, Chromii. σὺν ἀρεταῖς pro διά. At θεῶν durum est, pro ἐν θεῶν, nec minus θεῷ pro σὺν θεῷ, aut, ut Dawes suadebat, θεῷ σὺν ex seq. versu: forte fuit βίβληνθ' ἐν θεῶν pro βίβληνται, *jacta erant*, seu pro βίβληνται ἐν [Heynius correxit 'π.] θεῶν. Pergit v. 13. *Summum felicitatis culmen est in successu*, (in victoria, et) *præclarum victorium celebrat, Musa.* In vss. 19 — 22. mihi etiamnum superest ambiguitas: spectetne ἐφθόνησεν ad Proserpinam an ad Jovem; tum qua junctura segregari possint invicem tot casus secundi. ἐφθόνησεν est ex voc. lyricis Pindaro varie

Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Παιδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐπάρου χθονὸς

E. α'. K. ἡ.

Σικελίαν πίσειραν ὀρθώ-
σειν πορυφαῖς πολίων ἀφνειαῖς·
Ὥπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντύος
Λαὸν ἱππαίχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-

conj. ἀλεσσῶ. Ut σὺν expellas, substitues πλεσσῶ ἁ. Sed in πείσω vix habes quod reprehendas. 14. μεγίστων Bodl. γ. 16. Νῦν ἴαγε' ἁ. vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius Νῦν ἴαγε' legit pro ἴαγες, scil. *Chromius*. Mingarell. tentabat ἴαγε νῦν, quia ἴαγεν occurrit Theocr. xxiv. 21. Iliad. β. 41. ἰαχέπαχυς ap. Sophocl. Œd. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ. immutarunt ἴαγες νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianæ lectioni succurres, si scripseris ἴαγες νυν. ita dactylicis numeris præfixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ' ἴαγες poeta adhibuit Ol. ix. 72. Nem. x. 39. — 18. Περσεφόνᾳ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ. 19. χαίτας Bodl. γ. 24. χαλκέντεος Bodl. γ. 25. ἱπποχμῶ Bodl. γ. Σ' ἅμα δὴ lectum erat ab uno e Scholiastis, et sic Aldus; nec improbat Pauw.

frequentatis: modo *erigere*, *erectum constituere*; modo *erectum servare*; hinc omnino *servare*, ut Isthm. v. 62. quod et ἀναῤῥῶν: (hinc ἀῤῥώστεια Thero Ol. ii. 14. et θεὸς ἀῤῥωστὴς Pyth. i. 109.) tum *exaltare*, *illustrem reddere*, *celebrare* Isthm. iv. 65. vi. 95. porro *confirmare animum* ad suscipiendum aliquid Pyth. iv. 106. et omnino *suscipere* et *facere*: Isthm. i. 64. ξυνὸν ἀῤῥῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum*. Sic ἀῤῥῶν ὕμνον Ol. iii. 5. Jam ἀῤῥώσας Σικελίαν erit *seu regere seu illustrare* Siciliam. Si prius locum habet, referam ad Proserpinam, (σὺν τὴν) ἀῤῥώσας Σικελίαν: ad Jovem autem, si alterum. Reliqua non uno modo jungi possunt; vide an hunc præferas: Σικελίαν πίσειραν, ἀφνειαῖσιν, εὐπάρου χθονὸς (ἴσως vel διὰ), πορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς. h. ἀρωγὸν ἔσσαν πόλεσιν, *principem, insignem urbibus*. [An πολίων c. χθονὸς jung.? *Ex Schedia.*]

24. πολέμου μναστῆρα. Ex Homero: *studiosum bellorum*. [Pyth. xii. 42. *Ex Schedis.*]

πιάδων φύλλοις ἑλικτᾶν
Χρυσίοις μιχθέντα. πόλλων ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψευδεῖ βαλών.

Σ. β'. Κ. ί.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται, θαρσὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

27. χρυσίοις recte refinxit pro χρυσίωι Schmidius; est enim trochaicum. 28. λαβὼν Ald. Asciepiebatur βάλλειν καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque *figere*: tempus *non ferions* mendacio. Ita quoque Pauw, sensu tamen parum expedito: ut toties faciunt viri docti in critica re occupati; ut satis constet, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: *multa attigi*, (scil. ea, quæ in Sicilia laudem dixerat) *opportunitatem jaculatus*, h. opportunitate usus, et quidem *in veris laudibus*, οὐ ψευδεῖ. h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Præstat sequi, quod in Notis posui: ἱκέσθαι πολλῶν (κατὰ) καιρὸν, οὐ σὺν ψευδεῖ βαλὼν (ἀνεμῷ). 29. ἰωκαλίαις una voce Bodl. γ. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἰωκαλίαις Brub. Morell. emendatum a Stephano.

28. πολλῶν ἱκέσθαι καιρὸν, οὐ ψευδεῖ βαλών. *Syracusarum multas laudes se attigisse* ait, *et vere*. βάλλειν tanquam σκοπὸν, de laude, συντύχοις, οὐ (σὺν) ψευδεῖ, *non aberrando*, notum est ex Pindari usu, v. c. Ol. ii. 160. xiii. 138. 5. Tum præstat jungere πολλῶν ἱκέσθαι (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, *vere, opportune, scite*. Sic. et Pyth. i. 157. (κατὰ) καιρὸν γὰρ φθέγξασ', πολλῶν στόμασιν συνταύσασ' ἐν βραχεῖ. Pergit v. 29. Enimvero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis etc.

29-52. Sequuntur *laudes victoris*: primo loco *hospitalitatis*; tum v. 34. *mentis moderatæ*; 36-43. quod ad rerum augendarum studia *corporis robore* ac *prudentia animi* pariter instructus esset; tandem inde a 43. *generosus divitiarum usus* commendatur. Variata autem arte hæc expedit: primo ait *se venire cum carmine suo ad virum φιλόξενον*: nam ξένων ἐπὶ θύραις, quod in convicium poetæ vulgo vertitur, est idem ac καμάξαι. Est autem is, *quem celebro, vir φιλόξενος*. Porro καλὰ μελπόμενος, *laudes ejus canens* (et sic sæpe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) ἔνθα μοι, *ubi et mihi mensa hospitalis parata est*, h. e. ubi ego ipse hospitii jure junctus sum. Ἁρμὰ δὲ — *sæpe enim ab hospitibus frequentatur ejus domus*. οἶκος ἁρμόδιος hyperbolice dictum

Ἐντί. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἀσ-
λοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν

34, 35. ἰσ-λὸς, Dorice pro ἰσθλὸς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἰσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἰσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ ἀντὶον καπνῷ, *vir probus hac fortuna utitur, ut obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum*, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suæ experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἰσλός! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: —λός γ'. Verumtamen ipsum ἰσλὸς pro accusativo plurali haberi poterat, ut ap. Theocrit. τὰς παρθένους, et ita

pro *si alienarum domum in tuis studiis frequentant, sæpe ejus domum adeunt exteri.* ut *iter* dicitur *tentari*, *locus tentari*, *mare*, quod aditur. 34. Sequitur *moderatio erga obtrectatores.* Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus sæpe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Exutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quæ ipsis Aristarchi verbis proposita est: τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ἀνασείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὅστις καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον, καταστέννοντι. *iis, qui viris bonis obtrectant, id plerumque evenire solet, ut quasi adversus fumum* (incendium) *aquam ferant ad extinguendum.* Quorum sententiam me non satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia sic constitui: λέλογχε, *ita usu evenit*, τοὺς ἰσλὸς (ἰσθλοὺς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ καπνῷ, *ut viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant adversum fumum*: h. ut obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis (v. ad 32, 33, 34.) seu honestate et generosis factis, quemadmodum ignis restinguitur aqua affusa. Hæc sane conveniunt cum verbis et cum contextu et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum conatus ita facillime infregeris, si eorum malitiam contemseris et in honestatis ipse studiis perseveraveris. Unum tamen est, quod premat, quod λέλογχε absolute dictum, analogiam quidem habet, usu probari nequit; præstare adeo videtur altera ratio, in V. L. apposita, ut sit ὁ ἰσλὸς λέλογχε (τοῦτο, τὸ) φέρειν, si modo verbis trajectis metro satisfeceris; ἰσ- λὸς καπνῷ ὕδωρ φέρειν. Ita λέλογχεν, ἔλαχε, pro ἔχει. *habet hoc tanquam sortito, est hoc ei sollenne.* 36. Sequentes laudes, *Chromius robur corporis cum animi prudentia conjungit*, in locum communem mutavit: *Varia hominum sunt studia*: τίνχαι, alias ἀρεταί, μελέται.—συνίχοντι ἐν εὐθείαις ὁδοῖς, *recta via*, *honestis*, *studia persequendo*, χρὴ μάρναθαι (σὺν) φυᾷ, *allaborandum est pro cujusque ingenio et natura.* (Sic φυᾷ Pyth. viii. 61, 62.) πρέσσει (συμπράσσει) γὰρ ἔρχυ (ἐν ἔργοις) μὲν εὐθύνει. *Ad certamina prodest robur, ad consilia prudentia*, (ὄφρα τούτοις,) οἷς συγγενὲς ἕπεται (οἷς συγγενὲς ἐστι ταῦτα, πράσσειν φυᾷ. vel οἷς τὸ συγγενὲς ἐστι, ita ut P. x. 19. N. vi. 15.) πρόθυμον (τὸ) ἐσόμενον. *ita ut providaant eventa ii, quibus a natura hoc datum est. Tu, Chromie, naturæ beneficio habes utrumque.* χρέσσῳ quod ante φυᾷ, et ἀμφὶ χρέσσῳ εἶδος, pro διὰ χρέσσον. τῶν τε καὶ τῶν χρέσσας (εἶδος σου), *uteris et hoc et illo*, habes. Jam v. 43. quod *de victore* dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, unde laudes consequaris, ef-

Ἀντίον. τίχναι δ' ἑτέραν ἕτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐδείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρναισθαι φυᾷ.

A. β. K. ι.

Πρώσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,
Συγγενὲς οἷς ἔπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλεῦ-

ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἰσλὸς antiquo usu pro ἰσλοὺς dictum sit. Felicior est Mingarelli conj. -λὸς πανσὺν ὕδωρ φέρει, permutata binarum vocum sede. In v. 35. πανσὺν Bodl. γ. exhibet vitiose. 40. Interpunctionem mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat :—φρὴν' ἐσσόμενον προϊδεῖν Συγγενὲς, οἷς ἕπεται. Forte fuit φρὴν, τὸ 'σσόμενον. 44. εὖν ἔρανται conj. Mingarell. nec male.

fundis ; *ad se* revocat : *Nolo in congerendis divitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos juvando, strenue factis, etsi aerumnosis, gloriam parare.* Ἀλλ' (ἔραμαι, ἐξ) ἑόντων φίλοις ἐξαρκέων, εὖ τι παθεῖν καὶ ἀνεῦραι, *bene rem genere* (laudanda facere) *et laudem consequi.* ut Pyth. i. 191. εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄβλαν (*bonum successum habere, feliciter rem gerere*), εὖ δ' ἀνεῦρε, *laudari, laudem meam.* Isthm. v. 17. εἴ τις, εὖ πάσχων, λόγον ἰσλὸν ἔχοι. conf. sup. ad Ol. viii. 96. (igitur *suavem vitam* non designat.) Quam sequuntur v. 48. sq. tam concise extulit poeta, ut divinatione potius opus sit quam interpretatione: πανσὺν γὰρ ἔρχονθ' ἱλαρίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. (cf. V. L.) [Si ad anteced. erit : nam hominum casus fortunæ sunt communes, ut sint quibus tu de tuis impertias, quia egent. *Ex Schedis.*] Equidem amplectar hoc, πολυπόνους ἄνδρας esse h. l. *qui magnas res suscipiunt ac gerunt*, et ad εὖ παθεῖν καὶ ἀνεῦραι referam, hoc quidem sensu : *Nam communia hæc sunt vota virorum, qui magna audent ;* in votis habent, ut *et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat.* ἔρχεσθαι, ἴέναι, est, ut interdum *venire*, pro *esse* : ut Ol. i. 161. Facit nunc poeta, cum πολυπόνους ἄνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paullo abruptius v. 49. : *At ego in magnis virtutibus*, (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) *lubenter Herculis mentionem facio*, (prorsus ut Pyth. ix. 151. καιρὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡ-ρακλεῖ στίχα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρκαίων ὕδατον ἐν μίμνασαι) *antiquam narrationem repetendo.* ἀρχαῖον λόγον, ut ἔρανται ἀοιδάν. Et παρφὰ ἀρετᾶν et παρφὰ ἄβλαν Ol. vii. 67. *summa virtutes* : ut Ol. i. 21. et *facta* : ut mox Nem. iii. 55, 56. Transitum dixi paullo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre : *A te, o Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, ut de Hercule Tiresias.*

τον καταρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἰόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἑλπίδες

Ε. β'. Κ. η'.

Πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντίχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρεταῖν
Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ἀδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. Κ. ι'.

Ὡς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν προκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια

49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam στιγμὴν, ut conjuncta sensu essent: Κοιναὶ γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse. 53. Jungo ἀδῖνα ὑπὸ σπλάγχνων. cf. ad Ol. vi. 73. nisi ὑπὸ est pro ὑπ' in. [V. Hermann. ad Eurip. Hec. v. 53. *Ex Schedis.*] 55. Διὸς γ' colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. Ὡς τε prorsus impotunum. Pauw emendat vel ὥς γ', *sic non latens Junonem*; vel Ὥσ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνου Ἥρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἐπεὶ, cum continuanda esset oratio per ὥς τε v. 57. *et ut*; aut in altero ὅσ' οὐ λαθὼν, quod probabilius, ut ejiciendum sit ὅσ', quod ex interpretatione adhaesit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὰν, οὕτω λαθὼν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβα Bodl. γ. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλὲ reposuit. Pauw βασιλὰ ex Hesychio huc transfert. Ad meum

57. ὅσ' οὐ λαθὼν χρυσ. Sententia a v. 53. procedit: ὡς παῖς Διὸς, ἀδῖνα ἐπεὶ, *cum primum* — μόλεν, οὐ λαθὼν — ἐγκατέβα. Vitiosum igitur est quod altero loco ὡς iterato scribitur v. 57. ὅς τ' οὐ λαθών, v. V. L. Itaque sit, hoc ὅς τε abjecto, sententia: 53. *quomodo, postquam cum fratre, Iphiclo, natus fuit, non latens, Junonem puer fascils involutus est.*

Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ'. K. ι'.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἰαῖς ὄφιας·
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ'. K. ή.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.

semsum scripserat βασίλεα, et ια fuit una syllaba pronuntiatum, ut tot alia. 68. μάρψας Bodl. γ. et Ald. 69. Ἀγχόμενα δὴ, χρόνῳ ψυχὰς ἀνέπνευσεν Benedictus interpolavit: quæ vulgaris ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic et Pauw indicat. 71. βίλος Oxon. ex Bodl. γ. dederant: vulgo omnes δῖος, quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam βίλος esset pro *dolore* dictum. ἄτλατον Scholiis præfixum. 75. ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Α. interpunctionem sequor Pauwio probatam: nam *pariter cum ceteris accurrit* Alcmena. Vulgo, ἀπὸ στρωμνᾶς ὁμῶς, Α. quod esset: *illa cum ceteris* mulieribus *exiliit cubili.* Stephanus primus intulit: ἀπὸ στρωμνᾶς, ἴλως Α. 78. ἀθρόοι πεζοὶ omnes vulgati. Nec apparet, cur aut unde Oxonienses mutaverint: πεζοὶ ἀθρόοι.

Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
Ἴαιτ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πίέζει
Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'. Κ. ι'.

Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγίλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκπάλεσεν Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ

80. Versum refinxerunt Oxon. ex Bodl. γ. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσων. sed ut metro responderet, saltem τινάσσων φάσγανον scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: Κ. γ. ξίφος ἐκτινάσσων, ex glossa, ut mihi videtur, nata. Pauwio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: Κ. γ. τινάσσων ἐκ ξίφος, pro ἐκτινάσσων. 83. ἀνίαις per ἀνιάμενος (non ἀνιάμενος) explicat, utpote in soluta oratione, Pausan. x. 22. p. 852. κραδία Schmidius, propius ad legem versus, pro καρδία. 84. ἀμφαλλόκειον Bodl. γ. cum Aldo. 90. ἐκπάλεσεν Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ. ἐκάλεσεν prima peccaverat ed. Rom.

82. *Domesticum enim malum πιέζει, λυπεῖ, πάσχει* (pro πάσχειν) *pariter; cum in alieno luctu statim animus sit expers doloris, ἀνιάμων, intactus, liber, solutus*, h. facile deponitur luctus.

Mox 85, 86. μιχθείς, ut saepe μιχθῆναι, *admoveri*, περσαχθῆναι: adeoque h. l. *affectus erat et admiratione et voluptate.*

88. παλίγγλωσσον θέσαν. Ad verbum: dii rem ita moderati erant, ut nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere evenerat.

92-99. Interpretatus est ostentum Tiresias (φράζει), ἔσσυτο μὲν ἐν χέρσῳ, ἔσσυτο δὲ πόντῳ θᾶσσα κιανὸν (occidendo) πολὺν ἁμαλὸν τόκκας. In seqq. structuram verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: καὶ νῦν στείχοντα—δόσιν μέγαν Herculem: haec invertit: καί τινα κτανὼν, φᾶσιν, ἴφθιμον (Herculem) δόσιν μέγαν (αὐτῷ), illum esse mortem illaturum ei: τῷ στείχοντι. Etsi nondum veritati loci satis confido. τὸν ἐχθρότατον μέγαν, ne languent, eritne divinissimum

Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ἁμιλήσει τύχαις.

A. δ'. K. ι'.

"Οσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,
"Οσσους δὲ πόντῳ δῃρας ἀϊδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσί νιν δάσσιν μόρον.
Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαῖα πεφύρσεσθαι πόρον

E. δ'. K. ή.

"Ενεπεν, αὐτὸν μὲν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα κρόνον σχεῖν ἀεὶ

96. ἴσσους δὲ πόντῳ. Sic metro jubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui revocaverant ἴσσους δ' ἐν π. 97, 8, 9. Impedita et dura oratio. νιν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw et Mingarell. emendant: χ' ἵνεκα—στείχοντα τῷ i. h. τυθέντι. Non male. [Hermann. ad Orph. p. 788. φᾶσίν ἵν. Ex Schedis.] 103. φαιδίμαν malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν. Ita vero nova ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμαν aliquis junxerit. 105. ἴνεκεν invexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἴνεκεν ex Ald. et Bodl. γ. in quo et μὲν. Fuit εἰράνᾳ, non, ut vulgg. εἰρήνᾳ. 106. σχεῖν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ., cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses: metrum postulat σχὼν ἀεὶ, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat χρόνον σχεῖν, vel σχεῖν, quod exhibet Ald. et Rom. tum σχεῖν Cratand. Brub. Deerat sic una syllaba in colo dactylico, et forma loquendi est communi usu ἐσσχεῖν, vel ἐσχεῖν, pro ἐν σχεῖν, (ut inf. Isthm. vi. 32. ἐν σχείῃ) et ἐπὶ σχείῃ, ex σχεῖς, continuus, a σχίω, ut bene docet etiam Pauw inf. ad Nem. xi. 50. cf. ad Hesych. in h. v.

mortis genus? Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ pravus. oppon. ἰθύς. Isthm. iii. 8. στείχοντα h. σὺν ὕβρει. πλάγιος pro ἄδικος πλάγιαι φρένες.

Ἀσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄποιτιν,
Καὶ, γάμον δαίσαντα, παὲρ Διὶ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memoravimus—σχὼν δαί: alteram, (quam merus ingenii lusus est) ἐν εἰρήνᾳ τὸν δ. χρόνον ἴσχοῃ (h. ἀσφαλεῖ) ἡσυχίαν, κ. μ. π. λαχόντ' ἐξαίρετον, etc. ut ab αἰνήσειν omnis pondeat oratio. 108. Lenior est junctura, si poeta scripsit: λαχὶν τ' ἐ. pro λαχῶν — καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. ὀλβίοις δ' ἐν. bene. Interpunxi etiam post δώμασι. Alii post ἐξαίρετον. 111. παὲρ Διὶ pro spondeo; non ergo opus est diaeresi Δι'. 112. δόμον friget utique. Bodl. γ. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat subjectum: *conventum deorum esse laudaturum Herculem*, ut Æschyl. Pers. 580. πυθοῦ δ' ἀνδρὸς δόμος συμφθίσῃ. et in *conventu illo* potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen haec multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an ἕδος? ut *mirari* dicatur *sedem deorum augustam*. Scholiastes: οὕτως Διὸς καὶ θαυμάσει τὸν σύνοδον. ὃν δὲ μὲν τῶν θεῶν γαμήσειν, σύντροφος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. Ex altero forte Pauw sumsit, quod conjicit: σεμνὸν νόμον, *fatorum leges et decreta*, quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus. [δώμασι — δόμον. Gilb. Wakefield vitium in priore quaerit, et em. συμφώνασι. Mox quoque αἰνήσειν mutat in ἀνυμνήσειν. (Silv. Part. i. 77.) Ex *Addendis*.]

112. De novissimis vss. dixi in V. L. Simplicissimum mihi videbatur, ἕδρανα, *suscitatus est*, Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, *et celebratis nuptiis perpetuo apud Jovem esse victurum*, παὲρ Διὶ, quod Horatius extulit iii. 3. 35. *adscribi quietis ordinibus deorum*; aut, si ἕδος probetur, *sedem et locum esse habiturum*. αἰνήσειν pro ἕξειν, ornatius, cum significatione animi sua sorte contenti, probantis et laudantis id quo fruitur.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Prima Timodemi [qui Atheniensis Salaminem concesserat. v. ad v. 19. *Ex Schedis.*] victoria fuerat hæc in Nemeis— 8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis — 18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

Ὀγδοὰς ἁ.

ΟΘΕΝ πτερ καὶ Ὀμηρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ

Est hæc Ode μονόστροφος, distributa in strophas octo versuum, ἐγδεκάδας. Metrum interpolaverat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic porro in ceteris strophis secundo versui duas syllabas ex tertio adjecit. v. Pauw ad v. 3. Nam ante eam editum erat: Ῥαπτῶν — ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐν πρωτομί-, quod iterum revocavi, cum ipsum aurium judicium postulare videretur: sed movit virum doctum, quod sic vs. 27. et 53. a trochæo ordiuntur. 2. Possunt jungi et ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, et ἄρχόμενοι τοῦ πρωτομίου ῥαπτῶν ἐπέων. [1. 2. Strabo xiv. p. 955. B. C. Ex Schedis.]

1. Ordo verborum varie potest instituti. Proferam: Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι, ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ πρωτομίου, ἐν Διὸς,

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεται πρῶτον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Ο. β'.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
Εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθύτομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δίδωσιν
Κόσμον Ἀθάναις,

5. ἱερὰν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw, an ἱερῶν hoc genere Dores extulerint. Legerant forte, ut Pauw suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱερῶν. Quare Schmidio assentior rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ. ἱερῶν. 6. Νικαφορίας δέδονται 7. Πρῶτον Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. Ald. πρῶτον Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ. notatum. Possis suspicari πρώτου fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. præter Crat. et Steph. cum Schol. unde ceterum δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. δέ τι et πατρίαν. 10. εὐθυτομπὸς receperunt ex Bodl. γ. Oxonienses, ut e Schmidii metiendi ratione—εὐθύτομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Ubique lectum εὐθύτομπος, quod unice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11. Αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κόσμον vitiose Ed. Rom. Biub. Morell. emendate Crat. Steph. etc.

(ἴσθιν) καὶ etc. [ἴσθιν στιχ — et is Διὸς parum placet. Junge, is Διὸς, ἴσθιν στιχ —. *Ex Schedis.*] *Proœmia*, quibus rhapsodi preludebant recitationibus, *a Jove* illa petita, nunc nota res sunt. De *Homeridis* v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. iv. 66. Videntur autem ῥαψῳδὰ ἴστη non uno modo dicta: *primum*, quatenus ῥάψαυν ἴστη est *versus facere, componere; tum*, quatenus *diversas Iliadis partes*, ἴστη, quas memoria tenebant, *deinceps aut junctim recitabant*. Mox v. 5. de voc. καταβολὰ propr. *fundamentum* designante v. Schweighæus. Emendatt. in Suid. pag. 66.

9. ὀφείλει δ' ἔτι debet esse ὀφειλόμενόν ἐστι, (sed v. V. L. ad v. 16.) Τιμοσθένει παῖδα ἀρέσασθαι — τινᾶν τι Πυθίων. — καθ' ὅδον πατρίαν, patris instituto, exemplo. Pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

11—18. *Si vita, procedens eodem tramite, destinavit eum*, h. e. *si fato ille destinatus est, tanquam decus futurum Athenis in instituto patris*: (scilicet et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) *multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequuturus; nec*, has adeptus, *longe aberit ab Olympica victoria*. Hoc suo more tropice extulit: *facile est ad conjectandum*, probabile fit, *a Pleiadibus haud longe Orionem abesse*.

Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικὸς,

Ο. γ'.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.
Καὶ μὰν ἀ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχατὰν

14. Ante Schmidium: Πε- 15. θίασοί τε νικᾶν. Porro ἢ Schmid. 16. Ut nunc scribitur et interpungitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ἐφίλει v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, ut ἐφίλει, Τιμονόου παῖδα νικᾶν, sit: *necesse est, Timonoi filium vincere*, equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab ἐφίλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si παῖδα tuearis, dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse: ἢν Πυθίοισι δὲ νικᾶν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἐοικὸς, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, *etiam Pythiis fore ut vincat Timonous, probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus.* Præfero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest, quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disjunctus esse, absistere, nequit: ita nec diu aberit Olympica olea. Porro ἔστι δ' Bodl. γ. 17. Πελειάδων Ald. Sed Πελειάδες etiam dictæ Πελειάδης, unde et eædem narrantur in columbas mutatæ, cum Orionis vim fugerent. v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. xi. p. 489, 490, 491. qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. σ. 486. item p. 869, 40. et p. 1535, 50. 1712, 1713. ubi Athenæum exscribit. Hygin. Astron. ii. 22. Schol. Arat. Phænom. 266. Vocis ὀρειᾶν interpretationes et etymologiæ, ab ὄρος, ὄρη, ὀρεύς, ὀρεὰς, ὄρα sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictæ sunt tanquam nymphæ montis Cyllenii. ὀρίων (debebat saltem ὁρεῶν) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. θρεψιᾶν scripserat, quod equidem præfero; error ortus est ex forma τοῦ Θ et ε. quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Græciæ Pleiades. v. Hesiod. Ἔργ. 383. 616. 7. Arat. Phæn. 266. loca jam ab intpp. notata. — 18. — νεῖσθαι καὶ μὰν 19. ἀ Σαλαμὶς Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: Ὠαρίων (Ὠαρίων) ἀνεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odyss. ε. 274. p. 1535. 50. Πίνδαρος δὲ ἐν

19. Aut Salaminius fuit Timodemus, et se Atheniensem pronuntiari jussit, aut, quod v. 25. suadet, fuere pater et majores Athenienses, et quidem ex domo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

Δυνατός. ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν. ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ' ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος αἴξει.

O. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες. ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν·
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

τῷ, ἰρίαν ἢ ἰρῶν Πτελεάδων μὴ τηλόθι Ὀαρίωνα νίσθαι ἢ πώθαι.—21. Τροίᾳ vulgo; Τροΐᾳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis jus: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, ut Schmidius refinxit. μὲν male Oxon. immutaverunt adversus metrum: itaque ejecimus, nulla, ut videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἄκουσεν Matthiæ noster conj. ἠγέσω', ingeniose saltem. ὦ Τι- 23. μόδημε, σὲ δ' ἀλκὰ ante Schmidium. σὲ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. αἴξει Bodl. γ. sed alterum poetæ et alibi frequentatum: *clarum, insignem reddit, honore mactat.* 25. παλαίφατος in Schol. exaratum. 26. ὅσσα δὲ pro καθ' ὅσα, ὡς, et cum admiratione, ut jam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (*memorantur aliis, præstant, præcinuntur*) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ' ἀέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ ἆθλα. 26, 27. Ut legitur, in metro Alcaico primam regionem trochæus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit, ut vel Τιμοδαμίδαι vel ἀέθλοι-σιν Τιοδαμίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuat, cujus antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμοδήμῳ occurrit. Ceterum necesse est e majoribus Timodemi aliqui fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. Τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Aldo consentiente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Saltem deb. Τὰ μὲν ἐν ὑψ. Vulgg. inde a Rom. Παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid. — ἐξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo invenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἐξ. — 32. Bene Pauw observat, in Κορινθίων penultimam produci. Emendat Κορινθίων vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίων καὶ, ut Θιων una syllaba

22. ἄκουσεν pro ἤκουσεν, lyrica tropi audacia.

32, 33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται fuere. v. Schol.

O. ι.

Ἐν ἰσλοῦ Πίλοπος πτυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι,
Μάσσον' ἀριθμῷ,
Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
Εὐκλεΐ νόστῳ·
Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

efferatur; nisi omnino glossema habemus pro vera lectione. [Gilb. Wakefield quoque adsciscit Καρνθίων. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] [33. ἐν ἰσλοῦ Πίλοπος Gilb. Wakefield mutat in ἐν ἅλσει Π. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] 36. *μᾶσσον* Bodl. γ. et omnes vett. usque ad Steph. qui recte mutavit, vel Scholio præeunte: τὰ μείζονα ἴσον ἢ ἀριθμεῖσθαι. Erat *μάσσων' ἀριθμῷ*. At ἀριθμῷ (pro ἀριθμοῖ, quod etiam Bodl. γ. exhibet) Rom. et Crat. Hos cum Pauwio præferam, ut magis græcum: *μάσσον' ἀριθμῷ*, et ut usu poetæ frequentatum, ut Ol. ii. 178. xiii. 66. Nem. x. 85, 6. 38.—Τιμοδήμου 39. Σὺν ἰσλῷ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. ἰσλοῖ Bodl. γ.

[35. *ἅλσει*, Salamine Diasia. *Ex Schedis.*]

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ut victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat—19. Orditur laudes ab insula Ægina; unde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum —61. Telamonem—68. Achillem—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. Commendat inde carmen suum;—138. at victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἀμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἰερομηνίᾳ Νεμεάδι

1. Μᾶτερ Μοῖσα inverse Bodl. γ. perperam. 4. ἱερομηνίᾳ Ald.

Ἴκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὅπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

A. ά. K. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum haberet, cum Musæ Æginam vocetur, modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus littus et Isthmum duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Æginæ Asopi filia a Jove amata ap. Pausan. v. 22. f. 6, 7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw, ἐπ' Ἀσωπίῳ μ. τέκτονες. Assentitur Mingarell. 11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plut. et Commelin. repetiit: eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo judicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονίας ἢ μ. 12. ἀρετᾶν e Bodlei. γ. et v. 15. ἀμᾶς, v. 16. οὐρανῶ. Aldus: οὐρανῷ πολυπύλῳ. [Hermann. de Dial. Pind. p. xii. tuetur—ῳ—φ. Ex Schedis.] Sed vett. in his versu. mire trepidarunt circa verborum junctiuram. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. ix. 21. v. Strab. viii. pag. 587. A. [Apollon. iv. 567. sq. Ex Schedis.] τέκτονες κώμων pro κῶμοι, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῇ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. ἀεθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὰ ἀνδρὶ στεφάνους, et ἀνδρὸς ἐσσὶ δεξιωτάτη, accommodatissima, quam adesse par et consentaneum est.

λυτιφίλα πρέσντι, Δύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τί μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ὤρηναν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχίεσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἐὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν πεμπτεύει μαλαχθείς

E. 4. K. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-

Hec. 684. 18. ἐγὼ Ν πάμπαν conj. Matthiae p. 41. ingeniose. Sic ἐμίανεν erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. κοινώ- 20. σομαι χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw: στολίφατον ἀγορᾶς. 25. Si τιὰν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. ἔξει scribendum erat, ut χώρας ἄγαλμα, urbs Ægina, casus vocandi esset. ἰὰν Pauw offert, vel ϑ' ἰὰν, (saltem γ' ἰὰν.) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἰὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectavit, pro sua parte.* 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro uno habere. Pauw digladiatur de pedum et metrorum *nominibus:* quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, eæque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit

17, 18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23, 4. Ut κατελίγχειν aliquoties de probro, si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων, populum, ut στεφανοῦν dixit alibi, h. e. *majorum gloriam non obscuravit.* Mox 26. μαλαχθείς, *fractus, debilitatus,* victus 27. πανηγεσίου στόλῳ, *numero certantium,* ut στεφανῖται, Pyth. viii. 141. Et 29. ἅπαξ ἀγωνίᾳ τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox Nem. iv. 2, 3. ἐφθεγξάμαν πάσαν ἀνορέᾳ. et φάσμασιν ἀρετᾶς, *præmium virtutis,* P. iv. 332.

ματωδέων δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυτριδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω
Ἀβάταν ἄλα κιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος στρᾶν ἐυμαρὲς,

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἥρως Διὸς ἃς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἰσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod conjectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἴ. 30. γρ βαθυτρίδῳ Bodl. γ. 32. εἰ ἢ ἂν erat cum hiatu. Facilis est medicina. 34. Annon Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα? nam cum altero casu jungit: ut paullo ante Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. i. 55. πόντιον ἐπέβασί μιν σὺν πομπαῖς. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὐ σὺ ἴστι Schmid. refinxit. 40. Κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, ut ναυτιλίας ἰσχάτας jungeretur. 41. πελάγει per dieresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph. præeunte Morell. 42. ὑπερόχως, vulgare, Ald. et Bodlei. γ. Tum διά τ' ἐρεύνασε olim

32. εἰ δ'—*cum autem jam*, quandoquidem, ut sæpe: v. c. inf. ix. 109.—ἐπέβη ἀκμᾷ ἀκοντῇ ὑπερτάτῳ, *summam corporis virtutem exeruit* certamine, ut victor fieret. Sententia similis Ol. viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. *nulla ei major gloria prostat quam assequi possit*: hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpungenda et

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατίβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

A. β'. K. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. Βίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. pag. 488. [Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. διά σ' αὖτ' ἐρύω. *Ex Schedis.*] 43. Restituendum: ὅπα πόμ- 44. πιμον π. sq. Interpungebatur: κανίζασα νόστου τέλος, καὶ γ. φ. 50. ἐσλὸς Plant. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, et quæ inde fluxerunt, recte ἐσλὰς, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. δ. 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcæi, seu cujus cujus fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β. pag. 326. novimus. Ἀδμήτου λόγον, ὃ τοιῆδε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπίχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις. [Aristophan. Vesp. 1231. *Ex Schedis.*]

jungenda sunt: Βίᾳ σ' (non jussus ab Eurystheo) ἐρύσα-σι τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον (sc. ὄν), κανίζασα, νόστου τέλος καὶ γᾶν (non, γᾶς) φράδ. Copulam neglexit: *quousque pervium erat mare, penetravit; et terrarum extremum terminum, unde revertendum esset, monstravit:* cf. mox Nem. iv. 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulæ: etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest. [Euripid. Here. fur. 400. *Ex Schedis.*]

46. Similis forma a digressione revocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. *Æaco te vehebam et generi ejus hymnum ferre.* Ἴστασι δὲ (pro γὰρ) λόγῳ δίκας ἄωτος· (πάρεστι τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, *dictum istud, carmen, veritatem habet*, quod est:) ἐσλὸς αἰνεῖν· (δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἐσλούς.) Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. ix. 169. Nem. ix. 13. cf. V. L.

51, 52. Ordo verborum sic constituendus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων (ὄντων) φέρειν. pro solenni: οὐ κρεῖσσον (οὐ καλόν) ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν (h. e. ἔχειν) ἔρωτας (ἔρωντα) τῶν ἀλλοτρίων (scil. πλέον ἢ τῶν οἰκείων e seqq.), *poetæ non decorum est*, non consentaneum est, poetam *præferre laudes exterorum heroum domesticis;* præstat tenere ea quæ sunt patriæ.

Οἴποθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ πόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γήγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμὼν, Ἰόλᾳ πα-
ραστάτας ἐὼν, ἔπερσεν·

Ε. β'. Κ. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόναν μετ' ἀλκὰν
Ἔστρό οἱ· οὐδέ μίν

56, *σὺν* ἰν *d.* malit Pauw. Metrum restituit idem:—Πηλεὺς 57. ἄναξ ὑπέραλλον sq. 59. *μόνος ἄνευ στρατιᾶς.* Ad Scholiorum ductum, novum hoc se tumidum et *στρατηγοδόμενον* a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat: *μόνος ἀγυστρατίᾳ.* Varie quoque tentabat Mingarelli. *μόνος ἄγων στρατιὰν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν,* et al. [Matthiæ Observatt. pag. 41. pro ἴγκον. conj. *ἀγκόνησε*, i. q. *ἀγκοίνησε* (?). *Ex Schedis.*] 64. χαλκότοξον Ald. 65. Bis ἀλκὰν hic et 68. Fuit *αἰχμάν*? 66. Cur Iolaum pro Hercule memoraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: ἴστε' (ἴστ' voluit) ἦρ' οἷσί *μιν.* ut *heros* sit Hercules; versu autem 62. Ἰόλᾳ accipit pro *σὺν Ἰόλᾳ παρεστάτας ἐὼν* sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao adfuisse semper ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano,

54. *ποτίφορον—γαρυέμεν, habes accommodatum, idoneum, laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.*

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἐν ἀρεταῖς, (ut Nem. i. 51.) γήγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών (pro ἴσχυε αἰχμὰν ἐξαίρετον Iliad. π. 387.), *nam et inter fausta prisca* (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat*, pro: Nobilis est in nostris fabulis Peleus hasta.

59. *μόνος*, comite tamen Jasone et Tyndaridis, ut Pherecydes narraverat: conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv. 88.

62. Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν, una cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna; erat is Herculis θεράπων et auriga. vid. Isthm. i. 21. 23.—Mox ad 64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Ποτὶ φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσιν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀρεσκεῖ
Κατίβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ν'.

Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέναν Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,

Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρίους a Thebanis præcipuo honore, ludorum quoque, afficeretur. Iolæa ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀρεσκεῖ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw, ut mox novo spiritu sequantur illa: βραχυν. Sed multo aptior erit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. *prævalet εὐδοξίᾳ συγγενεῖ* pro ἀρετῇ. Ἢ δὲ διδάκτ' ἔχει, *qui non tenet nisi quæ didicit,* τὰ διδακτὰ, Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur: is non satis sibi fidit,* non audacter in proposito manet, οὔποτ' ἀρεσκεῖ πανίβα (pro simplici βαίνει) ποδὶ, rerum, ut insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur,* ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, *spirans, audens, aspirans, appetens,* μυρίᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελῶς γεύεται (σὺν) νόῳ, dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit.* et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum,* h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox 75. in τὰ μὲν æstuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ἄλλα, *cum puer—tum adultus.* [Cf. Philostrat. Imagg. ii. 3. *Ex Schedis.*]

Ἴσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἐξίτης τὸ πρῶτον. - ὅλον δ' ἔπειτ' ἀν'
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἀρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

A. γ'. K. ηγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκείων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσχεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·

80. Ἴσως τ' erat. τ' post ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox. λεόντεσσι δ' refingeret: sed τὰ τ' tuetur Pauw, ut ad ἄνευτα alterum sit adjunctum. ἴσος legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum fit: τοιόνδε γὰρ ἦν—οὕτως ἦν ἴσος ἀέθλοις. idque, arbitror, præstat. 82. ἴσαις primum Morell. nam anteriores ἴσαιεν. 83. σώμα-τι B Ald. cum Schol. unde Schmidius refinxerat perperam: σώματι B—ἀσθμαίνοντι. 85. ἂν si est particula, otiosa est. Fuit ἴσιτ' ἀν' χρ. pro ἀνά. 86. ἰθάμβεον Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. πρότερον sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρόσθεν, quod tamen non aliter accipiendum censeo, quam priscum. 92. Majorem συγγνὼν opposui, ut mira facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw πρόσθεν tempore prius interpretatur, et ad sequentia refert, quæ prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τεάφε Schmidii debetur sollertiæ. vulgo τεάφεν, et λιθίνῳ σ'. sed σ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt γ'. — 94. Vulgo ἴσιτ' ἰν. Schmidius emendaverat ἄν. Monuerant: Oxonienses, referri ἰν vel ad τέγει vel ad τεάφε

85. Jungenda, ut dixi, cum v. 75. τὰ μὲν—(τὰ B) ὅλον ἀνὰ χρόνον ἰθάμβεον αὐτὸν A.

91—96. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Jasonem et Æsculapium educavit.*

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94. de Æsculapio Pyth. iii. 10. 79.

Τὸν φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἁρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ιά.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-
νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν

φε pro ἰνίεμφε. At Pauw. satis quidem severe, illud ἰν, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo: ἴσωσιν, Ionum more, modo: Καὶ ἴσωσα Ἀ. et paullo melius: Καὶ ἴσωσά γ' Ἀ. ut in superiore versu λιθίνῳ σ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et majusculis litteris apertum fit, quomodo ἴσωσ' ιν ex σά γ' oriri potuerit. [ἴσωσιν Boeckh. Commentt. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 96. νέμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομὸν inde a Rom. præeunte Schol. 98. Νηρίος Bodl. γ. Pindaricum. 99. -ταιον ἀτίταλλεν, ἁρμί- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονόν τέ οἱ φερ-τάτον ἀτίταλλεν, ἐν ἁρμί-. Pro his ἀτίταλλέ γε ἁρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἁρμίνοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἁρμίνοισι: ἔτραφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ πρεπόντως τὸν Ἀχιλλέως παιδιὸν ψυχήν. adeoque eam servandam arbitror. -ταιον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta præter morem. cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἀσπλῶς εἰς τὸν Τρῶαν ἤκουσαν. ἵνα ἡ ὑπὸ ἀνὶ τῆς εἰς πίωσιν. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χάριν, προσυπήκουσαν. ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τρῶαν χάριν. Schmidium objurgat Pauw ob resolutionem Τρῶαν factam, utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, cui jam ante in *matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulcram, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὸν τὰς χεῖρας*, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.

100. θυμὸν αὔξων, *impertiens, instruens*, πάντα, pro *penitus*; sic inf. vi. 4. πᾶσιν πεμφθὶς δόμοις, adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro πανὰ πάντα accipere. Mingarell. quærit, cur non ἁρμίνοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum præstulisse. τὰ ἁρμενα sunt *idonea, utilia.*

Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαις᾽, ὅπως σφίσι μὴ πόρσυνος ἐσσεῖται
Πάλιν οἶκαδ᾽ ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'. Κ. νγ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· σὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ᾽ ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,

107. ἐγχεσιμόρους Rom. et seqq. edd. In Scholio præfigitur ἐγχεσφόρους, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἐγχυμόρους tentat, tum ex Aldo retraxit ἐγχεσφόρους, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata ἐγχεσιμόρους ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, ut Aldus fecit cum Bodl. γ. [Pro χεῖρας Jacobs conj. κῆρας. *Ex Schedis.*] Expuli et h. l. importunum φρεσί. Tandem v. 109. Aldus πάξας δ' (δ' pro τι). Eidem deest μή. [112. ἄραρε Gilb. Wakefield mutat in ἄραρε. (Silv. Part. i. p. 78.) *Ex Addendis.*] 113. αὐτόθεν est, *ex gestis ad Trojam* autea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs Animadverss. pag. 228. pro αὐτόθεν conj. ἰδιόθεν, ut v. 53., h. e. *propriis gestis virtutibus, factis, decoribus.* 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, σὸν γὰρ etc.

106—111. καὶ (ἔφερε) ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαις᾽, e seqq. supplendum Μέμνονος, ἵνως (αὐτὸς) μὴ μόλοι πάλιν οἴκαδε ἀνεψιὸς ἑλένου. Proprie *manus hasta* impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ἔφερε ἐμπήξασα χεῖρας ταῖς φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit ἐπιμίξαις, dubito.

112, 113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his* ad Trojam *gestis profecta est.*—φέγγος, ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* V. v. 81.

114—122. Ζεῦ, σὸν γὰρ αἷμα. (ut mirum non sit Æacidas clarum nomen esse adeptos.) σέο δ' ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen* s. *victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (noto tropo de laudum scope: v. c. Ol. ii. 161.) pro βάλλει. Post ἔβαλεν interpunctio delenda; nam jungenda: ὕμνος πολλὸν ἐπιχώριον χάρμας

Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κιλαδέων. βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσέθηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

116. ὀπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾷ olim aliquot ap. Schol. 119, 120. εὐκλεεῖ Rom. cum seqq. εὐκλέ-ϊ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw quoque monet, jungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε λόγῳ εὐκλεΐ. aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλεΐ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μέριμναι, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεάριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apollini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

(σὺν) ὀπὶ νέων. βοᾷ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, competit, debetur: quod simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83. Pyth. v. 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Æschyl. Suppl. 467. σὺχ γυναικῶν σώφρων συμπρεπὴς στόλος.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεΐ προσέθηκε λόγῳ (ut προσέμιξε Ol. i. 34.) famæ claræ admovit, celebrum reddidit, ἢ (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι μερίμναις, et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεώρος dictus: ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122—131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclida pancratiastes in ætate erat constitutus jam provectiore; excelluerat idem puer, juvenis, vir, et jam senilem minabatur prudentiam. Iterum universe hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (ipsa re) τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται (τέλος ἑκάστου, in quo). Dicitur τέλος κράσπεδον τοῦ ἔργου id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, in ὧν τις ἐξοχὴς ἐστι. cernitur, qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in provecta ætate. Porro v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit. πρίνου ἐν παλαιστρίοις· (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότειον ἴθυς, h. e. οἷον, ὡς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, unamquamque vitæ partem, quam vivimus nos mortales. Tum distinguo ἱλᾷ—ἁ μακρὸς αἰὼν, φρενῶν δ' ὑπέστα τὸ παρεπίμονον (τοῦ παρόντος φρονεύειν). Provectior vita etiam quartam virtutem admovet, adducit, τὴν φρόνησιν. τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ παρόν. Sequitur τῶν, ὧν, οὗ, οὐκ ἄπειρος. Ab quo ætatis gradu ille haud multum abest. Etiam Schol. legerat in suo ἁ θνατὸς αἰὼν, et video nunc hoc magis lyricum decere.

Ἴκτιο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὕπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δέ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρεταῖν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

A. ά. K. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum haberet, cum Musa Æginam vocetur, modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus littus et Isthmum duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Ægina Asopi filia a Jove amata ap. Pausan. v. 22. f. 6, 7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw, ἐπ' Ἀσωπίῳ μ. τέκτονες. Assentitur Mingarell. 11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plut. et Commelin. repetiit: eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo judicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας ἢ μ. 12. ἀρετᾶν cu Bodlei. γ. et v. 15. ἀμᾶς, v. 16. οὐρανῶ. Aldus: οὐρανῷ πολυσπίλῳ. [Hermann. de Dial. Pind. p. xii. tuetur—φ—φ. Ex Schedis.] Sed vett. in his vers. mire trepidarunt circa verborum juncturam. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. ix. 21. v. Strab. viii. pag. 587. A. [Apollon. iv. 567. sq. Ex Schedis.] τέκτονες κώμων pro κῶμοι, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῇ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. ἀθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὰ ἁρμόδιος στεφάνοις, et ἁρμόδιος ἴσως δεξιωτάτη, *accommodatissima*, quam adesse par et consentaneum est.

λυσιφέλα κρίσσοι, θύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐπίνειν
Τί μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρόσχοροι
Ἔθεσαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχίσσουσιν Ἀριστοκλείδας
Ἐὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

E. 4. K. id.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-

Hec. 684. 18. ἐγὼ δὲ πώμων conj. Mutthiæ p. 41. ingeniose. Sic ἐπίνειν erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. κοινό- 20. σφιν χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw: πολίφατον ἀγορὰν. 25. Si τιὰν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. Ξεινι scribendum erat, ut χώρας ἄγαλμα, urbs Ægina, casus vocandi esset. ἰὰν Pauw offert, vel θ' ἰὰν, (saltem γ' ἰὰν.) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἰὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.* 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro uno habere. Pauw digladiatur de pedum et metrorum *nominibus:* quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, eæque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit

17, 18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23, 4. Ut ἀντιλέγειν aliquoties de probro, si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων, *populum*, ut ἀγερὼν dixit alibi, h. e. *majorum gloriam non obscuravit.* Mox 26. μαλαχθεὶς, *fractus, debilitatus*, victus 27. παγκρατίου στόλῳ, *numero certantium*, ut ἀγερὼν, Pyth. viii. 141. Et 29. ἄνευ ὑμνῳδῶν τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox Nem. iv. 2, 3. εὐφρόνᾳ πόνων ἀνεῖς. et φάρμακον ἀρετᾶς, *præmium virtutis*, P. iv. 332.

ματωδίαν δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω
Ἀβάταν ἄλα πιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος στρᾶν εὐμαρὲς.

Σ. β'. Κ. νγ'.

Ἥρως θεὸς ὃς ἔθηκεν
Ναυτιλίαις ἰσχάτας
Μάρτυρας πλυτὰς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod conjectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἐν 30. γε βαθυπεδίῳ Bodl. γ. 32. εἰ δὲ ἐὼν erat tum hiatu. Facilis est medicina. 34. Annon Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα? nam cum altero casu jungit: ut paullo ante Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. i. 55. νόστου ἐπέβασί μιν εὐφροσύνας. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὐ εἰ ἴσι Schmid. refinxit. 40. Κλυτὰς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit πλυτὰς, recte, ut ναυτιλίαις ἰσχάτας jungeretur. 41. πελάγει per diœresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph. præeunte Morell. 42. ὑπερόχως, vulgare, Ald. et Bodlei. γ. Tum ἰδίᾳ σ' ἐρεύνασε olim

32. εἰ δ'—*cum autem jam*. quandoquidem. ut sæpe: v. c. inf. ix. 109.—ἐπέβη ἀνορέᾳ ἀρετῇ ὑπερτάτῃ, *summam corporis virtutem exeruit* certamine, ut victor fieret. Sententia similis Ol. viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. *nulla ei major gloria præstat quam assequi potuit*: hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpungenda et

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατίβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φεράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

A. β'. K. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν πρέσσονες.

nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. *Βίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἑκουσίους ἔθεσθαι* etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. pag. 488. [Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. *διά σ' αὖτ' ἐρεῖν. Ex Schedis.*] 43. Restituendum: *ἵνα πόμ-* 44. *πιμον* n. sq. Interpungebatur: *ναυίβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ.* 50. *ἰσλὸς* Plaut. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, et quæ inde fluxerunt, recte *ἰολλὸς*, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. *ά.* 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcæi, seu cujus cujus fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. *β.* pag. 326. novimus. *Ἀλμάνου λόγον, ὦ 'ταῖρε μαθὼν, σοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ἐλίγα χάρις.* [Aristophan. Vesp. 1231. *Ex Schedis.*]

jungenda sunt: *Βίᾳ σ'* (non jussus ab Eurystheo) *ἐρέτα-σε τεναγέων ῥοάς, ἵνα πόμπιμον* (sc. *ἦν*), *ναυίβαιν, νόστου τέλος καὶ γᾶν* (non, *γᾶς*) *φεράδ.* Copulam neglexit: *quousque pervium erat mare, penetravit; et terrarum extremum terminum, unde revertendum esset, monstravit*: cf. mox Nem. iv. 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulæ: etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest. [Euripid. Here. fur. 400. *Ex Schedis.*]

46. Similis forma a digressione revocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. *Æaco te volebam et generi ejus hymnum ferre.* *Ἔστραι δὲ* (pro *γὰρ*) *λόγῳ δίκας ἄωτος*· (*πάρεστι τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, dictum istud, carmen, veritatem habet*, quod est:) *ἰσλὸς αἰνεῖν*· (*διὸν αἰνεῖν τοὺς ἰσλοέος.*) Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. ix. 169. Nem. ix. 13. cf. V. L.

51, 52. Ordo verborum sic constituendus est: *οὐ πρέσσονες* (*εἰσὶν*) *ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων* (*ὄντες*) *φέρειν*. pro sollenni: *οὐ πρεῖσσον* (*οὐ καλόν*) *ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν* (h. e. *ἔχειν*) *ἔρωτας* (*ἔρωτα*) *τῶν ἀλλοτρίων* (scil. *πλέον ἢ τῶν οἰκοθεν* e seqq.), *poetæ non decorum est*, non consentaneum est, poetam *præferre laudes exterorum heroum domesticis*; præstat tenere eo quæ sunt patria.

Οἴποθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρύεμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰολκὸν εἷλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμὼν, Ἰόλᾳ παρασταθείς, ἔπερσεν·

E. β'. K. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἔστρό οἱ· οὐδέ μίν

56, *σὺν* ἐν *d.* malit Pauw. Metrum restituit idem:—Πηλεὺς 57. ἄναξ ὑπέραλλον sq. 59. *μόνος ἄνευ στρατιᾶς.* Ad Scholiorum ductum, novum hoc ac tumidum et στρατηγοῦντα a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat: *μόνος ἀγωνιστής.* Varie quoque tentabat Mingarell. *μόνος ἄγων στρατιὰν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν,* et al. [Matthiæ Observatt. pag. 41. pro ἄγων. conj. ἀγκόνησι, i. q. ἀγκοίνῃσι (?). *Ex Schedis.*] 64. χαλκόπεζον Ald. 65. Bis ἄλκαν hic et 68. Fuit *αἰχμάν*? 66. Cur Iolaum pro Hercule memoraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: Ἴστιν' (Ἴστιθ' voluit) ἦρι· οἷσί μιν. ut *heros* sit Hercules; versu autem 62. Ἰόλᾳ accipit pro σὺν Ἰόλᾳ παρασταθείς ἰὼν sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao adfuisse semper ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano,

54. ποτίφορον—γαρύεμεν, habes accommodatum, *idoneum, laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.*

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἐν ἀρεταῖς, (ut Nem. i. 51.) γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών (pro ἔχων αἰχμὴν ἐξαίρετον Iliad. π. 387.), *nam et inter fusta prisca* (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat*, pro: Nobilis est in nostris fabulis Pelias hasta.

59. *μόνος*, comite tamen Jasone et Tyndaridis, ut Pherecydes narraverat: conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv. 88.

62. Ἰόλᾳ παρασταθείς ἰὼν, una cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna; erat is Herculis θεράπων et auriga. vid. Isthm. i. 21. 23.—Mox ad 64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Ποτὶ φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Ξυγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀρεκέϊ
Κατίβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. γ'.

Ἔανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέναν Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν ἄδυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,

Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρίους a Thebanis præcipuo honore, ludorum quoque, afficeretur. Iolæa ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀρεκεῖ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw, ut mox νόῳ spiritu sequantur illa: βραχυσ. Sed multo aptior erit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄδυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. *prævalet* εὐδοξίᾳ συγγενεῖ pro ἀρετῇ. Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, *qui non tenet nisi quæ didicit,* τὰ διδακτὰ, Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur; is non satis sibi fidit,* non audacter in proposito manet, οὔποτ' ἀνεμεῖ πανίβα (pro simplici βαίνει) ποδὶ, verum, ut insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur,* ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, *spirans, audens, aspirans, appetens,* μυρίων δ' ἀρετῶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελῶς γεύεται (σὺν) νόῳ. dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit.* et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum,* h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox 75. in τὰ μὲν æstuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ἄλλα, *cum puer—cum adultus.* [Cf. Philostrat. Imagg. ii. 3. *Ex Schedis.*]

Ἶσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἐξέτης τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἀν'
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἀρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Α. γ'. Κ. νγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκείων·
Ποσσὶ γὰρ πράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·

80. *Ἶσον τ'* erat. *τ'* post *ἶσον* sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox. *λεόντεσσιν δ'* refingeret: sed *τὸ τ'* tuetur Pauw, ut ad *ἄνεμοις* alterum sit adjunctum. *Ἶσος* legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum fit: *πολέμιος γὰρ ἦν—οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις.* Idque, arbitror, præstat. 82. *ἴσαμεν* primum Morell. nam anteriores *ἴσαμεν.* 83. *σώμα-σι δὲ* Ald. cum Schol. unde Schmidius refinxerat perperam: *σώμασι δὲ— ἀσθμαίνοντι.* 85. *ἦν* si est particula, otiosa est. Fuit *ἶσον' ἐπ' ἦν' χρ.* pro *ἀνά.* 86. *ἐθάμβεον* Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. *πρεσβέων* sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. *πρόσθεν*, quod tamen non aliter accipiendum censeo, quam *priscum.* 92. Majorem *συγγνὼν* opposui, ut mira facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw *πρόσθεν tempore prius* interpretatur, et ad sequentia refert, quæ prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. *τρέφε* Schmidii debetur sollertiæ. vulgo *τράφεν*, et *λιθίνῳ σ'*. sed *σ'* sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt *γ'*. — 94. Vulgo *ἶσον' ἐν*. Schmidius emendaverat *ἦν*. Monuerant: Oxonienses, referri *ἐν* vel ad *τέγει* vel ad *τρέ-*

85. Jungenda, ut dixi, cum v. 75. *τὸ μὲν—(τὸ δὲ) ἕλον ἀνὰ χρόνον ἐθάμβεον* aiebat A.

91—96. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Jasonem et Æsculapium educavit.*

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94. de Æsculapio Pyth. iii. 10. 79.

Τὸν φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρτατον ἀτίταλλεν ἐν ἁρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ιά.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν

φε pro ἰσίγαφε. At Pauw. satis quidem severe, illud ἰν, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo: Ἴσωσιν, Ionum more, modo: Καὶ Ἴσωσα Ἀ. et paullo melius: Καὶ Ἴσωσά γ' Ἀ. ut in superiore versu λιθίνῳ σ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et majusculis litteris apertum fit, quomodo Ἴσωσ' ιν ex σά γ' oriri potuerit. [Ἴσωσιν Boeckh. Commentt. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομὸν inde a Rom. præeunte Schol. 98. Νηρέος Bodl. γ. Pindaricum. 99. -σασον ἀτίταλλεν, ἁρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονάν τέ οἱ φέρ-τάτον ἀτίταλλεν, ἐν ἁρμέ-. Pro his ἀτίταλλέ γε ἁρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio at de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἁρμένοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἁρμένοισι: Ἐτερῶς ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὸν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν. adeoque eam servandam arbitror. -σασον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in βιπαῖσι correpta præter morem. cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἀπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἥκουσιν. Ἵνα ᾖ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς αἰτίαν. οἱ δὲ ἔξωθεν τοῦ, χάριν, προσανατίθενται. Ἵν' ᾖ, ὑπὲρ Τροίαν χάριν. Schmidium objurgat Pauw ob resolutionem Τροΐαν factam, utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, *cui* jam ante *in matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulcram*, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὰν τὰς χεῖρας, ut alias λιπαύλιος, καλλίσφυρος.

100. Θυμὸν αὔξων, *impertiens, instruens*, πάντα, pro penitus; sic inf. vi. 4. πᾶσιν ἀγαμέμνων δόναμις, adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro πανὰ πάντα accipere. Mingarell. quærit, cur non ἁρμόνοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum prætulisse. τὰ ἁρμόνια sunt *idonea, utilia.*

Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάλ-
ξαισ', ὅπως σφίσι μὴ πολέμιος ἐπίσσ-
Πάλιν οἶκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. ε'. Κ. ν'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,

107. ἐγχεσιμάχοις Rom. et seqq. edd. In Scholio præfigitur ἐγχεσφόροις, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἐγχεμάχοις tentat, tum ex Aldo retraxit ἐγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata ἐγχεσιμάχοις ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, ut Aldus fecit cum Bodl. γ. [Pro χεῖρας Jacobs conj. κῆρας. *Ex Schedis.*] Expuli et h. l. importunum φρεσί. Tandem v. 109. Aldus πάλ-ξαι Σ' (Σ' pro τι). Eidem deest μή. [112. ἄραρε Gilb. Wakefield mutat in ἔρρει. (Silv. Part. i. p. 78.) *Ex Addendis.*] 113. αὐτόθεν est, *ex gestis ad Trojam* antea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs Animadverss. pag. 228. pro αὐτόθεν conj. ἰδίᾳθεν, ut v. 53., h. e. *propriis gentis virtutibus, factis, decoribus.* 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, τεὸν γὰρ etc.

106—111. καὶ (ἔρρει) ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάλξαισ', e seqq. supplendum Μέμνονες, ὅπως (αὐτὸς) μὴ πόλει πάλιν ἐνίσω οἶκαδε. Proprie *manus hasta* impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ἔρρει ἐμπέσωσι χεῖρας σαῖς φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις sc. σὰς χεῖρας, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit ἐπιμίξαις, dubito.

112, 113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his ad Trojam gestis profecta est.*—φέγγος, ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* V. v. 81.

114—122. Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα. (ut mirum non sit Æacidas clarum nomen esse adeptos.) σέο δ' ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen s. victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (noto tropo de laudum scopo: v. c. Ol. ii. 161.) pro βάλλει. Post ἀγὼν *non* interpunctio delenda; nam jungenda: ὕμνος πολλὸν ἐπιχώριον χάρμας

Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα πελαδίων. βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσίδηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

116. ὀπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾷ olim aliquot ap. Schol. 119, 120. εὐκλεΐ Rom. cum seqq. εὐκλέ-ϊ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw quoque monet, jungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσίδηκε λόγῳ εὐκλεΐ. aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσίδηκε λόγῳ εὐκλεΐ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσίδηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μέριμνα, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεάριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apollini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

(σὺν) ὀπὶ νέων. βοὰ δὲ συμπείσει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, competit, debetur: quod simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83. Pyth. v. 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Æschyl. Suppl. 467. σὺν γυναικῶν τοῦδε συμπείσῃ πέλας.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεΐ προσίδηκε λόγῳ (ut προσίμιξε Ol. i. 34.) *famæ claræ admovit*, celebrum reddidit, ᾧ (προσίδηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖς μερίμναις, *et tuerit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet*, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεάριος dictus: ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122—131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclida pancratiastes in ætate erat constitutus jam provectiore; excelluerat idem puer, juvenis, vir, et jam senilem minabatur prudentiam. Iterum universe hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (ipsa re) τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γίνηται (τέλος ἐκείνων, ὃ οἷς). Dicitur τέλος πράγματος id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, ὃ οἷς τις ἐξοχὴς ἐστι. *cernitur, qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in provecta ætate.* Porro v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit. πρίνου ἐν παλαιστρίοις· (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότειον ἔθνος, h. οἷον, ὅς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, *unamquamque vitæ partem, quam vivimus nos mortales.* Tum distinguo ἱλᾷ—ἐ μανρὸς αἰὼν, φρενῶν δ' ἐπάρκει τὸ πραπίδιον (τοῦ πραΰνοντος φρονίζειν). *Provectior vita etiam quartam virtutem admovet, adducit, τὴν φρόνησιν. τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ πρέπον.* Sequitur τῶν, ὧν, οὗ, οὐκ ἄπειρος. *Ab quo ætatis gradu ille haud multum abest.* Etiam Schol. legerat in suo ἐ θνατὸς αἰὼν, et video nunc hoc magis lyricum decere.

Ἐξοχώτερος γένηται,

A. δ'. K. ιγ'.

Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·
Μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
Βρότειον ἔθνος. ἐλῷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν
Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστί. χαῖρε
Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ

124. Post γένηται majorem στίγμὴν vulgg. edd. sustuli: minorem, quam Pauw quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deservere: τὶς—παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος et sic porro. 127. Τ' ἐν παλαιτέροισι scribendum cum Pauwio; dictum pro παλαιός τι (h. e. γέρων) ἐν παλαιτέροις· ὡς ἕκαστον μέρος, h. e. ὡς ἑκάστην τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, βροτοὶ ὄντες λαγχάνομεν, ut juvenes, viri, senes sumus. 128. Ante Schmid. interpungebatur post παλαιτέροις. Μέρος ἕκαστον οἷον etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant Oxon. ἐν π. μέρος. ἕκαστον—. 130. Reponi curavi ὁ μακρὸς, quod Oxonienses (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, unde hæc lectio repetita. Vulgo ὁ deest, et θνατὸς, legitur inde a Romana: quod Schmidius emendavit ὁ θνατός. Brub. Morell. θνατὸς ἰών. Sensus autem: ὁ μακρὸς αἰὼν ἐλᾷ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς, h. φέρει, ἐνάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀρεταῖς τῶν τριῶν ἡλικιῶν, in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, καὶ στατέον ἐπὶ ἀρετὴν, τὸ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φρονεῖζαν. hæc ultima sic effert: φρονεῖν δ' ἰσίαις τὸ παρεμένον. Τῶν οὐκ ἄπεστι, h. et hæc cadunt in Aristoclidem. πρὸς τὰς τρεῖς ἑκάστας ἑκάστην ἡλικίᾳ προσαρμοζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν πέπτωκεν ὁ Ἀριστοκλείδης. aut, ut in Nota reddidi: *a quo ætatis gradu ille non multum abest.* 131. παρακείμενον Bodl. γ.

133—138. Potest forte χαῖρε esse προσίωντος. Nam seqq. spectant ad πρόπομπον. Possit esse *salve* in adventu: nam *mittitur* carmen. Mitti vidimus aliud Pyth. ii. 126. Sed utroque comparato intelligo esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis petitum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Sollenni more confunditur comparans cum comparato: pro τόδε (ὡς) μέλι. περιμείνω δ' ἴσως ἀμφίστυ πίῃ λοίβιμον, non est, ut præterea ros adjiciatur; verum περιμείνω ἴσως est *idem ille mixtus (infusus) liquor*, qui

Σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφ-
ἔπει πόμ' ἀοίδιμον) Αἰο-
λίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ιά.

Ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πεταναῖς,
Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ πο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-

135. Interpungi potest duplici modo, aut ut πόμα ἀοίδιμον jungatur cum μάλα per appositum, utque interposita sint: κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφίπει: tum hæc ἕερσα esset aliquid *quod adjungitur*, προσπεραμένον ἐστί: parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte; aut ut interpungatur post πόμα ἀοίδιμον, ut sit κιρναμένα δ' ἕερσα ἀμφίπει πόμ' ἀοίδιμον, eo sensu, quem vides in Nota. Quod *carmen suum* cum *dulci potione* comparat, insolens videri nequit post Ol. vii. 1. sqq. 12. sqq. Idem πόμα ἀοίδιμον appellat; quod potest simpl. accipi *præclarum*, ut posui in Nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα ἀοίδιμον dixisse, quatenus *cantu*, ἀοιδῇ, constat, et adjunxisse ἀοίδιμον Αἰολίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, *cantu cum tibia*, ἀυλήσεσιν πρὸς αὐλὸν, quo ducere forte possit adjectum: Αἰολίσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, *modis tibiæ Æolicis*. Nec comparari potest inf. viii. 25. μίγρα παναχηδὰ πεπωκιλμένα. v. sup. Pyth. ii. 128. Ol. i. 164. 136. Post ἀοίδιμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam ἰέρσ' et ἰέρσ' ante Schmid. scribitur v. 135. 139. πεταναῖς omnes, quantum video, ubique: quod unde aut cur in πετανοῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. viii. 46. Occurrit utrumque. 142. δαφοινὸν Bodl. γ. male.

coronat, ambit oram poculi, adimplet poculum præclarum. Tum πέμπω ἐν πνοαῖσιν Αἰολίσιν αὐλῶν ὑψί πτερ. h. *σὺν. mitto illum potum. s. hymnum, inter cantum tibiarum accinentium, serius quidem.*

138. sqq. Sunt hæc divinando potius quam interpretando assequenda. Universe efferri ea, quæ de *uno aliquo* dicenda erant, etiam hic observa. Possunt autem ea et *ad victorem* et *ad postam* referri. Cum omnes vias inierim, hoc præferam: commendaverat carmen suum poeta, *sero quidem missum; verum impetu semel facto evolasse se et sublimem ferri ut aquilam, dum interea alii poetæ humilia sectentur.* Subjicit v. 145.: *esse autem carmini materiem idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus.* εὐθρόνου Κλεοῦς ἰθελοίσας, *favente tibi Musa*, ut celebratus sis præclaro carmine.

σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἵνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

148. Ubique interpungitur Ἐπιδαυρόθεν σ' ἀπὸ, κ. Nec tamen video, quidni scribatur commodius: Ἐπιδαυρόθεν Τ', ἀπὸ καὶ Μεγάρων, h. *φάος ἴδεται τιν ἀπὸ Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν τε καὶ ἀπὸ Μεγάρων. affulget tibi decus, hinc, ex Nemea, Epidauriis et Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. i. 151. sqq. τὸ αλίας Πίλεως σταλόθεν δέδεται *longe fulget in Olympiorum cursibus* accipi potest.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMENDATUR a dulcedine carmen—13. consecrat id victori et insulæ Æginæ et patris memoriæ—35. hinc ad veteres heroes Æginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53. revocat se a digressione, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Æginetas: Teucrum, Ajacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum revocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat avunculum victoris, v. 144. avum et Melesiam alipten.

Διαίρεσις ά. Κ. ιγ'.

ΑΡΙΣΤΟΣ *εὐφροσύνα*
Πόνων *κεκριμένων*

Εἶδος est *μονοστροφικόν*, duodecim stropharum, seu diæreseon, ut inf. Isthm. viii. perperam in strophas, antistrophas et epodos distinctarum. Delevi siglas *A.* et *E.* Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus novam distributionem versuum iniit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. *κεκριμένων*, victoris, ut *κριθείς*,

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. lustator, victor in *πανλ* v. 146. e tribu Theandridarum 118. avus materuus Callicles 130. avus paternus Euphanes

Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.
Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. ιγ'.

Τό μοι, θέμεν Κρονίδᾳ

victor, inf. Nem. vii. 10. Malit quoque *νν* referre ad *πόνους*. 4. *Θύγατρες* Schmidius edidit. *Θυγατέρες* erit tribrachys pro iambo. Tum *Θέλξαν νιν*, scil. *τὴν εὐφροσύνην*, jungenda noli dubitare; quod Lat. *condiunt, acuunt laetitiam, suaviorem reddunt, incitamenta addunt, sumentes eam sibi argumentum*, celebrando decus victoriae. 6. *τόσσον*, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses *τόσον*. Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D., ubi h. l. respicit, legisse videri debet *τοσόνδε*, et mox pro *τύχᾳ*, *τίγξει* vel *τίγγει*, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. *ὅσσον* Schmidius emendaverat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatum inferre expediat. An fuit *γοῦν δ', ὅσσον*? Ceterum metra vers. 8, 9. mutavit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de causa. Suspicor, causam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse ubique satisfacerem: melius visum est, nil mutare. Edd. ante ipsum cum Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum

144. — *εὐφροσύνα, hilaritas, voluptas*, rerumnis exhaustis, est *ἄριστος ἰατρὸς πόνων πικρῶν, τιλεσθένων. ἰατρὸς* pro *ἴαμα, φάρμακον*, (Pyth. iv. 332.) *levamen, compensatio*, ut *ἄκος ὀργᾶν* sup. Nem. iii. 29. Carmina *θέλξαν, θέλγουσί νν*, sc. *τὴν εὐφροσύνην*, recreant, h. e. condiunt, novam jucunditatem afferunt. Mox 8. *εὐλογία* est *laus, hymnus*. ea *τεύχει μαλθακὸν*, aut verius *τίγγει, recreat*. Hymnus *συνάορος φόρμιγγι*, ut *φόρμιγξ συνήορος ἀοιδῆ* Odyss. θ. 99. Tum 10. *ῥῆμα*, ut *λόγος*, pro laude, carmine, et *ῥῆμα ἐργμάτων*, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

Τε Διὶ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον, εἴη.
Δίξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἡύπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκεῖ κοινὸν
Φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
μόκριτος ἁλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων
Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

dimetrum acatalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt: Γεῖα, νέσσο εὐλογία. Φέρμιγγι συνάορε, et sic in ceteris. 16. In Τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambici coli infert. Unum est simile inf. 107. Pauw conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. v. 118. 17. ὕμνον προκώμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Ἐὺπυργον: metrum requirit Ἡὔπυργον. [25. Heynius in textu delevit comma post κε posuitque post μέλει.]

17. ὕμνου προκώμιον non expedinnt Grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod præludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adjecto ὕμνου non convenit. Vitium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὅ καὶ ἃ προκώμιος. (τὸ est διὸ δ') *quare contingat mihi condere hunc Hymnum, qui præeat pompæ, qui ducat pompam victoris*, dum accinitur.

18. Ægina, κοινὸν φέγγος, φῶς, *salus*, τοῖς ξένοις, δίκᾳ, h. e. διὰ τὴν δίκην, quæ propterea ξεναρκὴς est, *justitia advenas ab injuriis defendens*. Inter laudes Æginæ hoc ipsum vidimus Ol. viii. 28. sqq.

21. sq. Obscura hæc de patre victoris, quia nihil aliunde de eo novimus. Videtur et ipse victor fuisse ludis Thebanis; idem citharam pulsasse. *Hymnum* igitur *in filium victorem* e Nemea, Athenis et Thebis, ait poeta *patrem, si adhuc viveret, sæpe fuisse repetiturum cithara, sibi placentem in hoc carmine.*

25. τῷδε μέλει κλιθείς, προκλιθείς, ut ἐμβάλωνται de *studio, quo incumbimus in rem, applicamus animum*. [pater si viveret, recubans in epulis sæpe tacta cithara iterum turus esset hymnum meum hunc enumerantem victorias filii. *Ex Schedis.*]

26-29. Junge Ὕμνον καλλίνικον πέμψαντα ἔρνος στεφάνων ἀπὸ Κλεωναίων ἀγώνος etc. v. V. L. et εὐανθέων 30. junge cum στεφάνων. Thebis 31-33. fuere Iolaëa (τὰ Ἰολάεια) et Heraclea ad Amphitruonis tumulum.

Δ. γ. Κ. γ΄.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμον στεφάνων
Πέμψαντα, καὶ λιταρᾶν
Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες
Ἄνδεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕπαστι. φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθὼν
Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν

29. Æstuant in πέμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw, nil ἔμολον non nisi inepte referri clamans, emendat: πέμψαντι, scil. Τιμοκράτει, et me secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ἔχ. Mingarell. παλίσσυτον τὸν πέμψαντα τὸν ὕμνον. *caneret eum qui misit.* Noli turbari; nihil expeditius, quam Τμῶν πέμψαντα (h. πρεσβεύσαντα, ἀγγίλλοντα) ἔμολον στεφάνων (plures victorias) ἀπὸ λιταῶν Ἐλευσῖνος. *Hymno* et *Como* toties tribuit hoc poeta, ut *nuntiet, efferat, adducat*, victoriam, decus, laudem. Itidem *Comus advenit, invehitur, incedit, excipitur*, v. c. Ol. vi. 165. sq. xiii. 29. sq. Pyth. v. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur: πέμψαντος, invito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inversio, sed poetæ non adeo inselens, pro ἀπὸ Θηβῶν τε. Pauw conj. Θήβας τε ἑπταπύλου. et Mingarell. Θηβᾶν τε ἑπταπυλᾶν, fœdo hiatu. Immo variavit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochæo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Antispastum, ita variantem, rem revocat Pauw.

29. Ἀθάνας λιταρὰς dixit et inf. Isthm. ii. 80. et in alio carmine erant αἱ λιταραὶ καὶ ἐείδιμοι καὶ ἱεραὶ στέφανοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, πλοῦται Ἀθᾶναι. conf. Æschin. Epist. iv. [v. Fragm. p. 74. *Ex Schedis.*] Loca congresserunt Schneider in Vitam Pindari p. 38. et Wyttenb. Bibl. crit. vol. iii. 1. p. 49. Ad laudes Athenarum cf. Pyth. vii. pr.

32. *Victor fuit renuntiatus a Thebanis haud invitis*, ipse Timocritus (nam νιν vix alio quam ad ipsum patrem spectare potest), *tanquam a cognatis*, quia Ægineta erat, respectu originis utriusque gentis ab Ægina et Thebe, Asopi filiabus. v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. viii. 34. sq. vi. 45. sq. Herodot. v. 80. et sup. ad Ol. viii. 140. sq. [an: Thebani in laude victoris lubenter patris nomen pronuntiarunt, qui hospitii jure cum iis conjunctus erat. *Ex Schedis.*]

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ'. Κ. ιγ'.

Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν
Πόρθησε καὶ Μίροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἶλεν
Διὶς τόσους. ἀπειρομάχας
Ἐών νε φανείη,
Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
Ῥίζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. ε'. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενίπτειν

40. Τρωΐαν emendarat Schmidius pro Τροίαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τρωΐαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. iv. 64. est ἵκου Τροίαν ἴβαν. 41. Καρτερὸς, vel κράτιστος conj. hocque recepit Schmidius, ut ceteris versibus par esset. Hic probandam se praebet illa ratio versus dispescendi, qua esset: ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν πρωτο- 41. ρὸς Τελαμὼν πόρθη- 42. σε καὶ Μίροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστάν. 49. Edebatur Διὸς τόσους. ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: Διὸς τόσους. 50. ἴδ' νε Ald. 51. Notabilis est lectio ap. Stobaeum Serm. cliii. p. 526. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἐκτε- ριάζοντα (τὸν βλάπτοντα, aut, ut Hesych. βριζοντα), ut τε una syllaba efferatur.

44. v. Schol. Apollon. i. 1234. Ab insula Co Pallenen adversus Gigantes processerat ap. Apollod. ii. 7. 1. In ea pugna Alcyoneus cecus ibid. i. 6. 1.

45. αἴ γε πρὶν, πρὶν ἶλεν sc. Alcyoneus.

53. sqq. Iterum in eo erat, ut de Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se revocat. τὰ μακρὰ (τὰ μακρότερα) ut eloquar, prohibet et lex (certaminis: cum Ægineta victor celebrandus sit, non Thebanus) [Heynius, deleta voce *Thebanus*, adscripsit *Herculem*.] et tempus properans: potuit carmen ad

Ἐρύκει με πεδθμὸς
Ὥραί τ' ἐπειγόμεναι·
Ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν.
Ἔμπα, καί περ ἔχει βαθεῖα πόντιὰς ἄλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν
Δαιδῶν ὑπέρτεροι ἐν
Φάει καταβαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν πενεὰν σκότῳ κυλίνδει

57. Νουμηνίᾳ a θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. viii. 33. iv. 528. Emendat Pauw, quod in promtu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quæ scilicet Como et festivitati erat præstituta. At v. Not. 61. δέξομεν Schmid. ex Aldo. reliquæ: δέξομαι.

certum diem esse promissum; nam v. 122. συνθίμενος, pollicitus. Ἴυγγι (v. Pyth. iv. 381.) δ' ἕλκομαι ἦτορ Νουμηνίᾳ θιγέμεν sic ceteris convenient: *etsi admodum cupio attingere hæc in sollenni hoc.* [*in carmine tali. Ex Schedis.*] θίγειν scil. τῶν μακρῶν ὕμνων de Hercule: in quo se sibi tantopere placere sæpius dixit. νουμηνίᾳ est pro ἐν νουμηνίᾳ, et hæc pro *festo ludorum*, adeoque et pro *hymno*.

58. Ἔμπα καίπερ ἔχει — *Etsi mare altum te*, anime mi, *jam tenet in medio cursu*, (narratione, quam institueram de Hercule, jam aliquantum provecta) *tamen insidiosis illecebris resiste*, noli in digressione progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62. ornat: *multum videbor superior esse obtrectatoribus*; pro *esse* dixit ἐν φάει καταβαίνειν, de splendido, glorioso incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεται, φλίγεται, φαεινὸς ἵσταται, ut alias de victoribus loqui amat. *Obtrectatores enim* (v. 64.) *clam varia in me incassum meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam attexent* v. 66. sqq. φθονερὰ βλέπων, φθονερὸς, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis ubique laudes carminibus intruderet. Subjungit itaque 66—70. *At mihi ingenium, quod naturæ aliqua felicitas dedit*, (invidorum obtrectatio non eripiet) *ætas progressa perficiet*. In personam mutatus Πίνδαρος ἄναξ, qui Nem. v. 75. est Πίνδαρος συγγενὴς, ὁ Δαίμων, *felicitas in nascendo*; hanc sibi *perpetuam* fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: *integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem*; hoc tribuit *tempori*: ὁ χρόνος ἔρυσε τελέσαι (*potest et perficere et ad finem servare*) συνεχωρήσαν h. κατὰ τὸ συνεχωρήσαν.

Δ. ζ. Κ. ιγ.

Χαμαὶ πεποῖσαν. ἐμοὶ
Δ' οἵοιαν ἀρεταὰν
Ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἕρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
Τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἵν-
θα Τεῦκρος ἀπάρχει
Ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Δ. η'. Κ. ιγ.

Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει

66. χαμαιπετοῦσαν vulgg. at divisim Ald. 68. Ἔδωκε Schmid. refinxerat propter antitheticos. Est tamen Colon Iambicum. [Δωξ Gilb. Wakefield vertit in Δωξ. (Silv. Part. i. pag. 78.) *Ex Addendis.*] 75. Οἰνώνᾳ metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. viii. 45. Οἰνωνία τῶνδε et ap. Ovid. Met. vii. 472, 3. Œnopia occurrit: sed Οἰνώνᾳ defendunt (convenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam coli vitium nemini observatum deprehendit: scribendum enim:—Κύπρῳ, *lo-* 76. Ἐν Τ. δ. cum esset—Κύπρῳ, 76. Ἔνθα Τ. 76. ἀπάρχει Schmidius, uti Scholiis præfixum invenitur, *primus auctor regni est.* Ἀπάρχειν pro simplici ἄρχειν dictum accipit Pauw. alioqui conj. ἰπάρχει. An in ἀπάρχειν latet cognomen, *procul a patria, in alia terra?* 79. Ἐν δ' spondeus in principio Iambici. Hoc probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' ejecit.

71. Nunc ad laudes heroum Æginetarum procedit. *abeiam, statim, primo loco.* Mox 76. ἀπάρχει, si sanum est, accipiendum, ut in V. L. dixi, *procul a patria regnat*, h. e. pro heroe colitur. Ut dii regnare dicuntur, primesse locis quæ tuentur, in quibus coluntur. Contra *Ajax* Salamine, *in patria pro heroe colitur.* Eodem sensu mox κρατεῖ. 80. Leucen Ipsulam declarat: quæ Achillis heroïs sedes cum Iphigenia: v. Antonin. Lib. 27. et ibi Munck. [V. supra ad Olymp. ii. 142. *Ex Schedia.*] 81. Thetis Phthiæ colitur præcipue.

Φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τρίαν Ἰαωλκὸν,
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

Δ. Σ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας
Ἀκάστου δολίαις
Τέχναισι χρησάμενος.

80. Hic idem haud dubie recte dederat Ἀχιλεὺς pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδώναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius involavit, ut trochæum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colo colligit, etiam octavum colon strophæ non epichoriambicum trochaicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. v. 34. et 47. ἐρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἰόνιον sphalma ed. Rom. et Brub. 89. Vulgo λατρείαν. Schmld. emendat λατρίαν. Amat autem Pindarus -ιος pro -εως, et λάτριος ac λάτρις frequentatur. 90. χειρὶ recte Schmidius, urgente metro, pro χερί. Ut interpunxi, accipio: τραπὼν πρὸς αὐτὸν (σὸν) πολεμίᾳ χειρὶ, *hostili vi aggressus*: pro στρατοπεδεύσας. Rem attigerat Nem. iii. 58, 59. conf. v. 48. Scholium νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς præivit Intpp. qui vertunt *Iolcum quum expugnasset*. Videtur Schol. legisse τροπαιῶν. *aversus*. 94. χρυσαμίνης interpolavit Schmidius, ut ad Hippolyten referatur, *dolosis artibus* in Peleum *usam*. quod est vulgare pro lyrico. Mingarellus et Matthiæ noster

88. De fabula v. 88. cf. Nem. iii. 58. Isthm. viii. 88. Apollod. iii. 13. 7. Not. p. 801. At de altera v. 92. sqq. cf. mox Nem. v. 48. et Apollod. iii. 13. 3. et Not. p. 788. sq. In v. 90. jungenda sunt παρέδωκεν λατρίαν Αἰμόνεσσι. *hostili vi aggressus Iolcum*, Acasto superato, *subjecit ditioni Hæmonum*. Mox v. 94. χρυσάμινος recte videor exposuisse: *expertus fraudes*, ut χρῆσθαι τῇ τέχνῃ aliquis dicitur.

Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
Φίτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.
Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διὸς ἦεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-
μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

p. 41. conj. *κνοάμενος*: argute saltem. Pauw defendit *κρεμάμενος*, dictum ut: *κρᾶσθαι τύχῃ, νίκῃ* et al. Malim laudare *κρᾶσθαι δυσκυχίαις, δυσκραγίαις, συμφοραῖς, κινδύνοις*, ut sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus ejus insidiis.* Scholiis perperam accipiunt. 95. *Δαιδάλου*, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. vulgo *Δαιδάλεου*. Schmidius emendaverat *δαιδάλῳ*. melius arripuisset Didymi lectionem *δαιδάλῳ* (sic enim scripsisse videtur) *μαχαίρᾳ*, *artificiose fabrefacto gladio.* In Scholiis occurrit primo loco: *Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον ὅτι, τραπεὶς γεγονὼς εἰς ἀνάλυσιν πεφόρητο δολίᾳ τύχῃ κρεμάμενος ἐπιβούλευσεν.* Videtur igitur Scholiastes v. 93. *Ἄκαστος* legisse. Ita locus sic refingendus esset:— *Αἰμύνετο. Δάμαρτος Ἱππολύτης Ἄκαστος δολίαις τύχαισι κρεμάμενος, τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φίτευόν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.* Quæ apud Schol. Apollonii i. 224. memoratur, *μάχαιρα ἀφανοτέτυκτος*, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum advocatur ab uno Scholiastarum et a Zenob. Proverb. v. 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. iii. 12. 3. occurrit. 96. Vulgo *φίτευεν*. Recte mutavit, ut prima syllaba producatur, Schmidius *φίτευεν*. Utrumque poetis est *μηχανᾶσθαι, τεύξειν*. 101. *θρασυμα-*. 102. *χᾶν τε λ.* edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius *παγκρατές τε θρασυ-* conjiciebat: nec male; mox Aldinam revocavit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est *θρασυμάχης*; unde Pauw emendare volebat: *θρασυμαχᾶν*, vel *παγκρατές γε θρασυ-μ.* 104. *τε*

In sqq. v. 95. hæreo adhuc quid statuendum putem. *Δαιδάλου μάχαιρα* est tumor plus quam lyricus: si tamen in epitheton mutes, et *Dædaleum* vel *Dædalium ensem* dixeris, non adeo ab usu poetarum id abhorret. Usus tamen vocis *δαίδαλος* adjectiva forma etiam ad Romanos poetas pervenit. Simpliciter verba sic se habent: *τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ* (pro *διὰ τῆς μαχαίρας*) *ense fabrefacto* ipsi *subducto* necem machinatus est Acastus.

98. *Ἄλαλκε δὲ Χείρων* (sc. *τὸν θάνατον*) *καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερεν, quod fatale erat, ad exitum perduxit.* Male multa movet Schol.

104. *σχάσαις. ἰσχνὸν, ταύσας.* non a *σχάω*, sed a *σχάζω*. Voces sunt re-

Δ. ἰ. Κ. ιγ'.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφανεν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-

δυνατά- Paeon secundus pro Ionico, ut saepe, monente quoque Pauwio. Schmidius refinxerat: v. 103. Ὅ. ἰ. καὶ ἁ- 104. κρὰν δυνατάων. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mavult Pauw: ἴδνυαλον. 111. ἐς γένος omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit ἐς γένος, *in posteritatem*, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγὺς (ad κράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; elegantius Pauw: ἐς γέρας. Sunt τὰ ἴδια Pyth. iii. 167. quem locum confer. Nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi jungas τὸ κράτος ἐς γένος (ἰσόμενον), h. *potentiam, opes ad posteritatem duraturas*, pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφανεν duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, praedicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochaeo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδείρων; sed Pauw confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744, 5. 114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπαν pro brevi syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρέαν, novam vocem ab εὖρος, sc. χέρσον, *regredere versus ortum*. Pauw εὐρωπὰν emendat, ut sit pro εὐρωπὰν χέρσον, *terram, quae late extenditur, late patet*, ut sit Europae declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρέϊψ duceretur εὐρωπὰς vel εὐρώπης) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωπὰν—πλατὺ occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicaretur, in etymo vocis eum lusisse, ut occidentem orbis terrarum εὐρωπὰν, et, simili modo, atque interdum alia derivata similis formae efferri memini, εὐρωπὰν, h. l. χέρσον εὐρωπὰν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρὺς, quasi εὐρος esset, nescio quid argutati esse, unde et apud Hesych. εὐρωπὰν, σκοτεινὸν, et εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως, ἢ σκοτεινή. item: εὐρώπινος, σκοτεινοῦ,

migantium, dum remos inhibent; ut sup. Pyth. x. 79.

107. ἴδνυαλον ἕδραν, τᾶς, ἐφ' ἧς. *concessum* in nuptiis, *in quo sedentes dii*—.

112. In digressionem evagatus sollenni more et formula se revocat. Ultra Herculis columnas non est progrediendum navigando; navis igitur est retrorsum agenda.

σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακεῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ιά. Κ. ιγ'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀε-
ξιγυίων ἀέθλων
Κάρυξ ἕτοιμος ἦεν
Ὀλυμπία τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·
Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἱ-
καδε κλυτοπάρτων
Οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων. πά-
τραν νιν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-

δαὶ τοῦ ἱερῶνος, legitur. Vel sic tamen malim dicere, eum hic novasse aliquid, aut vetustiorem auctoritatem esse sequutum. 121. Ὀλυμπίᾳ τε Schmid. 122. Idem minus bene intulit συνθεμένους, ut ipsi Theandridæ propter numerum victoriarum videantur quasi fœdus pepigisse. Tuetur Pauw συνθέμενος, nec clare exponit, quo sensu. Arbitror sic: a digressione redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram*, susceperam, institueram. 125. οὐ νέον γ' ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν, νιν ἀκούομεν etc. interpungit Pauw: πάτραν *quod attinet, eam audimus* etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομεν αὐτοὺς (τοὺς Θεανδρίδας v. 118.) πάτραν τεάν, ὕμνους etc. *Audimus eos*, tribules tuos, *tribum tuam, esse* etc. Retraxit tum solito more pronomen ad posterius νιν, πάτραν τεάν. Alioqui expedita ratio erat νιν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μίν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, ut et alibi, v. c. Isthm. vi. 93, 94. πρόπολον ἀοιδαῖς ἱ. pro ἀοιδῶν, *sacerdotem, antistitem epiniciorum*, addictam iis esse et vacare. v. Not. 127. τεὰν Schmid. Melius τεὰν una syllaba effertur.

116. ἅπορον γὰρ, λόγον πάντα. *omnes laudes*, facta, vel *narrationem* omnem de iis.

118—129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. ἦεν pro ἐχόμαν—συνθέμενος, in συνθέσιν, *cum pollicitus sim.*—123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πει-ρᾶν ποιούμενοι, πειρώμενοι ἀγώνων, *in certamen prodeuntes.*—125. ἀκούομέν νιν, πάτραν τεάν, ὕμνους πρόπολον ἀοιδαῖς ἱκετησίας, antistitem, πρεφόντων, *multos hymnos in victorum honorem seruare*, quibus celebrant suos tribules; quos adeo necesse est, *multis hymnis materiam subministrasse* victoriis suis.

κίοισιν ἀοιδαῖς
Ἡρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἐψόμενος
Αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
Ἔργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν

129. In seqq. distinxi cum Pauwio: protasis *εἰ δέ τοι—λευκοτέραν* apodosis est *v.* 138. *κεῖνος ἀμφ' Α.* reliqua in medio interjecta sunt. *Στάλαν* autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. vii. 158, 9. — 130. *Μάτρωί* vulgo editum. Schmidius jam monuit, et post eum Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque delenda erat diæresis quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere *μάτρῳ*. Mansit *τὸ ι* ex vetere literarum charactere majusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo.

129. seqq. *εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν*: potest apodosis subjici: *recte, ejus meminero.* At e poetæ mente apodosis videtur sequi v. 138. *κεῖνος ἀμφ' Α.—αὐξέτω, ἰχέτω ὕμνος ἰμόν.* ut in medio *παρέν θετο* sint (*ὁ χρυσὸς—τεύχει φῶτα*). [Hæc in textu Heynius parentheseos signis inclusit.] Inversione autem usus est in comparatione, 133-138. quam proprie esse debebat: *ut aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta præclara carminibus exposita*; subjicit: *hymnus regibus æquat*: quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. [Quod si desideras me inter Theandridas attingere laudes Calliclis avi, tanquam monumentum e splendido marmore, ego eum jam mortuum memorabo victorem fuisse in Isthmiis. Est enim carmen id, quod decus summum factorum haberi potest, splendidius auro cocto. *Ex Schedis.*] 131. *στάλαν*, *monumentum*, dixit hymnum, ut Nem. viii. 80. cfr. mox N. v. 1. Unde aliquis dixit *ἔμψυχον στάλαν*. v. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. jungo *γλώσσαν πιλαδῶν αὐξέτω, ἰχέτω, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνᾳ, ἵνα θάλλοντι στέλεσι. in quo apio florenti coronatus est.* *ἔνθχι στεφάνου θάλλοντος.* Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cujus nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.
Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ,

143. Θάλλησε Schmid. sed et θαλίαι, θαλίαν. 146. Erat: ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes προπάτωρ, *avus*, carmine celebrare potuit et *Calliclem, victoris opusculum*, et idem celebrabit *Melesiam, alipten nepotis;* et quidem tanquam *equalem suum*, ut uterque sint ἥλικες v. 147. Occurrás, si subjunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viveret, *quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctæ peritus! quantum luctaturus ille esset verbis, invictus carmine!* Quod si hæc non satis placent: adi Notam. Præteritum utique tempus requiritur. Pauw emendat: ὁ σός γ' ἄισεν πάλαι vel ὁ σὸς γ' ἀείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebraverat hymno Calliclem, æqualem suum, quem genere quoque attingebat. 148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὖτὸς ἂν τυχῇ. Pauw; τὰ δ' αὐτὸς ἂν τύχῃ τις, ut τύχῃ, ἴσχῃ, cum quarto casu junctum sit, quod satis notum esse sit. Alia ariolatur Mingarellus: ἂν τετύχῃ, ἄνευ τύχῃ, ἀνετύχῃ, ut ἀνείσατο Isthm. vii. 36. Equidem substituam: (καθ') ἅ (ut Ol. ii. 83. Nem. vii. 16. 81.) τις ἴσχει, (alias ἴσχει τοῦ σποτοῦ, τοῦ τέλους,) ἐν οἷς πρέπῃ. et quidni proprius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἂν ἧπ τύχῃ. quorsum enim τις bis infertur?

144-7. Continuo orationem et jungo cum superioribus: Callicles—*quem Euphanes avus tuus senex carmine celebravit*, ejus æqualis, ut sunt *alii æquales aliis*. Nam ἀείσατο vel metrum legere jubet. Tacita est oppositio: At ego æqualis tuus celebro te.

148. καθ' ἅ τις αὐτὸς τύχῃ, ἴσχει, qua in re aliquis ipse successum habuit, *ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse*. ἴλαται, ἰδεῖν, ut Nem. vi. 45. vii. 29. et al. Obscurum esse potest, quorsum hæc spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia [Ol. viii. 71. *Ex Schedis.*] non satis conveniunt: v. V. L. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwium sequutus legerem Μελησίας, ut ipse is aliptes esset et poeta: v. V. L. ad 151. Apponam nunc novam rationem, accommodatam mori poetæ, subjungendi in carminis fine pauca in

Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
Οἷον αἰνέων κε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι.
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκει·

151. Quantopere veteres in h. l. trepidaverint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captaverint. Aristarchus *οἷον* legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Pauw legebat, quod ipse amplectebar: *Μελησίαν*, egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpunges: *Οἷον, αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα, στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, Μαλαναὶ μὲν* etc. Necesse est in his statuere, Melesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, *si cernere laudes certaminis*, hymnum, *recipiat, quantopere contendat*, (*στρέφοι*, nam *στρέφειν τὸν ἀντίπαλον*, non vero *στρέφειν ῥήματα*) verba *jungendo* versibus! *invictus laudibus*, laudando, *λόγῳ, λόγους*, ut sæpe, *ille superat*; (*ἕλκει, prosternit alios*) *amicis ille facilis, suavis, inimicis gravis adversarius.* [*f.* Schol. *εἰ* pro *ἐν* legerat. *Ex Schedis.*]

laudem aliptæ; qua quidem ratione nil movendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. *Si quis*, talis vir, ipse luctæ peritus, *Melesiam laudaret, quam præclarum ille carminis argumentum habiturus esset!* Is igitur carmine suo *esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos. οἷον στρέφοι κεν, ῥήματα πλέκων, αἰνέων Μελησίαν* (*κατὰ τὸν*) *ἔριδα, in certamine*, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: *στρέφων, ἀπάλαιστος, ἕλκει, ἴφιδες.* [153. *ῥήματα πλέκων.* Ap. Herodot. viii. 83. Themistocles *κατασπλέξας τὸν βῶν.* ut *βόστρυν. Ex Schedis.*] Extremos carminis versus ipsius aliptæ laudes pronuntiare, sentio: certe 155, 156. forte etiam *ἀνθάλαιστος* et *ἕλκει*. At *ἐν λόγῳ* non convenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo jungendum cum superioribus: ille poeta *invictus, carmine, laudibus*, simulum *ἕλκει, prosternit*: requiritur sic *ἕλκει*, uti erat *στρέφοι*. Suspicor tamen fuisse *ἐν κόνῃ, in certamine.* Ita lectio et interpunctio erit: *οἷον*, (talis poeta) pro *ὅς*, per exclamationem, ut jam Didymus accepit, *αἰνέων κε Μελησί-* 152. *ἐν ἔριδα, στρέφοι*, 153. *ῥήματα πλέκων! ἀνθάλαι-* 154. *στος* (is Melesias) *ἐν κόνῃ ἕλκει*, 155. *μαλαναὶ μὲν φρενῶν ἰκελαῖς*, 156. *τρηχὺς δ' ἀλιγυόστοις ἴφθεος.* Dicta sunt *στρέφειν* et *ἕλκειν* in lucta de eo, qui illum, cum quo commissus est, de statu dejicit, corpus ejus *inflectit*, curvat, tandem *prosternit*. Tropice *καταθλασθαι ὑπὸ λήμματος* ap. Polluc. vi. 191. et inter Sophistarum artes est τὸ *στρέφεσθαι*. Quorsum tamen hæc? cum jam apud Homerum sit: *στρέψαι δ' ἔξ ἕδρης πῶτα, θρασυμήδεα δ' αὖτε χερῶν ἐλάσσαι στιβαρῶς.* Ap. Hesiod. Sc. H. 302. *ἐμάχοντο πυγμῇ τε καὶ ἐλκηδόν.—ἴφιδες* est adversarius, quem vincens habiturus est, ut cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter *infestus*; Latine dixeris: additus; ut *Teucris addita Juno, ἴφιδες.* Sunt sane hæc operose elicienda carmine; nam deficiunt nos notitiæ hominum, rerum et temporum.

155 Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

153. Μαλθακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius ad antitheticorum exempla et convenienter metro.

Ita v. 148. possit ad tempus trahi: *καθ' ἃ—quibus quis ipse interfuit*, ea etc.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ἑ.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ ΕΝ ΠΑΙΣΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat poeta munus suum, hymnum, et victoriæ præstantiam.—11. Hinc ad heroes Æginetas transit; Æacum et filios —40. inprimis Peleum.—73. Inde alii victores Æginetæ celebrantur, Euthymenes,—77. quem æmulatur Pytheas,—85. Menander alipta,—90. Themistius, avus maternus Pytheæ. v. ad Isthm. vi. pr.

Σ. ά. Κ. ιά.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰ-
μὶ, ὥστ' ἐλινύσσοντά μ' ἐργάζε-

Αἰγινήτῃ insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. vi. et Schol. ad Isthm. v. At alienum erat alterum οἷῳ Λάμπωνος, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu οἷῳ adjicitur. Contra appositum esse debebat ἐν πατρί. De *Lampone* patre v. Isthm. vi. 97. Herodot. ix. 78. Pausan. iii. 4. f. Quo jure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2, 3. Metricus aliter dispescuit versus: -ρ' ἐργά- ζεσθαι ἀγ. ἐν' α. β. atque ea expeditior

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriæ, comparanda cum columnis et statuis, ut sup. Nem. iii. 131. στάλαν se esse positurum dixerat,

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας
Ὀλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας εὐρυσθενὴς

ratio, judice quoque Pauwio. Idem Plantinianam et Commelinianam observat eam rationem tenere per totum carmen, excepta prima hac stropha; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. excideratː habent enim: μ' ὅς τ' ἰλυσόεντ' ἐρεύζε—. Brubachiana emendatius exhibet, nescio unde, μ' ὅς τ' ἰλυσζοντά μ' ἐρυά—. Eam sequitur Morell. nisi quod μ' ὅσν' retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. ἰλλυσόεντ' legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. ἰλυσόζοντα. Emendaverat Schmidius ἰλυόεντα. ἰλυόω scribi recte per unum ν, nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Suidam voc. στρωγγύσμαι, (etsi unus locus Etymologi h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunck. ad Æschyl. Prom. 53. ad Analecta tom. iii. pag. 240. ad Apollon. i. 862. Mirum tamen Valckenarium non movisse de loco duplex ν in Theocr. x. 51. ἰλυόεις ἄγυιν reperio apud Polyb. tom. iv. pag. 144. Nec vero minus quæri potest de altera syllaba ντ, sitne per se longa, an duplici στ producenda? Apud Apollon. eodem lib. i. 589. ἅμαν' ἰλυόεσσαν, at 862. ἐκρὸν δ' ἔν ἰλύοντ αὖθι μίνυνθις, unde conficitur, esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. ii. 67. μ brevis est syllaba; sed vel sic statuo, novam esse formam ἰλυόεσσω: ut adeo recte h. l. per duplex σσ scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556. 96. ἵνα μὲν περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ εἰσιν ἵνα κατίσχει καὶ φθορᾶς ἐξείας συγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγου καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἳ πάντη φοιτῶσι διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἄλλα, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ περιόντες γινόμενοι αὐτὰς ταύτας πασῖ παστέρας. Præclarus locus! 5. In libris non legitur nisi Ὀλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ. Desunt versui quinque syllabæ, ut ex antitheticis cognoscere in promptu est. Scholion: ω γλυκεῖά μου φδὴ, παρεῖσον. unde Schmidius supplevit: —ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,—. Pauw mavult: γλυκεῖα Φάμα vel Μοῖσα. 6. Στεῖχ'. etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est στείχω. leg. στεῖχε. et sic jam Commelin. ediderat. 7. In ἵστ ultima producta displicet Pauwio, qui emendat: -λοισ', ἵστι γε Δ. vel—λοῖσα, ἵστι Δ. anapæstus pro spondeo, in trochaico. Mingarell.—λοισ', ἵστι δ Δ. Utrumque cum hiatu; præfero ultimam productam tono.

Παρῖσον λίθων λιπαστέρων, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diversitatem tamen agnoscit in hoc, quod hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. ἰλυόεσσα ἀγάλματα sunt ἀνίπνοα. cf. V. L.

Νικῆ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὕπω γένυς φαῖνεν τέρεινα
Ματρὶ' οἰνάνθας ὀπώρᾳ,

A. ά. K. ιά.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-
ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας

9. ναῷ Æolum ac Dorum more esse debet pro νηῷ, quod est alienum. Malo esse νίκα pro νίκαν a νίκαμι. Laudari vidi νηῷ ex Theocr. vi. f. At et ibi est νίκα pro νίκαν a νίκαμι. ut ἔρεμι, φίλαμι et alia. Non adeo necesse suspicari, fuisse inter lineam νίκᾳ, cum in versu scriptum esset ἵλαν, quod conveniret cum στέφανον. Reposuit Νεμείοις Schmid. Perpetuus ejus obtrectator, Pauwius mavult: Νεμέοισι. non enim probasse veteres Νέμεια de Nemea Argolidis, quoniam τὰ Νέμεια Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere Νέμεια apud Pausan. v. c. vi. 3. et alios. In nostro loco Νεμείοις vett. edd. usque ad Steph. qui Νεμέοις edidit. 10. γένυς videtur Scholiastes legisse. Tum φᾶινεν emendat Pauw, pro ἔφηνεν, ἔφηνεν. Mingarell. φάνεν, priore brevi. 11. Emendat Pauw: Ματρὶ' οἰνάνθαν ἀνθέρας. nam οἰνάνθη gignit ἀνθέρα, flos fructum, et οἰνάνθη sunt ἴουλοι, lanugo. v. Notam. Sane οἰνάνθη est flos vitis, proprie agrestis, tum cujuscunque vitis, ut ap. Aristoph. Ran. 1355. οἰνάνθη γένυς ἁμπέλου. v. [Philostrat Imagg. ii. 17. p. 837. Ex Schedis.] Script. Geopon. v. 51. et ib. Niclas. Ammon. h. v. et Valcken. p. 173. flos antecedit ἀνθέρα, fructum: adeoque hic non esse potest mater œnanthes a floris. Enimvero ἀνθέρα h. l. declarat tempus, non quidem auctumni, nam is flores non emittit, sed tempus anni justum, quo efflorescit vitis. Transfert poeta ἀνθέρα ad pubertatem, ἥβην, cum qua progerminat, lanugo, ἴουλος, οἰνάνθη, flos, ex poetarum usu. [nondum retendit mentum pubertatem, quæ lanuginem gignit. γένυς οὔπω φαίνει τὴν οἰνάνθην, lanuginem, quæ gignitur a pubertate. Ex Schedis.] Simili modo Ὠπώρα pro pubertate dixit Isthm. ii. 8. ubi eandem appellat Ἀφροδίτας μαστευομαι, cum Veneris usus ab ea procedat; et simplicius pro ea ὄψα Nem. viii. 1. Nec aliter expediendus locus Chœremonis ex Athen. xiii. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Convenit, quod puellæ immaturæ ἄμφανες dictæ sunt. 12. Ἐκ δὲ K. Δὸς ες ἥ- Schmidius, ut purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt.

9. ναῷ στέφανον. Sollenne est νικᾶν ἀγῶνα, ἔρεμα, στέλλειν (sacra). Inf. 97. ναῷ ἀρεταῖς.

10. οὔπω γένυς φ. Sensus: erat adhuc imberbis, et tamen Æacidis novum decus addidit. Mutavi itaque interpunctionem post ἀνθέρᾳ. Ὠπώρα nunc est pubertas, ἥβη, cum qua progerminat lanugo, οἰνάνθη. cf. V. L.

12. ἐκ δὲ Κρόνου. per Endeidem (v. 21.), matrem Pelei et Telamonis, Chironis Κρονίδου filiam: cf. Antonia. lib. 38. Et mox ἀνὰ Νηρηΐδων, Thetide et Psamathe, inf. 23.—16. μαντεύεται, non respectu coloniarum, sed pro urbe in insula. ξένων ἄρεσσεν Nem. iii. 3.

Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξείνων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βω-
μὸν πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ
Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

E. á. K. iá.

Ὁ τᾶς Διοῦ, ὃν Ψαμάθεια

14. χρυσέων. prima et hic corripitur; aut pro anapæsto est spondeus. 15. ἐγέραρεν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἐγέραρεν est pro ἐγέρρειν. 18. Dawes Misc. crit. p. 59. præclare sibi emendasse videbatur ἔσσαντο, ut Pyth. iv. 363. Ποσειδάωνος ἔσσανθ' ἁλσίον τέμενος. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἵζω ab h. l. Non Æacidæ ἔσσαντο, *condiderunt urbem*, neque conveniunt reliqua; etsi per se non absonum videtur, a θέω (nunc τίθημι) θέσσασθαι ductum accipere pro τιμᾶσθαι, *reddere*. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἢν τινα Αἴγιναν εὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπευχῶν καὶ ἴδιόν γενέσθαι τὸ ναυτικόν. Est igitur θέσσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quæ ab Hesychio notata (θέσσαντο—ἐπέτυχον, et sic θέσσεσθαι, θεσσόμενος) et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀνέθεντο a Rubnken. Ep. Crit. p. 287. ut tamen magis h. l. αἰνῶν, ἐξ αἰνέσεως ἀναλαβών, accipiam, ut Schol. Apollonii exponit lib. i. Arg. v. 824. Itaque θέσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt*, ut esset Ægina hominibus frequentata. Suppl. εἶναι ad εὔανδρον, ut 67. πείσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Evagora c. 4. 19. πατρὸς Σ. Ἑ. Schmid. bene et metro convenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit; sane a πίτνημι: ut πίτνα a πετάω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσσαντο—στάντες, πίτναν τε expedita omnis est oratio. A πίτνημι (quod est id. q. πετάω) ἐπίτνην, ἐπίτνασαν, ἐπέτασαν. εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit jam Schmidius pro ἐς. At Pauw refingere jubet: θέσσαντο, πὰρ β. π. Ἑ. στάντες, πετάσαντες αἰθέρι χεῖρας ἁμᾶ, Ἑ. vel πετάσαντες τ' αἰθέρι χ. 23. Erat ὁ τᾶς Διοῦ, νὶν—. At τοῦ τᾶς Διοῦ, ὃν Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambo diiambum

17. πὰρ θέσσαντο, sc. εἶναι, γένεσθαι urbem, εὔανδρον: precati sunt Jovem, ut esset urbs frequens hominibus. v. V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου. Fabula vel apud Schol. est videnda. Apollod. iii. 12, 6. pag. 253. Not. p. 778.

Τίπτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·
Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. στάσομαι.
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνουσα πρόσωπον ἀλάθει' ἀρετᾶς.
Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνδρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὄλεον ἢ χερὼν βίαν
Ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι

ferri posse; at Pindarum video servare typum metri semel probatum diligentissime. Servo igitur θεῶ ὃν, at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89. 24. Τίνεν ἐν' ῥ. aut Τίνε' ἐνῤῥαγμῶν emendat Pauw, ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in ἐν sequente ῥ producitur. 27. εὐκλέαν vett. edd. inde a Rom. donec Steph. emendavit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. ut in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνόνας Schmid. et Benedit. ad ductum Scholiastæ, ex Ægina. ἀποινόνας ubique editum: τὰ ἄποινα pro præmio aut pœna, adeoque ultione. plenior hinc oratio, ἔλασεν ἀποινόνας. 30. ἀνδρέα Schmid. ut doricum sit pro ἀνδρί, nam α in fine produci debet. [32. respicit Theodor. Hyrtacen. Ep. 55. v. *Notices et Extr. d. Manuscr.* t. vi. p. 19. *Ex Schedis.*] 33. ἀνθρώνων molestam facit juncturam, etsi doctam, πασ' ἀνθρώνων. Forte ἀνθρώνῳ cum Aldo. [Locum sic refingit Gilb. Wakefield Silv. Part. iv. p. 104. οὔ του ἅπανθ' ἁμερδίων φαίνουσα πρόσωπον 'Αλάθει' ἀρετᾶς. καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώνῳ νόημα. Non *semper* melior est *naturalem* ostendens *faciem* veritas; silere sæpe est etiam *homini* sapientissimæ *cogitatio*. *Ex Addendis.*] — 35. Erat σιδαρίταν. deb. esse α, σιδαρίταν, ut Pyth. iv. 438.

25. τὸ μέγος Pelei et Telamonis fratre Phoco necato obliteratum esse vult. Similis locus erat Ol. vii. 43. 49. de Tlepolemo.—Mox 29. Δαίμων ἀποινόνας est *deus ultor*.

30. Vulgare esset, οὐ κέρδιόν ἐστιν, ἀλάθειαν ἅπασαν (καίτις) ἀρετᾶς φαίνειν τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. i. 84.

34. Si vero Æacidarum laudes canendæ sunt, vincam omnes alios. Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκά-
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-
τ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κἀκεί-
νοις ἄεισεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός· ἐν δὲ μίσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

Α. β'. Κ. ιά.

Ἄγεῖτο παντοίων νόμων.
Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλία θ'. ὥς τέ νιν ἁβρὰ
Κηθεὶς Ἱπολύτα δόλῳ πεδᾶσαι

37. Δ' *αἰετόθεν*. Δ' expungam, aut scribam γ'. 38. *ἐλαφρὰν ὁρμὰν* Schmid. metro cavens in ultima voc. *ἐλαφρόν*. 41. Erat *ἀείδει*. *ἄειδεν* cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45. *ἀγεῖτο*. Tamen Pauw aliter: *ἀείδει* ' Π. nisi quod mox *ἄειδ'* ἐ Π. substituit. 42. *ἐν δὲ μίσαις* Schmid. recte ad metrum, et debebant servare Oxonienses, qui dedere *μίσαισι*. Vulgo *ἐν δὲ Μίσαις*, nisi quod Romana Scholiis præfixum habet *ἐν δὲ μίσαισι*. unde in marg. Crat. et Brub. venit. 45. *νομῶν* divisiones musicas explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et jam ante Stephano, qui ed. sec. *νόμων* recte edidit. Agitur de *modis* musicis. 49. Vulgo *Κηθεὶς*. fuit *Κηθεὶς*, ut in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, *ε* corripi ante *ι*.

39. Vel aquilas velocitate volatus æquabo. *πάλλονται* vel *πάλλονται*. *πάλλειν*, *vibrare*, pro *πηδᾶν*, *πίτνεσθαι*.

41. Redit ad laudes Pelei, etsi pluràli utitur, cum in honorem totius gentis hoc cedat; agit autem de nuptiis cum Thetide: cfr. sup. Pyth. iii. 160. sq. Ipsæ Musæ chorum duxere, cantante lyra Apolline. *ἀγεῖτο* pro *ἠγεῖτο*.

46. Junge *ἀρχόμεναι πρώτιστον* (*πρῶτον ἀπὸ*) *Διὸς* (h. e. *προοιμιαζόμεναι*) *ὕμνησαν Θέτιν*.—*δόλῳ πεδῆσαι*, *irretire*, *opprimere*, ut vitæ periculum adiret, *στίσασα ἀκοίτευν ξυνᾶνα*, *consortem tori*, *Μαγνήτων στυγερὸν*, (*regem* Acastum) *βουλεύμασι πικρίαις*, *calumniis*, se ab ipso de stupro esse compellatam. conf. Nem. iv. 92.

50 Ἄϑελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασι·
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα
55 Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ε. β'. Κ. ιά.

Εὐνᾶς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσπεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δέ τ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
60 Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον
Δείσαις. ὁ δ' ἐφράσϑη κατένευσέν τέ οἱ

50. ἄϑελεν ξυνᾶνα M. Aldus. recte, puto, pro ξυνάονα, a ξυνάων, ut ad maritum referatur. [Pyth. iii. 84. *Ex Schedis.*] ξυνίονα, ultima brevi, cum tamen ex ξυνάονα sit ξυνίονα, ultima longa, mirabantur jam Schmid. et Pauw. (ut pro Νάμφη, Νάμφα φίλη Iliad. γ. 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: Ἄϑελε, συνάονα γε Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53. συνέπλεξε λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάονα. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα prior producitur. 55. ἐν λέκτρους ἰδνᾶς non videt Pauw quomodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν ϑέλκτρους ἰδνᾶς (pro ϑελκτηρίους). Sed ἰδνὰ est *consuetudo, concubitus*, ἐν λέκτρους Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. ix. 68, 9. ἔστιν ἰδνᾶς — κεκάδων γένος. Adde Pyth. ix. 20. ii. 65. et ἰδνώϑησαι ἐν λέκτρους iii. 44. — 56. τὸ Ϟ i. l. esse scribendum, ut tribrachys pro iambo sit, Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ Ϟ ἰργὰν —.

54. ὡς ἄρα ἱκοίμαν (sc. αὐτὸν) ἐν λέκτρους ἰδνᾶς νυμφίας (*in lecto conjugali*) Ἀκάστου.

58. παρφαμένα cum notione fraudis. vid. ad Pyth. ix. 77. ut παρφασιῶν et alia similia. τοῦ Ϟ [Pelei. *Ex Schedis.*] ἰργὰν ἔκνιζον λόγοι αἰπεινοί, *ejus mentem pupugit*, percussit, *oratio*, [Hippolytes. *Ex Schedis.*] *res periculosa.* [αἰπ. l. χαλεπὸς, l. arduus, periculosus. *Ex Schedis.*]

62. κατένευσεν. Jupiter pollicitus ipsi est, se *conciliaturum esse*, πρᾶξιν, συμπράξειν οἱ τινα Νηρηίδων ἄλοχον. [pro præmio castitatis in Hippolytea. *Ex Schedis.*] — 67. γαμβρὸν h. l. *affinem*, nam Neptunus Amphitriten conjugem habebat, sororem Thetidis; utraque Nerei et Doridis f.— 68. Αἰγᾶϑεν. ad Ægas, insulam ad Euboeam, refert Schol. vid. Strab. viii. p.

Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥς τ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄποιτεν,

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
Ἔνθα μιν εὔφρονες ἵλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ, θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,

62. Δίσας est scribendum Æolum more. ὁ δ' ἐφόρθη non bene repetierunt Oxonienses: invexerat Calliergus cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὁ δ' ἰφόρθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant, Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli conjectura: ὁ δ' ἰφόρθη. 65. ποντίαν. f. ποντίων—Νηρείδων, perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. vi. 165. 69. νίσσεται Ald. eodem jure ac νίσσεται. 70. μὲν—θεὸν, non dubito μὲν fuisse. Movet idem Mingarell. 73, 74. κρίνει. συγγενὴς f. Ald. 75. θεᾶ—Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, ut bene Pauw monet. Mingarell. præclare conj. τὺ δ' Αἰγίνᾳθεν, ὃ Εὐθύμενες. 76. ἐν ἀγκώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς

386. Probabilius est, urbem Achaiæ Pindarum respexisse propter sollennia sacra.

71. κάλαμος non est fistula, sed tibia; nam et hæc ex arundine: v. sup. Pyth. xii. 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiarum, et certamina gymnica in ejus honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum superioribus connectitur, usque ad 75. Τὺ δ' Αἰγίνα. *Vis ingenita omnium, quæ aguntur, summam continet*; cf. Nem. iv. 68. τύσμος, ἕρσην, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδοξία συγγενὴς Nem. iii. 70. De Euthymene v. ad Isthm. v. pr. De v. 76. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. ad Isthm. ii. 39. Euthymenes victor fuerat in Ægina in Αἰακείοις.

Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

A. γ'. K. ιά.

Ἦτοι μεταίξαντα καὶ
Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.
Ἀ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.
Ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι
Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι

Νίσου. nisi ipse corruptus. 78. Ut verba sunt, sensus esset: Pytheas, avunculus tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat ejus stirpem: at cujus? et quid *μεταίξαντα*? Pytheas puer porro non erat avunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. v. pr. Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus *μεταίξας σι, καὶ*. Pauw vero scribere jubet: *ἦτοι μεταίξ ἔντα*, s: nec addit, quo sensu; puto: *subsequens te, E. emulans, aperte et confidenter*. Unus Schol. *μετὰ τὸ προεμφῦναι ὑπό σου* exponit. Alter videtur Πυθίας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: *ἦτοι μεταίξας τὰ καὶ*—Πυθία. vel *μεταίξαν* ad *ἔθνος*. Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. [o Pythea, lætatur avunculus tuus, cognatum sibi genus nunc eodem pervenisse. *μεταίξαντα* ad *ἔθνος*. *Ex Schedis.*] 79. *Κείνου* corruptum. Schmidius leg. *σῦ- ο*, et Bened. *σοῦ τὸ* ad ductum Scholiorum. Pauw: *κείνος*, sc. Pytheas. Fuit, puto, *κλυ-τὸν ἔμ. ἔθνα*. 81. *μὲν* conj. Schmidius. [*ἄρηρεν* Herm. de Dial. Pind. p. xiii. *Ex Schedis.*] 84. Scripsi *κράτει* pro *ἐκράτει*. Vulgo sine sensu *κρατεῖ*.

A v. 78. corruptus locus: v. V. L. qui ut sensum idoneum habeat, sic refingendus esse videtur: *ἦτοι, μεταίξας σι καὶ νῦν ἰὸν μάτρως', ἀγάλλει κλεινὸν ἰμόσπορον ἔθνος Πυθίας, Euthymenem suum avunculum æmulatus, illustrat nunc cognatos suos Pythea.* Ἀ Νεμέα μὲν ἄρηρεν, Μείς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων· ita interpungo: *conspirant in hoc victoriæ Nemea et Æginetica. s. vicit et ipse in Nemeis, ut tu.* Apollo *Delphinius*, cui sacra et ludi fiebant apud Æginetas mense Delphinio dicto. *ἄρηρε*, et pro hoc, *ἄρηρε*, media longa: *προσήμοσται* Schol. b, l. Sic sup. Nem. iii. 112. *Τελαυγὲς ἄρηρε φίλτρον Αἰακίδαις ἀδινόν*, *nexum est eo est, conjunctum*. Eodem sensu *ἄρηρε* media brevi occurrit apud Tragicos: ut Sophocl. Electr. 148.

84. Debuit esse *εἶσει σι κράτει*, vel *εἶσει τ' ἐκράτει*· nam de præterito agitur: *vicit et domi*, in Ægina, *et Megaris ἄλικας pueros ἐλθόντας*· ultimum hoc erit: *in certamen prodeuntes*, vel *peregre advenientes*.

85. *Lætor autem, quod omnes Æginetæ studiis certaminum tenentur. μέμνησθαι* de certaminibus. Pyth. viii. 61. Nem.

Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

E. γ'. K. ιά.

Ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει. δίδου
Φωνὰν, ἀνὰ δ' ἑστία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἐ-
λεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ' ἀρετάν· προθύροισιν δ' Αἰακοῦ

86. Cum in *μάρνανται* media producta requiratur, pro *μάρνανται* dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subjunctivus ille est h. l. An fuit *μάρνανται πέρι πᾶσα πόλις*? 87. *γλυκ. τῇ* M. — *τύχῃ* Schmid. et mox 89. *Καρχάσιον* idem, utramque temere: hoc quidem de metro male sollicitus. 88. *σὺν τύχῃ Μενάνδρου*. v. Not. Heinrich olim conj. *σὺν τέχνῃ*. 90. Erat *ἀθλητᾶσιν ἔμμεν*. At *ἔμμεν* Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. *ἀθλητᾶσιν*. 92. Ne colon Euripideum laboret, ultima in *μηκέτι* producta, Pauw. conj. *Μή σε τοι ῥίγει*, vel *Μηδέ σε ῥίγει*. Prius vix græcum; hoc alterum bene. Sufficit - *ῥ* ad producendum - *τι*. [*ne turberis*. Ex *Schedis*.] 95. *πύκταν τε* Ald. quasi pro *πύκτην* sit: minus bene. 97. *προθύροισιν δ' Αἰακοῦ* requirere Prosodiacum, Pauw jam monuit, cum esset *προθύροις*.

i. 38. *περὶ Ἰσλοῖσι*, ut Isthm. v. 70. *ἀμφ' ἀέθλοις*. Eadem Nem vii. 14, 15. *ἰσλὰ* sunt *καλὰ*, studia *τῶν καλῶν*. Mox v. 87. ad victorem se convertit. *Ἴσθι*, absolute, ex more, ut Ol. xi. 21. Æschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias *σὺ ἴσθι, ὅτι*. Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptæ fortuna, h. e. disciplina.

88. *σὺν τύχῃ Μενάνδρου*, proprie ejus institutione et disciplina; at et ea cum fortuna beneficio erat conjuncta; ut supra Nem. iv. 12. propitiis Musis, adjuvantibus, *σὺν Χαρίτων τύχῃ*.

91. *εἰ δὲ* (*ἐσὶ*) *Θεμίστιον ἵκεις, ὅστ' ἀείδειν* (*αὐτόν*): *materiæ laudum tibi affatim est*.

92. *δίδου, ἀναδίδου* ex v. seq. *διήκοντον*.

95. *ἰλεῖν νικῶντα ἀρετὰν*, ut alias (*κατ'*) *ἀγῶνα*: conf. sup. ad 9. ubi *νικᾷν στέφανον. πύκταν καὶ παγκρατίου* pro *πυγμῆς καὶ παγκρατίου*. [Est tamen etiam *ἰλεῖν νίκαν* Od. viii. 67. *ἴδχε* Pyth. v. 27. Ex *Schedis*.]

Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

98. Αἴθι pro ἄνθεα iterum de metro sollicitus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθια esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθεα ποιάεντα per appositionem, στεφανώματα. 99. Cum media in Χάριες produci nequeat, Schmidius emendat Χάριεσι, Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι Χάρισιν, vel σὺν ξανθαῖς Χαρίεσσι.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Æaceis forte, cf. Ol. ix. 166.) coronam in atrio fani Æaci, *Musis propitiis* carminibus celebratum.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

ALCIMIDAM victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit; —15. æmulatum avum Praxidamantem; — 29. nam atavus Socles a gymnastica cessaverat, uti iterum Praxidamantis filius, Alcimidæ pater; ita ut alternis ex ea gente proventus victoriarum prodiisset. — 52. Celebrantur victoriæ tribulium Bassidarum. — 74. Materies laudum ex heroum Æginetarum factis. — 92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suæ genti adjecit Alcimidas. In fine 108. mentio honorifica aliptæ Melesiæ.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

1, 2. Versus passim laudati a veteribus. [Schol. ad Euripid. Med. 1224. *Ex Schedis.*]

Fuit *Alcimidas* filius *Theonis*, qui a re athletica abstinuerat; at ejus pater

Ματρὸς ἀμφότεροι.
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδέν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος
Μίμνει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἢ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ

5. ὡς. malim ὅς. [Sic in textu ab Heynio correctum.] 6. οὐδὲ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. ἕμπας Schmid. ex Aldo. ἕμπαν pro ἕμπαν etiam recte vulgg. 11, 12. μετὰ νόστας suspectum facile cuivis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, ut solet. Pauw emendat l. ναετὰ νόστας l. μετὰ ναετάς. hoc puto verius, non

Praxidamas nobilis athleta. inf. 32. Is natus a *Socle* vel *Soclide*, obscuro homine, cujus pater Agesimachus itidem pugil: inf. 21. 44.

1. Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος sc. ἐσμὲν, pro ἓν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος, et ἓν pro τὸ αὐτό. Mox ἀνίσμεν pro ἐσμὲν, ἐγεινόμεθα.

[3. μητρός. Οὐρανὸς et Γῆ Hesiod. Theog. 116. 17. *Ex Schedis.*]

4. Διείργει δὲ (*deos et homines*) δύναμις (*natura*) πᾶσα κεκριμένα, (pro πάντας, κατὰ πᾶν διακεκριμένα. Hesiod. Sc. H. 55. Alcmena peperit Herculem Jovi, Iphiclem Amphitruoni κεκριμένον γενέσθαι διαπεπλεγμένον.) [ortum habuere illi in coelo, hi in terra. *Ex Schedis.*] ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἐστί): sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον: pro diis ortum dixit: ὁ δὲ οὐρανὸς χάλκειος μίμνει θεὸς αἰεὶ ἀσφαλής. ἀλλά τι προσφέρομεν ἀθανάτοις pro προσφερόμεθα. similes sumus. Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. occurrit.

10. Junge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἄσσονα σκάθμαν ἴγκυψιν ὁ Πότμος, *fatum*, (ὅστις) ἄμμι ἑκάστῳ πρὸς (αὐτὸν), *ad quem metum perveniamus moriendo*. σκάθμη, a cursu, *meta*, linea, ut πᾶσι *ultima linea rerum*. debebat sequi: ἢ ἐφ' ἁμέρᾳ ἢ ἐπὶ νυκτί: hoc invertit: ἐφαμερίαν (τὴν σκάθμαν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα). Similis locus est ex parte Ol. ii. 61. sq. Et sententia simili modo protracta Pyth. iv. 454. 5. Vulgare autem est illud: *nos a diis ortos, nos diis cognatos*; v. c. Eurip. Hec. 490. etsi multis modis dictum et acceptum. Nec vero ex Hesiodea Theogonia .126 seqq. hoc ductum puto, quod Scholiastes arbitratus est; (ut nec versum in Ἔργ. 108. ὡς ἁμῖν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι recte se habere censeo; repugnat enim sequentibus; sed leg. οὐχ ἁμῖν.) sed ex antiquis cosmogonicis ex theogonicis mythis hoc petiit poeta, cum Οὐρανὸς et Γαῖα omnium deorum et hominum progenitores ederentur. Dictum tamen hoc variis modis; et aliis iterum modis a philosophis antiquis; inprimis subnata opinione de anima mundi omnia pervagante. Aliter a Terra, magna matre deum hominumque, repetiit Lucret. ii. 589. 598. sq.

Νύκτας ἄμμε κότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. á. K. ν/.

Τεκμαίρει καί νιν Ἀλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρποφόροις
Ἀρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὧν βίον ἄνδρεσ-

vero ut ipse accipit: *neque post noctu*, sed ut Schol. exponit: *διὰ νυκτός. ἤτοι ἐν ἡμέρᾳ ἤτοι ἐν νυκτί.* 12. Interpolavit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de causa hic *ἅμμε δὲ κότμος ἄν* refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cujus antispasti in primo pede variaat, docet Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est. 14. *δὲ καὶ νῖν* metrum vitiabat. Audiendus erat Schmidius, qui *δὲ* ejecit. Idem *καί νιν* scripsit: Pauw probat *καὶ νῖν*. Aldus exhibet *δέ νιν*. 14, 15. Vulgo nulla interpunctio est post *Διῖν*, at plene interpungitur post *ἔγραψεν* v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix elicitur. Obvium est statuere cum priore Scholiasta, concludi his sententiam superiorem: *cognationem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit*; [est A. probatio (hujus rei), ut videamus illam cognationem. *Ex Schedis.*] *τὸ περὶ τοὺς θεοὺς ἡμῶν διὰ τὴν εὐφυΐαν, corporis robur, συγγενές.* Ita *τεκμαίρει* (*ὅτι τινὰ*) *Διῖν* ex noto græcismo dictum plenius pro *τεκμαίρει*. Jam v. 16. nova erit sententia ordienda: *Ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν—ἅλδε τοι Νεμέας* etc. Ita quoque Pauw facere jubet; nec tamen, quod toties in hoc viro ægre feras, addit, qua sententia acceptum velit. *Ἄγχι* dictum erit pro *ἴσως, ἐμοίως*, quod an usus ferat, nescio: *Pariter atque agri, nunc redit Nemea A.* ut *ἀγχίθεος* Hom. Od. ε. 35. Phaaces accipiuntur a multis pro *ἀντίθεοι*. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: *ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον ἐργασμένος ταῖς ἀρούραις*. Forte *ἄγχι* ex glossa venit et fuit *ἴσα καρποφόροις*. Potest et interpungi post *Ἀλκιμίδας*, et post *τὸ συγγενές*; possunt et aliæ rationes iniri sed nulla satisfacit.

15. Non dubito, post *Διῖν* sententiam finiri et interpungendum esse: etsi durum esse non nego *τὸ Διῖν*, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, ut in V. L. dixi: *cognationem cum diis arguit victor divina corporis specie*, adspectu, *τῷ Διῖν*, aut, ut noster amat, (*κατὰ τὸ*) *Διῖν*, vel *ὡς* (*τινὰ*) *Διῖν ὄντα*. [ut intelligamus, animadvertamus. ut Pyth. x. 116. *Ex Schedis.*] Tum nova sententia continuanda ad v. 29. *ἄγχι—καταίμαξεν, ἅλδε τοι N. Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post annum prodit luctator Alcimidas.*

17. sqq. Similis sententia inf. Nem. xi. 50. *Θεσσαι* pro *διδοῖσι*, et *ἔμαξαν, μάρανσιν*. [vires resuperant. *Ex Schedis.*]

σιν ἐπιστασὸν παιδίαν ἔδοσαν,
Τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἱερατᾶν ἀέθλων
Παῖς ἰναγήας, ὅς,
Ταύταν μεθέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

E. á. K. ιά.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἰὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐὼν, Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεοῦ,
Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρὶς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχω
Τίεων γένετο.

21. —*μάρψαν'* malit Schmid. Sed variat antispastus. 25, 26. Editum erat:—*οὐκ ἄμυ-* 26. *μοις ἀμφὶ π.* Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolavit Schmidius: (v. ad v. 12, 13.) *Αἶσαν αὖ πέφαν'* (Benedictus: *ἐπεῖφαν'*) *οὐκ ἄμυ-μοις ἐν ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας.* At Pauw: *Αἶσαν νῦν πέφαν' οὐκ ἄ-μοιρος ἀμφὶ π. κ.* hoc recte. 34. *Νίμεα* Ald. 36, 7. Metricus Epodorum duo postrema cola paullo aliter ordinasse videtur. v. Pauw. 36. *Ἀγησιμάχῳ* Ald. *Ἀγησίμαχος.* f. ex *Ἡγησίμαχος. ὑπέρτατος* recte Schol. interpretatur *πρωτεύοντος.* Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262. Aneod. Wolf. t. iv. *ἰσχέσταν.* 37. *Τίων* al. *Τίων* metro postulante ex Aldo recepit Schmid.

[25. *αἶσαν*, institutum, pugilatum, studium, amplexus, *Διόθεν*, robore a natura dato favente, *οὐκ ἄμοιρος, οὐκ ἀνυχής. Ex Schedis.*]

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statuam dedicavit, victor Olymp. lix. Paus. vi. 18.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄνδρων ἀρετᾶς
Ἦλθον, οἵ τε πόνων
Ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
Ἕτερον οὔ τινα οἶκον
Ἀπεφάνατο πυγμαχίαι πλείονων
Ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἐ-
πάσας. ἔλπομαι μέγα εἰ-

38. Variat in edd. ἐπεὶ οἱ and ἐπεὶ οἱ. priore modo, ut οἱ sit pro τῷ αὐτῷ, acceperunt Scholiastæ, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, ut ei, præter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletæ fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione οἱ τρεῖς, ut sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto ignavi parentis: Alcimidæ pater, Theon, si Grammatico ad pr. credendum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus notat: neuter ἀναγώνιος. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw: et respicit sane sententia comparationem illam vss. 16. sqq. et est unice vera. 40. σε in οἵ σε abundare monet Schol. οἵ γε σ'. Schmid. at Pauw: ᾧ σε, ut sit: ἀρετᾶς ἄνδρων, ᾧ καὶ Π. l. Probo Schmidium: attamen οἵτε pro simplici οἵ, vel οἵτινες, frequenter occurrit. 43, 44. πλείονων ex ingenio Schmidius restituit, præeunte tamen Schol. πλείονας ἀντιστοιχήσας στεφάνους. Vulgo decorat pes, etsi ταμίαν modo ad priorem modo ad posteriorem versum trahebatur. πυγμαχίᾳ Morell.

38. οἱ τρεῖς sunt trini illi ex eu gente, qui gymnica certamina attigerunt, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidas. v. Var. Lect. Erat autem Agesimachus stirpis auctor. v. ad Argument.

45. Sequentia sic corrigenda:— ἔλπομαι μέγα εὐχὰν ἄνευ σεσοφῶ, ἐπεὶ καὶ τῶνδε λίγ. εὐθὺ καὶ τῶνδε, ἄγε, Μοῦσα, οἶκον ἑκάτι εὐθύνε. [dirige carmen καὶ τῶνδε τὸν ὕμνον, ex qua familia, cujus tribules Basside, fuere victores jam mortui digna poëtis materia. In his e tribu Bassidarum Callias 68. Ex Schedis.] Pessime duo diversa junguntur in vulgari lectione. Immo vero: *Video mihi rerum laudem pronuntiasse.* ἐπεὶ pro ἐπεσι, veluti. Pergit v. 48.: *Verum missis aliis ex hac gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam:* tum subjicit v. 50.: *majorum enim facta jam alii poetæ celebrarunt.* οἵτε refer ad οἶκον, in qui ex ea gente sunt. εὐθύνειν οἶκον, *ventum moderari*, ut secundus sit; ut sup. Ol. xiii. 38. πλουσίων εὐθυνε δαίμονες οἶκον. Nam εὐθύνειν proprie, *dirigere, recta via aut regula ducere*; mox est omnino *regere, movere.* Hinc εὐθύνειν πόδα ap. Tragicos, et πῦρ, (cf. Euripid. Hec. 39.) ergo et οἶκον; et alia metaphora δίκας Pyth. iv. 273. Tum οἶκον ἱκέσθαι, ut Pyth. iv. 5. αἰῶνος οἶκον ἵκηαι. Eodem tropo dixit Pyth. i. 88. εὐθύνειν ἅλιον.

πὼν τύχεν ἄντα σκοπoῦ.
Ὅτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὖρον ἑπέων εὐ-
κλέα. παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

A. β'. K. ιγ'.

Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ παλά
Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.
Βασσίδαισιν ἆτ' οὐ

46. *ἄντα σκοπῶ τυχεῖν* Schol. et vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris. At Aldus, quem Crat. sequitur, —*πὼν τυχεῖν ἄντα σκοπῶ*. Unde Schmidius eleganter: *τύχιν δ. σ.* dorica forma. nisi quis malit suspicari fuisse: —*πὼν σκοπῶ ἄντα τυχῶν* vel *τυχίν*. Dubito enim Pindarum *ἄντα σκο-* pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribebant: *ἂν τινυχεῖν*. Mingarellius inde effingebat *τινόχειν*, aut potius *σκοπῶ ἄντα τυχεῖν*. De toto loco v. Notam. 47. *ὅτι* Schol. *τὸ ὅτι Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὅστις φησίν*. Pauw: *ὅτι* pro *ἐφ' ᾧτε, quamobrem*. et sic Aldus edidit. Reizius Prosod. gr. pag. 29 damnabat *ὅτι*, et factum volebat *ὅτι* ex *ᾧτι*. [Sic et vii. 90. et 137. *Ex Schedis.*] Apud Schmidium *ἰὼξ* aliqui: non vero in edd. 48. In *εὐθὺν* ultima syllaba producta requiritur. Schmidius præclare ad metrum et ad sensum, *εὐθὺν' ἰὼν τοῦτον, ἄγε, pam εὐθύπιον οὖρον* poeta et aliis locis dixit. Ol. xiii. 38. *Πιτθεῦντες εὐθυντὶ δαίμονες οὖρον*. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit *εὐθὺν γ'*. 49, 50. vid. ad v. 12, 13. Erat 49. *ἰυκλέα*. 50. *Παροιχ.* At docet metrum, alteri versui *-κλέα* esse attribuendum, ut una syllaba sit *-κλεῖ*. Et *ἀνέρων* prima longa, ut et apud Homer. et al. forte geminato *ν*. Schmidius: *Μ. οἴ. ἰ. ἰῦ-κλεῖ'. Ἀπυχομένων γ. ἀ.* Pauw. *Μ. οἴχ. ἰπ. ἰθυκλέ-α. παροιχομ. γ. ἀνέρ.* Mingarell. *Μοῖσ', οὖρον* cum Aldo. 51. *λόγιοι* anapæstus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: *Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι*. Dubitat Pauw, an sic scripserit. Mingarellus putabat *καὶ* omitti posse, ut *ἀοιδοὶ λόγιοι* sint *facundi*, ut 75. aut *λόγιοι* esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus pœonici, aut esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, ut nihil moveamus. 52. Erat *ἔργα ἰκόμισαν* cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio *ἔργα κόμισαν* scriberent, vel cum Aldo *ἔργ' ἰκόμισαν*. Vulgo inde a Romana *ἔργα ἰκόμιξαν*. quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iambico, nempe, puto, ut sit: *ἔργ' ἰκόμιξαν*. 53. *Βουδίδαισιν* Didymus scribere jubebat apud Schol. fuisse enim Æginæ gentem Budidarum a Budione aliquo duc-

51. *λόγιοι* post *ἀοιδοὶ* erunt *oratores*: nisi mavis *historicos*. cf. Pyth. i. 183. At inf. 75. sunt *poetæ*. *ἰκόμισαν*, celebrarant. *παροίζειν* nude sic positum accipio pro fovere, curare, adeoque carmine tractare.

Σπανίζει παλαίφατος γενεὰ,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπιχώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγερώχων ἐργμάτων ἔνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ,
Χεῖρας ἰμάντι δεθεὶς,
Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσαλακάτῳ ποτὲ Καλλίας ἀδὼν

E. β'. K. ιά.

Ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἑστήριος ὁμάδῳ φλέγεν

tam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Æginæ fuit, unde oriundus Alcimidas. Hærebant Grammatici in interpunctione. 62, 63. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Τάσδε αἷμα π. χρυσα-λακάτας π. K. ἀδὼν—Pauw: Ταύτας αἷμα πάτρας χρυ-σαλακάτα π. K. ἀ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum: πάτρας χρυσα-, ut 86. 63. χρυσαλακάτα—Λατοῦς legebatur; hoc erat pro —άτου ab χρυσαλακάτης. hoc erit ὃ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendavit: male Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτῳ est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. [—του Hermann. de Dial. Piud. p. xii. *Ex Schedis.*] Etiam Schol. χρυσαλάκατον δὲ ἴδιόν τινα λυτόν. Porro ἴδιον Ald. Rom. Crat. Brub. ἤδιον Morell. at ἀδὼν recte ex Schol. emendavit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare.

55. Tribus, quæ ex suo medio, e suis tribulibus, præbet, χορηγεῖ; laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus jam Pyth. vi. 2.

62. χρυσαλακάτῳ — Λατοῦς, ut est scribendum, *aureo sceptro ornatæ.* v. sup. Nem. v. 65. ἀδὼν, *probatus* ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et ibi (παρὰ Κασταλίᾳ) certamine finito, adeoque *circa vesperam*, *celebratus est carmine, quod, pompa ducta, victori incedenti accinebat turba.* Ὁμάδος Χαρίτων est πόμπος, *pompa cum carmine.* ἔφλεγεν, *resplenduit, illustratus est*, ut Isthm. vii. 33. φλέγεται Μούσαις, *carminibus celebratur*, et Pyth. v. 60. φλέγοντί σι Χάρις.

Πόντου τε γήφυρ' ἐπάμυντος ἐν Ἀμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
Τίμασε Ποσειδάνιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νιν
Πολὺ ἀ λίοντος νικάσαντ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ἐγγυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
Ἕτερον ἔξοχον αἶσαν,

67, 68. γήφυρα Κρεοντί-δαν ἐν Ἀ. vel. γήφυρα Κρεον-τίδαν Ἀ. legerat Schol. quod, ne ultimam in ίδαν corripi necesse sit, in Κρέον-τιον Ἀ. mutavit Schmidius paulle audacius. Mingarell. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γήφυρα Κρέον- 68. τιον Ἀμφικτυόνων, et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribuli agitur. *Amphictyones* h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro judicum consessu poni, notabile. Agonothetæ erant Corinthii. Amphictyonum conventum alium ad Calauriam ante Trœzenem observavit Schmidius ex Strab. (viii. pag. 574. A. B.). Pindari locus effugit Vandalium *Diss.* de Amphictyonib. c. 6. p. 466. Diss. [Nunc v. Ste.-Croix *Gouvern. fédérat.* pag. 122. Agonothetas dictos fuisse Amphictyones. *Ex Schedis.*] 71. Melius scribitur ἀν', quam ἄν. 72. Mingarell. conj. πόλ' ἀ λίοντος νικῶντ' ἴ-. 73. ερψε δασυίοις. vel, νικάσαν- 73. ε' ἴερφ δασυίοις. ut sit antispastus pentasyllabus ἴερφ δασυί—. Contra ε' ἴερφ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: ε' ἴερφ' ἀσκίοις Φλιόντος ὑπὸ 74. Ὠγυγίοις ὄρεσιν. ἄσκιος per δάσεως exponit Schol. *umbrosis montibus.* Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖαι πάλιν θεν sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa pag. 62. D. proverbii loco dictum.

67—71. Fuit et victor Isthmiis. Consessus agonothetarum renuntiavit eum victorem. v. V. Ē. Isthmus ἐτίμασε sc. τὸν, αὐτόν.

71—74. Νεμεαῖον σίλλυον ἐστεφάνωτο αὐτόν. ἀγόγια ἔχει, jam olim nota.

75. λόγια sunt *poetæ*, (cf. ad v. 51.) et ad eos spectat σφὶν v. 76. Sententia simili inf. Isthm. vi. 31. sq.

[79. αἶσαν. conditionem: quod satis materiæ habent. *Ex Schedis.*]

Ἀρεταὶς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
Πίεται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος, ἐπᾶλτο. βαρὺ
Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων

A. γ'. K. ιγ'.

Φασνᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν Ἀόος αἰχμᾷ
Ἔγχεος ζακότοι-

81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi ii. 41. 82. γ' inseruit Schmidius ex Aldo, qui idem male *εὔνυμ'*. Mingarell. conj. *τηλόθ' εὔνυμα αὖ*, vel *τῆλε*, hiatu illato. *τηλόθεν* est *a stirpis inde origine*, vel *a longo inde ævo*. 83. *ἔπαλτο* alii olim apud Schol. (ut a *πάλλω* esset, pro *ἐπήλατο*. Simili modo peccatum apud Homer. Intpp.) sed *ἔφηλτο*, *ἐφᾶλτο*, *ἐπᾶλτο*. Porro *ἀπονοστήσαντος* expectabam. Habet dorismus locum in verbis in *αω*: ita recte *στάσω*, *στάσομαι*: non in *εω*. Ita est *κρατήσω*, non *κρατέσω*, *ὁράσω*, *χόσω*. Variat *φιλέω*. *ἐφίλησε* Pyth. ii. 30. ix. 34. At mox Nem. vii. 129. *φιλήσαντα*. *ἔμπεσεν* et *ὁμιλῆσαι*. 86, 7. v. ad v. 12, 13. Schmidius: *δέ σφι νεῖκος ἔνδυε Ἀχιλ-λέος τε; καναχὰς* (vel *καναχᾶς*) *ἀφ' ἁρμάτων*. Pauw: *Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχι-* (ut sit antispastus truncatus. cf. 62.) *λεὺς χ. καναχαὶς ἀφ' ἁ.* 86. *σφι* bene Schmid. cum Aldo. Vulgo *σφιν*, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. *καββὰς* nimis reconditum, quam ut a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw. qui et conj. *χαμᾶζι καββαὶς*, etsi *καναχαὶς* non minus metrum ferret. 89. *Ἀόος* legendum cum Schmidio et Pauwio: ut anapæstus pro tribrachy sit. *ἁρμᾷ* tamen conjicit alter, ut verus sit tribrachys. Vulgo *Ἀοῦς*. 90. *ζακότοιο*. nota vox de iracundo. At Schol. a *δίκρανον ὄνυα* petunt illustrationem, *binas cuspides habere*. An *ζάκρατον* legerunt? [Hermann. de Dial. Pind. pag. xvii. *βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπεσε, Καββὰς Ἀχιλλεὺς χαμαὶ ἦν ἀφ' ἁρμάτων Φασνᾶς υἱὸν ἐνάριξεν Ἀόος ἁρμᾷ Ἔγχεος ζακότοιο. Ex Schedis.*]

83. Jam attigerat hanc Nem. iii. 106. add. Isthm. viii. 116.

90. *ἔγχος ζάκοτον*, ut ap. Horat. *iracunda Jovis fulmina*, et in fragm. Pind. p. 42. de magnis imbribus *ὄμβος ζάκοτος*. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότερος
Ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελίταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ
Νώτῳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ε. γ'. Κ. ιά.

Εὔχος ἀγώνων ἅπτο, τοὺς
Ἐνέποισιν ἱεροὺς,
Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ. δύο μὲν
Κρονίου πὰρ τεμένει,

91. καὶ ταύτας μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μέν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ ταῦτα μὲν, ut per epexegesin ἁμαξιτὸν ὁδὸν subjungatur ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 90. ἴγχιες ζαπέτεω. 91. καὶ ταύτας μὲν οἱ π. vel: 90. ἴγχιες ζαπέτεω· 91. ο. ταύτας δὲ μὲν π. 99, 100. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Ἄχθος δ. ἔβαν τὸ πέμπτον ἐπ' εἴκ. Pauw reliquit versum ut satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα τό γ' l. κλυτὰ γενεᾷ Schmidius temere.

91. *Jam veteres latam hanc iguidum viam ingressi sunt*: scil. Æacidarum.

93. *Incedo et ipse hac via.* ἔχων μελίταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: *quoties hymnum compono.*

94. Nunc a digressione ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. οἴμα, vel ut πόδες ναὸς dicatur, vel ut πὰρ sit pro παιδάλιον, ut Odyss. π. 33. Dictum est ut vulgare: *res quæ est ante pedes*, h. e. proxima. [πὰρ ποδὸς Pyth. iii. 108. x. 97. *Ex Schedis.*] — Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων junge.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidæ, alterum familiæ laudandæ. μεθέπων, *subiens.* ἄγγελος iterum precor. Erat gentis victoria vigesima quinta.

104—8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, σαί, σὶ σ' ὑπόψιοι, Τιμίδα, πλᾶτες πρωτοπὰρ ἄν- Ϙ' Ὀλυμπιάδος. *duas victorias Olympicas tibi, o puer, et tibi, o Timida, eripuit sors jacta.* Obscurus locus, nec juvat Schol. cujus sunt verba: πλατεῖα

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπεπτὴς ἄν-
δρ' Ὀλυμπιάδος. δηλῶνί κεν
Τάχος δ' ἅλμας ἴσον εἴποι-
110 μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἀνίοχον.

106. Παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἐν' Aldus, unde Crat. Brub. παῖ' ἐν'. reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. [At quomodo repente nunc de Timida? et cur eum, cum adhuc puer esset, sors exclusit? *Ex Schedis.*] Mox annon leg. σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probavit. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito. v. Not.

Σύντις οὖσα παίδων ἀγωνίσασθαι, μᾶλλον γυμάσαντες, ἐξεχρόθησαν τῷ ἀγῶνι, quod absurdum est, inter sortitionem exatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: πλὴν σύντις οὖσα παίδων ἀγωνίσασθαι μᾶλλον, γυμάσαντες ἐξῆκε. Sorte componebantur paria in lucta et in pugilatu ac pancratio; cf. Ol. viii. 90. Pyth. viii. 117. Nem. x. 50. et notus est locus apud Lucianum. v. Faber Agonist. i. 25. Sorte quoque constitutum, qui prior an posterior prodiret. Ita et in certamine musico. v. Antigon. Caryst. 1. et ibi Nicias pag. 3. Inter sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero eos esse habendos. Nec tamen his expeditam rem videas; quis enim in hoc culpa *sortis?* et tum, si jam antea inter ephebos habitus et ex puerorum certamine exclusus fuit Alcimidas, quomodo hoc in carmine, quod serius est, lucta iv παισὶ vincere potuit? Scilicet, quantum sine historica fide ex verbis efficere licet, videntur Alcimidas et Timidas sorte cum tam robustis et exercitatis luctatoribus comparati fuisse, ut vinci eos necesse esset. Magni enim ad certamen momenti esse debuit, componeretur ne aliquis cum fortiore an cum minus forti. In fine ἀνίοχον de magistro et alipta dixit. De usu vario vocis v. Jacobs Animadvv. p. 308. [*Melesias* Ol. viii. 71. Nem. iv. 151. *Ex Schedis.*]

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ζ.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

SOGENEM jam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, præmio consentaneo præclare factorum :—16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re majorem, exemplo Ulyssis.—48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Æacidis: ad cujus fata digreditur. —78. Inde ad Æginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit—117. vota facit ad Jovem Nemeorum præsidem, ejusque filios, Æacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. Neoptolemum redit et deprecatur narrata de ejus morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. ά. Κ. ιβ'.

ΕΛΕΙΘΥΙΑ, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Sogenes, Thearionis f. Ægineta, pentathlo victor Nem xiv. quam in Ol. lxxix. 2. incidisse, acute conjicit Corsin. Diss. agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeæ numerari cœperit instauratis Nemeis ludis Ol. lxxii. 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. Ἐλείθυια primum corrupte Brub. inde Morell.

1—6. Cur Ilithyiam invocet Pindarus, multa commiscuntur Grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus, tradiderat, Thearioni seni ex votis

Ἥρας, γενέτειρα τέκνων ἄνευ σέθεν
Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐκ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν
Ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν

Steph. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum τέκεσσιν Schmid. at Pauw inverse legi vult: Μοιρᾶν πάρεδρος β. 5. ἀδελφεὰν trisyllabum esp. Itaque ἀδελφὰν Schmid. λάχομεν Ald. et hoc concinniorem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσας vitiose Ald. 8, 9. πότμῳ Ald. Morell. et Paul. Steph. Tum Θ' ἕτερον edd. ἑτέρᾳ Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἕτερα. hoc recepi, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed ubique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi: εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν Θ' ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent*: ingeniosæ, etsi non probandæ. Ex Oxonienss. nihil facile proficias. πότμῳ ἑτέρᾳ pro ἑτέρου nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra* navis) sed ὁ ζυγός. v. Intpp. ad Iliad. ω. 268, 9. et al. Pro Θ' conjiciunt Γ'. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *vero arcent sortis stateram aliam*, in locum alium atque alium propelluntˑ ut non eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, voluit:

ad Lucinam factis Sogenem fuisse natum. At enim cogitandum est, poetæ id esse familiare, φῦ, in φῶς, *virtutem venire*, etiam *corporis*. Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad* ἄθλησιν, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Præclare autem attemperatum est totum phantasma poetæ, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: Ipsis statim natalibus Sogenes sortitus est robur corporis tam insigne, ut nunc puer victor sit in pancratio.

3. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν σοὶ, *tuo numine*. Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἥβην: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornavit hoc, *nascendo seu die seu noctu*: ἢ φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus ut Pyth. iv. 455. ἅμαρ ἢ νύκτες, et de morte Nem. vi. 10—13. Invertit referendo ad οὐ. οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8, 9. εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν ἕτερον (τὰ) ἕτερα. vid. V. L. Dixerat v. 7. *Non omnes ad eandem sortem nascimur*. ὁ ζυγὸς est aut *de lance* aut *de fugo* accipiendum. Utrique conveniret εἴργων, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interjecto temone disjungmntur boum paria: prius tamen præferam. Possunt referri hæc ad Ilithyiam, si εἴργεις scribas: *tu* nascendi statim sorte *lancem fati alteram deflectis in alteram partem*: ἕτερα, ut est scribendum, h. εἰς τὰ ἕτερα, ἑτέρας: ut altera, seu bonæ s. adversæ fortunæ, depressior sit. Atque hæc placere possunt præ altera ratione, ut πότμῳ ζυγὸς scribatur, isque subjectum sit. Mox σὺν δὲ τιν, διά σε γεγενός. et 11. ἀείδεται, quia Æginetæ certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.

Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἁρεταῖς πρὸς ἐμὲ φίλος
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

A. α'. K. ιβ'.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν. μάλα δ' ἐθέλοντι
Σύμπεμπον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχᾳ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.

proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος ἕλκεται, *lanx altera disjungitur* pondere suo, ab altera, h. in alteram partem vergit. Ut itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πότερον ἕτερον, *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem) ἕλκει ἑτέρα, *deprimunt, inclinant, diversa*: h. diversa diversorum hominum sunt fata, adeoque οὐχ ἅπαντες ἀνασπῶμεν ἐπὶ ἴσα, *non eadem omnes conditione ac sorte vivimus*. Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότερον ζυγὸς ἕλκει (τὸν) ἕτερον ἑτέρα h. ἑτέρου, *alis hunc illum pars, fati jugum alium disjungit alio diversis partibus*, fere ut inf. repetit v. 79. sq. nam ad *jugi* notionem ducit ipsa res et ἕλκει et ἴσα. Ut jugum ἕλκει jungit, συζυγνύει, sic et διαζυγνύει, disjungit, ut alter comparium diversum, temone medio interjecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam jugo imposito disjungere mortales dixerit poeta. Θ', si retinendum est, jungo cum δὲ, ut sit: ἕλκει δέ τι. Sed deletum et ipse malim. [Forte expeditior est oratio, si ἕλκει scribitur, ut ad Ilithyiam haec spectent: *tu es illa quae*. nam sequitur τὸν δὲ τὸν —. Sententia est illa frequentata, quam etiam monostichis pluribus expressam habemus ap. Stobaeum Ecl. i. 13. in quibus est: Γνησίῳ τὸ θεῖον εὐτυχῆ διαφέρωσιν. hominis Christiani, quod, si sensum habuit, esse debuit εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ aut simili modo. *Ex Addendis.*] 11. ἔνδοξος Ald. cum Schol. 15. In σύμπεμπον argutantur Interpp. Est pro ἵμπεμπον, ἄμπεμπον, in τοῖς ἀγῶσι, adeoque ἀγωνίᾳ. [16. εἰ τύχῃ, quod alias solœcum, pro εἰ τύχοι. ita tamen v. 22. Isthm. iv. 69. v. 17. cf. Northmor. ad Tryphiodor. 298. *Ex Schedis.*] 17. ἐνέβαλεν Schmidius ex Schol. monente metro restituit. vulgo ἔβαλεν. fere ut Ol. xiii. 22. ἐνέβαλε. Pro βοαῖσι alter Schol. στοαῖσι aut legit aut interpretatur. Alter reddit ῥύμαις, recte, si de libatione accepit.

14. ἐθέλοντι (*amant οἱ πολῖται* ex πόλιν) ἀμφέπειν θυμὸν (ἔχειν) σύμπεμπον (εἶναι ἵμπεμποι) ἀγωνίᾳ, ἐν ἀγῶσι.

16. τυχεῖν iterum pro εὐτυχεῖν, ut sup. iv. 148. Ol. ii. 93. ἔρδων (præclara exsequendo, factis) ἐνέβαλεν *aperiet*, *præbet argumentum*, ὕλην, βοαῖσι Μοισῶν, *libationibus Musarum*, carminibus, ut Pyth. v. 134. viii. 81. Isthm. vi. 30. vii. 26. [scil. non libatur Musis; sed a Musis laudes, carmina. *Ex Schedis.*]

Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
Σπότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεδόμεναι.
Ἔργοις δὲ παλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
Εἰ Μνημοσύνας ἔκατι λιταράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄκοινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

E. á. K ζ'.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

21. ἰνὶ σὺν τρόπῳ languere visum Pauwio: itaque refinxit: ἰν ἴσον τρόπῳ h. ἴσοπτρον ἰσότροπον, *æquale ingenio*. Enimvero ἰν sic multo magis friget. 23. εὖχῃ τις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: quibus retinuere εὔχεταί τις. Mox v. 25. de εὖχῃ accipiendum: *secundo vento spirante* maturant navigationem. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλλον, *neque post lucro ponunt*, vertitur, quo jure, nescio; nisi voluerunt: ὑπέβαλλον κέρδει, *subjecerunt lucro*, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. Notam.

18. ἄλκαὶ, ut ἀρεταὶ, τὰ κατορθώματα. mox ἔργα.

20. Conspiciuntur præclara facta in carmine, tanquam in speculo; splendor factorum hymno quasi reflectitur. Sententia sæpe frequentata, nunc novo et ingenioso invento ornata, quod non nisi carmine celebrata facta inclarescunt, et quod claritas obtingit tanto major, quo major carminis est claritas. Transtulit hoc idem postea ad se historia: καθάπερ ἡ φαίνεται πᾶν τὸ πραχθὲν τοιοῦτον· ἀνῶν δὲ ἡ τοῦ λέγοντος δύναμις παρασκήσει, ipse Diod. i. 2.

25. *Qui sapit, de poëtarum carminibus*, per quæ factorum gloria et fama servatur, *naturæ cogitat*: *quemadmodum—*. Atqui ex more suo solum comparans ponit: *periti nautæ de tempestate multo ante cogitant, quam illa ingruit.* μέλλοντα ἀρετῶν ἄνεμον, vel omnino *finitum pro infinito* posuit, *vel*, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu ejus quod *de insula Lipara* narrari solet: *e cujus fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum prædicere incolæ traduntur*. v. Plin. iii. 9. 14. Strab. vi. p. 423. C. — Obscurum est: ἴμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλλον h. βάλλουσιν videntur contrarium ejus innuere, quod sententia postulat; [nam lucrum est in vento secundo flante. Sed frustra inhiantes lucro meram faciunt, ut eo uti nequeant ad navigandum idoneo. *Ex Schedis.*] unde conjicias forte: οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλλον, pro ὑπέβαλλον. Est tamen mos poetæ a contrario synonymiam petere: οὐκ ἔβαλλον, *nec negligunt*, h. e. et observant, ὑπὸ, *sub lucri, sagacitatem*. Etsi vel sic ὑπὸ — βάλλον verius esse arbitror, inscite mutatum propter κέρδει. — Pergit v. 26. *Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina.*

Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
Ἀφυὲς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
Σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ' ἔχει
Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
Ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν πράτι-

27. Ἀφυὲς τε Rom. cum seqq. edd. Ejecit τὸ τὲ Schmid. sec. Aldum. 28. σᾶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, *majorem famam*, nec adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor* λόγον γενέσθαι πλέον (κατὰ πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθεν. 30. Ὀδυσσέως Ald. 32. Oxonienses ediderant ποτανᾷ γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum refinxit: ἐπεὶ ψεύδεσίν οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ. quæ respondent utique antitheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere: —σσίν οἱ πο-. [Hermann. ad Orph. pag. 788. ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ. *Ex Schedis.*] 36. ἰὰν et ἰᾶν jam olim in libris variavit. v. Schol. Aldus ἰὰν, Rom. ἴαν, unde ἰᾶν cum ἰᾶν in marg. Crat. sed cett. ἰών. *suam quisque* Pauw exponit. Mihi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quæ ad se spectat, perspicere*, non

27, 28. σᾶμα θανάτου. ut alibi δῶμα θανάτου. *ingrediuntur sepulcrum.* Horat. ii. 18. 29. *Æqua tellus pauperi recluditur Regumque pueris.*

32. σεμνόν τι ἔπεστι ψευδέεσσίν οἱ, *figmentis* Homeri, ποτανᾷ μαχανᾷ, arte, quæ ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. viii. 46, 47. ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ. sublime evolat vis ingenii, et ἐμὰ ipsum carmen. Est autem μαχανὴ instrumentum, et opus, et ars, et vis. σοφία δὲ—cf. Ol. i. 45. sq. *poetæ ingenium, ars.*—34. *Ad verum enim perspiciendum vulgus cæcutit.* 35. Quod exemplo Achivorum patet. εἰ γὰρ ἦν, ἴξιον, δυνατὸν ἦν, τὸν ὅμιλον εἰδέναι τὸ ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸν, τὸ καθ' αὑτὸν ὄν.—38. Iterum Nem. viii. 39.

[39. λευρὸν, πλάγιον, λαιὸν. v. Schol. *Ex Schedis.*]

στον, Ἀχιλλεὺς ἄτερ, μάχᾳ
Ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

A. β'. K. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἄιδα, πίσυ δ' ἀδόκητον
Ἐν καὶ δοκέοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾷ θοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυπόλτου

suffragiis suis adjudicasset Achillis arma Ulyssi, et Ajacem iis privatum ad mortem adegisset. Tum *δίμνει* Schmid. potest tamen dactylus pro anapaesto locum tueri. 40. *Ἀχιλλεὺς* ante Schmid. 41. Interpungebatur post *κομίσαι θοαῖς ἐν ναυσί*. 45. *Ἄιδα* ad metrum bene Oxonienses refinxerunt. vulgo inde ab ed. Rom. *Ἄιδαο*. Ordo autem: *πίσυς δ' (πίσυνος αὐτὴ, ἐὸ κῦμα, irruit) ἐν (εἰς dorice) ἀδόκητον καὶ (εἰς τὸ) δοκέοντα*. h. *ἐνίστησι τῷ ἀδ. καὶ δ.* Aldus: *κῦμ' Ἄιδαο πίσ' ἀδόκητον*. nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: *Κῦμ' Ἄιδαο πιδ' ἀδόκητον* (h. *μετὰ ἀ.*) *ἐν (εἰς) καὶ δοκέοντα*. Pauw suspicatur, lectum olim fuisse: *ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἐρωτὸν Κῦμ' Ἄιδαο πίσ' ἀ.* ut sit *fluctus adrepens*. Mox et conjicit: *Ἐν κεδοκέοντα* h. *καὶ ἀδοκέοντα*, quod non capio post *ἀδόκητον*. 48. *βοηθόων* erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita *βοηθόοι* simpliciter sunt *viri fortes*. Volunt veteres *βοηθόος* esse pro *βοηδρόμος*. v. ad Iliad. *ν*. 477. Nullus tamen dubito, falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse *βοᾷ θοὸς*, *celer in pugna*, agilis. Et *βοᾷ θοῶν* h. l. Veteres, Didymo in Scholiis auctore, interpunxerunt: *Τιμὰ*

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, ut dixi, *mortis fluctus*, *Κῦμ' Ἄιδα νεκὺς* (*νεκρὸς*) *ἔχεται* (*irruit*) *καὶ ἐνίστεται* (*ἐμπίπτει εἰς*) *ἀδόκητον καὶ δοκέοντα*. (*in claros et in obscuros*. Sic apud Atticos scriptores *οἱ δοκοῦντες illustres*, *principes* sunt. Ita et in vers. ap. Stobaeum Ecl. i. 3. 22. *κακοῖλὸν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἀγαθόν*. Vulgo, etiam in Scholiis, est *in non opinantem et in expectantem*. ita novo usu *ἀδόκητον* active dictum est. Mingarellus ad *κῦμα* refert: *Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.*) *τιμὰ δὲ γίγνεται* (*τιμῶνται*), *honor*, nomen ad posteros, *obtingit iis*, *ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον*, *quorum famam pulcram fovet*, *celebrat*, *numen* carmine. Forte *θεὸς* est *ἡ θεὸς*, Musa.

46, 7, 8. Ut nunc interpungitur, et recte, est: *τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν τεθνηώτων, ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον. virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmina celebrantur*. Probat exemplum Neoptolemi. [clarus ille est per poëtarum carmina post mortem. *Ex Schediis.*] 48. *τοὶ γὰρ*, *et sane*.

Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπίδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀποπλείων
Σκύρου μὲν ἄμαρτεν· ἵκον-
το δ' εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ε. δ. Κ ζ.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀπὰρ γένος αὖτις φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-
ΐαθεν ἀκροθινίων.
Ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας

ℵ γίνεται δν θεὸς ἀξιοῖ αὖξειν λόγον. Τεθναότων βασιλέων τοὶ γὰρ etc. continua oratione usque ad πράθεν. sed male haec Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton haec essent dicta, et jungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τεθναότων βασιλέων, caeis defensoribus, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius: nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. Ἔμολεν olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui jungerent: τοὶ (εἰ) ἔμολεν, et sequitur v. 54. Ἵκοντο. Μόλις Schmid. potius μόλε χθονὸς, quod verum arbitror. Pauwio anapaestus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum in Πυθίοισι ℵ δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in θάσσειν produxisse. 51. Πριάμου ex Aldo Schmidius. Alii Πριάμοιο, invito metro. πραθέν Ald. vitiose et mox Σκύρου. 52. In Νεοπτόλεμος una syllaba pronuntiandum Νεο- 53. τᾷ Ald. Scholium explicat: ὑπὸ τῆς, ἐφ' ᾗ. Aldus: ἀπὸ πόλεως. 55. πλαγχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. Μ. δ' ἐν β. 57. αὖτις Ald. ἀπὸ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. votiva dona, immutaverat. Idem: Τρο-ΐαθεν. 60. -ΐαθὲν γ' Pauw. Mox erat: Τρωΐαθεν, ἀκροθινίων δ' 61. Ἵνα κρεῶν, nullo cum sensu. Bene δ' sustulit Schmidius: idem jubet facere Pauw, et clauditur sententia: Ὤιχετο ℵ πρὸς θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-ΐαθεν ἀκροθινίων. Ἵνα κ. 61. κρεῶν vitiose Ald.

[55. Ephyra Epiri. v. Schol. et Stephan. Byzant. *Ex Schedis.*]

57. τὸ γένος αὐτοῦ φέρειν, ἴσχε, τὴν βασιλικὴν ἀξί.—58. Delphos adiit Neoptolemus dedicandarum manubiarum caussa: (ἐς) τῶν ἀκροθινίων.

61. Super victimarum carne jurgio orto, ad ipsam aram: Paus. x. 24. p.

Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' αἰνῆς μαχαίρας.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιστάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ' εὐσεβίαν δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. ἐς δίκαν

63. Legebatur: β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ inverse leg. secundum metrum cum Schmid. et Pauwio. 65. δὲ pro γάρ. δέ σε ἴ. Ald. 70. sqq. Disputant grammatici, quæ sint τὰ τρία ἴσα v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non

858. ἀντιτυχόντα. ἀντιταχθέντα. Ceterum potest ambiguum esse, sitne ὑπὲρ μάχας, περιῶν (ἴσων), an μάχας (ἴσας) ὑπὲρ περιῶν (γιγνόντας). Ita tamen lenius esset μάχῃ. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula ab Epicis (ἐν Νόστοις) et a Tragicis: vid. Exc. xii. ad Æn. iii. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cfr. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo ix. pag. 645. qui ἔνδεμα v. 62. edit Machæram; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, ut Ruhnken. ad Vellei. p. 5. emendat, quod μετ' ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374. [v. Northmor. ad Tryphiodor. 643. *Ex Schedis.*]

63. *Graviter hoc ferebant*, dolebant, *Delphi*. At Neoptolemus persolverat id quod fatale erat.—65. Erat enim fato decretum, ut ex Æacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἥρωας ἐπιχωρίους a Delphis habitus; Pausan. x. 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum sepulcro Neoptolemi, καὶ οἱ κατ' ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί. ibid. c. 24. pag. 858, 9. Eurip. Andromache 1236, 7. Serius tamen id factum edit Pausan. i. 4. Gallis expulsis. [quod refellitur ex h. l. *Ex Schedis.*] Herois honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. x. pag. 863. med. etsi obscura sunt verba: Neoptolemum solum, ait, adhuc cædibus sævientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἡ γεφὴ πᾶσα ἔμελλεν αὐτῷ γενέσθαι.

68. In sequentibus video nunc interpungendum esse post εὐώνυμον v. 70. Tum sententia nova: ἐς δίκαν τε. *Fatale erat, ut intra septum sacrum sepultus esset unus ex Æacidis, atque ei tamquam heroi sacra fierent.* Feruntur sacra cum pompa, quam ille (cum certaminibus sollennibus) quasi ex tumulo prospicit. (Θεμίσκοπον εὐώνυμον ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta: τρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ Θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου παρέζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῷ ἐπέθεσαν. δεύτερον, ὅτι πρῶτον ἐν

Τρία ἔπεα διαρκέσει·
Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (*quod verax testis factis præest*) sufficiant *honestam ad causam, εὐάνορον* is *δίναν, excutiendæ* scil. *cædis Neoptolemi*. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἰχεῖν δὲ — Ἡρωΐναις δὲ πομπαῖς Θεμίστιον εἰσιὼν λόγον πολυθόρυβον Εὐάνορον is δίναν. *ad jus observandum*. h. ut in heroum ἐναγίσμασιν et pompa recte ac juste omnia fiant, nec cuiquam injuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas injuria facta mortem intulit: ita *εὐάνορος*, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίνην, *εὔφρονα*, ἱερωσύνῃ. Potest tamen *δίνη* etiam esse *veritas*, et *εὐάνορον* referri ad *Θεμίστιον*, ut feci. v. Not. 72. Ψ. *μάντις* ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Brub. 73. *Dicam verbo; sacris illo certaminibus* (nam ἔργμασιν sunt ἀγῶνες) *præsidet testis veras et gravis*. Eundem colorem et alias adhibuit, ut *συντόμως* se dicere velle innueret, v. c. Ol. xiii. 138. et al. 74. *Θρασύ μοι τῷδ', εἰπεῖν* etc. interpungere jam Pauw jusserat, sed idem in interpretatione parum felix, ut fere alias. Sententia universe est: *Possem utique, Ægina, tuorum Jovisque nepotum*, h. *Æacidarum, laudes egregie persequi, sed nolo copia tædium facere*. Saltem esset ordo verborum: Θρασύ μοι τῶδε scil. πάρεστι, *adest mihi, habeo hanc fiduciam*, εἰπεῖν ἐὸν κυρίαν λόγων φασιναῖς ἀρεταῖς εὖκτεάνων, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in Nota: scilicet ἐὸν λόγων dixit ornate pro λόγους, *laudes*. Ol. i. 177, 8. ἐπίνεμον ἐμὸν ὄλβον λόγων. *via, qua quis laudes prosequitur*: ut alias *campus, area, spatia laudum*. κυρία, *præcipua* ac propria, unice vera laudum prosequendarum ratio. Mox ἐνάνωσις non tam est *requies*, quam *modus*, ut quis temperet, modum faciat rei.

καὶ ἐφιλάμενον, τῶν Αἰακιδῶν τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι· ἐνάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ. ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐκατόμπολις τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι· λίγεται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοὺς ἐκίνουν. *Ut hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt*: ἔργμασι, *certaminibus* (cum pompa fieri solitis), *præsidet testis verax* [agonotheta. *Ex Schedis.*], qui recte de iis *judicare* potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, *εὐάνορος*. *Certamina* autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; uti Dioscuri præfuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. iii. 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad sepulcra heroum factos esse ludos, notum est pluribus exemplis, ut Iolaëa.

73. Redit poeta ad Æginam et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda: *audeo hoc dicere: per facta tuæ et Jovis progeniei suppetere laudum materiem ex tua stirpe*, ut non sit aliunde petenda. — Θρασύ μοι τῶδε (τὸ θράσος ἐστὶν, ὅσον) εἰπεῖν ἐὸν φασιναῖς ἀρεταῖς (διὰ, *per facta præclara*) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων, [heroum Æacidarum. *Ex Schedis.*] ἐὸν κυρίαν λόγων (εἶναι) ἐπιθεῖν. Sunt λόγοι *laudes*, ὁδὸς *via*, qua ea per terras diduntur: adeoque κυρία, *via regia*, lata. v. Nem. vi. 75. 92. ἐπιθεῖν, *e gente*, ut jam aliquoties.

A. γ'. K. ιβ'.

Φαεννα῀ις ἀρεταῖς, ὀδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνδε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-
μεν, βιοτὰν λαχόντες,
Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἓν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὄρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὅλβου

76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu 77, 78. Homerum respicit Iliad. ν. 636—9. Pro μίλι, μίλα Erasmus in Chil. ii. 1. Adag. 50. laudaverat, adverso metro. Idem mox v. 81. ὁ μὲν τὰν, τὰν δ' ἄλλαι. 80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ h. ναὶ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell). hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν —. Sententiam toties ornavit poeta, v. c. Nem. i. 36. sq. Ol. ix. 158. sq. et hoc ipso carmine v. 7. 81. Τυχεῖν δὲ ἓν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἅπα-σαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὄρεξε. legit et interpunxit Romana: et sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod — εἰπεῖν, τίνι etc. Erasmus l. c. male interpunxit post ἅπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἓν ἀδύνατον etc. unde ille, ut nunc, δ' ἓν' ὁ. Est autem τυχεῖν (assequi, ἐντυχεῖν) ἀνελόμενον plenius pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter, v. c. Pyth. iii. 153. sqq. vii. 20. sq.

79—84. Transit ad felicitatem patris Thearionis prædicandam, qui et studiis gymnicis clarus eratet prudentia. *Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte utimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas.) *ut autem unus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec unquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὄρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (εἶναι) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τίνος, *hoc felicitatis fastigium.* Sic tamen ἔμπεδον non *constanter, continuo*, sed *per longum tempus*: scil. si modo aliquis fuit, qui consequutus est, non tamen diu retinuit.

86. ἑοικότα καιρὸν ὅλβου accipio dictum pro ἑοικότα ὅλβον, pro ὅλβον καιρὸν h. e. ὅλβον καίριον, *felicitatem, quæ pro ætate, indole et loco viri* alicui contingere potest.

Ε. γ'. Κ. ζ.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.
Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
Ψόγον. ὕδατος ὥτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ

87, 88. ἀποβλέπει Aldus, unde Schmidius dedit: *ἀράμενον οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν oblædit, non destituit, sed multum juvat*, sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probabile est, ut Pauw observat, Aldum quoque in suo codice invenisse ἀποβλεπεῖ, ut ejus interpretamentum habeamus ἀποβλέπει. utrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποβλέπειν pro ἀποτυχεῖν, ἀποπλάζεσθαι, ἀστοχεῖν, *aberrare a consiliorum fine proposito. σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλέπει (σε) ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν.* 90. ὅτε iterum aiunt dictum pro ὅστε. Emendat Pauw ὅ τε, ut modo vi. 47. et sic hic quoque Aldus. ὅτε Rom. unde cett. perperam ἅτε. 94. οὐ ψεύσεταί με præscriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro οὐ ψέξεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61. sqq. supra cum inf. 150. sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse: ut alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando, Ol. i. 82. sq. Pyth. ii. 96. sq. At v. Not.

87. Prudentia adest tibi cum præclararum laudum studio. τὰ καλὰ, ut sæpe, studia, quæ conspicuum reddunt, in his certamina. τόλμαν ἄραισθαι, καλῶν τὰ καλὰ, ut Pyth. v. 156.

89. Obtrectant tuis laudibus cives tui; *ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicum, tanquam aquæ rivos* in agrum, *deducendo; debetur hoc præmium viris bonis.* Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum favet, maledicit nemini. v. Pyth. ii. 96. sqq. ἀστόχων, *procul habens.*

93. ποτίφορος, consentaneum, debitum, hoc viris bonis præmium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hæc, jam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si sic statuas: pergit in eadem oratione, qua coeperat: *nemo me reprehendet.* [s. arguet obtrectationis, seu extraneus seu civis. Illum dixit Achivum e Sicilia et Italia, si adesset:

Ἰονίας ὑπὲρ ἄλλος οἰκέων·
Καὶ πρόξενίᾳ πίσοιδ'· ἔν τε δαμόταις
Ὄμμασι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλών,
Βίαια πάντ' ἐκ τοδὸς ἐρύ-
σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὖφρων
Ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἄν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι
Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες· (ἀπομύω

95. οἰκέων. dissyllabum h. l. 97. ὄμμασι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non λλ. 100. ἵροι Ald. et 102. ὄναρον.

hunc ἐν δαμόταις. *Ex Schedis.*] ἐγγὺς ἰὼν et Ἰονίας ὑπὲρ ἄλλος οἰκέων sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἐγγὺς ἰὼν, οὐδὲ etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium*: pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotæ et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus reprehensionem metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *invidiam popularium*, quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non hanc laudem Thearioni tribuo in invidiam popularium ejus; καὶ προξενίᾳ πίσυνδε* pro, utor: *hospitii jure junctus* cum Æginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; *et inter populares meos* constat de mea moderatione. Pro hoc: *sereno vultu circumspicio*, ex conscientia veri et recti; *homo moderatus*, οὐχ ὑπερβάλλων, non ultra *modum* evagans, sed μέτρον, *et æquus, et* (v. 100-2.) *neminis laudibus obtrectans*, adeoque bonorum laudibus studens. 99. *Utinam et quod restat vitæ tempus hilariter exigam* inter civium meorum studium mei. *Ipsa re doctus* (h. e. qui me usu novit) — ἰνίσκων. ὡς ἰλιτὼν. *ad obtrectandum.*

103-112. [A patre procedit ad filium. *Ex Schedis.*] Sequentia sic constituam disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, (ἀπομύω—γλῶσσαν) ὃς ἐξίστωψας—ἰμερτοῖν· (εἰ τόνος ἦν, τὸ περισπὼν πάλιν ἀποδίεχεται) Ἔα με. huc usque orationem continuandam esse puto. 104. *Juro me laudes haud ultra modum efferre.* Quod toties jam vidimus: v. Pyth. i. 82. sq. 108. *antequam corpus esset obnoxium soli ardenti.* Habita ergo certamina pugilatus mane. [neque necesse est ad facilem victoriam ea trahere; sed sunt ornamenta victoriæ ex temporis momento. *Ex Schedis.*] Sequentia autem non uno modo accipi et interpungi possunt: præferam hunc: ἔα με. εἴ τί πως ἦν ἀμῷδὸς ἀνίκαγον, (ἀναμέλπω) οὐ τραχὺς εἰμὶ νικῶντι χάριν καταθέμενος· *non sum durus, parcus, ad persolvendum decus*, laudem, *victori.* εἴ τί πως ἀμῷδὸς ἀνίκαγον ἄν (ἀναμέλπω), *si paullo altius elatus, elatiore voce, præconium ago.* ut adeo sit sententia: *O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare.* τραχὺς est *asper, durus, parcus.*

Μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκονθ' ὥσ-
τε χαλκοτάραον, ὄρσαι

A. δ'. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν·) ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀεθλὶς
Ἀνέπραγον. οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσὸν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ,
Καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

E. δ'. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ

106. Jungo Σώγενες—ἦς etc. ἐξέπεμψε Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de *facili* victoria accipienda, sed *cita confecta:* adeo ille Sogenes viribus excellebat et exsuperabat adversarium: etsi intentio virium erat adhibenda. unde *εἰ πόνος ἦν* etc. 108. πρὶς ἁ. Ald. [109. Heynius in textu parenthesecos signa delevit: deinde v. 110. post χάριν, et v. 112. post ἀνέπραγον posuit commata.] 111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἄν γ'. Pauw: ἄνευ' pro ἄνεμ. 113. Interpungebatur: εἶρειν στ. ἐλαφρὸν, ἀναβάλλεο. *omitte nectere.* ut ἐλαφρὸν sit pro ἐλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί στις—καταθέμεν) εἶρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλλεο Schmid. metro ille cavens. 115. ἔν τι χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur: immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λάριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus.

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile judicium poetæ in conquirendis ornamentis: *corona ex auro, ebore et coralio.* De hoc v. Schol.

116. sqq. *Enimvero* [*o Musa. Ex Schedis.*] *in Nemea* (Nemeo victore) *Jovis facienda est mentio,* a quo Æacus est satus. ἁνυχῇ, *suaviter,* puto: nisi dicas, opponi, vss. 111, 112. adeoque esse, voce remissiore.

Πολύφατον ὕμνων θρόον δόντες
'Ασυχῇ. βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-
δε γαρυέμεν θευμερᾷ
'Οπί. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. έ. Κ. ιβ'.

'Εμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
'Ηράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
Μὴν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
'Ανδρὸς ἀνήρ· τί φαίμεν κε γείτον' ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,

119. Πολυφάτων Aldus. unde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw non damnat Aldinam lectionem malit tamen πολύφατόν γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόντι ὕμνων θρόω. 121. Schmid. et Pauw emendant utpote in Pherecratio: Δάπεδον πρέπει ἐν τό-, nisi quod Pauw suspicatur, primam forte Dores in δάπεδον produxisse. δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. [Hermann. de Dial. Pind. p. x. γάπεδον. Ex Schedis.] ἐν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπεδον τόδε, Æginam. 122. θευμερᾷ haud dubie corruptum, ut Pauw quoque censet, ex θευμόρᾳ, aut potius, quod convenit, θευμόρῳ. Sic Ol. iii. 18. θεύμορος ἀοιδαί. Pauw Hesychii θεύμορος, σύφορον, huc vocat. Sed θεῖος, θεσπέσιος, toties de carmine occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas æmulatus, εὐθρὸς refinxerat. Mingarellus εὐμόρᾳ. 125. 'Εμᾷ μέν. Ex chori persona dictum voluerunt veterea Grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto 'Υμᾷ scriptum fuisse pro ὁμοτόκῳ, ut ad Sogenem tanquam Æginetam spectet oratio, ut tamen per *tua* exponi possit, ut Pyth. vii. 15. viii. 95. Mingarell. conj. ἁμᾷ. Mox Æacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici herois, memor. Pauw emendat τιᾷ μέν. Tum πολίαρχον prave edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendavit. 126. προπρεῶνα

121. ἐν vel ἀν' pro ἀνά. δάπεδον τόδε putes Nemeam esse; at seqq. docent, Æginam. θευμόρῳ ἐπί, v. V. L. *divina voce*, præclara.

125. ἁμᾷ lego, ad victorem, de Æaco, Æginæ heroe. πάτρᾳ l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Jove natum subjungit Herculem, προπρεῶνα, h. πρόθυρον, fratrem et hospitem Æaci. Debuit ergo narratum esse, Herculem devertisse aliquando ad Æacum. Utique ad Telamonem. v. inf. Isthm. vi. 51. sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Præparat sequentia de Sogene, qui ædes inter duo Herculis fana sitas habebat. γείτων autem deus, cujus sacello vicinas ædes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. viii. 82.

Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι·
Ἐν τίν κ' ἐθέλσι, Γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων ἐυκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

A. ε. K. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὣθ' ἁρμάτων ζυγοῖς,

alibi non occurrit; videtur tamen a πρεὼν, πρεῶν, πρεὸν recte ducere Portus, ut ait pro πρεσφυὴς, adeoque πρέθυμος. Pauw malit πρεσβὼν, etsi ω synizesin admittit. Mingarell. πρεσφυί- 127. α ξῦσεν. Et μὴν vel μὰν pro μὶν. 127. δεύσεν et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γεύσεν, h. ἀνωλεθίου, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γεύσεν' Ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμὶν κε — Γείτονι χάρμα π. l. *cum omnino ab homine homo aliquantum juvetur* (κατά τι): *dicamus, fateamur, vicinum vicino esse* etc. [Cf. Schol. B. ad Il. χ. 305. *Ex Schedis.*] 128. ἴμμεναι Schmid. ex Aldo. Ceteræ edd. ἴμμεν. 133. ἐδάμασσας Ald. et Rom. sed ἐδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. εὐκτήμονα haud dubie metrum requirit, monentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mihi sic sese præbet sententia: *Si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet;* ἐθέλει κε Σωγένης, ἀμφίπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (*amans parentis*, pius in patrem, ut μαλθακὸς pro *benevolus*, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν νίν, ὃς ἐδάμασας Γίγαντας: *habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Æginæ eundem tecum,* [apud te in vicinia. *Ex Schedis.*] *o Hercules*: siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἐθέλει ναίειν nota ratione pro μέλλει. ἀμφίπων θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἔχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν vicum, *regionem urbis eandem* inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμων ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν νίν pro σὺν σοί. 137. ᾧ Θ' iterum b. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ἄσσε pro ἄσσεο vereor

131. αὐτὸ, κατ' αὐτὸ — ἔχοι pro εἴη, Σωγένης ἐθέλει (μέλλει) ναίειν εὐτυχῶς. v. V. L. Est autem ἐν νίν pro σὺν σοί, *in tua vicinia.*

137. Cogitandum de quadrigis; mediâ equi utrinque habent jugales. ἐν τεμένεσι, inter duo Herculis templa Sogenes habitat. *Tu, o Hercules,* 139. *Junonem et Minervam ei propitiam redde.* [πιθ. *exorare, propitium reddere. Ex Schedis.*] Morbos deprecatur, quibus robur subruitur.

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-
οῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα. δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσζάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις
Ἥβᾳ λιταρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις
Εὐδαίμονι ἑόντα. παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεί

E. é. K. ζ.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ

ne grammaticorum commentum sit. 138. ἐν τεμένεσσι duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. χερὸς pro χειρὸς, ne in iambicum trochæus invadat. 144. σφίσιν idem ex Aldo. vulgo σφίν. 145. Sustuli interpunctionem molestam post ἁρμόσαις; nam jung. εἰ γὰρ ἁρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπλέκοις, (similiter ut Pyth. xii. 14.) pro simplici εἰθε περιπλέζοις. 149. ὄπιθεν Schmid. et præfert quoque Pauw.

141. θαμὰ δόναται. Nam non semper morbos avertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, ut Pyth. iii. 139. Nem. i. 32.

144. εἰ γὰρ pro εἴθε. ἁρμόσαις διαπλέκοις ornate pro altero simpliciter posito.—βίοτον ἐμπεδοσθενέα, h. τὸ σθένος, utinam conjunctum esse velis, adesse ἥβᾳ γήρᾳ τε scil. σφῶν, [patris et filii. *Ex Schodia.*] εὐδαίμονα ὄντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ.

149. γέρας τό περ νῦν sc. ὄν, *splendorem, dignitatem, decora* ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur invidiam seu vindictam herois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61. seq. Monstrabant Delphis aram, ad quam cæsus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea erat sella Pindari dicta, cui insedisse ille narrabatur, quoties Delphos adiisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. x. 24. pag. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetæ carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetæ animo insedisse, cum ejus aram et tumulum ante oculos subinde haberet. τὸ ἐμὸν πίας, ut Isthm. v. 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id argueret inventi: ut si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulga-

Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι. ταῦτα
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

152. *κόσ' ἴσασι. τοσοῦτα* refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at servatis reliquis verbis *ἴσάσι* Pauw scribere jubet, ut Pherecratio numeri constent. *ταῦτα* aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. [Sophocl. Philoct. 1238. *Ὃς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀνατολῶν μ' ἴσχε.* *Ex Schedis.*] 153. *τετράκις τ'* Schmid. 155. *μαψιλάκας* Ald. Rom. et cett. omnes. *μαψιλάκας* Commelin. typorum, arbitror, error: hoc tamen Schmidius tenuit, ut a *λακεῖν* ex *λᾶσιν*, *crepare*, ductum videretur. Potest tamen ab *ὀλᾶν*, *ὀλακὰ*, profectum esse, ut Pauw quoque suspicatur. Est ergo *ὁ μαψολάκας*, et dorice *μαψολάκας*. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira p. 456. legitur *γλῶσσαν μαψολάκαν*. *τέκνοισιν* pro *παισὶν* universe dictum scrupulum mihi facit: sed *ὁ μαψολάκας* parens blatero est, qui cum nihil habeat, *quod liberis* narret, itidem *ἀνατολῶ*, in ore habet, *τὸν Διὸς* (*αἰὲν*) *Κόρινθον. Διὸς δὲ ὅτι Κόρινθος*, inquit Pausan. ii. pr., *οὐδεὶς οἶδε εἰπόντα πω τοσοῦτο, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν.* Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus injuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses jactasse Corinthum heroem Jovis f. eumque pœnas sumturum denuntiarunt. cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott. p. 899. Zenob. iii. 21. [Schol. Platon. ap. Siebenk. Anecd. p. 24. Ruhnk. p. 96. Chardon de la Roch. *Mélanges* t. ii. p. 386. *Ex Schedis.*]

tum: *Corinthus Jovis filius.—κόσ' οὐ φάσει, cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam perversis dictis lacerare nomen Neoptolemi.*

155. *ἅτε* scil. *ἀνατολῶ τοῖς τέκνοις, παισί.*

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ δ.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Juvenes modo faustos modo infaustos in amores incidunt; 1—9. fausti fuere amores Jovis et Æginæ; inde natus Æacus, cujus virtus fuit celeberrima;—21. huic pro Æginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyræ fuit.—31. A digressione se retrahit, ne invidentium obtrectationi locum faciat;—37. Invidia etiam Ajacem perdidit, ut solet mala fraus grassari—58. a qua alienum se ostendit;—66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. ά. Κ. Υ.

ΩΡΑ *τόνια, κάρυξ*
Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Δεινίᾳ. ita h. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eadem Δείνιδος, unde melius, meo judicio, etiam hic Δείνιδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινίου. Pater Meges vel Megas, qui jam hoc tempore obierat (v. 75.), victor olim et ipse stadio (v. 26.). Dinidem diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw: sed ibi Chariadæ tribules omnino quatuor

1. sq. Bonum sensum non effici video, nisi, relictis Grammaticis, sic statuas: *O Juventa — optabile est, habere amorem propitium, qualis fuit Jovis et*

Ἄτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέροις ἀν' ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

A. ά. K. ϑ'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγί-

victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἁμέρσιον Ald. commune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendavit. Vulgo: παίδων σ'. 4. [Heynius in textu correxit γλεφάροις.] ἀμέρσοις Schmidius, perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς) *in ulnis*: graviter objurgatus a Pauwio: qui cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et aversam? Ita et Jovis Æginæque amor exemplum felicis amoris esse poterat: redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. Ἀνάγκη posset esse, qua amare cogimur; ita alium Ὦρα *amplexu tenet, fovet, blando*; *alium duro* urget ac sævo, quando in superbam amicam incidit: et sic v. 8. ἀρείονες ἔρωτες sunt felices, secundi. Attamen dura illa ἀνάγκη, et præfero ἀν' ἀγκὰς χεροῖ, ἀνὰ χεροῖν, ἐν χερσίν. Ὦρα autem non tam pulchritudo, quam pubertas, *juvenile decus*. 10. τῶν

Ægina, e quo natus fuit Æacus. Interpositum: καιροῦ μὴ πλαναθέντα, h. ἐυτυχόντα, πρὸς ἔργον ἕκαστον, *ita ut bono successu in quavis re utaris*. καιρὸς, *tempus justum, modus justus, res ipsa, quam votis expetis, bonus successus*. Ὦρα *pubertas* proprie; nam Veneris fructum nuntiat; sed cum notione *juvenilis decoris, venustatis et illecebrarum amoris* adjuncta; (sic lyrici ingenii impetus plura uno eodemque phantasmate complectitur, ut Pyth. viii. 1. in voc. Ἡσυχία. Sic Χάριτες Ol. xiv. et πάρφασις Nem. viii. 54. *obtrectatio invidi cum malevolentia, simulatione et fictis blanditiis*. Isthm. v. pr. Θεία, *de splendore omnis generis*.) itaque *oculis illa insidet*, ut alias *Amor*, h. e. amoris illecebræ, et *alteri duram, alteri mitem sortem destinat*, dum aut faciles et secundos amores habet aliquis, aut in amorem infaustum incidit. At ἀνάγκας ab ἀνάγκη locum vix habet; verum est ἀγκὰς ἀν' (ἀνὰ) χεροῖ vel ἀναγκὰς (si modo auctoritas esset alia) χεροῖ βαστάζεις, et a nutrice puerum in ulnis gestante petitum videtur. ἀμέρσας, ipsa dum est ἥμερος, *placida, mitis*. Putabam ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi, ut jungeretur cum πρὸς ἔργον ἕκαστον, sed reliqua non conveniunt. Ceterum ad Dimidis pulcritudinem poetam respicere non posse, sed de Ægina nympha cogitasse, in promtu est.

6. καιροῦ, pro eo quod opportunum est, votis nostris consentaneum. Nisi cum Mingarello malis jungere καιροῦ πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντα.

νας τε λίκτρον τοιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔλαστεν δ' υἱὸς, Οἰνώ-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
'Αξοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιετάοντων
Ἤθελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἀξίαις ἐχόντες,

Ε. α'. Κ. ια'.

Οἵ τε κρανααῖς ἐν 'Αθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
'Ιθέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-

malit Mingarell. 12. Οἰνό- Ald. vitiose. 17. Legebatur ἤθελον π. γε πει- 18. Θέσθ' ἂν ἀξίαις. Inest sic et otiosa vox ἂν; itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut conjecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. tom. vi. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαις hoc sensu ex trivio sunt. ejecto tamen ἂν versus laborat: cui medeberis, si legas—θέσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἂν retrahebat ad πεῖθεσθαι, ut sit ἀναπείθεσθαι, modo ἀν' ἀξίαις, modo deleto ἂν id, quod ipse posui, — θέσθαι ἀξίαις. 21 Πελοπηΐδαι i- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. i- in alterum versum rejecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπιάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπιάδης, ου: de quo conf. Valcken. ad Theocrit. p. 414. 22. γουνά- haud dubie leg., metro poscente, cum Schmidio et Pauwio.

11. Ἱμερτὸς ποιμὴν δώρων Κυπρίας, sunt, puto, *Amores gaudiorum Veneris potentes*, ποιμὴν πλούτου, *dominum*, vidimus sup. Ol. x. 107. δῶρα Κυπρίας, ut Ol. i. 119. vid. ad Virgil. Æn. iv. 33. Mox 14. λιτάνευον pro ἀξίων.

15. ἀξοατὶ, *non vocati multi cupierunt ejus ductu uti in rebus gerendis*. De ἀξίαις v. V. L.

20. 'Αθάναισιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Æacum heroem facit pro Æginetis φίλων παναχαδὰ (σὺν παναχῇ [cantu, carmine. *Ex Schedis.*]) μέτραν (στίφανον pro *cantu*, carmine, unde Δωδίαν) πεπαιλμένην, *affabre factum*; simili audacia, qua sup. Nem. iii. 136. πάρα δαίδαλον.

τὰν πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν παναχηδὰ πεποικιλμέναν, Δεινίδος δισσῶν σταδίων
Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντία ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε
Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.

26. Δινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes. 27. Μέγα Νέμεον ἄ. vulgo legitur. Νεμέων Oxonienses ex marg. Brubachianæ receperant. Schmidius emendabat: Μέγας Νέμεον. utrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον. et hoc verum. Nam Νέμεα, Νέμεον, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. ad Nem. v. 9. non vero Νεμέους. 30. Ὥσπερ et Κινύρεν Ald. perperam. 31. πλούτῳ sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅσπερ ὄλβος πλούτῳ. Præstat Aldina et Scholiorum lectio a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulg. ἀμπνέων 33. τι πρίν τι φ. Colon truncatum una syllaba, quæ in sequente versu redundat. Jam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τι malebat γε: ἀμπνέων γε, Πρίν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ-

28. [faventibus enim diis victores facti sunt. Ex Schediis.] Ad preces modo v. 24. sqq. pro Diuia et Megæ factas respicit: *felicitatem hanc victorum faventibus diis obtigisse* [Correxit Heynius: *felicitas enim tam constans, ut pater et filius pariter ea fruantur, non nisi faventibus diis obtigit.*], *qualis illa olim Cinyræ*, de qua conf. Pyth. ii. 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo inducī se patiatur. Erant *de Cinyra* multa carmina; nova in fabula vulgo nota fingere difficile: cujus rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. i. in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in Var. L. *Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt* (de Cinyra) *multis dicta; at nova, quæ inveneris, explorandæ dare aliis, periculosa res est. Invidis in deliciis habetur, si quid habeant in iis novis, quod vituperent.* ἐς ἔλεγχον (ἰὸν) βασάνου, διὰ βασάνου.

Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον
Δὲ λόγοι φθονερῶσιν.
Ἄστεται δ' ἰσλῶν ἀεί,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

34. λειπται. v.—δόμεναι 35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυ- 36. νος ὄψον φθονερῶσιν. quæ quis, metro inprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λίλαιται. nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: κ. γὰρ πολλῷ λ. ut adeo secundum eos uterque versus sic se habeat: Ἴσταμαι δὲ περὶ κόθρου, ἀμενὸν τι, Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλῷ λίλαιται. Posse se in fabulam de Cinyra excurrere significat: sed *subsiste hic, etsi in cursum prominens,* (Schol. a statu luctæ petebat) *et me contine: colligo me, antequam aliquid adjiciam. Dicta enim* (de Cinyra) *satis multa sunt sæpe aliis; nova autem proferre* etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. πεπι ad superiorem versum spectare vidimus. Mutila quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi ut hiatum inferrent, dederunt ἢ pro ἤ. Schmidius colon sic explevit: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35, 36. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, πᾶς γε κίνδυνος, ὄψον φθονερῶσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brubach. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον ἢ λόγοι φθονερῶσιν. (nisi quod Morell. et Steph. φθονερῶς depravārunt.) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δέ· ναὶ ἢ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγοι (vel λόγῳ) φθονερῶσιν. Igitur ὄψον λόγῳ jungit, βασάνῳ plane ejicit, et in capite Δὲ satis jejune adjungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονερῶσιν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: ναρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochæo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diversam, nisi quod 35. — ὄψον 36. ἢ λόγοι φθ. legit; quæ non intelligo. ἐς ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου) plenius pro ἐς βάσανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνώδης πάντως ἐστὶ, *periculosum omnino est nova proferre, quæ ab aliis explorari possunt,* ad rerum fidem et veritatem, *et redargui.* Schol. ἐὰν γάρ τι καινοτρεπῶ, ἐλεγκτὴ θήσομαι. *Narrationes autem ejusmodi novæ invidis obnoxiæ sunt,* deliciarum loco, cum in iis inveniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiæ fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v. 37. ἅστεται ἢ, sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀντὶ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μεταγαγὼν τὸν λόγον. Nisi hæc ita constitui possent, facilis esset medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγος: sic erit: ὄψον ἢ ψόγος φθονερῶσιν. Ἄστεται ἢ etc. Ad βάσανος referri vix potest. 37. ἀεὶ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεί. Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Ajac. 154. [in simili sententia. *Ex Schedis*] sed corrupte: Ὄψον ἢ λόγοι φθονερῶς. Ἱάστεται δ' αἰδώς. χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

37. ἅστεται ἢ, sc. ὁ φθόνος: aut hoc; melior tamen ratio haud supetiam ὁ φθονερός: ex φθονερῶς. Durum petit.

A. β'. K. δ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
Δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.
Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
Χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. K. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαίοισιν ἐν θερμῷ χροΐ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι

41, 42. Ἦ μιν Benedictus: sed poetæ mos ille proprius, revocare singula facta ad sententias generales. λέ. θρα Ald. νίκα Crat. et hinc margo Brubach. ἐν λυγρῷ γέρει Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νίκαι metro postulante rescripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάθα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in judicio vincitur, quatenus ὑπερτίθεται, *postponitur*, *contemnitur*, præ altero, victore, qui γέρας accipit, quatenus caussam obtinet et rem de qua litigatur. 47. Nolim cum viro docto in Misc. Obss. tom. vi. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἐκπάλησεν, διαφθάρη. et πταλάσαι, διαφθεῖραι. Dignum lyrico, πταλαίων φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adjunctum erat: συμφορᾷ, φθορᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis excutiendis occupati sunt. 48. δαΐ- in fine una syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. Ἕλκεα ῥῆξαν. α in ἕλκεα posse produci non credit Pauw, et Schmidii conjecturam amplectitur: ἕλκε' ἔρρηξαν.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod sollennius περιστέρας, *transfigens*.

41. λάθα opp. γέρας. ergo hoc est νίκα, illud ἐν ἅπασι ἐν νίκαις, *in judicio*. Illud γέρας, ut quis caussa superior sit, ἀντέτασται, tribuitur, adjudicatur, ψεύδει αἰόλῳ, *caussæ injustæ*, qua quis vincit fraudulentis commentis.

44. Ita Danai gratificati sunt Ulyssi, eumque caussa superiorem reddiderunt (διεράπευσαν) occultis, injustis, suffragiis.—47. φόνῳ πάλαισεν, succubuit leto, ἰδάμη.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. ῥῆξαν ὑπὸ λόγχᾳ pro σόν.—v. 53. debebat sequi τὰ δ' ἐν.

Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
Καὶ πάλαι, αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, καποποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ'. Κ. ϛ'.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ κελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ

Miror hoc; cum toties ϱ aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post βῆξαν male insertum; jungenda enim sunt: βῆξαν δ' ἐ. λ. h. διὰ λόγχης, σὺν λόγχῃ. [σαλευμιζόμενοι. Gilb. Wakefield legit σαλιμιζ. ex Schol. ubi legitur κινούμενοι. reddit esse quatientes. (Silv. Part. i. pag. 79.) *Ex Addendis.*] 52. Ἀχιλλεῖ erat. Ἀχιλεῖ scribere metrum jubet, et sic jam Schmid. 53. Cum in σολυφθόροισι vix videatur υ corripi posse, Pauw conj. σολυθρόοισιν. At sunt multa in poetis hujus generis duriora. 55. μίθων sphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει. iambus pro trochæo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendarat: ἀντέχει. Schol. ἀνατείνει, ἰσχύει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60, 61. Ζεῦ πάτερ ἀστεμιῆς unus ex Schol. memorat. ἱκέσιος μαιθάνων ὡς σαιοὶ ἀλία· Ald. vitiose.— 64. εἶδον Ald. et Morell. εἴδων Rom. Crat. Brub. ἰδὼν emendate Steph. καὶ, etiam moriar ita. φίλος ἀστοῖς Πίνδαρος Anal. Brunck. tom. i. pag. 174.

54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol. vii. 120. Pyth. ix. 77. malitia, dolosus animus cum invidentia et malevolentia, erat jam olim inter homines, non nunc demum.

57, 8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἄφαντον, τὰ ἄφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρὸν, putre, infirmum, exile, ἀντείνει, ἰσχύει, ὑψοῖ, cui opp. βιᾶται. viros claros deprimit, obscuros illustrat, injuria et malevolentia hominum. cf. Pyth. xi. 45.

64. Ut vixi, ita moriar, civibus meis probatus. φίλος ἀστοῖς, ut est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. tom. i. p. 174. Tota Stropha præclara est et

Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
μ', αἰνέων αἰνητὰ, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

A. γ'. K. ϑ'.

Αὔξεται δ' ἀρεταὶ, χλω-
ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀέ-
σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀεῤῥεῖσ' ἐν δικαίοις
Τε πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖ-
αι φίλων ἀνδρῶν· τὸν μὲν ἀμφὶ πόνοις
Ὑπερώτατα. μαστεύει δὲ καὶ τέρ-

68. Αὔξεται δ' ἀρεταὶ Schmidio debetur, metro metuenti. Fert tamen antispastus communem lectionem, quam et Schol. agnoscunt: Αὔξεται δ' ἀρεταί. utramque lectionem olim in libris fuisse suspicatur Pauw. 69. δένδρον ἀέσει Pauw scribendum esse monet. δένδρεον ἀέσει Schmidius dederat. Sed turpe viro docto fuisset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro modo est corrigendum. Idem v. 70. ἀεῤῥεῖσ' ἐν Schmidium scribere debuisse, censet, ad ἐέρσαι. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, inter, aut verius, per, διά. Veteres Grammatici variis modis tentant. 71. πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα legendum cum Schmidio, ne choriambicum claudicet in ὑγρὰν αἰθέρα. Notum alterum genus ex Homero. Pauw ὑγρόν γ' αἰθέρα offert; utique deterius.

magnum poetæ ingenium cum magnis sensibus et magno animo conjunctum in eo fuisse declarat; quod interdum aliter se habere experientia docuit.

68. Αὔξεται δέ. Ad seqq. viam parat. Quod toties dixit: *nisi carmine celebrata, facta præclara oblivione sepulta obscurantur. Facta* (ἀρεταὶ) *crescunt* sc. fama, celebrantur; ἀεῤῥεῖσ' ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν (διὰ, *per viros ingeniosos et veri studiosos*) ὡς ὅτε δένδρεον ἀέσει, ἀναύσει, πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα ἔρσαις χλωραῖς (διὰ)—72. ἀμφὶ πόνοις, *in certaminibus præcipua aliqua ratione indigemus amicis*, qui virtuti laudes debitas circumspiciant.

73. θέσθαι πίστιν ἐν ἔμμασιν, est, fidem, veritatem rei ante oculos ponere, h. e. efficere, ut res vere talis habeatur, qualis est; ita et ἡ πίεψις, si quis magnum bonum consequutus est, quo gaudet, in votis habet, ut illud aliis ante oculos ponatur; id quod et vanitas et laudis cupido et studium bona sua cum aliis communicandi suadet. Itaque dicta v. 73-75. pro eo quod vulgo esset: *qui magnam felicitatem consequutus est* (ut victor) *rebus præclare gestis, in votis habet, eandem felicitatem carmine celebratam videre.* Hoc ad ipsum felicitatis *fructum* et ad jucunditatem transtulit *in personam* mutatam: πίεψις (h. ὁ πεπόνησος) μαστεύει, πίστιν θέσθαι ἐν ἔμμασιν, *in votis habet, ut aliquis sibi fidem felicitatis ante oculos ponat.* Facit autem ei fidem, qui eam declarat, ad vividum repræsentat; id quod facit poeta carmine.

ψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι,

E. γ'. K. ια'.

Οὔ μοι δυνατόν. κενεᾶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἑ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων
Δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείς. ἐπ' ἀοι-
δαῖς δ' ἀνὴρ νώδυνον καί τις πάματον

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede, ut v. 67. 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χαριαδῶν esse debuit. cf. Pauw. τι post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σοὶ δὲ, πάτρᾳ Χαριάδαις τι. Sed præstat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustuli post τέλος. 82. cf. ad pr. ἴδιον. Χαίρω δὲ —. Possunt melius omnia juncta videri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρᾳ, Χαριάδαισι, λ. — δὶς δὴ δυοῖν, χαίρω γε πρ. — ἰείς. 83. ἐπ' ἀοι-δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienæ esse a loco, in quo de hymnis (κόμποις) agitur.

75. Megas pater jam obierat. 78. χαῦνον, *inanis exitus*.

79 Ut nunc verba se habent, procedit sententia inde ab ὦ Μέγα hoc modo: *in vitam te revocare non possum, at memoriam tuæ tribus et Chariadarum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum.* In hac tamen lectione πάτρᾳ Χαριάδαις τι abundat τι. nam *Chariadæ* ipsa *tribus* sunt. Medelam proposui in V. L. Porro λάβρον simpliciter accipio *ingentem, magnum.* Schol. *vocalem* accepit, οὔτινον μουσικὸν στάλην. Sane λάβρος est loquax, ut Ol. ii. 156. et notus λαβραγόρας in Homero. ὑπερεῖσαι λίθον, στάλην, sc. δυοῖν ἀγῶν, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἴσασι πολῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus πολῶν νίκας εὐωνύμους, dicere poterat *bis duas.*

82. *Omnino gaudeo πρόσφορον κόμπον ἰεὶς, laudem debitam pronuntians* ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκῃ, h. e. lubens celebro præclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentavit, Ol. i. 157. 8. ii. 93-95. viii. 9. Nem. v. 87, 88. etc. *victoriam esse laborum et ærumnarum dulce lenimen,* ἀνάπαυσιν, ἀμπνοὰν, ἀναβλὴν, ἄσουα.

83. ἐπ' ἀοιδαῖς est pro δι' ἀοιδῶν. *Multijamcertaminum ærumnas* (proprie earum memoriam) *per carmina lenierunt. Nam jam in remota heroum ætate carmina victoribus accini mos fuit.*

Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπιχώριος ὕμνος
Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
Τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad epodum Odm. Alim edd. omnes ἰω' *δαδαῖς* (pro διὰ *δαδῶν*). Sententiam et alibi frequentavit: etiam Isthm. viii. pr. 85. ἦγε *μὰν* Ald.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ Θ'.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

CHROMIUM [Agesidami f. v. Nem. i. *Ex Schedis.*] pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1—17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. — 61. Bona vota pro Ætnæis. — 79. Inter fortes eorum viros est Chromius. — 103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δυωδεκὰς ά.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ *παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε, Μοῖσαι,*

Tria quæ sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque Grammatico ad pr. hujus hymni; idem adjicit: *διὰ κεχωρισμένων φέρονται.* Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti á ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexuerat. Videntur autem, mea opinione, ad *Ὑγιάμμια* pertinere, quæ Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene

1. E Pythiis Sicyone habitis *κῶμος* victoris ducitur in Siciliam ad urbem Ætnam.

Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὀλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων,
Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν

circa Ol. l. 50. institutis. v. Pausan. x. 37. et Schol. ad v. pr. Referebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20. sqq. Ita enim poetæ sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitror, ut tam incerta ac varia ludorum origo tradita sit. 3. *ἰς* A. edd. vett. Emendavit vir doctus in marg. Brubach. et hinc Schmid. 4, 5. *ἀναπεπλαμέναι ξείνων, completæ hospitibus* exceptis, Schmidius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et adverso metro, nam πλα longum ex *ἀναπεπλημέναι*. et erat ξείνων νενίκανται jungendum: *ἤντηνται ὑπὸ τῶν ξείνων* sc. *πανὶ εἴκουσαι ξείνῳ καὶ αὐδὰν ὑπιλαίνουσαι* (f. *ἀνιλ.*), *admittunt hospites*, adjuncta notione magnæ multitudinis; hactenus hæc paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non inelegantter emendat *μεμύκασιν*. uti portæ, quæ aperiuntur, *mugire*, *βοᾶν*, dicuntur: modo de *μεμύκασιν* constaret, an usu habitum sit. Notum illud Homericum: *Ἀνέῳγασι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἧς ἶχον Ὧραι*. Attamen νενίκανται etiam ap. Theocr. xvi. 15. occurrit. 10. *αὐδὰν μανύει, hymnum annuntiat Latonæ ejusque liberis*, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: *τῇ τε Λητοῖ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσι.*

5. *θύραι νενίκανται (ὑπὸ) ξείνων*, ut in illo: *victæ patuere fores*, multitudine ingredientium. *ἀναπεπταμέναι* de hospitalitate; etiam in vulgari oratione. Cic. Verr. iv. 2. *hujus domus—nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.*

10. *αὐδὰν μανύει*, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonæ et liberorum victor currum conscendens.

13. Carmen hoc antiquum est, quod attigerat Nem. iii. 50. et forte idem Pyth. ix. 167. seq. 15. *χαμαί*, *humi abjectum?* nam *χαμαὶ sub terra conditum* esse nequit.

Μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.
Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
Ἱππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ'.

Ὃς τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ' ἑορταῖς
Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις
Ἄρμασί τε γλαφυροῖς
Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-

17. πρόσφορος καύχας jungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος θεσπεσίᾳ ἀοιδᾷ ἑαυτῶν καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. ἁρμοδία ἐστιν. ἵστη καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδὴ ἑαυτῶν ornate pro simplici ἵστη. ita ἀοιδὰ θεσπεσία ἑαυτῶν καύχας πρόσφορός ἐστιν, est: rem præclare gestam æquum est carmine celebrare. Fatendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Præstat Benedicti emendatio καύχας pro καυχήσεσιν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχα formam, quæ est in βλάστη, βλάστησις, ἄνθη, ἄνθησις. cf. Toup. Emendat. in Suidam tom. i. pag. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (ut modo Nem. viii. 82.) scil. τῷ ἀέθλῳ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσωμεν. 20. ἄέθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus ἄθλων?

17. *Convenit carmen rebus præclare gestis.* vid. Var. Lect.

18. Ἀλλ' ἀνόρσωμεν, *igitur.* 22. ἐν' Ἀσωποῦ ῥείθροις, Sicyone. 24. Proprie ἐπασκεῖν τιμὰς ἥρωος, *elaborare honores, laudes.*

29. ἀνέφαινε πόλιν, ἐμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione civium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, ubi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. v. 67. sq. 32. ἐκχεῖ δέ. excideret adeo regno Argivorum stirps Talai.

ὁν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
Πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος. ἀρχοὶ
Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρίσσων δὲ καπταύει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ'.

Ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
Ὄρνιον ὡς ὅτε πιστὸν,
Δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἐς
. . . . . ἑκταπύλους
Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν

32. πατρίων Ald. πατρῴων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λόᾳ et λόᾳ, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. Ἀνδροδάμαν θ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod sive ab ἀνδροδάμας, αντος, sive ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. iii. 67.) repetiisse videntur. Est vero ab ἀνδρόδαμος, ἡ ἀνδροδάμη. adeoque θ' sejungximus: distinximus etiam reliqua curiosius. 39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42, 43. Legebantur—καί ποτ' ἐς 42. Ἑκατοπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν οὐ καν' 44. ἐρίζων δίκν. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, explevit et refinxit; καί ποτε Ἑκατοπόλους πρὸν ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ καν' ἰ. ἰ. Pauw libros esse expectandos pro se ferens, vitium in solo versu 43. quærit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἐς Ἑκατοπόλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ καν' ἰ. ἰ. Ego, quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, ut proxime ad veram rationem accessisse mihi videar.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocavit. Hoc γναμπτῶς extulit: *At enim vir bonus componit jurgia: ὁ κρίσσων ἀνὴρ, ὁ ἀγαθός.*

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecistheus et soror Eriphyle.

43. (καθ') ὃν ἐρίζων οὐκ αἰσιᾶν, expeditione infausta, οὐδὲ Κρ.—πεπλεύθεν. et malis cum ominibus. Nota hanc, ut et

Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν. οὐδὲ Κρονίων,
'Αστεροπὰν ἑλελί-
ξαις, οἵποθεν μαργουμένους
Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
σασθαι πελεύθου.

Δ. ά.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἑπέσθαι
Χαλκείοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,
Λευκανθέα σώματ' ἐπίαναν καπνόν.
Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. ὁ δ' Ἀμφιάρηι
Σχίσεν κεραυνῷ παμβία

44. Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit. 54. Videtur Μίσσον ἰρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἰρύειν vel ἰρύεσθαι sensu *trahendi* aptum non est, media brevi. Est ῥύεσθαι media longa, sed est *servare, tueri*. Benedictus suspicabatur fuisse ἐλισσάμενοι, per se recte, sed nimio recedens a scriptura. ἰρυξάμενοι Pauw emendat, ab ἰρύειν. quod putes haud dubie tenendum. *inhibentes*, ἰσχόντες. At vide, an præsidium sit in Homerico Od. ψ. 244. Minerva *diem destinuit*, Ἠῶ—ῥέεν' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οἳ δ' ἐν ἴσῃσι ζυγοῖσιν ἀειρόμεθα. 55. λευκανθέα utraque ed. princeps, et hinc alibi. λευκανθία recte emendatum a Schmid. præeunte Scholiasta, qui etiam σώματ' prave legisse videtur. 57. Ἀμφιάρεῳ iterum cum signo diæretico vulgo scriptum, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῷ refinxit, ut sit ab Ἀμφιαρής. Equidem nullus dubito, ι adhæsisse ex majusculo literarum charactere, et exarandum esse Ἀμφιάῃ ab Ἀμφιάης. etsi cum Pauwio et ipse miror, hoc maluisse Dores pro Ἀμφιάρεως. Sed et sic sup. Pyth. v. 30. Ἀμφιάρεων occurrebat: librarii an stupore, quis affirmet? mox Nem. x. 92. Παμφάῃ. Miugarellus etsi probavit Ἀμφιάῃ, conj. tamen Ἀμφιάρῃ- 58. ῑ σχίσεν.

56. septem rogi, cf. Ol. vi. 34, ἰρυσάμενοι νόστον, *inhibentes sibi, sistentes*, adeoque *priusti redire*. [55. ἐνίαυον. Aliter Æschylus vii. ad Theb. 589. *Ex Scholiis.*]

Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Δ. ς'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέων σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo *ἀναβάλλομαι rejicio*, h. prætereo, accipiebant; Pauw *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phœnices sunt repressi: et sic v. 65. 66. *φεύγοντι καὶ* v. 9. *εἰ δυνατόν*. Kr. quo nil jejunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: *ἀναβάλλου, o Jupiter, remove quam longissime*. Nihil mutare consultius. v. Not. *ταύτα* est *μάχη*. est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. i. 137. sq. *ἀναβάλλομαι* accipiendum respectu *τοῦ αἰτέω*. illud *deprecatur*, *παραιτεῖται*, *ἀναβάλλεται*, *rejicit*, *removet*; hoc alterum *petit*. Tum preces fere eædem, quales l. c. Pyth. i. 137. sqq. 71. *αἰτέω* est dissyllabum.

61, 2, 3. *πρὶν* (*πρὸν*) *τυπέντα* (*κατὰ τὰ*) *νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυνθήμεναι* (*κατὰ*) *θυμὸν μαχατάν*. ut 87. *θυμὸν αἰχματὰν* dixit, *fortem*.

66. *εἰ δυνατὸν* ad superiora tractum jejunam orationem facit. Immo vero —*θεῶν*. *Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,—ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὔνομον αἰτέω σε*—. *Si per fata licet*, si fas est, *o Jupiter*, deprecor, *precibus meis removeo*, (h. precor ut tu removeas) *quam longissime bellum hoc cum Pœnis, contra vero* precor, *ut des* etc. Hæreo adhuc in *ταύταν*. An Pœni tum in apparatu belli contra Siculos fuere? hoc mihi probabile fit. Mingarell. *simile* certamen intelligit, quale fuit Amphiarai et Periclymeni, Argivorum et Thebanorum: vix bene.

Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
Λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί
Τ' αὐτόδι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες κρίσσονας
Ἄνδρες. ἄπιστον ἔσι-
πε; αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίᾳ κεν ὑπαστί-
ζων, παρὰ κελοβόαις,
Ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,
Ἐρινὰς ἀν' κίνδυνον ὀ-
ξείας ἀϋτᾶς,

79. Quæ alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studium, ea hic αἰδὼς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res præclare gerendas elargiendis. Jungenda putabam κλέπτεται (sunt lacuna) ἃ φέρει δόξαν. non autem αἰδὼς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ἃ debet esse pro ἥ, productum. 80. ἥ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: Αἰδὼς γάρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ἥ φέρει δόξαν. *Pudendum est! fraudulenter dolo malo id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.* 83. ἄν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνά, quod per ἀν' scribi solet. 84. ἀϋτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte αὐτᾶς.

79, 80. *Studium rerum honestarum, quod gloriam affert, quo gloria paratur, olam audit lucri cupiditati.* Vides Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, [ut *Pudor* Horat. i. 24. C. S. 54. *Ex Schedis.*] quæ conjuncta est cum *verecundia et pudore*, ne sumtibus parcere videamur in studiis honestis. κλέπτεται pro κωλύει ἀπὸ κέρδους, quia ἀνέκφυγα, clanculum, fit, ne alii animadvertant, *lucri studio*, h.e. ut ne expensas in eas res faciamus, *vincuntur studia honesta.*

80. *Chromio si adstares in præliis, in discrimine pugnæ animadverteres, quod gloriæ studium eum ornat, instruit, ut vim hostilem propulset.* Ἐρινὰς ἀνὰ κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς, aliquis noluit Διὸς, ἡ. Αἰδὼς, (φιλοτιμία) ἵστησι αὐτοῦ ϑ. κ.

82 sqq. Idem color Pyth. i. 147. Præcipuam victoriæ gloriam consequun-

tus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta hæc pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelæ, tum Syracusarum, qui ab Ol. lxxii. fl. computari solet. Hippocrates, Gelæ tyrannus, aliis vicinis civitatibus subjugatis, bello quoque petites Syracusanos vicerat, Gelone equitatui præfecto: Herodoto auctore vii. 154. et, in Excerptis libri xx. Diodoro p. 558. tom. ii. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e. Timæi libro x. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii. [Vix tamen hanc eladem Syracusanorum memorare potest; nisi f. Chromius alâ equitum victor fuit. Debet esse prælium cum Carthaginiensibus, ut in Schol. *Ex Schedis.*]

Δ. ή.

Οὔνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
Παρτροδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἄγχου. βαθυκρήμνοισι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ. θ'.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρω-
ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου
Φίγγος ἐν ἁλκίᾳ
Πρώτᾳ. τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις

91. ποθὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol. 97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait, utrum Ἀρείας, an Τρίας, an Ἀρειάνειρον sit legendum. Schmid. edidit ἀρειᾶς ab ἀρειᾶς, minarum (Pœnarum, nam fuere in Schol. qui pugnam cum Pœnis factam esse putarent) trajectum. 99. Τοῦθ' Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἀγ.

85. οὕνεκεν est pro ὅτι. Non, ut redditum video, cujus rei causa. [Hanc notam Heynius delevit.]

86. Æschyl. vii. ad Theb. 411. τὸν Ἀλεχένης θρέσσον Τιρυνθίου καὶ συνηγωνίσθ' ὑπλιφρονος λέγων. Ex Schedis.]

89. Παῦροι δὲ δυνατοὶ εἰσι βουλεῦσαι, (ὡς) τρέψαι. possunt consilium inire ad—.

[92. pro: quemadmodum—, ita—. Ex Schedis.]

98. δέδορκεν, illuxit, irradiavit, ut Olymp. i. 152. Mox φίγγος est πλέος.

101—103. Forte non est: alia alio tempore commemorabo; etsi defendas simili loco Pyth. xiii. 146. verum: alia aliis diebus, alio tempore, partim terra partim mari gesta commemorare pœnæ,

Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γίνονται
Σύν τε δίκᾳ, τελέσθαι
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα.
Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. ἰ.

Εἰ γὰρ ἅμα πτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσω
Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.

106. ἰὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex Schol. Est iterum ἡ αἰὼν, ut sup. Pyth. v. 8. ἁμέρᾳ ab ἅμερος, ἤμερος, non, ut unus ex Schol. ab ἁμέρα, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἁμέρᾳ vitiose Ald. 111. οὐκ ἔτ' vitiosum esse in promtu est, et metro monente, et sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὖτ'. Pauw. οὐκ ἴξεται vel οὐκ ἵσταται. Supra Pyth. x. 42. in simili fere sententia οὔπω erat. Possunt alia substitui. πρόσω Ald. vitiose.

commemoranda habeo. φάσομαι pro φαίην ἄν. [Immo: aliis quoque—non nego, concedo, φημί. Attamen maxime delectant, maxima gloria provenit ex juvenilibus. *Ex Schedis.*] Mox σύν τε δίκᾳ, ut nunc interpungitur: *quæ gesta sunt in juventute et in causa justa.* Mira hæc ἀφέλεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἳ σὺν νεότατι γίνονται, σύν τε (l. σύν γε) δίκᾳ τελέσθαι πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα, *jure meritoque jucunda fit vita.* Pyth. ix. 170. αἰὼν—πανὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi; et τε post σὺν revocat me. An fuit σὺν τύχᾳ? cum successu. ut Isthm. viii. 149. ἀγὼν σὺν τύχᾳ.

104. σὺν νεότατι pro ἐν, Mingarell. *juvenili audacia.* ergo et σὺν δίκᾳ pro ἐν δίκᾳ, δικαίως.

107. Junge ἴστω λαχὼν, pro σὲ λαχόν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro docto. Scheidio de Analog. Gr. L. p. 463. *Sciat is, cui vitæ illa jucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem divinitus.* Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet. [Certe et 109. εἰ γὰρ ille—. *Ex Schedis.*]

111. οὐκ ἔστιν, οὐ θνατὸν ἔστιν, οὐκέτι θνατὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. iii. extr.

Ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· ποδαλὴς δ' αὔξεται
Μαλθακῷ πικαφορίᾳ σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλία δὲ παρὰ
Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
Ἐγκιρνάτω τίς μοι, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ ναμά-
των φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ' ἅς ποθ' ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ
Πέμψαν ἁμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρεταὶν κελαδῆσαι

114. Ἠσυχία Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. aphalmate. Scriptum esse debuit Ἀσυχίαν. 121. ναμάτων vett. edd. Emendavit Morell. et Steph. praeuntibus Scholiis. 125. Pro ἀμφὶ, ἅμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.

114, 115. *Ut convivium decet hilaritas, sic victorum hymnus.* Sententias autem ita attemperavit: *Convivium desiderat jucunditatem*, nam ἡσυχία h. l. synonymum *laetitiae, hilaritatis; at recens victoria augetur* (victoria pro sensu victoria, gaudium ex illa) *jucundo cantu. Fit autem cantus tanto clarior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis; γλυκὺν κώμου προφάταν, πρεσγενῆ ὕμνον τοῦ ἔρνους*, cum in convivio propinatur ante hymnum exordiendum. Non vere mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.

123. In Pythiis Sicyone Ἴδλα φιλεῖ ἀρχομαι. conf. Nem. x. 60.

128. Sic nunc reddo: *utinam haec victoriam* (ἀρετὰν, ut saepe,) *carmine celebrem vel* Κλέος, *jucundus Gratiis* (pro Musis), *καὶ στεφάνῳ λόγος* [*coronis huic. Ex Schedis.*] *vinus ὑπὲρ στεφάνῳ, et utinam consequar victoriam*, h. praestem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est *ἀναπρέπει ἀγγέλων στεφάνῳ Μοῖσα*, de laudibus justis et ex re et facto petitis, non immodicis nec tenuibus. Haec jam saepe vidimus, ut modo Nem. vi. 45. sq. [At στεφάνῳ est alius *στέφω* ut Aeschyl. Eumen. 623. 804. Ergo *ornare* victorem s. *victoriam laudibus! Ex Schedis.*]

Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

131. πολῶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: τιμαλφεῖν τε λόγοις (ἀρετὰν) ὑπὲρ πολλῶν πολῶν. Verius tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromium celebrantium. De futuro Como hanc a v. 128. idem Pauw accipit. quidni de presenti hoc? πολλῶν habet locum τῷ πολυλαμπέσι. νίκαν etiam Scholiastes legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων jungit, alter ἀκοντίζων Μοῦσαν invenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur ἀκοντίζων, βάλλων, ἵστων, Μοῦσαν ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μοισᾶν expeditum sensum habet.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ Ἀ.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Commemorat plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argivorum κλέα, tandemque in victore subsistit. — 39. Ejus victorias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur. — 68. Inde laudes victorum ex ea gente, — 90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deverterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse devertitur.

Σ. α'. Κ. ιά.

ΔΑΝΑΟΥ πόλιν, ἀγλαο-
Θώκων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα Θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς

Thiæus, Ulixi f. Argivus, victor Hecatombæis, qui Junoni Argis celebrabantur ludi. 1, 2. ἀγλαο- Θρόνων Schol. præfixum habet interpretamentum. Sic αἰθέων, ὑψιθρόνους. pertinet ad dignitatem, genus regium vel divinum, ut δυνατὸν.

4. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

Μυρίαις, ἔργων θρασείων ἵνεκεν.
Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
φὶ Μεδούσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῦσα ξίφος.

Α. ά. Κ. ιά.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.

6. τὰ Περσέος metrum choriambicum postulat. Erat Περσέως. At Schmidius reliqua cola amulatus, etiam τοῦ Π. rescribebat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατάστισθεν ἑ' ἄστη. Sed ἄστ pro brevi positum vix admittas. Pauw: Αἰγύπτῳ πολὰ ῥίζιον ἄστη sc. Argos, quæ et verss. sqq. 17, 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτοιο κατῴκισεν ἄστη. 10. παρεπλάχθη Ald. conf. ad Ol. vii. 57. παρεπλάγθη vitium ed. Oxon. 16. Οἰκλείδαν etiam hic intempestive vulgo ante Schmid. 19. Ἀλκμάνην ediderant. At alibi Ἀλκμήναν, ut et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene explevit Schmidius: τοῦ - τον s. λ. Pauw vel sic vel τόν- δι. *hanc famam, laudem, declaravit.* Erat—μολὼν 20. τὸν κατέφανε λόγον.

6. μακρὰ, πολλὰ, *longam narrationem præbent.*

[9. v. Apollodor. ii. 1. 54. Ex erroribus Io venit in Ægyptum et Epaphum h. Apin gignit: qui ex Memphi, filia Nili, suscipit Libyam et condit Memphin. *Ex Schedis.*]

10. Hypermnestra sola sponsum non jugulando, μονόψαφον ξίφος ἐν κωλιῷ κατασχοῦσα (h. μόνη. Etiam Æschylus Suppl. 378. voce sic utitur.) rectum tenuit. Mox 16. Amphiaraus pugnator πολέμοιο νέφος, *pugnæ procella.*

[20. λόγον, ὕμνον. *Ex Schedis.*]

Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρτὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

E. ά. K. ιβ'.

Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-
ωνος. ὁ δ' ὅλῳ φέρτατος
Ἷκεν' ἐς κείνου γενεάν.
Ἐκεῖ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν, οἱ
Ὄψιν ἐσιδόμενος
Ἀθανάταν βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ πατ' Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα Τελείᾳ

23. Θρέψε δ' Ald. Θρέψι δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolavit metrum primorum colorum epodi: et hic v. 23, 24. Θρέψι τὰν δ' αἰχμὰν Α. etc. Quid Oxonienses spectarint in Θρέψιν Μ, me fugit. Metricum (τὸ ά, ἰωνικομμικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw: Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-ωνος· ὁ δ' ὅλῳ φέρτατος. [v. Hermann. ad Orph. p. 788. sq. Ex Schedis.] 26. Vulgo ἵκετ' καὶ ἐν. καὶ sensui et metro adversum expunxerat jam Schmidius, probante Pauw. Porro scribas licet χαλκείοις. quorsum enim χαλκείοις, ut synizesis fiat? Post γενεὰν septentiam finimus. 27. ἔναρεν. οἱ δ' Ald. et Rom. Emendavit Ceporinus: ἔναρεν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sibi arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii voluntatem ἔναρέν τε ex vetere lectione refinxit. Pauw conjicit fuisse olim lectum ἔναρεν τε pro ἔναρεν γ' οἱ cum fulcro. Praestat cum Mingarello, continuata sententia ad ἔναρεν, τῷ refingere.

21, 22. [sc. τὸ Ἄργος. Ex Schedis.] Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos *composuerunt*, amicitia junxerunt, *Argivi ad justi normam*, (τὸν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρτὸν φρενῶν, φρένας καρτίμους, εὐπάρους, pro *mente matura*, *prudentia*. Ad rem cf. Nem. ix. 35.

23. *Aluit quoque Argos Amphitryonem pugnatorem*. Sic αἰχμὰ inf. Isthm. v. 42.

24. *Jupiter venit in ejus domum; ejus familiae inseuit Hercules*.

31. Interpungi potest: οὗ ἵκετ' Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα, Τελείᾳ παρὰ μοίρᾳ βαίνουσ', ἴσχει, κἀλλίστα θεῶν. *cujus uxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens, ordini Junonis*. Ut nunc est, erit παραβαίνουσά ἴσχει pro παραβαίνει, στέργει. De epitheto Τελείᾳ, *promtae*, nunc non laboramus; illustrarunt multi, etiam Ruhnken. ad Timaeum p. 224.

Παρὰ μάτερι βαίνοι-
σ' ἴστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἑσλῶν. ἔστι δὲ καὶ πόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.
Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φορ-
τίδ'. ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νεπάσαις δὶς ἔ-
σχεν Θεσπιὸς εὐφόρων λάθαν πόνων.

40. πάλας ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syllabum desiderat. περὶ τὰν θεσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: περὶ βασθυσίαν. 44. Ἀλλὰ et in argumento Ἠλίου Ald. 45. Etiam εὐφόρων olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφρονεστῶν. Sed εὐφόρων exquisitius. *facilem laborem*, ubi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino *felicem*. conf. Nem. vii. 107. sq.—46. Vulgo accip. πίθ' pro περὶ, πρὸς, Ἑλ-.

35. Βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. *facultas poetica*, nec, ut oppositum sit, *dictio grandis et magnifica*, (ut cum Horatio Pindarus *fruit ore profundo*; vel ut *os magna sonaturum*;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. *angustum nimis carmen* mihi est ad exponendum, ὑπαγήσασθαι, ἔστι ὑπαγήσασθαι, [Ol. ix. 120. *præire, enarrare*. Ex Schedis.] quot *decora, laudes, memorabilia* laudum argumenta (ἑσλὰ) Argos habeat. Idem Isthm. i. 87. hinc ἀφαμεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. πόρος. Est quoque *invidia* in magnis laudibus *metuenda*. Ambigua est verborum junctura: acquiesco in hac: ἐστὶ βαρὺς πρὸς τὸ ἀντιάσαι αὐτῷ vel τοῖς ἀνυτάσαν αὐτῷ. Usus infinitivi frequens, ut inf. 90. De voce v. ad Ol. ii. 173.

39. ad se. 40. λάβε φορτίδα h. μελέτην, de carmine, *meditare*, h. eane celebra cantu certamen luctæ, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκεος propter clipeum pro præmio datum in his Ἡραίοις. v. sup. Ol. vii. 152. Pausan. ii. 24. cf. Spanh. ad Callim. l. p. 35. Mox victor periodicus vicit Ἑλλάνια συρανὸν, *turbam concertantium*: vide sup. Pyth. xi. 75.

[45. εὐφόρων. l. propter successum. l. robur reddit victoriam facilem. *Ex Schedis.*]

A. β'. K. ιά.

Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλ-
λανα στρατὸν Πυθῶνί, τύχᾳ τε μολὼν
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,
Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχὼν,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ
Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων. οὐδ' ἀμόχθῳ καρδία,
Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

E. β'. K. ιβ'.

Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε

49. [malim τ' del. *Μοίσαισιν. Ex Schedis.*] 52. νομῷ Schmidius cum Didymo rescripsit, *in ditione Adrasti*: nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ, quod et Schol. interpretatur, nec male, *ex Adrasti instituto*: qui primus ludos Nemeos habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: Ἀδραστείῳ νομῷ, ut ἐν δαπέδοις Ἀδρ. νομῷ sit. 55. τῶν μὲν vulgo adversus metrum. τῶν γε μὰν Schol. ad pr. carminis. unde Schmid. τῶν μὰν dedit, Pauw. etiam τῶν μὲν γ'. 57, 58. Utrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ' ἀείδω τὸν

46. ἐκράτησε δὲ καί ποτε (κατὰ) τὸν Ἕ. σ., μολόν τε (σὺν) τύχᾳ (ἐκράτησε) καὶ τὸν Ἰ. καὶ Ν. στέφανον, ἔδωκέ τε ταῖς Μούσαισιν ἀρόσαι. Accipiendum sic ἀρόσαι absolute, *ut jam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent*, ad proventum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat.—De agro Musarum revoca in animum P. vi. 2. N. vi. 56. κραντὸν τὸν στέφανον, ut ναῷ v. 9. parum tamen placet, cum præcesserit κραντὸν στρατόν. Forte præstat interpungere: τύχᾳ τε μολὼν καί, etiam, τὸν—στέφανον Μούσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι, Τρὶς μὲν—Τρὶς δὲ etc. τύχᾳ. plene Isthm. viii. 149. σὺν τύχᾳ. *fausto eventu, ut victor esset.* Isthm. iv. 52. ἔστι καὶ ἀφάνατα τύχαις, *victoriæ.* λαχών. v. ad Nem vi. 106. [ter victor in Isthmiis, ter in Sicyoniis. *Ex Schedis.*]

53-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. *Successus omnis certaminum est in tuo, παρὰ σοί.* 55. σοῦ παραιτεῖται. Grammatici volunt esse ἀπαιτεῖται παρὰ σοῦ. At Pindarus ait: *premit sua vota: non autem deprecatur, refugit, decus ex* (Olympico) *certamine*

Χᾷρ τις ἀμιλλᾶται περὶ
Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
Ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδεῖ-
αί γε μὲν ἀμβολάδαν
Ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. γαίᾳ δὲ παν-
θείσᾳ πυρὶ παρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
Ἑρπεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἔστραι δὲ, Θειαῖς, μα-

θεῖ τι τῇ Θ' ἴσως ὑ. π. Pauw (v. ad v. 23, 24.): Γενέν' ἀείδω θεῖ τι, καὶ ἴς τις ὑ. π. Scilicet θεῖ unam facit syllabam. Felicius conjectavit Mingarell. Γενέν' ἀείδω Θειείᾳ Χ' ἴσως —. 59. κορυφᾶς Schmid. quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat, Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiorem quoque casum: ut Ol. xiii. 64. Ἀμφίομαι πολίταν περὶ πλάθει καλῶν. 63. γὰς pro μὲν prave Ald. 64, 65. Vocibus Γαίᾳ δὲ παυθείσᾳ deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis syllabis. 69. sq. Locus impeditus. Simplicissimum et sensui accommodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἴσως

præ ignavia, cum satis animosus sit, περιφόβων τόλμαν pro ἴσχων. (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus decoribus ex Pythiis, Isthmiis et Nemeis.) *Novit hæc, quæ dicere volo, cum ipse deus* (immo Thiæus, v. V. L.), *tum ii, qui summa certamina adeunt.* Mox v. 60. ἔσχε pro ἴσχυ. Ὑψίστους ἀγὼν ὁ Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. iii. 20. et al.

61-68. Panathenæis victit et præmium hydriam *figulinam* theceæ mercæ *affabre sculptæ* inclusam, oleo ex oleo sacra plenam reportavit [domum, Argos. *Ex Schedis.*]. v. Schol. Portabatur autem vas in pompa victoris. κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: δ' Θειαῖς, ἴσταταί (σοι) τιμὰ εὐάγων Διρκάδων σὺν Καρίνοισι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ) πολύγονον γένος μαντέων θυσιῶν. Thiæe, *clara progenies, est tibi gloria ex felici sæpe certamine, faventibus Musis et Dioscuris, per totum genus avunculorum maternorum;* e quibus statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox 76. Argos dicitur inclaruisse πενταφείοις [quatuor victoriis Isthmiis et Nemeis. *Ex Schedis.*] sc. *avῶν*, majorum Thiæi maternorum.

τρώων πολύγναστον γένος ὑμετέρων
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
Ἀξιοθείην κεν, ἰὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἀρ-
γεῖ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱκ-
τοτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
τοιο θάλησεν, Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,

σὺν θαμάκις (κατὰ) τὸ γένος πολύγναστον μητρώων ὑμετέρων. Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum. σὺν Χ. καὶ Τ. Musis et Dioscuris propitiis. aut *ἵκοιτο (σοι) adest tibi*, est tibi. Substituit illud *κατὰ* etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro *γένος* legeretur *γέρας*, appositum *ἰδάγων τιμά*. Possis jungere *ὦ Θησεῦ, πολύγναστον γένος*. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, *ἵκοιτο—πολυγνάστου γένου*. Pauw omnes in his executire præfatus, sic ordinat: *Κεῖσθαι—ὑμετέρων, Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Sequitur vero ordine*, post te commemoratum, *o Theseu, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum vetus Gratiis et Tyndaridis sepe.* Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et *εὔστοχος*. Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: *Ἵκοιτο, congruit*, (laudat Ol. xiii. 67. Nem. xi. 56. iii. 49. i. 41. Pyth. iii. 150.) *non dissimile tibi est, o Thesee, illustre genus maternorum horum majorum.* Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, *μάτρωας* Pindarum dixisse *γονέας μητρός*. pag. 316. 15. 71. *ἰδάγων*. Si ab *ἀγὼν* ductum est, ut sit *ἰὼν τοῖς ἀγῶσιν ἰδ' ἀγωνοθέτης*, dicas: quidni *ἰδαγὼν* scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab *αἰὼν* est *ἰδαίων*, erit *ἰδάγων*. Jungo autem *ἰδάγων θαμάκις, sepe victoriis illustrata gloria. ἰδαγῶν*, ab *ἰδαγὰς, agilis*, Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. *σὺν Χαρίτεσσι*, ut *σὺν Θεῷ, σὺν Θεοῖς* et passim alia: *diis juvantibus, faventibus.* 72. Edebatur: *Τυνδαρίδαισι θαμάκις*. Colon, quod quivis facile deprehendat, laborat. *Τυνδαρίδαιν* Oxonienses intulerant ex Aldo: quo consilio aut judicio, equidem non dicam. *Τυνδαρίδαις* Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque versus. Schmidius jam dedit: *Σὺν Τυνδαρίδαις θ.* quod haud dubie verum erat. Similis junctura v. 89, 90. Sed Pauw et hic obloquitur, et emendat vel *Τοῖς Τυνδαρ.* vel *Χ. θ' ἅμα Καὶ Τυνδ.* Mingarell. *Χ. τί σοι Καὶ Τυνδαρίδαις θ.* 73. *ἀξιοθείης κεν* Bened. refinxit. Sed e poetæ persona, inversione sententiæ facta, dictum: *Equidem, si Thrasycli et Antiæ cognatus essem*, id me consequutum esse patrem, hoc mihi sumerem, arrogarem, *ut fronte explicita incederem; οὐ κατηφὴς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας*. 74. Erat *σύγγονος*. *ξύγγονος* bene Schmidius; sic *τε* producta. [76. Boeckh. Comment. p. xv. corrig. *ἱκετοτρόφον· νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Πρόιτου τόθ' ἱκετοτρόφον ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μαχαῖς, καὶ Ἑλλανικὸν σφὶν ἀνδρῶν στεφάνους*. Ex Schedis.] 78. *Θάλλασεν* Schmid. a *Θαλλάω*, ut Nem. iv. 143., volebat. Sed est *Θαλέω, Θαλέω*, prima adeo producta. Pauw Proeti urbem

Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

A. γ'. K. ιά.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπισσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.
Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

E. γ'. K. ιβ'.

Κάστορος δ' ἰλθόντος ἐπὶ

Tirynthem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθε δ' adversus metrum ante Schmid. 86. ἀριθμῆσαι. Supra Ol., vii. 45. erat ἀναριθμητος. ut etiam ἀριθμητὸς est ap. Theocr. xiv. 48. xvi. 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμῆσαι. Ita Pyth. iv. 149. est ἀνάριθμος, etsi ἀριθμήσας Pyth. iv. 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in αω est sollenne: τιμῆσαι, νικῆσαι. 89. πὰρ Διός. supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῷ, uti ναῷ, ἱερῷ, omittitur. (Dicas, cur non jungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρίδρυσαν. ut mons Jovi sacer certamina ac præmia posuerit: ut Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τιθέναι, non παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas, novatum hoc esse a lyrico.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἵδρυσε (v. Ol. ix. 143-145.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, (ὅστε) νικῆσαι (ad contendendum scil. super eo præmio. aut νικᾷν χαλκὸν contendas dictum ut Nem. v. 9. νικᾷν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Paow jungi jubet: νικῆσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91, 92. v. ad 23,

80, 81. ἐπέβαν. (ἐπέβαιναν τῇ ἔστιν Πρόσωπον, *Argos retinuerunt*) σὺν φιάλαις ἀργυραῖς, præmio, quod vidimus modo Nem. ix. 121—127. adeoque ipsi ἔχοντας ἄργυρον (argenteas phialas), unde dixit ἀργυρωθέντες. Similiter fere Isthm. ii. 13. ἀργυρωθῆναι ἀεθλοι.

84-87. χαλκὸν μ.—ν—. Nam μακροτέρας γὰρ ἀ. σχολᾶς in parenthesi sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ἄρος, vel ἱερὸν) ἵδρυσε τῶν νικήσασι παρὰ τῷ Διὸς, sc. βωμῷ, σὺν δρόμῳ ποδῶν χειρῶν τε σθένει.

91. Pamphaen puta fuisse e majoribus Thimi. [Inverse est narratum: fortunam secundam habent in certaminibus: utuntur enim diis faventibus, et quidem,

Ξεινίαν παρὰ Παμφάῃ,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν
95 Ἐγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
100 Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι. καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λὰξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ

24. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορες δ' ἰλθόντων ἐπὶ Ξινοσένου παῤ Παμφάῃ. Pauw: Κάστορες δ' ἰλθόντες ἐπὶ Ξινίαν παῤ Παμφάῃ. 92. Παμφάῃ typogr. error ed. Oxon. 95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendavit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου. 98. μοῖραν Ald. 99. θάλειαν cum Aldo et Rom. recte scribitur, ut sit μοῖραν θάλειαν (pro θαλιρὰν) ἀγώνων. θαλείαν Schmid. At θαλειῶν Cratand. et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέποντι μοῖραν θαλειῶν, administrant fortunam epularum. Atqui præsident ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδόμενοι Ald. 103. ἐναλ- vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanæ παρά. sed recte jam explevit utrumque παρὰ μὲν Ceporinus in Cratandrina.

præter Mercurium et Herculem, Dioscuris, recordatione antiqui hospitii. *Ex Schedis.*]

96. ἐπὶ—*quandoquidem* Dioscuri, *tanquam Spartæ tutelæ, præsides, fortunam certaminum lætam moderantur*: quod jam dictum vidimus Olymp. iii. 63. sqq. μοῖρα θάλεια, θαλιρὰ, vel læta fortuna, vel clara. Etiam στέφανος θαλιρὸς, νίκη θαλιρὰ et al.

101, 2. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος. fidem servant [probi et officiorum memores. *Ex Schedis.*] tanquam ex hospitii jure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, ut iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adjuvent.

103. Vidimus hoc jam Pyth. xi. fin. [Pollux est e Jove; Castor e Tyndareo, mortalis. *Ex Schedis.*] 106. ἐν γοάλοισι Θ. *in cavo*, in sepulcro ad Therapnas.

Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἷλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θείς, ἔτρωσεν χαλκέας, λόγχας αἰχμᾷ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-

105. τάν δ' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ. 243. 106. ἰν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοισι. Rom bene interpr. Schol. alter ἰν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνας, h. *sepulcro*, item inf. 163. 4. cf. Pyth. xi. f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. v. 130. Battiadæ sepulti: ἄντιθε δὲ περὶ δυ- μάτων ἕστηκε λαχόντες δίδυμοι Βασιλῆες ἱερὸ Ἐτεί. 112. πως languere visum Pauwio: conjicit, πᾶς χολωθείς, parum commode. πως poetæ et alibi est *aliquantum*, alibi *nescio quomodo* vel *forte*. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra Pyth. iv. 253. μία βοῦς pro femina. Sed vulgarior quidem pugnæ caussa (v. Theocr. Id. xxii. 137. sqq. add. Lycophr. 544. sqq. Schol. Iliad. γ. 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filiæ, Phœbe et Ilaira, Idæ et Lynceo Apharei filiis, desponsæ et a Dioscuris raptæ: cujus narrationis fontem Carmina Cypria præbuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. iv. 2. et 3. ut adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id epos anteriora Iliadis, cf. ad Virgil. t. ii. Exc. 1.). Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. v. Paus. iv. 3. pr. utrumque ap. Apollodor. iii. 10. 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. lxxx. 113. λόγχας Ald. ἀιμᾷ trochaicum poscere notat Pauw. 114. πεδαυ- γάζων Ald. quod bene revocavit Schmidius. Æolicum pro μεταυγάζων. Rom. πεδ' αὐ- γάζων corrupte: ita tamen Morell. et πεδαυ-γάζων Crat. Brub.

ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον, ἔχοντες, *eadem sorte utrique fruentes*: ut πότμον ἀναπλῆσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux [qui ἀθάνατος erat. *Ex Schedis.*] εἵλετο, *prætulit*, αἰῶνα τοῦτον (μᾶλλον) ἢ πάμπαν etc.

[112. propter prædam, in ejus divisione. At frequentior narratio de Leucippi filiabus, Phœbe et Ilaira, raptis a Dioscuris, cum desponsæ essent Idæ et Lynceo. v. Theocrit. xxii. *Ex Schedis.*]

115 γάζαν ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένας. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων
Πάντων γένετ' ὀξύτατον
Ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ

et hoc mutavit Steph. in νοτιαν γάζαν. 116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere jusserat ἥμενον: sequebatur ejus auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἥμενος (vel potius ἥμενος, ut et dictis collige) pro ἥμενον. et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt haec:—αὐτὰ δὲ Λυγκεὺς Ταϋγέτου πρεσέβαινε πτελὸν ταχίστου σταθείς. Ἀκρόκορνον δ' ἀνιδὰς, διαίξαντο νῶτον ἄπασαν Ταναηλίδων Πίλεως· τάχα δ' ἴδετο πάθιμος ἥρως τὸν ὀφθαλμῶν ἕνα δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. Ὀφθαλμῶν ἕνα κοίλης δρυὸς ἥμενον ἄμφω), Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀμύλοφίδεον Πολυδεύκη. Νίξε δ' ἄρ'. Ἀγχίστης ἰλίχα τὸν Ἴδαν φυσι—. Corrupta haec. Forte fuit: Νίξε δ' ἄρ' ἀγχι τὰς τὸν Κάστορα. Κάστωρ ἰλίχα, φυσι, etc. Iidem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. ii. 710. et Schol. Lycophr. 511. v. Not. ad Apollod. iii. 10. 2. p. 733. Ex edd. utraque princeps ἥμενος exhibet cum Brubach. et Morell. quod erat repetendum. ἥμενον emendatum a Crat. Steph Schmid. [v. Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. *Ex Schedis.*] Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest unus Castor insedisse. Dici tamen quoque potest insedisse arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στελέχει ἡμένους ad mentem veterum accipiendum erit, *insidentes trunco cavo.*

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suavitatis habet, quod paucissima sunt, quae legentem morari possint. ἥμενον an ἥμενος (forte antiquo more ἥμενος fuit) scribatur, per se nil interest; utroque enim modo res narrari, et vero etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum unus et telo transfigi. Apollodorus pro utroque laudari poterat lib. iii. 11, 2. cf. Notas p. 733. Illa autem, δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενον εἶναι, haud dubie a veteribus ita accepta sunt, ut intra cavum truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum *per truncum* dispexisse sedentes. Pausan. iv. 2. Lynceus, ὃν ἔφη Πίνδαρος εἶναι ὀξὺν ἰδεῖν, ὃς καὶ διὰ στελέχους ἰδεῖν δρυὸς. Schol. ad Plut. Aristoph. 210. (in Fragm. Pind. cxxx.) τοιοῦτον δὲ ἐξυπτίασεν ἦν, ὡς καὶ δι' ἑλάτης ἰδεῖν Κάστορα, δολοφονήσοντα (cum vellet occidere, δολοφονήσοντα) τὸν ἀδελφὸν (scil. Lynceï, Idam), ὡς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μέγα ἔργον ἐμόησαν· ἀνίαις: scilicet Apharetia filii, Idas et Lynceus, *accurrentes* ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem invicem *grave malum perpessi sunt, Jovis numine.* Dictum secundum illa διὸν οἱ πατὴρ καὶ πάσχειν. v. N. iv. 51, 52. Nam Pollux insequutus eos est 122, 123. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Apharetis patris tumulum: unde raptam columnam in Pollucem conjecerunt; at 126. ille Lynceum jacnlo trajicit, et fulmine interjecto a Jove Idas ictus cadit.

Ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔρ-
γον ἰμήσαντ' ἀπίας,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός. αὐτίκα γὰρ
Ἦλθε Λήδας παῖς δίωκον. τοὶ δ' ἴναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωίῳ.

Ε. δ'. Κ. φ'.

Ἔσθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ' Αἴδα, ξεστὸν πίτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ' ἀνίσχεσαν. ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ', ἄκοντι θοῇ
Ἦλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

119. ἔξικέσθαν pro ἐξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἰμήσαντ'. Sed, quod sæpe facit Homerus, variant poetæ numeros dualem et pluralem. 120. Edebatur ἔργον ἰμήσαντ', manifestum ephalma: omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab uno Morellio; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed jam Schmid. præclare emendarit: καὶ μέγα ἔργον ἰμήσαντ' δ'. vocabulo Homerico: Ἔσπερε δῖον ἄστρα μάλιστα ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατωρθώσαντο. 121. Est Pisadaro. Ἀφάρεως, ωος, (at et Apollon. i. 151.) qui aliis Ἀφαρεύς est. Aliter hæc narrat Theocr. xxii. 207. 124. πατρῴῳ erat. πατρωίῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit. 125, 6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ'. Describit cola Schmidius: Ἔσθεν οὖν ἁ. ἄ-γαλμ' Αἴδα, ξ. π. Pauw: Ἔσθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ- μ' Αἴδα, ξ. π. Mingarell. 125.—ἁ- 126. γαλμ' Αἴδα. In Scholiis redditum: στάλαν ἢν τῶν παμάνων ἁρπάσαντες. 129. σχάσαν ἰφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw emendat: ἀνίσχαξαν. Mingarellius: οὐδ' ἀνίσχασαν. ἴφυ- vel οὐδ' ἀνοχάξαν, ἰφυμ-. Proximum, puto, vero: αὐδί σ' ἀνίσχασαν. ἰφυ-. illum nec confuderunt nec repræsentant. [Gilb. Wakefield em. ἀνίσχασαν, ut sit transitive dictum. (Silv. Part. i. pag. 61.) *Ex Addendis.*]

125. ἄγαλμα Αἴδα pro τῷ στήλαν. Nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλαν, mox ξεστὸν πίτρον. ἀλλ' οὔ νιν, *Pallacem immortalem*, a Jove natum. [v. Clavier ad Apollodor. tom. ii. pag. 325. *Ex Schedis.*]

Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἀμᾷ δὲ καίονθ' ἕρημοι.
Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. ἑ. Κ. ιά.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς πίχεν.

134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἅμα δὲ. πίονε' utraque ed. princ. *jacebant.* male. Utriusque, et Idæ fulmine icti, et Lynceï, corpus crematum est igne fulminis. 135, 136. Schol. accipit: ἔρις ἡ πρὸς τοὺς κρείττονας, κατὰ τῶν κρεισσόνων. Schmidius hypallagen quærit. Pauw idem esse ait ὁμιλεῖν ἀνθρώπους κρεσσόνων (quod nemo, puto, græce dicat) et κρίσσειν ἀνθρώπων. mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur: χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώπους, ὁμιλεῖν κρίσσειν. vel χ. δ' ἔ. ἀνθρώπων, ὁμιλεῖν κρίσσειν. prius tamen præfert. Enimvero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paullo curiosius instituatur. v. Not. 140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius: φρίσσοντα πνοὰς ἴσχειν. Pauw: φρίσσοντα πίχειν ἀναπνοάς. ut duæ breves pro prima choriambi longa sint. nec dum piget 'popularis nostri acumen sequi. Benedictus: φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἴσχειν. ἀναπνᾶς soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, ut sit: σὺν ἄσθματι ἀναπνᾶς. Vulgo ubique ἀναπνοὰς, ut sit φρίσσειν ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς. Pauwii elegans est emendatio: φράσσοντ' ἀναπνοὰς, (a φράσσειν, *obstruere, claudere*) *invenit asthmate spiritum sibi intercludentem.* adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἄσθματι δὲ φράσσοντα πνοὰς ἴσχειν. Sequebatur quoque hoc Mingarellus.

132. Ἴδᾳ πῆξε. fere ut Pyth. iii. 102.

135, 136. Docte hæc dicta sunt. Proprie ὁμιλεῖν τινι μάχῃ, ἐν μάχῃ, dicimur, et ἔριδι, ἐν ἔριδι. Ergo vulgari modo dicendum erat, χαλεπὸν ἐστιν ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν τοῖς κρείσσοσιν ἔριδι. Nunc ἔρις ipsa, h. μάχη, τῶν κρεισσόνων χαλεπὴ ἐστιν ἀνθρώποις, (ὄντας) ὁμιλεῖν (scil. τοῖς κρείσσοσιν ἔριδι). Eadem sententia Ol. x. 47. νῦπος δὲ κρεισσόνων ἀνῠδρὸς ἄνεφ. Paullo ante v. 134. ἐπαίσσετε (uterque frater, Idas et Lynceus) ἀμᾷ, ἐρημωθέντες, *nemine opem ferente.*

137. Ταχέως. Pollux accurrit ad Castorem — eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. φρίσσοντα ἄσθματι (κατ') ἀναπνοὰς, pro κατ' ἀναπνοὴν, *horrentem difficultate respirandi.* Forte palpitationem moribundi designavit; etsi jam per se *horrere* mortali frigore, nihil habet quod repugnet, ut sit φρίσσειν (σὺν) ἄσθματι κατ' ἀναπνοήν.

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
Φωτί. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν,

A. é. K. iá.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,
Ἔσταξ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
Παρδίδωμι· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ

141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐντέγγων. τέγγων primus Steph. anteriores τίγνων. miscens lacrimas cum suspiriis. 144. καί μοι S. Schmid. cum Ald. utrumque bene. στυθίων est dissyllabum. 146. φίλῳ malit Pauw (a Scholiaste, puto, inductus), cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud præferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas evitat, hic est, ut genera ad individua, individua vero ad genera revocet. 149. Erat ἔπειτα. At ἔπειτα verum. v. ad Pyth. ix. 49. [Hermann. ad Orph. pag. 788. conj. Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. Ex Schedis.] 152. πελάσαις cum Aldo, Schmid. et Pauw, ut asynartetum integrum sit, pro πελάσσαις. [153. ἔσταξ'. Orph. Argon. 19. ἐστάξατο. ad q. l. v. Huschk. in Comment. p. 9. sqq. Ex Schedis.]

141. τίγγων proprie τὰς στοναχὰς (τὸν) δακρύων, hinc δάκρυα στοναχαῖς: cum vulgari ratione τίγγεσθαι dicatur os, lacrimis humectari. 143, 4. τίς δὴ λύσις — quæ tandem medela est [Heynius correxit erit.] hujus mali? h. e. nullane via Castoris a morte liberandi? [æternum luctum mihi intulisti. Ex Schedis.]

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et ingloria.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. πελάσαις vel ἐσπάσας vel τὸ σπέρμα (pro, prolem, et hinc ἔσταξεν pro genuit) pro vulgari πολυειδίζειν. 157. ἱδίλως subint. μᾶλλον, αἱρεῖ, præfers.

Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἰδέλεις,
Σύν τ' Ἀθαναίᾳ καλαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

E. ἑ. K. ιβ'.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μέρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσασθαι ἴσον,
Ἥμισυ μέν κε σύνοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐὼν
Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
Ὣς ἄρ' ἀυδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόᾳ θέτο βουλάν.
Ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-

157. Colon mutilum. Scholion: *εἰ βούλει τὸν αὐτὸν εἶναι σὸν ἐμοὶ* etc. unde Schmid. non male explevit versum: *αὐτὸς Οὔλυμπον παντοπῶσαι θέλεις.* [Probat Boeckh. Comment. p. xxvii. sed corrig. θέλεις, quia θέλω non Pindaricum. *Ex Schedis.*] Benedictus propius ad Scholii verba: *αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις εἶναι ἐμοὶ Σύν τε.* Pauw libros vett. expectandos censet. Interim sententiam utique tenemus manibus. 159, 160. Erat *ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος.* v. ad v. 23, 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw: *Ἔστι σοὶ μὲν τούτου λάχος· Καστορίδου δ' εἰ πέρι.* Mingarell. delet *μὲ* 159. ut sit *ἔστι σοι τούτου λάχος.* Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro *μέρνασθαι* dedit ex Aldo *μέρνασαι*, id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. *ἀποδάσασθαι* tacite a Schmid. receptum. Vulgo *ἀποδάσασθαι.* 165. *χρυσέοις* est distyllabum. 166. *αὐδάσαντος* Ald. et Rom. emendavit Cratandrinus. 167. *γνώμᾳ* Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. vulgo *γνώμα — θέτο.*

160. *De fratre contendere* est, exigere, et in hoc persistere, ut ei vita continuetur. 162. *τὸ ἴσον ἀποδάσασθαι αὐτῷ.* 163. *vivendum tibi est*—ut adeo poeta rei speciem talem sibi fixerit: non, ut alternis morientur et in vitam revocentur fratres; sed vitam retinent, *vivunt*, modo in coelo, modo in sepulcro, tanquam dormientes.

167. *διπλόᾳ βουλᾷ*, ex Homerico διπλόον μερμήριξεν.

168. *ἀνὰ δ' ἔλυσεν* s. Pollux. 2. 3 *Ζεύς.* Alternis nunc uterque diem vivunt. Castor *καλαμπύξου*, *καλαναρρούς.*

μὸν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκιομίτρα Κάστορος.

170. χαλκομίτρα Schmid. ad paritatem ceterorum hujus coli exemplorum: indigne ob id habitus a Pauwio.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ιά.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ,

ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙΩ,

ΥΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR poeta viro Tenedio, Aristagoræ, magistratum apud cives suos initum, —12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis; — 42. prædicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratæ per aliquod tempus; — 50. ferentibus ita vitæ humanæ vicissitudinibus — ad f.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΠΑΙ Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία
Ζηνὸς ὑψίστου πασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐννέμιον quidem esse hunc hymnum, sed προσφωνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, προτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παρόιμια Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites. — Strophas et Antistrophas ad novem cola revocavit Mingarellus. 1. ἅ

1. Publica ara, ἑστία, focus, urbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer.

Εὖ μὲν Ἀριστα γόραν δέξαι τὸν ἐς Θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους, ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. á. K. ς'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά·
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσπεῖται θέμις ἀεννάοις
Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-
σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

γε emendatum a Schmid. pro vulg. δ' τε. At δ' τε est id q. δέ, δή. Idem λελογχοῖ' Ἐστίᾳ perperam. 2. Σύνθετον vocat hunc versum metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἐπίτριτου ἴσου. Aldus in duo cola dividit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapesticum pentbemimeres: Ζηνὸς ὑψίσου παστηνίτα Καὶ ἱμεροέσσης Ἥρας. nec improbat Pauw, quia novenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus strophorum, quam senarius. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας Ald. at cum casu secundo, ut in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestæ adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσουσιν cum ν scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ α. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad 2.) Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ. λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat: αἰνάοις. 11. Δωδεκάμηνον scribendum vel Δωδεκάμηνον pro δωδέκα. 11, 12. Accipitur περάσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram redit

3. Prytaneum appellat Θάλαμον, et συμπρυτανεύοντας, *collegas in magistratu*, ἑταίρους.

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deæ, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie *libatione*, festis diebus etiam *victimis*, (Vestæ igitur non modo igni æterno et libatione sacrum factum, sed et victimis cfr. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicæ: hinc ὀρθὰν, *incolumem*, φυλάσσουσιν Τένεδον. πέλας (κατὰ) σκάπτον, σκήπτρου, *ad hastem, deæ, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra* 8. et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum et hospites publico in prytaneo excipiuntur his epulis: 9, 10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις ἡ ξενία, *jus hospitii.*

11. ἀλλὰ—περάσαι supple δὸς, δίδου, αὐτοὺς περάσαι τὸ δωδεκάμηνον πέλας etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos.* τὸ πέλας, magistratus, ut οἱ ὄντες ἐν πέλᾳ. In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; ut posterius præferam, suadet nexus sequentium.

E. á. K. Y.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μαπαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμυσέσται ἄλλων,
Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. K. ς'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι χρεών,

poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. τὸν δεξιὸν καὶ ἀλόγῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀτονίᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ, τὸν ἐπικείμενον ἀρχὴν ἐπιπόνων. Potest quoque πέρασαι scribi, ut Vestmannivocare pergat, ut v. 4. δέμας. ἀλλὰ σύ, ὦ Ἑκάεργε, πέρασαι (sc. αἰνεῖν, Aristagoræ et Symprytanibus) φίλος ὤν. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro τὸν δεξιὸν et τὸν ἀριστερὸν καρδίᾳ. In alterutro latet ulcus. Vitium quærere malo in posteriore et refingam παρὰ στῆθος ἀριστερὸν καρδίᾳ. 12. καρδίᾳ Schmid. ex Aldo; ceteræ ex Rom. καρδίᾳ. 15. τε ξύγγονον Schmid. ut ce producatur. 17. στρεμμένον' Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente, scribi στρεμμόν. mollice. v. ad Pyth. iv. 165. ἄλλον Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλους pro ἄλλων. et recte. Sup. Pyth. ii. 93. καὶ θαλασσαίαν στρεμμίζεται δελφῖνα. 21. Hesychii glossam ἰστεσσάμενος, λαβόμενος, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam ἐστίεσθαι γᾶν, καθῆσθαι, proxime præcedit, malebantque adeo ἐστεσσάμενος. Glossæ Pindaricæ in Hesychio aut nullæ aut raræ sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. l. 691. occurrit: ἐστιχάμενόν σευ ἔπειμι εἰς ἔτος ἤδη Γαῖαν ἐφεσσέσθαι. Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. [Nem. viii. 65. χθονὶ γυῖα παλάξαμι. Cf. Sturz. Empedocl. p. 480. et Creuzer. Dionys. p. 217. Ex Schedis.] Ad sententiam loci cf. Nem. iii. 32. sqq. ix. 109. sqq. 22. Pro μὲν necesse est reponere μέν. quod etiam Mingarell. viderat.

20. Ἐνμεμνάσθω sc mortalem esse, nec pro mortali conditione posse felicitatem majorem assequi. μὲ μεμνάσθω θεὸς γενέσθαι. περιστέλλων pro περιστελλόμενος h. e.—σεβόμενος, se anxiotum esse.

22. αἰνεῖσθαι pro αἰνεῖν αἶνον. Viam parat ad Aristagoræ laudes. ἐν λόγοις pro ἐκ λόγων. Fas est celebrare hunc bonis laudibus.

Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἐκκαίδεκ' Ἀριστα γόραν
Ἀγλααὶ νῖπαι πάτραν τ' εὐάνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

A. β'. K. ς'.

Ἐλπίδες δ' ὀπυηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ Ὄρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κασταλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

E. β'. K. θ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον,
Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις

23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέν- τα μελιζέμεν ἀοιδαῖς. In ultima voce ἀοιδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet ᾠδαῖς. Pauw conj. μελίζειν ἀοιδαῖς. 25. νῖπαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ præclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μεγαλαυχεῖ. 29. ἴσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad Ναὶ μά. 33. τῶν ἐνισπήσαντ' ἂν τι πάλαν corrupte Ald. 36. Κόμασ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat. Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine εοις synizesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύροις reposuit, unde Oxonienses exeuderunt mirum suum ἐμπορφυρέοις. Revocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetæ consuetudo commendat, pro σὺν π.

28. ἐλπίδες ὀπυηρότεραι sunt *cunctatio, metus*, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda majora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32-37. Interpunge: Κάλλιον ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρεσιν. Dixit, *rediturum eum fuisse victorem* (ἀνὲ vel καθ') ἑορτὰν τέθμιον, *festo sollenni* seu *certamine ab Hercule instituto*. ἐν πορφ. pro σὺν. et ἐνέγκαι κωμάσας.

Ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενεόφρονες αὔχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ε'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἶμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβασεν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων·
Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Α. γ'. Κ. ε'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

38. *κενεόφρονες* ex Scholiasta, pro *κενόφρονες*, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. *λίαν* per synizesin efferri putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi ultima corripitur a Pindaro, quod nec ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: *μάν*. 44. Aldus: —Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. *χαλκεντέων* Schmid., utpote in Prosodiaco. Pauw nec improbat, nisi dactylicum metrum adeptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, ut alius spe præclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus majora viribus aggreditur. *αὔχαι* pro *αὐχή*, *αὔχησις*. *ἔβαλον* pro *ἐκβάλλει*, *privat*. alium *ἀτολμία* (*θυμὸς ἄτολμος ἐὼν*) a præclaris ausis quasi injecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedæmonico, Orestæ socio in colonia deducenda in Æolidem Asiæ. Egerat de eo Hellanicus *Αἰολικῶν α'*. Sub Oreste profectio cœperat: Penthilus, annis lx. post Trojæ excidium, processit usque ad Thraciam, ejus filius attigit Asiam. v. Schol. quod illustrat Sturz. fragm. Hellanici p. 46. cf. Strabo xiii. p. 582.

44. *τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον*. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

Ἐν σχερῷ δ' ἔτ' ὢν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρεραι·
Δένδρεά τ' οὐκ ἰδίαισι πάσαις ἑτέων περιόδοις
Ἄνδος εὐώδες φέρειν πλοῦτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

E. γ'. Ἰ. θ'.

Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνδρώ-

38. Aldus (v. ad v. 2.) sic dispescit: μέλαιναι καρ- τὸν ἔδωκαν ἄρεραι. Tum ἐν χερῷ δ' Ald. et sine iota ἐν χερῶ δ' Rom. Crat. ἐνχερῷ δ' Brubach. iterum ἐν χερῷ δ' Morell. et Steph. emendavit tacite Schmid. ἐν σχερῷ δ' et recte. v. Pauw ad h. l. et cf. sup. ad Nem. i. 106. et. inf. Isthm. vi. 32. Poterat quoque scribi ἐνχερὼ, ut ap. Homer. ἐνσχερὼ legitur. 51. In περιόδοις una syllaba exuberat. Schmidius refinxit περιόδοις, quod parum placet. vid. sup. Pyth. iii. 94. Pauw incertus erat inter περιόδοις, περιόδων, περιόδοιν. mirer non devenisse ad ἐνίαν περὶ ὁδῶς: ut ὁδοὶ pro περίοδοι, quod proprium rei vocabulum est, dictus sint. Alioqui subaistendum est in eo, ut περίοδοι duabus brevibus syllabis efferri potuisse credamus. 52. Sustuli interpunctionem post φέρειν, etiam Pauwio monente: ἄνδρὸς εὐώδες ἴσον πλούτῳ, h. *par copia*, s. *copia pari, eadem*. 54. σθένος metro vim facit, quod jam Schmid. vidit. σθένος an scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum] pro vera voce etiam Pauw suspicatur; verum θνατὸν οὕτω ἰσχὺν ἄγει parum poeta dignum. Scholiastes: καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος etc. Legerat ἄνδρος pro σθένος? ut βρότειον ἄνδρος Pyth. x. 43. *eadem sorte utuntur homines*. Mingarell. tentabat γένος ἀ'.

48—54. ἀμφίεσον' accipi potest pro ἀναφίεσον. *Antiqua virtus revocavit*, iterum produxit *robur corporis tanquam per vices intermissis temporibus*, quibus illa quievit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, ut reliqua; ut sit: *at solet antiqua virtus recreare*, iterum proferre, *robur hominum generationibus*, seu temporum inaetervallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. vi. 16. Ita ἀρεταὶ ἀρχαῖαι pro ἀρετὴ ἀρχαία ἀναφίεσι σθένος ἀλλασσομέναν (ἐναλλὰξ) ἐν γενεαῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς. 50. ἐν σχερῷ, quod alias ἐνσχερὲς, ἐφεξῆς, continuo. v. V. L. 51. ἰδίαι, ἰδίαις, solent. 52. πλούτῳ ἴσον pro vulgari *σὺν πλούτῳ ἴσῳ, proventu pari*. 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

55. τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνδρώτας σαφὲς οὐχ ἵστησι (οὐ πάρεστι) τέλμαρ. h. *nunc* τὸ ἐκ Διὸς ὄν, *cum sit*) σαφὲς, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. ii. 55. Nem. vi. 10. Pergit: In incertis *tamen* ad hunc modum eventis molimur ardua multa. μεγαλαρεσίαις ἐμβαίνομεν (pro μεγαλανορίᾳ ἐπιβαίνομεν, *indulgemus magnanimis sensibus*; aliud est, superbe incedere) ἔργα (*audacia facta*) τε πολλὰ μενεαίνοντες (*molientes*. poterat μενεαίνομεν, sed inversum est.) τὰ γοῦν γὰρ (τὰ σώματα, ἡμῖν) δέδεται (ἐν) ἀλαθεῖ ἀνάγκᾳ (pro ἐνδέδεται, *illigati sumus, tenet nos, innata nobis est, spes audax*), προμαθείας δ' (προμαθείας) ἀνέπεται ῥοαὶ, (quæ alias

ποις σαφὲς οὐχ ἵπεται
Τέπμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ ῥεκοι-
νῶντες. δίδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
θείας δ' ἀπόκεινται. ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρεύμεν.
Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

57. τίρμα legisse videtur Schol. pro τίπμαρ. Mox μεγαλανορ' ἐμβαίνομεν Aldus, metro vitiato. Convenit usus τοῦ ἐμβαίνειν: ut Nem. iii. 34. Odyss. χ. 424. ψ. 13. 52.

θεοὶ) *etsi modi, successus, eventus, remoti sunt a nostra prænotione*, prænosci non possunt. Sequitur 62. *prætat itaque, moderata consilia sequi*: χρὴ θνητὸν μέτρα περδέων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθά. p. *at insanum est, nimis ardua appetere.* μανίαι ὀξύτεραι (μανία ὀξεῖα ἐστὶ) ἱερώτων ἀπροσίκτων (proprie est ἵκω τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. *maxime ἀξίως, valde, periculose*, ἐπιθυμεῖ δ' ἱερῶν τῶν ἀπροσίκτων.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ, α'.

ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omisso eo ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai—22. in quorum laudes excurrit poeta;—44. esse victorem dignum carmine; et esse æquum, ut id impertiatur ipsi.—76. Memorantur ejus victoriæ—96. et magna victoris felicitas.—ad f.

Σ. ά. Κ. ζ.

ΜΑΤΕΡ ἰμὰ, τὸ τσὸν, χρύσασπι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50.). Orchomenium alii perperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis per seditionem ejectus Orchomenum confugisse, unde postea Thebas rediit. 1. χρύσασπις Θ. Ald. adv. metrum.

2. *Etiam occupatione mea potius et gravius habebo.* Occupatus erat poeta hoc tempore, quo hymnum in victorem componere recipiebat, in pæane a

Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι. τί φίλτερον
Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
Εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς. ἀμφοτέραν τοι χαρίτων
Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. ά. K. ζ.

Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
'Εν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις
'Ανδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα 'Ισθμοῦ
Δειράδ' ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ὥπασε

3. Θέσομαι Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a θείομαι, dorice θέομαι, θέεσθαι, ductum esset, *spectare*, secundum observata virorum doctorum, Kœnii ad Gregor. Corinth. pag. 101. et Valcken. ad Theocrit. p. 351. 367. Unum exemplum supererat Moschi iii. 53. θέει, quod nunc mutatum in θεῦ, ut factum quoque erat apud Callimachum. At in iis, quæ a τίθημι, olim θίω, θέω, θέομαι, ducuntur, ubique ε retinent Dores. Erat quoque θέομαι in ed. Rom. Crat. Brub. νεμεσῆσαι Bened. ut infinitus pro imperante modo sit; sed μὴ νεμεσήσαι et ἠμεσάσαι sc. Delus; etsi sic antiquior forma esset, νεμετέσαι. poterat quoque esse νεμέσσαι, doristo imperandi medii. 4, 5. Interrogationem primus apposuit Crat. In Romana etiam: ἐν ᾧ κέχυμαί τι φ. et in Ald. ἐν abest. male. 5. τοκέων Ald. 6. ἀμφοτέρων τῶν Ald. ἀμφοτέραν τε Rom. hoc mutavit Crat. in vulgarem rationem: ἀμφοτέρων τε. Romanam lectionem revocarunt Oxonienses. Pauw conj. ἀμφοτέραν scriptum fuisse. 9. Κέῳ Ald. 11. Prava veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant etiam qui ἐξώπασε vellent legere. Similem Grammaticorum errorem suspicatur Abresch. in Hesych. ἐξώπαζεν, ἐξέπαψε. nec tamen absonum, veteres ἐξοπάζω dixisse. In Pindaro manifesta est sententia: *sextum jam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex Isthmicis agonibus victoriam reportaverit.* Quod ἐν ταῖς 'Ισθμιακαῖς ἀναγραφαῖς adscriptum illud non inveniebant, mirari non debebant viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit.

Ceis in Delo per θεωρούς cantando [Plutarch. de Genio Socrat. p. 575. *Ex Schedis.*] ἀνίστασθαι τὸν Δῆλον, περιστῆναι, περιέπειν.

4. ᾧ ἐγκέχυμαι, ἐγκεῖμαι, *in quo hymno ornando occupatus sum*, studio effuso.

7. ζεύξω ἀμφοτέρων χαρίτων τέλος, *utrumque hymnum ad finem deducam*, χορεύων, *celebrans*, καὶ τὸν Φοῖβον—καὶ τὸν 'Ισθμὸν h. e. victoriam in Isthmiis. Hic ipse 'Ισθμὸς ὥπασε—victoriam sex. h. e. in Isthmiis sexta vice victor fuit e Thebana gente renuntiatus.

Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδείμαντον Ἀλκμήνα τέκε

Ε. ά. Κ. ιά.

Παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα
Φρίξαν κύνες.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
Τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ
Χερσὶ νωμάσαντ', ἰθύλῳ
Ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.
Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις ἐτέκνωσεν κράτιστοι·

Σ. β'. Κ. ζ.

Ἐν τ' ἀέθλοισι δίγον πλείστων ἀγώνων

17, 18. Tertium et quartum colon epodorum aliter dispescuit vetus metricus: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύ- χων τὸ μὲν ἅ. τ. γ. ut utrumque dactylicum sit. Rotundius hoc videbatur Pauwio. 17. Ἡροδότου Schmid. qui adeo junxit: τεύχων τὸ γέρας ἅρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἅρμ. τ. γέρας. Impediti aliquid inesse loco, inprimis propter copulam, facile sentias. Sententia cum interpunctione constitui potest haud uno modo. Potest quoque νωμάσαντι esse et νωμάσαντα. 19. Ἀνία δ' Pauw malebat. 26. ἀγῶσι ἐν ἀέθλοις

15. Γηρυόνα κύνες. Non novavit poeta fabulam, sed κύνας pro κύνα dixit. Et Orthus tria capita habebat.

17. Omnibus tentatis sequor hoc: ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ μὲν τεύχων τὸ γέρας ἅρματι τεθρίππῳ, *hymnum victoriæ ejus curuli paranς*, et quidem νωμάσαντι τε ἀνία χερσὶν οὐκ ἀλλοτρίαις, *regenti currum sua manu*, non misso curru cum auriga, ἰθύλῳ ἐναρμόξαι μὲν ὕμνῳ. Est autem ὕμνος Καστόρειος (pro Κάστορος) ἢ Ἰολάου, non certum carminis genus; sed quale olim in simili victoriam curulem Castoris vel Iolai carmen adhibitum fuit: conf. sup. ad Pyth. ii. 127. xi. 92. Debuerunt autem plura in antiquis carminibus de Castoris et Iolai certaminibus et victoriis memorata esse; quod ex v. 23—44. manifestum fit. Fuit in his ἀγὼν ἵππιος Πιτάνῃ.

26. Et in sollennibus ludis non unum modo attigerunt certaminum genus. Disertius effert 30—34.

Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
Λάμπει δὲ φαφὴς ἀρετὰ
Ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις.

Α. β'. Κ. ζ'.

Οἷά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν;
Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ' ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ

Pauwio accipiuntur, ut Ol. i. 140. *Ἵπποι ἐν στειροῖς* pro *στειρωταὶ*, sic *certamina cum præmiis, in quibus præmia proponuntur*. Mihi simplicius videbatur ἅθλα et *ἀγῶνας* distinguere ut *ludos* et *certamina* singula varii generis: quadrigarum, stadii etc. *ἀγωνίσματα*, inf. v. 36. *ἴεγμασι*. 28. Καὶ λιβάνωσι, *φιάλαισί τε χ.* et v. 29. *σεβίζουσι σφ.* Ald. corrupte. 31, 32. *ἴν τ' ἀσπίδωσι ὁπλίτας δρόμοις* Ald. [Heynius post *δρόμοις* comma posuit: v. 34. post *ἴεν* punctum.] 33. *Οἷς τε* Ald. *ἀκοντίζων αἰχμαῖς* et *λίναι δίσκοις* insolens visa est structura, nec expedit rem, si cum Oxon. distinguas: *οἷα χερσὶν ἴεν καὶ ὁπότε δίσκους ἴεν. ὁπότε* suspectum erat Schmidio, propter ultimam producta; sed est ea ultima in penthemimeri dactylica. Alioqui *ὁπόταν* in promptu erat. [Hæc quinque verba Heynius delevit.] Eustath. ad Hom. p. 1591. l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: *λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσιν*. unde *δίσκους ἴεν* divinare obvium est. Ammonius in *δίσκος* habet: *λιθίνους πον' ἀνὰ δίσκωσι*, quæ haud dubie est depravatio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon. p. 61. ex illo conjiciebat: *λιθίνους πον' ἀνὰ δίσκους ἴεν*. His vulgatum haud posthabebo. Aldus: *δίσκουσιν ἴεν*, metro invito. Pauw. emendabat: *Οἷά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντας αἰχμὰς, Καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκους ἴεν*. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. *ἦς* Ald *ἦν* primus Morell. adscivit ex Schol. puto: *οὕτω γὰρ ἦν*.

33, 34. Uti dicitur *ἀκοντίζειν αἰχμαῖς* (sc. *ἀκοντίζων* absolute, et pro *σὺν αἰχμαῖς*), ita *ἴεναι* (*σὺν*) *δίσκοις*. Nec tam insolens hoc quam videntur credidisse viri docti. Ipse Homerus Iliad. ξ. 402, 3. *Αἴαντος δὲ σφῶτος ἀνάσσετον φαίδιμος Ἕκτωρ Ἴγχι.* At *χερσὶν* friget, dices. Immo vero: *οἷά τε* (*ἐν*) *χερσὶ* sc. *λάμπει ἀρετά σφιν*! *in lucta et in pugilatu*: Castor enim in hoc insignis fuit. Sicque Pindarus loquitur: Isthm. v. 11. *χερσὶ πιέσαντα*. Pyth. x. 36. *ἦς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρτῇ πρωτεύσας*, et al. *Quantum eminet, clara est, eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco!* ut continuetur oratio hunc in modum: *οἷά τε λάμπει ἀρετά σφιν* (*ἐν*) *χερσὶν, ὁπότε* (aut forte *ὅτε τε*) *ἴεν ἀκοντίζοντες* (*σὺν*) *αἰχμαῖς καὶ* (*ὁπότε ἦν*) *λιθίνους δίσκους*.

Ἔργμασι κεῖτο τέλος· τῶν ἀθρόοις
Ἀνδησάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας ῥείθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰ κεώνεδος.
Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
ονι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περι-

36. ἔρμασι Ald. Ita olim alii quoque codd. nam occurrit eadem depravatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἔρμα σι. Porro eod. v. Ald. ἀθρόοις ἀνδησάμενοι et mox ῥείθροισί τι. 38. ἔφανεν præclare emendatum a Schmidio (pro ἐφάνθαν ἀνδησάμενοι. nam hæc jungenda.) Vulgo ἔφανε et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἔφανε media longa ex ἔφηνε. 39. Εὐρώτᾳ male Morell. et Steph. metrum vitiabat. 46. ἀϊόνεσσι sine ν lectum ante Schmid.

35, 6. ἀλλὰ ἴσμεν (ἦν) τέλος, νίκη, ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι, ἀγῶνι. Erant singula quinque genera, quibus quis victor esset, nondum in πένταθλον collecta.

36. Iolaus et Castor sæpe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedæmonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς. nam hæc ante Doriensium et Heraclidarum profectionem in Peloponnesum evenerunt.

44. χαίρετε, recte Schol. ἱλάσκεσθε, *sitis propitii*. Retrahit se a digressione et ad victorem redit. Sic jam vidimus finiri carmen Nem. iii. 132. Pyth. ii. 124. Est adeo inter formulas transitus faciendi.

46. Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν pro Onchesto dicta esse volunt. At quorsum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At hæc aliena. Littus Onchestium pro lacu Copaïde aut pro regione vicina est dictum. Itaque malo ad Orchomenum revocare, unde oriundus victor fuit. [Immo Onchesti fuere ludi, in quibus fuit H. victor. *Ex Schedis.*] Sollenne autem poetæ in celebrando victore tria hæc conjungere: *ludos, deum, cui illi sacri sunt, et patriam*. Apparet patrem victoris in discordiis civilibus ejectum Thebis exulasse apud Orchomenios; unde tamen aliquando Thebas rediit. περιστέλλειν ἀοιδάν, a στέλλω, *sermo, concinnare*. 49. ἐν ταῖς, *inter* laudes Herodoti. 50. αἶσαν, felicitatem. [Æschyl. Eumen. 694. *Ex Schedis.*]

στέλλων ἀοιδάν,
Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀ-
σωποδώρου πατρὸς αἶσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ.

Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν·
Ἄ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
Ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
Δέξατο συντυχίᾳ. νῦν δ' αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπέβασε πότμος
Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ
Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὀργὰν

52. *ναυαγίοις* leg. Schmidius, nam tabulæ seu reliquiæ navis fractæ, quibus quis *ἐρειδόμενος*, *suffultus*, *insidens*, enatat, τὰ *ναυάγια* vulgo appellantur. Sed recte monent Oxon. et Pauw. *ναυαγίαις* exquisitiorem esse Pindari ejusdem sensus vocem. 56. *πονήσαις* δὲ omnes vett. usque ad Brubach. 58. [Jung. *πεῖται δαπάναις τε καὶ πόνοις*, proposita est, paratur. *Ex Schedis.*] Erat *πονήσαι-*

[55. ἐπέβασε. Etiam Sophocl. Œd. Col. 188. Ἵν' ἅν ἐφετμὰς ἐπιβαίνοντες. *Ex Schedis.*]

56. Volebat procedere: *et consecutus ille est fortunæ adversæ experimentis prudentiam.* προμάθεια ut Nem. xi. 60. Mutavit hoc in sententiam.

58—62. Nondum locus tam feliciter expeditus est, quam equidem antea putabam: *si* δὲ (*natæ*) πᾶσαν ἐργὰν πεῖται ἀρετᾷ, ἀμφότερον (in) δαπάναις τε καὶ πόνοις. At quomodo ἀρετᾷ πεῖσθαι, h. προπεῖσθαι, proposita esse potest, quod de præmiis dici solet? *præmia* πεῖσθαι dicuntur τῇ ἀρετῇ, et præmia sunt τὸ ἄεθλον πεῖσθαι v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris, poetæ ἀρετὴν esse *virtutem certamen, victoriam, honorem* ac *laudem*; 72. τὸ πεῖσθαι, *quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumtibus, tum in ærumnis tolerandis.* tum ἐφόρτισεν αὐτ, scil. τὸν ἀρετὴν, *laudem qui factis consequuti sunt.* Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet ἀρετᾷ: at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expediit. Vide an sic ea sibi constent: *si* δὲ (*ἡ ἀγάνωρ κάμπτος* ex v. 60.) ἀρετᾷ πεῖται, (*natæ*) πᾶσαν ἐργὰν, (*in omni studio*) ἀμφότερον (in) δαπάναις τε καὶ πόνοις· χρὴ, μὴ σὺν φθονερῶν γνώμαις, φέρειν (deb. sequi αὐτὸν) τὸν ἀγάνορα κάμπτον (τοῖς) ἐφόρτισεν αὐτ. Si *laudes*, quas appetunt, *propositæ sunt*

Ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
Χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις. ἐπεὶ
Κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
Ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

E. γ. K. ιά.

Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἕργμασιν ἀν-
θρώποις γλυκύς,
Μαλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνι-
χολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει.
Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
Λιμὸν αἰανῆ τέταται·

vas. Statuebat Pauwius, *κατασπεῖσθαι* h. l. esse *propositum esse, prostare*, *προτίθεσθαι*. At præstat *κεῖσθαι* eodem sensu; ut sensus sit: *si δὲ κατὰ πᾶσαν ἐργὰν, in quovis studiorum genere, ut aliquis virtutem*, h. *laudem, consequatur, non nisi labore et sumtu effici potest*: adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est ἀρετὰ, *τὸ ἔξοχον εἶναι, præcellere, superare alios*. Veteres hæsere in h. l. Alii ἀρεταὶ *κατάκεινται* legere voluere, mira junctura, de qua v. ad. Ol. xi. 5. Aristarchus autem ἀρετᾷ scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: Χρὴ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις (h. *μὴ φθονεροῖς*) φέρειν κόμπον ἀγάνορα εὑρόντεσσί νιν (h. *τοῖς εὑροῦσι τὸν τοιοῦτον ἔργον*) iis qui consequuntur sunt hoc, ut excellant aliis. 62. δόσις non nisi a Steph. illatum fuit. 65. ἐφ' ἅρμασιν vitium Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. pag. 406. C. laudat interpolate: ἀρότοις τε ἁρπαλόγοις τε. Sed omnino mutilus est ille locus, et emendatius occurrunt verba de Tranquill. p. 473. A. Erat antea *μαλοβότᾳ*. at v. Ol. vii. 116. Exciderat hoc animo Pyth. iii. 47. venerat in mentem Pyth. iv. 263. ix. 114. xii. 4.

virtuti, h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, *fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt*. Ita sententia par redditur locis aliis, ut Ol. v. 35-38. Isthm. vi. 14-17. et v. 28-31. ubi *μὴ φθόνῳ κόμπον τὸν ἰσωνίᾳ ἀνδρῶν ἀνατάμων' ἀντὶ πόνων*. Contra *ἀστῶν ἀφθόνων ἱμερταὶ ἀοιδαὶ* sunt. Ol. vi. 10. et *ἀφθονίαν ἀοιδᾶς* dixit Nem. iii. 14.

62. *ἀνδρὶ σοφῷ*. Frequentatur sane hæc vox Pindaro eo sensu, ut poeta sit *ὁ σοφός*. Erit itaque *exiguum munus quod a poeta dari potest*. Nec minus tamen *σοφοὶ* sunt intelligentes, periti, qui aliqua in re excellunt. Sic Pyth. ix. 134. *ἀνὰ σοφοῖς*. iv. 526. Ol. xi. 10.

63. *Ἔπος εἰπόντα ἀγαθὸν, laudando, ξυνὸν ἰδρῶσαι καλὸν, decus statuere publicum*, ductum a monumento.

65. *μισθὸς* sc. *κεῖται* ex 58.

70. *Ἐπιτέτακται, ὅστις ἁρπάσῃ γαστρὶ λιμὸν χαλεπόν*. Scilicet *τίνεται, ἐντέτακται*, de studio, quod quis intendit, et quo ipse intenditur et intentus est

Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἀρεῖον,
Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὑ-
ψιστον δέχσται, πολιατᾶν
Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ'. Κ. ζ'.

Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμεικομένοις εὐεργέταν·
Ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

Α. δ'. Κ. ζ'.

Πρωτεσίλα, τὸ σὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
Ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
Πάντα δ' ἐξεῖπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-

73. ευ ἀγορηθεὶς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauwium non fugit, junctim legere: εὐαγορηθεὶς, ab εὐαγορία, εὐαγορίω. 77. ἀμειβομένοις et v. 81. τὸ δάματρος Ald. 86. Ἡροδότου Rom. Crat. et hoc præfert Schmid. Ἡροδότῳ Ald. Brubach. Morell. Steph. hoc

ad aliquam rem, ut sup. Pyth. xi. 82. ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τίνυμαι.

76. sq. Lucem accipiunt sqq., si videas, laudari nunc *victorias* ab Herodoto *jam ante Isthmiam* reportatas, *easque* designari *per deos*, quibus sacra erant certamina. Itaque γείτων Neptunus est haud dubie Onchestius. Tum Iolæa Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Eubœa habita, tandemque 83. ludi funebres heroi Protesilao Phylacæ in Thessalia habiti; συμβάλλομαι, annumero, iis adjungo.

[77 sq. Jungunt εὐεργέταν ἀρμάτων. Immo ἀρμάτων ἵππιος, victoriæ caussa. *Ex Schedia.*]

ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
Ὕμνος· ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-
θυμίαν μείζω φέρει.

E. δ'. K. ιά. . .

Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
θέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι
Χεῖρα, τιμὰν ἐπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει
Πλοῦτον κρυφαῖον,

Oxon. ἴσχειν Ἡρεθίτῳ ἐν ἴσχυσι exponunt; Pauw: ἴσχυσι, ut ἄρμασι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. πέρην ἴσχυσιν ἁφαῖς. Ald. et Rom. Ἡ. ἵμερον ἴσχυσι ἁφαι-. emendavit ἴσχειν Crat. 88. σεσωπαμένον pro σεσωπημένον edd. principes et sequentes omnes; etsi praestat synizesin σεω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. xiii. 130. 91. ἀγλααῖσι vett. edd. emendatum ad metri legem a Morell. et Steph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17, 18.) scribit Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυ- θεθεν Ὀ. l.

88. ἢ μὰν πολλ. non vult poeta fastidium movere recitandis aliis victoriis pluribus. *Sæpe magis gratum est, aliqua silere, quam copiose enarrari.* Brevitatis studium jam toties commendavit, ut mirum sit, grammaticos non id recordatos esse in h. l. ut Pyth. i. 157. sq. Nem. x. 35—38. σεσωπαμένον, pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βάσθαι apud Apollon. i. 685. pro βάσθαι. Alias poterat σεσιγαμένον dicere, ut Ol. ix. 156. πολλάκι φέρει μείζω εὐθυμίαν σωπᾶσθαί τι, (h. e. brevitas, qua omittuntur nonnulla minus necessaria) ἢ λέγεσθαι αὖτό.

90. Musarum alis aliquis h. l. efferri, evolare, dicitur, propter gloriam. Non necesse est, ut alas ipsæ Musæ habeant, sed carminibus quasi alas addunt alicui, ut is evolet, inclarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sententiam sæpe jam et mox Isthm. iii. pr. appositam recantat: *cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit, se non inglorium mori.* εἴ τις νέμει, *fovet, servat,* ναιετάει, ἔνδον, in domo. πλοῦτον κρυφαῖον accipio simpl. *reconditum.* tum ἄλλοισι δ' ἐμπίτνων γαλᾷ, *superbit,* est *victor,* pro ἐμπίτνει, ἐνίκησεν, *superior factus est aliis;* ductum ἐμπίτνων a lucta: ut Pyth. viii. 117. luctator irruit, adversarium prosternit—ille φράζεται, pro φράξει, *novit,* οἶδε, τιλίων (ἔμενδε τιλῶν, *reddere animam*) ψυχὰν Ἀΐδᾳ εἰσ ἄπαυθε δόξας. Sic ἐφράσθη *observavit,* intellexit, Nem. v. 62.

Ἄλλοισι δὲ ἐμπίπτων γελᾷ
Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
Φράζεται δόξας ἄνευθεν.

98. ἀλαοῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illepide. Recte alter: τοῖς δὲ τὸ ἰδεῖν ἀναλίσκουσιν ἰσημέσιν καταγελᾷ.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulcros amarent, et carmina non lucri caussa scriberent, quod vulgo nunc fieri soleat.—19. Victoriam patris esse Isthmiacam, quam ille addidit aliis victoriis—42. omninoque Ænesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse;—50. inprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. ά. Κ. ή.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

Θηκεδόται Ἀφροδίτης. excciderat ἄρμασι. Mira Grammaticorum dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr. et Schmid. Si ad ipsa poetæ verba attenderis, hæc fere satis constare videbis: *Xenocratem*, Ænesidami f. Theronis frutrem, (v. ad Pyth. vi. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, ut alii hymni missi fuere, v. c. Pyth. ii. 125., missum esse (per Nicasippum aliquem v. 68.) ad ejus filium, *Thrasybulum*, pulcrum adolescentem, cur adeo veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicit Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vide. et cf. Schol. ad hanc Isthm. ii. pr. 2. φῶτες οἱ a Schmid. est inter-

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἕλκαινον
Κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
σον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὁτώραν.

A. ά. K. ή'.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδὴς
Πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκείαι

polatum, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ἴσον. φόντις, ἴσον Schol. φῶντις etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3, 4. Metricus cola hæc aliter distinxit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἕλκαι - νον, κλυτᾷ φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5, 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. ῥίμφα παιδίους τοξεύσει μελιγαρέας ὕμνους habet: memoriter recitans, ut solet. [9—14. recitat Clemens Strom. v. pag. 555. *Ex Schedis.*] 10. πω τότ' Rom. et cett. edd. Schmid. τότ' ex Ald. v. ad v. 2. — 11. ἐπέρναντο passiva vi pro ἐπερράσαντο insolens videtur. Forte refingendum: Οὐδ' πέρναντο pro πέρνατο, ἐπεπέρνατο.

4. Musarum curru vehi poetas jam vidimus Ol. ix. 120. ubi cf. Notam. ἕλκαινον συναντόμενοι, pro συνάντουσι, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Conjectabam, an possit φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Præstat (σὺν) κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, *assumta lyra* venientes, quomodo Ol. ii. 173. οὐ (σὺν) δίκᾳ συναντόμενος scil. τῷ αἴνῳ, *occurrens, adortus.* At Schol. videtur accepisse ἅπτεσθαι τῇ φόρμιγγι, *accedere ad eam tractandam, tractare lyram:* nam τῆς λύρας μεταχόντες reddit.

5. [V. Schneider. ad Orph. Argon. 1354. Sed nil expedit. *Ex Schedis.*] In ῥίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχίως, aut, ut Hesych. et Suidas, ὠκυτέρως, συντόμως, aut, ut Schol., ῥᾳδίως, nullum est satis accommodatum; non quasi ῥίμφα τοξεύσει non per se dici possit, *celeriter sagittas emittere;* sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse ῥιμφαλία, *velocia tela*: an pro hoc dictum videri debet? παιδίους ὕμνους, εἰς παῖδας. Tum ὅς τις (αὐτὸν), alias εἴ τις.

8. Ephebos declarat per *pubertatem.* Ὁτώρα [ὥρα. *Ex Schedis.*] propr. *pubertas*, tum omnino *Juventus* cum notione *pulcritudinis.* v. sup. ad Nem. v. 11. viii. pr. [conciliat Venerem, propitiam reddit, h. amorem. *Ex Schedis.*]

11. οὐδὲ πέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι νεοὶ Τερψιχόρᾳς, ἀγγεροῦσθαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Habent ἀοιδαὶ tria epitheta: Terpsichore nullum; ergo legamus μελιφθόγγου. Video etiam Mingarellum ita emendare, vel γλυκείας. Vir doctiss. Gurlitt conj. ἀγγεροῦσθαι,

Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
Μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
Νῦν δ' ἰφίνει, τὸ τ' Ὠργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

E. á. K. ζ.

Χρήματα, χρήματ', ἀνὴρ,
Ὅς φᾷ, κτεάνων δ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων.

15. Νῦν δ' ἰφίνει τ' Ὠργ. vulgo enecto metro. Schmidius correxerat Νῦν ἰφίνει δὴ, τ' Ω. dura collocatione τοῦ δή. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἰφίνεί γε τ. vel Νῦν δ' ἰφίνεί τω Ἀργείου. Mingarell. Νῦν δ' ἰ. τὸ Ἀ. Debebat saltem τό γ' Ἀ. Mihi visum est satis probabile esse, excidisse τὸ ante τ' Ὠργείου, pro τοῦ Ἀργείου, aut, quod suspicor, fuisse τὸ τ' Ὠργείω pro τὸ τῷ Ἀργείω. Porro supplent: Musa ἰφίνει, h. ἰφίνει. Malo hoc absolute dictum, *nunc res ita ferunt, ita tempora se habent.* Νῦν ἰφίνει sc. τὸ πρᾶγμα, ὁ καιρὸς, ὅστις φ. In seqq. interpunctionem mutavi vulgarem, qua interpungebatur post ἀνήρ. Erat enim jejunum: ἀνὴρ δς φᾷ. Monuerat quoque Pauw. 16. Ῥῆμ' ἀληθείας Ald. uno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, ut aliis locis. 18. λειφθὶς Oxon. edit. quasi Æolice scil. Τερψιχόρας. — 13. ἀργυρωθῆσαι πρόσωπα ἀοιδαί. In vocis sensu laboramus. Videamus, an sic expediri possit: ἀργυροῦν est proprie *argentare*; tum vero *ex argento facere*: unde ἀργυρώματα, *vasa argentea*. Supra Nem. x. 80. erant victores, qui ἀργυρωθέντες τὸν φιάλαις ἐκόσμουν. h. l. ἔχοντες, φέροντες φιάλας ἀργυρᾶς pro præmiis. Ergo ἀργυροῦσθαι est *argento instructum esse, habere*. Jam porro merces venum expositæ habent πρόσωπον, frontem, partem exteriorem, in qua vel pretium adscriptum est, vel quæ ipsa fronte titulum fert, venalem eam esse numis; dici ergo merces bene possunt ἀργυρωθῆναι πρόσωπα, *habentes quasi in fronte titulum hunc, venales eas prostare*. Habent hactenus *argenti notam*, ἔχουσιν ἀργυρον ἐν προσώπῳ, quo ipso *illæ in personas mutantur* lyrice. Nunc *pro mercibus ἀοιδαί, carmina a Musa venalia proponuntur*. Hæret autem *venalitatis notio* in ἄργυρος, ut Pyth. xi. 65. φανὰ ὑπάργυρος. Apud Sophoclem Antig. 1091. quem locum Schneider. Fragm. Pind. p. 111. excitavit, καταργυροῦσθαι est ἀρθύρῳ κοσθῆναι, *corrumpi*.

15. *Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis*, quo usus fertur Aristodemus Spartiata, *una cum opibus privatus quoque amicis*: *heus, heus, homo*, (vulgare esset ὦ ἄνθρες) *numi! numi!* Videndus de hoc homine Schol. qui Alcæi verba apponit:—ὃς γὰρ δὴ ποτέ φασιν Ἀριστόδαμον ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· (χρήματα) χρήματ' ἀνήρ. πυνθανόμενοι δ' οἱδεὶς πίλιν' ἰσθλὸς, Τίμιος οὐδείς. Transtulit in Fragmenta Ursinus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. i. 30, 31. ubi secundum Andronem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa: χρήματα, χρήματ' ἀνήρ! inter proverbia: etiam ap. Zenob. et Suidam, ut jam ante a Chrysippo ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν.

Ἐσσὶ γὰρ ἢν σοφὸς, εὖτ' ἀγγοῦτ' ἀείδω.
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίαν αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
Πέρσαν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. ἡ.

Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,
Ἀκραγαντίνων φάος.
Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶ-
δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν
Καὶ τόδι' κλεινᾶις δ' Ἐρεχθει-

ita dici posset pro ἰλείθυι, sic refinxerat Schmidius, metro male veritus. λειθυῖς recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartetum ex Anapæstico et monometro Iambico, quod promiscue et diiambum et epitritum tertium admittit. 19. ἄγνωτ' pro ἄγνωτα, ἄγνωτα, vett. edd. ad Stephanum, qui ἀγνῶτ' pro ἀγνῶσι, *non ignaro tibi*, ex Schol. repetiit. Unus e Scholiastis quoque distinguit οὐκ ἀγνῶτ'. Ἀείδω Ι. Vulgo male oratio continuatur οὐκ ἀ. ἀ. Ἰσθμίαν. 20. Ad rem jam accedit, sed saltu facto. Nec expeditur oratio, si νίκαν τὰν pro τοῦτον acceperis. Saltem pro τὰν legere prodesset τῶν, et interponere δ' hoc modo: Ἰσθμίαν δ' ἵπποισι νίκαν Νῦν Ποσειδάων Π. Pauw emendat: Ἰσθμίᾳ δ' ἵπποισιν νίκα· Τὰν Π. *Isthmia est victoria curulis, quam ego celebro, quam X.* Aldus Ἰσθμίαν ἵπποισι. 22. κόμα Ald. et Rom. 23. δεδῖσθαι ante Schmid. δεδεῖσθαι Oxon. cum Schmidio ad normam reliquorum coloron. Esset trochaicum. 26. Κρίσᾳ δ' Κρίσᾳ δ' Mingarell. 28. Interpungebatur Scholiis præcuntibus post ἀγλαΐαν, ita ut nullius sensus commodus esset seqq. Junge: τόδι' ἀγλαΐαν καὶ τόδι. h. e. καὶ ἴσθι, ἶν Κρίσᾳ, in Pythiis. Nunc manifestum fit, exsidisse δ' post κλεινᾶις.

19. *Jam sero tu es poetarum lectione imbutus, cui cetus verus sit Alcmi ap.* Scholiast. ut modo dictum. Comparat Horat. l. 1. 53. *O cives, cives, quærenda pecunia primum, Virtus post nummos. οὐκ ἀγνῶτ' οὐ λείθυι, tibi haud ignoro.* Vix assequi licet, quomodo visi docti in hoc inciderint, ut οὐκ ἀγνῶτ' λείθυι ad mercedis exactionem referrent. Dictum Argivi repetere se nolle sit, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.

20. *Isthmia victoria hac Neptuno debitur.* Sed verba corrupta. v. V. L.

26—28. *Præter Isthmicam etiam Pythicam victoriam consequutus est,* κλεινᾶις δ' Ἐρ. *consequutus victoriam adeoque laudes Erechthidarum claris* (λευκωλένοις) *Athenis* (h. Atheniensium), οὐκ ἰκέσθω, *celebratus est per desertitatem aurigæ Micomachi*; (διὰ) τὰν χώραν ἅμ. φυγὶς πλαξίππου (aurigæ), τόν, pro λ' ὃς, ἦ. Forte τῷ—πάντεσσι ὁσίας.

δᾶν χαρίτεσσιν ἀρηγὼς
Ταῖς λοιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίππου φωτός,

A. β'. K. ή.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμᾳ' ἁπάσαις ἀνίαις.
Ὅν τε καὶ κάρυκες ὡρᾶν
Ἀνέγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
Πού τι φιλόξενον ἔργον·

33. Νώμᾳ Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, ut metro succurreret, pro νάσσατο. νωμᾷ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νώμα mutavit. Proclive erat emendare Νώμᾳ cum Pauwio et Dawesio: modo νάμεν χεῖρα ἀνίαις facile dici posset. Nisi dicas, esse pro ἐνέσαρα, adhibuit, admovit habenis. Eget adeo, manum admovit omnibus habenis, immittendo eas equis concitato cursu ruentibus. Usu sermonis νωμᾶν ἀνίαις χαρᾷ aliquis dicitur, ut i. 20. Forte retinenda vulgatam, vocibus tantum aliter divisis: Νώμᾳ' ἀνάσσαις, si longa elidi potest. Porro plene post ἀνίαις distinxi: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic Τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδοφόρω Ald. 36. Ἀλεῖοι Ald. ἀλεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brubach. et Morell. ἀλείων dedit Crat. et hinc Steph. qui utique Scholiasten pro se laudare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur ejectum sit, non video; præferendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ θέντες τὸν Ὀλύμπιον ἀγῶνα, omnino sunt κάρυκες ὡρᾶν et σπονδοφόροι Διὸς Κρονίδα, hospitio iidem juncti cum Xenocrate publice.

32, 33. *Regebat ille* (currum) *omnibus habenis* (h. effusis) *opportuno tempore* (eo temporis articulo, quo concitatiore cursu opus erat, ut alios præverteret ad metam properantes).

34—42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. Ἀνέγνων *Xenocratem Elei*, qui agonothetæ sunt, recte videntur accepisse grammatici, ἐγνώρισαν, recognoverunt, quia additur, φιλοξενίαν ejus jam ante eos esse expertos. παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον h. e. ξένοι αὐτοῦ ὄντες, ξενοδόκοις ὑπ' αὐτοῦ. Quod v. 39. *irruit in gremium victoriæ*, ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium ejus prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeæ pictus erat: Athen. xii. p. 534. D. Supra Nem. v. 76. in amplexus Victoriæ ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγκάλαισι πίπτων. Fuit autem victoria hæc Olympica serior altera Theronis; quam poeta Ol. ii. 87. sine fratre Xenocrate obtinuisse Theronem ait. Etiam, quæ ibidem v. 90. memoratur Isthmiaca victoria, diversa fuit ab hac, quæ in hoc carmine celebratur; nam illam communi nomine obtinuerant Thero et Xenocrates. Sunt hi Αἰνησιδάμου παῖδες ἄδ.

Ἀδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωτὶ
Χρυσίας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

Ε. β'. Κ. ζ'.

Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
Οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Σ. γ'. Κ ή.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἁ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
Μακρὰ δισκήσαις ἀποντί-
σαιμι τοσοῦδ', ὅσον ὀργὰν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν

39. χρυσίας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῶς τιμίας νίκης τοῖς γούνασιν. Vulgo legitur: χρυσίοις, et Ald. χρυσίοις σ' ἐν γ. πιτνῶντα τ. 42. Potest et Ἀθανάτοις scribi, ut sit Horatianum: *diis misceri superis;* nec displicet Pauwio. 51. ἀποντίσ- Ald. 53. Ξεινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo: Ξεινοκράτης. Eos, qui eum jam tum mortuum esse voluere,

44. *Domus vestra frequentes habet victorias*: pro his memorat κώμους et ἀοιδάς, *pompam victoris* et *cantum*.

47. *Est enim carminum argumentum in promtu, si quis laudet viros claros.* πάγος, τραχεῖα ὕλη, *montana*, — ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. εἶναι. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat: in domum vestram.

51. *Longe mihi* (laudibus) *jaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud virtutis, quo Xenocratis indoles pervenit.* Virtutem per partes declarat. ἐπὶ τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον τὸ ἰσχὺν ἐργάσῃ γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄλλον, h. moderationem animi et humanitatem.

Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

A. γ'. K. η'.

55 Ἱπποτροφίας τε νομίζων
Ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-
κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

vetus Grammaticus refellit. Mingarellus jungebat ἦεν ἀείσεχεν, ἀνθρώπων (πασ') ἀγυιὰν γλυκείαν. 54. Mingarell. conj. ἱμιλῶν. Verum doctius ponitur infinitivus. 55. ἱπποτροφίας τε Ald. et Rom. sed emendatum ἱπποτροφίας τε statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem νομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, ut sup. Nem. vi. 51, 52. ut νομίζειν, νομιεῖ, de cura omnino dicitur. 57. δαίτας omnes vett. usque ad Morell. qui emendavit δαῖτας, vel metro monente. 58. ξυίους (a τὰ ξύνα) Ald. Rom. et cett. Primus Steph. ξυίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quæ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τρόπιζαν interpretantur, et jam in Rom. ed. ξυίαν præfixum habent. Porro οὐδέ ποτε divisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: Κ' οὐδέποτε.

54. Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος active an passive dictum: pro *modestus*, an *venerandus*. Præstat ex sollenni Homerico usu accipere: αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις ἀναστρεφόμενος, reverentia dignus habitus. Laborat, puto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus. Instituenda illa est sic: αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλῶν, ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-το πάσας. *et rei equestris studiosus, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit.* Certamina conjuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per *epulas deorum*. [προσέπτυτο, προσῆλθε. *Ex Schedis.*]

58. Quæ sequuntur, tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. *Vela dare liberalitati* virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. i. 175. μὴ πάμπαν λίαν δανάαις· ἐξίει δ', ὅστις πυκαζόμενος ἀνὴρ, ἐσνίαν ἀνιρέων. Jam Xenocratis *hospitalitas latissime fuit effusa, patuit quasi per omnes terras.* Hoc ita effert: nihil ejus φιλοξενίαν circumscribit; *nunquam ventus compressit vela*, h. nunquam ille remittit in *hospitalitate* (pro qua ἀμφὶ τρόπιζαν ξενίαν). [nunquam ejus hospitalitas compressa est. *Ex Schedis.*] οὔρεα h. l. omnino *ventus*; sive ut accipias de vento cessante: ut sup. Pyth. iv. 520. sive de adverso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: *sed latissime ejus φιλοξενία patet; navigat ille usque ad extremos terminos*; nil ejus cursum sistit. Jam *extremos* navigandi fines memorat, *Phasin et Nilum*. Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto iv. 45. cf. Strab. xi. pag. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651. ἦν χρὴν σ' ἱλαύνειν τόνδ' (ὄλβον) ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς ὑπέρ τε Φᾶσιν. Simili modo et inf. vi. 33, 34. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέρας Νείλου-

Οὖρος ἐμαντεύσαιθ' ὑπίστειλ-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
Ἀλλ' ἐτέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν Θερείαις,
Ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

E. γ'. K. ζ'.

Μή νυν, ὅσοι φθονεραὶ
Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
Μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
Μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.

60. -λιν *levius* Ald. Rom. et cett. Emendavit primus Morell. haud Steph. 61. Ἀλλ' ἐτέρα πλέων l. ὁ οὖρος l. *Xenocrates*. v. Not. 62. Νείλου πρὸς αὐγὰς ἢ ἀνατὰς Schol. πλέων exciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. Μή νυν Schmid. cum Ald. μὴ νῦν Rom. cum cett. 64. De ἀμφικρέμανται non erat laborandum: est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quæ eam exscripsere, emendatum in ed. sec. Steph. 65. σιγάτω emendavit Schmid. Sed σιγάτω *Thrasybulus*, quandoquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat poeta. [hoc carmen decantet: utatur hoc carmine ad laudes patris repetendas aliis audientibus. *Ex Schedis.*] 66. Malim Μήτ'. nam jungenda: Μή νυν — μήτε — μήτε. 67. οὐκ ἐλινύσοντας Schmid. Pauw ἐλινύσοντας. Recte Bened. ἐλινύσοντας. cf. ad Nem. v. 2.

σταγῶν καὶ δι' Ὑπερβορέων. Jam reliqua, quæ addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et usibus hospitum accommodatam declarant, sed spectant tantum *ad ornatum verborum*: ad *Phasin* Θερείαις, ad *Nilum* ἐν χειμῶνι. Accipiunt grammatici de *partibus anni*, et substituunt Θερείαις ἄρκτοις. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: *æstate versus boream*, *hieme versus meridiem navigari*; quid? quod hieme omnino non navigabant veteres. Substituimus potius Θερείαις αὔραις vel πνοαῖς, *æstivis*, *calidis*, adeoque *australibus ventis*: quibus utitur, qui versus Pontum Euxinum navigat; ita ἐν (σὺν) χειμῶνι erit pro σὺν χειμερίαις πνοαῖς, pro *borealibus* accipiendum ventis, qui versus *Ægyptum* ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: ἀλλ' ἑτέρα v. 61. potest subjectum esse ὁ οὖρος, *ventus* στρέφει τὴν ὅπα: vel ipse Xenocrates στρέφει, *trajicit*, *navigat*: hoc melius, ut jungatur, ἑτέρα πλέων.

63. Ne ὅτι nos teneat, neve ὅτι scribere malis, est illud declarandum sic, ut *omnem* contineat, cui Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, *quia aliorum invidia consuevit magnæ virtutis laudibus*, adeoque eas premit et obscurat. — φθ. ἐλινύω. ἐλπὶς, ut ὀργὴ, *propensio animi*. οὐκ ἐλινύσοντας, *non inertes*, *stantes uno loco*; vel, uti statuas: v. ad Nem. v. 2. *sed qui per totum terrarum orbem vagantur.*

Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

69. ξ. l. Αἰνησῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceterœ ἠθαῖον pro ἠθῶον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἑταῖρος.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, ut alia, ut τῷ πάμπᾳ, pompæ a victore ducendæ, inserviat, aut inservire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, ut P. ii. Tricas hic nectunt Grammatici in ἀπόνειμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνειμον esse redde, ut est ἀπονείμαν, παρέχων, διδόναι. At Schol. ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀπάγωθι. quam contorte! carmen non mittitur, ut prælegatur. Etsi grammaticus hunc significatum docte declaret, afferendo exempla non modo τοῦ ἀπονείμαν, sed et τοῦ ἀπονίμαν simili sensu. Itaque in hoc Scholion involavit virorum doctorum studium exquisitæ dictionis: Hemsterh. ad Hesychium, Toup. et Valck. ad Theocr. xviii. 48. 69. Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu ultimo declarari per ξεῖνον.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

PRÆCLARA facta laudibus sunt ornanda, — 14. uti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, — 21. quibus ille æmulatur laudes majorum. [Si unum est carmen iii. et iv. victor Isthm. pancratio fuit, at Nem. curru. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ί.

Ει τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις,
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,

Ἰστως. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. *πρέπειται δὲ τῇ μὲν Ἰστως, διὰ τὸ μὰ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πύκτην εἶλαι ἢ τεθρίππῳ. μόνον δὲ ἱστοδρομίᾳ λέγει ἱστιφανῶσθαι.* (v. 21.) Si vero εἴλαι victor erat, *Ἰστῳ*, non *Ἰστως*, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter *Ἰστως* victor inscriptus Psaumis h. τεθρίππῳ Ol. iv. De quadrigis *ἱστοδρομία* etiam Pyth. iv. 199.

Suspicatus eram, esse *Carmina* iii. *et* iv. *male divulsa*, et ea spectare ad unam eandemque victoriam Isthmiacam, eamque pancratio. Memoratur

Ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται
Ἐκ σέθεν. ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων πλαγίαις

dicta poetæ. Adde quod σθένος πλούτου v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeæ victoriam curulem consequutum esse Melissum, vss. 18. sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem præcedere hanc Isthmiacam. v. Not. Melissus autem Telesiadæ f. (iv. 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v. 24. sqq.) ducebat. Attriverat majorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim uno prælio quatuor ex ea domo. iv. 251. sqq. Revixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heracleis, qui ἀγὼν ἰσυπάφιος Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili ætate victor fuerat. v. inf. iv. 104. 407. sq. 1. ἰσυχάσαις Oxonienses novarunt. Vulgo ἰσυχάσαις. Erasmus in Chiliad. laudarat ἰσυχάσας. 4. φασὶν Erasmus ibid. φρασὶν vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin φρεσὶν legi necesse sit; α enim ex ε Doribus longum esset, et requiritur h. l. brevis. ἀσῶ vitium Rom. et Brubach.

tamen in iii. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero iv. 4. et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeæ mentio fit. Unde puto, *melius me nunc* ita statuere: *esse carmina diversa, sed male hoc ordine collocata.* Quartum fuit tempore prius: nam in hoc una Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quæ majorum famam sepultam iterum in lucem revocavit: v. 29. sqq. eaque pancratio: v. 75. Quæ aliæ memorantur v. 42. sqq. Athenis, Sicyone, e periodicis certaminibus, ad majores Melissi spectant; et quæ sub finem 117. seqq. trinæ Melissi victoriæ, non erant periodicæ: cujus generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Jam huic successit intra breve tempus altera Nemea quadrigis: utramque breviore carmine complectitur, quod est in hoc collectione tertio loco positum: Εἴ τις ἀνδρῶν. Ita consentire videntur inter se omnia. Breve autem intervallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, ætatis initio, Nemea æstiva. Et altera Isthmia æstiva anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequebantur.

4. αἰανὴς κόρος, tetra ὕβρις, jam Pyth. i. 161. ubi vide.

6. ἀρεταὶ (*quacunque te aliquis excellit, seu certaminibus seu victoriis*) ὕβτιγμνt *beneficio tuo.* Felicitas autem ζώει (mox θάλλει), *durat magis, diutius, si quis te metuit,* veretur, τῶν ὀπιζομένων sc. σεῦ, adeoque moderate vivit, ὕβριν non sequitur.

8, 9. ταῖς πλαγίαις φρεσὶν (opp. τοῖς ὑπιζομένοις σεῦ Διὸς) οὐχ ὁμῶς (ὁ Ὄλβος) ἁμιλεῖ (πάρεστι, παραμένει) ἅπαντα χρόνον.

Δὶ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

A. ά. K. ί.

Εὐκλείων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν·
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἥτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ στεφάνους· τὰ δὲ ποίλα λέοντος ἐν βαθυσπέρνου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

E. ά. K. ιά.

Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.

11. ἐσλῶν ante Schmid. sed Pindaro est ἐσλὸς, ία. Versa 11, 12. continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde a Rom. ut ἄεσται sit per appositionem adjectum: χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλὸν, (ἅ ἐστιν l. ἴσα ᾖ) ἄεσται ἐσλῶν ἔργων. Immutavit Schmidius et interpunxit eum Aldo. 12. ὑμνῆσαι edebatur: cum alibi η servetur in hac voce a Pindaro. 14. χαρίτεσσι vitiose Rom. et Brubach. χαρίτεσσι Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclomeno. Schmidius, a Pauwio objurgatus, χαρίεσσιν. 15. δίθλων disyllabum. 17. Interpunximus, ut vides:—ἥτορ· ἐν β.—στεφάνους· τὰ Β etc. Pro more suo Pindarus immutavit communem orationis structuram, quæ erat: τὰ μὲν ἐν βάσσαις Ἰσθμοῦ δέξασι στεφάνους· τὰ δὲ ἐν Νεμέᾳ ἐκόμισε Θήβαι, ἱπποδρομίᾳ κρατέων, h. ἕξεσαι νικῶν. Pauw et ipsum se irretiri passus emendat: ἥτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ Δεξάμενος στεφάνους τάδε, (nunc, τόνδε τὸν χρόνον) ποίᾳ λέοντος etc. Mingarell. στεφάνους· ἔστι Β 19. καὶ λέοντος, vel ἐν βάσσαις γὰρ l. 18. Δεξ. στεφ. ἔστι Β 19. τῷ Β λ. Non videbant viri docti, esse usum Pindaricum omitti τὰ μὲν aute τὰ δέ: contra alibi τὰ μὲν et altero loco simpliciter Β poni, ut Pyth. vi. 70.

11. *Præclaris factnoribus sunt*, debentur, *sua præmia.*

12.—τὸν ἐσλόν. Sententiam vidimus Nem. iii. 50.—13. *Fas est, etiam victorem extollere blandis*, dulcibus, *hymnis.*

15. Contigit ei duplex victoria, Isthmiaca et Nemea. (τὰ μὲν) ἐν βάσσαισιν sq.

Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
Δόξαν παλαιὰν ἅρμασι.
Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
Σύννομοι πλούτου, διέστι-
χον τετραορίαν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
άλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

26. ματρόθε metrum postulat: et sic Schmid. recte edidit. ματρόθεν ed. Brubach. non correctio, sed error. 27. πλούτου διέστιχον pro ἵστιχον διὰ πλούτου, Schol. explicat: διὰ πλούτου ἤρχοντο, ζυγούσι, πλοῦτον ἐνέσπειρε. At præstare nunc video id, quod alter Grammaticus habet, qui jungit σύννομοι ἁρμούτου παῖς Λ. pro συγγενεῖς Λαβδακίδαις, qui insignes erant opibus, πλούτῳ. Jam sententia requirit: divitias eos impendisse in quadrigas alendas. hoc est στείχειν, versari, ἐν πόνοις τετραορῶν, in certaminibus curulibus. Sed Pauw totum locum sollicitat: πλούτῳ διέστιχον τετραορῶν πόνους, divitiis suis porambularunt quadrigarum labores.

22, 3. *Majorum gloriam gentilem paterni generis haud dedecorat.*

24. Ἴστε μὰν, *nostis vere*, pro vulgari: *Quis nescit?* (iv) ἅρμασιν studiis et victoriis curulibus paratam. διὰ, ἐξ.

26. καὶ ματρόθε (ejus majores ex v. 22.) cum essent, σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις, *e gente Labdacidarum, qui opibus valebant*, διέστιχον (in) τετραορίαις πόνοις, *certaminibus quadrigarum addicti fuere.* στείχειν, *incedere*, pro *vivere, vitam transigere*, aliquoties vidimus, ut Nem. i. 38. 98. ἔχεσθαι Pyth. v. 17. nunc etiam de genere vitæ et studio. Pro vulgari: *maternum genus ducebant a Labdacidis, qui divitiis clari erant*, συγγενεῖς Λαβδακιδῶν πλουσίων, dixit: *communes sibi habebant opes Labdacidarum*: σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις. Inde v. 29. innuit: ab aliquo inde tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. iv. 23. seq. Αἰὼν δὲ (σὺν) κ.τ.λ. ἐξάλλαξεν pro ἐξαλλάσσει. *Nam mortales casibus fortunæ* obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: *soli dii a fortunæ casibus intacti sunt.*

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΕΛΙΣΣΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes majorum Melissi; — 24. fatum gentis adversum ex clade in prælio accepta. — 28. Sed obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elucescit victoriam Isthmiacam adepto. — 41. Clari etiam majores certaminibus; verum nulla iis obtigit victoria e periodicis. — 57. Etiam fortes viri possunt vinci a deterioribus; quod Ajacis exemplum docet, qui Ulysse inferior fuit; — 62. Idem tamen famam immortalem Homeri carmine consequutus est. — 72. Gloria carminis etiam Melisso debetur victori pancratio, etsi statura non adeo procera; similis in hoc Herculi, qui tamen Antæum vicit. — 93. Inde digressio de Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei ferri solitis.

Σ. ά. Κ. ί'.

ΕΣΤΙ μοι θεῶν ἔκατι
Μυρία παντᾶ κέλευθος,

Supple in titulo carminis : παγκρατίῳ. inf. 75. Mallem sequi Aldinum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum antecedente, scriptum eidem

1. Θεῶν ἕκατι, *deorum beneficio et favore in tuam gentem,* ἔχω ἀφορμὰς πολλὰς εἰς ὕμνους σόν. ut sæpe, v. c. Nem. vi. 75. et inf. Isthm. vi. 31.

Ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
Γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
Ὑμετέρας ἀρεταὶς ὕμνῳ διώκειν·
Αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαίσσων ἐλαύνει.

A. ά. K. ί.

Τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων

victori, Melisso, et eodem prorsus metro: nam quod colo nono nonnullarum, stropharum et antistropharum, nec omnium, duo epitriti secundi occurrunt pro duobus ditrochæis, metrum non variat. Sed istam rationem evertit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importunius repetere sententiam ex sup. Odæ epodo, sed multo magis hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pancratio, tanquam de summa argumenti, agitur: nec illud sive in præterita rejici, sive pro prædictione rei futuræ accipi potest. Diversa itaque est victoria hæc Isthmiaca ab illa altera, de qua superius carmen agit. Sane, an curulis victoria superiore carmine celebrata sit, ad liquidem perduci nequit. Etenim si quis inficietur, et vss. 19—21. quidem de victoria curuli Nemeæa agi dicat, vss. autem 17, 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod opponi possit. Sed jam sup. ad Carmen iii. pr. suspicatus sum, hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam. 1. τῶν θεῶν ἵναν Schmidius, versus antitheticos respiciens, non genus metri trochaicum. 3. εὐμαχανίαν recte Ald. ceteri εὐμαχανίαν. 4. Vulgg. ἵφανας. ἔφανας Is 'I. Schmid. saltem ἔφανας 'I. haud dubie requiritur, monente quoque Pauwio, cui Ionicus est anaclomenus, varians cum pæone tertio. Aldus diversam habet lectionem v. 4, 5. γὰρ ἵφανας ἀρετάς. εὐφρονέουσι κλεναῖς ὕμνων διώκειν. hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libris fuisse conj. γὰρ ἵφανας ἇς' ἀρετάς. 9. Primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochæus. 11. Θήβησιν Ald. 13. ἀμφικτυόνων legebatur ante Schmid. [Defendit Ste-Croix *des Gouvern. federat.* p. 119. esse

6. Θάλλοντες ἀεὶ διέρχονται τὸ βίου θνατὸν τέλος pro τὸν βίον. pro simplici, *florent*.

8. A loco communi orditur memorationem fortunæ adversæ, quæ aliquando ingruerat. ἄλλοῖος οὖρος nunc est adversus; ἰκαίνων, ἰμαινόμας ii. 59.

Κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
Ὕριος. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνδρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις
Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
λαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείας,

Ε. ά. Κ. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.

Amphictyones Onchesti v. 33. Ex Schedis.] Meliora docere poterat Schol. *τρεῖς ταφίχιοι τοῖς πρώτοις.* 14. *κελαδεννᾶς* solus Bened. edidit. 16. *ζωῶν* in Oxon. excideratante *τε φωτῶν.* 17. *ἐπίψαυ-σαν* Ald. 18. *ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν* malit jungere Pauw. Ita fere Ald. et Rom. *ἀνορέας δ' ἐσχάταισιν, ἄπτεσθαι.* Bene Schol. locum explicat: nisi quod male *στήλαις* pro *στηλῶν* dictum ait. *ἅπτεσθαι* est h. l. *necti, jungi*, non *tangere*. alias *ἐπάπτεσθαι*, ut ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. iii. 77. sq. Nem. iii. 35. sq. 20. *Ἡρακλείας* Schmid. cum Aldo. Ceteri :—*ἴαις*, inciso metro. 21. Dura oratio. Schmidius *σπεύδειν* pro *σπεύδει* dictum accipit. Pauw. *ἐστὶ* intelligit, mox conjicit: *Καὶ μή τ' ἴσι μ.* Hoc est consuere verba, non contexere. Schol. *καὶ τραχύνει τοὺς ἀγῶνας τοῖς ἀρεταῖς μὴ ζητῶν μείζονα.* in quem fere sensum Schmidius acceperat. Nuper doctiss. Jacobs ingeniose conjecit Exercitation. pag. 105. *μαίνῃ δ' ἴσι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.*

[14. *κελαδεννὰ ἴζεις* l. insolentia strepens, l. movens *κέλαδος*, turbas. *Ex Schedis.*]

15—22. *Quotquot sunt (ἅπτεται, φέρεται) laudum praeconia, ea fecerunt sua ab omni parte. (σέβων) ἐπίψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος*, h. e. *τέλειον*, *et virtute (quod ad fortitudinem attinet, ἀνορέαις δ', ἀνορίᾳ) gentilibus (ἔνθεν) decoribus summum fastigium attigerunt, ita ut ultra virtute aut gloria procedi nequeat.* Hæc lyrice extulit: *ἅψασθαι, ἐπάψασθαι, στήλαις Ἡρακλείας. pervenerunt ad. καὶ μηκέτι (ἤν, ἐξῆν) μακροτέραν (ἴσι) ἀρετὰν σπεύδειν (σπεῦδ, vel αὐτούς). ut iis nequirent appetere majus decus, majorem gloriam.* Incideram in eam opinionem, ut interpungerem alites et jungerem: *ἐπίψασαν κατὰ πᾶν τέλος, ἀνορέαις δ',—ἅπτονθ' Ἡρακλείας, καὶ, (ὅτι) μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετὰν, ἐστυφέλιξαν σ' ἐρίσαντα χαλκᾷ σ' Ἄρει ἄθον. attigerunt Herculeas columnas*, h. e. summum fastigium, *et, ne longiores laudes persequar* (h. e. longiore enarratione), *certamina equestria et studia militaria sunt sectati.* Non minus durum tamen et hoc: itaque antiqua præfero, quæ etiam leniri possunt, si pro *καὶ* legas: *ὃς μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.* [Nec hoc ne-

Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκέῳ τ' Ἄρει ἄδον.
Ἀλλ' ἀμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
σεν μάκαιραν ἑστίαν.
Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
Ποικίλων μηνῶν ζόφον
Ἀθὼν ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις

Σ. β. Κ. ι.

Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ πιπ-
τὴρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκείων
Καὶ γέφυραν ποντιάδα
Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν
Εὐκλείων ἔργων. ἐν ὕπνῳ

24. ἄδον emendavit Steph. Eodem Scholion spectat ἤρεισαν, leg. ἤρεισαν. Autea ubique legebatur ἔδον. 25. γάρ ἐ' ἐν Schmid. propter antitheticos. 31. ἅτε a Romana illatum iambum jugulat. Schmidius edidit ὅστε, Aldus ὥστε, voluit ὥτε, quod teneri poterat. cf. ad Nem. vi. 47. vii. 90. Pauw emendat ὥστε. Porro φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις post Morell. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίοισιν ἄνθος ῥόδοις, a Calliergo φοινικίοις ἄνθος ῥόδοις, et in Crat. (e Schol. puto) in marg. Brubach. et Steph. φοινικίοις ἄνθησαν ῥόδοις. Pauw emendat ἄνθησεν, quia ἴσασι præcessit. 38. ὑπνῶν ante Schmid. cf. modo ad ili. 11.

cesse. καὶ est etiam, et suppl. ἀν καὶ μάλιστα.—ut majorem gloriam assequi haud liceret, οὐ δύνασθαι ἰλιῶν. *Ex Schedis.*]

32. Victoria hac Isthmiaca vetus gentis gloria reviviscit. 36. ὕμνον, *vinum.* Φάμα, ut Κλέος, in *personam* mutata, *obdormiit, evigilat, hilari vultu ridet;* cum hoc conjunxit *juventæ nitorem* ac pulchritudinem: χρῶτα λάμπει, *fulget juvenili decore,* quæ obdormierat *vetula,* παλαιά. Audacius hæc extulit, quam Isthm. vii. 23, 24. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ ἐδὼν χάρις, et P. ix. 181. αὖτις ἐγεῖραι παλαιὰν δίζαν περιγένων. cf. Schneid. in Vita Pind. p. 133. Præclare conjuncta notio Luciferi mane quasi denuo effulgentis.

Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομένα
Χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θα-
νητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

A. β'. K. l.

Ἄτε κ' εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν
Ἄρμα παρύξαισα νικᾷν,
Ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις
Σικυῶνος, ὥπασε
Τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
νεσσι δ' ἐριζόμενοι, δαπάνᾳ
Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-

39. Ἐναγειρομένα Ald. 40. Ἰωσφόρος Morell. et Steph. novarunt: praefert quoque Pauw, ut λάμπει i dactylus sit. In ἀωσφ. contrahendae ἀω. 42. πᾶν γενοῖς Ald. et 43. παρύξασα. hoc recte; nam ubique πάρυξ et πάρυξις etc. 45. Post ὥπασε distinguunt Schol. et vett. edd. Emendate Crat. Morell. Steph. Schmid. 50. τῶν ἀπειράνων. τὰ ἀπείρανα, quae quis non est expertus. h. e. si quis omnino non accessit certaminis. At Schol. active οἱ ἀπείρανοι: ut sit τῶν μὴ πεφαμένων ἀγῶνας. τῶν μὴ παθόντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιόδους.

42. Est eadem illa Φάμα παλαιά. Ea ὅπασε v. 46. φύλλα ἀοιδᾶν τῶν τότε λόντων τοιάδε, paria carmina. φύλλα ἀοιδᾶν pro hymnis: ut ὕμνων ἄνθος Ol. vi. 180. etsi hoc pro ἄνθος esse potest. Verum φύλλα etiam accipi possunt pro στέφανος, ut φύλλα ἀοιδᾶν Nem. i. 25. jam autem hymni στέφουσι. Et στεφανώσας carmine dixit Ol. i. 163. Interea manet durum aliquid, inprimis in τοιάδε. Si cum τῶν τότε λόντων jungas, erit, pariter ac nunc tibi hymnus canitur. In vss. 43, 44. Gloria illa antiqua, Φάμη, ἅτε καὶ παρύξαισα νικᾷν sc. αὐτοὺς (καθ') ἅρμα, ut νικᾷν δρόμον Ol. iv. 34, 35. xiii. 42. αὐτοὺς vero elicies ex sequenti τῶν τότε λόντων, [τοιάδε scil. ut Athenis, etiam eurulem victoram. οἱ τότε ὄντες. Ex Schedis.]

47-55. *Frequentarunt quoque* agones periodicos; *etsi nullas victorias reportarunt.* Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, ut illi sint, *qui in idem certamen se demittunt*, ut Pyth. xi. 75. ἅλιγξαν Ἑλλανίδα στεφανὸν ἀπόνασι. et Ἕλλανα στεφανὸν sic dixit Nem. x. 46. aut est ἐν Πανελλάνεσσι.—50, 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: *ex iis enim, quae quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio; est tamen etiam obscura fama victoriae eorum, qui in certamina quidem descendunt, necdum tamen victoriae consequuti sunt periodicis certaminibus.* τύχᾳ est victoria: v. ad Nem. x. 47.

τῶν γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἐπέσθαι.
Τῶνδε γὰρ δεδοῖ τέλος.
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαι-
σ'. ἵστε μὲν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὀψία

55. Ut nunc legitur, accipiendum esset: τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, certaminibus publicis, non, præliis) τέλος δεδοῖ sc. ἡ τύχη, exitum enim certantium, seu certaminis, dat fortuna. τῶν τι γὰρ καὶ τῶν Ald. quod etiam in Schol. occurrit. τῶν τι etiam Rom. Brubach. Morell. Steph. τῶνδε ex Crat. repetilt Schmidius. Pauw emendat: τῶνδε γὰρ διχοῖ τέλος, nova voce διχόω, a δίχα, anceps est. non video, quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in τέλος perperam iterato. v. Notam. [56. respicit Aristides in Plat. ii. tom. ii. p. 260. Jebb. nisi locus fuit in Pindaro de Palamede ab Ulysse victo. Ex Schedis.] 57. καταμάρψαι corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro καταμαρφθῆναι, et τίχνᾳ pro τέχνα.

55. τῶνδε γὰρ δεδοῖ τέλος. Schol. videri potest legisse τῶν τι γὰρ καὶ τῶν δεδοῖ sc. ἡ τύχη τὸ τέλος. [et recte. Ipsa Fortuna reddit eventum certaminis incertum. Ex Schedis.] Nam habet: πολλάκις γὰρ τοῦτον τε πρώτιστον ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἕστ' ἂν. Et alter: ἄλλα γὰρ ἄλλοις ἡ τύχη δίδωσι. At enim poetæ sententia hæc esse debuit: celebritas eorum, qui in certamina, etiam periodica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint. Haud dubie τέλος corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego πλῆς. δεδοῖ γὰρ (sc. τοῦτο, τὸ ἐπίσθαι ἐπὶ) τέλος ἄκρον) τὸ πλῆς τῶνδε. unum hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet; alioqui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dictum esset, τοῦτο γὰρ (sc. τὸ ἐπίσθαι τέλος ἄκρον, victoria) δεδοῖ πλῆς.

57. ἔσφαλε, pro σφάλλει, a lucta petitum.

58. Quis nescit, Ajacem a deteriore victum esse in certamine armorum? conf. Nem. vii. 37. sq. Scholia ad h. l. vix æquo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras Ajacem suam ἀλκὰν στερεταμένην suo ense? [Immo ταμὼν pro ταμόντος, cædens se ipsum. Ex Schedis.] Ut saltem aliqua ratione succurratur, pro ταμὼν probandum erit καμὼν, hac sententia: τὰν (ἢν ἀλκὰν φόνιον, pro, ἢν φόνον) καμὼν ἴχει, h. e. facit probrum, ut sit opprobrium, καίδεσιν Ἑλλάνων, καμὼν (deficiens, interemtus) περὶ ᾧ φυγάνᾳ, cui suo succumbens. Priora autem

60 Ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ
Φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῳάνδ' ἵκαν.

Σ. γ'. Κ. ι.

Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
65 Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν

60. Dura haud dubie oratio in ταμών: sed ἄλλων Αἴαντος puta dictam esse pro ipso Ajace, corpore Ajacis, quod ille confodit ense; ita erit: τὸν ταμὼν, ἦν, quod suum robur, h. se, postquam ille confecit esse, h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil novi. v. Schmid. Sic περιέπεσεν etiam in vulgari oratione. ἔχει μομφὰν noto græcismo pro ποιεῖ, περιποιεῖ. Melanchthon creditur legisse παμών. [Gilb. Wakefield ita refingit: τὸν ὑψίφ ἐν νυκτὶ παχὺν (a πείρω) περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν χεῖν παίδεσσιν Ἑλλάνων. (Silv. Part. iii. p. 153.) *Ex Addendis.*] 61. μορφὰν sphalma Ald. 62. Τρῳάνδ'. iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, ut Dores pro Τρώαδε, quod Pauw arbitratur, ita dixerint, sed pro Τρωΐανδε, sc. χάραν, γῆν. cf. Nem. iv. 40. Ita etiam vetere charactere exarabatur; itaque Eustath. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat Τρωΐαν. 64.— καὶ δι' postulat trochaicum metrum, pro—ἐς δι'. monuit Pauw. *Homerus tamen utique eum, Ajacem, celebravit inter homines.* Non audiendi Scholiastæ. Loca Homeri congessit Schmidius.

ἦτοι μὲν Αἴαντος ἀλκὰν, τὸν—μομφὰν ἔχει, per græcismum dicta, pro ἦτοι, ἦν μομφὰν ἔχει ἡ Αἴαντος φόνος ἀλκὰ, h. ἡ Αἴαντος, φονεύσας ἀνδρὰς. Sententia adeo totius loci: *notum autem est, quantum opprobrium facint Græcis Ajax suo gladio interemtus*, sc. quia iniquis eorum suffragiis fortior ille deteriorem sibi prælatum videns, mortem sibi conscivit. μομφὰν ἔχειν pro ποιεῖν. Gottleber ad Epimph. pag. 93. hos versus a Pericle expresses conjectabat; ut etiam mox p. 100. alterum locum, qui sequitur v. 68. sqq. (sc. in Thucyd. ii. 41. ubi v. Bauer. et 43.)

63. Veteres dubitarunt, sintne de Ulysse hæc accipienda. Sententiarum tamen nexus satis docet, de Ajace agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi invidia olim Archivorum et obtrectatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordinem et sententiam constituo sic: τετίμακεν αὐτὸν δι' ἀνθρώπων pro ὃν, κατὰ. ἀρθώσας ἔφρασεν h. ἄρθωσεν καὶ ἔφρασεν. Scilicet ἀρθοῦν est *exaltare, efferre, celebrare*: cf. ad Ol. iii. 5. πᾶσαν ἀρετὰν, *summam*, ἀρθώσας κατὰ ῥάβδον Συρακόσιον ἄνδρα, κατ' ἴσος, ὃν ἴστον, pro his ῥάβδον ἄνδρα dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, σύγχρονος, ἄνδρα, ἔφρασεν τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθῆσαι, h. e. *laudari, laudare docuit eos*, h. e. illam virtutem poscos argumentum facere. De cæteris v. V. L.

Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀΐδμησιν.
Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἔρπει,
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ τόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
ρετὰς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

A. γ'. K. ι'.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,

67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetæ; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt jungi. Quod *primum* occurrit, ut *ipse Homerus* sit, qui *κατὰ ῥάβδον ἔθεσαν*, quasi ille *decantaverit carmina cum ῥάβδῳ, sceptro*: (fuit utique *σκῆπτρον insigne dignitatis*, adeoque *votum*, et *δωδὸν*) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis conditum, non convenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim *ἐπίων* referas? et ipsum hoc *κατὰ ῥάβδον* quomodo dictum est? Aiunt, *ad* sceptrum; quid est: *ad sceptrum canere?* an pro *τὸν ῥάβδῳ*? *μετὰ ῥάβδου*? Callimachëum notum est (Fragm. 138.) *τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μοῦσον ὑφαινόμενον* (vertunt: *carmen* super virgam *contextum*; quid hoc est? Saltem erit *ἐπὶ* de conditione: carmen conditum *eo consilio, ita*, ut cum sceptro recitetur illud.) Quodsi *de rhapsodis* dicta accipias, ut grammatici *κατὰ ῥάβδον* explicant *κατὰ ῥαψῳδίαν*: etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit: manet eadem difficultas juncturæ: *κατὰ ῥάβδον ἐπίων* S. Itaque Pauw, qui cum allorum injuria hoc unum protulit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: *ἔθεσαν τοῖς λοιποῖς* (posteris) *ἀΐδμην* (illam *ἀοιδὴν, ὠιδὴν, ᾠδὴ*) *Θεσπεσίων ἐπίων κατὰ ῥάβδον. ut celebrent seriores Ajacis virtutem per carmina* (Homeri) *sceptro adhibito*, quod rhapsodis tribui solet. Relictis his alius est modus, quem veteres tentarunt: ut *ῥάβδος* sit dictum pro *στίχος*, adeoque *κατὰ Θεσπεσίων ἐπίων ῥάβδον*, pro *ῥάβδους*, sit *κατὰ στίχους ἐπίων*, h. *ἐν στίχοις, στιχηδὸν, versibus*. Quantum nunc constat, a Menæchmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. ii. pr. Usus quidem voc. *ῥάβδος* exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod *virgæ, ῥάβδοι*, sunt striæ, lineæ productæ, adeoque et esse possunt *στίχοι*, versus. Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inventum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. ii. pr. *κατὰ ῥαπτὸν — ἐπίων: carminibus suis contextis Ajacis virtutem celebratam declaravit alii poetis, ut eam carminum argumentum facerent.* Admittit autem versus in hoc loco et brevem et longam syllabam. Exposui hæc copiosius, ut hoc quoque exemplo constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in priscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiari. 68. *ἔρπει* Ald.

68. *τοῦτο γὰρ ἔρπει*, progreditur, *durat, est, æternum sonans, εἶσι* pro *ἴ*, *οι δὲ τις εὖ εἴπῃ*, quicquid *carmine aliquis celebraverit*. Mox 71. *ἀοιδὰ* et 74. *ἀοιδοὶ* spectant ad *splendorem, gloriam* et *laudem*.

73. *Utinam habeam Musas propitias*, dum.

Κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων
Καὶ Μελίσσῳ παγκρατίου
Στεφάνωμ' ἐτάξιον,
Ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκὼς
Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
Ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
Αἰετοῦ ἅτ' ἀναπεταμένα
Ῥόμβον ἴσχει. χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'. K. ιά.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
Ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,

76. v. ad princ. Carminis. 77. Olim quidam post ἔρνεϊ interpunxerunt, ut sequeretur: Τελεσιάδα γὰρ εἰκώς. sed quid tum ἔρνεϊ fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) θυμὸν ἐν πόνῳ εἰκὼς τόλμᾳ λεόντων etc. 78. θηρῶν aiunt esse Æolicum pro θηρσῶν. Immo vero est vitium, ex proximo ἐριζρεμετᾶν natum. Simile vitium jam aliquoties notavimus: est quoque sublatum in Eurip. Hel. 384. θηρῶν, venari, intulit Steph. inductus, suspicor, ab uno Scholiastarum; alter videtur θηρᾷ legisse: εἰκυῖος δὲ τόλμᾳ, τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. 82. Laudat versum Plutarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoratione nil discas, nisi forte criticam variæ lectio adjuvat.

77. Prædicat in victore audacem in certamine animum et calliditatem. Alterum leonis, alterum vulpis indole insignit. ἐν πόνῳ (in *certamine*, pancratio) (κατὰ) θυμὸν εἰκὼς (ἐνεῖ) τόλμᾳ λεόντων, *par est audaciæ leonum*, h. leonibus, ἐριζρεμετᾶν θηρῶν. Est autem duplex epitheton: *leones feroces rugientes*. ἀλώπηξ δέ (ἐστι κατὰ τὸν) μῆτιν, ἅτε ἀναπεταμένα, ὀρνίθα, quasi mortua esset) ἴσχει ῥόμβου (ἑαυτὸν) αἰετοῦ, *advolantem enim aquilam unguibus comprehendit*.

81. Non jungenda sunt τὸν ἐχθρὸν ἔρδοντα πᾶν, ut facere video, sed *fas adversarium superare tentando omnia*, πᾶσαν ἀναπεπταμένα μηχανήν.—ἀμαυρῶσαι, *obscurare*, pro ἀνεῖν, ut Hesiod. Ἔργ. 325. ῥᾳδία δέ μιν μαυρῶσαι θεοί. Contra victoria *illustrat*.

83. φόως, φωῦν, *staturam Orionis*. 85. ὀνοτὸς, εὐκλεὴς, *adspectu*. At 86. *terribilis ipso congressu*.

Σωμασσῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.
Καί τοι τοτ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηΐᾶν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄπαμπτος,
Προσταλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
Κρανίοις, ὄφρα ξένων
Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχίθοι,

Σ. δ'. Κ. ι'.

Τὶὸς Ἀλκμήνας. ὃς Οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς
Ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερσάσαις.

86. αἰχμᾷ Schol. *παρὰ τοὺς ἀγῶνας.* Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Pauw *ἀκμᾷ vigore corporis*, substituit; haud dubie vere. [Gilb. Wakefield substituit *ἀκῇ*. ut Horat. *cuspide pugnax.* (Silv. Part. i. p. 83.) Ex *Addendis.*] 88. Καδμηΐᾶν Schmid. probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. Καδμειᾶν omnes vett. usque ad Morell. Steph. qui Καδμηΐᾶν dederunt. 95. γαίας τε πάσας, καὶ—ἁλὸς θέναρ junxit etiam Schol. *πᾶσαν τὴν γῆν καὶ πολυεδαθῆ θαλάσσης ἀπειρώνας καὶ παντιλιφὲς τὸ πέλαγος.* accepit igitur θέναρ pro πέλαγος; est enim *vola, cavum manus*, hinc *συνθηκὴν*, et πέλαγος. Melius dices: θέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, ut ἁλὸς θέναρ pro ἅλα, *superficiem maris* pro mari. Etiam alter Schol. *τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης.* ut πλάτος ἁλὸς et *aequor maris* dixere poetae. Schmidius γαίας πάσας *terras omnes* interpretari malebat. 96. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς θέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset θέναρ, adjungere βαθύκρημνον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἐξευρὼν plus est quam ἐπιβάν. cf. Nem. iii. 42. sq. 98. ναυτιλίαισι bene Schmid. tertio casu, ut *navigari posset.* πορθμὸν Schmid. ut Lat. *freta* pro mari. Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw. [ἀμερσῶν esset *a latrociniis vindicare.* an de belluis? *Ex Schedis.*]

93. ὄφρα σχίθοι (μιν) ἐρέφοντα ναὸν Π. κρανίοις ξένων. Spectat ad morem hominis affigendi crania advenarum parieti templi.

95. Qui, *postquam omnem terram et maris profundum aequor adierat, et mare navigationi aperuerat*, ut adiri illud posset, *in Olympum abiit.*

Νῦν δὲ ταῖ᾽ Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
100 Ἀμφίτρων ναίει, τετίμα-
ται τι πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ-
βαν τ᾽ ὀπυίει, χρυσέων οἴ-
κων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

A. δ'. K. ι'.

Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν
105 Δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
Καὶ νεόδματα στεφανώ-
ματα βωμῶν, αὔξομεν
Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς,
110 Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς

108. χαλκοαρᾶν. χαλκοάρης vix aliter quam ex ἄρω, ἠρμοσμένος τῷ χαλκῷ, pro χαλκήρης, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. v. 47. ubi χερσάρης pro χερήρης.) Ita vero esset *armatus, fortis.* Sic et occurrit, inf. v. 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et notio requiri: *ferro cæsorum*; an hanc χαλκοάρης habuit? Conjicit Pauw. esse vocem χαλκάρης, ab ἀρά, *ferro devotus*: quod parum satisfacit. An χαλκοάρης est *cui adnascitur ferrum?* Versum excitat Schol. Lycophr. 662. ubi Barocc. ms. legit χαλκαιρᾶν, quod deberet esse χαλκήρεων, ab ἴημι, *mitto, conicio* in me, aut potius χαλκαίρεων, (uti est χαλκαιμώκεις) nam brevis syllaba requiritur. 109. Μεγίρα vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Aldo; et si eius lectum usque ad Morell. qui metro paruit. [Heynius in textu correxit εἷος.] Tandem Κρεοντὶς Schmid. propter antitheticos. 111. φλὸξ εἰς ἀνατελλόμενα Ald. 112. Plutarch. de princip. frigido p. 949. A. interpolate laudat et

99. ὄλβον ἀμφίτρων, *fovens, habens.*

104. Ex Schol. tantum hæc teneri possunt: In Herculis honorem ἐνάγιζον, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus erat extra portam Electridem, ad quam habitaverat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulcro. Inferiæ habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat ἀγὼν ἱππάδων γυμνικός. δαῖτα appellat *sacrum.* Inferiæ autem hæ factæ *victimis cæsis*, αὔξομεν pro *facimus*: ut jam dixi, interdum esse αὔξειν pro ἔχειν vel ποιεῖν, quoties res magna vel copiosa est.

108. χαλκοαρᾶν. quod esse debet *ferro cæsus*, χαλκοάρης, forte sic expedias, ut sit, *qui ferrum sibi aptat*, ἀ ἄρω τὸν χαλκὸν, seu facit, ut ferrum sibi, suo jugulo, aptetur. [ἐαυτῷ. Cf. Fragm. clxvi. pag. 182. *Ex Scholiis.*]

111. φλὸξ est sacri facti. 115. εἶσιν videtur *dies definitus* esse.

Παννυχίζει, αἰθέρα νι-
σᾶντι λαμπρίζουσα καπνῷ·

E. δ'. K. ιά.

Καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτεί-
ων τέρμ' ἀέθλων
Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
Μύρτοις ὅθ' ἁνὴρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
Τὴν τρίταν πρόσθεν, πυκιρνατῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβούλῳ. σὺν Ὀρσίᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

argutatur: καὶ γὰρ ὁ καπνὸς λίαν ἰσόν ἐστι λίθος, καὶ ἡ καπνὸ Πίνδαρον λίαν πυκνὸ' ἀντιλαμπρίζουσα καπνῷ λιγυρὸς καὶ ἀναθυμίασις. 115. .ων τέρμ' ἀέθλων cum Schmidio ex metri lege legere cunctari non debebant Oxonienses. Vulgo ἀέθλων τέρμα. 117. λευκωθεὶς conj. Schmidius, non videns, spondeum hac regione recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Melissi cogitare, qui pancratio vicisse, Orsea aliptam et magistro, narratur. Nam v. 120. πυκιρνατῆρα aliptam esse dubitari non debebat. Nem. vi. 110. ἀνέσχον aliptam dixerat. Myrtorum pallorem exprimit præclare poeta in λευκωθεὶς pro στεφανωθείς. Erat autem corona in hoc epitaphio agone præmium myrtea. 118. Μύρτοις ΣΥ. ἀνὴρ, h. *in virili ætate*, interpungit Schmidius, probante quoque Pauwio. 122, 3. πολυβού - λω revocarunt Oxon. ut editum fuit usque ad Morell. et Steph. qui πολυβού - λῳ, melius utique, ne γνώμᾳ nude incedat. Ὀρσίᾳ Schmid. 124. ἱστοπόλιον Ald. quod præfero. πεμπάζομαι emendat Abresch. Obss. misc. nov. t. i. p. 89.

117. λευκωθεὶς κάρα μύρτοις pro στεφανωθεὶς, *alba myrto*. Statius Achill. i. 11. *nec mea nunc primis albescunt tempora vittis*. 112. γνώμᾳ πεπιθὼν, *parens, disciplina usus* Orsem. — 124. χάριν, *hymnum*.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Gloriæ et famæ illustris caussa, quam per Thiam designat, homines magna quævis suscipiunt, etiam in certaminibus. — 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Æginetarum commemorationem, — 59. et desinit in pugna Salaminia — 67. subjunctis nonnullis de victore.

Σ. ά. Κ. ή.

ΜΑΤΕΡ Ἀλίου πολυώνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕνατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (vi. 9.), Cleonici nepos (v. 71.), adeoque Pythem frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea v. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 22. idem bis victor fuerat pancratio Isthmiis v. 21. ut adeo hic hymnus in secundam victoriam Ish-

2. *Propter te, o Thia, homines, aurum multum præ alios rebus (νομίζουσι, censent te præferunt* (h. e. propter splendorem sive auri, tanquam metalli, seu,

Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων,
Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἄρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεὰν, ὦ 'νασσα, τιμάν,
Ὠκυδινάτοις ἐν ἀμίλ-
λαισι θαυμασταὶ πέλονται.

A. á. K. ή.

Ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν

miscam factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contendunt. v. ad pr. Odæ. Ceterum illa gens inter Æginetas admodum clara pancratii studiis esse debuit. Avunculus Pytheæ et Phylacidæ erat maternus Enthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem. v. 75. sq. Isthm. vi. 85. 89. sq. unde patet, unam ejus Isthmiam fuisse victoriam: forte et Nemeis unam (nam v. 89. τὰς δ'). Etiam Themistius ex ea gente, avus, ut Schol. ad Nem. v. 91. tradit, maternus, variis agonibus pancratio victor fuit. v. Nem. v. 91. sqq. Isthm. vi. 95.—1. ἁλίοις omnes vett. quod ad metrum primus recte emendavit Morellius ἁλίοις. Ceterum splendidum hoc carminis exordium et τηλαυγὲς σέβεσμον turpiter fœdarunt veteres et recentiores interpretes, ad Pindari avaritiam omnia revocantes, præter unum Pauwium, qui tamen interpretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; dicam quod ipse sentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniis prisca aliqua, tanquam de dea, *a qua omnis splendor et lux proficiscitur*: quippe quæ ex Hyperione Solem, Lunam et Auroram peperit. v. Hesiod. Theog. 371. sqq. Apollod. i. 1. 3. Ejus dem beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam *auro, item victoriis ex præliis navalibus, certaminibus curulibus et gymnicis.* Hæc autem erant illa, quibus Æginetas inter Græcos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. iii. sqq. fecit. Naumachiam aliquando Græcis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4. eo, arbitror, ducunt, ut eam fuisse cum Pauwio statuamus: sed splendor est et gloria Æginetarum ex re nautica et navalibus præliis, inprimis nupera ad Salaminem pugna. cf. inf. 60. sqq. 6. ὄνασσα Ald. ὦ 'νασσα Rom. emendate ὦ 'νασσα Crat. ὦ 'νασσα Brubach. et rell. Non emam talia teruncio; vera tamen est Cratandrina scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμασταὶ illatum a Crat. Steph. minus bene. 9. ἔν δ' Benedictus reprehensus a Pauwio. Spectat adhuc ad διὰ τεὰν τιμάν (h. σοῦ ἕνεκα, ut v. 2.) itaque post ἄλλων v. 3. majorem distinctionem sustuli. Jung. καὶ—καὶ γὰρ—ἔν τ'.

quod verius puto; propter splendorem vitæ, quem illud conciliat.—4. *quin etiam per decus tuum* (nunc est tropice dictus splendor famæ, gloriæ) *pugnæ mari terraque admirationem aciunt.*—9. *et per te in certaminibus, quisquis victorias consequutus est, assequitur laudem dulcem.* ἔν τ' ἀ. respondet τῷ καὶ—καὶ γὰρ vss. 2. et 4. ἵπταξιν pro σέβεσμα.

Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀνδρόοι στέφανοι
Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἴδιραν
Ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ.

E. ά. K. ιά.

Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
Εἴ 'σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρεταὶ,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,

13. διὰ δαίμονα ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetivit, probante Pauwio, διὰ δαίμονας. Pindarus in tali sententia non plurali, sed singulari utitur; nec dubito fuisse διὰ δαίμονος. 14. δέω vett, edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat ἄλπνιστον. Sed Rom. ed. intulit ἄλπιστον, quasi pro ἀέλπιστον, et in marg. γρ. ἀείλπιστον, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Proverb. iii. 30. occurrit; arripuit hoc Crat. renuente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, ἄλπιστον. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brubach. quoque et Morell. sequuti erant, ἄλπνιστον, cujus Scholion bonum est: τοιοῦτον τὸν ἥδιστον καὶ περιπόθητον. De voce v. ad Pyth. viii. 120. 21. θάλλω' Ald. saltem θαλλῶ'. Nam amare videtur Pindarus θαλίαν ex θαλία.

13. κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν. Pindaricum est διὰ δαίμονος. *Cernitur virtus, δοκιμάζεται*, adeoque *judicium fit* eam excellere, h. e. ut excellant homines viribus (in certamine), *divino munere* contingit.

14—20. *Duo sunt quæ vitam jucundissimam continent: si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et si laudem inde consequatur.* Sententia toties variata et ornata. v. Pyth. x. 33—46. μὴ μάτευε θεὸς γενέσθαι. cf. ad Ol. iii. 77. ζωᾶς ἄωτον τὸ ἄλπνιστον, *jucundissimam vitam.* ἅλπω. ἤλπιστος. ἄλπιστος. v. V. L. τὸν ἄλοφ pro διὰ ἄλοος. cf. Ol. v. 54. εὖ πάσχων, *præclare res gerens.* v. ad Pyth. iii. 185. Nem. i. 46. Pyth. 191. sq.

21-23. Phylacides Isthmiacam, idem eum fratre Pythea duas Nemeas victorias erat consequutus. ἀμφοῖν, τὸν Πυθέᾳ καὶ αὐτῷ, ἐκδικεῖται, *servatur memoria ejus victoriæ*, ut Ol. xiii. 49., clara habetur.

Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
Κέαρ ὕμνων γεύεται.
Σὺν χάρισιν δ' ἔμολον
Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαράν·
Μὴ φθόνει πόμπον τὸν ἑοικότ' ἀοιδᾷ
Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
Λόγον ἐκέρδαναν· πλέονται

23. Πυθέα. Pugnat Schmidius, esse vocandi casum. Equidem vel sic Πυθέα pro Πυθέαν dictum accipierem. Sed non minus exquisita, eademque simul expeditior ratio est, ut Πυθέᾳ scribatur: Τὸν Πυθέᾳ τε. Hoc Pauw quoque probat, et sic Ald. Morell. Steph. cum Schol. 25. γεύεται malit Mingarellus. 28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ ἢ τέτρανται Θεοδότων ἔργων πέλευθον ἀν' καθαράν, etc. et Mingarell. vel, τέτραφθε. At v. Not. 30. Pauwius, qui Μὴ φθόνει nil habere ait, quo referatur, Μὴ φθονεῖ reponit, sc. πόλις εὔνομος, ad quam et εἰ ἢ τέτρανται spectet. At dictum Μὴ φθόνει indefinite, *o quisquis es, noli invidere.* sic Nem. vii. 111. Ἴσ μοι. Scholiasta sic accipit, ut se alloquatur, uti toties in exordio laudum facit: *o anime mi, μὴ φθόνει παρόντι* etc. Expunxi comma post τὸν ἑοικότ'. Sententia est eadem, quæ supra Isthm. i. 58. 60, 61. 33. ἐκέρδαναν

23. sq. In eo erat, ut digressionem faceret; veram revocat se: *Sane hymnos non tracto, quin in laudes Æacidarum excurram.* (Sane hic ejus mos: Nem. iii. iv. v. vi. vii. viii. Ol. viii. Inf. vi. 27. 8.) *Nunc tamen victoris caussa hymnum recepi.* [Immo vero: *Et alias proclivis sum ad laudes Æacidarum, et nunc Ægineta est victor, ut tanto magis eos celebrem,* quod fit v. 44. *Ex Schedis.*] 27. Ἔμολον pro μολεῖν, ἔχομαι, σὺν χ., σὺν ὕμνῳ.

28. εἰ ἢ—Eadem sententia sup. i. 60. sq. τέτρανται sc. ἡ πόλις, cum *Ægina*, h. *Æginetæ*, incedant, ἀνὰ καθαρὰν πέλευθον, puto, *regiam, patentem*, 30. *nemo ei recuset hymno impertire erumnosis factis debitam laudem.* παρόντι, ut jam al. hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. *Nam etiam prisci heroes bellica virtute clari laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Æginetis autem Æacida.*—36. μολόντα ἢ σοφισταῖς, *argumentum carminis postis præbuerunt, ἀρέσαλον, σιζύζομεν* ἐν μὲν Αἰνιάσιν Σ. debebat sequi: ἐν ἢ Θέσσαις Ἰλιάσιν sc. σιζύζομεν; hoc mutavit γέρας ἔχω. utrumque de honoribus divinis seu heroum, quibus affecti sunt.

Δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

A. β'. K. ή.

Μυρίον χρόνον· μελίταν δὲ σοφιστᾶις
Διὸς ἔκατι τρόσβαλον, σεβιζόμενοι
Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαεννᾶις
Οἰνεΐδαι πρατεροί·
Ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥείθροις.

E. β'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Ἀϊακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἐστόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρείδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον

cum Schmid. ut medium *a* producatur. vulgo ἐλίξδαιμ. 34. φορμίγγεσσιν vett. edd. usque ad Morell. qui metri curam habuit et primum—σσιν scripsit. 37. Erat τρόσβαλλον. τρόσβαλον in tertio coli trochaica loco Schmid. recte ad metrum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεβιζόμενοι Scholiastes: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδριάσιν παρίσχοντο τὴν τῶν ὑγιαμρίων φρονῆδα, h. e. ἀνδριαντοῦντες. Interpungebatur τρόσβαλλον σεβιζόμενοι. Ἐν μὲν—39. Οἰνεΐδαι ante Schmidium, simili vitio ac iv. 18. Καδμεῖων, ubi Pauwius suspicabatur, Dores ita loqui, et h. l. similiter Οἰνεΐδαι fuisse. 43. ποσ Doricum reponit Pauw.

44. μεγαλήτορες ὀργαί, *virtus, magnanima mens.*—45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις, διὰ μαχῶν.

48. ἔλα νῦν. pro vulgari: *Possem nunc commemorare — Age nunc mihi curram tuam, o Musa, per campum.* Meminimus ἵφρου Μοισᾶν sup. ii. 3.

Μίμνονα χαλκοάραν·
Τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
Τρῶσιν ἐν δορὶ Κα-
ϊκου παρ' ὄχθαις.

Σ. γ'. Κ. δ'.

Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
Διαπρεπέα νᾶσον. τετείχισται δὲ πάλαι
Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείναν
Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει
Μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ-
αντος, ὀρθωθεῖσα ναύταις

52. τὶς γὰρ i. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanavit per τίς ἄρ' i. Crat-tander ediderat: τίς δ' ἄρ', ex Schol. puto. 55. Αἰγίναν. videtur mediam corripere, si antitheticos compares. Quod hoc quidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. viii. 36. 122. προφέρει, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non ex scripto aliquo codice petitum, sed sphalma est ed. Commel. natum ex attrito charactere τοῦ ρ in Steph. pr. 56. διαπρεπέα. ια una syllaba. τετείχισται. Mingarell. supplebat ὰς, ut subjectum sit Ægina. Equidem continuo orationem usque ad v. 65. seqq. *Jamdudum cumulus præclarorum facinorum Æginetis eductus est altissimus; multa etiam habeo carmina in promtu* etc. τοξεύματα, *laudes.* 59. περὶ κείναν, scil. de Æginetis v. 55., recte Schmid. cum Crat-tandr. et Ald. κεῖνον invexit Romana. 60. Κελαδῆσαι recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, ut respondeat antitheticis. Ἄρει male ante Schmid.

51. χαλκοάρας, *ære cæsum*, ut modo iv. 108. vidimus.

55. Ἰωνίαν (Ἰστιαῖον) ὃν πάντων—etsi de uno Achille accipiendum.

56. Subtumidior oratio. τετείχισται, *exstructa est*, πάλαι, πύργος ὑψηλὸς ἀρετῶν (πύργος ὑψηλὰς ἀρετῶν, ὥστε) ἀναβαίνειν (τινὰ δεῖν αὐτὸν), *ut ascensu opus sit. Maximas dudum laudum suarum copias sibi parasserunt.* [Ut murus educitur saxis, ut altus sit: ita Ægina circumvallata est laudibus s. factis præclaris, ut adscensu illa sint ardua. ὑψηλαῖς ἀναβαίνουσι l. πρὸς τὸ ἀναβαίνειν. *Ex Schedio.*]

58. πολλὰ μὲν—respondet 65. ἀλλ' ὅμως. γλῶσσα ἀρτιεπὴς, *disserta.* 60. Salamis servata bello Persico ab Ægina-tis: (nam hi sunt ναῦται 62. ὑπὲρ ναυτῶν. Vulgari oratione: ὑπὲρ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ δρεπτὰ tulere. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

A. γ'. K. ή.

Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ,
Ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.
Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ
Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

E. γ'. K. ιά.

Ἀμφ' ἀέθλοισιν, γενεὰν Κλεονίκου
Ἐκμαθών. οὔ τοι τετύφλωται μακρὸς
Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
Ἐλπίδων, ἔπνισ' ὄπιν.

65. καυτέρεχε Ald. 66. τάδε καὶ τὰ Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. τοιαῖδε male ed. Rom. cum al. præter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum video, hic est: Habebat res Æginetarum bello præclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, παραζείχει, *margit, opprimit* silento. Interea καὶ τοιαῖδε τιμαὶ (*victoriæ* etiam *hæ* h. etiam hoc honorum genus ex agonibus) ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι, *non minus amant hymnos spinicias dulces.* χάρμα ἐν μέλιτι pro μελισσίῳ, ut ἵππος ἐν ἅρμασι, ἀγῶσι ἐν ἀέθλοις, ἵππος ἐν πυτιαῖς. Monuit quoque Pauw. 74. ἔπνιζ' Ald. Morell. ἔπνιξ Rom. Brub. cum Schol. utrumque metrum respuit, et recte Crat. ἔπνιε', quod Steph. Schmid. Oxon. sequuntur,

65. *Nec tamen temere gloriandum de his: nam beneficio divino debebatur.* — 66. τάδε καὶ τὰ, τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθὰ h. l. vid. sup. Pyth. vii. fin.

67. *Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proveniunt, poscunt hymnum.* χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι, h. e. μελισσίῳ. v. V. L.

70. *Certet mihi aliquis*, h. e. *nemo, qui gentem Cleonici noverit, contendat facile cum ea de numero victoriarum. Nec enim certaminum, quæ illi subierunt, memoria oblivione deleta est, neque impensæ in ea factæ obliteratæ sunt hominum memoria.* ἀμφ' ἀέθλοισιν, pro victoriis. Etsi et hoc laudi esse debuit, si quis multa certamina obierat. 73. μόχθος ἀνδρῶν pro ἀνδρῶν, τῶν ἐν γενεᾷ Κλεονίκου. et μόχθος certamina respicit, ut πόνος.

73, 4. οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔπνισ' ὄπιν. Sane, ut in V. L. exposui, πνίγειν habet hanc vim, ut sit *pungere,*

75 Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι·
Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον.
Λάμβανέ οἱ στέφανον·
Φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν·

ex iisdem Scholiis: ubi tamen Aristarchus ἴσασα, alii ἴσασι pro ἴσασαν, scil. δαπάνας, accipiebant: neutrum commodo sensu. Nec felicius recentiores intpp. οὐδ' ἴσασιν ὅση, ἀνίαις δ. l. sc. λήσασσε, neque, quanti sumtus spei fuerint, molestia affecit curam eorum. Pauw emendat ἴσασ' ὅσις, sed sensum multo minus expedit: neque, sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit aut vellicavit vindicta, ὅσις, inimicorum odium, lingua maledica. Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut probabit. Sententia, si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat mihi nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, ubi audiverit, quantum studium illi in re athletica posuerint. Nec vero utique labor virorum per tam longum tempus insumtus oblitteratus est, nec dum memoria excidit, quantæ impensæ ab iis factæ sint ad consequenda vota sua, sc. victorias in certaminibus. Ex sententiarum contexto igitur νιζων ὅση debet esse, curam, qua observamus, recordamur aliquid, atterere, imminuere, extinguere: quod a vulgari usu recedit. v. Not. [ἴσασ' pro ἴξασσε. Est ductum a νίζω, νίψασ' ἴψασι, ἴξασσε. eluere, delere, memoriam, curam. Ex Schedis.] Venit in ultimis Pytheæ memoria in animum: 75. laudo Pytheam quoque etc. Tam abrupti orationis, inprimis laudum, transitus lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrunt, ut de Orsea fine Odæ sup. et de Melesia N. vi. 108. iv. 158. sqq. 76 Mingarell. accipiebat (ὦ) Φυλακίδα, vel σὺν Φυλακίδᾳ. 79. φέρε δ'. malim σ'.

fricare, excitare, θυμὸν, μνήμην, ergo et ὄρνυ. [Immo est a νίζω. Ex Schedis.] Sic amor, seu studium νιζει φρένας Pyrh. x. 94. νίζεις πόρον Pyth. viii. 44. dolor Ol. vi. 75. jucunditas et gaudium Isthm. vi. 74. Alio modo dicta excitant indignationem, νιζουσιν ἀργὰν, Nem. v. 59. Est igitur usui consentaneum, ut etiam h. l. sit: memoriam refricat, animum memorem vellicat, animis inhæret adhuc. Ita tamen dura est oratio; et obstat οὐδ', quod esse deberet οὐδ' affirmative. Si itaque οὐδ' servatur: οὐδ' ἴσασ' ὅσις alio sensu est accipiendum: non erasit memoriam ex animo, non obliteratum est, ἴσας δαπάνας λήσασσε ἐλπίδων, quæ facta sint impensæ in vota, h. e. in victorias speratas. Esset adeo νιζων h. l. ἀπονίζων, ἀπόσυρε, abradere, delere, expungere. Mingarellus, hoc omisso, tentabat alterum: οὐδ' ἰσάσας δαπάνας l. δαπάνᾳ. ἐλπίδων, votorum, pro certaminibus.

75. Αἰνέω καὶ—Complector hymno meo quoque Pytheam aliptem, inter, præ aliis pugilibus. Erat is frater natu major.—εὐθυπορῆσαι. Iterum pro participio εὐθυπορήσαντα. Et nescio an præstet, εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόῳ δ. jungere: ut sit δεξιὸν (ὄντα) εὐθυπορῆσαι.—77. νόῳ ἀνείραλον vel firmo et constante animo acriter pugnantem, vel prudenter et circumspecte. Nisi malis ἀνείραλον accipere parem, æqualem, aliis pollertia. 78. o Phylacida, communica victoriæ laudem cum fratre.

80 Καὶ πτερόεντα νέον
Σύμπεμψον ὕμνον.

80. νέῳ qui legat, Aldus est. Sed ad νέον vid. Ol. ix. 73 - 75. Miugarellus ὕμνον νέον intelligebat *Nemeam quintam*, missam una cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. vi. 5. quæ in utramque scripta sit.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε'.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ,

(ΕΝ ΠΑΙΣΙ.)

ARGUMENTUM.

Laudes victoris cum gratulatione et bonis votis.—28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone ejusque filio Ajace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis.—82. Victoriæ cognatorum et tribulium—ad f.

Σ. ά. Κ. ιγ',

ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,
Δεύτερον κρατῆρα μοισαίων μελέων

Perperam Grammatici et hic tria nomina præscripserunt, Φυλακίδᾳ, Πυθίᾳ, Ἰσθμίοις μάντεσι. ut et alibi, v. c. Ol. viii. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Expatiatur deinde poeta, ut solet, in laudes cognatorum. Tempore præcedere debuit hæc ode quintam, ut jam ab Intpp. observatum est, quandoquidem v. 7. unam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset hæc victoria esse altera. 2. μουσίων (ex μουσίοις pro vulg. μουσικὰς) Bened. et Pauw legendum esse monuerant.

1. Iterum hymnum cum potione *inc celebratur*, θάλλοντος, ἀνημέζοντος. comparat. *Ut in convivio, quod cum max-*

Κιρνάμεν Λάμπωνος υἱὰ-
Θλου γενεᾶς ὕπερ. ἐν Νεμέᾳ
Μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν, ἄωτον
Δεξάμενοι στεφάνων·
Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ, δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
κοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
πίῳ Αἴγιναν κατα-
στέφειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

A. ά. K. ν'.

Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς
Καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,

Grammatici veteres *μουσικῶν ὑγιαμβίων* interpretantur. Vulgata erat lectio: *μουσίων*. Schmidius perperam *Μουσάων* emendavit. Parum aberat, quin *πρωτῶν Μουσᾶν* reponerem haud timide. Nam sic jam scriptum vidimus Nem. viii. 80. inf. Isthm. viii. 134. *Μουσᾶν ἄρμα. λίθου Μουσᾶν.* 5. *τὶν* ne produci necesse sit, Schmid. conj. *τιὶν*, ut binæ breves pro una longa sint. Pauw *τὶν γ'*. 7. *ἐν Ἰσθμοῦ* Ald. Rom. emendavit Crat. 8. *Νηρεΐδεσσι* Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. *Νηρεΐδεσί*, adverbiante metro. 10. *τρίτον* Schmid. qui male descripsit metrum colii, quod trimetrum trochaicum est, ut Pauw. cf. v. 23. 47. 60. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochæo sit, tribrachys ubique inferre voluit Schmidius. [12. *Αἴγιναν πάσσω* Boeckh. Comment. pag. xv. Ex *Schedis*.]

5. *πρῶτον* sc. *πρωτῆρα*, *miscuimus tibi, o Jupiter, propter Nemeam victoriam*: scil. in honorem Jovis hymnus sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. v. scriptum; etsi etiam Phylacides Nemeis vicerat, ut Isthm. v. 22. memoratur, et carmen in eum scriptum esse potuit. *δεξάμενοι*. poeta decus Pythea sibi communicat.

7. *Nunc poculum misceo* (hymnum condo) *Neptuno et Nereidibus propter Isthmiacam Phylacidæ victoriam*. 10. *Utinam obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam*. Comparat tertium carmen cum libatione Jovi Servatori sub convivii finem fieri solita. Dicuntur autem pocula *diis misceri*, quatenus in *libatur*.

14. Eadem sententia, quæ sup. v. 17. seq. l. 58. seq. et sæpe antea fuit lecta.

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιαῖς
Ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυ-
ραν θεότιμος ἐών.
Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
Ἀντιάσαις αἴδαν γῆ-
ράς τε δέξασθαι πολιὸν
Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίδρομον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεν-
νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

E. α'. K. ιά.

Ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,

16. Argutantur et b. l. Intpp. *σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει*, est *ἐπιφύει, περιποιεῖ*, ut toties apud Pindarum. cf. Nem. iv. 96. 17. *ἰσχατιᾶς* invexit Romana. *ἰσχατιαῖς* primus Morell. dedit. ex Schol. puto. Aldus *ἰσχατιὰς* edidit, nec ipsum male. 23. *ὑψίδρομον* ad Schmid. ex prava de metro concepta opinione. v. ad 10. — 25. *κλυταῖς* a Schmidio restitutum erat; Oxonienses revocaverant vulgatum *κλυταῖσιν*, quod metrum haud admittit. In capite quoque colon peccabat: *νίσω σπέσθαι*, Ionicus debet esse *υυ - -*. Schmidius: *Κ. π. τε προπομπίσω, σπέσθαι κλυταῖς*. Pauw laxum hoc et ingratum pronuntians emendat: *πρόσπο - νίσω ἵκεσθαι κλυταῖς*, aut, si idioma in *πρόσπο - νίσω* restituendum sit, *πόσπο-* vel *πόσπο - νίσω*. Sequor prius, quod statim hærenti ad metrum in animum) venit. 26. In *Μοίρας* tricantur Intpp. Pauwius quoque exponit: *sequi* ut *Parcas*. Sed verborum ordo faciendus erat hic: *ἐγὼ δὲ πρεσβεύω* (invoco) *Κλωθὼ κασιγνήτας τε Μοίρας, (ὅσπερ αὐτὰς) ἵκεσθαι ἐφετμαῖς κλυταῖς φίλου ἀνδρὸς, ut obtemperent precibus*, (nam *ἐφετμαὶ* sunt *εὐχαὶ*) exaudiant Lamponem hoc unum in votis habentem, ut summum honorum ex agonibus fastigium consequatur, *ἵκεσθαι* pro *adesse*, frequens Pindaro; et *Μοῖρα ἵκεται* etiam Pyth. x. 26. *μοῖρα* pro ipsis hominum fatis poetæ dici posse non puto; sed tum *μοῖρα* sollenne est. Alioqui jungi possent: *Invoco Clotho et sorores, ὅσπερ τὰς μοίρας* (fortuna Lamponis) *σπέσθαι*, vel *ἵκεσθαι, ἐφετμαῖς, ejus votis respondeat*. Sensum bene reddidit Schol. [28. *f. Ὕμμε. Ex Schedis.*]

18. *βάλλετ'* l. *βάλλεται* l. *βάλλεται*.

20. *Lampon in hisce studiis consenescere cupit. ἀντιάσαις* potest et ad sequens referri, *δέξασθαι ἀντιάσαις* h. *ἀντιάζειν καὶ δέχεσθαι ἐν τοιαῖσδε ἐργαῖς*. et *ἀντιάσαις τοιαῖσδε ἐργαῖς* jungi potest: *hic studiis utens, in iis versans*. [*excipere senectutem et mortem. Ex Schedis.*]

24. *Κλωθὼ κασιγνήτας τε, Μοίρας — ἵκεσθαι ἐφετμαῖς*, exaudire preces.

27, 28. *Esse mihi legem immutabilem.*

Τίδμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον
Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν
Τέτμηνθ' ἑπατόμπεδοι ἐν σχερῷ πέλευθοι,
Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,
Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
Ἄτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος
Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
Ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι
Πρόφρονα σύμμαχον ἐν Τροίαν,

29. ἰσωτείχοντι legit Benedictus sine caussa idonea. 32. ἐν σχιερῷ recte scriptum statim in Rom. Aldus: ἐν χιερῷ. v. sup. ad Nem. i. 106. Bene Schol. δὲ μιγάλαι (nam ἑκατόμπεδοι ex πέδον pro ποῦς, centum pedes latæ, Il. ψ. 164.) καὶ κατὰ τὰ ἔξης φέρονται, per totum terrarum orbem, v. 33, 34. 33. πέραν invexit Romana. πέραν Cratandrinam tantum habere, perperam prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quæ inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. ut ap. Suidam lectum. Non potuit hic locus satis materiæ suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλίδες Ald. Πηλίδες Romana induxit; ad idem redit utrumque, est enim synizesis facienda. Argutatur Pauw, ne Schmidius usquam sapere videatur.

De re vid. ad Isthm. v. 24. sq. *laudare Æacidas, quotiescunque hanc insulam attingo*, mentionem ejus facio. L. Τμμς γ'.

31. Latissime fama rerum ab Æacidis gestarum sparsa est per orbem terrarum. Similis locus Nem. vi. 75. sq. πίλεσθαι, quibus factorum clarorum gloria diditur: ut sup. iv. 2. ἑκατόμπεδον simplic. *latæ*. ἐν σχιερῷ, *continuo tractu*, de viis continuis. σίσμεθεν pro sunt. καὶ πέραν N. καὶ—usque ad extremum Austrum et Septentrionem, ut sup. ii. 61, 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1.—35. παλίγγλωσσος, τὴν γλῶσσαν ἀλλάσσουσ. πόλις pro populo. 36. ἀΐω, ut ἀκούω, novit, ex auditu tenet.

Ἥρωσι μόχθον, Λαομέδοντί-
αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
Εἶλε δὲ Πέργαμόν, πί-
φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὖρεϊ ἶσον,
Φλέγραισιν εὐρὼν, Ἀλκυονῆ,
Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. νγ'.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
Ἐς πλόον πάρυξε πάντων δαινυμένων.

42. ἐς Τροίαν ἦ- editi ante Schmid. jugulato metro. Idem ἐς Τροΐαν, ut ipsum dactylum haberet. 42. μόχθων Steph. intulit et σύμμαχον junxit. Sed Troja est ἥρωσι μόχθος. Mox vel synizesis facienda in Λαο, vel legendum, quod Schmid. conjicit et Pauw præfert, Λαμεδοντί-. 45. ἦλθε δὲ ante Schmid. 47. οὖρεϊ tribrachys pro trochæo, vel scrib. οὔρει, ac potius ἴρεϊ. v. ad 10. 49. Parva mutatione liberari possit sententia: ἦλθε—πύφνε δὲ—σ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν—εὐρὼν Ἀλκυονῆ, Σφετέρας οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλέης. 52. πάρυξε Ald. possit sic jungi: πάρυξε καλέων, ἴσχε καλῶν, sed metrum repugnat. πάρυξε Rom. emendate πάρυξεν Crat. etsi debuit πάρυξε a Pindaro efferri. Exponi potest varie: vel καλέων ἐπάρυξε simpl. pro ἐπάλυ, vel πάρυξε simpliciter dictum est pro ἶφι. Tum πάντων suspectum, etiam Pauwio, qui conjecit, quod et nobis in mentem veniebat: πάρυξεν ἑστῶν δαινυμένων. Ex Schol. apparet, jam olim Aristarchum cum aliis hæsisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero. Herculem intellige se

42. μόχθον sc. οὖσαν. ἀμπλακία h. l. fraus.

45. ἦλθε δὲ Hercules. σὺν κείνῳ Telamone ex 39. πυρός. Meropes Coi Nem. iv. 42. ubi et 44. Alcyoneus. v. Apollodor. Not. pag. 71. 49. ὃν ἴσχεν σὺν ἴσῃ.

48. Præstat post Ἀλκυονῆ minorem interpunctionem ponere pro majore, quæ olim erat, ut continuare sententiam usque ad Ἡρακλέης. 49. οὐ φείσατο νευρᾶς τόξου, adhibuit arcum et eum trajecit sagitta.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον, πάρυξε πάντων δαινυμένων. *Sed tum, cum Telamonem vocabat ille* (Hercules) *ad societatem navigationis, dixit inter omnes qui convivantes aderant, in medio conjurantium.* Sequentia sunt in parenthesi; et redit ad ea, quæ πάρυξε, *dixit*, v. 60. ὁ δ'— εἶδεν. Venerat in insulam Æginam Hercules, ut ad expeditionem in Laomedontem invitaret Telamonem: χαλκοχάρμαν ἐς τέλεμον 39. profectus Tirynthe, ubi copias collegerat, ut e v. 40. apparet.

Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος
Στάντα κελήσατο νεκταρείαις
Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν,
Ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
Ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
Αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ

conferre ad Telamonem, ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem invenit epulas celebrantem: (ut fere fit in heroum vita. Sic Telemachus Nestorem Odyss. γ. 32. sqq. et Menelaum Od. δ. 3. sqq. offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vitæ more, ex Homero satis noto, statim Telamon offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. Od. γ. 41. sqq.) et bibat, tumque ipse accumbat mensæ. Libando heros facit vota ad Jovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuam, eaque de causa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Ajacis virtute judicium et existimationem faciat. Esse eam ex Μεγάλαις Ἠοίαις Hesiodi petitam, Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. iii. 11, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. et Schol. Sophocl. Argum. Ajac. 849. Paulo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut jam natum Ajacem leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. Lycophron v. 455. sqq. Schol. ad Iliad. ψ. 821. repetiit Philostr. Heroic. xi. 1.) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. inedit. tom. i. pag. XCIX. conjectabat: idemque numis expressum Juliæ Domnæ et Anthemii. Venia esto, in tam longo per salebrosos criticæ anfractus cursu semel nos ad amœniora viridia de via deflexisse. 54. κελήσατο Ald. quod vel metrum refellit. 60. ὁ δ' ἀνατείνας pro ἀνα—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος invexerat Rom. τοιοῦτόν γ' metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Miugarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere dactylum pro spondeo. Sustuli insertum male γ'. forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit.

53. Præclare seqq. narrata propter ἐνδεγμένων. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι. exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Mox φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν int. *auream asperam signis*, anaglyphis. Mirum in hoc hæsisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. pŭta poculo in manus sumto inter libandum ab Hercule stante pronuntiari. 61. Fecit has preces. 63. Ἱλαῷ Θέλοντι, *propitius*.

Ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄπουσας,

Ε. β'. Κ. τά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν,
Μοιρίδιον τελέσαι·
Τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,
Ὥστερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον αἰέθλων
Κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· θυμὸς δ' ἐπίσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεὸς
Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἀθεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Εἶπέν τε φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνὴρ·

63. *εὐχὰν* conj. Schmidius primam in *ἀρὰν* brevem esse videns in loco, quem Antithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. *θεσπεσίαις* Rom. Brub. 66. *ξεῖνον ἀμὸν*, sc. *γενησόμενον τὸν παῖδα*, nondum concoquo: etsi video esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres: *καὶ λίσσομαί σε τὸν ἀμὸν φίλον Τιλαμῶνα εὐνυχῆ τελέσαι.* Malim usquam legi: *Ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἀμῷ*, quod corrumpi potuit inter cetera quarto casu posita. Mox probem etiam: *τὸν μὲν—φυάν.* ut sit; *ἄῤῥηκτον μὲν (κατὰ) τὸν φυὰν, ὥστε* etc. *θυμὸς δ' ἐπίσθω*, animi *virtus et fortitudo par esto corporis robori.* 69. Argutatur Pauw. *ὥστε τόδε δέρμ', ἅ-με νῦν περιπλανᾶται.* Quod poeta posuit, exquisitioris artis et vere lyricum est. Pro *με νῦν* Ald. et Rom. cum Brubach. corrupte *μέμνον.* In Crat. Ceporinus emendavit *μέμνην.* hoc Morell. sequitur. *με νῦν* praeclara est Stephani emendatio. 74. *αἰ θεῖα* Ald. *αἰθεῖα* Rom. Brub. emendatum in Crat. *κατὰ* pro *χάρις* videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. *χάρις* est *voluptas.* 75. *φωνάσαις.* at alibi *φάναι, φωνάσας.*

64. *λίσσομαί σε τελέσαι ἀνδρὶ τῷδε παῖδα μοιρίδιον*, dare ei *prolem a fato impetratam. ξεῖνον ἀμὸν*, v. V. L. et 68. haud dubie *τὸν μὲν—φυάν.*—69. *ὥστε*—. Ornata fabula ab aliis. v. Lycophr. 455. sq. Forte jam tum spem prolis ex uxore suscipiendæ habebat.

Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών.
Καί νιν ὄρνιχος φανέντος
Κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
παγλον Ἐνυαλίου.
Ὡς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
Ἔζεσ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει
Τε. τὸν Ἀργείων τρόπον,
Εἰρήσεταί που κ' ἐν βραχίστοις.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,

78. Κίκλεσ' pro κίκλεσο manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κίκλεν vel κίκλε. Ad Telamonem conversus loquitur Hercules. Infantiam grammaticæ vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰνός. aliud exemplum in Iamo v. Ol. vi. 93. sq. 81. ταῦτα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis usus. 83. ἀγήσασθ' Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima sede: nam a in ἀγήσασθαι ex ἠγήσασθαι longum est. Vidit et Schmidius. Pauw emendat: -σας διαγέρασθ' ἀ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ ἀγήσασθ' vel -σας ἀφαγήσασθ' ἀ. Miagarell. probat -σας τοὶ vel -σας ἀναγήσασθ' ἀ. 84. Et hoc colon trochaicum ægrotat. Schmid. Φυλακίδᾳ γάρ τ' ἦλυθον, Μοῖσα, ταμίας. Pauw: Φ. γὰρ ἦθον, ὦ Μοῖσα, τ. Leniore utique medicina Φ. γὰρ ἦλυθον, Μοῖσα Benedict. et Miagarell. 87. πα pro πον Ald. nec deterius, judice quoque Pauw. κ' iv debet esse pro καὶ iv. poterat scribi κἀν βρ. 88. ἀπὸ παγκρατίου. Sequitur ἀπ' Ἰσθμοῦ. Noli conjicere ἐπὶ παγκρ. Nam non ita dicitur; sed νίκα ἐξ, ἀπὸ, π. Nem. ii. 30.

78. Jung. ἐπώνυμον ἔρνιχος φανέντος—(κατὰ) λαῶν (alias ἀνδρῶν. Hesiod. Sc. H. 330. φίρεται λαῶν.) ἔπαγλον ἐν πόνοις Ἐνυαλίου.

86. τὸν Ἀργείων τρόπον. Aiunt, pro Laconibus. Atqui et Argivi hac laude floruere. v. Schol. qui e Sophoclis Ὀδυσσ. μαινομ. Μῦθος γὰρ Ἀργείοισι συντίμιον βραχύς.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91. vel carminum argumenta præbuere suis factis, vel carminibus vere celebrati fuere. — 92.

Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-
τρωες. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵ-
αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
Ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ.
Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν
Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
Μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
Τοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

E. γ'. K. ια'.

Ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων.
Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται·
Μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.
Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

91. Schmidius et Pauwius μά- τρως emendant: nam de uno modo Euthymene agitur. Nisi -τρωες per synizesin est efferendum, et poeta doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est. ἀνὰ δ' ἄγαγον etiam Schmid. pro ἀν δ'. 92. Pro Ψαλυχια- δᾶν Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; λευχι, ait, pro una longa posita videri possunt. 101. ἔστι binis syllabis Schmid. pro —ιΐ. Probat quoque Pauw; uti mox v. 102. ξένων, pro ΐ, utrumque metro exigente. 104. κατέχων, obscure: vi oppositi suppl. ἔργῳ καὶ πράξει.

Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetæ condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. *Etiam Themistii, avi materni* (v. ad v. pr.) *stirpem illustrant sua gloria*: quæ in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: μελέτη τοι ἔργον ἐφίλατο. Lampon igitur τιμᾷ, *probat, laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens,* (ὀπάζων μελέταν ἔργοις) *et filios adhortans,* φράζων, *recitans, repetens dictum.*

104. μέτρα κατέχων videtur esse *tenaciter, perseveranter tuendo*, moderationem, æquitatem, servando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodeum: μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

105. Γλῶσσα—l. cum Schol. οὐδὲν πρεπωτὸς φθέγγεται. l. consentit oratio cum animi sensu.

Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
Ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

106. ἐν ἀεθληταῖσιν legi metrum jubet p. ἀθλη—. sicque Schmid. et Pauw. νὶν ἄνδρα vix sanum. v. Not. 108. Erat σ' interpositum, χαλκοδάμανθ' ἁπόναν. Jungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. ix. 37. ubi ἀνδροδάμαν Ἐρυφύλαν. Porro πίσω γε Etymol. M. in Πίσα. sed σφὶ, ἀνδρὸς, *carmine Thebano irrigaba.* Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσα, h. e. ἐπότισα, *irrigavi.* Nam carmen jam est finitum. 111. παρ' εὐτειχέσιν legendum, cum ν, ut Pauw quoque monuit. εὐντειχέσι Ald.

106. *Dicat aliquis, eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides;* eodem loco — quo — puℓ, quatenus acuit, alii, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νὶν ἄνδρα. Bene quidem memini usum crebriorem τοῦ μὶν et τὶν in Pindaro risum movisse Aristophani Avib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νὶν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis uti minime licet. Nec uti licet v. c. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ἦν δὴ Καλλίχορόν μιν ὑπώπιον οἱ καλέουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νὶν verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes, τὸν ἄνδρα scribam: φαίης κε τὸν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν Ναξίαν—χαλκοδάμαν ἀκόναν. *acuentem alios ad studium pugilatus.* Vix tamen probabile sic νιν irrepsisse. Immo vero, fuit: φαίης κέ νιν ἀνδρὸς ἀθλητῆσιν ἔμμεν Ν. 108. πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ erit novum inventum, si est, *ego illis potandam praebebo aquam e fonte Musarum:* pro, *eos celebrabo.* Forte tamen est idem illud, quod jam aliquoties vidimus, sive *a libatione petitum:* ἑαίνων ἐλλογίμως sup. v. 30. ναυσιπόλων ἀνδρῶν v. 13, 14. sive *ab irrigandis agris,* ut sup. v. 94. ἄρδων Χαρίτων δρόσῳ. conf. Nem. vii. 90. sq. adeoque simili exemplo πίσω (δὲ τὸ) ὕδωρ Δίρκας σφε, (tres illos, patrem cum duobus filiis,) est *irrigare,* ut ποτίζειν ῥοὰς Μουσᾶν dixerat N. vii. 17. Suaviter autem carmen Thebis factum comparat cum fonte Musis sacro, Dirce, ante Thebas.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

VETUSTIS Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strepsiadæ victoria Isthmiaca—27. tum in avunculo, qui in pugna occubuerat—53. redit inde ad victorem, e cujus successu voluptatem ipse capiens præsenti felicitate frui se velle asseverat.

Σ. ά. Κ. ή.

ΤΙΝΙ τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
Ἄρτεμιν Διόνυσον; ἦ

Strepsiades Thebanus ex matre Diotimi filia avunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34. sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, Corinnæ moniti oblitum, iterum, et multò magis quam Nem. x. non manu, sed ὅλῳ τῷ θυλάκῳ fabulas sevisse: v. Plutarch. de glor. Ath. p. 348. Fragm. Pind. pag. 44, 45. ἄ μάκαιρα Θήβα, *diva,*

Χρυσῷ μεσονύκτιον
Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. ά. K. ή.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄθραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἄμπεμψας ὀρφανὸν

E. ά. K. ή.

Μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ὀρθῷ

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius refinxit v. 10. Ἡρακλείοις γο- 11. ναῖς; ἢ ποτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς; Benedictus: ἢ ἀμφὶ Τειρεσίᾳ πυκναῖσι βουλαῖς. Oxonienses ὅτ' tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw trajectione facta: ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς restituit. Præstat sic ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Est ἢ ὅτ' una syllaba efferendum. 12. ὅτ' ejecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ' in utroque versu in unam syllabam coalescit. Pauw mavult pro binis brevibus numerare. 17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad similium colon formam factam. Μυρίων ἑταίρων ἐς Ἄ. l. ubique legitur, Pauw ait, recte in antispastico. 18. Laborat metrum. Vulgo ἀνίκ' l.

dea. [5. ἢ (μάλιστα εὐφρανεῖ) δεξαμένα —, ἀείσει —. *Ex Schedis.*] In v. 6, 7. *aureus imber*, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta adventus Jovis hoc ostento erat ornatus. Inde et natales Minervæ simili prodigio ornati Ol. vii. 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aureo cum imbre, ut numen testatum fieret. Hoc postea poetæ aliis modis inverterunt.

9. σταθεὶς ἐν θυρέτροις, *ingressus ædes*, ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς. h. e. ἐπὶ τὴν γονὴν, γένεσιν, Ἡρακλέους. 11. ἢ (μάλιστα εὐφρανεῖ θυμὸν τὸν σόν) ὅτ' (εὐφρανεῖ αὐτὸν) ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς pro διὰ βουλῶν. βουλαὶ autem pro *mentibus*. v. ad Isthm. viii. 68. Mox 13. permutat cum casu secundo: Σπαρτῶν (ὕμνων) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

18. Ægidæ, qui e Thebanis fuere,

Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔγγονοι,
Μαντεύμασι Πυθίοις;
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὖδει
Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Σ. β'. Κ. ή.

Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἑπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.

Aldus: ὄφρα ἰ. Rom. ὄφρα ἰ. Cratandr. ἀνίκ' ἰ. ex Scholiasta, in quo est ἕως. Ut metro subveniret, refinxit ἡνίκα ἐρθῷ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula, cum esset ἀνίκ' ἄρ' ἐρθῷ. 21. Aldus corrupte: Αἰθιδαι, et olim nonnulli indocte Ἀεγεῖδαι scripserant: v. Scholia, in quibus plura falso et inepte tradita Intpp. transversos egerunt. Αἰγιμίδαι novavit Schmidius, male, si quid usquam. Nam de Ægimio (de quo v. Pyth. i. 124. v. 96.) hic non agitur, sed de *Ægidis*, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt, cum hi Ægidas in partes vocare a deo jussi (hinc μαντεύμασι Πυθίοις v. 22.) in itinere per Bœotiam facto in sacrificantium cœtum incidissent, audivissentque Ægidas esse, quæ Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis consederant Ægidæ. Potuit vel sic Spartæ tribus haberi Ægidarum, quam Herodot. iv. 149. memorat, ubi tamen a seriore quodam Ægeo, Theræ nepote, Œolyci filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. iii. 15. pag. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ jungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendavit. 25, 26. Ut vulgo hæc accipi video: ὅ τι μὴ ἵξεται σοφίας ἄωτον ἄκρον, *ejus rei, quæ non ad sapientiæ summum florem*

Heraclidis ad Peloponnesum occupandam proficiscentibus comites se adjunxerant, iisque in Laconica in ditionem redigenda operam præstiterant. v. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Itaque Ægidæ ἀντὶ τῶν Δωριέων Λακεδαιμονίων ἵσταντο (nunc dem Thebæ tribuitur, adeoque ἵσταντας) ἐν σφυρῷ, ἐπ' ἀσφαλοῦς, *in tuto constituerant*: ut jam Lacedæmone Heraclidæ certas sedes haberent.

20. ἕλον δ' Ἀμύκλας proprie est accipiendum: *expugnarunt Amyclas*; nam vere id factum. v. Exc. ad Virgil. Æn. x. 564. Agrum Amyclæum Philonomo assignatum fuisse, præter Strabonem ex Ephoro traditerat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: *enimvero hujus rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est.* Mutavit hoc in sententiam: Ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, *decus, fama*, ut sup. Isthm. iv. 37. De v. 25, 26. verborum junctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονές εἰσι βροτοὶ (ἐπεὶ οὐ) ὅ τι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (*præclara aliqua ars poetæ*) ἱξίκηται ζυγὸν (ζυγῷ, *assequuta fuerit, ut innectat carminibus*) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς, pro ἐπιζεύξαι ἔπεσιν. ζεῦξαι μέλος ἐγχωμίοις dixerat Nem. i. 10. et ζεῦξαι στέλος Χαρίτων Isthm. i. 7. Ergo et ζυγὸν pro ζυγῷ τι ἔπεσιν, et pro hoc ἐπέων ῥοαῖς.

Κώμαζ' ἴτειτ' ἄρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ. φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν παγκρατίου, σθένει
30 Τ' ἐκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετάν.
Οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

Α. β'. Κ. ἡ.

Φλέγεται δ' ἰοδοσταφύλοις Μοίσαις,
Μάτρωϊ δ' ὁμωνύμῳ δίδωσι κοινὸν θάλος,

pervenerit, ζυγὸν πλοκαμῖδος ἰσθμίων ἑταίρων, inclitis carminum flexibus copulata, ut ζυγὸν participium sit: dura est oratio et sententia vix expedita. Accipiendum ζυγὸν est pro ζυγεῖν, et sensus est, quem in Nota apposui. *Obliterantur prisca decora* (παλαιὰ εὖδοι χάριτες,) nisi carmine celebrata fuerint. Ita videtur quoque accepisse verba usus inter Schol. Δημήτριος δὲ καὶ οἱ διθύραμβοι γίνονται τοῦτο, ὅταν ἀν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἐκβάθρωται ἐπιπαναλάβῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ. 26. *ἑταίρων* in notis ab Oxon. excusum. Sed ἑτάων *fecit* verum est. Sic Nem. vii. 17. Μαιῶν *fecit*. ζυγὸν an ζύγιν pingas, nil interest. 27. ἔτειτ' ἐν ἀ. invexit editio Romana depravatum: quod et Schol. in suo repererat. Schmidius ex Aldina restituit ἔτειτ' ἄρ' ἀ. Potuisse depravationem nasci ex scriptura ἔτειτεν suspicatur Pauw. [ἔτειτεν Boeckh. Comment. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 31. μορ- φάεις' Rom. cum Schol. Brubach. et Morell. Emendarunt Crat. Steph. φυᾶς recte de corporis specie accipit Pauw. cf. Ol. viii. 24, 25. Nem. iii. 32, 33. 33. ἰο- δοσταφύλοις praeclara est Schmidii emendatio, quam metrum postulat. Vulgo ubique legitur Scholion: ἰοπλεκάμοις. 34. Πάτρωϊ δ' Schmid. ut brevem syllabam haberet, quam metrum nec desiderat v. Pauw ad v. 2. δίδωσι suspec-

27. κώμαζε. Vix commode ad Theben potest referri; multo minus ad Musam, quae non est memorata. Saltem se alloqui videri potest, ut solet pro ἡμᾶς.—31. Grammatica ratio haec esse videtur: οὐκ αἴσχιον (*nec minus, non deterius*) φυᾶς (*quam corporis speciem*) ἄγει (ἔχει) ἀρετὰν (*virtutem animi*). Sane nunc sententia aequipollet, si ideam dixeris: ἀρετὰν οὐκ αἰσχίονα φυᾶς, aut si ipse ἀρετὰν esset οὐκ αἰσ- χίων φυᾶς, animi pulcritudine aeque commendabilis quam corporis.

33, 34. *Illustratur jam carminibus, et avi materni memoriam illustrat.* Hanc sententiam v. 33, 34. inesse necesse est; verum in altero versu laboramus. Debet esse junctura: Strepsiades δίδωσι κοινὸν θάλος μάτρωϊ ὁμωνύμῳ. Schol. τῷ μάτρωϊ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν καὶ εὐκλειαν παρέχοντα. Bene; modo esset κοινὸν κλέος, aut si docuisset τὸ θάλος ita dici pro *gloria, decus*. Si itaque τὸ θάλος nunc pro *flore*, adeoque pro *decore, ornamento* dictum esse debet, nove ita dictum erit. Nam alioqui non occurrit dictum nisi de *fronde, ramo*. Supra i. 94. ἔρνος victor tenet manu. Potest etiam esse *corona frondea*: hanc victor *communicat avo*: δίδωσι κοινὸν, h.

35 Χάλκασπις ὦ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε·
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐν

tum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum. Forte δίδωσε fuit: *decus et splendor ex hujus Strepsiadæ ornamentis redit ad nomen et memoriam avunculi cognominis*, (Strepsiades etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. iii. f. τὸν ἀπὸ Νεμέας δίδωσιν φάος, *illi lucet, affulget decus ex Nemea victoria.* Nem. ix. 98. δίδωσι παλαι Ἀ. φίγγος. v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguebant: πατὴρ δάλος χάλκασπις. ὦ π. 35. π. μὲν ἁ' ἔμιξε Ald. 36. Τιμᾷ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἐοικέναι. Dubitatur, ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοὶ, an ex τὰ ἀγαθά. præstare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκειται, judicabant Pauwius et Mingarellus: *fortibus factis proposita est gloria.* 37. sq. Dolendum est, tam præclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Jungenda primum ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς)—γενεᾷ μ. π. αὔξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὔξειν. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38, 39. νεφέλα et χάλαζα αἵματος de pugna, ut sup. Isthm. v. 63, 64. ubi etiam χαλαζάεις φόνος. Tum 39, 40. περὶ φ. πε. Schmid. perperam: nam ἀμύνειν (*propulsat*) νέφ τι περὶς τινος, *ab.* At colon 41. manifeste corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἐξελάων conjiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ἔλεθρον τοῖς πολεμίοις. Eandem sententiam expresserat Nem. ix. 91. Pauw totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χαλα-ζᾶν αἵματος περὶ φίλας Πάτρας ἀμύναι, Λοιγὸν δὲ ἀμύνων (vel Λοιγὸν ἐξαμύνων) ἐναντίᾳ στρατῷ Ἀστῶν, γ. Sunt quæ placeant: plura displicent. Mendum alieno loco quærere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: *vicissim inferens perniciem* hostili exercitui: v. c. ἀντινάων, ἀντ' ἄλγων, pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ἔλεθρον τοῖς πολεμίοις. Tum ἀστῶν omnes male jungere video cum superioribus; immo vero: αὔξων γενεᾷ μίγνυσιν πλίος ἀπὸ ἀστῶν, ζώων τε καὶ θανόν. Etiam Schol. μίγνυσιν παρὰ τῶν ἀστῶν πλίος, *bonam*

e. redundat victoris gloria in avum. Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δίδωσι, inprimis cum hæc lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret, φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de *propagine, progenie* dicitur: verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ὦ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρέσχε, ἐπῆγε. 36. *Viris fortibus gloria in conspectu posita est.*

37. ἴστω αὔξων. hæc perpetua junctura, pro ἴστω ἐναντὸν αὔξων. Nem. ix. 107. ἴστω λαχών. Ol. vi. 12. ἴστω ἴσχων. Simile μεμνάσθω πεισίλλαν. N. xi. 20. et alia. Alibi est sine regimine, ut Nem. v. 87. αὔξειν autem iterum pro ἴσχειν de re magna ac præclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathonia intelligi nequit, nec magis Scolion nobile Ἐν Πέρσαις Ἀρμοδίαν in Fragm. pag. 19. et ap. Brunck. Anal. tom. i. pag. 156. nam ei pugnæ Thebani non interfuere, uti nec ceteris prælii cum Persis; quippe ipsi μηδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter

Τεύτᾳ νεφέλᾳ χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

Ε. β'. Κ. ή'.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ, στρατῷ,
Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
Ζώων τ' ἄπο καὶ θανών.
Τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-
νείων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
θὲς ἀπέπνευσας ἀλικίαν

Σ. γ'. Κ. ή'.

Προμάχων ἀὺ ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. ἀείσαμαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἁρ-
μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

existimationem, quæ a civibus venit. Pro ἀνὰ, quod erat, vett. edd. præter Crat. et Steph. melius scribunt ἄνα. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum pro vulg. αἰνίων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἄμυνεν Ald. 50. ἴσχον malebat Schmid. propter antithetices. Sed ferri debet ἴσχον in Iambici princ. In fine Ald. ἰσχάτοισιν ἐν' ἐλπίδι corrupte. 52. Γαιάοχος Ald. cf. ad Ol. xiii. 114. 55. ἁρ. μόσων legit Schmid. ut primam coli brevem haberet; est tamen prima in

Athenienses et Bœotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. v. 77. sqq.

44. Convertit se ad eundem illum μάτρως, qui in pugna occubuerat. αἰνίων, æmulatus.

50. ἴσχον, ἀντέσχον, sustinuerunt, ἰσχάτοις ἐλπίσιν, in extremo discrimine.

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pindarus magnum luctum ex ejus morte suscepit.—52. εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile est sententiarum

Μὴ θρασσέτω φθόνος,

A. γ'. K. ἡ.

Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἔκαλος ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·

Iambico. Etsi Schol. quoque ἀμέτρως habet. 56. μὴ θρασσέτω. v. Not. 57. ἐφάμερος Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, *jucunda quæ se de die in diem offerunt*, pro vitæ conditione. Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο δεῖ κατὰ τὴν φαεσφόρον ἡμέραν διώκειν καὶ θηρᾶν.

vinculum enodare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον aut est *felicitas hujus diei, præsens.* (τὸ τερπνὸν ἐπὶ τοῦτος τῆς ἡμέρας γεγενημένον: uti Nem. vi. 10. ἐφαμερίαν τέθνασιν, *terminus vitæ, quem μετὰ ἡμέραν attingimus aut μετὰ νύκτας.*) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, *res lætæ quæ in singulos dies obveniunt.* Hom. Od. φ. 85. νήεσι ἀγεμόνευεν, ἐφημέρια φρονέοντες. Philem. Fragm. pag. 322. τὸ γὰρ βέβαιον τερπνὸν ἐφήμερα φρονεῖ. Ἀθανάτων φθόνος est *Nemesis*, quæ nimis elata et evecta ultra communem modum tanquam ex invidentia evertit. μὴ θρασσέτω, *ne evertat.* vid. paullo post. Jam structura instituti potest haud uno modo; sermonis tamen rationi convenientissime sic: μὴ θρασσέτω φθόνος ἀθανάτων (pro conservet) (ἡμᾶς) γῆρας, ἵς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ἵ τε τερπνὸν ἐφήμερον διώκων ἵκαλος ἵστημι. ut διώκων ἵστημι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: *Nemesis ne evertito*, adeoque *incolumem servato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis præsentem, quem amplector*, quo fruor. [ἵ ἵστημι sc. carmine, celebro in præsenti. *Ex Schedis.*] Superest quæstio de nexu sententiarum cum sequentibus, quæ sic procedunt: 59, 60. *etsi in diversa fortuna constituti, morimur tamen omnes.* 60, 61. sqq. *et immortalitatem appetere velle stolidum esset.* Sequitur adeo, in sorte mortali mortalem acquiescere debere: quam cum declarent duo, fortunæ inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta mimum convertisse videri debet. *Servet mihi deus jucunda, quibus fruor, usque ad mortem; nam immortalem vitam appetere velle stolidum esset.* 56. θρασσέτω, alter Schol. ταραττέτω, cum Suida et al. alter συνθρανέτω. hic utique doctius. Est enim a θράω (unde θρανῶ) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timæum Lex. Platon. in ἐνθράττων, cum præstantiss. Interpr. Noster Ol. vi. 164. μὴ θρανθεὶς χρόνος ἔλθοι simili modo dixerat: *ne evertat*, adeoque *utinam sit incolumis ac perpetua felicitas.* 60. δαίμων ἕκαστος, alias ἕκαστος, *fortunæ, quas utimur, inæqualitas.* τὸ μαχὺ, τὸ μαχύτερα, λίαν μαχὺ, quam ut quis ea assequi possit, (opp. βραχὺς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τοῦ ἐφαμέρου τερπνοῦ v. 57. *ea, quæ sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta.* hoc idem est τὸ γλυκὺ πρὸς δίκαν, *felicitas quam nefas est appetere*, v. 68. Ea δ' τις ωωτεαίνει, τὰ δυτὶς ἑαυτὸν, βραχὺς ἐὼν (ὡς) ἐξαίθαι (ἐς τὴν) χαλκόπουν Διῶν θέαν, *imbecillus est*, pro, est imbecillior, *quam ut immortalis fieri possit.* 64. De Pegaso cf. Ol. xiii. 130. Iliad. ξ. 155. Schol. et laudd. ad Hygin. f. 57. Hesiod. θ. 284. Alludit Horat. iv. 1. 26. sq.—67, 68. *Si quis felicitatem, quæ in ejus sortem haud cadit, prave appetit,*

Δαίμων δ' ἄϊσος. τὰ μακρὰ δ' ὅ τις
Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον θεῶν
Ἕδραν· ὅ τε πτερόεις
Ἐρῥιψε Πάγασος

E. γ'. K. ή.

Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
Ἄμμιν δ', ὦ χρυσέα κόμα
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἀμίλλαισιν εὐαν-
θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

60. Δαίμων ἄϊστος vulgo legebatur. At Δαίμων δ' ἄϊσος legendum esse cum Benedicto, post Pauwium nullus dubito. Jubet metrum, ducitque eo sententia et Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauwii probare possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61. sq. Sententiam hanc jam alibi ornavit, Ol. v. f. Pyth. x. 42. sqq. Nem. ix. 109-13. Isthm. v. 17, 18. Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne spares* etc. *Cœlum ipsum petimus stultitia*, et al. βραδὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μικρὸς, a Schol. bene expositum ἀσθενής. Vulgare esset: ἀσθενέστερός ἐστιν, ἢ ὡς etc. 63. ὅτε Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem.* ὅτε Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ὅ τε. sed verum puto ὁ δὲ π. 65. οὐρανοὺς Ald. 68. Laudat Plutarch. and. poet. 4. 71. τεαῖ una syllaba efferendum. Quidni igitur scribimus τεαῖσιν? Mingarell. σαῖς l. 72. Colon epionicum est mutilum. Schmidius Πυθοῖ scribebat; Pauw paullo elegantius Πυθίοις.

sum acerbus exitus manet. h. e. si quis conditionem, ut Bellerophon, quæ in hominem non cadit, appetit, malum is sibi arcessit. τὸ γλυκὺ πὰρ δίκαν est h. l. cupiditas, appetitio τοῦ γλυκέος stolida. [sine modo ac lege. *Ex Schedis.*] Vides me in loco, de quo nihil licet cum certa fide pronuntiare, modesti interpretis more apposuisse, quæ ex sermonis indole, Pindari more et sententiarum nexu assequutus eram.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

ARGUMENTUM.

CALAMITATE belli Persici liberatos hymnis applicare jubet animum in victoris honorem.—33. Consentaneum esse, ut Thebanus Æginetæ victori gratuletur victoriam, propter communem utriusque gentis originem.—45. Unde in fabulas Æacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei—104. et in Achillis laudibus. — 133. Redit ad victorem, et primo ejus patruelem, et ipsum pugilem victorem, laudat—142. tum Cleandrum.

Διαίρεσις ά. Κ. *κβ'.*

ΚΛΕΑΝΔΡΩ *τις ἁλικίᾳ τε λύτρον*
Εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων,

Cleander, Ægineta, Telesarchi f. (v. 3.), cum aliis victoriis nobilis, inprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis

1—12. Ordinem verborum constitue sic: *ὦ νέοι, ἰὼν τις ἀγυιᾶτιν παρὰ πρό-* *δρομον ἁλικίᾳ τι λύτρον εὔδοξον καμάτων,* *Συρον ἀγλαὸν παιρὶς Τελεσάρχᾳ, Κλεάν-*

Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρέτω
Κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
Ἄποινα καὶ Νεμέᾳ
Ἀέθλων ὅτι κράτος
Ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
Καίπερ ἀχνύμενος
Θυμὸν, αἰτέομαι
Χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων

copiis deletis: quo vss. 9. sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse manifestum fit ex v. 145, 6. ad exemplum patruelis Nicoclis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134. sq.). Abjudicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. pag. 55. Sed v. ad calc. Odæ. 1. Κλεάνδρῳ et ἀλικίᾳ Rom. Crat. Brub. Κλεάνδρῳ Ald. et utrumque dativum Morell. restituit; idem ὃ νέος primus distinxit; antea edebatur: ὠνέοι, quasi ab ὠνέω esset. Admodum contaminatum est mendis ultimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρέτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: ἀναγειρέτω, quoniam Sebol. ἀγαγέσθω τὸν ὕμνον. [Heynius in textu comma post πρόθυρον delevit, posuit post ἰών.] 6. Prava erat, ei Aldum excipias, omnium edd. et interpretum præter Benedictum interpunctio jam a veteribus recepta — καὶ Νεμέᾳ Ἀέθλων ὅτι κ. ἐ. Etiam Pauw monuit.

ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινά τι Ἰσθμίας νίκας καὶ πρόσθε ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. *Ducitor pompa victori: cui et ego hymnum ut condam, posoitur.* Jam sententiæ ornatæ sunt: *Juvenes, cogat aliquis pompam ad ædes victoris.* Male interpungitur v. 4. παρὰ πρόθυρον ἰών, ἀγειρέτω. Immo ἰὼν ἀγειρέτω τὶς κῶμον παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τελ. Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύσιος παμάνων, idem quod mox ἄποινον, *præmium, compensatio.* Sic Pyth. v. 142. λυσήμιον δαπανᾶν. Nem. v. 88. μίχθαν ἀμοιβᾷ. Nem. x. 45. πόνων λάθαν. Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλεάνδρῳ ἀλικίᾳ τι forte pro *robore juvenili*: est enim victor pancratio in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, debebat sequi: καὶ Νεμέας: hoc extulit, καὶ ὅτι κράτος ἐξεῦρε ἀέθλων Νεμέᾳ. *Junctura* autem, ut nunc video, est: ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, καὶ πρόσθε ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. Tum τῷ, *in cujus honorem* poscitur a me, ut Musam invocem. αἰτέομαι, ut Horat. *Poscimur, si quid.*

12-25. *Magnis malis bellicis liberati, luctu abjecto celebremus victorias ex certaminibus reportatas.* Extulit hæc poeta per varias inversiones. Primum subint. φυλάξομεν, βλίψωμεν, ὦ Σεμὲ, ἕνεκα μὴ ἐμπίσωμεν, quæ nota ellipsis est et a multis illustrata, etiam a Valcken. ad Theocrit. i. 112. ἐμπίσσειν ἐορτάς σπουδάσωμεν est dictum pro altero, *peremus nostas victorias et hymnos*: ne scilicet incidant

CARMEN VIII.

Δὲ πενθέων λυθέντες,
Μή τ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
Στεφάνων, μή τε πάδεα θεράπευε. παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
Γλυκύ τι δαμασόμεθα
Καὶ μετὰ πόνον· ἐπειδὴ
Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
Γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεὸς,

Δ. β'. Κ. κβ'.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων. ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.

13. πενθέων dissyllabum. 18. δαμασόμεθα Ald. adverso metro. 21. Τῶν Ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est Iambicum. Τὸ Ταντάλου Ald. [23. ἀλλά μοι Boeckh. Comment. p. xv. Ex *Schedis.*] 24, 25. Erat δεῖμα μὲν παροιχόμενον. Ita laborat verborum structura; nam deficit subjectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. τίνα vel simile quid, alii θεὸς repetunt ex v. 22. ita saltem δεῖμα—καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δεῖμα subjectum faciunt; sed ut commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δεῖμα μὲν παροιχόμενον legendum est: *metus præteritus* (h. sublatus) *gravem levavit sollicitudinem.* Ita facere præstat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum pangendorum studio accipias, quod superiorum discriminum metus infregit.

Græci in obscuritatem, ἀδηξίαν. De modo loquendi conf. Muncker. ad Hygin. p. 115.—Nunc debebat sequi, μέτα πάδεα θερατεύωμεν, *ne fovemus luctum, ne indulgeamus mœrori.*—Nova inde inversio, pro, *sed deposito luctu dulce carmen condamus;* dixit: γλυκύ τι δαμασόμεθα. ἄπρηκτα κακὰ, *luctus inutiles, ἀνωφέλευτος λύπη,* ut bene Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit. —v. 23. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων h. ingentem, *arduum.* Schol. ἀνυπομόνητον. (Sane τολμᾶν exponi potest per τλῆν, *tolerare.* τόλμα τάδε Eurip. Hec. 326 333. Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἄτολμον, *quod quis aggredi non audet.* 24. *Verum cum metu malorum dispulso abiit cura.* Pro δείματος παροιχόμενον, μέριμνα ἐπαύσατο, dixit, δεῖμα παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δεῖμα, quod antea μόχθων, πόνος.

Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
Ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
Ἑλίσσων βιότου τόρον.
Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
Σύν γ' ἐλευθερίᾳ
Καὶ τά. Χρὴ δ' ἀγαθὰν
Ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
Χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοι-
σι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον
Προνέμειν· πατρὸς οὕ-
νεκα δίδυμαι γένον-

26. Colon in fine laborat. Schmidius: ἀρείων ἐστ' ἀεί. Pauw: ἀρείων γ' ἀεί, vel: ἀρεῖόν ἐστ' ἀεί. Saltem ἀεὶ præstare cum Mingarello dicam, ut gemelli omnes claudantur. 29. βίου metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Pauwio. 32, 34. Duplex hoc χρὴ molestum est meo sensu. Priore loco vitiose Aldus: καὶ ταῦτ' χρὴ δ' ἀ. Potest subtitui δεῖ δ' ἀγαθάν. In seqq. colis metra turbant vett. edd. 34. ἰν exciderat ed. Crat. 36. Αἰγίνᾳ media brevi mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37, 8. Melanchthon distinguebat post πατρὸς οὕνεκα, hocque cum superioribus jungebat.

26. [Scholion ad v. 26 - 37. e Cod. Monac. v. in *Museum d. Alterth. Wiss.* 1. B. pag. 573. Nonnisi vulgaria habet. *Ex Schedis.*] τὸ δὲ πρὸ ποδός. conf. Nem. vi. 94. *melius est in re præsenti animum continere*, adeoque lætis, quæ se offerunt, frui, *in incerta hac rerum humanarum conditione*: hoc sic extulit: ἐνεστῶτα ἀνδράσιν αἰὼν δόλιος ἑλίσσων βιότου τέρμ. *urget, instat, insistens, hominibus Tempus insidiose volvendo vitæ cursum*, (petitum a flumine) h. cæcos, incertos casus adducendo. *Occulto ævo* Horat. i. 12. 45. Αἰὼν tanquam persona, de *tempore*.

30. Concinit locus præclarus in Periclis oratione apud Thucyd. ii. 62. καὶ γνῶμαι (δυοῖν) ἐλευθερίαν μὲν, ἣν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διατέτυμεν, ῥᾳδίως ταῦτα ἀναλωθήσεσθαι, ἄλλων δὲ ἀπαυτόσαι καὶ τὰ περιστατικὰ φιλεῖν ἐλαττοῦσθαι etc.

32, 33. cf. Fragm. Pind. pag. 61. xx. e Platone.

34. *Mihi vero etiam tanquam Thebano fas est carmine celebrare victorem Æginetam propter utriusque gentis cognationem*: quæ mythice ducitur ab Æaci filiabus, altera *Thebe*, altera *Ægina*, utraque a Jove amata, et pro parente ac præside altera Thebarum, altera Æginæ constituta. De his cf. sup. ad Nem. iii. pr. Ol. vi. 143. sq. v. Herodot. v. 80. Pausan. ii. 5. v. 22.

τοι θύγατρες Ἀσωπίδων
Θ' ὁπλότατοι, Ζηνί θ' ἅ-
δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ὤ-
κισσεν ἀγεμόνα·

Δ. γ'. Κ. κβ'.

Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνδα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πα-
τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
Δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραι-
νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
Ἀρίστευον υἱῆες
Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι
Παῖδες ἀνορέᾳ
Χάλκεον στονόεν-
τ' ἀμφέπειν ὅμαδον·

39. θύγατρες Schmid. pro θυγατέρες. Contendit Pauw et alterum a metro admitti. 40. Θ' ante ὁπλότατοι importunum est: aut delendum, aut cum γίνοντο copulandum. γίνοντό τε ἄδον τε Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat syllabam; Ζηνί τε ἄ- Schmid. et Pauw effingunt; at cum hiatu. Fuit puto Ζηνὶ δέ θ' ἄδον. Nam digamma in hac voce non agnoscit Pindarus. 41. βασιλῆϊ omnes edd. βασιλεῖ qui legat, non invenio. βασιλῆϊ Schmid. metri lege. Mox ἔ, τον Aldus. ἕτον Rom. Emendavit Crat. 48. ἐς καὶ Brub. Morell. Steph. adverso metro. 52. Τέων Schmid. alioqui synizesin in υἱέων admittebat.

[39. duæ, et natu minores, filiæ. Ex Schediis.]

45. ὁ δὲ, Ægina. in Œnopiam, antiquo nomine insulam Æginam: cf. Nem. iv. 75. Pausan. ii. 5. De amore Æginæ v. Ovid. Met. et Statium Theb. vii. 315. sq. κοιμᾶτο, κατεκοιμᾶτο.

48, 49. Attingit fabulam mihi ignotam; debuit aliquando Æacus arbiter sedere inter deos litigantes.

55. Æaci filii et nepotes ἀρίστευον (ἐν τῇ) ἀμφίστευον (σὺν) ἀνορέᾳ ὅμαδον χάλκεον στονόεντα.

Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-
φὶ Θέτιος ἀγλαὸς
Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμῳ,
Ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἐὰν ἔμ-
μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.
Ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νὰν θεῶν πρεπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε
Δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις·

62, 63. θέλ-ν- Schmidius pro ἐθέλοντε, ut verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἐθέλομαι. Lyricum decere duriorem rationem per participia ἐρίσας (ὦν) (déb. ἐρίσαις) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἐρίσαν; nisi Πασειδᾶν pro vocativo habeas, ut scribas ἐρίσας, et tu, o Neptune, contendisti. 63, 4. ἔμ-μεναι male Crat. c. Aldo. 64. ἔσχεν erst. ἔχεν haud dubie cum Schmidio legendam, ut anapæstum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -τιν ἄνευ- Molossus pro Choriambo: quod ferri vix potest, Pauwio quoque judice; emendat ille: θεσφάτων ἀπόντων. ab ἀνεόω, nova forma pro ἀνοάω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θεσφάτων ἰσάκουσαν? θεσφάτων δ' ἄκουσαν Minga-

58. *Hæc*, has laudes ac virtutes Æacidarum, *recordati sunt dii*, (deorum cœtus) *cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, eaque decreverunt Peleo*: ut v. 84. videbimus. conf. Apollon. iv. 791. sqq. Schol. Lycophr. 178. sq.—In 61. substitue ἔρισαν. cf. V. L.

65. ἄμβροτοι θεῶν πρεπίδες sunt ipsi illi duo dii, Jupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θέμις εὔβουλος fatidica; ut jam vidimus βουλὰς, *consilia*, pro *vaticiniis* dici: Isthm. vii. 11. πινυτᾶς Τιρεσίαο βραχίας. Unde et εὔβουλος Nereus Pyth. iii. 162. et Themis jam Ol. xiii. 12. Ζεὺς ἀλ, pro φὰς, *vaticinata est*. εἶπεν, ὅτι πεπρωμένον ἦν, τὸν πανείαν Διὸν παιδῶν γόνον, ἄνακτα φέρτερον πατρός. Ad rem v. Æschyl. Prometh. 930. et Schütz. pag. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum v. 338.—73. ἰᾷ ἰάζει pro κινήσει. fere ut Apollo fides Nem. v. 44.—75. παρημεγαμένην (ἦ) Διὸς ἢ Διὸς ἀδελφοῦ, pro ἀδελφῷ, Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

Εἶνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνον ἄναντα πατρὸς τεκεῖν
Ποντίαν θεὸν, ὃς κραανεῦ
τε κρέσσον ἄλλο βέλος
διώξει χερὶ τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτου,
Διῒ μισγομέναν
Ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
παύσατε. βροτέων
δὲ λεχέων τυχοῦσα
τὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
πολέμῳ, Ἄρεϊ
χέρας ἐναλίγκιον
στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεύ-

rell. conjecit. [Hermann. de Dial. Pind. pag. ix. ἐπὶ θεσφάτων ἔπ' ἄνωσαν. *Ex Schedis.*] 70. Deficiente syllaba ut antitheticis responderet versus, γόνον ἁγ' ἄναντα inservit Schmid. γόνον γ' ἄναντα Pauw, utpote in Iambico. ναετῆρος Mingarell. ut tertius pes iambici sit dactylus. 73. χειρὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χειρί. 75. Ζηνὶ refinxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ'. scil. jungenda: ἢ Διῒ παραμισγομέναν ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν. (pro uno ἀδελφῷ, Neptuno.) Esset tamen lenius παρ'. ἢ Διὸς παρ' ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Præclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79. λεχίων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentesyllabum. τυχοῦσα. deb. τυχοῦσα. 82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw jubet. 84. Πηλεῖ θεύ- Ald. Πηλεῖ θεύ- Rom. Crat. Brubach. quod nec improbandum censet Pauw, ut dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλεῖ θεύ- Morell. Steph. Ita θεὸ una syllaba pronuntiandum. Optime Πηλεῖ θεύ- μοιραν Schmidius, adstipulante quoque Pauwio.

78. sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filiem patre præstantiorem; at ille non immortalis erit; quin præmatura morte occumbet.

84. Usu loquendi sic constituenda esse videntur: (παντὸς) τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, mea sententia, (δεῖ) ὑπάρχειν. — 86. φασὶ, τὸ πεδίον Ἰωλκοῦ τρίφυλλον αὐτὸν τὸν οἰνοζόην εἶναι οἰνοζόησαν, h. e. αὐτὸν εἶναι οἰνοζόησαν.

μοιρον ὁπάσαις γάμου Αἰ-
ακίδᾳ γέρας, ὅν
Τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον.

Δ. ἐ. Κ. κβ'.

Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-

85. Colon antispasticum aegrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ἔσπευσ. ut sit: *meum votum jam destinavit Peleo has nuptias.* Scilicet τὸ ἐμὸν accepit πόσμα, vel φρόνημα. Bened. Τὸ μὲν ἐμὸν, (*quod ad me attinet, equidem*)—ἔσπευσα. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare*, ut Pelco procemur has nuptias: ut σπευσαι γε loco tribrachyos sit. Pauwius transponit:—μοιραν γάμου ἐσπευσαι Αἰ-. 87. Versus vitio laborat haud uno: primo σι sb—hiatu; tum φάσ' correpte, cum syllaba producta sit. Pro σι, nal Schmid. Pauw vel φὰν emendare jubet, vel, quod ipse mavult, Τί φασιν εὐσεβέστατον Ἰωλ-. Sive Ἰωλκὸς scribas, sive Ἰαω- una syllaba pronuntie, idem est; sic sup. Pyth. iv. 137. Nem. iii. 58. 88. τραφειῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, ut sit πεδίον Ἰ. pro urbe Iolco, quam evertit Peleus, secundum Nem. iv. 88. sed ibi v. 90. περιτραφεῖν plane alio sensu positum. Constans lectio est τράφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum*, sc. mons Pelius in vicinia urbis situs. τραφεῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφειν est Æolicum, i. e. antiquum, pro τρέφειν. Alias licet τράφειν vel τραφὲν scribere, pro τραφεῖν. 89. ἄφθιτον—Χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἄφθιτον propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum, intemeratum.* Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat, antrum esse ἄφθιτον διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate nativa: aut ἄφθιτος dictum est, ut θεσπέσιος, ἀθάνατος, θεῖος, simpliciter in laudem, pro *eximius, praeclarus*; ita antrum Chironis σεμνὸν dixit poeta Pyth. ix. 50. et iv. 410. ἄφθιτον στεφανὸν de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur usu Homerico, qui quae *aurea*, adeoque ἄφθιτα, sunt, appellat ἄφθιτα, ut sceptrum Agamemnonis β'. 46. Ἴτυς χρυσείη radiorum rotae E. 724. θρόνοι Ἡ. 236. ex aere δίφροι ἄφθιτοι Σ. 370. et δέμνια χρύσεα ἄφθιτα alii Iliad. ν. 22. 91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in δεχαμενίδιον

89. ἀγγελίαι λύσιν, pro ἵνωσιν, *perferatur statim nuntius ad Chironem.* 91. *Neque Thetis iterum esto causa dissidii inter deos, et hac nocte statim nubat Peleo.* σύναλλα νυσίων sunt *sententiae diversae dissidentium inter se.* Pro quacunque nocte laudat, ut poeta, noctem *sub-lustrem* luna dimidiata. Ἐν δεκαμενίδι λευκῷ.—96. χαλινὸν παρθενίας. Vix cogitavit poeta de zona. Verum χαλινὸς est δεσμός. Si virginitas *solvitur*, potest etiam *vinculum*, nexus, ἅρμα, δεσμὸς, recte ei tribui.—99. Jupiter et Neptunus ὑπέτρεσαν.

κέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
Ἄμμιν· ἐν διχομανίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν
Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
φ' ἥρωι παρθενίας.
Ὣς φατο Κρονίδαις
Ἐννέποισα θεά.
Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
Νεῦσαν ἀθανάτοι-
σιν. ἐπέων δὲ καρτὸς
Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
αλέγειν καὶ γάμον
Θέτιος ἄνακτα. καὶ
Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
Στόματ' ἀπείροισιν ἀρε-
τὰν Ἀχιλέος· ὃ καὶ Μύ-

ἑσπέραις male urgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius. 92. Reprehendit Galen. tom. iii. Opp. pag. 38. extr. ed. Basil. Pindari δεσμοῦ πίναλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit: ad hunc versum non spectat. πίναλα h. l. dicta sunt ut φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel suffragiis. 94. Ἢ ἑσπέραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δὲ Σ' ἑσπέραις. 99. βλεφάροις Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum damnaverit, jam ex supp. notum. 105. Mutilum colon; multo etiam magis apud Ald. νέαν δείξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαρὸν ἔδειξαν νέαν σοφῶν. Pauw, etsi damnare nequit, tamen præfert trajecta voce: ἀνέδειξαν νέαν σοφῶν. 106. ἀπείροισιν ad metrum Schmid. et Pauw, cum esset ἀπείροις. Etiam Aldus στόματ' πείροισιν. 107. Ἀχιλέος, pro Ἀχιλλέος, ad metrum Schmid. et Pauw emendarunt.

101. ἰσχὺν δὲ καρπὸς οὐ καπέφθιτο. pro vulgari: *nec verba caruere eventu.* καρπὸς ἰσχὺν, *verborum effectus*, ut floris fructus est. οὐ καπέφθιτο, *non decidit*, adeoque vigorem et vim habet. Schneider. in Vita Pind. p. 129. docte comparat Æschyl. vii. ad Theb. 625. εἰ καρπὸς ἔσται διεφάνεσι λόξιος. Et Eumenid. 717. μηδ' ἀκαρπώτους πτέσαι (τοὺς ἱκετὰς χρεσμούς.)

102-8. Δαναὸν, *Peleum.* Narrant quoque Peleum una cum diis curasse properasse nuptias; Peleo nuptias Thetidis probatas esse.—105, 6. Pro vulgari: natus quoque est ex eo conjugio Achilles, dicta sunt: *et poetarum carmina juvenilem Achillis virtutem declararunt ignaris*, h. iis qui nondum audiverant.—107. Ἦς καὶ, Ἦς καὶ, *inter alia.*—De *Telepho* jam v. 52. memoraverat.

σιον ἀμπελόεν
Αἶμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαί-
νων φόνῳ πεδίον·

Δ. ς'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας
Ἵνας ἑκταμὼν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν
Ὑπέρθυμον Ἕκτορά
Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
Δῶμα Περσεφόνας

111. Ἀτρεΐδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτρεΐδαισι vel Ἀτρείδαισι Benedictus jam conjecerat. Nec ab Ἀτρεὺς aliud ducitur. cf. Eustath. p. 13. 112. Τροΐας Schmid. nam brevis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τρωΐας interpungit Crat. 114. Editum erat ῥύοντό ποτ' ἐν μ. Iterum ejeci ἐν, quod jam sustulerat Schmidius, ut colon parilibus adaptaret. conf. Pauw. Τρόΐαι, seu Τρόΐαι, Ἶνες, nervi et robora belli, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon, Hector et reliqui ἀριστῆς. Sed ῥύοντο suspectum est; vertunt: avertebant eum. Ab ἐρύοντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset. Debet ἐρύοντο, ῥύοντο, ductum esse a ῥύομαι, servo, tueor. Hoc tamen priorem habet longam. Attamen ea etiam in versus Iambici capite recte locum obtinet. ῥύοντο, retardarunt, obstiterunt. Supra nos tenebat simili positum sensu ἐρυσάμενος νόστον γλυκὺν, Nem. ix. 54. 115, 116. κορύσσον-τα Ald. Rom. sed emendavit Crat.

111. γεφύρωσε νόστον, effecit reditum Atridis: ut Troja capta redire possent. Similis vocis usus est in eo, quod, quæ transiri et permeari possunt, γεγεφυρῶσθαι dicuntur, Hesych. γεφύρωσε, διαβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν, et Polyb. γεφυρῶν τὴν διάβασιν. Sententia ipsa frequentata est poetis inde ab Homero Iliad. ω. 243. ῥεῖτερον γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔπειθε πύλιον εὐδμήτους ἐναιρέμεν. et Horat. ii. 4. 12. — *ademtus Hector tradidit fessis leviora tolli Pergama Graiis.* — 113-118. ἑκταμὼν δορὶ Τροΐας Ἶνας, (*nervos, vires, Trojanorum*, h. e. προμάχους) Μέμνονός τε βίαν, ὑπέρθυμον Ἕκτορά τε, ἄλλους τε ἀριστέας, ταί (refertur ad Ἶνας) μιν ῥύοντο (*sustinuerunt, repulerunt*) κορύσσοντα ἔργον μάχας ἐναριμβρότου ἐν πεδίῳ, *instruentem pugnam in campo*, pugnantem in acie. nam κορύσσειν, *armare*, tum, *instruere, parare moderari.* ut ap. Homerum κορύσσειν πόλεμον, et βίον sup. Pyth. viii. 106. — 121. οὖρος Αἰακιδᾶν, h. ἀρχὸς, ut ap. Homer. οὖρος Ἀχαιῶν. 123. *suam gentem illustravit.*

Μανύων Ἀχιλεὺς,
Οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν
Τε ῥίζαν πρόφαινε.
Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
Ἔλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
Παρά τε πυρὰν τάφον
Θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
Ἕσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν
Ἀρά δ' ἀθανάτοις,
Ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
μνοις θεᾶν διδόμεν.

Δ. ζ. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε

120. Ἀχιλλεὺς iterum invexerat Rom. Ἀχιλεὺς cum Aldo Schmidius restituit. 122. Αἰγίναν media brevi. v. ad finem Carminis. 123. ῥίζαν omnes vett. Emendavit Morell. 125. Erat ἐλίσσον'. Si semper λίσσεσθαί τινος dicitur, et λίσσου τινὰ, utique ἔλικός γ' legendum, ut sup. Olymp. vii. 109. λίσσου γ' legendum erat cum Ald. et aliis, emendante quoque sic Dawesio Misc. crit. pag. 51. [Heynius in textu γ' delevit.] 128, 129. Sensus sic satis constat: sed sola laborant. Aldus versum 128. finit: πολύ- 129. φαμον ἔχευαν. Πε- 130. Ἀρά δ' ἀθανάτοις, et Romana: πο- λέφαμον ἔχευαν. Πεῖξεν Ἀρα δ' ἀθανάτοις. Emendat itaque Schmidius: ἕσταν, ἐπὶ θρῆνον ἰφ- φαμον ἔχευαν. Πεῖξεν etc. pro ἕσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ- φαμον ἔχευαν, Πεῖξεν etc, Lonior, puto, medicinia est: Σπὰν ἐπὶ θρῆνόν τε πολυ- φαμον ἔχευαν Πεῖξεν etc. Σπὰν pro ἕσταν, ἕσαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus. 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam: *id quod etiam in præsenti rationem et locum habet*, in hoc Nicoclis non minus valet, qui,

124. sq. v. Homer. Od. ω. 58. — 129. *et probarunt, justum esse judicarunt, dii, tradere carminibus virum præclarum etiam post mortem. διδόναι ὕμνους*, ut *tradere Musis* ap. Horat.

133. *Id quod etiamnum rationem habet, et facere consentaneum est; et* (propterea) *procedit Musarum currus* (ut sup. Isthm. ii. 3. h. carmen progreditur) *ad memoriam* patruelis *Nicoclis celebrandam, qui et ipse post multas victorias in certaminibus vicinarum urbium Isthmiacum victoriam consequutus est.* vid. V. L. 140, 141. *invicta manu eos versans, exagitans, tanquam pugil.*

Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέους
Μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι,
Γεραραί τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων·
Ἐπεὶ περιπτίονας
Ἐνίκασε δήποτε
Καὐτεῖνος ἄνδρας ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων.
Τὸν μὲν οὐ κατελίγ-
χει κριτοῦ γενεὰ
Πατραδελφεοῦ. ἀ-
λίκων τῷ τις ἀβρὸν
Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
Πλεκέτω μυρσίνας
Στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλ-

etsi jam fato functus, laudandus mihi est. Nam mortuum jam fuisse declarat μνᾶμα. Schmidius acceperat: διὰ δ᾽ ἰ Ἀχιλλεὺς φέρει λόγον (*reportat laudem, celebratur*) καὶ νῦν. 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius refinxit: Γέραρά τέ μιν· ὃς Ἴσθμιον αὖ ἀπὸ, et subintelligit Ἴσθμιον στέφανον. Benedictus: γεραραί τέ μιν, ὃς Ἰσθμιόνικος ἦν Δ. quæ pedestria sunt. Pauw tandem nova voce prodiit: Γεράσαί τέ μίν γ᾽, ὃς Ἴσθμιον ἐξ᾽ ἀεθλ, ut Ἴσθμιον στέφανον vel γέρας subintelligatur. Mingarell. γεραρέ τέ μιν, ἓν᾽ Ἴσθμιον δι᾽ πτίδιον vel δάπιδον. Sic tamen Δωρίων σελίνων sine regimine relinquitur. Equidem conjiciebam: γέραρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἄνθεμον 137. Δωρίων ἔλαχεν σελίνων: quæ jam memoraverat sup. Isthm. ii. 22. Nem. v. 69. [c. genit. ut Ol. xiv. 1. *Ex Schedis.*] 137. ἔλαχεν metrum postulat. Erat ἔλαχε. 138. Ejecimus turpe mendum Oxoniensium περιστέφους, quod jam Schmidius sustulerat. vid. sup. Isthm. iv. 13. Nem. xi. 24. 140, 141. ἀφύ-κτοι Ald. Rom. emendavit primus Ceporinus in Crat. quod et in marg. Brubach. ubi simul vir doctus conj. ἀφῖκται, perperam. 143. γενεὰν Ald. cum Rom. Emendavit Ceporinus in Crat. Possis conjicere fuisse: τὸν μὲν οὐ κατελίγχει πρωτὰ γενεὰ πατραδελφεόν. Ita πρωτὰ γενεὰ, ut πρωτὸν γένος Pyth. iv. 89. Temere tamen. Nam est inversio Pindarica. et pro his iisdem et hoc quod legimus. Corrupte quoque v. 152. πάεχυ Aldina.

142. *Hunc avunculum suum præclarum progenies*, h. e. nepos ejus e fratre, *Cleander, haud dedecorat.* οὐ κατελίγχει. Pyth. viii. 50. Isthm. iii. 23.— 144. *Itaque æqualium aliquis* —pro vulgari, *nectatur ergo ipsi corona.*

148. Ludi Megarensium, quos jam vidimus Nem. v. 84. τὸν πάχυ, cum

καθόου τ' ἀγὰν σὺν τύχᾳ
Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
τας πρὶν ἔδεκτο. τὸν αἰνεῖν
Ἀγαθῷ παρέχει.
Ἦεαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χει-
μῶ καλῶν δάμασεν.

In bibliotheca Medicea bini sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. tom. ii. pag. 201. Cod. xli. et pag. 210. Cod. lii. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asservatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora usque ad hujus Odæ versum 137. producta. In iis sub finem subjiciuntur "decem alii versus instar alterius carminis, quorum "primus est: Κλυτὸς (saltem κλυτὸς scribendum erat) Δίαιτοῦ λόγος. ultimus: Μουσᾶν "ἀγωνίων τ' ἀέθλων." Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, ut de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden utique nullo modo spectant, quæ et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abjudicavit eam Dawesius Miscell. crit. pag. 52. quod in ea Δίγυπα bis correpta v. 36. 122. occurrit, quæ quatuordecim in locis et apud alios poetas produci soleat. Hoc uno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, inprimis cum tota ratio et ipsa labefactari possit, quandoquidem in utroque versu Δίγυπα quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. v. 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

fausto eventu h. e. victorem. v. ad Nem. x. 47. πόντῳ sunt πλοι καμάζοντες, ut v. 2. — 151. παρέχει, πάρεστι, *suppetit, in promtu est, satis materiæ adest*, [v. Herodot. iii. c. 142. *Ex Schedis.*] ἀγαθῷ h. l. *ingenuo viro*, opponitur invidus. Alibi παρέχειν transitive: παρέχοντι ἔπος Pyth. ii. 124.

153. ὑπὸ χειμῷ, *in latebris*, in otio obscuro *non perdidit, non consumsit juventutem inexpertam studiorum honestorum.* Ut alibi Ol. xi. 18. ἀντίξοον καλῶν. δαμᾷν dictum ut sup. Pyth. iv. 331. πίσυνον. Nam quæ domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, diffluunt.

ΤΕΛΟΣ.
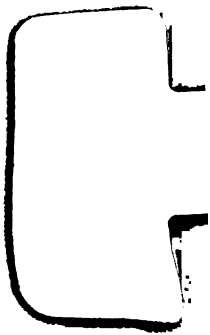
LONDINI, IMPRESSIT N. BLISS.